

Vịt Nhỏ Xấu Xí, Em Đùng Hồng Thoát Khỏi Ta

Contents

Vịt Nhỏ Xấu Xí, Em Đùng Hồng Thoát Khỏi Ta	3
1. Chương 1: Máu Và Nước Mắt	4
2. Chương 2: Bảng Danh Sách Đen	7
3. Chương 3: Cô Gia Sư Xấu Xí	10
4. Chương 4: Hoàng Tử Trung Học King	14
5. Chương 5: Vô Tâm Lạnh Lùng	17
6. Chương 6: Lí Lịch Của Win	20
7. Chương 7: Tôi Cần Một Osin, Cô Có Muốn Làm Hay Không?	23
8. Chương 8: Muốn Báo Đáp Công Ôn	26
9. Chương 9: Người Thừa Kế	30
10. Chương 10: Hoàng Tử Mì Gỏi	34
11. Chương 11: Con Vịt Đen Đuối.	37
12. Chương 12: Cô Giáo, Có Lẽ... Tôi Nhớ Cô	40
13. Chương 13: Tâm Tư Của Win	43
14. Chương 14: Nghi Ngờ	46
15. Chương 15.1: Nụ Hôn Đáng	50
16. Chương 15.2: Tên Biến Thái	52
17. Chương 16: Có Cảm Tình Vs Hàn Gia	55
18. Chương 17: Thư Kí Tổng Giám Đốc	57
19. Chương 18: Nguyên Tắc 3 Không	61
20. Chương 19.1	64
21. Chương 19.2	65
22. Chương 20:	67
23. Chương 21.1: Tổ Tình Trong Phòng Tối (Hề Màn Tội Ác)	72
24. Chương 21.2 : Cận Kề Nguy Hiểm	75
25. Chương 22: Chuyển Đi Từ Thiện.	78
26. Chương 23: Cảm Xúc Dành Cho Nhau Không Rõ Ràng	82
27. Chương 24: Tôi Tin Cô.	86
28. Chương 25: Hàn Phu Nhân Trở Về.	89
29. Chương 26: Hàn Liên Chi	92
30. Chương 27.1:	96
31. Chương 27.2:	97
32. Chương 28.1: Cô Là Gì Trong Anh.	99
33. Chương 28.2:	101
34. Chương 29: Món Quà Đầu Tiên	104
35. Chương 30: Cô Em Họ Bất Đắc Dĩ Của Kelly	106
36. Chương 31:	110
37. Chương 32:	112
39. Chương 33: Đùng Đi...	120
40. Chương 34: Bỏ Đi	123
41. Chương 35: Hận Và Yêu	126
42. Chương 36: Hôn Lễ	129

43. Chương 37:	133
44. Chương 38.1: Tú Anh Trở Về	137
45. Chương 38.2:	140
46. Chương 39	142
47. Chương 40.1: Bí Mật Hé Lộ	147
48. Chương 40.2: Rời Khỏi Hàn Gia.	149
49. Chương 41: Hàn Gia Nổi Sóng	152
50. Chương 42: Người Đàn Ông Độc Thân	156
51. Chương 43: Chỉ Là Em Giấu Đi	159
52. Chương 44.1: Tôi Rất Nhớ Cô Ấy	163
53. Chương 44.2: Di Chúc	165
54. Chương 45: Hẹn Gặp Tại Trung Tâm Trò Chơi	168
55. Chương 46: Tôi Yêu Em.	172
56. Chương 47: Anh Chính Thức Sẽ Thuộc Về Tôi	174
57. Chương 48	178
58. Chương 49: Ra Đi	181
59. Chương 50.1: Quyết Định Của Kelly 1	184
60. Chương 50.2	186
61. Chương 51: Bị Lừa	189
62. Chương 52	192
63. Chương 53.1: Quá Khứ Của An Nhiên	195
64. Chương 53.2	197
65. Chương 54	200
66. Chương 55: Kế Hoạch Hẹn Hò.	205
67. Chương 56: Cùng Cha Khác Mẹ	208
68. Chương 57	212
69. Chương 58	217
70. Chương 59	222
71. Chương 60	225
72. Chương 61.1: Tiểu Hân	229
73. Chương 61.2 : Đình Hồng Trốn Thoát	232
74. Chương 62: Ổn Rồi, Có Tôi Ở Đây	235
75. Chương 63	239
76. Chương 64	243
77. Chương 65	246
78. Chương 66	249
79. Chương 67	254
80. Chương 68	257
81. Chương 69: Tình Mẫu Tử	261
82. Chương 70: Em Nhớ Tôi Ừ?	264
83. Chương 71: Không Tin Tưởng	268
84. Chương 72	271
85. Chương 73	275
86. Chương 74	279
87. Chương 75	284
88. Chương 76	289
89. Chương 77	293
90. Chương 78	298
91. Chương 79.1	302
92. Chương 79.2: Quay Về Mỹ	305
93. Chương 80	308
94. Chương 81: Hàn Thế Bảo... Anh Say Rồi... Chúng Cự Được Tôi Ừ.	312
95. Chương 82	315
96. Chương 83	319

97. Chương 84	324
98. Chương 85	329
99. Chương 86	334
100. Chương 87.1	339
101. Chương 87.2	343
102. Chương 88.1	346
103. Chương 88.2	350
104. Chương 89	353
105. Chương 90.1:	358
106. Chương 90.2	361
107. Chương 91	364
108. Chương 92.1: Hù Dọa	368
109. Chương 92.2: Hay Chúng Ta... Có Con Thật Đi.	371
110. Chương 93.1	374
111. Chương 94	378
112. Chương 95: Bất An	382
113. Chương 96	386
114. Chương 97	391
115. Chương 98: Kelly Nổi Giận.	396
116. Chương 99	400
117. Chương 100	405
118. Chương 101	408
119. Chương 102	412
120. Chương 103: Giải Đáp Bí Ẩn	417
121. Chương 104	423
122. Chương 105	428
123. Chương 106	436
124. Chương 107: Anh Nợ Em Một Lời Yêu	441
125. Chương 108	446
126. Chương 109	451
127. Chương 110	457
128. Chương 111.1	463
129. Chương 111.2	467
130. Chương Ngoại Truyện 1	473
131. Chương Ngoại Truyện 2: End	478

Vịt Nhỏ Xấu Xí, Em Đừng Hòng Thoát Khỏi Ta

Giới thiệu

Đầu tiên, xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện trước của mình. Mong mọi người ủng hộ và cho ý kiến

1. Chương 1: Máu Và Nước Mắt

Màn đêm đen kịt, mưa rơi rả rích ngoài hiên, từng cơn gió giận dữ đẩy những giọt mưa thêm nặng hạt.

Trong căn phòng màu hồng của tiểu thư nhà họ Phạm, một bé gái gương mặt xinh xắn đang say giấc ngủ trong hạnh phúc, cứ ngỡ cô bé là một người may mắn khi sinh ra là con gái duy nhất của một gia đình có tiếng tăm trong xã hội, cha cô là cục trưởng cục trình sát điều tra tội phạm của thành phố, được nâng niu chiều chuộng nhưng tính cách cô bé vô cùng hiền lành và yêu thương cha mẹ mình.

- Đoàn. - Tiếng súng vang lên.

Bảo My giật mình tỉnh giấc, trên tay ôm chú gấu bông yêu thích ngơ ngác ngồi dậy. Đèn điện tắt phụt, bóng tối che phủ khiến cô bé vô cùng sợ hãi chỉ biết co rúm lại nơi góc giường. Cô nghe tiếng hét của mẹ mình, Bảo My càng lo sợ hơn rồi cuối cùng lấy hết sự can đảm để bước ra khỏi phòng.

Ánh đèn đường le lói chiếu vào ô cửa sổ, mưa càng lúc càng nặng hạt.

- Ba, mẹ... - Bảo My bước ra khỏi cửa phòng, khẽ gọi.

Từ phía sau, bàn tay vươn tới ôm lấy cô bé, tay kia bịt miệng lại khiến Bảo My hoảng hốt dấy dựa.

- Là mẹ, đừng sợ. - Mẹ cô bé khẽ nói.

Bảo My nhận ra mẹ liền không cự quây nữa, bàn tay từ miệng Bảo My buông ra. Cô bé ngửi được mùi tanh của máu, phía sau lưng mình ướt đầm.

- Mẹ, ba đâu rồi, con nghe tiếng nổ rất lớn. - Bảo My lo sợ nói, trong bóng tối cô bé không thể nhìn thấy nét mặt tái đi của mẹ mình.

- Bảo My, nghe mẹ nói. - Giọng thều thào của mẹ cô bé khẽ nói. - Ba con đã chết rồi, có lẽ mẹ cũng không thể sống để chăm sóc con được nữa. Con gái ngoan hãy nghe lời mẹ, bọn họ sẽ giết nếu nhìn thấy con... hãy mau trốn đi.

Mẹ cô bé như ngã quỵ xuống, không còn sức lực mà ôm lấy cô. Bảo My quay lại đỡ mẹ cô đang gục xuống.

- Mẹ ơi, đừng bỏ con, con rất sợ, huhu... mẹ ơi. - Bảo My ôm lấy mẹ mình gục xuống khóc nức nở.

Bàn tay mẹ cô đưa lên che miệng cô lại. - Không được khóc, bọn chúng sẽ nghe thấy.

- Con... con sẽ nín... vì vậy mẹ đừng bỏ con, mẹ nhé. - Nước mắt lưng tròng, cùng tiếng nấc của cô bé.

- Nghe mẹ nói, quay về phòng con, bên dưới bàn học của con là tầng hầm bí mật của ngôi nhà này. Con phải nhanh chóng xuống đó để trốn bọn chúng, và trong két sắt đó là tài liệu quan trọng của cha con, con mau chóng cất giữ kĩ không được phép đưa cho bất kì người nào dù là người con tin tưởng nhất. - Mẹ cô bé dù đã mất rất nhiều máu nhưng gắng gượng mà nói.

- Không, con muốn ở bên cạnh mẹ, con sẽ gọi cho bệnh viện, mẹ ơi...

- Bảo My, nhanh chóng đi mau. - Giọng nói ngày một yếu đi.

- Mẹ, con phải làm sao khi không có ba mẹ bên cạnh, con rất sợ...

Nét mặt tái nhợt, bàn tay đầy máu tươi của người mẹ nắm lấy tay cô bé, giọt nước mắt từ khóe mi rơi xuống, tội nghiệp đứa con gái của họ phải mất đi cha mẹ từ khi còn chưa kịp trưởng thành.

- Con gái của mẹ lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp, nhưng hãy nhớ lời mẹ... con càng xinh đẹp số phận của con càng bi thương, hãy biết che giấu mình, che giấu thân phận và che giấu bí mật nằm trong két sắt kia... Mẹ... rất yêu thương con. - Hơi thở cuối cùng bà vẫn lo cho con gái.

Tiếng bước chân càng lúc càng tiến gần. Bảo My hoảng hốt, trên tay đầy máu của mẹ. Bảo My núp vào bên trong căn phòng mình, nhìn thấy bọn người bịt mặt kia đang kéo thi thể mẹ cô đi, trong lòng đứa trẻ non nớt kia đã có một sự thay đổi lớn trong cuộc đời.

Sáng sớm, ánh nắng chang hòa khắp mọi nơi, tiếng xe cảnh sát, cứu thương và xe cứu hỏa chạy đến nhà họ Phạm. Thi thể của vợ chồng cục trưởng Phạm được tìm thấy, Bảo My thì đã mất tích.

- Bảo My, em ở đâu... - Giọng nói một thanh niên tuấn tú gọi.

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Bảo My nằm dưới tầng hầm choang tỉnh lại, giọng nói này không phải là của anh Thiên Ân sao, anh ấy vì sao lại đến nơi này... cô ngồi dậy theo lối đi lên mà rời khỏi tầng hầm với xấp tài liệu khó hiểu kia được ôm trọn trong người. Cô nhanh chóng giấu nó vào trong chú gấu teddy yêu thích mà ôm trọn vào lòng.

- Anh Thiên Ân, em ở đây. - Bảo My khẽ gọi.

- Bảo My, em có sao không hả? - Thiên Ân nhanh chóng chạy đến ôm cô bé vào lòng.

- Em... không sao... nhưng ba mẹ em... huhu... anh Thiên Ân, vì sao anh lại đến đây giờ này chứ. - Bảo My khóc trong lòng Thiên Ân.

- Anh có việc gấp cần tìm cục trưởng, khi đến nhà lại thấy nhà không khóa cửa thì cảm thấy rất kì lạ. Anh bước vào thì thấy cha mẹ em đã... anh nhanh chóng đi tìm em... em vẫn bình an vô sự, thật là cảm ơn trời phật. Em biết bọn chúng là ai hay không? Vì sao chúng ra tay tàn nhẫn như vậy. - Thiên Ân buồn rầu nói.

- Em không biết bọn chúng, cũng không biết mục đích bọn chúng... em rất sợ... ba mẹ em đã ra đi... em phải làm sao đây?

- Nếu bọn chúng biết em còn sống sẽ không tha cho em đâu... - Thiên Ân lo lắng nói, nhìn căn phòng bị lục tung. - Mau chóng theo anh, anh sẽ đưa em trốn đi.

Thiên Ân nắm tay Bảo My kéo đi, Bảo My đau đớn nhìn xác cha mẹ mình dưới nhà. Cô thoát khỏi tay Thiên Ân đến bên cạnh thi thể cha mẹ khóc lớn.

- Chúng ta phải mau chóng rời đi thôi, nơi này rất nguy hiểm.

Thiên Ân cố gắng ôm Bảo My rời khỏi căn biệt thự, sau đó bật lửa đốt tấm màn cửa.

- Anh... anh làm gì vậy? Sao lại đốt. - Bảo My rưng rưng thét lên. - Ba mẹ em đang ở bên trong mà, không được không được.

- Đốt nơi này đi, bọn chúng sẽ nghĩ em đã chết cháy nơi này mà không cho người truy tìm em nữa. Vả lại, ba mẹ em đã bị giết thảm như vậy... em không muốn tiếp tục sống để trả thù sao?

Bảo My đưa đôi mắt đầy nước nhìn Thiên Ân, miệng mấp máy:” Trả... thù?”

Hôm sau, báo chí đưa tin vợ chồng cục trưởng Phạm đã bị thảm sát, ngôi nhà bị phóng hỏa và không tìm thấy thi thể của cô con gái duy nhất mười tuổi, tuy nhiên tỷ lệ sống sót của cô bé là rất thấp vì đêm hôm đó vài người đã xác nhận rằng nhìn thấy cô ấy ở nhà.

10 năm sau...

Tại sân bay, một cô gái kéo chiếc valy bước ra. Cô gái nhìn xung quanh, đã mười năm rồi cô mới quay về lại nơi này, bao nhiêu kỉ niệm đau thương, bao nhiêu việc trước mắt phải thực hiện... Hiện tại, cô không còn là con bé mười tuổi năm nào, đã là một thiếu nữ xinh đẹp vô ngần đằng sau lớp hóa trang kia... và cũng mang một thân phận khác.

- Bảo My, anh ở đây. - Một giọng nói quen thuộc đã thay đổi cuộc đời cô năm nào vang lên.

Cô quay lại mỉm cười, tháo mắt kính đen xuống khẽ nói:” Gọi em là Kelly.”

- Em thay đổi nhiều quá. - Thiên Ân nhìn không ra cô bé năm nào.

- Em đã không còn là con bé khờ khạo năm nào nữa, chẳng phải mục tiêu anh gửi em sang Mỹ là muốn em thay đổi. - Kelly đáp.

- Chào mừng em đã quay về. - Thiên Ân đưa tay về phía Kelly.

- Cảm ơn đã ra đón em. - Kelly đưa tay bắt tay với Thiên Ân.

Trên chiếc xe màu đen bóng nhoáng, Kelly nhìn mọi thứ xung quanh đã thay đổi rất nhiều, lại nhìn người đàn ông lái xe bên cạnh.

- Nhưng sao gương mặt anh sau bao nhiêu năm vẫn không thay đổi nhiều, anh đã gần 35t rồi, anh vẫn không nói em biết rằng anh đã có gia đình hay chưa, cô gái bên cạnh anh là người ra sao?

- Phụ nữ đối với anh không có ý nghĩa. - Thiên Ân nhàn nhạt đáp.

Kelly nhìn Thiên Ân cảm thấy lạ lẫm, một người đàn ông như anh lại không nghĩ đến phụ nữ sao, anh ấy lại muốn lừa cô. Nhưng một khi Thiên Ân đã không muốn nói, Kelly cũng không muốn hỏi thêm nhiều.

- Mười năm qua, em đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của em... và anh cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của anh. - Thiên Ân khẽ nói.

- Ý anh là... - Đôi mắt Kelly sáng lên.

- Kẻ đã giết hại cha mẹ em. - Thiên Ân đáp. - Tuy nhiên, còn một chút khuất mắt.

Kelly chau mày, đưa ánh mắt nhìn Thiên Ân, đợi anh nói tiếp.

- Theo như anh điều tra từ những mối quen biết trước kia, cha em nắm giữ bằng danh sách bọn buôn ma túy và vũ khí. Bọn chúng muốn giết người diệt khẩu, nếu như chúng ta tìm thấy được bằng danh sách đó thì chắc chắn sẽ tìm ra được bọn chúng.

- Danh sách sao? - Kelly đưa ánh mắt nhìn về phía trước.

- Em thử nhớ lại xem, em đã từng nhìn qua thứ gì đó giống như vậy trong nhà hay không? - Thiên Ân quay sang nhìn Kelly nói.

Kelly thu lại ánh mắt xa xôi đáp lời:” Anh nghĩ thứ quan trọng như vậy, cha em lại ột đứa trẻ mười tuổi động đến sao?”

Thiên Ân gật gù:” Anh sẽ cố gắng tìm ra bọn chúng.”

Chiếc xe dừng trước căn biệt thự rộng lớn, Kelly bước xuống không khỏi ngạc nhiên.

- Nếu em nhớ không nhầm, trước kia anh là một thuộc cấp dưới quyền cha em... một trung sĩ không thể giấu đến mức này.

- Sau khi cha em qua đời, anh đã từ chức và kế nghiệp cha anh...

- Không ngờ anh lại trung thành với ông ấy như vậy, nếu hôm đó anh không đến có lẽ em không còn giữ được mạng sống.

- Cha của em đã cứu anh trong một lần truy bắt tội phạm, anh tất nhiên phải giúp em trả thù những kẻ giết ông ấy.

- Em nhất định... trả món nợ máu này. - Kelly vừa nói vừa hằn lên nỗi căm phẫn đã chôn giấu mười năm qua. - Mười năm qua, nhờ anh em đã học được nhiều thứ, một tay súng chuyên nghiệp, cửu đẳng huyền đai karatedo, lại là một vũ công múa, và em đã tốt nghiệp trường đại học danh tiếng. Nhưng em cảm thấy vẫn chưa đủ ọi việc sau này.

- Yên tâm, anh sẽ luôn bên cạnh em. - Thiên Ân nắm tay Kelly nói.

Kelly nhìn vào ánh mắt Thiên Ân, ánh mắt sáng lên long lanh mà gật đầu.

Thiên Ân đã chuẩn bị sẵn căn phòng rộng lớn bên trong căn biệt thự của anh, theo thói quen khi bước vào bên trong, Kelly nhanh chóng khóa trái cửa lại luôn nhìn xung quanh để kiểm tra xem có camera theo dõi hay không, lại tìm mọi ngóc ngách có thiết bị nghe lén hay không. Không phải cô không tin Thiên Ân, đây chỉ là một trong những thứ cô học được, và mẹ cô đã căn dặn... không được tin bất cứ người nào.

Kelly lấy từ trong vali chiếc gấu teddy nằm nào, tuy nó đã cũ kĩ nhưng nó chính là món quà sinh nhật cuối cùng mà cha mẹ dành tặng cô, Kelly từ phía sau chiếc gấu kéo khóa tìm thứ mà đã theo cô bao nhiêu năm qua không rời. Kelly đã hàng ngàn lần thử đọc, hàng ngàn lần muốn biết nó viết gì nhưng những kí tự này cô không thể nào hiểu nổi, Thiên Ân nói rằng đây chính là danh sách mà bọn người kia muốn sao, chỉ cần đọc được danh sách này thì sẽ biết kẻ thù của cô là ai... Đang suy nghĩ, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, Kelly nhanh chóng cất bằng danh sách kia về vị trí cũ.

2. Chương 2: Bảng Danh Sách Đen

- Có chuyện gì sao? - Kelly mở cửa nói.

- Tiểu thư, thiếu gia dặn tôi lên phụ giúp cô sắp xếp quần áo. - Một cô gái trẻ mặc bộ tạp dề người làm cúi đầu nói.

- Không cần đâu, tôi rất ghét người khác động vào đồ đạc của tôi. Vì vậy, cô hãy nói với mọi người cấm tuyệt đối không được bước vào căn phòng này.

- Dạ, tôi hiểu thưa tiểu thư.

- Không còn chuyện gì nữa, cô đi làm việc của mình đi. - Kelly nói xong nhanh chóng đóng cửa lại.

Cô gái người làm đi xuống phía sau với nét mặt khó chịu.

- Cô gái đó là ai vậy nhỉ, đã xấu xí lại còn ra vẻ kiêu căng... thiếu gia lại là lần đầu tiên mang phụ nữ về nhà, lại là một người xấu xí quá mức, trong khi thiếu gia của chúng ta thật là đẹp trai mà.

- Con im miệng lại đi, không lại rước họa vào thân. - Một phụ nữ lớn tuổi đang chuẩn bị bữa ăn đáp. - Rảnh rồi thì nhanh chóng phụ ta làm bữa tối, hôm nay thiếu gia đã dặn dò phải chuẩn bị thật kĩ lưỡng.

- Con chỉ nói sự thật mà thôi, mẹ nhìn thấy cô ta sẽ hiểu. - Mai Xuân trẻ mới nói.

Người phụ nữ lớn tuổi lắc đầu, đúng là con gái mình thật không biết thân biết phận, không khéo thì bị đuổi ra khỏi nơi này. Bà sống tại nơi này mấy chục năm nay, từ khi thiếu gia còn bé nên rất hiểu tính nết thiếu gia, người mà được thiếu gia mang về quả thật là rất quan trọng với cậu ấy, không nên nói ra nói vào sẽ phật ý thiếu gia.

- Tốt nhất là con nghe lời ta nói, không được phép nói lung tung.

Mai Xuân tỏ ra không vui ngoe ngẩy bỏ về phòng, mẹ cô làm việc ở nơi này khá lâu, từ bé cô cũng được sinh ra và lớn lên trong căn biệt thự xa hoa này. Mẹ cô chính là người mà thiếu gia Thiên Ân kính trọng, nên cô cũng được đối đãi rất tốt, không như những người làm khác trong nhà. Tuy vậy, thân phận Tiểu Xuân cũng chỉ là một con gái của người giúp việc.

Trong bữa tối, Kelly dùng bữa cùng Thiên Ân, tuy nhiên cô và Thiên Ân đều không nói lời nào. Cô từ một cô bé vui vẻ trở thành một người kiệm lời.

- Dự định của em sắp tới là gì? - Thiên Ân mở lời.

- Em muốn nhanh chóng tìm ra bí mật phía sau, từng giây từng phút trôi qua em đều thấy khó chịu.

- Không vội, em đã đợi được mười năm rồi mà. Khi nào chưa xác định chắc chắn chúng ta không nên hành động.

Kelly không đáp, cho rằng lời của Thiên Ân nói không sai...

- Trước tiên, anh nghĩ em nên đến công ty anh làm việc để bọn chúng không nghi ngờ về thân phận của em. Từ ngày cục trưởng mất, anh cũng từ chức quay về kế nghiệp gia đình, bọn chúng đã có hơn một lần đột nhập vào nhà để lục lọi tìm kiếm điều gì đó từ anh.

- Gia đình em đã liên lụy anh rồi. - Kelly cảm thấy bản thân vô dụng và có lỗi với anh Thiên Ân, vì chuyện cá nhân của cô khiến anh phải lo lắng cho cô như vậy. - Nhưng em không nghĩ sẽ đến công ty của anh, em muốn trở thành một giáo viên...Đó là ước mơ từ nhỏ của em, em đã nghĩ rằng... trong việc trả thù kia rất nguy hiểm có thể hy sinh cả mạng sống nên em muốn tranh thủ để thực hiện mong ước của mình.

- Giáo viên sao? - Thiên Ân hơi kinh ngạc. - Anh sẽ sắp xếp. - Thiên Ân nghĩ ngợi một chút rồi khẽ nói.

- Cảm ơn. - Kelly cảm thấy một chút vui vẻ trong lòng, ít nhất trước khi chết cô có thể thực hiện một mong ước nhỏ nhoi.

- Tổng giám đốc, bên nhà trường gọi đến nói nếu như lần này anh không đến thì họ sẽ giao thiếu gia cho cảnh sát. - Thư kí của tổng giám đốc xanh mặt bước vào phòng tổng giám đốc nói.

- Cô gọi cho Tuấn Anh, kêu cậu ta đến trường giải quyết. - Hàn tổng giám đốc không nhìn cô thư kí mà nói.

- Nhưng... họ nói lần này nhất định tổng giám đốc phải đến, họ cần gặp người thân của thiếu gia.

Hàn Thế Bảo nhắm mắt lại, sau đó nhướn đôi mắt cuốn hút của mình nhìn thư kí riêng.

- Gọi lại với nhà trường, tôi sẽ đến. - Anh ta đóng chiếc laptop lại, đứng lên khoác chiếc áo vest phía sau chỉnh tề.

- Vâng, thưa tổng giám. - Cô thư kí nhỏ bé cúi đầu nhanh chóng thoái lui, sợ nhất là Hàn tổng tức giận sẽ không thể nghĩ chuyện gì xảy ra.

Thế Bảo bước ra khỏi tập đoàn The Win, một chiếc xe hơi bóng loáng không một tỳ vết cũng vừa lái tới phía trước, một thanh niên tuấn tú bước xuống mở cửa cho anh.

- Hàn tổng, mời anh.

Thế Bảo bước lên xe, chiếc xe nhanh chóng lái vụt đi.

- Tổng giám đốc, nghe nói thiếu gia lại gây chuyện nữa sao? - Tuấn Anh lên tiếng hỏi.

- Cậu ấy lúc nào cũng gây phiền phức. - Tú Anh cũng lắc đầu nói.

Thế Bảo nhìn cặp anh em song sinh cũng ngán ngẩm lắc đầu, bọn họ chẳng một chút nề sợ sự uy nghiêm của anh, dám nói con trai của Hàn gia như vậy.

- Hai cậu im miệng lại, tính toán sẽ mất bao nhiêu thời gian cho việc này.

- Chúng ta bắt đầu đi từ 2p trước, đoạn đường đi đến trường sẽ là 10p, đi đến phòng hiệu trưởng mất 5p, cho ông ấy 10p trình bày, về lại công ty thêm 15p nữa... nghĩa là anh sẽ mất thêm 38p để giải quyết chuyện này. - Tú Anh tính toán. - Đó là chưa tính đến việc chúng ta có gặp một giáo viên xinh đẹp nào hay không? - Tú Anh phấn khởi nói

Khác với Tú Anh, Tuấn Anh có vẻ không thích thú với những giáo viên trẻ đẹp của trường quý tộc King, Tuấn Anh chăm chú lái xe lên tiếng:” Trong vòng 40p, tổng giám đốc có thể kí kết hàng chục hợp đồng kiếm không ít tiền.”

- Anh chỉ biết có tiền, tổng giám đốc chúng ta đã 32 tuổi rồi đó, hiện tại anh ấy vẫn độc thân và chẳng có một người phụ nữ nào bên cạnh. Một giáo viên cũng tốt, giáo viên là nghề cao quý và dành cho những người có tri thức, thật hợp với tổng giám vì anh ấy đã có con rồi. Đối với những cô gái tươi trẻ bên ngoài, thật khó khăn nếu kết hôn cùng Hàn tổng.

Tú Anh triết lý nói, sau đó quay lưng lại nhìn Thế Bảo đang ngồi phía sau:” Đúng không Hàn tổng.”

Thế Bảo đang chú tâm đọc một hợp đồng từ phía Thái Lan, tập trung vào bản hợp đồng kia không đáp lời Tú Anh.

- Anh ấy vẫn không thể thay đổi, lại công việc. - Tú Anh lắc đầu quay lên.

Xe đậu trước sân trường King, Thế Bảo đang ung dung ngồi trước vị hiệu trưởng, vẻ oai nghiêm của anh khiến hiệu trưởng cũng phải khép nép.

- Hàn tổng, mời cậu dùng trà. - Vị hiệu trưởng rót trà nói.

Thế Bảo đưa l trà lên miệng hớp một ngụm nhỏ, đôi mắt anh nhìn xoáy về phía hiệu trưởng.

- Ngài biết đó, The Win rất bận nên mong ngài trình bày ngắn gọn, tôi chỉ có thể ngồi đây trong vòng 10 phút.

- À, vâng... Chuyện là con trai của Hàn tổng lần này đã gây ra chuyện lớn rồi. Cậu ấy đánh bạn học đến nhập viện rồi, gia đình họ nhất quyết không thỏa hiệp mà đòi kiện thằng bé.

Thế Bảo đặt ly trà xuống bàn nghe một tiếng keng, hành động nhỏ đã khiến hiệu trưởng giật mình.

- Chuyện này không lạ... những lần trước đều giải quyết rất nhanh mà... lần này lại gọi đích thân tôi sao?

- Thật sự tôi cũng hết cách... nên mới mời Hàn tổng đến. Em học sinh mà Win đánh, lại là con của chủ tịch tập đoàn Hoàng Thị.

- Hoàng Thị của Hoàng Hoa sao? - Thế Bảo nhíu mày.

- Đúng vậy.

Thế Bảo nhìn sang Tuấn Anh, Tuấn Anh liền hiểu ý, đưa điện thoại của mình đang ở chế độ đang gọi cho Thế Bảo.

- Alo, là Hoàng phu nhân sao? - Thế Bảo nói.

- Tôi biết thế nào cậu cũng sẽ gọi đến mà. - Phu nhân Hoàng Hoa nhoẻn cười đáp.

- Đã lâu rồi không gặp bà, hôm nay gọi đến lại muốn nhờ vả, quả thật Hàn Thế Bảo tôi cũng lấy làm e ngại.

- Hoàng Hoa là một hồ ly tinh khó đối phó nên anh phải dùng những từ hoa mỹ để nói.

- Là chuyện bọn trẻ sao?

- Bọn trẻ chơi với nhau, có va chạm là chuyện không đáng, Hoàng phu nhân mong đừng chấp thằng bé.

- Nghe đâu con trai của Hàn tổng cậu rất là ngạo mạn, tôi chỉ muốn trừng trị kẻ ngạo mạn một chút, không ngờ quả thật con trai có ô dù quá lớn.

- Bất làm cha, tôi tất nhiên phải quan tâm đến con cái. Lần này là Win sai, tôi thay mặt xin lỗi Hoàng phu nhân, mong bà bỏ qua cho thằng bé.

- Được thôi, The Win hãy nhường dự án bên Thái Lan cho Hoàng Thị, tôi sẽ suy nghĩ lại. - Hoàng Hoa lộ rõ mưu đồ.

- Haha, xem ra thật sự không phải vì những đứa trẻ rồi... Được, tôi đồng ý. - Thế Bảo nói.

- Không ngờ tình cha của Hàn tổng bao la như vậy, haha.

Hoàng Hoa cúp máy, xem ra lần này làm lớn chuyện này lại được lợi cho Hoàng Thị. Điểm yếu lớn nhất của Hàn Thế Bảo chính là đứa con trái cứng đầu bất trị kia.

Thế Bảo tuy trong lòng tức giận nhưng nét mặt vẫn giữ nguyên như không có chuyện gì xảy ra, ánh mắt anh nhìn hiệu trưởng trở nên ôn hòa.

- Mọi việc đã được giải quyết. - Thế Bảo nói xong đứng lên định ra về.

- Hàn tổng, vẫn còn một chuyện tôi cần nói. - Hiệu trưởng rút trong tập hồ sơ trên bàn một tờ giấy đưa về phía Thế Bảo.

Thế Bảo nhìn tờ giấy không hiểu liền nhìn hiệu trưởng: "Đây là gì?"

- Đây là bảng xếp hạng của lớp mà Win đang học, học lực cậu ấy đứng cuối cùng trong lớp... và đứng thứ 499/500 học sinh toàn khối.

Anh Tú không kìm chế được mà bật cười, nhận được cái nhìn từ Thế Bảo liền im bặt, quả thật con trai của một tổng giám đốc tài giỏi mưu lược có học lực kém như vậy, thiên hạ biết được chắc hẳn sẽ chê cười.

- Chuyện giáo dục học sinh, không phải là nhiệm vụ của nhà trường sao? - Thế Bảo đáp.

- Nhưng chúng tôi hy vọng gia đình sẽ hỗ trợ cùng nhà trường để nâng cao kết quả học tập của Win.

- Hiệu trưởng có ý kiến thế nào để thay đổi thằng bé.

- Nên cho Win học thêm gia sư tại nhà, điều đó hy vọng cậu ấy tiến bộ hơn.

Anh Tú lần này không nhịn được cười lại nói:” Ông nghĩ Hàn tổng không mời gia sư cho Win sao? Đã có rất nhiều người đến và cao nhất là 1 buổi học thấp nhất là 15 phút đầu tiên, đều từ chối đến Hàn gia thêm lần thứ 2.”

- Vì sao? - Hiệu trưởng đưa đôi mắt kính ngạc hỏi.

- Thầy giáo thì Win dùng bạo lực, cô giáo thì cậu ấy dùng....- Anh Tú không nói thêm.

- Tôi có một cao kiến thế này, trường chúng tôi vừa nhận một thực tập viên nhưng trình độ cô ấy thật đáng khâm phục, cô ấy có đủ trình độ để làm gia sư của Win.

- Rồi Win sẽ đỡ trò cùng cô ta, cũng như bao nhiêu nữ giáo viên khác... - Tú Anh lắc đầu với cái kế hoạch cao kiến ngu ngốc kia.

- Có điều vẻ bề ngoài của cô gái đó khá tệ. - Hiệu trưởng mỉm cười nói.

- Win không quan tâm đến nhan sắc cô ta đâu, điều cậu ấy là đuổi hết gia sư đi.

Ánh mắt Thế Bảo nheo lại, nhìn tấm hình trong hồ sơ của Kelly, nhìn qua trình độ đáng khâm phục kia. Sau đó hướng mắt về phía hiệu trưởng:” Để cô ta thử.”

3. Chương 3: Cô Gia Sư Xấu Xí

Kelly nhận được lời đề nghị từ hiệu trưởng, cô được vào nơi này vì Thiên Bảo nhờ quen biết giới thiệu nên cũng không tiện từ chối.

Kelly đứng trước căn biệt thự Hàn gia, cô cũng thật không ngờ tên nhóc cá biệt mà hiệu trưởng nói tới lại sống tại nơi nguy nga tráng lệ như thế này, nó còn rộng và đẹp hơn cả biệt thự của Thiên Ân.

- Xin chào, cô có phải là gia sư của thiếu gia? - Tuấn Anh mở cửa đón Kelly vào bên trong.

Kelly khẽ gật đầu, đánh giá người đàn ông trước mắt. Dáng người cao, gương mặt sáng láng thanh tú, cặp mắt kính tri thức, xem ra anh ta có vai trò không nhỏ trong ngôi nhà này.

- Trước khi cô vào bên trong, tôi muốn nói trước với cô vài điều. - Tuấn Anh quay lại đứng ngay trước mặt Kelly.

- Tôi vẫn đang nghe. - Kelly đáp.

- Trước tiên xin thay mặt Hàn tổng cảm ơn cô đã nhận lời tới nơi này giúp thiếu gia chúng tôi. - Tuấn Anh khẽ gật đầu. - Sau đó, tôi muốn nói rằng trước cô đã có rất nhiều người đã từng đến mà đều không ai có thể trụ quá một buổi dạy.

- Anh hãy nói thẳng vào vấn đề. - Kelly không thích dài dòng.

- Vâng, chính là tôi muốn tránh mất thời gian cả hai bên, cô nghĩ mình có thể làm được hay không?

Kelly nghe xong, mở bảng điểm và lí lịch của Win ra nhìn qua một chút.

- Thứ hạng 499/500, học sinh cá biệt, đã có nhiều lần đánh bạn học. - Kelly mỉm cười tỏ ra thú vị, lần đầu tiên đi dạy lại gặp một cậu bé khá đặc biệt. - Tôi nhận.

Tuấn Anh nhìn Kelly bằng ánh mắt kì lạ, trước đây những người khác đều ái ngại khi xem qua bảng thành tích của thiếu gia. Cô ta, lại không thể hiện ra một chút biểu cảm nào, cô gái này... có chút không an toàn.

Kelly bước vào trong phòng của Win. Nơi này rất rộng và đầy đủ mọi thứ hết như một căn nhà nhỏ trong một căn nhà lớn. Kelly rời khỏi nơi này đã khá lâu, chẳng nhẽ đây chính là phong cách mới hiện tại.

- Cô là ai? - Win mặc một chiếc áo phong rộng màu trắng, chiếc quần dài rộng, dáng vẻ lười biếng ngược mắt nhìn một người xa lạ bước vào thế giới riêng của mình.

- Xin chào, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là gia sư của em. - Kelly đáp. - Bàn học ở đâu.

Win nhìn qua Kelly, một cô gái có gương mặt khó nhìn, cặp mắt kính dày như đít chai càng khiến cô ta trong tệ hại hơn... không hiểu ông ta kiểm đầu ra người ngoài hành tinh này đến.

- Phía trong. - Win hất đầu đến hướng cánh cửa đang đóng.

- Chúng ta bắt đầu thôi. - Kelly mỉm cười mở cánh cửa kia ra, ánh mắt vẫn nhìn sang Win ý muốn cậu theo cô vào bên trong.

Ầm. - Tiếng động lạ vang lên.

Sách từ bên trong cánh cửa đổ nhào lên người cô. Kelly bất ngờ té ngã, rất nhiều sách đang đè lên người cô.

Win nhướn miệng cười bước tới:” Hoan nghênh cô đã bước vào thế giới của tôi.” - Win nhếch mép cười, sau đó bước vào phòng học.

Kelly có một chút tức giận, đẩy những quyển sách trên cơ thể mình xuống đất, sau đó đứng lên bước phía sau Win.

- Màn chào hỏi của cậu thật ấn tượng, cảm ơn đã dày công như vậy. - Kelly từ phía sau nói đến.

Win khựng người lại, quay đầu lại nhìn Kelly với ánh mắt khó hiểu sau đó lại nhướn miệng cười đều:” - Sẽ còn rất nhiều trò vui, hy vọng cô giáo sẽ thích.”

- Tôi lấy làm tò mò và mong đợi. - Kelly trừng mắt nói, miệng hơi mím lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Kelly cảm thấy sẽ khó khăn để thu phục đứa trẻ này, Win lại hứng thú với gia sư mới liệu cô ta có thể chịu đựng được bao lâu.

- Chúng ta sẽ làm quen nhau trước. - Kelly ngồi gần bên Win nói. - Tôi là Kelly, là giáo viên thực tập của trường King nơi mà em đang học, từ hôm nay tôi sẽ đảm nhiệm vai trò gia sư của em, mong chúng ta hợp tác tốt đẹp.

Win im lặng không đáp.

- Tôi đã hứa với hiệu trưởng sẽ khắc phục thứ hạng của em, nói cho tôi biết em tệ nhất môn nào? - Kelly nhìn Win nói, nhận được cái nhìn từ ánh mắt sáng và đầy nét quyến rũ.

- Có ai nói với cô rằng, cô rất xấu xí không? - Win trêu chọc.

Kelly quay mặt nhìn về phía tủ sách trước mắt, khẽ cuối đầu nhắm mắt lại nén sự tức giận. Mặc dù cô hoá trang thành một cô gái xấu xí, nhưng khi bị chê xấu trước mặt như vậy liền cảm thấy tâm trạng không được tốt cho lắm.

Win nghĩ Kelly xấu hổ nên nói tiếp:” Cô xấu đến mức chỉ cần nhìn thấy cô tôi đều không còn một chút hứng thú với phụ nữ.”

- Như vậy là tốt, em có thể tập trung vào bài dạy của tôi? - Kelly đưa mắt trừng nhìn Win. - Cảm ơn em, hôm nay em đã cho tôi nhận thấy được tác dụng to lớn của gương mặt mình.

Kelly nhếch cười nhìn Win. Win tức giận nhìn Kelly. Bốn mắt nhìn nhau, trong đó là sự hả hê của cô gái tuổi hai mươi và sự ức chế của cậu bé học sinh trung học.

Kết thúc buổi học đầu tiên hoàn toàn trắng tay về vàng, Win đã không thể làm gì được cô giáo này, hoặc là cậu không muốn tiếp tục cuộc chiến kia, vì lại sợ mình sẽ thua thảm hại.

Cô bước ra khỏi phòng Win trong ánh mắt ngưỡng mộ của người đàn ông phía trước, là người khi sáng cô đã gặp khi bước vào ngôi nhà này.

- Cô có bị làm sao không? - Người đàn ông kia bước tới.

Kelly lắc đầu:” Tôi phải bị làm sao sao?”

- À không. - Tú Anh cười đáp. - Cô sẽ đến đây tiếp tục chứ.

- Tất nhiên, đây là trách nhiệm tôi đã nhận thì tôi sẽ làm. - Kelly mỉm cười nói.

- Cô giáo vất vả rồi, tôi sẽ đưa cô về. - Tú Anh nhanh nhẩu đáp.

Từ bên trong, giọng nói vang ra.

- Cậu mang tập tài liệu này đến công ty cho Hàn tổng, tôi có chuyện bàn bạc với cô giáo của Win. - Tuấn Anh bước ra, nét mặt nghiêm nghị.

- Vâng, thưa anh trai. - Tú Anh nhận lấy tuy nhiên không hài lòng.

Kelly nhìn hai người đàn ông trước mặt mình, họ thật sự giống nhau như hai giọt nước, chỉ là trên nét mặt của người anh trai là sự nghiêm nghị và lạnh băng đến đáng sợ khác với nét mặt đầy sự hài hước của người em. Hai người bọn họ tuy giống nhau nhưng nếu nhìn kĩ sẽ tìm được đặc điểm nhận diện.

- Cô giáo, mời cô theo tôi. - Tuấn Anh nói rồi quay lưng bước đi.

Cô bước chân theo Tuấn Anh đi vào phòng khách, nơi này lộng lẫy hết như một cung điện, tuy nhiên nó lại khiến người ta lạnh hết cả người hơn là cảm giác ấm áp.

Tuấn Anh đặt một tập hồ sơ về phía Kelly nói:” Đây là hợp đồng giữa chúng tôi và cô.”

Kelly nhìn về phía tập hồ sơ kia, từ khi nào đi làm gia sư thôi mà, phải có hợp đồng sao?

- Tôi chưa hiểu ý của anh?

- Cô đã biết Win là con trai của Hàn tổng, Hàn tổng được xem là người quyền lực bậc nhất trong thị trường tài chính. Chúng tôi cần phải đảm bảo an toàn cho thiếu gia, tất nhiên đây chỉ là hình thức bắt buộc thôi. - Tuấn Anh nói tiếp. - Cô cứ đọc kĩ rồi quyết định sau cũng được. Nhìn qua thì rất nhiều nhưng chủ yếu chỉ nêu ra những vấn đề quan trọng.

1, Cô không được tiết lộ cho người khác biết cô là gia sư của thiếu gia.

2, Cô và thiếu gia không được phép đi quá giới hạn giữa gia sư và học sinh.

3, Cô nhất định phải làm cho thiếu gia lên hạng

4, Ngoài việc đến đây vào phòng thiếu gia dạy học, cô không được phép đi lung tung hay vạchạm vào bất cứ đồ vật nào bên trong căn biệt thự này.

5, Thời hạn kết thúc hợp đồng là đến khi Win hoàn thành xong chương trình trung học.

Kelly cầm lên đọc sơ qua, quả thật cũng không có gì quá đáng... cô kí vào bảng hợp đồng không một chút suy nghĩ, cô nào biết từ khi cô đặt bút kí vào tờ giấy tưởng chừng như vô hại kia, cuộc đời cô chuyển sang trang giấy mới.

Tuấn Anh tiễn Kelly ra cửa.

- Tôi đưa cô về. - Tuấn Anh nói.

- Không cần đâu, tôi sẽ đi taxi về. - Kelly từ chối.

- Vậy tạm biệt, ngày mai cô mang hành lý đến đây, tôi sẽ đưa cô đến chỗ ở mới. - Tuấn Anh chào tạm biệt.

Kelly khẽ gật đầu tạm biệt rồi lại giật mình, anh ta nói hành lý rồi chỗ ở mới là sao?

- Này, anh nói gì? Tôi không hiểu? - Kelly hỏi lại.

- Thật sự cô chưa đọc hết hợp đồng sao? - Tuấn Anh nhú mày. - Trong mục lợi ích, chúng tôi sẽ cấp cho cô một ngôi nhà gần biệt thự Hàn gia và một chiếc xe để tiện đi lại. Khi kết thúc hợp đồng, chúng cũng sẽ thuộc về cô. Đó là lợi ích của việc cô bước vào Hàn gia làm việc.

Kelly tròn mắt, bọn họ thật sự giàu có đến mức ấy sao? Cô chưa kịp hỏi tiếp thì Tuấn Anh có điện thoại, sau đó anh bỏ vào bên trong mặc kệ Kelly với nhiều thắc mắc trong lòng. Cô lôi bản hợp đồng ra đọc lại, quả thật bọn họ vì cô là gia sư mà cho rất nhiều lợi ích như vậy. Nhưng hiện tại, cô đang sống rất tốt tại nhà của anh Thiên Ân, nếu đột nhiên rời đi như vậy chỉ sợ anh ấy không vui. Ngày mai cô sẽ nói chuyện lại với người đàn ông kia, cô sẽ từ chối quyền lợi từ Hàn gia.

Cô về lại biệt thự của Thiên Ân, vừa bước vào bên trong đã nhìn thấy Thiên Ân đang ngồi trong phòng bếp, trên tay cầm tờ báo chăm chú đọc.

- Tiểu thư về rồi, thiếu gia đang đợi cô về dùng cơm. - Mai Xuân bước đến nói.

- Cảm ơn. - Kelly gật đầu.

Trong bữa cơm, vẫn là thói quen của hai người đều im lặng, vẫn là Kelly không mở lời trước nếu như Thiên Ân không hỏi.

- Công việc của em tốt chứ.

- Rất tốt. - Kelly đáp.

- Công việc này cũng không phải là đơn giản, nếu quá vất vả thì hãy dừng lại.

- Cảm ơn anh, nhưng mọi chuyện vẫn ổn.

- Anh có một việc muốn hỏi em? - Thiên Ân nhìn Kelly nói.

- Có việc gì quan trọng sao? - Kelly nhận ra ánh mắt kia có chút vấn đề.

- Năm đó khi cảnh sát điều tra về cái chết của cha mẹ em, phát hiện bên trong phòng em có một căn hầm bí mật. Tuy nhiên bên trong căn phòng kia chỉ còn lại một chiếc két sắt đã bị mở khoá, không có thứ gì quan trọng. Em có biết gì về căn phòng kia không?

- Em không biết. - Kelly lắc đầu, gương mặt không một chút bối rối.

- Anh chỉ sợ bản danh sách kia đã lọt vào tay bọn chúng. - Thiên Ân rầu rĩ nói. - Nhưng lúc bọn chúng lục soát phòng em, em đã trốn ở đâu vậy?

- Chuyện đã xảy ra hơn mười năm qua, lúc đó em lại rất hoảng sợ nên thật sự em không nhớ gì cả. Điều quan trọng hiện tại là em muốn tìm kẻ đã chủ mưu giết chết ba mẹ em.

- Nếu chúng ta có bản danh sách đó sẽ tìm ra bọn chúng dễ dàng, anh cũng đang rất nóng lòng tìm ra nó.

Kelly hơi nắm chặt đôi bàn tay mình lại khẽ giấu đi dưới lớp khăn trải bàn, quả thật cô rất tin tưởng vào Thiên Ân vì anh đã che chở cô suốt mười năm qua. Nhưng những lời sau cùng của mẹ, làm sao cô có thể quên đi được. Bản danh sách kia đang trong tay cô, anh lại đang tìm kiếm nó cực khổ như vậy, ước gì cô không giữ nó thì không phải cảm thấy khó khăn như vậy.

- Thiên Ân, em muốn nói với anh điều này. - Kelly khẽ nói.

- Ừ, em nói đi.

- Em nghĩ em đã lớn rồi, em sẽ tự mình tìm kiếm bọn chúng. Em không muốn anh vì em mà hy sinh nhiều thứ như vậy. Anh hãy tìm kiếm người phụ nữ thích hợp rồi kết hôn và sinh con đi, chuyện gia đình em đã khiến anh lo nghĩ suốt bao nhiêu năm như vậy là rất đủ, ân tình cũng đã trả quá đủ rồi.

- Anh làm sao có thể bỏ mặc em được chứ. - Thiên Ân nhìn thẳng vào mắt Kelly. - Anh sẽ cùng em trả thù cho cục trưởng, đó là quyết định của anh từ mười năm trước.

Kelly đứng dậy, đập hai tay xuống bàn.

- Em nói là em sẽ tự mình trả thù, không cần anh phải quan tâm đến nữa. Anh cũng chỉ là người ngoài thôi, không có liên quan gì đến mối thù này. Em sẽ rời khỏi nơi này, từ nay anh đừng tìm hiểu gì về bảng danh sách kia nữa. - Nói xong liền bỏ lên lầu, ánh mắt cụp xuống.

- Em có thể đi đâu được ngoài nơi này ra chứ, anh sẽ càng lo lắng hơn thôi. - Thiên Ân bước theo kéo tay cô lại.

- Em sẽ đến Hàn gia, em đang làm việc cho họ. - Kelly đáp, cô không nhắc đến chuyện mình là gia sư của Win.

- Hàn gia sao? - Thiên Ân khựng người lại. - Không phải em nói sẽ là giáo viên? Em làm gì ở Hàn gia?

- Đây là chuyện riêng của em không thể nói anh biết được. - Kelly kéo tay mình ra khỏi tay Thiên Ân bỏ lên phòng thu xếp quần áo.

Thiên Ân không ngăn cản cô, cứ thế nhìn bóng người phụ nữ nhỏ bé kia bước đi...

4. Chương 4: Hoàng Tử Trung Học King

Kelly rời khỏi biệt thự của Thiên Ân trong buổi tối hôm đó, cô không thể một giây một phút nào để anh cứ lo nghĩ cho cô như vậy. Anh là người anh trai, người ơn đối với cô, còn cô thì sao... cô đang giấu giếm anh mọi chuyện, khiến anh hao tâm tổn sức như vậy. Là do cha cô có ơn với anh, nhưng ân tình đó anh đã phải trả cho cô là quá đắt. Kelly dù biết Thiên Ân sẽ không vui, sẽ không hài lòng nhưng quyết tâm không muốn anh dính tới chuyện nguy hiểm này.

- Dù em ở đâu, em mãi mãi xem anh như người anh trai em tôn trọng và yêu quý nhất. - Kelly kéo valy xuống, nhìn thấy Thiên Ân đang đứng tựa cửa với dáng vẻ cô đơn, đôi mắt nhắm nghiền lại như đang suy tư điều gì đó.

- Bảo My, dù em có đi đâu...khi gặp khó khăn hãy tìm đến anh. - Thiên Ân mở đôi mắt thâm trầm đen láy nhưng vô hồn.

- Cảm ơn anh. - Kelly không muốn kéo dài thêm một giây phút nào nữa. - Em đi đây.

- Anh đưa em đi. - Thiên Ân khẽ nói.

Kelly lắc đầu:” Không, em muốn tự mình đi.”

Anh Thiên Ân, anh hãy sống thật hạnh phúc và đừng lo nghĩ đến điều gì nữa. Em sẽ tự mình tìm ra và giết chết kẻ nào đã khiến em trở thành một cô nhi. - Kelly tay nắm chặt chiếc valy màu đen, thâm tâm tự nói với mình, thù hận hằn trên đôi mắt.

Thiên Ân từ bên trong nhìn Kelly bước lên chiếc taxi, điện thoại anh reo lên.

- Đại ca, anh để cô ấy rời đi sao?

- Âm thầm đi theo cô ấy. - Thiên Ân đáp sau đó cúp máy.

Trong phòng làm việc, người đàn ông cầm trên tay ly rượu lắc lư ngắm nhìn miệng khẽ cười:” Hàn Thế Bảo, cậu lại dám đưa ác quỷ về nhà sao?”

- King kong. - Tiếng chuông cửa biệt thự Hàn gia vang lên, ngoài trời mưa như trút nước, toàn thân Kelly ướt như chuột lột.

Tuấn Anh nhìn qua camera liền nhanh chóng bấm nút mở cửa cho cô.

- Có chuyện gì vậy? - Tuấn Anh nhìn Kelly đang rung rẩy.

- Tôi... tôi muốn nhận nơi ở... ngay lập tức. - Kelly nói với giọng rung rung.

Tuấn Anh hơi bất ngờ đôi chút rồi khẽ gật đầu.

- Vào bên trong dùng chút trà nóng trước. - Tuấn Anh nói xong mời cô vào bên trong.

Trong phòng khách, Kelly đã thay đổi trang phục khác, bên trong ấm cúng hơn cái khí trời lạnh của những ngày mưa. Cô ghét mưa, ướt át và quá ủy mị.

- Nơi chúng tôi dành cho cô, hiện tại vẫn đang dọn dẹp lại nên có lẽ không thể giao cho cô ngay lúc này được. - Tuấn Anh ngồi đối diện cô mà nói. - Nhưng nếu cô giáo không có nơi nào để qua đêm, tôi sẽ cho người dọn một phòng tại nơi này.

- Xin lỗi vì sự đường đột của tôi, nhưng nếu bên anh chưa chuẩn bị xong tôi xin phép cáo từ. - Kelly đứng lên. - Cảm ơn vì đã mời tôi ở lại, nhưng cho phép tôi xin từ chối.

- Bên ngoài còn đang mưa rất lớn, nếu cô e ngại nơi này thì hãy đến nơi này. - Tuấn Anh đưa một tấm danh thiếp của mình và một danh thiếp có địa chỉ một khách sạn. - Cô mang tấm danh thiếp của tôi đến địa chỉ này, dịch vụ nơi này rất tốt.

- Cảm ơn anh, gặp anh hai lần nhưng chưa biết tên anh? - Kelly hỏi.

- Tôi là Tuấn Anh, tôi là trợ lý của Hàn tổng.

- Nhắc đến Hàn tổng mới nói, vì sao tôi đến đây từ trưa và hiện tại cũng không nhìn thấy ông ấy. - Kelly cảm thấy kì lạ.

- Hàn tổng hiện đang ra nước ngoài, cô có việc gì muốn thương lượng sao, cô có thể nói với tôi.

- Tôi chỉ tiện miệng hỏi, có lẽ trời đã tạnh mưa rồi, cáo từ. - Kelly gật đầu chào.

Tuấn Anh tiễn Kelly ra ngoài, bên ngoài đã có một chiếc xe màu trắng đậu sẵn trước cổng.

- Tài xế sẽ đưa cô đến khách sạn, chúng tôi muốn cô phải đảm bảo về sức khỏe để dạy thiếu gia tốt. - Tuấn Anh mở cửa xe mời Kelly lên.

Kelly hơi buồn cười nhưng cũng bước lên, cái tên nhóc ranh kia quả thật trong mắt bọn họ thật sự cao giá như vậy sao? Chỉ là một gia sư mà thôi, lại được đối đãi tốt như vậy.

Chiếc xe chạy đi, Tuấn Anh đưa đôi mắt nhìn theo.

- Hàn tổng, cô ấy đi rồi.

- Anh thấy cô ta là người như thế nào? - Thế Bảo từ bên trong đi ra hỏi.

- Có chút kì lạ, nhưng tôi cảm thấy cô ta vô hại.

- Tốt nghiệp đại học trường đại học danh giá loại giỏi lại quay về nước để đi làm giáo viên sao? - Thế Bảo đưa đôi mắt nghi ngờ nói. - Cậu đã điều tra lí lịch chưa?

- Cô ta tên thật là Trần Xuân Lan, từ nhỏ đã ở trong cô nhi viện, năm 15t được một gia đình người nước ngoài nhận nuôi và xuất cảnh, từ đó cô ta được đổi tên thành Kelly. Vài ngày trước quay về, cô ta ở trong căn biệt thự của tập đoàn Thiên Ân. - Tuấn Anh đọc qua thông tin đã điều tra.

- Tập đoàn Thiên Ân sao? - Thế Bảo nhíu mày, cặp chân mày rậm sụp xuống.

- Đúng vậy, nhưng hôm nay không hiểu vì sao lại cuốn valy ra khỏi nơi đó trong đêm như vậy. Tôi đoán bọn họ cãi nhau sao, nhưng không lẽ cô ta... là người yêu của Hoàng Thiên Ân.

- Cậu nghĩ có thể sao?

- Nhan sắc cô ta quá tệ, tôi e rằng tôi đã đoán sai. - Tuấn Anh lắc đầu. - Có khi nào hẳn ta muốn đưa người vào The Win hay không?

Thế Bảo hừ lạnh:” Nếu quả thật như vậy, hẳn ta đã quá xem thường Hàn Thế Bảo này rồi.”

- Hàn tổng, anh có ghé qua thăm thiếu gia hay không? - Tuấn Anh hỏi nhỏ.

- Nó sẽ không vui khi gặp tôi đâu, vì vậy... không gặp là tốt nhất. - Thế Bảo lắc đầu nhìn lên phía phòng của Win.

- Tình cảm giữa anh và thiếu gia thật sự không còn cách nào cứu vãn sao?

Thế Bảo không đáp cứ thế lặng lẽ đi vào bên trong, hơi thở dài ra chất chứa bao nhiêu tâm sự.

Tại trường trung học King, Win bước từ trên chiếc xe hơi màu đỏ bước xuống với ánh mắt ngưỡng mộ của học sinh toàn trường bởi bề ngoài đẹp trai và gia thế của anh.

Một chàng trai với thân hình cao dong dỏng, làn da trắng ngần như da con gái, cộng thêm tính cách lạnh lùng không để mắt đến mọi ánh mắt xung quanh lại khiến những tiểu thư xinh đẹp đổ lưixiu với chàng trai này.

Win xách trên tay chiếc cặp màu đen, cái kiềng xách cặp về phía sau lưng nhất cũng khiến cậu trở nên quyền rũ hơn. Tiếng reo hò của những cô gái xung quanh ngưỡng mộ.

- Win, anh Win....

Mọi thứ xung quanh đối với cậu, chỉ là nhạt nhẽo, không một chút quan tâm.

Win bước vào lớp đi về bàn học của mình. Trên tay đeo phone, sau đó ngụy mặt xuống bàn vờ như ngủ.

- Hoàng tử của King đến rồi kìa, cậu ấy thật đẹp trai. - Hồng Ngọc nhìn về phía Win nói.

- Là hoàng tử cô độc, không bạn bè, không nói chuyện với bất kì ai. - Hoàng Mai cũng đưa mắt về Win.

Hồng Ngọc và Hoàng Mai là bạn thân, tính cách chảnh chọe vì gia thế giàu có của mình, đối với bọn họ chỉ có Win mới xứng đáng để họ để mắt đến.

Tiếng chuông vào lớp reo lên, mọi học sinh về lại vị trí của mình. Giáo viên chủ nhiệm bước vào, theo sau là một học sinh mới, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái bước phía sau.

- Chào các em, đây là Hạ Tuyết, là học sinh mới chuyển đến trường chúng ta. Từ nay em ấy sẽ là thành viên mới của lớp. - Cô giáo chủ nhiệm nhìn học sinh mới nói.

Tiếng xì xầm của mọi người bên dưới vang lên.

- Xin chào mọi người, mình tên là Lâm Hạ Tuyết, mong các bạn giúp đỡ. - Hạ Tuyết đứng trước lớp học mỉm cười nói.

Tiếng những tên con trai trong lớp hú lên, lớp học lại có thêm một thành viên mới xinh đẹp như vậy. Những ánh mắt khó chịu của đám con gái, đặc biệt là Hồng Ngọc và Hoàng Mai.

- Em xuống chỗ trống kia ngồi đi. - Giáo viên chủ nhiệm chỉ vị trí còn lại duy nhất của lớp.

Đôi mắt của hai vị tiểu thư kênh kiệu càng tỏ ra tức giận hơn, vì vị trí đó chính là chỗ ngồi bên cạnh Win.

Hạ Tuyết bước xuống cuối lớp ngồi vào vị trí của mình, không hề biết những ánh mắt kia đang nhìn cô với vẻ căm hờn.

- Chào bạn, mình mới chuyển đến trường này, rất vui được làm quen với bạn. - Hạ Tuyết quay sang người bạn bên cạnh mà nói.

Win vẫn nằm gục mặt xuống bàn, không đáp.

Hạ Tuyết khẽ đưa tay chạm vào người Win.

- Này bạn, cô giáo đã vào rồi, đừng ngủ nữa, bạn sẽ bị phạt đó. - Hạ Tuyết thâm tâm chỉ muốn giúp người bạn cùng bàn.

Win ngẩng mặt lên, nhìn Hạ Tuyết bằng đôi mắt lạnh lùng, tay anh nắm lấy cổ tay cô.

- Cô... rút khỏi chỗ này. - Win nói xong liền hất tay Hạ Tuyết mạnh bạo.

- Á. - Tay cô đập vào cạnh bàn, đau nhói nhưng cô không dám kêu lớn tiếng.

Hạ Tuyết liền nhìn Win nói:” Đây là vị trí mà cô giáo sắp xếp cho tôi, cậu không có quyền đuổi tôi đi.”

- Nếu cô không rời khỏi vị trí này, cô chết chắc. - Win không nhìn Hạ Tuyết, đôi mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạ Tuyết im lặng không đáp, chỉ nghĩ rằng Win dọa mình thôi. Cả hai cùng ngồi im lặng, Hạ Tuyết nghĩ thầm:” Thật là xui xẻo mà, chuyển đến ngôi trường mới này cứ nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, nào ngờ vừa vào lớp đã gặp tên hắc ám như cậu bạn cùng bàn này rồi.”

Giờ ra chơi, Hồng Ngọc bước vào lớp ánh mắt nhìn Hạ Tuyết khinh khi sa đó đi về phía Hoàng Mai.

- Cậu đã tìm hiểu chưa? - Hoàng Mai nhanh nhẩu hỏi.

- Rồi, nó là học sinh học bổng. - Hồng Ngọc bĩu môi.- Gia cảnh nghèo khó,được học bổng toàn phần của King, chỉ là một con nhỏ nghèo mạt mà thôi.

- Một con nhỏ như nó không xứng đáng ngồi gần Win. - Hoàng Mai tức giận nói.

- Chúng ta sẽ cho nó rút khỏi King. - Hồng Ngọc nói.

Cả hai cùng gật đầu, lập ra một kế hoạch nham hiểm.

Tuyết Mai vẫn ngồi ở vị trí cuối lớp mà xem lại bài tập, không hề hay biết nguy hiểm đang rình rập cô. Cậu bạn cùng bàn vẫn đang nằm ngực xuống bàn như ngủ, cậu ta chẳng lẽ cũng như cô ngoài giờ học phải làm việc làm thêm nên rất mệt mỏi sao, vì vậy mới có thể ngủ cả một buổi học như vậy. Điều kì lạ là giáo viên đều như lờ cậu ta đi, không ai trách phạt.

- Hạ Tuyết, tối nay đi chơi với bọn tôi không? - Một giọng nam trong lớp bước đến nói.

- Cảm ơn cậu, nhưng tối mình còn phải đi làm thêm. - Hạ Tuyết ngẩng mặt lên đáp.

- Cậu làm công việc làm thêm sao, được bao nhiêu lắm chứ. Cậu đi chơi với tôi, tôi sẽ trả cho cậu gấp đôi. - Thanh Hải cười đều.

- Xin lỗi, tôi không muốn đi với cậu. - Hạ Tuyết không nhìn nam nhân kia nữa, cúi đầu xuống bài tập phía dưới.

- Cậu dám từ chối sao? Tôi có thể cho đóng cửa cái nơi mà cậu đang làm thêm đó. - Thanh Hải bị từ chối liền tức giận đập bàn.

Cả lớp nhìn bọn họ, đặc biệt lo lắng cho Thanh Hải, cậu ta dám đập bàn khi Win đang ngủ sao?

Win đứng dậy, kéo bỏ tai phone xuống, xách chiếc cặp chưa hề được mở từ khi vào lớp nhìn Hạ Tuyết rồi nhìn Thanh Hải nói.

- Tôi cũng có thể đóng cửa cái công ty nhỏ bé của cha mày đấy. - Rồi lướt nhìn sang Hạ Tuyết. - Thật là ồn ào.

Win xách cặp bỏ ra khỏi lớp dưới ánh mắt của mọi người, sau đó nhìn sang Hạ Tuyết thăm nguyên rữa, vì cô ta mà Win bỏ đi.

5. Chương 5: Vô Tâm Lạnh Lùng

Trong suốt buổi học sau đó, Win không quay lại lớp tuy nhiên sự vắng mặt của anh cũng không hề được giáo viên hỏi đến. Hạ Tuyết lấy làm lạ, khi này cậu ấy vừa nói một câu thì cậu bạn kia liền lo sợ đến xanh mặt nhanh chóng quay về chỗ ngồi. Hạ Tuyết bỗng giật mình nghĩ, không phải là ngồi gần một tên “ anh hai” của trường chứ.

Hạ Tuyết ngồi trên chiếc ghế đằng sau trường học, cô phát hiện nơi này thật yên tĩnh để tập trung chuẩn bị bài cho ngày mai. Hạ Tuyết đã tính toán sẵn trong đầu, cô sẽ tranh thủ thời gian trước khi tới giờ làm thêm mà học bài tại trường, sau đó đi thẳng đến nơi làm thêm của mình. Sẽ không phải mất thời gian đi lại và tiền bạc, điều cô quyết định đến trường trung học King chính là King sẽ miễn tất cả học phí cho cô, và đây là một trường nổi tiếng vì tập trung rất nhiều giáo viên bậc nhất.

- Ai cha, đây không phải là Hạ Tuyết sao? - Hoàng Mai bước tới cùng Hồng Ngọc.

- Chào hai cậu, các cậu tìm mình sao? - Hạ Tuyết đáp.

- Bọn tao có chuyện muốn nói với mày. - Hồng Ngọc nói. - Mau đi theo tao nếu mày muốn sống.

Bọn họ có hai, cô lại chỉ có một mình. Hạ Tuyết đành đứng lên thu gom lại sách vở đi theo họ.

Trên sân thượng của trường trung học King, Hạ Tuyết bị Hồng Ngọc giáng một tát vào mặt, bờ má cô sưng lên.

- Cậu... vì sao lại tát mình. - Hạ Tuyết bất ngờ ôm mặt mà nói.

- Mày nghĩ mày là ai hả, một con nhỏ nghèo mặc lại còn xấu xí. Mày là ai mà dám lại gần Win của bọn tao hả? - Hồng Ngọc nói như hét.

- Win.. Win là ai? - Hạ Tuyết không hiểu chuyện gì, cô đã làm gì sai với bọn họ chứ.

- Mày còn vờ vịt sao, mày ngồi gần cậu ấy mà không biết Win sao. - Hoàng Mai cười khẩy nhìn Hạ Tuyết đau đớn.

- Là cậu ta sao? tôi ngồi gần cậu ấy thì có gì sai chứ. - Hạ Tuyết đau đớn hỏi.

- Mày ngồi gần Win chính là mày đã sai rồi, nếu ngày mai mày còn ngồi ở vị trí đó nữa thì đừng hòng còn đường về nhà. Hiểu chưa hả? - Hồng Ngọc nắm cổ áo đồng phục của Hạ Tuyết lên, sau đó đẩy mạnh khiến cô ngã xuống đất.

- Tốt nhất mày nên chuyển trường đi, nếu không mày sẽ gặp cảnh này dài dài. - Hoàng Mai ngồi xuống nắm lấy tóc Hạ Tuyết mà nói.

Hạ Tuyết hoảng sợ, cô chưa kịp trả lời thì cả ba nghe tiếng động từ phía góc tường bên kia của sân thượng. Cả ba hướng mắt về nơi phát ra tiếng động thì kinh ngạc nhìn thấy Win bước ra, Win nhìn Hạ Tuyết như một con chuột bị thương, hai cô gái kia chính là con mèo đang muốn vồ lấy con chuột kia.

- Anh Win, không phải như anh nghĩ đâu. - Hồng Ngọc hoảng sợ nhìn Win.

Hoàng Mai cũng buông tóc Hạ Tuyết ra rung rẩy nói:” Bọn em, chỉ là không muốn nó làm phiền anh.”

Win bước đến gần ba người bọn họ, càng lúc càng tiếng lại gần. Cuối cùng, anh bước đi lướt qua như chưa hề nhìn thấy chuyện gì, mặc kệ Hạ Tuyết đang nhìn anh như cầu cứu.

Nhìn thấy bóng dáng Win đã bước ra phía cầu thang, Hoàng Mai nhìn Hồng Ngọc nói.

- Giờ chúng ta phải xử lý nó làm sao đây?

- Hôm nay như vậy là đủ rồi, Win đã nhìn thấy bọn mình đánh nó, nếu làm quá anh ấy sẽ nghĩ chúng ta không tốt. - Sau đó nhìn sang Hạ Tuyết đang ôm cơ thể đau đớn. - Mày đừng nghĩ bọn tao đã bỏ qua à, nếu mày còn dám ngồi bên cạnh Win, kết cục của mày không tốt đâu.

Khi bọn họ rời khỏi, Hạ Tuyết ôm cơ thể rút lại mà âm ỉ khóc lớn, cô đã làm gì sai chứ, cô chuyển đến đây để học, chỉ có mục tiêu duy nhất là muốn học thật tốt để thoát khỏi cảnh thiếu thốn hiện tại. Vì sao lại để cô gặp phải những chuyện thế này, Hạ Tuyết đau đớn đứng lên bước đi, cô còn phải đi làm, để tồn tại và tiếp tục đến trường.

Kelly đến ngôi nhà mà Hàn gia chuẩn bị cho cô, ngôi nhà này nằm cách Hàn gia không xa, bên trong có một khuôn viên hoa nhỏ, nó không rộng lớn như một biệt thự nhưng đây đối với Kelly thật sự tuyệt vời. Căn nhà được sơn màu trắng, bên trong đầy đủ mọi thứ được trang trí theo gam màu trắng, Kelly nhìn qua mọi

thứ được sắp xếp hoàn hảo nhưng cô có đôi chút không hài lòng, vì cô ghét màu trắng. Ngay cả chiếc xe hơi mà họ chuẩn bị cho cô cũng mang màu trắng, điều đó càng khiến cô khó chịu, tuy nhiên khó có thể từ chối.

- Kelly, cô thấy hài lòng với cách bài trí này? - Tú Anh mỉm cười nói. - Đây là cách bài trí do chính tay Hàn tổng chọn, cô thật may mắn.

- Vậy sao? Gửi lời cảm ơn đến ông ấy giúp tôi. - Kelly không vui nhưng vẫn cố làm ra như hài lòng, xem ra cô với vị Hàn tổng kia thật sự trái ngược.

- Hàn tổng của chúng tôi mới 32t thôi, cô gọi là ông hơi không phù hợp. - Tú Anh bật cười.

- Anh không phải là Tuấn Anh? - Thấy nét cười từ gương mặt kia, Kelly liền nhận ra.

- Haha, cô nhìn ra sao? Tôi tưởng chỉ có một mình Hàn tổng mới có thể nhận ra. Chào cô, tôi tên là Tú Anh. - Tú Anh đưa tay sang phía Kelly.

- Tôi nhận ra qua cách nói chuyện thôi. - Kelly bắt tay Tú Anh.

- Sắp đến giờ cô đến Hàn gia rồi, tôi sẽ đưa cô đi. - Tú Anh nói.

- Cảm ơn anh, thật là phiền anh. - Kelly đáp.

- Đàn ông sinh ra là để phục vụ nữ nhân mà, đặc biệt những người đặc biệt như cô Kelly đây. - Tú Anh dùng câu nói thâm sâu, đôi mắt nhìn Kelly chằm chằm.

Kelly cũng đáp trả ánh mắt nó một cách không né tránh, cô nhướn cười:” Lần đầu có người xem tôi đặc biệt, thật vinh hạnh.”

Người đàn ông này là đang muốn nói ý đồ gì, cô là một cô gái xấu xí vậy mà hắn ta nói rằng cô đặc biệt sao. Hoặc là hắn chính là loại ăn tạp, không muốn bỏ qua cho bất cứ cô gái nào khi có cơ hội tiếp cận. Kelly nghĩ Tú Anh chính là nam nhân xấu.

Tại biệt thự Hàn gia.

- Sắp đến kì thi rồi, chúng ta bắt đầu ôn tập thôi. - Kel đưa sắp bài tập qua bên cạnh Win.

- Không có hứng thú. - Win ngồi kế bên Kel, nhưng đôi mắt nhắm lại.

- Nói cho tôi biết, cậu giỏi nhất là gì? - Kel mỉm cười nói.

- Cô hỏi để làm gì? - Win mở mắt nhìn Kel.

- Cậu nói tôi biết thứ cậu giỏi nhất, tôi và cậu sẽ đấu với nhau, nếu như tôi thắng cậu sẽ phải làm bài tập trong đây. - Kel đưa xấp bài tập mà cô đã chuẩn bị.

- Người nhỏ bé yếu ớt như cô, lại muốn đấu với tôi sao? - Win cười khẩy. - Vậy nếu tôi thắng?

- Vậy nên tôi rất có ít cơ hội thắng, nếu như tôi thua, tôi sẽ từ bỏ việc làm gia sư của cậu. - Kel nói.

Win đưa gương mặt mình sát vào gương mặt Kel cười đe dọa nhất, anh đưa đôi môi mình vào tai của Kel khẽ nói:” Tôi giỏi nhất là đưa phụ nữ lên giường.”

Kel đỏ mặt, sau đó lập tức dùng chân đạp Win ngã về phía xa. Win bị té ngã khá đau nhưng nhìn thấy gương mặt Kel đỏ ửng lên, thì cảm thấy hả dạ.

- Một học sinh trung học, lại có thể nói ra những chuyện này, cậu là một đứa trẻ hư. - Kel đưa ánh mắt hung hăng nói.

- Nhưng cô giáo yên tâm đi, nhìn qua cô tôi liền cut hứng. Cô có muốn lên giường với tôi, cũng chỉ là một mơ ước. - Win đứng lên, lấy xấp bài tập của Kel nhìn qua sau đó quăng vào sọt rác. - Không cần phải làm những thứ bài tập này, nếu cô giúp tôi làm một chuyện, tôi sẽ lên hạng trong kì thi sắp tới.

- Cậu muốn điều gì? - Kel tò mò.

- Cô là giáo viên của trường King đúng không? - Win nói.

- Đúng, nhưng tôi hiện tại chỉ là giáo viên thực tập. - Kel đáp.

- Cô hãy tìm cách để lấy lí lịch của tôi trong trường.

- Lí lịch của cậu sao? Vì sao cậu không hỏi cha mình, mà lại muốn nhờ tôi lấy nó chứ? - Kel cảm thấy là lạ, cậu ta sao lại muốn lấy lí lịch của chính mình.

- Đừng hỏi nhiều, cô có làm được không? - Win nói, ánh mắt rục lên.

Kel cũng tò mò không biết lí lịch của con trai tổng giám đốc của tập đoàn The Win có cái gì bí mật mà ngay cả chủ nhân của nó cũng muốn lấy. Kel gật đầu.

- Tốt. - Win nhoen cười.

- Đổi lại, cậu phải lên hạng. - Kel nói.

- Yên tâm đi, không gì có thể làm khó được tôi.

Kel bước ra khỏi cửa phòng của Win, cô theo lối mà bước đi. Bỗng nhiên có cảm giác có ai đó phía sau đang đi theo mình liền quay đầu nhìn lại, nhưng phía sau không hề thấy một ai, chỉ nhìn thấy hai bức tường dài không một bóng người.

Kel lại quay đầu lại mà bước đi, phía sau lưng Kel là một bóng dáng người đàn ông cao lớn đang dõi mắt theo cô.

- Hàn tổng, anh vì sao phải theo dõi cô ta như vậy. - Tú Anh từ phía sau nói.

- Cô ta quả thật là không thể không đề phòng, tiếng bước chân của tôi khá nhẹ nhàng không gây một chút động. Thế mà cô ta có thể nghe thấy, chắc chắn là một kẻ có võ.

- Cô gái nhỏ bé đó sao? Nhìn cô ấy thật mỏng manh.

- Cậu đúng là kẻ ăn tạp. - Thế Bảo lắc đầu bỏ đi.

Tú Anh hừ lạnh nói khẽ:” chúng ta có gì khác nhau sao.”

6. Chương 6: Lí Lịch Của Win

Kel quay về nhà, trước tiên là thu xếp quần áo và đồ dùng của cô để vào trong phòng sau đó thăm thú kĩ hơn về ngôi nhà này.

Cô bước chân ra vườn hoa nhỏ, những bông hoa nhỏ đang đua nhau khoe sắc, cô không biết tên của chúng chỉ biết chúng thật xinh đẹp. Đã từ rất lâu, trong lòng cô chưa được bình yên như hiện tại, cô sống trên đời này chỉ là để trả thù, ngoài ra không còn một mục đích nào khác.

Nơi này chỉ có một mình cô, Kelly lột bỏ lớp hoa trang bên ngoài, quay về với gương mặt xinh đẹp đang có. Nhìn mình trong gương, Kelly khẽ thở dài, mẹ cô từng nói phụ nữ càng xinh đẹp thì số càng khổ. Ngày đó cô không hiểu ý của mẹ, hôm nay lớn lên mới biết bên ngoài kia rất nhiều đàn ông xấu xa, cô không tin tưởng bất cứ nam nhân nào ngoài anh Thiên Ân cả, cho dù vậy... những lời mẹ cô nói trước khi trút hơi thở cuối cùng mới là điều cô khắc cốt ghi tâm, mùi máu và hình ảnh của cha mẹ ngày đó xuất hiện hằng đêm vào giấc mơ của cô, cứ thế mà lòng thù hận tìm ra kẻ đã giết hại bọn họ càng lớn, càng khiến con người cô trở nên lạnh lẽo và vô cảm hơn.

Kelly ôm chú gấu teddy đã cũ kĩ của mình, mở ngăn kéo phía sau rút ra một chiếc túi được bao bọc rất kĩ lưỡng, bên trong chính là bằng danh sách mà anh Thiên Ân đang tìm, nhưng cô không thể đưa cho anh dù tin tưởng anh. Kelly đã rất nhiều lần đọc, tìm hiểu nhiều thứ tiếng trên thế giới nhưng vẫn không thể giải được những kí tự trên tờ giấy này. Cô ôm chú gấu mà mẹ đã tặng cô, là món quà cuối cùng của mẹ khẽ nói:” Ba, mẹ... có thể nói con biết bên trong đang viết gì hay không?”

Trong căn phòng lớn, cô gái nằm trên chiếc giường lớn ôm một chú gấu cũ mềm mà thiếp đi. Cô gái đó có một số phận bị đat từ khi mười tuổi, nhưng đó chưa phải là kết thúc... nó chỉ mới là sự khởi đầu cho những bi kịch của cuộc đời... mẹ cô đã nói đúng:” Hồng nhan bạc phận.”

Buổi sáng, Kelly hôm nay chính thức bắt đầu đến trường để nhận lớp. Một cô gái 20t với vẻ học một bà cô 25t, Kelly chọn in những trang phục sến súa cộng với bộ mặt xấu xí, bất cứ nam nhân nào cũng muốn tránh xa... điều đó khiến cô rất hài lòng với quyết định của mình. Việc cô hoá thành con vịt xấu xí, chỉ một mình Thiên Ân biết, nhưng cả anh cũng không biết phía sau gương mặt xấu xí kia, Kelly trông như thế nào.

- Cô có phải là giáo viên thực tập mới phải không? - Một thầy giáo khá trẻ đang cùng trên đường đi đến văn phòng cùng Kelly hỏi.

- Vâng, chính là tôi. - Kel nhìn qua gương mặt người đàn ông đi bên cạnh đáp rồi tiếp tục nhìn thẳng.

- Tôi là giáo viên môn võ thuật, rất vui được gặp cô.

- Chào thầy. - Kel đáp.

- Tôi nghe nói cô tốt nghiệp trường đại học Harvar thật sao, làm tôi thật sự ngưỡng mộ.

- Xin lỗi, tôi đi trước. - Kel bước nhanh hơn, không muốn tiếp tục câu chuyện.

Trước tiên, cô muốn đến phòng hiệu trưởng chào ông ấy một câu, sau đó sẽ tìm hiểu về hồ sơ của Win. Ngày thi đã sắp đến, phải hoàn thành nhanh chuyện này. Cô ít ra cũng là sinh viên tốt nghiệp loại ưu của trường DH Harvar, làm sao có thể để cậu học trò đầu tiên tiếp tục đội sổ như vậy, thật là mất mặt mà.

- Kelly đẩy à, mời cô vào? - Thầy hiệu trưởng bước ra mở cửa cho Kelly.

- Dạ, chào thầy. Hôm nay là ngày em bắt đầu đến dạy, em muốn đến cảm ơn thầy đã cho em cơ hội. - Kelly mỉm cười.

- Trường chúng tôi được cô giáo đây đến dạy là một vinh hạnh, cô là người có bằng cấp cao nhất trong ngôi trường này, hy vọng cô Kelly đây sẽ dùng hết khả năng của mình để truyền dạy cho các học sinh.

- Thầy quá lời ạ, em cần học hỏi thêm từ các thầy cô khác.

Thầy hiệu trưởng tỏ ra hài lòng với dáng vẻ khiêm tốn của Kelly, tuy bề ngoài không đẹp mắt nhưng bên trong cô gái này thật tốt. Người có trình độ cao nhưng luôn e dè khiêm nhường người đi trước.

- À, việc dạy cho Win thế nào rồi. - Thầy hiệu trưởng hỏi.

- Dạ, rất tốt ạ, tuy nhiên... - Kel không nói hết câu.

- Có khó khăn gì, cô giáo cứ nói, nếu giúp được tôi sẽ giúp. - Thầy hiệu trưởng ôn tồn.

- Dạ, chỉ là giữa em và cậu ấy chưa thể hiểu nhau thôi ạ. Nếu có thể, em muốn xem qua về lí lịch của Win được không ạ, để nắm rõ hơn về cậu ấy mà ra sức dạy dỗ. - Kel vừa nói vừa nhìn thầy hiệu trưởng với ánh mắt cầu khẩn.

- Chuyện này... thật sự thì cậu bé ấy có chút đặc biệt... - Thầy hiệu trưởng uống một ngụm trà nói. - Cô đã đến Hàn gia chắc cũng biết đôi chút về gia thế nhà họ, vì vậy mọi thông tin về Win nhà trường đều lưu vào hồ sơ mật, không ai có thể xem được... ngay cả bản thân tôi là hiệu trưởng của trường cũng chưa từng xem qua.

- Dạ, xin lỗi... đã làm khó thầy rồi ạ. Em hiểu rồi, em sẽ tìm cách khác để hiểu hơn về học trò này. - Kel tìm đường lui, thì ra hồ sơ của cậu ta là hồ sơ mật sao.

Kelly cáo từ thầy hiệu trưởng để quay về văn phòng giáo viên, trên đường đi vừa đi vừa suy nghĩ. Chỉ là lí lịch học sinh mà thôi, vì sao lại có thể lưu vào hồ sơ mật như vậy, phải chăng bên trong có bí mật gì sợ người khác nhìn thấy. Kelly cười nửa miệng, càng bí mật càng thu hút sự tò mò của cô.

- Cô đi đâu giờ này mới đến hả, có biết tôi đợi cô bao lâu rồi không, ngày đầu tiên nhận lớp đã lè mề như vậy rồi, thật là không có kỉ luật. - Kelly vừa bước vào văn phòng đã bị một giáo viên nữ khá có tuổi mắng xối xả.

- Tôi đến gặp hiệu trưởng. - Kelly đáp.

- Đừng tưởng có quen biết với hiệu trưởng mà lên mặt nhé, cô chỉ là một giáo viên thực tập tại đây thôi, phải biết trên dưới rõ chưa.

- Vâng, xin lỗi cô. - Kelly nhàn nhạt đáp.

Kelly đi theo bà cô khó tính kia đến nhận lớp, thật chẳng hiểu vì sao bà ấy lại tỏ ra thái độ không ưa cô như vậy, nhưng điều đó cũng không làm Kel suy nghĩ nhiều, điều cô chú ý chính là bên ngoài ghế đá kia, Win đang ngồi trên ghế đá vừa nghe nhạc vừa nhắm mắt lại như ngủ. Các cô gái học sinh ai ai cũng đưa mắt nhìn cậu ta, nhìn kĩ mới nhận ra cậu ta thật đẹp trai, nét đẹp của một đứa trẻ mới lớn.

- Cô đang nhìn gì vậy. - Kelly mãi chú ý đến Win nên đã bị bà cô khó tính bỏ xa, khi bà ấy quay lại thì lớn tiếng.

- À, xin lỗi. - Kelly nhanh chóng bước đi.

- Cô thấy em học sinh nam phía kia hay không? - Bà cô khó tính chỉ về phía Win.

- Dạ. - Kel gật đầu.

- Đó là Win, con trai của chủ tịch tập đoàn The Win, bởi vậy tôi nhắc nhở cô đừng nên động đến cậu ấy. Cậu ta muốn làm gì cũng được cứ mặc kệ đi, nếu như cô không muốn bị mất việc thì nhớ cho kĩ những lời tôi nói.

Kelly gật gù đầu tỏ ra đã hiểu.

Kelly nhìn lướt qua vị trí của Win thì đã không còn thấy Win đâu nữa, thì ra là dùng quyền lực gia thế mà ngạo mạn như vậy sao. Kelly hào hứng, nhưng má vì sao bà cô khó tính lại nhắc nhở cô về Win, chẳng lẽ lớp cô chủ nhiệm sẽ là lớp của Win sao. Kelly có chút không vui, lại gặp phải thằng nhóc khó ưa đó sao.

Bà cô khó tính bước vào lớp, những học sinh bên trong nhanh chóng chạy về vị trí của mình sau đó đứng lên chào bọn họ.

- Giới thiệu với các em, đây sẽ là giáo viên chủ nhiệm các em trong thời gian tới.

Kelly khẽ mỉm cười nhìn xung quanh cả lớp, ánh mắt dừng lại phía cuối lớp. Đúng như cô đoán, cô chính là chủ nhiệm lớp học của Win, và cậu ta vẫn đang nằm gục xuống bàn.

- Xin chào, tôi là Kelly sẽ là giáo viên chủ nhiệm mới của các bạn, mong chúng ta sẽ hợp tác cùng nhau thật tốt. - Kel mỉm cười trước lớp nói.

Cả lớp xầm xì to nhỏ, một giọng nói từ phía cuối lớp vang lên: "Cô ta làm cách nào để vào dạy trường King nhỉ, tôi nhớ trường học này tuyển giáo viên cũng phải lựa chọn những người ưa nhìn cơ mà."

Kelly chưa kịp phản ứng thì giọng nói khác vang lên, cố tình cho cô nghe.

- Nhìn cô ta, tôi chẳng còn chút hứng thú cho việc học.

- Tôi đến đây là mang đến cho các em kiến thức, kĩ năng chứ không đến cho các em ngắm nhìn. Về bề ngoài là vật ngoài thân, dù có đẹp như em. - Chỉ một cô gái điệu đà trong lớp. - Hoặc như em. - Đưa tay về phía cô gái khác. - Nhưng có một cái đầu rộng tuếch thì cũng bằng thừa. Về đẹp bên ngoài sẽ nhanh chóng tàn phai qua thời gian, nhưng kiến thức sẽ mãi mãi tồn tại và nâng cao hơn nữa khi chúng ta chú tâm vào việc học.

- Không có hứng thú thì làm sao mà học được, cô mau nghĩ việc đi, đừng ở nơi này mà làm mất thời gian của chúng tôi. - Một cô gái đứng lên nói. - Đúng không các bạn.

Cả lớp vỗ tay như đồng ý, điều này khiến Kel không thể ngờ tới. Ngày xưa cô đi học, nhưng giáo viên đều rất được tôn trọng mà. Những đứa trẻ này thật là hỗn láo mà.

Trong tiếng ồn ào, bà cô khó tính có gào thét đến mấy bọn chúng vẫn không chịu im lặng, Kel đứng như chết trân, dóc toàn bộ sự thông minh trong đầu vẫn không biết xử lý tình huống nổi loạn này thế nào.

- Thật ồn ào. - Phía sau lớp, giọng nói của Win hét lên cộng với tiếng đập bàn thật mạnh của anh khiến cả lớp bỗng dưng im bặt.

- Ai không muốn cô ta dạy thì cút ra khỏi lớp cho tôi. - Win nhìn xung quanh nói tiếp. - Có ai không hả? Nếu các người không bước ra khỏi lớp ngay bây giờ thì từ này không đẹp phép nhắc đến vấn đề này nữa.

Cả lớp vẫn im lặng, không ai dám thở mạnh.

- Cô còn làm gì ở đó, mau bắt đầu đi. - Win nhìn Kelly rồi ngồi xuống.

Là cậu ta vừa cứu cô một bàn thua trông thấy sao, không ngờ bọn trẻ này lại sợ Win hơn sợ giáo viên.

- Trước tiên, chúng ta sẽ điểm danh.

Kelly đọc tên từng người, đến cái tên Lâm Hạ Tuyết thì không ai lên tiếng. Kelly đánh dấu vắng mặt.

Sau khi điểm danh xong, Kelly nhường lớp lại cho giáo viên bộ môn dạy. Cô về lại văn phòng truy tìm thông tin về Lâm Hạ Tuyết.

- Lâm Hạ Tuyết, học sinh mới chuyển trường đến, được học bổng toàn phần của King, cha mẹ đều ở quê, một mình sống tại thành phố. - Kelly nhắm mắt nghĩ. - Vì sao cô bé nghỉ học nhỉ, ở một mình lỡ may bị ốm thì thế nào nhỉ. - Kelly đọc qua hồ sơ của Hạ Tuyết liền lo lắng, cô có chút đồng cảm với Hạ Tuyết vì cô cũng đã từng một mình không một người thân ở Mỹ, rất cô đơn và mệt mỏi. Tuy nhiên cô có anh Thiên Ân chu cấp, còn Hạ Tuyết thì gia đình ở quê có vẻ khó khăn.

7. Chương 7: Tôi Cần Một Osin, Cô Có Muốn Làm Hay Không?

Kelly lần theo địa chỉ trong hồ sơ mà tìm đến nơi Hạ Tuyết đang sống, đây chỉ là một khu nhà trọ nhỏ bé. Thật khó khăn để cô tìm ra nhưng cuối cùng Kelly cũng đang đứng trước địa chỉ chính xác.

- Cô tìm ai? - Chủ phòng trọ nhìn thấy người lạ liền hỏi.

- Tôi là giáo viên của em Hạ Tuyết, xin hỏi em ấy ở phòng nào ạ? - Kelly lễ phép đáp.

- Con bé ở phòng cuối cùng, hôm qua ngày đầu tiên đi học thế mà về đến nhà thì quần áo xốc xếch, gương mặt đầy vết bầm. Học sinh bây giờ thật đáng quan tâm. - Chủ phòng trọ lắc đầu.

- Dạ, cảm ơn cô. - Kelly khẽ cúi đầu chào, sau đó đi tới căn phòng nơi Hạ Tuyết ở.

Kelly gõ cửa một lúc thì Hạ Tuyết cũng mở cửa. Trước mắt Kelly là một cô bé vô cùng xinh xắn, tuy nhiên gương mặt trắng bệch và như thiếu sức sống.

- Chị tìm ai? - Hạ Tuyết hỏi.

- Cô là giáo viên chủ nhiệm mới của em, hôm nay em vắng mặt nên cô đến đây vì muốn biết lí do. Em bị ốm sao? - Kel đáp.

- Cảm ơn cô, hôm nay em không được khỏe nên không thể đến trường. - Hạ Tuyết ủ rũ đáp.

- Cô nghe nói hôm qua em bị đánh sao? Là ai đánh em? - Kel quá rành những trò của lũ trẻ, nhìn thấy vết bầm trên mặt Hạ Tuyết còn chưa kịp tan hết.

- Không có gì đâu cô, ngày mai em sẽ đến trường, cô đừng lo.

- Được rồi, cô mang chút trái cây và bánh đến cho em. Em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai gặp lại.

- Cảm ơn cô. - Hạ Tuyết nhận lấy, cô giáo chủ nhiệm mới thật là nhiệt tình với học sinh.

- Nếu có người ức hiếp em, hãy nói với cô, cô là giáo viên chủ nhiệm của em, sẽ bảo vệ học sinh của mình. - Kel nắm tay Hạ Tuyết nói.

Tại biệt thự Hàn gia,

- Hôm nay cảm ơn cậu. - Kel mỉm cười nhìn Win nói.

- Tôi chỉ đang tạo điều kiện để cô có thể thực hiện yêu cầu của tôi. - Win không nhìn Kelly mà nói. - Cô đã làm đến đây rồi.

- Yên tâm đi, một khi Kelly đã ra tay thì không gì là không thể. - Kelly cười tự đắc.

- Hy vọng là vậy. - Win đứng lên đi đến ghế salon. - Từ hôm nay, việc ai người đó làm cho tới khi hết giờ cô rời khỏi đây.

- Cậu không ôn bài cho kì thi sắp tới sao, nếu tôi lấy được hồ sơ cho cậu nhưng cậu không thực hiện được thì sao? - Kelly lo lắng.

- Nếu cô chứng minh cho tôi cô đã có nó trong tay, tôi sẽ đặt trong top 10 toàn trường, không được tôi sẽ không nhận. - Win chú tâm vào điện thoại trong tay.

- Được, nói được làm được.

Win không đáp nhếch môi cười.

- Lâm Hạ Tuyết ngồi cạnh cậu sao, cậu có biết ai đã ức hiếp Hạ Tuyết hay không? - Kel hỏi.

- Là tôi. - Win không nhìn Kel đáp.

- Cậu đánh con gái sao? - Kel có chút không hài lòng.

- Tôi không cần ra tay, thiếu gì kẻ muốn cô ta biến khỏi trường.”

- Vì sao chứ, con bé trông rất yếu đuối và hiền lành mà. - Kel khó hiểu.

- Cô muốn biết không, nếu cô muốn tôi sẽ cho cô trải qua cái cảm giác mà Lâm Hạ Tuyết đang trải qua. - Win đứng lên, nhìn về phía Kel mà nói. - Tốt nhất hãy chú tâm vào việc của tôi đã nói, đừng lo chuyện bao đồng nữa.

Kel nhìn qua cách nói chuyện liền biết Hạ Tuyết bị ức hiếp là do Win gây ra. Cậu ta có thể lực và lời nói trong trường như vậy, muốn ức hiếp một Lâm Hạ Tuyết bé nhỏ thì dễ như trở bàn tay, cần gì phải đích thân ra tay.

- Tôi có một yêu cầu? - Kel nói.

- Yêu cầu?

- Tôi sẽ đưa cho cậu hồ sơ của cậu trong trường trước khi kì thi diễn ra, cậu hãy bỏ qua cho Hạ Tuyết. - Kel thật sự có cảm tình với Hạ Tuyết, cô thấy cô bé rất giống mình.

- Cô ta có quan hệ gì với cô sao? - Win hỏi.

- Không, nếu cậu không đồng ý, tự mình đi lấy hồ sơ. - Kel đứng khoanh tay khiêu khích.

- Cũng không có gì quan trọng, tôi sẽ không gây khó dễ cho cô ta nữa. - Win ngoảnh mặt đi.

Kel một phần cảm thấy an tâm, nếu Win đã nói vậy thì có lẽ Hạ Tuyết sẽ an toàn.

Buổi tối, Kel tạo một phần mềm hack toàn bộ máy tính của trường trung học King để truy tìm dữ liệu hồ sơ của Win đều thất bại. Cô không thể truy tìm bất cứ tài liệu gì liên quan đến Win trừ thành tích học tập đáng xấu hổ kia ra.

- Mình phải đến thăm trường học một chuyến thôi. - Kel nhanh chóng thay bộ trang phục màu đen, hiện tại cô đã gỡ bỏ lớp hoá trang xấu xí. Cô trở thành một nữ đạo chích xinh đẹp.

Kel trèo tường nhanh như một con mèo hoang vào bên trong trường học nhẹ nhàng không phát ra một tiếng động. Kel lần theo hành lang, bước chân nhẹ nhàng như đi trên không, cô tiến đến văn phòng hiệu trưởng.

- Mình không tin ông ta không lưu giữ tài liệu đó. - Kel dùng thanh kềm nhỏ mở khoá cửa văn phòng hiệu trưởng.

Cô nhanh chóng mở máy tính bên trong văn phòng hiệu trưởng, nơi mà phần mềm hack của cô không thể đánh sập được.

Máy tính hiện báo mật khẩu. Kel dùng mã khoá để phá vỡ mật khẩu thành công, cô truy cập thành công máy tính. Cô tìm hầu hết trong các mục nhưng không hề có tài liệu liên quan đến Win. Cô bấm vào một thư mục không tên, liền bắt nhập mật khẩu.

- Là nó sao? - Kel nhanh chóng đặt thiết bị lướt truy tìm mật khẩu.

Kel mở được tài liệu thành công, bên trong chính xác là hồ sơ của Win. Cô nhanh chóng chép nó về USB của mình rồi tắt máy như chưa có chuyện gì xảy ra.

Về đến nhà, cô nhanh chóng mở tài liệu bên trong USB kia ra xem, nó chứa đựng điều gì mà bọn họ phải bảo mật như vậy. Kel đọc qua hồ sơ của Win, chỉ có tên cha mà không có tên người mẹ sao?

- Hàn tổng đó mười lăm tuổi đã sinh ra Win sao? - Kel chú ý về năm sinh liền há hốc mồm.

Kel lên mạng thu thập những tin tức liên quan đến Hàn Thế Bảo và tập đoàn The Win.

Đúng mười năm trước, tổng giám đốc của tập đoàn The Win đột ngột qua đời và con trai của ông ta là Hàn Thế Bảo đứng lên nắm quyền hành trong tay. Mười năm trở lại đây, dưới sự lãnh đạo của Hàn Thế Bảo, The Win bỗng chốc phát triển vượt bậc và trở thành tập đoàn lớn nhất thành phố. Hàn Thế Bảo trở thành một doanh nhân thành đạt, người đàn ông độc thân hấp dẫn nhất thời đại. Tuy nhiên, đời sống riêng tư của Hàn tổng rất phức tạp, anh liên tục thay đổi bạn gái, mỗi lần đi dự tiệc đều dẫn theo một cô gái khác nhau và các cô gái đều là mỹ nhân. Điểm kém hấp dẫn nhất của Hàn tổng chính là có con riêng, đứa con riêng kém Hàn Thế Bảo 15t này không thể xác định là con ruột hay con do anh nhận nuôi. Tất cả thông tin và cậu ấy đều là một số 0, chỉ biết tên thường gọi là Win, 17t, học trường trung học King.

Kelly nhìn hình của Thế Bảo, anh ta khá trẻ hơn số tuổi hiện tại, cô ghét những loại đàn ông xấu, đặc biệt là đàn ông trắng hoa. Và người đàn ông trong bức hình trước mặt cô, thật sự rất hấp dẫn.

Ngày hôm sau, Hạ Tuyết đến trường như đã hứa, Hạ Tuyết khá là phập phồng lo sợ vì còn ám ảnh chuyện Hồng Ngọc và Hoàng Mai cảnh cáo, nhưng lớp học chỉ còn duy nhất chỗ ngồi đó, cô phải làm thế nào đây, ngay cả Win cũng không thích cô ngồi bên cạnh. Hạ Tuyết ủ rũ ngồi trên ghế đá trường từ sáng sớm.

Sân trường vắng lặng không một bóng người chỉ có những cơn gió nhỏ thổi bay những lá cây khô dưới sân, Hạ Tuyết nhắm mắt lại hít thở không khí trong lành, sẽ không có chuyện gì khiến cô phải sợ cả vì cô không hề làm điều gì sai. Hạ Tuyết đứng lên mỉm cười rồi hét lớn.

- Hạ Tuyết là cô gái mạnh mẽ. - Sau đó liền nhảy lên một cách sung sướng.

Sắp đến giờ vào lớp, Hạ Tuyết đợi Kel gần đến lớp liền nhanh chóng chạy thụt mạng vào vị trí của mình. Hồng Ngọc và Hoàng Mai cứ ngỡ rằng Hạ Tuyết đã một phen sợ hãi mà chuyển trường nào ngờ lại liều mạng đến trường như vậy. Hồng Ngọc đứng lên muốn đi về phía Hạ Tuyết thì Kel vừa bước vào lớp.

- Các em, ổn định vị trí nào. - Kel nói lớn.

Hồng Ngọc đành quay về vị trí của mình, đợi đến giờ nghỉ sẽ xử lý.

- Đã sắp đến kì thi học kì rồi, cô chúc các em được điểm cao trong kì thi sắp tới. Bây giờ chúng ta điểm danh nào.

Kel đọc tên Lâm Hạ Tuyết thì Hạ Tuyết liền hô có, Kelly cảm thấy hài lòng vì cô bé này thật biết giữ lời hứa.

Win nhìn sang người ngồi bên cạnh mình, bàn tay lần trước bị anh nắm chặt rồi va vào bàn vẫn còn vết bầm tím, trên gương mặt và cổ vẫn còn dấu vết của cuộc ẩu đã lần trước trên sân thượng. Nhìn kĩ Win mới phát hiện rằng Hạ Tuyết quả thật rất đẹp, vẻ đẹp mộc mạc hiền lành, trên gương mặt đầy nét ngây thơ ấy là ánh mắt buồn rười rượi.

- Lâm Hạ Tuyết. - Win khẽ gọi.

Hạ Tuyết giật mình, lần này thì tiêu cô thật rồi, hắn ta lại chuẩn bị đuổi cô đi đây, chẳng lẽ cô phải vừa đứng vừa học sao. Hạ Tuyết khóc thầm, bao nhiêu tự tin ban sáng bay hết theo câu gọi của Win.

- Cậu... gọi... tôi... sao? - Hạ Tuyết lắp bắp từng câu.

- Cô đi làm thêm sao? - Win chóng tay lên đầu mình, ngoảnh mặt sang nhìn Hạ Tuyết hỏi.

- À, vâng... có chuyện gì sao? - Hạ Tuyết không dám nhìn Win, cúi mặt nói.

- Tôi cần một Osin, cô có muốn làm hay không? - Win vẫn nhìn chăm chăm cô.
 - Tôi... tôi... - Hạ Tuyết ấp úng.
 - Nếu cô làm osin của tôi, cô có thể ngồi tại vị trí này. - Win nhoẻn cười.
 - Vâng... vâng... tôi đồng ý. - Hạ Tuyết gật đầu lia lịa.
 - Tốt, từ này cô sẽ là Osin của tôi. - Win nói xong, không nhìn Hạ Tuyết nữa mà lại gục mặt xuống bàn như ngủ.
- Hồng Ngọc và Hoàng Mai nhìn thấy Win nói chuyện cùng với Hạ Tuyết liền vô cùng tức giận.
- Con nhỏ đó, dám nói chuyện với Win. - Hoàng Mai thốt lên.
 - Nó sẽ phải bắt buộc cút khỏi thành phố này mãi mãi. - Hồng Ngọc tức giận nắm chặt tay thành cú đấm, nét mặt tia lên giận dữ.
 -

8. Chương 8: Muốn Báo Đáp Công Ôn

Chuông vừa reng lên, mọi người trong lớp đều ra về trước. Hạ Tuyết cũng nhanh chóng thu xếp sách vở để ra về, Win đã bỏ đi từ tiết thứ 3 rồi, anh ta nói rằng cuối giờ sẽ đợi cô trước cổng trường để đưa cô về nhà anh ta làm việc.

- Đi đâu mà vội vậy. - Hồng Ngọc đứng chặn phía trước Hạ Tuyết.
- Hạ Tuyết lui một bước thì động phải Hoàng Mai, cô nhìn hai người bạn họ mà hoảng sợ.
- Các cậu, các cậu muốn gì chứ. - Hạ Tuyết như muốn bỏ chạy.
- Hồng Ngọc cười khẩy túm lấy khuỷu tay cô, cùng với Hoàng Mai đưa cô vào kho vắng của trường.
- Bốp. - Lại thêm một cái tát mà Hạ Tuyết nhận lấy từ Hồng Ngọc.
 - Tao đã cảnh cáo mà mày không sợ sao? Xem mày lý tới mức nào. - Hồng Ngọc dùng chân đạp ngã Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết đau đớn nằm dưới sàn ôm lấy bụng mình

- Mày dám nói chuyện với anh Win nè. - Hoàng Mai bước tới dùng chân đạp lên người cô.
- Hồng Ngọc ngồi xuống, nắm lấy cổ áo đồng phục của Hạ Tuyết, đưa mặt Hạ Tuyết lại gần nói như muốn ăn thịt người:” Tao sẽ ày chết ngay tại nơi này.” - Sau đó đẩy mạnh người cô xuống sàn thêm một lần nữa, hai cô gái thì nhau đánh và xé áo Hạ Tuyết.

Kel đi ngang qua nghe tiếng khóc thét liên tồ mò thì nhìn thấy cảnh Hạ Tuyết bị Hồng Ngọc và Hoàng Mai thì nhau hành hạ. Tức giận trong lòng dâng lên, Kelly đang định bước tới thì nhìn thấy Win đang đi đến liền lách mặt đi. Cô muốn xem Win có cứu Hạ Tuyết như lời đã hứa hay không.

- Các người đang làm gì. - Win nghe tiếng khóc thét của Hạ Tuyết thì nhanh chóng đạp cửa kho đi vào.
- Anh Win... bọn em... bọn em... - Hoàng Mai ấp úng.
- Là do nó dám tiếp cận anh, thân phận nó thấp hèn lại muốn tiếp cận anh nên bọn em chỉ muốn dạy dỗ nó mà thôi. - Hồng Ngọc liền đứng lui về xa mà nói.

Win nhìn váy áo của Hạ Tuyết đã bị rách nát, máu cũng thấm ướt cả chiếc áo trắng đồng phục. Win liền cời chiếc áo khoác trên người mà khoát vào người Hạ Tuyết, bế cô trên tay đi ra khỏi kho không quên nhìn lại hai cô gái bên trong.

- Hai người nếu còn xuất hiện trước mắt tôi, tôi sẽ cho hai cô còn thảm hơn Lâm Hạ Tuyết. - Win nói xong liền bế Hạ Tuyết đã ngất đi ra xe.

Kel mỉm cười, xem ra nhìn cậu ấy lạnh lùng như vậy nhưng tâm tính cũng thật tốt. Chỉ là cái bề ngoài quá lạnh đó, khiến mọi người không dám tiếp xúc.

Kel vừa cho xe ra khỏi sân trường thì nhìn thấy Thiên Ân đang đứng trước cổng liền dừng xe lại mà bước xuống.

- Anh Thiên Ân, anh đến đây tìm em sao? - Kelly tiến về hướng Thiên Ân đang đứng.

- Kelly, em sống tốt chứ. - Thiên Ân nhìn Kelly từ trên xuống dưới mà hỏi. - Nhìn em có vẻ mệt mỏi.

- Em sống rất tốt, cảm ơn anh. - Kelly mỉm cười nói. - Còn anh, mọi việc vẫn ổn chứ.

- Có vẻ là không tốt lắm. - Thiên Ân đáp.

- Có khó khăn gì sao, liệu em có thể giúp được anh.

- Anh và The Win của Hàn gia đang tranh nhau một hạng mục lớn, nếu bên anh thua có thể dẫn đến phá sản, The Win lớn mạnh như vậy, không có hạng mục này bọn họ cũng không ảnh hưởng.

Kelly im lặng lắng nghe tiếp.

- Em làm việc cho Hàn gia, có thể tìm hiểu một chút giúp anh được không? Lần này họ sẽ trả bao nhiêu cho hạng mục này.

- Nhưng.... công việc của em không liên quan đến The Win, chuyện này.... - Kelly ngập ngừng, làm như vậy không phải là gian lận sao?

- Không sao, đáng ra anh không nên tìm em làm những việc như vậy. - Thiên Ân cười buồn. - Anh xin lỗi, chỉ là anh không muốn sự nghiệp bao nhiêu năm của cha anh vì anh mà bị phá hủy.

Thiên Ân bao bọc cô từ bé, lo cho cô nhiều như vậy để cô có thể chú tâm vào việc học tập. Chẳng phải cô ăn, cô ở và cô sống bằng tiền của công ty Thiên Ân hay sao, hôm nay công ty gặp nguy hiểm như vậy, cô làm sao có thể ngó lơ đi được. Dù sao cô cũng chẳng phải là người tốt, làm chuyện xấu một lần để anh Thiên Ân không phải muộn phiền, xem như trả ơn anh đã cứu mạng mình.

- Anh đừng lo, em sẽ cố gắng giúp anh. - Kelly nhìn gương mặt buồn của Thiên Ân mà nói.

- Anh sẽ tìm cách khác, em không nhất thiết phải miễn cưỡng.

- Em sống đến hôm nay, là do công ty Thiên Ân nuôi dưỡng. Hôm nay công ty gặp nạn, em sẽ cố gắng để cùng anh vượt qua khó khăn này.

- Thật sự, cảm ơn em. - Thiên Ân ôm lấy Kelly.

Kelly cũng vuốt ve chiếc lưng dài của Thiên Ân an ủi, mong rằng anh sẽ sớm tìm ra phương hướng tốt đẹp hơn.

- Em có việc phải đi trước rồi, hẹn gặp lại anh.

- Ủ, tạm biệt em.

Kel quay lưng lại tiến về chiếc xe màu trắng mà phóng vút đi, Thiên Ân cứ thế mà nhìn theo cô cho đến khi bóng hình chiếc xe hơi kia biến mất.

- Đại ca, hạng mục gần đây chúng ta đang tranh chấp với The Win không thật sự lớn đến mức Thiên Ân phá sản- Thanh Sơn nói, anh ta là thân tính của Thiên Ân.

- Tôi biết. - Thiên Ân khế dựa vào chiếc xe của mình, nhắm mắt lại muốn suy nghĩ.

- Vì sao ? - Thanh Sơn nói tiếp.

- Để Kelly tìm hiểu về Hàn gia một chút, sẽ tìm ra những thứ hay ho. - Thiên Ân mở mắt mình ra, nhìn về hướng Kelly đi. - Hàn Thế Bảo, tôi xem cậu làm sao đối phó với sự phản nộ của ác quỷ.

Thanh Sơn nhìn Thiên Ân, chẳng lẽ anh ta muốn lợi dụng Kelly để tiêu diệt The Win to lớn đó sao, phải chăng đại ca đã quá đề cao cô gái đó rồi không.

- Đại ca, cô ta có thể sao? - Thanh Sơn nghi ngờ.

- Cứ thử xem. - Thiên Ân nói xong liền mở cửa lên xe, chiếc xe màu đen sáng bóng kia vụt chạy đi.

Win mang Hạ Tuyết về Hàn gia, anh cứu cô gái này là vì lời hứa với cô giáo Kelly, nhưng vì sao khi nhìn thấy cô ta thật sự vì anh mà bị thương đến mức độ này, trong lòng Win có chút cảm giác kì lạ, cảm giác có lỗi với cô gái vô tội này.

Hạ Tuyết tỉnh lại mở đôi mắt u buồn vốn có, người đầu tiên cô nhìn thấy là Win, và hiện tại anh đang bế cô trên tay.

- Win, cậu... tôi có thể tự đi. - Hạ Tuyết khẽ cựa quậy. - Á. - Vết thương trên người đau buốt.

- Im lặng đi, tôi cứu cô vì cô là người hầu của tôi. Hiểu chưa. - Win lạnh lùng nói.

- Cảm ơn. - Hạ Tuyết khẽ cười, nước mắt lăn dài trên má.

Win không nói gì nữa, đưa cô vào thẳng phòng mình đóng cửa lại, không muốn chuyện này đến tai Hàn tổng nên căn dặn mọi người không được nói lại.

- Cô mặc tạm thứ này đi. - Win đưa một bộ đồ thể dục của anh cho Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhìn thấy trên người mình quần áo đã rách tả tơi, nhìn bộ quần áo dài thượt của Win tuy không thể mặc vừa nhưng vẫn còn đỡ hơn để lộ da thịt trước mặt cậu ấy. Hạ Tuyết đi vào bên trong nhà vệ sinh mà thay quần áo.

Nhà vệ sinh của Hàn gia thật sự là rộng và đẹp, xem ra nó còn to hơn phòng trọ bé xíu mà cô đang ở. Đúng là cuộc sống giàu sang, cậu ta vì vậy là lại lạnh lẽo và ngang tàng như vậy. Nhưng mà, vì cậu ấy mà cô bị bọn người kia một chút nữa là lấy mạng rồi, tốt nhất là không nên dính gì tới cậu ấy nữa.

Hạ Tuyết thay quần áo xong liền bước ra ngoài, vết thương trên người khiến cô vô cùng đau nhức. Bọn chúng quả thật là muốn lấy mạng cô mà, Hạ Tuyết nhìn thấy Win đang ngồi trên chiếc ghế cạnh chiếc giường lớn liền đi tới.

- Cảm ơn cậu đã cứu tôi, nhưng chuyện này vì cậu mà tôi bị như vậy. Tôi nghĩ kĩ rồi, tốt nhất tôi nên chuyển trường, đúng là King không phù hợp với những người thấp kém như tôi.

- Ngồi xuống. - Win đập tay lên giường.

Hạ Tuyết khó hiểu nhìn Win, bất động đứng yên.

- Tôi nói cô ngồi xuống. - Win đứng lên, kéo tay Hạ Tuyết ngồi xuống phía trước mình.

- Cậu muốn làm gì? - Hạ Tuyết bị kéo ngồi xuống trên giường của Win, cô có chút bối rối vì nơi này hiện tại chỉ có anh và cô.

Win không nói gì, nắm lấy tay cô rồi nhìn vào vết thương còn rỉ chút máu trên tay mà nhẹ nhàng dùng bông băng lau đi và sát trùng. Hành động của anh tuyệt nhiên nhẹ nhàng, nhưng gương mặt vẫn không có một chút biểu cảm.

Hạ Tuyết lạ lẫm nhìn Win, cậu ta vì sao hôm nay lại đối tốt với cô như vậy. Vì cô là Osin của cậu ấy sao, hoặc là cậu ta cảm thấy có lỗi khi vì cậu ta mà mình bị như thế này. Ánh mắt khó hiểu đan xen nghi ngờ của Hạ Tuyết cứ nhìn chằm chằm vào Win.

Win băng lại vết thương xong, đưa ánh mắt lên nhìn Hạ Tuyết thì chạm phải ánh mắt của Hạ Tuyết đang chăm chú nhìn anh. 4 mắt nhìn nhau, Win khẽ nhủ mày lại.

- Điều thứ 1: không được phép nhìn tôi chằm chằm như vậy. - Win đứng lên, đi ra phía xa Hạ Tuyết.

- Sao cơ? - Hạ Tuyết bị phát hiện liền cúi mặt ngượng.

- Điều thứ 2: mọi thứ liên quan đến tôi đều là bí mật, nếu ai biết được cô sẽ phải trả giá rất đắt.

Hạ Tuyết ngược mắt nhìn Win.

- Điều thứ 3: Tuyết đối không được yêu tôi, sẽ không có chuyện hoàng tử và lọ lem đâu.

Win nói tiếp.

- Đầu tiên cứ làm tốt 3 điều trên đi, khi nào tôi nghĩ ra thêm tôi sẽ nói tiếp. Đổi lại cô sẽ là người của tôi, không ai có thể ức hiếp cô trừ tôi ra. - Win nhìn lại Hạ Tuyết đang bị thương. - Hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ bắt đầu.

Hạ Tuyết nhìn Win không chớp mắt, vậy là bắt đầu từ hôm nay cô chính là Osin của Win sao, nghĩa là cô không phải nghỉ học, được phép ngồi bên cạnh anh và sẽ không bị bọn họ ức hiếp nữa.

- Điều 1, không nhớ sao? - Win tỏ ra ngẫu mặt.

- Dạ, vâng... tôi không dám. - Hạ Tuyết cup mắt xuống, không dám nhìn nữa. - Ngày mai sau giờ học tôi sẽ đến đây làm việc, tôi xin phép ra về.

Win không đáp cũng không nhìn Hạ Tuyết, anh xem như cô không còn tồn tại trong phòng mình. Anh đang chú tâm trên bàn học, Hạ Tuyết thấy vậy thì lầm lũi tự mình ra về. Căn nhà này quả thật rộng lớn mà, Hạ Tuyết đi một vòng thì liền bị lạc. Hạ Tuyết không biết phải làm sao để ra khỏi căn biệt thự này, những gian phòng dài và rộng, đi đến nơi nào nhìn cũng thật giống nhau.

Hạ Tuyết nhìn thấy bóng lưng của một người đàn ông, liền vui mừng đi tới muốn đi tới hy vọng sẽ được dẫn lối ra khỏi nơi này. Cô càng bước lại gần, thì ra phía trước mặt cô không phải là một người mà chính xác là một đôi nam nữ, họ là đang... hôn nhau sao? Hạ Tuyết mặt ửng đỏ, lấy tay che miệng lại, lùi lại về phía sau không dám gây ra bất cứ tiếng động nào. Ngờ đâu cô lại hậu đậu tự mình trượt chân ngã xuống.

- Á. - Hạ Tuyết khê kêu.

Tú Anh đang ôm hôn một cô gái người làm trong nhà họ Hàn, nghe tiếng động liền buông cô gái kia ra nhìn về phía sau mình.

- Cô là ai? - Tú Anh bước đến gần Hạ Tuyết mà nói, ánh mắt nhìn cô chăm chăm.

- Tôi... tôi là Osin... Osin của Win. - Hạ Tuyết ấp úng.

- Osin của Win sao? - Tú Anh nhìn ra phía cô gái kia phẩy tay ra hiệu cô ta đi ra nơi khác. - Là ngày đầu tiên đến nơi này sao? - Tú Anh cảm thấy có hứng thú với cô gái này, Osin lại đẹp như vậy sao? Tú Anh nhanh chóng đỡ Hạ Tuyết đứng lên. - Em có bạn trai chưa?

Hạ Tuyết bất ngờ trước câu hỏi của Tú Anh, nhưng nhìn cung cách ăn mặc của anh có lẽ có thân phận không nhỏ.

- Anh... có thể đưa tôi ra khỏi nơi này không? Tôi bị lạc.

- À. - Tú Anh nhướn cười, nụ cười vô cùng điệu nghệ. - Rất sẵn lòng.

Tú Anh đưa Hạ Tuyết đi theo lối rộng, nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của cô gái liền để vào trong mắt mình.

- Em tên gì? Tôi là Tú Anh, có thể coi là quản gia nơi này.

- Tôi là Hạ Tuyết.

- Hạ Tuyết sao, cái tên thật đẹp. - Tú Anh đáp.

- Cảm ơn anh. - Hạ Tuyết mỉm cười.

Tú Anh đưa cô ra đến cổng liền nói tiếp.

- Nhà em ở đâu, tôi đưa em về. - Tú Anh nói.

- Cảm ơn anh, quản gia... nhưng tôi tự mình có thể về. - Hạ Tuyết nói xong, liền rảo bước đi không đợi Tú Anh nói gì thêm.

Tú Anh nhìn theo bóng dáng của Hạ Tuyết, đôi môi nhếch cười đều cán.

- Hạ Tuyết sao, rồi cũng là nữ nhân của tôi thôi. - Đôi mắt gian xảo, đều cán không thể tả.

9. Chương 9: Người Thừa Kế

Kelly nghĩ đến lời Thiên Ân nói mà thấp thỏm trong lòng, những tài liệu quan trọng đều được Hàn tổng mang về nhà cất giữ tại phòng riêng, ở công ty khó mà tìm được thứ gì. Kelly lại là thân phận gia sư, có thể đi ra Hàn gia một cách đường đường chính chính, há chẳng phải rất là tiện lợi sao. Nghĩ đi nghĩ lại, Kelly không biết mình đã đến cổng biệt thự Hàn gia từ khi nào.

- Mình phải giúp anh Thiên Ân, công ty Thiên Ân chính là tâm huyết của anh ấy. - Kelly nắm chặt tay lái, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc cổng lớn kia.

Kelly bước xuống xe, đi thẳng đến cánh cổng lớn. Sau khi camera nhận diện gương mặt xong, cánh cổng bật ra cho Kelly bước vào bên trong. Hôm nay không ai ra đón cô như mọi hôm, có lẽ họ đã quen với việc cô tới đây hằng ngày. Kelly đi vào bên trong, cô cố tình đi ngã sang hướng khác không phải hướng đến phòng của Win.

- A, đến đây nhiều lần rồi mà mình lại bị lạc nữa rồi. - Kelly nhìn xung quanh khẽ nói, vờ như mình bị lạc.

Cô đi đến căn phòng mà Tuấn Anh từng giới thiệu là phòng của Hàn Thế Bảo và nghiêm cấm cô không được phép đến gần. Cô đứng ngay phía trước phòng của Thế Bảo, tim cô đập mạnh hơn từng nhịp, một lần nữa nhìn xung quanh hai bên xác định rằng không ai ở nơi này. Kelly mở trong chiếc túi mình ra lấy một đôi bao tay màu đen đeo vào tay, sau đó cầm vào tay vịn cửa mà mở ra.

- Khóa rồi. - Kelly khẽ nói nhỏ.

Cô lấy một thanh kìm nhỏ trong túi, sau đó nhanh chóng mở khóa cửa phòng của Thế Bảo. Chuyện này không làm khó được Kelly, cô hé cánh cửa phòng nhìn vào bên trong xác định không có ai bên trong liền bước chân vào.

Thế Bảo và anh em nhà Tuấn Anh Tú Anh đang ngồi nơi khác, 6 đôi mắt đang nhìn vào màn hình lớn.

- Cô ta vào phòng Hàn tổng để làm gì nhỉ. - Tú Anh nói.

- Cô ta là người của Thiên Ân, có lẽ liên quan đến hạng mục chúng ta đang tranh chấp. - Thế Bảo không dời mắt đáp.

- Hạng mục bé nhỏ đó, tôi không nghĩ Thiên Ân để cho cô ta tự mình ra tay... tôi nghĩ là có âm mưu nào khác. - Tuấn Anh nhìn chăm chăm vào cô gái đang di chuyển trong màn hình.

- Cô ta dù có âm mưu gì, một khi đã có gan bước vào phòng tôi... tôi sẽ không bao giờ cho phép cô ta sống tốt. - Thế Bảo tức giận, cô gái kia cả gan bước vào nơi mà không ai được phép lại gần.

Kel đi lại gần bàn làm việc của Thế Bảo, cô mở ngăn kéo tủ ra nhìn thấy rất nhiều hồ sơ tài liệu.

- Đầu mới là thứ mình cần đây. - Kelly tìm từng hồ sơ một.

Cuối cùng Kel cũng nhìn thấy hồ sơ mình cần, thì ra nó đã nằm sẵn trên bàn làm việc của Thế Bảo, thật là tốn công tìm bên trong mà. Kel nhanh chóng mở từng trang rồi chụp hình lại, tránh việc bị phát hiện hồ sơ đã bị đánh cắp. Hoàn thành xong mọi việc, cô chỉnh lại ọi thứ hoàn hảo như ban đầu sau đó nhanh chóng tiến về phía cửa thì nghe tiếng bước chân đang tiến lại gần, sau đó là tiếng “ cạch” mở cửa.

Cô nhanh chân núp phía sau tấm màn cửa, tim cô đập mạnh liên hồi, nếu như cô bị phát hiện thì bọn họ sẽ làm gì cô đây, và nguy cơ bại lộ thân phận rất cao. Kel đưa mắt quan sát người vừa bước vào bên trong, ngạc nhiên rằng người đó không phải là Thế Bảo mà chính là Win. Gương mặt Win có vẻ căng thẳng, hết như nơi này không phải nhà cậu ấy.

Thế Bảo nhứ mảy lại, nhìn Win đang tiến lại gần bàn làm việc.

- Thiếu gia, cậu ấy lại lên lút vào phòng anh. - Tú Anh trơ mắt nhìn.

- Nó lại muốn tìm thông tin về mẹ sao, thằng bé luôn thắc mắc mẹ nó là ai. - Thế Bảo lắc đầu. - Hôm nay đúng là không phí thời gian ngồi tại nơi này.

Win tiến tới bàn làm việc của Thế Bảo lục tung mọi thứ lên nhưng cuối cùng lại tỏ ra tức giận vì không tìm được thứ mình cần. Hôm nay, anh nhìn thấy cha mình và hai người kia đã cùng nhau đi ra ngoài liền lên vào bên trong để tìm kiếm thông tin về người mẹ mà anh chưa từng gặp mặt.

Không tìm thấy thứ gì, Win tức giận đứng lên bỏ ra ngoài. Kelly nhìn thấy Win ra ngoài liền bước ra, sau đó nhanh chóng rời khỏi căn phòng nguy hiểm này.

Tuấn Anh đi tới tắt màn hình trước mắt.

- Cô ta đã có tài liệu về hạng mục đó, Hàn tổng anh dự định sẽ thế nào? - Tuấn Anh hỏi.

- Cứ để cô ta đưa cho Thiên Ân, chúng ta sẽ tăng giá cao hơn để chiếm lấy nó. - Thế Bảo đáp.

- Còn cô ta, chúng ta giải quyết thế nào? - Tú Anh hỏi. - Có cần tôi giúp không? - Cười đều.

- Tôi sẽ dùng cô ta khiến cho Thiên Ân phải phá sản, muốn đổi đầu với The Win sao.

Tuấn Khôi im lặng không hỏi điều gì nữa, trước kia The Win và Thiên Ân có nhiều mối làm ăn chung từ thời tổng giám đốc trước. Sau khi Hàn Thế Bảo đảm nhiệm vai trò tổng giám đốc liền cắt hết mọi chuyện làm ăn với Thiên Ân, khiến cho hai công ty trở nên căng thẳng hơn. Vì vậy với hạng mục nhỏ này, cả hai cùng tham gia liền muốn phân thắng bại.

Kel bước vào bên trong phòng của Win như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cũng như chưa hề nhìn thấy Win lên lút vào phòng Hàn tổng.

- Như lời đã hứa, tôi mang đến cho cậu tài liệu về lí lịch của cậu lưu trữ tại King. - Kel đưa chiếc USB về phía Win.

Win nhanh chóng chụp lấy, sau đó cắm vào máy tính của mình mà xem.

- Chết tiệt, không có thứ tôi cần. - Win tức giận.

- Đó là tất cả những gì liên quan đến cậu tại King. Kel tò mò.- Nhưng mà cha cậu sinh ra cậu khi ông ta 15t sao?

Win không đáp.

- Mẹ cậu đâu rồi, vì sao trong lí lịch không có tên bà ấy?

Win không đáp, ngồi quay mặt vô máy tính đôi mắt hằn lên sự tức giận, bàn tay nắm chặt gờng lên khiến cơ bắp nổi lên cuộn cuộn.

- Tôi đã làm việc cậu cần rồi, kì thi lần này tôi đợi câu trả lời từ cậu. - Kelly nói tiếp.

Win đập mạnh bàn khiến những thứ trên bàn lung lay.

- Cô... câm miệng lại. - Win hét lớn.

Kelly nhìn thấy vẻ mặt của Win rất đáng sợ, mình đã nói gì khiến cậu ta tức giận sao? Không phải đã lấy được thứ mà cậu mong muốn rồi.

- Những thứ này tôi đều không cần. - Win hất mạnh khiến dàn máy tính đổ xuống đất đổ vỡ.

- Vậy... cậu cần gì? - Kelly khẽ hỏi, sự tức giận của cậu ta khiến cô có chút e dè.

- Tôi... hận ông ta... vì sao lại che giấu tôi chứ... mẹ tôi là ai... vì sao lại bỏ tôi mà đi chứ. - Win hét lên.

- Cậu là đang muốn tìm mẹ mình sao? Cậu thương nhớ bà ấy. - Kelly hỏi, cô cũng rất thương nhớ mẹ mình.

- Không... tôi chỉ muốn hỏi bà ta... vì sao lại bỏ tôi ột người đàn ông lạnh lùng như vậy. Từ bé, tôi đã không cảm nhận được tình cảm từ ông ta... đến tận bây giờ, ông ta vẫn không hề nhìn tôi lấy một lần. - Win ngục người ngồi xuống. - Vì sao bà ấy không mang theo tôi đi, tôi không muốn cuộc sống này, rất là vô vị...

Kelly cứ ngỡ rằng cậu học sinh trung học này ngang tàn, vô cảm. Hôm nay nhìn thấy Win ngồi gục xuống sàn mới thấu hiểu được cậu ấy quả thật rất đáng thương. Cô nhớ từ bé mẹ luôn là người yêu thương mình, quan tâm chăm sóc cô từng chút một. Nếu như không có mẹ quả thật rất khó khăn, đứa trẻ này trở nên như vậy có lẽ là vì không có mẹ bên cạnh. Kel bước lại gần Win một chút, ngồi bên cạnh Win sau đó quay người sang ôm Win thật chặt khẽ nói.

- Tôi và cậu thật giống nhau, không có mẹ bên cạnh quả thật rất khó khăn. - Giọng Kelly nghẹn lại, cô nhớ mẹ mình.

Win cảm nhận được hơi ấm từ người Kelly, cô gái này mang mùi hương thật thơm, lần đầu tiên anh để ột cô gái chạm vào mình. Tim Win bỗng nhiên đập mạnh, cảm giác như tia điện xẹt qua.

- Cô... cũng không biết mẹ mình là ai sao? - Win hỏi.

- Biết.. nhưng bà ấy đã đi một nơi rất xa, nơi mà tôi sẽ không bao giờ gặp lại. - Kelly khẽ rơi nước mắt khi nói đến mẹ mình, hình ảnh bà lịm đi vết toàn thân đầy máu luôn ám ảnh cô.

- Mẹ cô đã mất rồi sao? - Win nói.

Kelly khẽ gật đầu, sau đó mỉm cười trong nước mắt.

- Cậu vẫn tốt hơn tôi một chút, vì mẹ cậu có thể vẫn còn sống... hãy tha thứ cho bà ấy vì có lẽ có lí do nào đó mà bà ấy mới không thể gặp lại cậu. - Kelly khẽ lau nước mắt. - Tôi tin cậu là người tốt, sẽ làm được điều đó.

- Kelly, những chuyện tôi vừa nói, tôi không muốn người thứ ba biết. Cuộc sống của tôi, không muốn bị xáo trộn. - Win quay trở lại với ánh mắt lạnh lùng.

- Tôi hiểu. - Kelly hiểu cảm giác bị người khác nhìn bằng ánh mắt tội nghiệp, một đứa trẻ không cha không mẹ.

Win đứng lên đi về phía phòng ngủ đóng cửa lại, để mặc Kelly đang ở bên ngoài một mình. Win tự nhủ thầm vì sao lại đi nói bí mật sâu thẳm trong trái tim mình cho cô ta biết, anh không muốn ai nhìn anh bằng con mắt tội nghiệp, cũng không muốn bất kì ai đến gần mà tìm hiểu về tâm tư của anh. Thế mà tự anh lại nói ra với Kelly, chẳng lẽ anh vì cảm xúc quá mạnh nên mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng khách, trên tay cầm một ly rượu màu đỏ, trên bàn một chai rượu đang uống dở hơn nửa chai. Hàn Thế Bảo nhớ lại những chuyện ngày xưa, những sai lầm của Hàn gia liên sâu muộn... liệu ai có thể hiểu được nỗi lòng của anh, hiểu được tâm tư của một người cha khi mới lên tuổi 15. Hàn Thế Bảo đưa ly rượu lên môi uống cạn, đôi mắt sâu thẳm nhìn về hướng phòng của Win... đứa trẻ đó... liệu có tha thứ cho Hàn gia.

- Hàn tổng, anh uống nhiều quá rồi. - Tuấn Anh đành lấy ly rượu trên tay Thế Bảo.

- Trên đời này, chỉ có một mình cậu là hiểu tôi... vậy vì sao cậu lại cản tôi uống. - Thế Bảo cầm chai rượu trên bàn đưa lên miệng.

- Nếu ai đó nhìn thấy một Hàn tổng oai phong lại có lúc sâu thẳm như vậy, sẽ mất hết hình tượng của anh. - Tuấn Anh cướp lấy chai rượu. - Tôi không cho phép anh tự làm mình mất đi hình tượng. Đó là trách nhiệm của tôi, một cánh tay phải bên cạnh anh.

- Win... phải làm sao với thằng bé ấy đây... nếu nó biết nó không phải là người thừa kế The Win, có lẽ nó sẽ càng hận tôi. - Thế Bảo trong mem say liền nói.

- Rồi thiếu gia sẽ lớn và sẽ biết cách chấp nhận sự thật. Ngày xưa, nếu anh không chấp nhận điều kiện đó để nuôi dưỡng thiếu gia, có lẽ cậu ấy đã được gửi vào cô nhi viện rồi. Không phải sống ở Hàn gia này tốt hơn sao? Lỗi không phải là ở anh, anh đã làm mọi việc tốt nhất cho Win. - Tuấn Khôi trấn an.

- Những năm qua, tôi luôn tránh né thằng bé, nó có lẽ là rất ghét tôi, thậm chí là hận tôi... Như vậy cũng rất tốt, nếu tình cảm có quá nhiều thì sau này nó sẽ càng đau lòng hơn. - Thế Bảo đứng lên. - Hãy cứ để Win hận tôi.

- Rồi Win sẽ hiểu cho anh. - Tuấn Anh khẽ nói, với chuyện của Hàn gia anh nắm rõ nhưng anh không hé răng nữa lời với bất cứ ai.

Ở phía góc tường, Win lặng người khi nghe cuộc nói chuyện này. Vì sao anh là con trai duy nhất của Hàn Thế Bảo nhưng lại không được quyền thừa hưởng của Hàn gia, vì sao ông ta lạnh lùng tránh né anh là muốn tốt cho anh. Chuyện của đời trước, vì sao không ai muốn nói cho anh biết. Win nắm chặt bàn tay mình lại, anh nhất định phải hiểu rõ mọi chuyện.

Kelly lái xe đến biệt thự Thiên Ân, trong điện thoại cô là tài liệu về hạng mục đang tranh chấp giữa Thiên Ân và The Win. Nếu cô đưa cho Thiên Ân, công ty anh sẽ được giải cứu khỏi nguy cơ phá sản. Kel không phân vân nữa, dù sao thì The Win cũng rất to lớn, mất hạng mục này vẫn còn những hạng mục khác mà.

- Anh Thiên Ân, em mang tài liệu mà anh cần đến. - Kelly bước vào bên trong nói.

- Không ngờ nhanh như vậy, em quả thật rất giỏi. - Thiên Ân không ngờ Kelly lại nhanh như vậy mà lấy được tài liệu kia.

- Hy vọng công ty Thiên Ân sẽ không gặp nguy hiểm, anh đừng đối đầu với The Win nữa, em nghĩ bọn họ rất lớn mạnh.

- Anh sẽ nghe lời em. - Thiên Ân cầm lấy tài liệu mà Kel đã in ra, sau đó nói tiếp. - Kelly, anh muốn thấy gương mặt thật của em.

Kelly hơi ngạc nhiên, vì sao anh Thiên Ân lại muốn biết gương mặt thật của cô, trước giờ anh không hề tò mò những chuyện riêng tư của cô.

- Em... xin lỗi... nhưng em... - Kelly đáp ứng.

- Không thể sao? - Thiên Ân dùng ánh mắt ám áp nhìn cô. - Không sao đâu, anh thật sự muốn biết gương mặt thật của em, để biết cô bé 10t xinh xắn năm nào khi lớn lên sẽ trở nên xinh đẹp ra sao. Nhưng anh vẫn là không bao giờ ép em làm những việc em không muốn, anh sẽ đợi đến một ngày em sẽ tiết lộ bí mật gương mặt cho anh.

- Em nhất định sẽ cho anh thấy, nhưng hiện tại không phải thời điểm phù hợp. Khi nào em trả được mối thù cha mẹ, em sẽ sống với thân phận thật của mình.

- Em đã tìm hiểu tới đâu rồi, có cần anh giúp em.

- Không cần đâu anh, em sẽ tự mình tìm ra bọn chúng... có chết em cũng phải kéo theo bọn chúng xuống địa ngục. - Kelly nghĩ tới cái chết của cha mẹ thì trong lòng liền dâng lên sự thù hận.

- Em càng như vậy, càng khiến anh lo lắng hơn. - Thiên Ân nắm lấy tay Kelly mà nói. - Hay em quên hết thù hận đi, chúng ta cùng nhau sống những ngày tháng vui vẻ.

Kelly rút tay mình ra khỏi Thiên Ân, ánh mắt nhìn Thiên Ân kinh ngạc.

- Anh... Anh nghe em nói rõ đây, em sống mười năm qua... chỉ có một ý nghĩa là để trả thù. Nếu em không thể trả được thù này, em sống không còn ý nghĩa. - Kelly lùi về sau một bước. - Em có việc, em về trước. - Kel nói xong liền quay lưng ra xe nhanh chóng lên xe lái đi.

Thiên Ân đứng đó nhìn cho đến khi Kelly vụt mất trong bóng tối.

- Phóng lao thì phải theo lao. Anh cảm thấy vô cùng hối hận khi ngày đó đã gieo vào đầu em suy nghĩ phải trả thù. Bảo My, anh xin lỗi.

10. Chương 10: Hoàng Tử Mì Gỏi

Trường trung học King, một buổi sáng tuyệt đẹp, không khí trong lành từng đàn chim kéo về sân trường hót vang, bóng cây trong trường xanh um còn đọng lại giọt sương trên cành lá. Trên sân, từng tốp học sinh đang ngồi cùng nhau trò chuyện, Hạ Tuyết vừa mới chuyển đến ngôi trường này vài ngày nên chưa tìm được một người bạn nào, cô đến trường lăm lăm một mình bước nhanh đến lớp học của mình.

Phía sau Hạ Tuyết, cô nghe tiếng học sinh la hét khá ồn ào. Cô tò mò quay lại nhìn thì Win đã đi gần đến phía cô. Tiếng xì xầm bắt đầu vang lên, họ nói cố tình để Hạ Tuyết nghe.

- Hoàng Tử đang tiến gần lại con nhỏ vừa chuyển tới kìa.
- Nghe nói nó vào đây là nhờ học bổng đó, chứ gia thế nhà nó làm sao có thể bước vào trường chúng ta.
- Chẳng lẽ nó lại muốn làm lọ lem, câu dẫn hoàng tử Win sao. Nhất định không thể để một đứa con gái nghèo mạc như nó có được Win.

Giọng nói của bọn họ nghe thật chua chát, cô nào có tình ý gì với “hoàng tử” của bọn họ, thật ra chỉ là vào tình thế ép buộc mà phải làm Osin của Win mà thôi. Cô sợ mọi người lại hiểu nhầm, mặc cho Win đang tiến gần lại mình vẫn quay lưng bỏ đi như không nhìn thấy gì.

- Lâm Hạ Tuyết, cô dám quay mặt đi với tôi sao? - Giọng Win phát ra.

Hạ Tuyết giật mình trong lòng có chút lo sợ, cô đành quay mặt lại nhìn Win hơi cười mỉm.

- Cậu tìm tôi sao? - Hạ Tuyết xem như Win là người chủ động đến tìm cô.
- Theo tôi. - Win lúc này đã tiến đến gần Hạ Tuyết, sau đó bước đi về phía trước.

Mọi ánh mắt nghi kị và đổ kị nhìn Hạ Tuyết như muốn đốt cháy cô, chỉ là một nam nhân hơi đẹp trai một chút, gia thế hoành tráng một chút thôi, có nhất thiết bọn họ phải nhìn cô bằng ánh mắt khinh ghét như vậy hay không, đã vậy cô với anh ta chẳng thể có cái mối quan hệ như bọn họ đang nghĩ.

Win đưa Hạ Tuyết xuống căn tin của trường. Lúc này căn tin rất đông người, bình thường Win sẽ ăn sáng ở nhà nhưng hôm nay anh cố tình tránh mặt Thế Bảo nên đến trường rất sớm. Win ngồi xuống một chiếc bàn trống, các nữ sinh nhìn thấy Win liền sáng rực cả mặt chạy lại bàn của Win mà ngồi gần.

- Anh Win, anh muốn ăn gì em sẽ mua giúp anh.
- Anh Win, anh uống nước này nha.
- Anh Win, cho bọn em ngồi ăn cùng anh được không?

Cả đám nữ sinh nhao nhao xung quanh bàn của Win chật cứng, Hạ Tuyết bị bọn họ đẩy về phía sau. Cô cố gắng lắm nhưng vẫn không chen vào nổi đành tự động nhường chỗ mà lùi ra phía xa.

- Tất cả các người, mau rút hết. - Win cúi mặt xuống, miệng mấp máy nói.
- Anh Win, cho bọn em ngồi cùng anh thôi... được không... - Cô gái xinh đẹp nhất với lớp phấn dày đặc trên gương mặt già dặn sà vào người Win mà nói.
- Cô tên gì nhỉ? - Win nhìn cô gái kia mà hỏi.
- Em tên Hồng Yến. - Cô gái mừng rỡ tươi cười trả lời, Win chịu nói chuyện với cô rồi sao.
- Học lớp nào? - Win nói tiếp.
- Em học khối 11, lớp 11c. - Hồng Yến phấn khởi vì Win quan tâm.

Win rút tay mình ra khỏi tay Hồng Yến khẽ nói:” Cô chuẩn bị chuyển trường.” - Sau đó nhìn mọi người xung quanh. - Còn ai muốn chuyển trường nữa không?

Ánh mắt sợ sệt của những cô gái xung quanh liền tản ra. Chưa đầy 30s thì bàn của Win đã trống trơn không một cô gái nào dám ngồi đó nữa.

- Cô đứng đó làm gì, đi mua đồ ăn cho tôi. - Win nhìn Hạ Tuyết nói.

- Anh... anh ăn gì. - Hạ Tuyết áp úng nói.

- Gì cũng được. - Win đáp.

Hạ Tuyết bước lại gần một bước, xoè tay ra trước mặt Win.

- Chuyện gì nữa, vì sao không đi mua đi. - Win ngược mặt lên nhìn cô.

- Tiền. - Hạ Tuyết đáp.

Win rút ví tiền mình ra, đưa cho Hạ Tuyết một tờ xanh... Hạ Tuyết cầm tiền quay đi đến quầy mua cho Win. Sau vài phút, Hạ Tuyết mang đến đặt trước mặt Win đồ ăn sáng cùng một xấp tiền thừa.

- Đồ ăn của anh, còn lại 480k trả anh. - Hạ Tuyết nói.

- Là thứ gì?

- Là mì gói, tôi thấy ở đây mì gói là rẻ nhất với giá 20k, thật ra tôi chỉ cần 1/3 số tiền đó để ăn một tô mì.

- Hạ Tuyết tiếc rẻ, đúng là trường học nhà giàu, đến mì gói cũng rất mắc tiền.

- Cô không mua ỉnh sao? - Win thấy chỉ có một phần liền hỏi.

Hạ Tuyết lắc đầu, thật ra là cô muốn tiết kiệm nên không ăn sáng.

- Vậy ngồi đó, tôi cần gì sẽ gọi cô. - Win hất mặt nhìn chiếc ghế đối diện bảo Hạ Tuyết ngồi xuống.

- Bọn họ lúc này muốn mua cho anh, muốn ngồi cùng anh thì anh đuổi đi cả. Lại bảo tôi ngồi đây cùng anh, anh cố tình để họ càng ghét tôi hơn. - Hạ Tuyết tức giận ngồi xuống.

- Vì cô là Osin của tôi, phải làm theo những gì tôi muốn. - Win bắt đầu ăn thứ dai dai vàng vàng bên trong, đây là lần đầu tiên anh ăn nó.

Win hơi e dè khi ăn món ăn lạ này, nhưng ở thìa đầu tiên lại cảm thấy nó thật sự ngon, không ngờ món ăn rẻ tiền này lại ngon như vậy.

Win ăn xong, nhìn gương mặt cau có của Hạ Tuyết liền khẽ cười bước đi lên lớp. Hạ Tuyết cũng đứng lên đi theo phía sau Win, nhận thấy những ánh mắt như gao găm trên người cô. Chỉ có hai người là Hồng Ngọc và Hoàng Mai mà cô đã xem mất mạng, lần này Win hại cô bị toàn trường ghét luôn hay sao.

- Win, anh phải nói rõ đi. Bọn họ sẽ giống như hai người kia, tôi cảm thấy không an toàn. - Hạ Tuyết đứng lên, từ phía sau nói lớn.

- Cô... - Win đẩy Hạ Tuyết lại góc tường. - Không có quyền lớn tiếng với tôi. Đã là người của Hàn gia, đồ ai dám động vào cô.

- Nhưng... tôi chỉ là....

Win đưa tay mình chặn câu nói của Hạ Tuyết lại, nắm lấy tay cô đứng trước cửa ra vào canteen, nơi tụ tập rất đông người mà nói lớn:” Lâm Hạ Tuyết từ nay sẽ là người của Hàn Thế Hào tôi, các người động vào cô ấy nghĩa là đắc tội với Hàn gia... các người có nghe rõ không?”

Những ánh mắt kia kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, nói như vậy có nghĩa là Win đang công khai Hạ Tuyết chính là bạn gái của cậu ấy sao.

- Không được, cô ta làm sao có thể chứ. Anh Win, anh đừng bị cô ta dụ dỗ. - Hồng Yến đập mạnh bàn thét lên. - Anh nhìn em đi, em xinh đẹp hơn cô ta rất nhiều.

Win hơi nhếch mép, sau đó khẽ cười nửa miệng nói:” Cô nghĩ loại như cô, có thể sao?”. Sau đó quay mặt đi, bàn tay vẫn không buông tay Hạ Tuyết.

Cô từ đầu đến cuối tim cứ đập thật mạnh, anh ta nói ra lời đó cô hiểu rõ rằng chỉ là không muốn cô bị mọi người trong trường ức hiếp nữa. Nhưng câu nói của anh, lại chạm vào trái tim mong manh của cô khiến nó thổn thức, chỉ là cô không dám thừa nhận, anh là thứ gì đó rất đáng giá còn cô, chỉ là một viên đá không giá trị.

Kelly bước vào bên trong lớp học, hôm nay chính thức là ngày thi hk, cô cũng khá lo lắng về kết quả của Win. Với một học sinh đứng thứ 499/500, đặt hy vọng vào cậu ta có quá là viễn vọng hay không.

- Cô chúc các em thi hk thật tốt, hy vọng học kì này lớp chúng ta không có học sinh nào đứng ở 100 vị trí cuối cùng của trường. - Kelly như nhắc khéo Win.

Win khẽ mỉm cười khẽ nói:” Cô giáo thật nham hiểm.”

Kel đi tới siêu thị gần nhà để mua một số thứ cần thiết, từ phía xa đã nhìn thấy hai học trò của mình lại cùng nhau đến siêu thị này. Bọn chúng từ khi nào lại trở nên thân thiết như vậy, cô không tiến tới mà từ phía xa quan sát Win và Hạ Tuyết.

- Anh muốn mua gì sao? - Hạ Tuyết bị Win lôi đến đây liền hỏi.

- Mì. - Win nhìn xung quanh đáp.

Hạ Tuyết bật cười, thì ra anh ta vì muốn mua mì nên khi vừa hoàn thành xong bài thi liền bắt cô đi theo đến nơi này.

- Anh thích ăn loại nào, có rất rất nhiều loại. - Hạ Tuyết dẫn Win đến khu trưng bày các loại mì trong siêu thị.

- Lấy hết cho tôi. - Win nhìn qua không biết phải chọn loại nào, loại nào cũng chưa từng ăn qua.

- Anh muốn mở tạp hóa bán mì gọi tại nhà sao. - Hạ Tuyết bụm miệng cười, sau đó chọn vài loại cô cho là ngon nhất. - Mua những loại này, tôi cảm thấy mùi vị khá ngon.

Win không đáp, để Hạ Tuyết tùy ý lựa chọn sau đó nhanh chóng rời khỏi siêu thị đông người này, vì những ánh mắt kia cứ nhìn anh chăm chăm, khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Hai em thân thiết như vậy, tôi cảm thấy rất vui. - Kelly từ phía xa đi tới.

- Chào cô chủ nhiệm. - Hạ Tuyết cuối đầu chào.

- Chẳng phải đây là điều cô yêu cầu sao? - Win lạnh lùng đáp.

- À, tất nhiên là tôi muốn tất cả các học sinh của mình đều phải biết yêu thương nhau rồi. - Kel không muốn Hạ tuyết biết cô yêu cầu Win đối xử tốt với cô bé.

- Cô giáo yên tâm, những gì Win nói được là sẽ làm được mà. Cô không cần phải nói bóng gió như vậy. - Win nói xong liền bỏ đi.

Hạ Tuyết thấy Win bỏ đi liền đẩy xe toàn mì gói chạy theo không quên quay lại khẽ chào Kel.

Kelly thở phào nhẹ nhõm, học sinh đầu tiên của cô ít nhất cũng không thể đứng hạng 499/500 như vậy chứ, nếu cậu ta không lên hạng thì cô quả là xấu hổ.

Tại tòa nhà cao ốc trụ sở chính của The Win, Thế Bảo ngồi tại văn phòng tổng giám đốc xem qua tài liệu mà Tuấn Anh vừa đưa tới.

- Cậu nói xem, bên Thiên Ân họ đang nhắm vào chiến lược đầu tư nào?

- Theo tôi tìm hiểu, họ đang đầu tư chủ yếu trên lĩnh vực giải trí. Vì lĩnh vực này công ty chúng ta không có nên có lẽ không thể xen vào được. - Tuấn Anh nhìn vào bảng báo cáo mà nói.

- Không có thì làm cho có. - Thế Bảo cười nửa miệng.

- Ý anh là. - Tuấn Anh nhìn Thế Bảo liền hiểu.

- Chúng ta sẽ mở công ty giải trí, đầu tư vào đó thật công phu. - Thế Bảo nói tiếp. - Hiện tại, bên Thiên Ân ai là nghệ sĩ nổi cộm nhất, máu chó nhất để giải trí Thiên Ân tồn tại.

- Là một người mà Hàn tổng cũng biết. - Tuấn Anh nhìn chăm chăm vào chiếc máy tính bảng trên tay.

- Là ai? - Thế Bảo nhíu mày.

- Là nữ ca sĩ An Nhiên.

Thế Bảo khẽ bất ngờ, sau đó phì cười. - Là cô ta sao, xem ra phải có một chuyện ghé thăm người tình cũ rồi.

- Anh muốn cướp An Nhiên và The Win. - Tuấn Anh nói.

- Cậu quả thật là người thông minh. - Thế Bảo nhìn Tuấn Anh đắc thắng. - Triệu tập cuộc họp gấp, lên kế hoạch trong ngày mai sẽ khai trương chi nhánh giải trí The Win, tôi muốn nhanh chóng tiêu diệt Thiên Ân. Dám mang người đến The Win để dùng hạ sách sao, Hàn Thế Bảo này sẽ đường đường chính chính mà tiêu diệt Thiên Ân các người không còn mảnh giáp.

- Còn cô giáo của Win, Hàn tổng muốn xử lí cô ta thế nào?

- Tôi đã nói một lần rồi còn gì. - Ánh mắt Thế Bảo hằn lên như hổ dữ. - Cô ta sẽ không thể sống bình yên được lâu nữa, rồi tôi sẽ kéo cuộc đời bình yên kia phải dậy sóng.

11. Chương 11: Con Vịt Đen Đuối.

Kelly lái xe về nhà, cuộc sống hiện tại của cô cũng không khác cuộc sống bên Mỹ là bao nhiêu, vẫn sống một mình tự lo cho bản thân hằng ngày. Cuộc sống của cô cứ trôi qua như vậy, bí ẩn về bằng danh sách kia vẫn đi vào ngõ vắng và bế tắc, đôi khi cô muốn đưa nó cho anh Thiên Ân để anh tìm cách giải những ngón ngữ kì lạ trên bằng danh sách đó nhưng cô lại nghĩ đến mẹ, câu nói trước khi bà ra đi, cô nào dám quên đi.

Cô đứng trước gương ngắm nhìn vẻ đẹp thật sự của mình, gương mặt này trừ cô ra chưa ai từng nhìn thấy qua. Một cô gái ở tuổi 20 như cô, cũng muốn mình trở nên xinh đẹp và có một cuộc sống bình thường như bao cô gái khác. Cô ước gì cha mẹ cô còn sống, phải chăng cô chính là người hạnh phúc nhất thế gian này. Kelly lấy tay sờ lên gương mặt trắng như tuyết của mình, khẽ mỉm cười: "Mẹ, mẹ có thấy con gái mẹ ngày càng xinh đẹp hay không? Liệu nhan sắc này có giúp gì được cho con không khi mà cuộc sống này toàn những người xấu xa."

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Kelly, tiếng chuông điện thoại cô vang lên. Là số của anh Thiên Ân, cô hơi nặng nề không muốn nghe máy anh nhưng cuối cùng cô vẫn nghe máy, cô không thể từ chối anh Thiên Ân vì cô nợ anh rất nhiều.

- Em đây. - Kelly đáp.

- Kel, đến ngay Ciz Bar. - Giọng Thiên Ân gấp gáp.

- Có chuyện gì sao anh? - Kelly không hiểu, cô không thích những nơi ồn ào như vậy.

- Anh vừa nhìn thấy một người, hẳn ta từng bị cha em truy bắt trước cái ngày cha mẹ bị sát hại. - Thiên Ân nói.

Kelly cảm thấy tim mình đập mạnh hơn nhói đau, sau đó nhanh chóng lái xe đến Ciz Bar, đây chẳng phải là cơ hội cho cô hay sao. Nếu tên đó có liên quan đến cái chết của cha mẹ cô, cô nhất quyết cho hắn sớm đền tội.

Chiếc xe hơi màu trắng nhanh chóng dừng trước Ciz Bar. Đây là trung tâm giải trí lớn nhất thành phố này, Kelly bước xuống liền nhìn xung quanh tìm kiếm Thiên Ân nhưng không thấy anh. Cô tìm điện thoại mới sức nhớ lúc nãy vì đi qua gấp gáp mà để điện thoại ở nhà mất rồi.

Kelly không suy nghĩ nhiều nhanh chóng tiến vào bên trong, bấm nút lên tầng cao nhất chính là Ciz Bar. Bên trong tiếng nhạc xập xình chói tai, những ánh đèn loé lên khiến cô rối mắt không thể phân biệt được ai. Kelly tiến vào bên trong thì nhìn thấy những cô gái trước mặt ăn mặc khá hở hang đang lắc lư trên sàn, phía dưới là tiếng vỗ tay cuồng nhiệt của những người đàn ông háo sắc.

- Không thể tìm được anh Thiên Ân trong tình trạng này được rồi, mình phải ra ngoài gọi cho anh ấy. - Kelly khẽ nói thầm, cô đang quay về phía sau thì những người phía trước tràn xuống khiến cô vấp ngã xuống sàn, tiếng nhạc quá lớn không ai có thể nghe thấy kêu thét của cô.

Thiên Ân gọi mãi vẫn không thấy cô nghe máy liền đi ra ngoài tìm thì nhìn thấy xe cô đã đậu phía trước, anh nhìn xung quanh vẫn không thấy Kelly đâu cả. Khi vào lại bên trong Ciz mà quan sát, cuối cùng cũng nhìn thấy từ ở phía dưới. Anh cố luồn lách đi tới phía cô, nhìn thấy cô bị đám đông người xô ngã liền muốn lao tới bảo vệ nhưng không thể.

Kelly cố gắng đứng lên nhưng chân cô dường như bị ai dẫm lên nên rất đau khiến cô không thể nhúc nhích nổi. Vả lại, một cô gái xấu xí bị té ngã không khiến nam nhân quan tâm tới mà đỡ dậy. Dù có thấy đi chẳng nữa bọn họ cũng ngó lơ mà thôi.

- Cô không sao chứ. - Một giọng nói vang lên.

Kelly ngược nhìn nam nhân trước mặt, trong ánh mắt thiếu thốn của Ciz khiến cô không thể nhìn rõ mặt người đàn ông kia, chỉ biết giọng nói của anh ta rất ấm áp.

- Chân tôi... rất đau. - Kelly đáp.

Người đàn ông kia không nói gì liền bế cô lên, tiếng về phía bàn của mình cách đó không xa.

Thiên Ân chạy tới đã thấy Kelly được người khác cứu đi rồi, muốn lao tới dành lấy cô nhưng nhận ra người đàn ông kia là ai thì khựng lại.

Hàn Thế Bảo đặt Kelly xuống ghế ở bàn VIP của mình, sau đó dùng tay tháo chiếc giày của cô ra xem xét vết thương.

- Có lẽ cô bị trật khớp rồi, sẽ không thể di chuyển trong vài ngày. - Hàn Thế Bảo nhìn đôi bàn chân nhỏ bé trắng trẻo nói.

- Cảm ơn anh đã cứu tôi ra khỏi đám đông đó. - Kelly khẽ nói.

- Nhiệm vụ của đáng nam nhi, chính là phải bảo vệ cho nữ nhi yếu đuối. - Hàn Thế Bảo mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Kelly nhìn thấy nụ cười kia, ánh sáng le lói khiến một cô không thể nhìn rõ mặt. Chỉ cảm nhận đường nét trên gương mặt kia thật sự thu hút, giọng nói của anh ta dễ nghe vô cùng.

- Tôi có thể nhờ anh giúp tôi một việc. - Kelly mặc dù chân khá đau nhưng vẫn không quên mục đích đến nơi này.

- Cô cứ nói, tôi sẵn lòng.

- Anh có thể cho tôi gọi nhờ một cuộc điện thoại. - Kelly đáp.

Hàn Thế Bảo không suy nghĩ, đưa điện thoại mình về phía Kelly.

Kelly nhìn thấy trên màn hình điện thoại của người đàn ông kia là hình một cô gái khá xinh đẹp và vô cùng gợi cảm. Quả nhiên nam nhân tốt như anh ta tất nhiên là đã có bạn gái, cô thường nghe các bạn cùng khoá nói rằng nam nhân tốt trên đời đều đã có chủ cả rồi.

Kelly nhanh chóng bấm số của Thiên Ân mà gọi.

- Anh Thiên Ân, em đến Ciz rồi. Anh đang ở đâu. - Kelly thấy tín hiệu trả lời liền nói.

- Anh đang ở bên trong Ciz.

- Em đang ngồi ở... - Kelly không biết diễn tả thế nào liền nhìn qua người đàn ông kia.

Hàn Thế Bảo lại mỉm cười:” Bàn VIP khu A”

- Là bàn VIP khu A. Chân em bị thương rồi, anh đến đưa em đi được không? - Kelly nói.

Thiên Ân không muốn chạm mặt Hàn Thế Bảo, lại không muốn hấn ta biết anh và Kelly có mối quan hệ quen biết nên liền nói:” Kelly, em hãy gọi bảo vệ đưa em ra xe. Cha anh gọi anh về có việc gấp, anh xin lỗi.”

- Anh Thiên Ân, vậy còn tên kia. - Kelly ngạc nhiên nói lớn. - Chẳng lẽ anh đã quên vì sao gọi em đến đây.

- Anh mãi đi tìm em nên đã để lạc mất hẳn rồi. Chúng ta đã biết hẳn ở gần đây, anh sẽ nhanh chóng tìm ra tên đó. - Thiên Ân thoái thác. - Anh đi đây, xin lỗi em.

- Alo, alo, anh Thiên Ân. - Kelly hét lên trong điện thoại khi mà Thiên Ân đã cúp máy.

Kelly nhìn màn hình điện thoại tối đen, chẳng lẽ cô lại để mất đi một cơ hội để tìm hiểu về bí ẩn kia hay sao. Kelly nhìn thấy ly rượu màu đỏ trước mắt, chẳng suy nghĩ nhiều mà đưa lên môi uống cạn.

- Ấy, vị tiểu thư này, loại rượu này rất mạnh... cô uống như vậy sẽ nhanh chóng say đấy. - Hàn Thế Bảo ngăn lại, cô ta đang rót thêm một ly nữa.

- Nào, ân nhân... mời anh một ly. - Kelly hất tay Thế Bảo ra, đẩy ly rượu vừa rót qua phía thế Bảo.

- Thì ra là rót cho tôi sao. - Thế Bảo mỉm cười, cầm ly rượu đưa lên.

Anh vừa đưa ly rượu lên miệng thì liền phun ra vì bị sặc. Cô gái đối diện anh, là gia sư của con trai anh đang nâng cả chai Gin tu trực tiếp vào miệng.

- Đây, cô uống như vậy... thật sự sẽ say đó. - Thế Bảo lần đầu tiên thấy phụ nữ như cô ta, thật không hề có một chút thủy mị e dè trước mặt anh.

Kelly ngược mặt lên nhìn Thế Bảo, rượu mạnh đã ngấm vào bên trong cơ thể. Cô đưa tay lên gương mặt hoàn mỹ của Thế Bảo, vuốt má anh xong xuống bờ môi anh. Sau đó nước mắt Kelly khẽ rơi xuống: "Chà, có phải là người quay về tìm con không. Con... cảm thấy mình quá yếu đuối... mình quá vô dụng."

Vừa nói xong Kelly gục xuống, mem say đã ngấm vào bên trong cơ thể nóng hừng hực của cô. Hàn Thế Bảo nhìn cô gái xấu xí này mà ngao ngán, vì sao trên đời lại có loại phụ nữ không sợ trời không sợ đất như cô ta chứ, trước mặt một người đàn ông xa lạ lại say không biết gì.

Hàn Thế Bảo bế Kelly trên tay mà đi ra xe, trong người cũng có chút mem say nên Thế Bảo liền gọi Tuấn Anh đến.

- Hàn tổng, cô giáo của Win vì sao lại thành thế này. - Tuấn Anh bất ngờ nhìn thấy Kelly đang được Thế Bảo bế trên tay.

- Đứng hồi nhiều, mau bế cô ta xuống xe cho tôi. - Thế Bảo liền nói.

Tuấn Anh nhanh chóng đón lấy Kelly đưa cô vào ghế phía sau chiếc xe hơi màu đen, Thế Bảo nhanh chóng ngồi vào phía trước.

- Hàn tổng, anh xuống phía sau ngồi với cô ấy đi, tôi sợ cô ấy sẽ lăn ngã xuống dưới. - Tuấn Anh nhìn Kelly nói.

Hàn Thế Bảo tức giận vì dính phải cô gái này. Anh mở cửa xe bước xuống, đóng mạnh cửa kêu ầm một tiếng. Sau đó tức giận dùng chân đá một hòn đá dưới đường, ngờ đâu hòn đá bay vào chính xe của anh, gây ra một vết móp và xước không hề nhỏ.

- Chết tiệt, cô ta là con vẹt xấu xí đen đưa xui xẻo mà. - Hàn thế Bảo càng tức giận hơn, đi vào phía sau xe nơi mà Kelly đang nằm.

Tuấn Anh bình thường nghiêm trang ít khi cười, nhưng nhìn thấy lần đầu tiên Hàn tổng vì phụ nữ mà khổ sở tức giận như vậy liền cảm thấy thú vị mà bật cười. Tuấn Anh nhanh chóng bước vào vị trí và cho xe chạy đi.

- Nóng quá, vì sao lại nóng như vậy. - Kelly khẽ kêu lên.

- Để tôi hạ nhiệt độ. - Tuấn Anh nhìn thấy ánh mắt Thế Bảo nhìn Kelly khó chịu liền nói.

Kelly vẫn cảm thấy người cô nóng ran, không thể nào chịu được nữa liền cởi bỏ chiếc áo bên ngoài. Bên trong chỉ còn mặc một chiếc áo ba lỗ mà đen, chiếc áo sơ mi bên ngoài đã được vứt lên mặt Hàn Thế Bảo.

Tuấn Anh nhìn vào gương chiếu, nhìn thấy cảnh tượng này liền phụt cười nhưng không dám cười ra tiếng, Hàn tổng sẽ càng tức giận hơn.

- Chúng ta đưa cô ấy về đâu đây? - Tuấn Anh hỏi.

Thế Bảo đưa tay cầm chiếc áo của Kelly vứt sang một bên, tuy nhiên vẫn kịp hít mùi hương của cô còn lưu trên chiếc áo kia.

- Về Hàn gia. - Thế Bảo đáp.

- Vâng. - Tuấn Anh gật đầu.

Một cơn cồn cào từ trên trong ruột gan Kelly như sôi lên, cô từ từ ngồi dậy vì khá khó chịu khi nằm như vậy. Kelly nhìn về phía Thế Bảo mỉm cười.

- Anh là ai vậy hả? - Dùng hai tay đặt lên mặt Thế Bảo, đưa gương mặt mình lại gần mà nhìn.

- Anh là người xấu phải không, lợi dụng lúc tôi say mà dở trò sao? - Kelly nhìn thấy chiếc áo mình đang nằm phía Thế Bảo liền nghĩ anh là người xấu. Sau đó lấy tay tát nhẹ nhiều cái vào mặt Hàn Thế Bảo. - Anh mà dám đụng vào người tôi, anh chết chắc. - Kelly lớn tiếng.

- Cô gái này, cô đã ăn gan hùm sao? - Hàn Thế Bảo mắt long lên sự giận dữ, cả đời anh chưa bao giờ bị ai tát như vậy. Sau đó đẩy Kel ra khỏi mình.

Kel không giữ được thăng bằng mà lại tiếp tục ngã ra ghế. Sau chưa đầy 30s sau liền bật dậy.

- Anh.. tôi... muốn... - Kelly nhìn Thế Bảo mà nói, ánh mắt đầy mơ màng.

Hàn Thế Bảo tự đặc, quả nhiên cô ta cũng chỉ như bao cô gái khác, làm sao có thể cưỡng lại sự quyến rũ của anh. Hàn Thế Bảo đáp:” Xin lỗi, nhưng cô không phải là dạng người mà...” - Hàn Thế Bảo chưa kịp nói hết câu liền hét lớn.

Kelly đã nôn tất cả những gì trong bụng mình lên người Hàn Thế Bảo, và cô nói cô muốn... chính là muốn nôn...

Tuấn Anh ngồi phía trên, không kịp cứu Hàn tổng đành phải nhanh chóng tăng tốc chạy về biệt thự Hàn gia để anh nhanh chóng thay trang phục.

- Kelly..... - Hàn Thế Bảo hét lớn.

Kelly sau khi nôn xong, trong bụng đã chệch yên không còn cồn cào nữa thì dùng chiếc áo vest của Hàn Thế Bảo lau miệng rồi lại lặn ra xe mà ngủ.

12. Chương 12: Cô Giáo, Có Lẽ... Tôi Nhớ Cô

Sáng hôm sau, Kelly tỉnh lại thì đầu mình nhức như búa bổ không thể nào nhớ lại chuyện gì đã xảy ra đêm qua. Cô nhìn trang phục trên người đã bị thay đổi, lại nằm trong một căn phòng xa lạ. Kelly lập tức ngồi dậy trong kinh hoàng, chẳng lẽ cô đã bị hãm hại đêm qua sao.

- Tiểu thư, mời cô uống nước canh giải rượu. - Một cô gái đưa chén canh về phía Kel.

- Cô có thể cho tôi biết, đây là đâu hay không. - Kel hỏi.

Cô gái kia không đáp, cúi chào Kel rồi lùi bước ra ngoài. Kelly nhìn xung quanh, cảm giác nơi này cách bài trí thật là quen.

Cánh cửa phòng bật ra, một người đàn ông cao thước tám, gương mặt góc cạnh khá hài hoà, cặp chân mày dày rậm khiến, ánh mắt kia đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, đôi môi kia nhích lên đầy tức giận. Nhưng gương mặt này cô nhớ đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó rồi, rất là quen mắt.

- Anh... là a. - Kelly khẽ nói. - Đây là đâu... vì sao tôi lại ở đây... trang phục của tôi vì sao lại bị thay ra.

- Con vịt kia, cô không nhớ những gì xảy ra đêm qua sao? - Hàn Thế Bảo đi đến gần trước mặt Kel.

- Chuyện đêm qua... - Kel ngồi ngầy ra suy nghĩ một chút.

Đêm qua là anh Thiên Ân gọi cô đến Ciz Bar, sau đó là bị lạc mất anh ấy rồi còn bị té ngã. Là một người đàn ông tốt bụng nào đó cứu cô, sau đó anh Thiên Ân bỏ đi và để lạc mất đối tượng cần tìm. Cô tức giận bản thân mình hậu đậu nên đã uống rượu... là cô đã uống cái thứ mà chưa từng động vào.

- Anh là người đã cứu tôi ra khỏi đám đông ở Ciz? - Kel đưa ánh mắt nghi ngờ nói.

- Và món quà mà cô đã tặng tôi, cô nhớ hay không. - Thế Bảo nói.

- Tôi chỉ nhớ đến lúc tôi bắt đầu uống mà thôi, tôi không thể nhớ gì nữa. - Kelly lắc đầu.

- Vậy đề tôi nhắc cho cô nhớ. - Hàn Thế Bảo tiến lại gần Kelly hơn một chút. - Là cô đã uống rượu trên bàn của tôi, sau đó là say xỉn không còn biết gì. - Càng nói Thế Bảo càng tiến gần hơn một chút. Kelly càng nghiêng người mình về phía sau - Sau đó cô đã nôn ra xe của tôi, đáng nói hơn là nôn cả vào người tôi... lại còn cho rằng tôi là người xấu có ý đồ với cơ thể không đáng một xu của cô. - Hiện tại cô đã nghiêng hết cỡ, Thế Bảo càng lúc càng gần cô hơn.

- Vậy sao? Tôi... do tôi say quá. - Kelly cảm thấy có lỗi.

- Cô dự định sẽ giải quyết như thế nào đây. - Thế Bảo càng gần gương mặt của Kel mà nói.

- Tôi sẽ lau sạch xe cho anh, giặt sạch quần áo cho anh. - Kelly cúi mặt đáp.

- Quần áo tôi đã vứt hết, xe cũng đã mang ra rửa sạch trong đêm. Chỉ là cơ thể tôi, vẫn không thể nào xoá hết được cái mùi kinh dị ấy. Cô có dự định sẽ khử đi mùi đó trên cơ thể giúp tôi không?

Kelly nghe xong liền hiểu đây rõ ràng là kiểu đàn ông hạ lưu, Kelly muốn dùng chân đạp hất ta xuống giường nhưng chân cô không thể nhấc lên nổi. Đêm qua hình như hân có nói cô đã bị trật khớp.

- Thành thật xin lỗi anh, tôi sẽ gửi tiền mua loại xà phòng tốt nhất cho anh. - Kelly đáp. - Đây là nơi nào, anh cho tôi địa chỉ tôi sẽ nhanh chóng gửi tới.

- Đây là biệt thự Hàn gia, cô đến hằng ngày lại không nhận ra sao? - Thế Bảo nói.

Kelly tròn mắt khi nghe Thế Bảo nói như vậy, tập trung toàn bộ trí nhớ thì nhận ra đây chính là Hàn Thế Bảo, cô đã từng xem hình qua trang mạng lần tìm hồ sơ cho Win.

- Anh là Hàn Thế Bảo. - Kelly tròn mắt nói.

- Chào cô, gia sư của con trai tôi.

Kelly nhìn Hàn Thế Bảo từ đầu đến chân, bên ngoài khi anh ta mặc trang phục ở nhà thì trẻ hơn rất nhiều với những tấm hình nghiêm trang trên trang mạng. Anh là cha của Win sao, trông bọn họ giống như hai anh em vậy.

- Anh là cha của Win. - Kelly nghi ngờ nhìn Thế Bảo. - Anh đã sinh con vào năm 15t ư. - Kelly không khỏi thắc mắc.

Hàn Thế Bảo là ghét nhất ai hỏi mình câu hỏi này, cô ta lại chính là đang hỏi câu hỏi cấm kị của anh. Đúng là cô ta ăn phải gan hùm rồi, Thế Bảo nhìn Kelly lạnh lùng nói.

- Nếu cô còn muốn sống, tốt nhất đừng quan tâm đến chuyện đó.

Kelly nhận thấy cái lạnh từ phía sau gáy, chắc chắn là anh ta xấu hổ rồi. Một cậu bé 15t mà làm cha chắc chắn là một nam nhân hư hỏng từ bé rồi. Cái quá khứ xấu xí kia, chắc là anh ta muốn che giấu là phải.

- Tôi sẽ không hỏi nữa, dù sao hôm qua cũng cảm ơn và xin lỗi anh với những gì tôi đã gây ra. - Kelly tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ uống rượu nữa. - Tôi muốn ra về. - Kel nhìn xuống quần áo của mình liền giặt mình. - Nhưng sao tôi lại mặc quần áo này?

- Vậy cô muốn ngủ với một bộ quần áo bốc mùi kinh dị kia sao. - Thế Bảo quay lưng ra ngoài. - Vứt xấu xí như cô, tôi nhìn vào đã không thể hứng thú.

Kelly yên tâm phần nào, dù sao với lớp hoá trang xấu xí này đã cứu được cô thoát ra khỏi nguy hiểm trước miệng sói dữ. Cô nhớ đến lí lịch của Thế Bảo thì xác định anh ta chính là người không đáng hoàng. Những cô gái từng qua tay anh ta, có thể đếm cả đêm không hết.

Tuấn Anh đi vào bên trong cùng một chiếc xe lăn.

- Kelly, thất lễ. - Tuấn Anh đặt chiếc xe lăn đến sát giường rồi bế Kelly xuống xe.

- Cảm ơn. - Kelly khẽ nói.

- Hàn tổng nói cô hãy nghỉ ngơi một chút, không cần đến đây hằng ngày nữa. Chân cô bị vậy sẽ khó mà đi lại. - Tuấn Anh vừa đẩy cô ra ngoài vừa nói. - Tôi sẽ đưa cô ấy đến chăm sóc cô, cô không đi lại được sẽ rất bất tiện.

- Không cần đâu, tôi có thể tự mình lo liệu được. - Kelly từ chối.

- Đây là lệnh của Hàn tổng, cô có thể đến nói trực tiếp với anh ấy. - Tuấn Anh đáp.

Thà để cho cô gái này trong nhà còn hơn lại gặp con người xấu xa đó. Kelly lắc đầu suy nghĩ đến những gì cô đã tìm hiểu về anh ta liền ngao ngán.

- Thôi được rồi, khi nào tôi có thể tự đi lại tôi sẽ đưa cô ấy đến Hàn gia. - Kelly nói.

Tuấn Anh bế Kelly lên xe, sau đó đưa cô về lại nhà.

Kelly bị thương ở chân nên không thể ra ngoài cũng đã gần một tuần qua, không biết tình hình bọn trẻ của cô ở trường đã thi cử thế nào, đặc biệt là kết quả của Win ra sao? Cô cảm thấy vô cùng khó chịu khi cô gái do Hàn Thế Bảo mang tới nơi này, vì có cô ta nên cả ngày lẫn đêm Kel đều phải mang lớp hóa trang kia.

Kel đang nằm trong phòng đọc sách thì nghe tiếng chuông cửa bên ngoài. Cô thật là cảm thấy lạ lùng, là ai tới được nhỉ.

Kel nghe tiếng chị giúp việc mở cửa, sau đó là tiếng đóng cửa lại.

- Chị ơi, là ai vậy. - Kel từ trong phòng hỏi lớn.

Bên ngoài không có tiếng trả lời, chỉ nghe tiếng bước chân đang tiếng lại gần phía phòng cô. Đây không phải là tiếng chân thường nghe của chị giúp việc, tiếng bước chân nhanh và liên tục chính xác là của một người đàn ông. Là ai đến mà chị ta có thể cho vào mà không hỏi ý kiến cô chứ, là Hàn Thế Bảo sao?

Tiếng cửa gỗ bên ngoài, Kel liền đáp. - Là ai vậy.

- Cô giáo, là tôi đây. - Win lên tiếng.

“ Là Win sao?” - Kelly thầm nghĩ sau đó liền nói. - Em vào đi Win, cửa không khóa.”

Win đẩy cửa đi vào, nhìn Kelly từ đầu đến chân rồi đi lại gần.

- Cô đã khỏe hơn chưa?

- Hôm nay đại thiếu gia nhà họ Hàn lại quan tâm đến tôi sao?

- Tôi chỉ tiện đường ghé qua thăm cô. Dù sao cô cũng là gia sư của tôi. - Win nói.

- Win, thi tốt chứ. - Kelly hỏi.

- Đây là kết quả. - Win đưa một tờ giấy a4, được xé nham nhở cho Kelly.

Kelly nhìn qua, đây chẳng phải là bảng xếp hạng học kì này sao. Đây là danh sách 50 người đứng đầu khối 12. Kelly nhìn từng tên trong bảng xếp hạng, đến dòng thứ 5 thì thấy tên Hàn Thế Hào.

- Đứng thứ 5 toàn khối sao, cậu đã làm được thật sao? - Kelly trở mắt không thể tin.

- Tôi đã nói là tôi sẽ làm. - Win đáp.

- Cậu cố tình mang bảng xếp hạng này đến đây? - Kelly mỉm cười, xem ra cậu ta vẫn thật trẻ con muốn khoe khoang với cô.

- Nếu tôi nói, tôi chỉ lấy bảng xếp hạng kia làm lí do để đến thăm cô, cô có tin không? - Win không nhìn Kelly, ánh mắt mông lung nhìn về phía cửa sổ bên ngoài, miệng hơi cười nhẹ.

Kelly nghe những lời Win nói liền không thể hiểu nổi trong đầu cậu trai trẻ này đang suy nghĩ điều gì.

- Win, hôm nay trông cậu lạ quá. - Kelly khẽ đưa tay mình lên trán Win, cậu ta bị sốt nên nói mê sản sao.

Win nắm chặt lấy bàn tay của Kelly đặt trên trán mình, đôi mắt nhìn sâu vào bên trong mắt cô.

- Cô giáo, có lẽ... tôi nhớ cô. - Win nói, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Kelly nhìn Win bằng đôi mắt ngạc nhiên, cậu ta không phải rất ghét cô sao. Hôm nay lại dùng ánh mắt như vậy nói nhớ cô.

- Vì tôi thích cô. - Win chưa đợi Kelly nói gì liền nói tiếp.

Lần này thì Kelly đơ hoàn toàn. Đây là lần đầu tiên cô được một người khác giới nói thích. Nhưng đó lại là một cậu học sinh trung học, Kelly một lần nữa sờ vào trán Win.

- Win, cậu bị đau ở đâu sao?

- Tôi... nghiêm túc. - Win đưa bàn tay mình lên má Kelly khẽ mỉm cười nói.

Kelly lần này nhìn vào cái gương mặt khá nghiêm túc của Win liền có đôi chút lo lắng. Nếu cậu ta nghiêm túc thật, thích cô thật thì phải làm thế nào đây. Cô chỉ xem cậu ta như học trò, hơn nữa là một cậu em trai mà thôi.

- Win, tôi là giáo viên của cậu đó. - Kelly nói. - Vả lại, cậu không thấy tôi xấu xí sao? - Kelly khó hiểu, điều gì khiến Win thích cô.

- Kelly, tôi không hiểu vì sao những ngày qua không nhìn thấy cô ở trường và cả ở nhà tôi đều cảm thấy lo lắng và từng ngày trôi qua đối với tôi thật dài. - Win một lần nữa nắm lấy tay Kelly. - Tôi chưa từng trải qua loại cảm giác này, tôi thật sự cảm thấy khó khăn khi không nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé và nghe được giọng nói ngọt ngào của cô.

- Win. - Kelly thật không biết phải làm sao.

- Cô có thể làm bạn gái tôi hay không? - Win nhìn vào ánh mắt Kelly mà nói.

- Không được... không được. - Kelly vội rút bàn tay mình ra khỏi tay Win. - Tôi là giáo viên của cậu và hơn cậu rất nhiều tuổi. Win, hãy biết kìm chế cảm xúc và điều chỉnh nó lại, có lẽ vì cậu chưa từng qua lại với ai thân thiết nên bị lầm tưởng cái thứ tình cảm đó. Tôi nhắc lại, tôi là giáo viên của cậu và cậu không được phép thích tôi.

- Cô từ chối vì cô là giáo viên của tôi sao? - Win hỏi

- Đúng, tôi là giáo viên của cậu. - Kel không nghĩ mà gật đầu

- Nghĩa là không phải là vì cô không thích tôi? - Win hỏi tiếp

- Tôi rất thích cậu, nhưng đó chỉ là tình cảm của cô giáo dành cho học sinh mà thôi. - Kel giải thích

- Cô thích tôi là tốt rồi. - Win ôm chầm lấy Kelly. - Vậy thì hãy cứ thích tôi như vậy, cho đến khi tôi không còn là học sinh của cô nữa.

Win nói xong, không đợi Kelly trả lời liền đưa tay lên miệng Kelly như tỏ ý không muốn nghe cô nói điều gì nữa.

- Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cô nhìn tôi là một người đàn ông, không phải là một cậu học trò trung học nữa.

Win buông Kelly ra. Sau đó tiến về phía cửa mà bỏ đi, Kelly đứng im bất động.

- Cậu ta vừa nói gì ấy nhỉ, nhìn cậu ta như một người đàn ông sao?

13. Chương 13: Tâm Tư Của Win

Trước đó vài ngày, tại trường trung học King.

- Chào các em, hôm nay cô Kelly bị ốm nên trong thời gian tới tôi sẽ tiếp tục chủ nhiệm lớp chúng ta như trước đây. - Cô giáo chủ nhiệm đứng trước lớp nói.

Cả lớp dường như không ai quan tâm đến chuyện cô chủ nhiệm vừa nói, chỉ trừ hai người.

Ở phía cuối lớp học, Win đang gục mặt như ngủ nghe nói như vậy liền ngẩng mặt lên.

- Cô có biết cô Kel bị sao không? - Win hỏi Hạ Tuyết.

- Tôi không biết. - Hạ Tuyết lắc đầu. - Anh quan tâm cô Kelly ư. - Hạ Tuyết hơi bất ngờ, chưa bao giờ thấy Win quan tâm đến chuyện người khác.

Win không đáp, không quan tâm cô giáo chủ nhiệm đang đứng phía trước đứng lên bỏ ra khỏi lớp không quên nói với Hạ Tuyết:” - Không cần đi theo.”

- Win, em đi đâu vậy. - cô chủ nhiệm nói lớn theo hướng Win đi. - Sắp đến giờ thi rồi.

- Em sẽ quay lại đúng giờ. - Win không nhìn lại, đi thẳng mà nói.

Cô giáo cũng không muốn ngăn cản Win, cậu ấy chẳng phải con trai của Hàn gia sao, trung học King lại là của Hàn gia. Động vào Win, chính là tự mang rắc rối lại mình, vì vậy cứ mặc kệ cậu ta là tốt nhất.

Win đi về phía cổng trường liền gọi điện cho Tú Anh hỏi địa chỉ của Kelly.

- Chú, gửi cháu địa chỉ của cô gia sư. - Win nói vội.

- Có chuyện gì sao? - Tú Anh hỏi.

- Nghe nói cô Kel bị ốm, chú có biết chuyện đó không?

- À. Được, chú sẽ gửi. - Tú Anh đáp.

Tú Anh vừa soạn tin nhắn địa chỉ của Kelly vừa nói:” Thằng nhóc này hôm nay còn biết quan tâm đến gia sư cơ đấy, thật là lạ.”

Win nhận được địa chỉ từ Tú Anh, nhà của cô giáo lại nằm khá gần biệt thự Hàn gia. Win nhìn lại đồng hồ trên tay, còn khoảng 30p nữa là bước vào giờ thi nếu anh đi đến nhà Kelly sẽ bị muộn giờ thi. Lưỡng lự một chút, Win lại nhận được một tin nhắn của Tú Anh.

- Cô Kel chỉ bị trật chân một chút thôi, hôm nay cháu thi tốt thì cô ấy cháu sẽ vui hơn là cháu bỏ thi mà chạy đến nhà cô thăm đấy.

Win nhớ lại lời hứa của mình với Kelly, sau đó ngồi chờ người ở chiếc ghế trước cổng trường. Không hiểu vì sao khi nghe tin Kelly bị ốm thì anh lại cảm thấy vô cùng lo lắng, từ trước đến nay tiếp xúc với cô ta, nhìn thấy cô gái xấu xí kia hằng ngày cảm thấy quen mắt và thậm chí còn nhìn thấy cô ấy có nụ cười rất duyên với chiếc răng khểnh vô cùng đáng yêu. Win bỗng dưng cảm thấy nhớ Kelly, anh nhớ đến lần Kel ôm anh an ủi liền nghĩ được mùi hương trên người Kel mà tim mình rung động.

- Không lẽ, đây là cảm giác của tình yêu sao? - Win giật mình tự nói.

Win sau đó lại tự lắc đầu, một người như anh làm sao có thể thích cô ta được chứ. Nhưng tim Win đang đập thật mạnh, tay anh đặt lên ngực mình khó chịu.

- Anh làm gì ở đây vậy, sắp tới giờ vào thi rồi. - Hạ Tuyết từ phía sau bước tới.

Win ngược nhìn về phía Hạ Tuyết, Hạ Tuyết đi theo ngược chiều nắng nên toàn thân cô như có một hào quang xung quanh. Cô vừa bước tới vừa nhìn Win với ánh mắt đầy nét quan tâm, Hạ Tuyết đưa một chiếc khăn về phía Win.

- Trán anh đầy mồ hôi kia. - Hạ Tuyết hơi cười.

- Sao cô biết tôi ở đây? - Win đáp.

- Tôi đi theo anh, vì sợ anh bỏ kì thi học kì này. - Hạ Tuyết khẽ nói. - Anh mau lau mồ hôi trên trán đi, không sẽ bị cảm đó.

Win nhận lấy chiếc khăn của Hạ Tuyết mà lau mồ hôi trên trán, ngoài kia ánh nắng gay gắt, trời khá oi bức.

- Tôi đã nói cô không cần theo tôi mà, lần sau đừng làm sai lời tôi. - Win nhìn ra phía xa xa ngoài kia mà nói.

- Tôi xin lỗi... có chuyện gì xảy ra sao? - Hạ Tuyết chưa từng nhìn thấy Win như vậy. - Tôi có thể giúp được gì cho anh không?

Win đứng bật dậy, nhìn Hạ Tuyết lướt qua rồi bước chân đi về phía lớp học, Win bước đi được một đoạn khẽ quay đầu lại thấy Hạ Tuyết vẫn còn đứng bất động không hiểu chuyện gì.

- Mau vào lớp, đến giờ làm bài thi rồi. - Win gọi lớn.

Hạ Tuyết áp úng khẽ nói:” - Vâng.” - Sau đó nhanh chân chạy theo phía sau Win.

Kì thi cũng qua, những ngày Kelly không thể đến biệt thự Hàn gia khiến Win cảm thấy vô cùng trống trải, thời gian trước ngày nào cũng gặp Kel ngày nào cũng đôi co với cô nhưng như vậy khiến anh bớt cô đơn, bớt lạc lõng trong ngôi nhà to lớn này. Anh phát hiện từ khi anh gặp gỡ Kel anh nói nhiều hơn, nụ cười trên môi đã biết hé, Win không thể kiểm soát được nỗi nhớ của mình dành cho Kel.

Mỗi ngày Hạ Tuyết đến Hàn gia làm việc, công việc của cô là dọn dẹp phòng của Win và khi Win cần gì thì cô sẽ phục vụ anh. Nhìn Win cứ buồn bã, ngồi im một chỗ nhìn xa xăm Hạ Tuyết biết Win đang có tâm sự nhưng thân phận của cô chỉ là kẻ ăn người làm, sao có thể hỏi chủ nhân những việc riêng tư ấy.

Một buổi sáng, Win đang nằm ngủ trên chiếc giường lớn của mình thì Hạ Tuyết từ bên ngoài lao vào phòng Win. Vì cô đã được đặt cách có quyền ra vào phòng Win tự do nên mọi người trong Hàn gia cũng không ngăn cô lại.

- Win, Win, tôi mang đến cho anh cái này. - Hạ Tuyết vui mừng cầm tờ giấy trên tay.

Win nghe tiếng ồn ào liền hé mắt, nhìn thấy Hạ Tuyết đang đứng trước mặt mà giật mình bật dậy.

- Á á á. - Tiếng Hạ Tuyết la thất thanh.

- Cầm miệng. - Win lấy mềm che người mình lại.

- Anh sao lại không mặc áo chứ. - Hạ Tuyết nhanh chóng quay đầu ra hướng cửa.

Win nhanh chóng khoác chiếc áo thun rộng vào người sau đó khó chịu mà nói:” Có chuyện gì mà cô xông vào phòng tôi.”

- Tôi... tôi mang kết quả thi học kì đến cho anh... - Hạ Tuyết vẫn không dám quay lại.

Win bước tới phía trước mặt Hạ Tuyết, cầm lấy tờ giấy trên tay cô nhìn qua rồi nói.

- Cô ra ngoài, tôi cần thay quần áo. - Win hơi cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào kết quả.

Hạ Tuyết thấy Win tâm trạng đã không còn u buồn như mấy hôm trước, gương mặt đã tươi tỉnh hơn thì vô cùng yên tâm mà bước chân ra khỏi phòng.

Win thay đổi trang phục liền nhanh chóng rời khỏi Hàn gia mà không nhìn Hạ tuyết cũng không nói với cô một lời, chỉ thấy tâm trạng vui vẻ trên gương mặt anh hiện rõ. Hạ Tuyết đứng trông theo bóng dáng Win rời khỏi Hàn gia cũng một phần vui theo, không hiểu tự khi nào cô chỉ muốn nhìn thấy một Win đầy sức sống và luôn vui vẻ. Trên môi Hạ Tuyết bỗng nở một nụ cười mãn nguyện.

- Nghe nói lúc này em hót hải chạy vào phòng Win sao? - Tú Anh từ phía sau bước tới đứng nhìn theo hướng Hạ Tuyết đang nhìn mà hỏi.

- À, tôi mang kết quả thi đến cho thiếu gia. - Hạ Tuyết đáp.

- Có kết quả rồi sao? Kết quả thi của em tốt chứ. - Tú Anh quan tâm nói.

- Em chưa xem. - Hạ Tuyết đáp liền quay đầu đi vào trong. - Xin phép, em đi dọn dẹp. - Cuối đầu chào Tú Anh rồi nhanh chóng bước đi.

Tú Anh nắm lấy tay Hạ Tuyết kéo lại.

- Em thích thiếu gia sao? - Tú Anh hỏi.

Hạ Tuyết tròn mắt kinh ngạc trước câu hỏi của Tú Anh. Sau đó liền nhanh chóng lắc đầu.

- Thật sự không thích. - Tú anh vẫn không buông tay Hạ Tuyết ra mặc cho cô ra sức kéo lại.
- Không có, anh mau buông tay tôi ra. - Hạ Tuyết không muốn người đàn ông xấu này chạm vào người mình.
- Vậy là tốt, em tốt nhất đừng có tình cảm với Win. - Tú Anh nói.
- Vì sao? - Ánh mắt Hạ Tuyết chợt buồn.
- Vì em và Win là hai con người ở hai thế giới. - Tú Anh đáp, không còn thái độ bồn chồn như mọi khi.
- Thật là tốt, tôi cũng chưa từng nghĩ mình muốn xen vào thế giới của thiếu gia. Tôi chỉ là một Osin của Win, vì vậy anh không cần nhắc nhở, tự bản thân tôi hiểu điều đó. - Hạ Tuyết lần này giật tay mình thật mạnh ra khỏi bàn tay Tú anh. - Chào anh, tôi đi làm việc. - Nhanh chóng chạy đi.

Tú Anh không đuổi theo Hạ Tuyết, những ngày qua từ phía xa nhìn thấy cô gái bé nhỏ khiến anh vô cùng thích thú. Từ khi gặp Hạ Tuyết, anh cảm thấy nữ nhân trên đời này đều không đáng nhìn nữa, nhưng Hạ Tuyết lại luôn tìm cách xa lánh và tránh mặt anh. Tú Anh chẳng biết mình đã làm gì sai đối với cô gái bé nhỏ này, khi nhìn thấy cô nhìn Win với ánh mắt đầy yêu thương kia, anh bất giác lo sợ... lo cô gái trong mắt anh có tình cảm cùng Win.

Hạ Tuyết lầm lũi đi vào bên trong phòng Win, sau đó ngồi xuống dựa lưng vào cửa, nhìn mọi thứ xa hoa trong căn phòng này, cô tự hiểu bản thân mình không xứng đáng với Win, nhưng sao làm sao có thể không chế nổi cơn tim của mình đập loạn lên khi nhìn thấy Win. Cô biết mình phải tự che giấu đi cái tình cảm ngu ngốc kia, Win cũng đã nói trên đời này làm gì có hoàng tử và lọ lem.

- Hạ Tuyết là một cô gái mạnh mẽ. - Hạ Tuyết khẽ lau giọt nước mắt vừa tràn bờ mi, cô đứng lên bắt đầu công việc dọn dẹp phòng Win.

Đang dọn dẹp thì Hạ Tuyết nghe tiếng chuông điện thoại, cô nhìn xung quanh thì phát hiện Win để quên điện thoại trong phòng, là một số điện thoại lạ... cô cứ để nó reo nhưng không nghe máy.

Đến khi tiếng chuông kia ngưng thì cô định mang điện thoại trên giường đặt lên bàn học của Win, màn hình sáng lên... Hạ Tuyết giật mình khi nhận ra trên màn hình kia chính là hình ảnh cô giáo chủ nhiệm mới đang nằm ngủ gục trên bàn học.

14. Chương 14: Nghi Ngờ

Kelly đã đi lại bình thường được, những ngày qua ở trong nhà rất ngột thở nên cô quyết định sẽ ra ngoài hít thở không khí trong lành. Việc Win bày tỏ tình cảm với cô khiến cô cũng hơi ngại khi gặp lại Win vào buổi chiều nay. Quả thật là đúng như cô nghĩ, sẽ rất là rắc rối khi dính vào việc tình cảm, họ thích cô hay cô thích họ, hai điều ấy đều khó khăn như nhau.

Chỉ giúp việc đã được Kelly đuổi khéo về lại Hàn gia làm việc, cô lại quay về cuộc sống yên bình như mọi ngày. Kelly mở lớp hóa trang của mình ra, gương mặt xinh đẹp đã được giải phóng trong những ngày bí bách vừa qua.

- Nếu mình ra ngoài với gương mặt này, bọn họ sẽ không nhận ra mình. - Kelly nảy ra một ý định trong đầu. - Mình đã hứa với anh Thiên Ân sẽ không quay về nhà cũ nữa, nhưng nếu mình quay về đó với bộ dạng này, anh ấy sẽ không biết mà không giận mình nữa.

Kelly nghĩ vậy liền mặc một bộ váy màu trắng, mang đôi giày búp bê màu hồng trang điểm nhẹ nhàng rồi đi ra xe.

- Không được đi xe này, nếu không bọn họ sẽ nhận ra. - Kelly vừa định lên xe liền thay đổi ý định.

Cô đi trên con đường dài, hai bên là hàng cây cao ngả bóng xuống che nắng ặt đường rộng. Một cô gái vô cùng xinh đẹp với làn da trắng như tuyết, đôi mắt lấp lánh và nụ cười với chiếc răng khểnh đáng yêu... nhưng đâu ai biết rằng, bên trong cô chứa đầy thù hận và chỉ một mục đích sống duy nhất... đó là “nợ máu phải trả bằng máu”.

Ngồi trên chiếc taxi, Kelly quay về khu nhà mười năm trước cô sống cùng cha mẹ mình thật hạnh phúc.

- Ngồi xe. - Kelly bắt giác gọi tài xế dừng lại sau đó thanh toán tiền và bước xuống.

Trước mắt Kelly là ngôi trường tiểu học mà cô đã theo học, ngôi trường này cách nhà cô không xa. Cô vẫn còn nhớ hàng ngày mẹ cô nắm lấy tay cô đến trường, hai chiếc bóng in trên đường một ột thấp.

- Mẹ ơi, khi nào thì bóng của con mới dài bằng của mẹ vậy. - Bảo My cười tươi hỏi mẹ.

- Nếu Bảo My ăn thật ngoan không bỏ rau và cá nữa thì con sẽ nhanh chóng cao bằng mẹ. - Mẹ cô âu yếm nói.

- Nhưng... những thứ đó rất khó ăn. - Bảo My lắc đầu. - Con thôi không muốn cao nữa.

Mẹ cô nhìn cô rồi cười thật tươi.” Con bé này, thật là...”

Hình ảnh mẹ cô cứ thế ăn sâu vào trí nhớ Kelly. Đôi mắt cô ướt đẫm nước mắt, nhìn về con đường quen thuộc.

Kelly đứng trước trường học cũ, ngôi trường cũ kỹ ngày xưa đã được tân trang nâng cấp lại thành một ngôi trường khá mới và quy mô. bọn trẻ vẫn đang học bên trong nên Kelly không vào được, cô chỉ đứng trước đó thật lâu rồi theo con đường quen thuộc và bước về lại ngôi nhà cũ.

Kelly đứng trước một ngôi nhà lớn, được xây dựng kiểu cách rất sang trọng. Nơi này ngày xưa khi cha mẹ cô mất và cô mất tích nghe anh Thiên Ân nói rằng vì quá đau lòng nên bà ngoại của cô đã bán đi và mang hết số tiền đó đi làm từ thiện, sau đó không lâu thì bà ngoại cô cũng qua đời. Cô chỉ nhận được tin tức từ anh Thiên Ân từ Mỹ, anh nói sẽ rất nguy hiểm nếu cô quay về dự tang lễ của bà, mọi việc đã có anh lo ổn thỏa.

Kelly nhìn một quán nước ven đường liền nhận ra cô bán nước trước đây. Không ngờ cô ấy vẫn còn bán tại nơi này, Kelly đi tới ngồi xuống chiếc ghế đã cũ gọi một chai nước suối.

- Cô vẫn còn bán ở đây ạ. - Kelly mỉm cười nói.

- Sao cháu lại hỏi vậy, cô với cháu có quen nhau sao? - Cô bán nước niềm nở trả lời.

- A, dạ không, ngày xưa cháu từng sống gần đây đã thấy cô, hôm nay quay lại thấy mọi thứ thay đổi nhiều quá cô ạ. - Kelly đáp.

- Cô bán cũng hơn mười năm qua... quả thật mọi thứ thay đổi nhiều hơn... thời gian quá là khắc nghiệt, ngay cả con người còn thay đổi hướng hồ cảnh vật.

Kelly thấy cô bán nước có vẻ nhiệt tình liền nhanh chóng dò hỏi.

- Cô có biết chủ nhân căn nhà kia không? - Kelly chỉ căn nhà trước kia của mình.

- À, đấy... cô thấy người thì không có chỗ ở phải ngủ ngoài lề đường... kẻ thì xây nhà to đẹp thế mà lại bỏ không?

- Căn nhà đó không có người ở ạ.

- Đúng vậy, hàng tuần có người đến dọn dẹp. Ngoài ra không có ai ở bên trong cả, tôi nhìn cũng sợ sợ nhưng nhìn hoài cũng quen.

- Sợ ạ, sao lại sợ.

- Cô ở đây một thời gian mà không biết sao, mười năm trước chủ nhân cũ của căn nhà đó đã bị giết chết ngay bên trong, đứa con gái duy nhất lại mất tích, đám cháy dường như chôn vùi tất cả. Người ta nói rằng người con gái đã bị cháy thành tro, xương cốt bị sâu dưới đồng cỏ nát. Sau đó, người ta xây lên tại căn nhà này, oan hồ cô con gái vẫn sống bên trong đó mà khóc lóc cho cha mẹ.

Kelly bật cười trước câu chuyện thêu dệt kia, nhưng cái chết của cha mẹ cô cũng đã giết đi trái tim non nớt của cô. Kelly nhìn về phía căn nhà rộng lớn trước mắt mà hỏi tiếp.

- Cô biết tên của chủ nhân mới không ạ.

- Hình như là một người rất giàu có và nổi tiếng... tôi cũng không nhớ nữa... hình như là... Hàn gia... gì mà The Win ấy.

- Là Hàn Thế Bảo, tổng giám đốc tập đoàn The Win. - Kelly giật mình hỏi lại.

- Đúng rồi, đúng rồi, nghe nói cậu ta vừa trẻ tuổi lại vừa đẹp trai... lại còn rất là giỏi giang nữa. Mà không hiểu vì sao lại mua căn nhà này xây dựng lên rồi bỏ không nhĩ.

Kelly như ù tai mình, cô trả tiền nước rồi đứng lên bỏ đi không một lời chào. Cô bước tới gần hơn ngôi nhà cũ của mình.

- Là Hàn gia sao, là anh ta vô tình mua ngôi nhà này hay anh ta có liên quan đến cái chết của cha mẹ mình?

- Kelly khẽ nói, ánh mắt cô thâm sâu... như muốn giết người.

Kelly dời bước rời đi... cô muốn tìm hiểu Hàn gia có liên quan gì đến cái chết của cha mẹ cô hay không, cô muốn biết vì sao anh Thiên Ân lại không muốn cô quay về nhà cũ... là anh Thiên Ân muốn che giấu điều gì... hoặc là anh ấy không muốn gợi lại kỉ niệm đau lòng của cô.

Kelly rời đi được một đoạn không xa thì nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc đang chạy ngược hướng cô. Đây chính là xe của anh Thiên Ân mà, anh ấy là đang đi tới nhà cũ của cô sao, Kelly ngược mắt liếc nhìn chiếc xe chạy vụt ngang qua mình không suy nghĩ liền quay đầu đi về phía nhà cũ. Hiện tại cô đang sử dụng gương mặt này, bộ dạng này... anh Thiên Ân sẽ không phát hiện ra rằng cô đang đi theo anh.

Quả nhiên rằng xe anh Thiên Ân dừng ngay trước nhà cũ của cô, nhưng anh chỉ ngồi trong xe mà nhìn vào căn nhà mà không xuống xe. Kelly cũng từ phía xa mà nhìn anh Thiên Ân không thể đoán trong đầu anh đang nghĩ gì khi nhìn căn nhà kia... máu... nước mắt... lửa... tàn tro... mọi thứ đối với cô như hiện ra trước mắt. Cô nhận ra rằng... có những thứ không thể nào tin tưởng hoàn toàn được. Và anh Thiên Ân đang che giấu cô điều gì, chắc chắn anh biết ngôi nhà này đã thuộc về Hàn gia, cô cũng nói với anh là làm việc tại Hàn gia... vì sao anh ấy không nói điều gì với cô.

Kelly đứng đó nhìn cho đến khi xe của Thiên Ân rời đi, Kelly rút điện thoại gọi cho Thiên Ân.

- Anh nghe đây Kel. - Thiên Ân đáp.

- Anh đang ở đâu vậy, em có việc muốn gặp anh. - Kelly nói.

- Anh đang ở công ty. Có việc gì sao? - Thiên Ân đáp.

- Anh đang bận. - Kelly khẽ hỏi, giọng cô xen chút tức giận.

- Có một chút việc, anh sẽ liên lạc lại với em sau... - Thiên Ân cúp máy.

Kelly nắm chặt điện thoại của mình như muốn nghiền nát nó ra, có lẽ thời gian qua cô đã quá lơ là rồi. Cô phải nhanh chóng lao vào điều tra những kẻ giết chết cha mẹ cô, cô phải tiêu diệt tất cả... là tất cả bọn chúng không chừa một ai.

Cô đi taxi quay về nhà thì nhìn thấy xe của Tuấn Anh vừa rẽ vào cửa nhà. Với bộ dạng này mà đến gặp anh ta sẽ lộ ra hết, cô đành lên lại taxi mà rời đi. Quả nhiên, cô vừa lên xethì điện thoại reo lên.

- Alo, tôi nghe đây. - Kelly đáp.

- Cô Kel, tôi đang đứng trước nhà cô, cô có nhà không? - Tuấn Anh nói.

- Tôi đang ra ngoài rồi, anh tìm tôi có việc gì sao? - Kelly đáp.

- Tôi đến để nhận lời mời của Hàn tổng, mời cô đến dự buổi tiệc tại Hàn gia. - Tuấn Anh đáp.

- Buổi tiệc sao?

- Vâng, nhờ cô mà Win có kết quả tốt như vậy... Hàn tổng rất hài lòng với cách làm việc của cô. Vì vậy buổi tiệc lần này đặc biệt mời cô đến để Hàn tổng gửi lời cảm ơn.

- Tôi muốn biết lí do của buổi tiệc? - Kelly hỏi

- Là lễ xem mắt của Win và tiểu thư nhà họ Mai. - Tuấn Anh đáp.

- Lễ xem mắt. - Kelly trở mắt lên hỏi.

- Ngày mai, 7h tối Hàn gia sẽ cho xe đến đón cô. -

- Vâng, tôi rõ rồi. - Kelly khẽ đáp.

Lễ xem mắt sao? Win chắc chắn sẽ gây chuyện trong buổi tiệc ngày mai... cô sẽ lợi dụng lúc hỗn loạn mà điều tra một chút về Hàn Thế Bảo.

Nghĩ đến Win, Kelly bỗng nhiên trùng lòng... nêu như Hàn Thế Bảo chính là kẻ thù của cô... cô sẽ khiến Win thành một đứa trẻ mồ côi và có lẽ Win sẽ hận cô giống như cô hận Hàn Thế Bảo kia. Nhưng... chưa thể nói trước được điều gì... dù sao Win là một đứa trẻ tốt, hy vọng sẽ không có những chuyện đau lòng xảy ra.

Kelly ngồi trước gương, gương mặt xấu xí này cùng với một bộ đầm có vẻ hơi quê mùa một chút.

- Hoàn hảo. - Kelly khẽ cười đứng lên.

Một chiếc xe hơi đậu phía trước nhà Kelly, vị tài xế đang mở cửa mời Kel bước lên xe. Sau khi cô ngồi yên trong xe, chiếc xe vọt chạy đến biệt thự Hàn gia.

- Thiệp mời của tiểu thư. - Vị tài xế dừng xe trước Hàn gia sau đó đưa một tấm thiệp về phía Kelly.

- Thiệp mời ư? - Kelly lạ lẫm hỏi.

- Đây là tiệc gia đình, chỉ có những ai có thiệp mời mới có thể vào. - Vị tài xế giải thích.

- Cảm ơn anh. - Kelly khẽ cười.

Kelly bước xuống từ một chiếc xe hơi đắt tiền, mọi người đều biết nó thuộc về tài sản của Hàn gia. Cô ta lại được Hàn gia đặc biệt đến đón thì xem ra quan hệ đối với Hàn gia không nhỏ.

- Cô Kel, mời cô vào. - Tuấn Anh từ phía trong bước ra đón Kelly vào trong.

- Cảm ơn. - Kel gật đầu chào.

Bên ngoài có rất nhiều phóng viên, đây là lễ ra mắt giữa hai gia đình thế lực bất nhất tại thành phố này. Tuy nhiên chỉ có khách mời là được vào bên trong, phóng viên đứng chật kín bên ngoài. Những người bảo vệ vest đen hầm hố đứng khoanh tay đứng phía trước ngăn cản không cho người lạ đột nhập.

Mặc dù Kel đi cùng Tuấn Anh nhưng vẫn phải trình ra thiệp mời để vào được bên trong, cô bước vào biệt thự Hàn gia được trang hoàng vô cùng lộng lẫy không giống như cái không gian lạnh ngắt thường ngày.

- Chào cô, Kelly. - Hàn Thế Bảo nhìn thấy Kelly liền đi tới.

- Chào Hàn tổng, thật vinh dự khi được anh mời đến. - Kel đáp. - Xem ra Hàn tổng thật quan tâm đến con cái.

- Tôi có thể xem đây là một lời khen. - Hàn Thế Bảo cười đáp.

- Haha, tất nhiên đó là một lời khen. - Kelly che miệng cười.

- Mong cô hài lòng với buổi tiệc, xin phép. - Hàn Thế Bảo nói.

- Không phiền Hàn tổng. - Kelly gật đầu chào.

Hàn Thế Bảo đi chào hỏi khách. Kelly đứng giữa bữa tiệc khá đông quan khách cảm thấy lạc lõng. Kelly nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trước mắt, diện trang phục của một người phục vụ trong bữa tiệc.

- Hạ Tuyết, em làm gì ở đây. - Kelly đi tới nói.

- Cô chủ nhiệm. - Hạ Tuyết cúi đầu chào.

- Em làm thêm sao?

- Dạ, em đến Hàn gia làm được một thời gian... công việc ở nơi này tốt hơn làm thêm bên ngoài. - Hạ Tuyết cười buồn.

- Cố lên cô bé, em sẽ thành công. - Kelly nắm lấy tay Hạ Tuyết mà nói.

- Cô chủ nhiệm, em có việc muốn hỏi. - Hạ Tuyết nhìn Kel mà nói.

- Có chuyện gì sao? - Kelly hỏi lại.

- Dạ... - Hạ Tuyết ngập ngừng không biết mở lời từ đâu. - Dạ, không có gì đâu... em chỉ muốn biết khi nào cô quay về lớp, chúng em rất nhớ cô. - Hạ Tuyết mỉm cười.

- Cô cũng nhớ lớp, cô sẽ nhanh quay về. - Kelly vừa nói xong, tiếng micro vang lên trên khán đài.

Phía trên là Tú Anh đang đứng trên khán đài giới thiệu về Hàn gia, và quan trọng là nêu lý do bữa tiệc.

Sau đó là Hàn Thế Bảo phát biểu lời cảm ơn vì mọi người đã đến.

Cuối cùng Win và Mai Hoa cùng nhau bước lên khán đài dưới sự vỗ tay vang dội của mọi quan khách.

Kelly đợi chờ trò hay sắp diễn ra, cô không tin với tính cách của Win lại chịu sự gán ghép của Hàn Thế Bảo.

Hạ Tuyết ngược nhìn Win đang đi cùng cô tiểu thư nhà giàu kia... miệng khẽ cười nhưng trong tim vô cùng đau nhói.

15. Chương 15.1: Nụ Hôn Đắng

- Cảm ơn mọi người đã rảnh rỗi mà quan tâm đến chuyện riêng tư của tôi như vậy. - Win nhếch miệng cười, giật lấy micro từ tay Tú Anh. - Nhưng nếu mọi người đã tò mò như vậy tôi cũng xin tuyên bố vài lời.

Cả đám đông trở mắt nhìn Win, cậu thanh niên này ăn nói như vậy không phải là đang xúc phạm đến bọn họ hay sao, họ là được Hàn gia mời đến vậy chính con trai của Hàn Thế Bảo lại trở mặt nói ra những lời lẽ vô cùng khó nghe.

Hàn Thế Bảo vẫn đứng im không biểu hiện điều gì như muốn ngăn Win lại, anh đang đợi cậu con trai của mình hiện đang muốn nổi loạn như thế nào.

- Xin lỗi Mai Hoa tiểu thư, cô có yêu tôi không? - Win nhìn Mai Hoa nói.

Cô con gái nhà họ Mai cũng là một tiểu thư danh giá và nổi loạn không kém gì Win, cô cũng đã từng phản đối cái chuyện ép hôn này nhưng từ khi biết về Win lại vô cùng hứng thú, đã vậy gặp phải nét mặt điển trai thu hút kia khiến cô gái danh giá như Mai Hoa cũng phải động lòng.

Kelly và Hạ Tuyết cùng đứng một chỗ mà nhìn lên sân khấu kia, đợi xem cô gái kia trả lời thế nào.

- Anh có đủ điều kiện để làm chồng tương lai của Mai Hoa tôi. - Mai Hoa nhún cười danh giá.

Win nhếch miệng cười, sau đó nhìn về một hướng xa xa phía dưới.

- Nhưng tôi không yêu cô, tôi yêu một người con gái khác... một người không xinh đẹp như cô... không đầy đủ vật chất như cô... nhưng khiến trái tim tôi ấm áp. - Win nhìn chăm chăm về hướng Hạ Tuyết và Kelly đang đứng.

Theo hướng mắt của Win, mọi người xoay sang nhìn hai cô gái đang đứng cạnh nhau. Một người đang mặc một bộ quần áo sên súa, lại với nét mặt xấu xí, một cô gái trẻ mặc bộ trang phục người hầu trong bữa tiệc, nhưng cô gái này có nét đẹp hiếm có với làn da trắng tinh.

Tú Anh nhanh chóng giật lại micro từ tay Win.

- Xin lỗi mọi người, Hàn thiếu gia của chúng tôi chỉ đùa thôi.

- Cậu ta không phải đùa, mau nói cho rõ... người cậu yêu là ai trong hai người bọn họ. - Mai Hoa chỉ về hướng Kelly và Hạ Tuyết,

Win không đáp bước xuống sân khấu đi về phía bọn họ đang đứng, mọi người lách ra hai phía tạo thành một đường đi tiến về phía Kelly và Hạ Tuyết.

Kelly rối rắm trong đầu, cậu ta lần trước tỏ tình với cô... không phải hôm nay lại nói ra ọi người biết ư. Điều này là vô cùng không được, cô chính là giáo viên mà.

Hạ Tuyết biết người Win thích là cô giáo Kelly, anh đang tiến về phía cô giáo nên không suy nghĩ gì nhiều. Chỉ là lo lắng nếu anh nói ra điều như vậy, sẽ rất là tai tiếng cho cô chủ nhiệm.

Win bước gần về phía hai người bọn họ. Ánh mắt của anh nhìn về phía Kelly khiến mọi người đều cho rằng Win là đang muốn bày tỏ cùng cô gái xấu xí kia.

Đôi mắt Hàn Thế Bảo nhìn theo từng bước chân của Win, Tuấn Anh đứng phía sau Hàn Thế Bảo thấy vậy liền khẽ nói.

- Hàn tổng, có nên ngăn thiếu gia lại không? Nếu chúng ta làm cô tiểu thư Mai Hoa kia mất mặt sẽ khó lòng giữa The Win và Mai thị.

- Cứ để yên xem Win muốn làm gì.

- Cậu ấy đã từng bày tỏ với Kelly, hôm nay nếu cậu ấy công khai tình yêu học trò với cô giáo. Không những cô Kelly sẽ bị chỉ trích, ngay cả Hàn gia cũng bị điều tiếng không kém. - Tuấn Anh lo lắng nói.

- Win từng bày tỏ với cô gái kia sao? - Hàn Thế Bảo nhìn xoáy từ đầu đến chân Kelly. - Không ngờ con trai của tôi, thắm mã lại kém đến như vậy. Nhưng vì sao hôm nay cậu mới nói tôi biết.

- Win bày tỏ với Kelly hôm mà Hàn tổng công tác tại Hàn Quốc... tôi cũng vừa nghe người báo lại.

Hàn Thế Bảo nghe xong, nhanh chân đứng lên đi về phía Win đang bước tới nhưng có vẻ đã muộn, khi mà Win đã đứng trước mặt hai cô gái đang mở to mắt vì lo lắng.

Win nhìn sâu vào ánh mắt của Kelly khẽ mỉm cười với cô.

Kelly lùi về sau một bước, nhìn Win bằng ánh mắt giận dữ, nếu cậu ta muốn tóm lấy cô cô sẽ nhanh chóng bỏ chạy, không thể ở lại nơi này làm trò cười cho thiên hạ như vậy. Mọi mục đích đến đây của Kelly điều tiêu tan mất, chỉ mong thoát khỏi cái cảm giác lo lắng này.

Win quay đầu lại nhìn thấy Hàn Thế Bảo đang bước đến gần mình, miệng anh nhoen cười dời mắt về phía sân khấu nhìn Mai Hoa đang đứng phía trên mà dõi theo hành động của anh.

Win đưa tay ra... kéo lấy tay Hạ Tuyết đang đứng cạnh Kelly ôm vào lòng, ánh mắt hướng về sân khấu nói lớn.

- Đây chính là người tôi yêu. - Win ôm Hạ Tuyết không buông. - Lâm Hạ Tuyết.

Win khẽ ghé tai vào Hạ tuyết nói:” Diễn cho tốt vào.”

Kelly đang chuẩn bị tư thế bỏ chạy liền to mắt nhìn Win đang ôm Hạ Tuyết trước mắt, cậu nhóc này vừa cho cô ăn dưa bỏ rồi.

Hạ Tuyết bị Win kéo tay ôm vào lòng vô cùng bất ngờ chưa kịp phản kháng thì Win đã ra lệnh cho cô phải diễn như người yêu của anh. Hạ Tuyết trong lòng có chút nhói, nhưng không sao cả... dù sao Win vẫn là tin tưởng cô.

Hàn Thế Bảo không bước lại gần Win, chỉ đứng từ cách đó không xa mà đánh giá Win hiện tại đã lớn rồi, lại còn biết nghĩ cho người trong lòng như vậy. Hàn Thế Bảo để mặc cho Win xoay chuyển mọi thứ, ánh mắt anh đang nhìn về phía một cô gái xinh đẹp gọi cảm đứng nhìn anh cách đó không xa. Miệng Hàn Thế Bảo nhoen cười, bước về phía cô gái kia không còn quan tâm đến Win.

Mai Hoa vừa tiến về phía Win đang đứng cùng Hạ Tuyết vừa nhìn Hạ Tuyết mà đánh giá.

- Cho hỏi, vị tiểu thư này là thiên kim nhà nào? - Mai Hoa vừa bước tới, nhìn sâu vào mắt Hạ Tuyết hỏi.
 - Tôi... tôi.. - Hạ Tuyết ấp úng. - Trang phục cô đang mặc. - Mai Hoa nhìn Hạ Tuyết khẽ cười khinh. - Không phải là phục vụ bữa tiệc này sao?
 - Mai Hoa tiểu thư, chắc chưa từng làm việc này phải không? - Win nhìn Mai Hoa hỏi.
 - Tất nhiên, một đại tiểu thư như tôi, lại đi làm công việc thấp kém này sao? - Mai Hoa cười khẩy, như đang xỉ nhục Hạ Tuyết.
 - Thưa Mai Hoa tiểu thư, công việc này không hề thấp kém. Chúng tôi dùng công sức, mồ hôi nước mắt, thậm chí là máu... để kiếm ra tiền vì sao lại gọi là thấp kém. Tôi rất tự hào với bản thân mình, tôi không phải là kẻ sống bám vào gia thế.
 - Cô... có tư cách gì mà dám lên tiếng ở đây chứ. - Mai Hoa bị mắng xéo tức giận tiến tới đẩy Hạ Tuyết.
- Hạ Tuyết bị Mai Hoa đẩy mạnh và bất ngờ nên không kịp phản kháng liền ngã xuống nhưng Win đã kịp ôm lấy cô vào lòng không để cô bị một chút thương tích nào.
- Em không sao chứ. - Win dùng ánh mắt quan tâm hỏi
 - . - Cảm ơn, em... không sao? - Hạ Tuyết

Win quay sang nhìn Mai Hoa bằng ánh mắt giận dữ, ánh mắt của Win khiến Mai Hoa hơi run sợ. Sau đó là những lời bàn tán của khách mời về hành động vô cùng xấu của cô tiểu thư Mai Hoa kia.

- Thiếu gia nhà họ Hàn lại có quan hệ với một cô gái người làm. Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin những gì anh nói hay sao. - Mai Hoa nói lớn. - Anh lấy gì chứng minh rằng cô ta là người yêu của anh.

Win không đáp, quay sang nhìn Hạ Tuyết sau đó nhìn thẳng vào mắt cô. Hạ Tuyết nhìn vào đôi mắt đen của Win, người đàn ông trước mắt cô hết như một vị tướng soái vô cùng đẹp trai và oai dũng. Hạ Tuyết không biết Win làm gì, chỉ mở to mắt nhìn anh.

Win khẽ nói nhỏ:” Nhắm đôi mắt lại.”

Hạ Tuyết nghe Win nói vậy đành tiếc nuốt gương mặt kia mà nhắm đôi mắt mình lại. Đôi môi Win chạm vào đôi môi Hạ Tuyết trước mắt bao nhiêu quan khách, trước mặt cô gái tên Mai Hoa mà cha anh đã chọn cho anh. Khi đôi môi chạm phải đôi môi, trái tim cô gái nhỏ kia như đang vỡ vụn... đây là nụ hôn đầu tiên của cô. Nam nhân kia chính là người cô thầm thương trộm nhớ, nhưng bản thân cô biết điều đó là không thể. Nụ hôn này phải chăng là một vở kịch, cô là một diễn viên ép buộc phải thay thế một người trong lòng Win. Hạ Tuyết chìm trong nụ hôn ngọt ngào kia, nhưng rồi lại cảm thấy vị chan chát và đắng ngắt của suy nghĩ. Cô hiện tại phải trở về sự thật, cho dù tàn nhẫn đến mấy thì nụ hôn này chỉ là một vở kịch.

16. Chương 15.2: Tên Biến Thái

Mai Hoa tức giận bỏ đi khỏi buổi tiệc, tức giận đến mức hất đổ cả bình hoa trên bàn tiệc. Mọi người thấy vậy cũng tản ra về dần.

Win buông Hạ Tuyết ra, gương mặt cô đỏ ửng lên vì nụ hôn của anh. Nhưng điều Win quan tâm hiện tại chính là Kelly đã biến mất trong đám đông kia. Win nhìn xung quanh nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng cô gia sư của mình. Sau đó, liền nắm tay Hạ Tuyết kéo vào bên trong nhà chính, nếu như để Hạ Tuyết tại nơi này sẽ rất nguy hiểm.

- Vì sao anh làm như vậy. - Hạ Tuyết đứng phía sau Win mà hỏi.
- Cô thật thông minh hơn tôi tưởng, tôi nghĩ mình phải giải thích cho cô việc vừa rồi chứ. - Win không nhìn Hạ Tuyết, tay bấm điện thoại.
- Tôi biết anh không yêu tôi. - Hạ Tuyết chưa xót cuối mặt. - Người anh yêu... có phải là cô Kelly.

Win chấn động thần kinh một chút, chuyện anh thích Kelly chỉ một mình anh biết... Kelly thì chắc chắn sẽ không bao giờ nói cho người khác... vậy vì sao Hạ Tuyết lại biết được. Win xoay người lại dùng ánh mắt lạnh ngắt nhìn cô.

- Vì sao cô lại hỏi như vậy hả?

- Anh thật sự thích cô giáo sao? - Hạ Tuyết ngược đôi mắt mình nhìn anh. - Vậy vì sao anh không hôn cô Kel ở buổi tiệc đó, vì sao lại kéo tôi thay vì cô giáo chứ.

Win nắm lấy cổ áo của Hạ Tuyết, giận dữ kéo sát vào người mình nói như răng đe.

- Vì tôi yêu Kelly, tôi tất nhiên không thể khiến cô ấy gặp nguy hiểm.

- Vậy còn tôi, anh cũng biết anh làm như vậy tôi sẽ nguy hiểm như thế nào mà. - Hạ Tuyết nói với đôi mắt đỏ hoe.

- Lâm Hạ Tuyết, bỗng thiếu gia đâu có nhiều thời gian để nghĩ nhiều như vậy. - Win tiếp tục gọi Kelly nhưng không được, sau đó liền nhìn Hạ Tuyết nói tiếp. - Cô là người của tôi, tôi muốn sai khiến như thế nào cô có quyền hỏi sao?

Win nói rồi, bỏ mặc Hạ Tuyết ngồi trong gian phòng rộng mà bỏ đi. Win ra khỏi cửa liền gặp Tú Anh như vô tình đi ngang qua, Win liền nói

. - Chú, giúp cháu trông chừng cô ta... đừng để cô ta đi nơi nào cả. - Win nhìn về phía cửa nói.

- Ta hỏi thật cháu, cháu không có một chút tình cảm nào với cô bé ấy sao? - Tú Anh hỏi.

Win lắc đầu đáp:” Đó là một cô gái tốt, nhưng rất tiếc cháu đã biết người cháu yêu là ai.”

- Cháu có việc bận một chút, chú giúp cháu bảo vệ Lâm Hạ Tuyết. Chỉ sợ người của nhà họ Mai làm khó cô ấy. - Win nói xong nhanh chóng bỏ đi.

Tú Anh mở hé cánh cửa phòng không đóng, nhìn thấy Lâm Hạ Tuyết bên trong đang rút người lại ôm lấy cô thể. Cô ấy cứ ngồi như vậy rất lâu, Tú Anh chỉ yên lặng nhìn Hạ Tuyết từ phía sau. Đâu ai nào biết, Hạ Tuyết đang rơi nước mắt nhưng không dám cất thành tiếng...

Tú Anh khẽ thở dài, một người luôn có phụ nữ bên cạnh như anh.. sao lại cảm thấy thật phiền lòng vì cô gái kia. Nhìn thấy cô đau buồn ngồi bất động, vì sao anh chỉ muốn chạy tới ôm lấy Hạ Tuyết mà an ủi... nhưng anh lấy tư cách là gì đây, ngay cả tư cách là một người bạn cũng không hề có. Ngay từ khi gặp nhau, Hạ tuyết đã luôn tỏ ra xa lánh anh rồi.

Nhìn thấy mọi người đang hỗn loạn, Kelly nhận thấy thời cô đã đến liền lùi về sau mà nhanh chóng theo lối quen thuộc mà đi vào bên trong biệt thự Hàn gia. Nơi này cô hằng ngày đến nên cũng khá là rành rẽ lối đi.

Kelly đứng trước căn phòng của Hàn Thế Bảo, lần trước cũng một lần đột nhập vào nơi này nhưng vì muốn nhanh chóng tìm được tài liệu cho anh Thiên Ân nên cô không để tâm đến những thứ không liên quan. hôm nay phải một lần nữa kiểm tra bên trong căn phòng này có chứa tài liệu nào liên quan đến ngôi nhà trước kia của gia đình cô hay không.

Cánh cửa phòng không khóa trái, Kelly đi vào bên trong một cách dễ dàng. Cô nhanh chóng tiến về bàn làm việc của Hàn Thế Bảo mà tìm kiếm nhưng chỉ nhận được sự thất vọng vì không tìm thấy thứ mà cô muốn. Kelly không muốn bỏ cuộc nhưng bên ngoài nghe thấy tiếng bước chân ngày một gần hơn đến phòng của Hàn Thế Bảo, Kelly nhanh chóng tiến đến tấm rèm cửa bên ngoài mà trốn.

Tiếng cửa bật mở ra, một đôi nam nữ đang mặn nồng hôn nhau say đắm tiếng vào. Tiếp đó là tiếng đóng cửa mạnh của nam nhân kia. Họ vẫn hôn nhau không dời, đôi bàn tay của nam nhân kia đặt trên bờ mông cong to của cô gái xinh đẹp ấy. Kelly nhìn Hàn Thế Bảo mất hết phẩm chất oai phong lẫm liệt, chỉ là một đàn ông tầm thường.

- Thế Bảo, không dám nghĩ anh lại mời em đến ngày hôm nay. - An Nhiên rời khỏi môi Hàn Thế Bảo mà nói.

- Vì sao có thể thiếu một bông hoa xinh đẹp như em trong buổi tiệc hôm nay được chứ. - Hàn Thế Bảo khẽ cười đáp.

- Lần đó không phải anh bỏ người ta sao, em đã rất buồn và nhớ anh. - An Nhiên ngồi trên đùi Hàn Thế Bảo mà nói.

- Anh sẽ đền cho em. - Hàn Thế Bảo mở ngăn kéo trong tủ, lấy một chiếc hộp đưa về phía An Nhiên. - Tặng em.

Hàn Thế Bảo mở chiếc hộp ra, một sợi dây chuyền sáng lấp lánh lóa mắt An Nhiên. An Nhiên sung sướng ôm lấy Hàn Thế Bảo hôn say đắm.

Kelly bên ngoài thấy vậy khẽ nhếch mép. Một người đàn ông dùng tiền mua phụ nữ, một phụ nữ dùng thể xác đổi lấy đồng tiền. Bọn họ xem ra thật xứng đôi.

- Thế Bảo, em nghe nói The Win vừa thành lập một công ty giải trí sao? Anh cũng có hứng thú về ngành này sao? - An Nhiên ngắm mình mang sợi dây chuyền trong gương.

- Đúng vậy, anh vẫn đang tìm ca sĩ phù hợp. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Thật đáng tiếc, em vẫn còn hợp đồng với công ty Thiên Ân. Nếu không em sẽ về với The Win. - An Nhiên nũng nịu nói. - Em rất muốn làm việc chung với anh.

- Nếu em muốn, anh sẽ đưa em về The Win. - Hàn Thế Bảo béo má An Nhiên cười đắc ý.

- Em không có số tiền lớn mà đền hợp đồng với Thiên Ân đâu... - An Nhiên chu mỏ nói.

- Hãy để anh lo chuyện đó, em chỉ cần chuẩn bị mọi thứ về The Win là được. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Em cũng muốn làm Hàn phu nhân. - An Nhiên đưa tay cởi cúc áo của Hàn Thế Bảo.

- Để xem em có bản lĩnh thế nào. - Hàn Thế Bảo cười lớn, bế thốc An Nhiên đến giường lớn.

Kelly há hốc miệng, bọn họ là muốn đang làm chuyện người lớn sao. Cô lắc lắc đầu, gương mặt đỏ như gấc quyết tâm không nhìn vào bên trong. Nhưng khi nghe tiếng rên la của cô ca sĩ An Nhiên kia, lại nghe tiếng động kích tình bên tai liền nóng ran cả người không kiềm chế mà nhìn vào bên trong.

Kelly chỉ nhìn thấy nửa người trên của Hàn Thế Bảo, Kelly không ngờ anh ta lại cường tráng như vậy. Cơ bắp săn chắc và cơ ngực rất hấp dẫn, cả người Hàn Thế Bảo đang di chuyển cùng tiếng rên rỉ của An nhiên, Kelly như muốn hét lên cho bọn họ dừng lại nhưng cô không thể làm như vậy.

Tiếng điện thoại của Hàn Thế Bảo reo lên, anh dừng mọi động tác mà nhận điện thoại từ Tuấn Anh. Kelly cũng nép sát vào tấm rèm tránh anh nhìn thấy

. - Có chuyện gì sao? - Hàn Thế Bảo đang vui lại bị phá hỏng.

- Hàn tổng, Kelly đi vào phòng anh và hiện tại vẫn chưa ra khỏi phòng. - Tuấn Anh nói.

- Tôi hiểu rồi. - Hàn Thế Bảo nghe xong liền cúp máy, nụ cười nửa miệng khẽ nở trên môi. Anh khẽ nhìn xung quanh, sau đó liền phát hiện vị trí mà Kelly đang trốn. Hàn Thế Bảo đi lại phía giường lớn liền nói.

- An Nhiên, hôm nay chúng ta đổi khẩu vị một chút. - Hàn tổng của em, lại muốn bày trò gì sao?

An Nhiên ra vẻ hứng thú. Hàn Thế Bảo bế lấy An Nhiên trên tay mang ra bàn làm việc...

Lần này thì Kelly nhìn trọn bộ phim đặc biệt mà cả đời cô chưa bao giờ xem qua... tim Kelly đập mạnh như muốn lộn ra ngoài, hai người bọn họ khi nào thì mới xong đây... Hàn Thế Bảo nhìn thấy Kelly bên ngoài đang nhắm mắt bịt tai lại thì phì cười, sau đó liền ôm lấy An Nhiên đi vào phòng tắm.

Kelly nắm bắt cơ hội bọn họ cùng nhau đi vào phòng tắm mà chạy vụt ra ngoài. Kelly đứng trước cửa phòng của Hàn Thế Bảo khẽ mắng:” Tên biến thái.” Tin nhắn trước Tin nhắn

17. Chương 16: Có Cảm Tình Vs Hàn Gia

Kelly vừa rời khỏi phòng của Hàn Thế Bảo, chưa kịp bỏ đi thì nghe giọng nói từ phía xa.

- Kelly, cô đến đây làm gì? - Win nhìn Kelly bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Win. - Kelly đáp ứng. - Tôi...

- Cô đến tìm cha tôi sao? - Win hỏi.

- À đúng vậy, tôi đến tìm Hàn tổng. - Kelly đang rối liền đáp.

- Có chuyện gì sao? - Win mỉm cười nhìn Kelly, anh đã đi tìm cô từ lúc này không ngờ đi ngang qua phòng cha mình lại nhìn thấy Kelly đang đứng phía trước.

- Cũng không có gì quan trọng. - Kelly đáp.

- Nếu không có gì quan trọng thì để sau đi, tôi muốn dẫn cô đến một nơi. - Win nắm lấy tay Kelly mà kéo đi.

- Win, cậu buông tôi ra trước. - Kelly kéo tay mình lại.

Win bị Kelly từ chối đi cùng liền cảm thấy không vui, đôi mắt nhìn Kelly có chút u buồn.

- Tôi biết cô chỉ xem tôi là một đứa trẻ, nhưng tôi thích cô... đó không phải là tình cảm của một đứa trẻ mà là một người đàn ông chân chính. - Win nhìn sâu vào ánh mắt Kelly mà nói.

- Không phải... khi này cậu đã công khai với Hạ Tuyết sao, vì vậy tại nơi này còn nói những lời như vậy với tôi. - Kelly lùi lại một bước, nhìn Win khó hiểu.

- Vì tôi muốn bảo vệ cô, tôi không muốn cô phải khó xử. - Win đẩy Kelly ép vào tường. - Cô là cổ tình không hiểu sao, chẳng lẽ khi này cô tin tôi với Lâm Hạ Tuyết là thật ư, cô không để tâm tới những lời tôi nói tại nhà cô sao?

Kelly khê bất ngờ, Win cậu ta là đang tức giận với cô đó sao, thật là hết chịu nổi hai cha con nhà họ Hàn này.

- Nếu cậu thật sự muốn bảo vệ tôi, thì hãy nhanh chóng thôi đi. - Kelly đẩy Win ra xa.

Win tức giận không chế hai bàn tay của Kelly ép vào tường, đôi mắt nhìn sâu vào mắt cô, đôi môi đang kề chạm môi Kelly.

” Cạch.” - Tiếng mở cửa vang lên.

An Nhiên và Hàn Thế Bảo tình tứ bước ra thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Win thấy Hàn Thế Bảo bước ra thì cũng buông tay Kelly ra, không nói gì chỉ nhìn Kelly rồi tức giận bỏ đi. Kelly vừa nhìn thấy hai người bọn họ liền nhớ lại cảnh tượng lúc này liền đỏ mặt, nhanh chóng cúi chào Hàn Thế Bảo rồi cũng nhanh chóng bỏ đi.

- Đó không phải là Win sao, thằng bé vừa như định muốn hôn cô gái đó. - An Nhiên nhìn Hàn Thế Bảo thắc mắc. - Cô ta trông thật khó nhìn, không ngờ thẩm mỹ của con trai Hàn tổng kém như vậy.

Hàn Thế Bảo nhìn theo hướng Kelly đi không nói một câu nào, nhanh chóng bước ra ngoài. An Nhiên thấy vậy cũng bước chân theo.

Hàn Thế Bảo ra ngoài thì khách đã về hết, mọi người đang thu dọn mọi thứ gọn gàng. Hàn Thế Bảo nhìn xung quanh tìm Tuấn Anh thì từ phía xa Tuấn Anh đã bước tới.

- Hàn tổng, vì Win từ chối con gái của Mai thị nên mọi người đã về hết cả, buổi tiệc này xem như thất bại. - Tuấn Anh nói.

- Thu dọn mọi thứ trước. - Hàn Thế Bảo nhìn xung quanh rồi nói. - Cậu thay tôi đưa An Nhiên về.

Hàn Thế Bảo nhìn sang An Nhiên mà nói:” Em về cùng cậu ấy, anh còn một vài việc cần giải quyết.”

An Nhiên không vui nhưng không dám cãi lời Hàn Thế Bảo, trước đây vì cũng đã từng qua lại nên cũng rất hiểu tính cách của anh, anh ta ghét nhất là người khác làm trái ý. Nghĩ vậy An Nhiên liền theo chân Tuấn Anh lên xe về nhà.

Vì Hàn Thế Bảo từ phía xa đã nhìn thấy Kelly đang đi ra phía cửa nên nhanh chóng cho An Nhiên ra về, sau khi nhìn thấy cô ca sĩ này lên xe thì nhanh chóng đuổi theo Kelly.

- Cô Kelly. - Hàn Thế Bảo gọi Kelly đang đi phía trước.

Kelly nghe giọng nói của Hàn Thế Bảo thì giật mình, tim bỗng đập mạnh hơn... cứ mỗi khi nhìn thấy anh ta cô lại bị ám ảnh bởi những thứ không nên nhìn.

- Hàn tổng, anh... gọi... tôi... - Kelly quay lại đáp ứng.

- Tôi có vài việc cần bàn bạc với cô. - Hàn Thế Bảo đi tới gần Kelly.

- Có việc gì sao? - Kelly không dám nhìn Hàn Thế Bảo.

- Tôi nghe nói là Win thích cô? - Hàn Thế Bảo nói.

- Chuyện này... tôi đã giải quyết xong rồi, tôi sẽ không để cậu ấy có suy nghĩ không đúng như vậy nữa. - Kelly vội đáp.

- Cô biết đấy Win là con trai của nhà họ Hàn chúng tôi, việc lựa chọn bạn gái cho Win cũng phải mất rất nhiều tâm tư suy nghĩ của người làm cha như tôi. Nếu như cô giáo đã hiểu điều đó, từ nay cô đừng đến Hàn gia nữa.

- Ý Hàn tổng, tôi bị cho thôi việc dạy kèm Win. - Kelly mừng thầm trong lòng, tránh xa được hai cha con nhà họ Hàn là điều cô đang mong ước.

- Và cả việc dạy học ở trường TH King, tôi không muốn Win gặp mặt cô nữa. - Hàn Thế Bảo tỏ ra mình là một người cha đang lo lắng cho con cái.

- Được. - Kelly gật đầu, xem ra Hàn Thế Bảo rất lo lắng cho tương lai của Win nên dùng cách này. Nếu cô là cha của Win, cô cũng sẽ như vậy, Kelly hiểu và cảm thông cho Hàn Thế Bảo. - Tôi có thể về chứ, tôi sẽ dọn ra khỏi nơi đó trong ngày mai. - Kelly xem như mình bị đuổi, có lẽ phải trả những thứ đó lại cho Hàn gia.

- Tôi không phải là một người ác độc như vậy... cô hãy cứ ở lại nơi đó vì nó đã được chuyển sở hữu sang tên của cô rồi. - Hàn Thế Bảo nói.

- Tôi không quen nhận không từ người khác. Tôi sẽ rời khỏi nơi đó vì hiện tại tôi không còn giúp gì được cho Hàn gia nữa. - Kelly cuối đầu chào Hàn Thế Bảo rồi quay mặt rời đi.

- Kelly, với thành tích của cô, The Win luôn mở cửa đón cô. - Hàn Thế Bảo nói lớn.

Kelly quay lại khẽ cười: "Hàn tổng, cảm ơn anh đã chiếu cố nhưng có lẽ tôi có những việc quan trọng hơn cần giải quyết. Sau này khi chúng ta gặp lại nhau, hy vọng mọi thứ vẫn không thay đổi." - Kelly nói xong liền nhanh chân bước đi... trong lòng cô hy vọng rằng Hàn gia không có liên quan đến cái chết của cha mẹ cô, vì ít ra bọn họ trong mắt cô bây giờ là những người không xấu xa.

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng khách thì Win bước ra ngồi xuống đối diện anh, hai người tuy là cha con nhưng rất là xa cách. Hàn Thế Bảo nhìn Win rồi tiếp tục uống ly rượu trên tay không nhìn Win. Win đi về quầy lấy một ly khác, cầm trên tay chai rượu màu đỏ trên bàn mà Thế Bảo đang uống rót vào ly mình đưa lên miệng chưa kịp uống thì nghe giọng Hàn Thế Bảo.

- Con không nên uống đâu? - Hàn Thế Bảo không nhìn Win mà nói.

- Ông uống được vì sao cấm tôi. - Win đặt ly rượu chưa kịp uống xuống bàn.

- Ta không cấm con, chỉ là khi con gặp chuyện gì đó buồn nếu như một lần con tìm đến hơi men này... về sau con sẽ không thể nào khống chế được mà cứ tìm đến nó mãi.

- Vậy nghĩa là ông đang có chuyện buồn sao? - Win nhìn ly rượu cạn trên tay Thế Bảo mà hỏi.

- Win, con nói xem... con hận ta đúng không? - Hàn Thế Bảo rót thêm một ly cười nhạt.

- Ông hỏi thừa. - Win nhìn Hàn Thế Bảo cười nhếch môi.

- Vì ta không cho con biết mẹ con là ai sao?

- Có rất nhiều lí do để tôi hận ông, đó cũng là một trong những lí do đó. - Win khẽ đáp.

Hàn Thế Bảo uống hết một ly rượu lại nói: "Đây là lần cuối cùng ta xử lý những rắc rối mà con gây ra, con hãy hẹn hò cùng với Mai Hoa. Như thế sẽ tốt hơn cho tương lai của con, Mai thị là công ty lớn, Mai Hoa là con gái độc nhất của bà ta."

- Nếu tốt như vậy, vì sao ông không đi mà kết hôn cùng cô ta. - Win đập bàn đứng lên.

- Chẳng phải ông chỉ muốn bành trướng thế lực thôi sao, cái gì mà tốt hơn cho tôi chứ... chỉ là nguy miệng.

- Win tức giận bỏ vào phòng.

Hàn Thế Bảo lắc đầu, tiếp tục rót thêm một ly rượu đổ vào ly đưa lên miệng thì Tuấn Anh từ phía sau ngăn cản.

- Anh uống quá nhiều rồi.

- Cậu nói xem, tôi là một người cha tồi tệ đến mức muốn bán con trai mình sao.

- Hàn tổng, rồi thiếu gia sẽ hiểu thôi.

- Chúng ta phải tiêu diệt Thiên Ân, quả thật có rất nhiều việc phải làm. Cô bé 10t năm xưa có lẽ cũng đã lớn rồi... tôi tin rằng cô ta vẫn còn sống, chết cũng phải tìm thấy xác chứ. - Hàn Thế Bảo dùng ánh mắt đầy lửa mà nói.

- Mười năm qua chúng ta đã cố gắng nhưng vẫn không tìm được chút tin tức nào. Nhưng Hàn tổng, mẹ của anh sắp về nước rồi... anh nên phần chần lại một chút nếu không sẽ bị phu nhân thâm tóm. - Tuấn Anh nói.

- Mẹ tôi là một người phụ nữ đáng thương... nhưng cũng thật đáng sợ. - Hàn Thế Bảo cười hé. - Nhưng bà ấy làm sao có thể đầu lại tôi, The Win mãi mãi thuộc về Hàn Thế Bảo này, ai có thể thâm tóm được.

- Nếu Win thiếu gia biết được vì cậu ấy và anh cùng phu nhân trở mặt, có lẽ Win sẽ không ghét anh như vậy.

- Tuấn Anh, cậu nhanh chóng khiến An Nhiên thuộc về The Win... sau đó lôi kéo các show không cho các ca sĩ của Thiên Ân trình diễn... Thiên Ân sao, anh ta nghĩ anh ta có thể hại được tôi sao?

Tuấn Anh gật đầu nghe lệnh của Hàn Thế Bảo, trong lòng anh Hàn Thế Bảo là một con người tài giỏi nhưng vì quá thương Win mà luôn tự chuốc sầu khổ. Hàn Thế Bảo không làm gì sai cả, nhưng cách anh giải quyết mọi chuyện đều tự một mình gánh chịu, không muốn người khác tổn thương.

18. Chương 17: Thư Kí Tổng Giám Đốc

Kelly bước ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, cô vừa đến xin nghỉ vì lí do sức khỏe nhưng thật sự là vì yêu cầu của Hàn Thế Bảo. Yêu cầu đó theo tình theo lý gì thì cũng là việc đúng đắn, Kelly không cảm thấy hối hận khi quyết định nghỉ dạy tại King, cô cần đầu tư tất cả thời gian ục đích trước mắt.

Cô bước ra giữa sân trường, bầu trời hôm nay thật là trong xanh... bọn trẻ có lẽ là đang học trên lớp. Kelly đưa ta mở cửa xe thì nghe giọng nói hỏn hển từ phía sau.

- Kelly, vì sao cô lại xin nghỉ việc. - Win nhìn thấy bóng dáng của Kelly dưới sân trường liền nhanh chóng chạy từ tầng 5 xuống.

- Tôi có việc riêng. - Kelly bất ngờ với sự xuất hiện của Win.

- Có phải vì thái độ ngày hôm qua của tôi, nên cô không muốn nhìn thấy tôi nữa sao? - Win bước tới gần Kelly. - Cô bỏ rơi tôi thật sao?

- Win... tôi đã nói rõ với cậu hôm qua rồi, tôi và cậu sẽ không có kết quả gì đâu. Vì vậy, hãy dừng lại mọi cảm giác trước khi có chuyện không ổn xảy ra. - Kelly đưa tay xoa đầu Win như xoa một đứa trẻ. - Tôi hứa sẽ đến thăm cậu mà, tôi và cậu sẽ mãi mãi là bạn, được chứ.

- Kelly, đừng đi... tôi muốn hằng ngày được nhìn thấy em. - Win nắm tay Kelly ôm chặt vào lòng.

Hạ Tuyết từ trên tầng cao nhìn xuống phía dưới sân trường, đôi mắt Hạ tuyết hoe đỏ.

Kelly dùng sức đẩy Win ra nói lớn: "Win, cậu làm gì vậy hả...nếu cậu cứ như thế này chỉ càng đẩy tôi ra xa khỏi tầm mắt của cậu mà thôi."

Kelly nói xong nhanh chóng lên xe phóng đi, Win đứng thừ người nhìn theo Kelly. Vì sao anh lại có cảm giác rất kì lạ với người con gái ấy, một cảm giác không muốn rời xa... đó là tình yêu phải không?

Hạ Tuyết quan sát thấy mọi chuyện, cô biết rằng cô Kelly sẽ không thể chấp nhận tình cảm từ Win, trong lòng Hạ Tuyết có chút rối bời. Hạ Tuyết cứ thế im lặng nhìn Win đang quay mặt ra cửa sổ.

Cô giáo chủ nhiệm cũ quay lại lớp, lần này lại đưa đến một học sinh mới chuyển đến. Hạ Tuyết nghe tiếng ồn ào liền nhìn về phía bục giảng, cô to mắt ngạc nhiên với sự xuất hiện của Mai Hoa.

- Các em, đây là bạn học mới chuyển tới. - Sau đó nhìn sang Mai Hoa. - Em hãy giới thiệu về mình.

- Tôi là Mai Hoa, là con gái duy nhất của tập đoàn Mai thị, và là hôn thê của Win - con trai của tập đoàn The Win. - Mai Hoa cười nhếch nhìn về phía Win.

Win đang miên man suy nghĩ về cảm giác kì lạ của mình với Kelly, nghe giọng nói khá quen đang nhắc đến tên mình thì ngược nhìn về hướng MAi Hoa. Anh nhìn Mai Hoa một lúc lại quay sang nhìn Hạ Tuyết: "Xem ra, cô phải diễn cùng tôi một thời gian rồi."

Hạ Tuyết không nói nhìn, nhìn về phía Mai Hoa khẽ gật đầu.

- Thưa cô, có phiền không nếu em muốn ngồi gần Win ạ. Cha của Win nói rằng muốn em đến đây để em và anh ấy có nhiều thời gian hiểu nhau hơn. - Mai Hoa nói.

- Tất nhiên là được rồi. - Cô giáo chủ nhiệm nghe Mai Hoa dùng Hàn Thế Bảo dọa liền không suy nghĩ là đồng ý ngay lập tức. - Hạ Tuyết, em xuống kho lấy thêm một chiếc bàn đơn ngồi tạm, tôi sẽ sắp xếp lại sau.

Hạ Tuyết nghe cô giáo quyết định như vậy nên đành đứng lên thì một bàn tay nắm lấy tay cô kéo cô ngồi xuống.

- Tôi muốn Hạ Tuyết ngồi vị trí này. - Win nhìn về phía cô giáo nói.

Cô giáo chủ nhiệm không biết giải quyết thế nào, làm phật lòng ai cũng không có kết quả tốt. Từ ngày nhận làm chủ nhiệm lớp học này, cô luôn thấp thỏm lo lắng vì cậu học sinh đặc biệt này.

- Nhưng Hàn tổng nói rằng chúng ta nên ngồi cạnh nhau. - MAi Hoa nghĩ rằng Win sợ Hàn Thế Bảo giống như cô cũng không thể cãi lời mẹ mình.

Win cười lạnh, mang ông ta ra dọa anh sao.

- Vậy cô giúp tôi nói với ông ấy rằng, người tôi yêu là Lâm Hạ Tuyết... không phải tiểu thư nhà họ Mai. - Win nhìn HẠ Tuyết trêu mến nói.

Cả lớp ngạc nhiên với tuyên bố của Win, dù trước đây anh từng tuyên bố Lâm Hạ Tuyết là người của mình nhưng hôm nay mới chính thức khẳng định cô chính là người yêu của Win. Bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ, đổ kị nhìn về phía Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết chỉ biết cúi đầu khi đối diện với nhiều con mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, trong lòng tự nhủ thâm đây chỉ là một vở kịch, một vở kịch rồi cũng sẽ nhanh tàn mà quay về hiện tại.

Cô giáo chủ nhiệm thật tình là không thể nào làm trái lời Win, liền dùng lời ngon ngọt nói với Mai Hoa.

- Nếu Win không muốn em cũng đừng quá ép cậu ta. Đàn ông thích con gái nhu mì một chút, em xem Lâm Hạ Tuyết từ lúc này đến giờ chỉ biết đứng phía sau màn bảo vệ của Win. Em muốn có được Win, cũng phải biết cậu ta thích loại con gái nào. - Giáo viên chủ nhiệm khẽ nói với MAi Hoa.

- Vậy em phải làm sao đây? - Mai Hoa tức giận nhìn về phía Hạ Tuyết nói nhỏ với cô chủ nhiệm.

- Tôi sẽ giúp em. - Cô chủ nhiệm nói. - Trước tiên em hãy nhượng bộ một chút.

Mai hoa gật đầu... cô nhất định phải có được Win.

Kelly cho xe rời khỏi trường học, dù Win vô phép với cô như vậy nhưng cô vẫn không cảm thấy ghét cậu ấy. Trong lòng Kelly luôn cảm thấy Win rất đáng thương, ánh mắt cậu ấy hiện lên một nét cô đơn lạnh ngát. Có lẽ vì vậy mà Kelly vẫn muốn ở bên cạnh Win với tư cách một gia sư, để ánh mắt kia bớt đi sự đau thương.

Cô lái xe đến công ty giải trí Thiên Ân, cô muốn tìm anh Thiên Ân để hỏi về ngôi nhà cũ của mình, nếu anh Thiên Ân không nói cho cô biết sự thật... thì có lẽ những năm tháng qua cô đã tin tưởng sai người.

Kelly cho xe vào bãi gửi xe thì nhìn thấy cô gái lần trước gặp ở buổi tiệc tại Hàn gia cũng đang từ trên xe bước xuống. Cô ta có một dáng người vô cùng hấp dẫn, gương mặt lúc nào cũng tô son trét phấn rất đậm, nhìn cô ta không khác một "ca sĩ" trong một bộ phim cổ trang Trung Quốc.

Kelly không tiện gặp mặt cô ta nên cố tình đợi cô ta đi khuất mới rời khỏi xe mình, cô nhớ lại cuộc nói chuyện giữa An Nhiên và Hàn Thế Bảo. Hôm đó vì quá hoảng loạn nên không để tâm cho lắm, hôm nay nghĩ lại mới cảm thấy có chút vấn đề. Cô ta là người của Thiên Ân, nhưng lại muốn bỏ sang The Win... chuyện này đối với anh Thiên Ân có ảnh hưởng hay không?

Kelly vừa đi vừa nghĩ cũng bước tới đại sảnh của công ty Thiên Ân.

- Chị tìm ai? - Một cô tiếp tân hỏi.

- Tôi muốn gặp anh Thiên Ân. - Kelly đáp.

- Tổng giám đốc Thiên Ân ạ, chị có hẹn trước không?

- Không, chị cứ nói là có Kelly cần gặp.

- Xin lỗi chị, nếu không có hẹn trước sẽ không được phép gặp tổng giám đốc ạ. - Cô tiếp tân mỉm cười đáp.

Kelly nghĩ rằng chỉ cần đến đây có thể gặp Thiên Ân nào ngờ lại khó khăn như vậy.

Cô bấm số điện thoại của Thiên Ân để anh xuống đón mình.

- Kelly, có việc gì sao? - Thiên Ân nghe máy.

- Em đang ở đại sảnh công ty Thiên Ân, bọn họ không cho em gặp anh. - Kelly nói.

- Được, em đợi anh một chút, anh sẽ xuống đón em. - Thiên Ân nhanh chóng ra khỏi phòng.

Thanh Sơn đứng bên cạnh liền nói.

- Đại ca, anh đi đây vậy, kế hoạch này đang bàn dở.

- Kelly đến rồi, tôi xuống đón cô ấy. - Thiên Ân nói.

- Anh chỉ cần gọi điện cho lễ tân đưa cô ấy lên, đâu nhất thiết phải đích thân đi như vậy? - Thanh Sơn nói.

- Không, tôi đích thân phải đón Kelly. - Thiên Ân nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Thanh Sơn lắc đầu ngao ngán với Thiên Ân. - Nếu đại ca cứ để tình cảm chi phối như vậy, kế hoạch bao lâu nay đến khi nào mới thành công.

- Em đến tìm anh có việc gì? - Thiên Ân đưa Kelly vào phòng của tổng giám đốc.

- Em có việc muốn hỏi anh?

- Là việc gì? Em sao lại tỏ ra quan trọng như vậy?

- Em muốn hỏi về căn nhà cu trước kia em từng sống, hiện tại chủ sở hữu của nó là ai? - Kelly nói.

- Vì sao em quan tâm tới điều đó? - Thiên Ân khẽ bắt ngờ. - Không phải anh đã nói bà của em đã bán nó từ rất lâu sao?

- Cũng không có gì. - Kelly cảm thấy tình hình căng thẳng, lo sợ bị Thiên Ân phát hiện nên mỉm cười khẽ.

- Em chỉ muốn biết ai là chủ mới để muốn hỏi chuyện mua lại nó.

- Em muốn mua lại nó? - Thiên Ân ngạc nhiên.

- Đúng vậy. - Kelly gật đầu. - Anh có biết là ai không? anh Thiên Ân.

- Anh biết. - Thiên Ân gật đầu.

Kelly mong đợi câu trả lời từ Thiên Ân.

- Là Hàn gia. - Thiên Ân đáp.

- Hàn gia có liên quan đến cái chết cha mẹ em không? - Kelly nói.

- Anh không thể xác định, nhưng cha em và cha của Hàn Thế Bảo trước kia có quen biết. - Thiên Ân khẽ đáp.

- Có quen biết sao? - Kelly trầm suy nghĩ.

- Anh chưa thể nói cho em biết vì không muốn suy nghĩ của em bị lạc sang một hướng. - Thiên Ân vuốt mái tóc Kelly. - Xin lỗi em, vì đã không nói cho em biết sớm.

Kelly khẽ mỉm cười, anh Thiên Ân thật sự không giấu cô.

- Không sao, em biết là anh nghĩ cho em. - Kelly mỉm cười nhìn Thiên Ân.

Kelly được Thiên Ân tiễn ra về, trong thang máy có treo hình của An Nhiên liền hỏi.

- Cô gái này? - Kelly chỉ tấm poster mà hỏi.

- Đây là ca sĩ An Nhiên, cô ấy rất có giá trị. - Thiên Ân nói.

- Em đã thấy cô ta đến buổi tiệc của Hàn Thế Bảo. - Kelly nói. - Cô ta nói rằng muốn qua The Win.

- Chính miệng An Nhiên nói ư. - Thiên Ân tức giận nói. - Tên Hàn Thế Bảo đó, lại muốn dành mất người của của Thiên Ân sao?

- Không phải Hàn Thế Bảo mời cô ta, tự cô ta nói muốn sang The Win. - Kelly chỉnh lại.

- Cảm ơn em. - Thiên Ân nén tức giận mà nói. - Anh có việc nên không thể đưa em về được.

- Không sao, em tự mình về được. - Kelly chủ động nắm lấy tay Thiên Ân. - Anh Thiên Ân, em xin lỗi. - Kelly cảm thấy vô cùng có lỗi vì đã nghi ngờ anh Thiên Ân, trong khi anh ấy luôn nghĩ cho cô.

- Vì điều gì. - Thiên Ân vờ hỏi.

- Vì mọi thứ. - Kelly mỉm cười.

- Được rồi, đừng xin lỗi khi em không làm gì sai cả. - Thiên Ân ân cần nói. - Nghe hiệu trưởng nói em đã xin nghỉ sao, em dự định sẽ làm gì tiếp theo.

- Em sẽ... đường đường chính chính bước vào The Win để điều tra xem Hàn gia có liên quan đến cái chết của cha mẹ em hay không? - Kelly nói. - Như anh nói, phải chắc chắn mọi thứ trước khi hành động.

Kelly quay về lại ngôi nhà mà Hàn gia cung cấp cho cô. Đứng trước ngôi nhà rộng này, Kelly khẽ nói:” Xem ra chúng ta là có duyên rồi, tao sẽ phải ở lại nơi này với mày thêm một thời gian nữa rồi.”

Hàn Thế Bảo cầm trên tay hồ sơ xin việc của Kelly xem qua, sau đó gọi xuống cho phòng nhân sự nhận Kelly vào The Win với chức vụ thư kí tổng giám đốc.

Kelly nghe tin mình được nhận vào công việc đó thì hơi ngạc nhiên, xem ra Hàn Thế Bảo đang tin tưởng cô sao. Như vậy cũng tốt, đó chính là nơi dễ dàng tìm hiểu về Hàn gia nhất.

19. Chương 18: Nguyên Tắc 3 Không

- Tổng giám đốc, bên sân khấu LA bỗng dừng cắt mắt buổi trình diễn của An Nhiên rồi. Họ nói không đủ chi phí nên cắt bớt đi. - Thư kí của Thiên Ân vừa nhận được điện thoại liên thông báo với Thiên Ân.

- Tổng giám, bên phía công ty mỹ phẩm NK vừa thông báo sẽ không hợp tác cùng chúng ta về việc mời An Nhiên làm người đại diện nữa. - Quản lý của An Nhiên lo lắng nói.

Thiên Ân khẽ nhíu mày, mọi chuyện sao lại xảy ra cùng một lúc như vậy.

- Tổng giám, những kế hoạch sắp tới của ca sĩ An Nhiên đang bị các đối tác từ chối hết, tôi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. - Quản lý lại tiếp tục nói.

- Cô ta biết chuyện chưa. - Thiên Ân hỏi.

- An Nhiên biết rồi, cô ấy đang làm loạn tại phòng chờ ngoài kia, đòi hủy hợp đồng với công ty chúng ta với lý do chúng ta không tạo được điều kiện cho cô ấy.

- Anh ra ngoài trấn an An Nhiên trước, tôi sẽ giải quyết chuyện này. - Thiên Ân nói. - Còn thư kí Hà, cô nhanh chóng liên hệ với công ty mỹ phẩm NK, hẹn tổng giám đốc bên ấy gặp mặt.

- Dạ, thưa tổng giám đốc. - Cả hai cùng nói.

Cả hai bước ra khỏi văn phòng tổng giám đốc. Thư kí Hà liền nói với Quản lý của An Nhiên.

- Nếu An Nhiên đi khỏi Thiên Ân thật, công ty chúng ta sẽ khó khăn. - Thư kí Hà tỏ ra lo lắng.

- Tôi cũng đang có suy nghĩ đó, có lẽ chúng ta phải nhanh chóng tìm công ty khác thôi. - Vị quản lý lắc đầu.

- Anh thân thiết nhất với cô ấy, hãy khuyên cô ấy đừng bỏ đi trong giai đoạn khó khăn này. Dù sao thì Thiên Ân chính là đưa cô ta đến thành công hôm nay. - Thư kí Hà đề nghị.

- Cô thật sự không hiểu sao, là An Nhiên đang muốn qua bên The Win. Cô nghĩ xem The Win lớn mạnh như vậy, không có ca sĩ nào không muốn đến với họ.

- Chắc gì họ muốn tiếp nhận cô ta.

- Cô không biết gì rồi, trước kia An Nhiên và Hàn tổng của The Win có qua lại. Tuy hiện tại họ đã đường ai nấy đi, nhưng trong sự kiện của Hàn gia vừa qua An Nhiên đã có thiệp mời.

- Quản lý, anh nói đúng rồi. Xem ra chúng ta phải tìm kiếm công việc khác thôi, An Nhiên thật sự ra đi thì Thiên Ân xem như mất hết. Cả hai đều ứ rù vì sắp tới đây có lẽ họ phải chạy đi khắp nơi để tìm việc tại công ty tốt hơn, Thiên Ân hiện tại đang ngày càng không phát triển.

Tuấn Anh đưa bản kế hoạch đến trước mặt Hàn Thế Bảo, đây là chiến lược mà anh đang thực hiện nhờ thế lực của The Win để ép công ty Thiên Ân đến chết.

- Làm tốt lắm. - Hàn Thế Bảo nhìn qua hài lòng. - Hôm nay Kelly sẽ đến đây làm việc, cậu hãy hướng dẫn cô ta hiểu thêm về công việc.

- Hàn tổng, anh biết rõ Kel là người của Thiên Ân vì sao còn đưa cô ấy vào The Win. - Tuấn Anh thắc mắc.

- Một con vịt nếu chúng ta bắt nhốt nó sẽ biết nó đang làm gì... còn hơn thả nó đi khắp nơi sẽ rất khó kiểm soát. - Hàn Thế Bảo nhớ lại chuyện Kelly dùng hai tay bịt lại phía sau tấm màn cửa liền khẽ cười. - Hàn Thế Bảo tôi lại đi sợ một con vịt xấu xí ư.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tuấn Anh mở cửa thì nhìn thấy Kelly đang đứng bên ngoài liền mời vào.

- Hàn tổng, cảm ơn anh đã chiếu cố. - Kelly cúi đầu chào.

- Tôi nhận người là nhìn vào khả năng của họ, không phải vì mối quan hệ vì vậy cô không cần cảm ơn tôi. - Hàn Thế Bảo đóng lại tập tài liệu trước mắt nhìn Kelly nói. - Tuấn Anh sẽ hướng dẫn cho cô về công việc của một thư kí, tôi tin người thông minh như cô Kelly đây sẽ nhanh chóng thích nghi tốt.

- Vâng, tôi sẽ cố gắng. - Kelly nhìn sang Tuấn Anh. - Mong anh chỉ giáo

- Cô Kel, quá khách sáo rồi. - Tuấn Anh đáp.

Tuấn Anh đưa Kelly đến vị trí làm việc của cô, đây là một chiếc bàn rộng được đặt phía ngoài phòng tổng giám đốc.

- Kelly, công việc này cũng không phải là đơn giản hy vọng cô có thể cố gắng giúp The Win chúng tôi. - Tuấn Anh mở lời.

- Tôi tất nhiên sẽ cố gắng hết sức mình.

- Tôi sẽ nói sơ qua những công việc chính. - Tuấn Anh nói. - Buổi sáng cô đến hãy ghé qua phòng nước pha cho Hàn tổng một ly cafe không đường, sau đó đặt trên bàn làm việc của anh ấy. Những bản hợp đồng đối tác gửi qua cô hãy xem xét qua và mang vào cho Hàn tổng duyệt sau đó gửi về từng bộ phận, tôi là trợ lý của anh ấy nên sẽ phụ giúp cô một phần. Trong những buổi họp, cô hãy ghi lại những điểm quan trọng lại để khi cần Hàn tổng sẽ hỏi lại, và một điều quan trọng... - Tuấn Anh ngập ngừng. - Đừng xen vào việc riêng của Hàn tổng, xem như không nghe, không thấy, không nói.

Kelly gật gù.

- Rồi cô sẽ nhanh chóng làm quen nhanh thôi.

- Cảm ơn anh, tôi cũng hiểu đôi phần rồi. - Tôi có việc phải đi trước, chúc cô làm việc tốt. - Tuấn Anh bước đi.

Tuấn Anh vừa bước đi thì điện thoại trên bàn Kelly reo lên. Cô nhanh chóng nghe máy.

- Cho tôi cafe. - Hàn Thế Bảo lạnh lùng ra lệnh.

- Dạ, thưa tổng giám. - Kelly vội đáp.

Kelly nhanh chóng đứng dậy đi về phía thang máy nhưng chợt nhận ra mình không biết phòng nước trong tòa nhà rộng lớn này ở đâu. Nơi này chỉ có cô và Hàn Thế Bảo, Tuấn Anh đã rời khỏi từ lúc nãy.

- Cộc... cộc. - Tiếng gõ cửa vang lên. Hàn Thế Bảo nhú mồm, cô ta là siêu nhân vịt sao, pha cafe cho anh nhanh như vậy,

- Vào đi. - Hàn Thế Bảo nói. Kelly đẩy cửa bước vào, Hàn Thế Bảo không nhìn thấy cafe của mình liền nói.

- Cafe của tôi đâu?

-À... tôi có việc muốn hỏi anh. - Kelly ấp úng.

- Việc gì?

- Tôi muốn hỏi anh, pha cafe ở đâu. - Kelly nói. Hàn Thế Bảo tức nghẹn lời, hiện tại là cô ta đang hỏi tổng giám đốc của tập đoàn The Win chỉ đường cho cô ta đến phòng nước sao?

- Cô xuống tầng 2, rẽ phải đi thẳng qua phòng tập vụ, rẽ trái rồi đi qua kho, sau đó rẽ phải hết hành lang sẽ gặp. - Hàn Thế Bảo nuốt giận nói.

- Cảm ơn, tôi sẽ nhanh chóng mang cafe đến. - Kelly nhanh chóng rời khỏi phòng Hàn Thế Bảo.

Cuộc đời Kelly, cái gì cũng giỏi giang chỉ có chuyện tìm đường là tệ nhất. Cô không biết là mình đã lạc vào mê cung của cái rẽ trái rẽ phải của Hàn Thế Bảo bao lâu rồi.

- Chị ơi... cho em hỏi. - Kelly vui mừng nhìn thấy một người phụ nữ đi ngang qua.

- Xin lỗi, tôi đang rất bận. - Người kia nhanh chóng bỏ đi.

Kelly đứng chết trân không thể xác định mình đang ở đâu... muốn quay lại tìm đường về cũng không thể nhớ mình đã rẽ trái rẽ phải như thế nào.

Hàn Thế Bảo nhìn đồng hồ không thể tập trung làm việc được, cô gái đó từ lúc bắt đầu đi đến thời điểm hiện tại đã hơn 1h đồng hồ chưa quay lại.

Trong lòng có chút bất an, không lẽ cô ta có chuyện gì rồi sao. Hàn Thế Bảo nhanh chóng bước ra khỏi phòng mà đi tìm Kelly. Hàn Thế Bảo đi khắp nơi nhưng vẫn không nhìn thấy Kelly, cô ta lại chạy đi nơi nào chứ, chỉ nhờ pha một ly cafe lại muốn bỏ việc luôn sao. Hàn Thế Bảo đi đến phòng thông tin để quan sát camera tìm kiếm Kelly.

- Tổng giám đốc, có chuyện gì sao? - Nhân viên phòng thông tin nhìn thấy Hàn Thế Bảo liền bất ngờ.

- Mở tất cả hình ảnh lên, tôi muốn tìm một thứ. - Hàn Thế Bảo ra lệnh.

- Dạ, Hàn tổng. - Nhân viên nhanh chóng bật chế độ chia màn hình để nhìn thấy nhiều camera một lần.

- Tổng giám đốc muốn xem tầng nào ạ.

- Tầng 2.

Quang cảnh tầng hai hiện ra, Hàn Thế Bảo đã xác định được vị trí của Kelly liền nhanh chóng rời đi không nói một lời.

- Hàn tổng tìm thứ gì vậy nhỉ, ở tầng kho này thì có gì phải tìm sao?

- Đừng nhiều chuyện, mau làm việc đi. - Một nhân viên khác nói.

Hàn Thế Bảo đi đến nơi mà Kelly đang ngồi mong đợi có ai đó đi ngang qua sẽ nhờ họ chỉ đường nhưng hy vọng chỉ là hy vọng mà thôi. Từ phía xa cô nghe thấy tiếng bước chân đang đi lại gần mình hơn, Kelly vui mừng đứng lên thì Hàn Thế Bảo cũng vừa bước tới trước mặt.

- Hàn... Hàn tổng. - Kelly bất ngờ thốt lên.

- Cô làm gì ở đây? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Tôi đi pha cafe cho anh. - Kelly đáp.

- Cafe đâu? - Hàn Thế Bảo nhìn xuống tay Kelly mà nói.

- Tôi bị lạc đường. - Kelly cúi mặt. - Xin lỗi anh, tổng giám đốc.

Anh quay lưng bước đi. Kelly đi phía sau Hàn Thế Bảo, nhìn anh ta từ phía sau mới thật là cuốn hút nha, bờ vai rộng cùng chiều cao đáng mơ ước kia nhìn Hàn Thế Bảo phải là một người mẫu nam mới đúng hơn là vai trò tổng giám đốc khô khan.

Cửa thang máy mở ra, Hàn Thế Bảo bước vào quay lại nhìn Kelly đang nhìn chằm chằm mình.

- Cô còn làm gì ở đó nữa, mau bước vào.

- À, xin lỗi. - Kelly giật mình nhanh chóng bước vào. - Nhưng tôi chưa pha cafe cho anh mà.

- Không cần nữa. - Hàn Thế Bảo nói. - Từ ngày mai cô không cần phải pha cafe cho tôi, cũng không được rời khỏi tầng 10 nữa bước nếu không có tôi.

- Vâng. - Kelly gật đầu, như vậy cũng tốt... cô cũng chẳng muốn bị lạc lần thứ hai.

Tầng 10 mở ra, Hàn Thế Bảo đi trước phía sau là Kelly bước ra liền nhìn thấy An Nhiên đang ngồi ở bên ngoài. Nhìn thấy Hàn Thế Bảo liền nhanh chóng bước đến ôm anh vô cùng tình tứ.

- Thế Bảo, anh đi đâu vậy... em đợi anh này giờ. - An Nhiên nũng nịu nói.

- Chúng ta vào phòng nói chuyện. - Hàn Thế Bảo ôm eo An Nhiên bước đi.

An Nhiên nhìn về phía Kelly liền ngạc nhiên. - Cô ta không phải đã gặp lần trước ở buổi tiệc sao?

- Chào cô. - Kelly gật đầu.

- Cô ta hiện tại là thư kí của anh. - Hàn Thế Bảo đáp.

20. Chương 19.1

An Nhiên nhìn Kelly rồi nhìn Hàn Thế Bảo khẽ cười:” Haha, như vậy cũng tốt, em sẽ không phải cạnh chừng anh và cô thư kí xinh đẹp trước kia nữa.”

Hàn Thế Bảo không nói lời nào, đưa An Nhiên vào phòng làm việc. Kelly tức giận trong lòng, cô ta nói vậy chẳng phải chính là nói khích cô sao. Đúng là bên ngoài cô xấu xí, nhưng người ta thường nói tốt gỗ hơn tốt nước sơn mà, loại con gái như cô ta chỉ hám tiền và danh lợi cô không chấp.

Kelly nhìn về cửa phòng Hàn tổng, bọn họ đang làm gì bên trong nhỉ. Kelly nhớ lại cảnh tượng lần trước nhìn thấy liền đỏ cả mặt, nóng ran cả người cảm giác như muốn nổ tung ra. Khi này Tuấn Anh có nói nguyên tắc 3 không, thì ra là ám chỉ chuyện này sao?

Vào lớp chưa bao lâu nhưng Mai Hoa đã nhanh chóng kết thân cùng với Hồng Ngọc và Hoàng Mai vì mục tiêu của bọn họ chính là Hạ Tuyết. Hồng Ngọc và Hoàng Mai đều căm ghét Hạ Tuyết vì lần trước bị Win dọa nên không dám đụng tới cô nữa, lần này có Mai Hoa chống đỡ dù sao cũng là hôn thê của Win lại là con gái thiên kim của Mai thị, không lo không làm gì được một Hạ Tuyết bé nhỏ.

- Chúng ta phải dạy cho con bé đó một bài học, hai người hãy giúp tôi. - Mai Hoa nói.

- Nó lúc nào cũng theo sát bên cạnh Win, rất khó ra tay... lần trước một chút nữa mình và Hoàng Mai bị Win đuổi khỏi trường.

- Vậy nên tôi mới cần hai cậu giúp, tôi sẽ tách bọn họ ra... hai người có nhiệm vụ bắt con bé đó. - MAi Hoa nhướn miệng nói.

- Nếu Win phát hiện ra... - Hoàng Mai lo lắng.

- Hai cậu yên tâm, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm nếu Win phát hiện. - Hoàng Mai đáp.

Hải Yến ngồi phía sau, đang cầm cúi học bài nghe thấy bọn họ bàn chuyện hại người nhưng vẫn ngồi im như không nghe thấy chuyện gì.

Triệu Hải Yến: học cùng lớp với Win, là một trong những thành viên trong hội anti Win vì tính cách bốc đồng ức hiếp bạn bè của cậu ta. Hiếm có người con gái nào có thể không để mắt tới Win, nhưng Hải Yến chính là chán ghét bộ mặt lạnh lẽo của anh. Cô thích loại đàn ông âm áp và lãng mạng... tuy là tiểu thư nhà giàu nhưng không kiêu kì, sống nội tâm ít tiếp xúc, nhưng thấy chuyện bất bình thì không muốn để yên.

21. Chương 19.2

- Kelly, cô mang hợp đồng giữa The Win và An Nhiên vào cho tôi. - Hàn Thế Bảo từ bên trong phòng tổng giám nói.

Kelly nhìn trên bàn làm việc của mình thấy một xấp tài liệu liên quan đến việc kí kết hợp đồng với An Nhiên liền đáp lời Hàn Thế Bảo.

- Vâng, tôi sẽ mang vào ngay.

Cô cầm trên tay bằng hợp đồng đã thảo sẵn từ từ tiến đến phòng tổng giám đốc trong lòng có chút lo lắng cho công ty của anh Thiên n, cô ta không phải là người của công ty Thiên n sao lại chạy qua The Win như vậy. Người ta thường nói là “ ăn cháo đá bát” quả đúng chẳng sai. Loại người như cô ta, The Win lại trọng dụng sao... Hàn Thế Bảo hẳn ta đúng là nam nhân xấu chỉ biết đắm chìm trong tửu sắc mà thôi.

Kelly gõ cửa, cô quả thật không muốn một lần nữa nhìn thấy hai người bọn họ đang làm trò trước mặt mình. Nhớ lại cảnh tượng lần đó, Kelly khẽ đỏ mặt... nó cứ ám ảnh lấy cô khi nhìn thấy Hàn Thế Bảo, vậy nên mỗi lần tiếp xúc với anh cô đều không được tự nhiên.

- Vào đi. - Hàn Thế Bảo bên trong nói.

Kelly mở cánh cửa bước vào, tìm cô như muốn nhảy ra ngoài trong lòng không hiểu vì sao lại hồi hộp như vậy.

- Hàn tổng, đây là bằng hợp đồng. - Kelly bước tới bàn làm việc của Hàn Thế Bảo đưa cho anh.

- Đưa cho An Nhiên giúp tôi. - Hàn Thế Bảo không nhìn Kelly, tiếp tục nhìn vào máy tính tỏ vẻ bận rộn.

Kelly nhìn Hàn Thế Bảo tỏ vẻ nghi ngờ, anh là thật sự bận rộn hay chỉ vờ như vậy. Cô gái kia và anh ta ở trong đây lâu như vậy, cô không tin hai con người này trong sạch ở nơi làm việc này. Kelly cầm bằng hợp đồng đưa đến cho An Nhiên đang ngồi phía ghế salon.

- Của cô. - Kelly đưa về phía An Nhiên.

- Tôi thật là lười xem, cô đọc qua cho tôi nghe là được. - An Nhiên sai bảo.

Kelly thật là không muốn làm việc này, cô ta bị mù chữ rồi sao. Nhưng dù sao cô ta cũng là ca sĩ đại diện cho The Win nếu hợp đồng này kí kết, Kelly tự nhủ trong lòng:” Nhường 1 bước, bước 10 bước.” Cô vừa mở ra trong điều khoản định đọc thì từ phía sau nghe giọng nói của Hàn Thế Bảo vang lên.

- Thư kí của anh không phải để em sai vặt, mau kí vào đi. - Hàn Thế Bảo nói.

An Nhiên nghe giọng điệu nghiêm túc của Hàn Thế Bảo liền biết anh đang không hài lòng về thái độ của cô nên nhanh chóng dịu giọng lại.

- Em không có ý đó, em chỉ trêu cô ấy một chút thôi. - An Nhiên nhìn Hàn thế Bảo ra vẻ vô tội, sau đó nhìn sang Kelly. - Cô còn cầm nó trên tay, mau đưa cho tôi.

Kelly đặt bằng hợp đồng lên bàn nhìn về phía Hàn Thế Bảo nói.

- Xin phép, tôi ra ngoài làm việc.

- 30p nữa tôi có cuộc họp, cô ra ngoài chuẩn bị tài liệu cho tôi.

- Vâng. - Kelly cúi đầu chào rồi nhanh chóng ra ngoài không nhìn An Nhiên một lần.

Cô về bàn làm việc ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm, vì sao cứ mỗi lần đối diện với Hàn Thế Bảo tìm cô lại đập mạnh như vậy, cảm giác cứ như là anh ta sắp làm thịt cô. Đôi mắt của anh ta nhìn cô mang một chút lạnh lùng nhưng lại khá cợt nhả, anh ta chỉ nhìn cô với ánh mắt khó hiểu đó.

An Nhiên không lâu sau đó cũng rời khỏi phòng của Hàn Thế Bảo, cô ta đi ngang qua bàn làm việc của Kelly liền dừng lại.

- Cô tên Kelly phải không? - An Nhiên nhoẻn miệng cười hỏi.

- Vâng, có việc gì sao? - Kelly ngược mắt nhìn An Nhiên.

- Cô làm ở vị trí này tôi cũng một phần nào an tâm. - An Nhiên châm chọc. - Nhưng lần đầu chúng ta gặp nhau, chẳng phải cô và Win như muốn hôn nhau sao? - An Nhiên tỏ nét mặt ngạc nhiên. - Nói cho tôi biết, với gương mặt khó coi của cô làm cách nào để câu dẫn cậu thanh niên đẹp trai đến mê hoặc đó.

- Cô biết không, muốn câu dẫn đàn ông là phải biết dùng thứ này. - Chỉ lên đầu mình. - Chứ không phải thứ này. - Chỉ về bộ ngực của An Nhiên. - Tôi có thứ mà cô không có... loại ngoài thân như cô rồi cũng sẽ tàn phai mà thôi. - Kelly cười khẩy nhìn An Nhiên nói.

- Cô... chỉ là lời lẽ của những cô gái xấu xí mà thôi, tôi đẹp và có tất cả mọi thứ. - An Nhiên nhìn vào Kelly mà nói. - Nếu như cô tự tin với mình như vậy, tôi thách cô cướp Hàn tổng dưới tay tôi.

- Loại như Hàn tổng, cho không tôi cũng không muốn, cô cứ giữ mà xài. - Kelly cười lớn.

Không ngờ Kelly vừa nói xong câu đó, Hàn Thế Bảo vừa bước ra ngoài và nghe trọn câu không thiếu một chữ. Hàn Thế Bảo từ xa nhìn Kelly, cô gái xấu xí kia có cái gì mà dám xem thường anh chứ, anh xem như chưa nghe thấy điều gì mà đi tới phía An Nhiên nói.

- Em chưa về sao? - Hàn Thế Bảo cương chiều nói.

- Em chào hỏi thư kí của anh một chút, em sẽ về ngay. - An Nhiên cười tươi nhìn Hàn Thế Bảo.

- Anh đưa em xuống. - Hàn Thế Bảo ôm eo An Nhiên bước đi.

Kelly không muốn nhìn thấy hai người bọn họ ân ái trước mặt, từ khi nhìn thấy Hàn Thế Bảo bước ra khê cuối đầu chào anh một lần sau đó tập trung vào công việc của mình. Cô đâu biết từ phía xa có đôi mắt hăng lên sự giận dữ đang nhìn về phía cô, lần đầu tiên trong đời Hàn Thế Bảo có một nữ nhân chê bai anh như vậy.

Đợi Hàn Thế Bảo và An Nhiên bước vào thang máy Kelly liền gọi cho anh Thiên n, chuyện An Nhiên kí hợp đồng cùng The Win đối với công ty của anh ít nhiều cũng có ảnh hưởng, cô là đang rất lo lắng cho anh.

- Anh Thiên n, An Nhiên... - Kelly chưa kịp nói hết câu.

- Kelly, cô ta đến The Win rồi sao? - Thiên n khê đáp.

- Anh biết rồi sao, cô ta vừa đến The Win kí kết hợp đồng. Công ty Thiên n sẽ không sao chứ ạ. - Kelly hỏi.

- Kelly, có phải anh là một kẻ thất bại hay không? - Thiên n giọng nói u sầu. - Bao nhiêu cố gắng của anh đều thất bại, cha anh đã đặt hết hy vọng mà giao Thiên n lại cho anh, nhưng cuối cùng chính anh lại phá hủy nó.

- Anh Thiên n. - Kelly nghe giọng nói u sầu của Thiên n liền xót xa, chưa bao giờ cô thấy anh ấy như vậy.

- Không lẽ chỉ vì cô ta mà công ty anh sẽ phá sản sao? - Kelly không tin một công ty lớn như vậy lại phá sản chỉ vì một ca sĩ.

- An Nhiên chỉ là một phần mà thôi, quan trọng là tất cả các show diễn, hợp đồng quảng cáo, và các event đều bị huỷ một các kì lạ. Nếu không tuyên bố phá sản mà cứ cố gắng duy trì, anh sẽ phải vào tù. - Thiên n nói.

- Có người đang muốn hại Thiên n sao? - Kelly nói.

- Kelly, anh muốn yên tĩnh một chút.

- Được rồi, chúng ta sẽ có cách mà, anh đừng quá bi quan. - Kelly khê động viên.

Thiên n cúp máy, Kelly cũng tỏ ra buồn bã... có lẽ là anh Thiên n sẽ rất đau buồn.

Trong cuộc họp, Kelly im lặng ngồi phía sau Hàn Thế Bảo lắng nghe anh nói và ghi chú lại những điều quan trọng. Khi nhắc đến vấn đề công ty giải trí The Win vừa mới thành lập của tập đoàn, Kelly liền để mắt đến những show lớn dù The Win vừa mới mở.

- Hàn tổng, cậu thật cao tay rồi, cướp hết những show này từ công ty Thiên n. Xem bọn chúng lần này sẽ tiêu tan thật. - Một vị giám đốc lớn tuổi nói.

- Giám đốc quá khen rồi, tôi chỉ làm những thứ tốt cho The Win. - Hàn Thế Bảo ung dung đáp.

- Hàn tổng, chúng ta có nên mua lại Thiên n để mở rộng The Win. Hiện tại cổ phiếu của Thiên n tụt giá nghiêm trọng khi mà An Nhiên hủy hợp đồng, các chuyên gia đều dự đoán bọn họ sẽ tuyên bố phá sản trong nay mai... hiện cổ phiếu bên ngoài đang bán tháo với giá trị như cho không. - Tuấn Anh nói.

- Cậu quả là đang hiểu tôi muốn làm gì. - Hàn Thế Bảo cười lớn. - Việc này giao cho cậu, Tuấn Anh.

Kelly ngồi phía sau gương mặt sắc lạnh... chính Hàn Thế Bảo là người hãm hại công ty Thiên n sao?

Kelly đi theo Hàn Thế Bảo vào trong thang máy riêng của tổng giám đốc. Kelly từ phía sau nói với giọng vô cùng oán giận.

- Hàn tổng, anh muốn diệt tận Thiên n sao?

- Cô cũng quan tâm sao, công việc của cô không có bốn phần tìm hiểu nhiều. - Hàn Thế Bảo vờ nói.

- Vì sao anh muốn hại công ty Thiên n. - Kelly bước lên một bước, kéo tay Hàn Thế Bảo quay mặt về phía mình đứng đối diện mà hỏi.

Hàn Thế Bảo bước tới một bước, ép Kelly vào sát thang máy nói với ánh mắt lạnh lẽo nhất:” Cô biết không, thương trường là chiến trường... ai mạnh chính là kẻ chiến thắng. Chỉ có lũ ngu ngốc mới muốn đấu với kẻ mạnh, vì vậy khi thua cuộc đừng bao giờ hỏi lý do.”

Kelly dùng sức đẩy Hàn Thế Bảo tránh ra xa liền nói:” Tôi xin lỗi, tôi sẽ không hỏi nữa.” - Kelly không muốn tranh luận cùng Hàn Thế Bảo, cô cũng hiểu những gì anh ta nói là đúng, anh ta là một nhà kinh doanh làm sao có thể bỏ lỡ những cơ hội làm giàu được... nhưng người anh ta nhắm vào là anh Thiên n nên cô cảm thấy thật khó chịu và căm ghét anh ta. Cô đến nơi này chỉ vì muốn tìm hiểu mối quan hệ giữa Hàn gia và gia đình mình để xác định rằng Hàn gia có phải là kẻ thù hay không, vì vậy cô sẽ không để chuyện khác xen vào nữa.

Kelly tự nói thầm:” Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn.”

22. Chương 20:

Tại trước cổng trường trung học King, Win và Hạ Tuyết cùng bước xuống từ chiếc xe hơi sang trọng của nhà họ Hàn. Ánh mắt tất cả các học sinh đều dồn hết về phía bọn họ với nhiều cảm xúc khác nhau... căm ghét, đố kỵ, ghen tỵ hay ngưỡng mộ đều đổ dồn lên người Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nép vào phía sau lưng Win, cô cảm thấy cảm giác này quá khó chịu, nhưng cô chính là người của Hàn gia phải làm theo lời của Win, cô đã đi quá xa với chuyện này rồi, đâm lao phải theo lao nếu như cô nói ra sự thật... buông Win ra thì hậu quả sẽ thế nào cô không dám tưởng tượng.

- Nhìn thẳng và bước về phía trước, cô hiện là bạn gái của tôi không cần phải e sợ bọn họ. - Win nhìn vào đôi mắt lo lắng của Hạ Tuyết mỉm cười mà nói, bàn tay âu yếm đặt lên bờ má cô.

Hạ Tuyết ngại ngần gật đầu, nhìn về phía trước mà bước đi sánh đôi cùng Win.

Mai Hoa cùng Hồng Ngọc và Hoàng Mai nhìn thấy cử chỉ thân mật của Win thì vô cùng tức giận. Đặc biệt là Mai Hoa, nhìn thấy hôn phu của mình âu yếm cùng người khác liền bóp nát chai nước suối trên tay.

- Lâm Hạ Tuyết, mày phải trả giá. - Mai Hoa nói với ánh mắt đầy lửa nhìn theo hướng hai người đang sánh bước.

- Mai Hoa, tôi sẽ giúp cậu... - Hồng Ngọc cũng nhìn về cùng một hướng mà nói, nếu cô không có được Win thì Lâm Hạ Tuyết cũng không được phép ở bên cạnh Win.

- Hai người nghe cho rõ những gì tôi nói, thực hiện cho đúng. - Mai Hoa nhướn miệng cười sau đó nói ra kế hoạch cô ta đã lập sẵn trong đầu.

- Khi nào chúng ta sẽ thực hiện. - Hoàng Mai hỏi.

- Đêm dài lắm mộng, ngay khi kết thúc buổi học hôm nay cuộc sống của Lâm Hạ Tuyết sẽ được Mai Hoa này định đoạt. Muốn có được thứ của Mai Hoa này sao, cô ta nghĩ cô ta có thể.

Hồng Ngọc cũng nhoẻn miệng cười, chỉ vì Lâm Hạ Tuyết mà Win đã ghét cô... cô ta phải trả giá.

Cả ba người bọn họ, đang mong chờ đến lúc giờ học kết thúc sẽ ra tay.

Mai Hoa bước vào lớp, tiến tới phía Win đang ngồi bên cạnh Hạ Tuyết. Cô nhìn Hạ Tuyết sau đó nhìn sang Win đang nằm cúi mặt ra bàn.

- Win, tôi có việc muốn nói với cậu. - Mai Hoa nói.

Win vẫn vờ như không nghe, vẫn nằm im bất động.

- Về việc buổi gặp mặt dùng bữa trưa giữa Mai thị và Hàn gia. - Mai Hoa tiếp tục nói. - Tôi cũng đã chán ghét việc kết hôn vô nghĩa này, nên tôi muốn sau khi ra về tôi và anh đến đó để cùng nhau từ chối cuộc hôn nhân này.

Win ngẩng mặt lên nhìn Mai Hoa, cô ta thật sự đã bỏ cuộc rồi sao...

- Anh biết đó Win, nếu cả hai chúng ta cùng tỏ ra thái độ bất hợp tác thì người lớn sẽ không thể ép buộc mãi được.

- Được, tôi sẽ đến. - Win đáp.

- Mẹ tôi sẽ tức giận nếu anh mang Lâm Hạ Tuyết đến, nên tôi hy vọng anh tôn trọng Mai thị một chút. - Mai Hoa nhìn sang Hạ Tuyết ra vẻ ái ngại.

Hạ Tuyết nghe vậy thì nhìn sang Win mà nói: "Tôi có thể tự về được, anh hãy đi cùng Mai Hoa."

Win nghĩ lời Mai Hoa nói cũng đúng, nếu mang Lâm Hạ Tuyết đến nơi đó mọi chuyện sẽ còn rắc rối hơn. Win nhìn sang phía Lâm Hạ Tuyết mà nói: "Tài xế sẽ đưa em về."

- Vậy còn anh, anh đi bằng gì đến bữa tiệc. - Hạ Tuyết hỏi.

- Hãy đi cùng tôi, cùng cùng đường mà. - Mai Hoa nói.

- Hạ Tuyết, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này mà về nhà với em. - Win ngọt ngào nói với Hạ Tuyết trước mặt Mai Hoa, sau đó nhìn Mai Hoa nói tiếp. - Không còn chuyện gì nữa, cô hãy rời khỏi không gian của chúng tôi.

Mai Hoa tức nghẹn trong lòng, nhưng nén lại mà cố gắng mỉm cười mà bước về chỗ ngồi của mình.

Triệu Hải Yến nhìn sang phía ba người bọn họ, sau đó quay mặt đi như không hề biết chuyện gì.

Cuối giờ, Win đưa Hạ Tuyết lên xe của mình để về Hàn gia. Cô ấy hiện tại đang sống tại Hàn gia để thuận tiện công việc và Win cũng một phần không muốn cô một mình ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm, dù sao chính anh đã kéo Hạ Tuyết vào rắc rối của mình.

- Cô về trước đi, chuyện này sẽ nhanh chóng kết thúc.

Hạ Tuyết bước vào bên trong xe, nghe hai từ kết thúc mà chua xót trong lòng.

Xe của Mai Hoa dừng ngay phía trước mặt Win, Win bước lên xe một cách nhàm chán. Xe của Hạ Tuyết đang ngồi đã chạy đi, chiếc xe mà Win đang ở bên trong đi vào một ngã khác.

Sau khi Win đi không lâu, phía sau có bốn chiếc xe hơi màu đen lao tới chạy theo xe của Hàn gia. Bọn chúng ép sát hai bên và trước sau xe của Hàn gia khiến tài xế của Hàn gia lao đao phải mở xi nhan để tấp vào bên lề đảm bảo an toàn.

- Có chuyện gì vậy chú? - Hạ Tuyết thấy xe dừng lại liền hỏi.

- Có bốn chiếc xe ép xe tôi, nếu không ngừng lại tôi sợ xảy ra va chạm với bọn họ. - Chú tài xế đáp.

Hạ Tuyết nhìn ra bên ngoài, quả thật là sau khi xe của Hàn gia dừng lại thì bốn chiếc xe kia cũng tấp vào, mỗi xe lại bước xuống ba người thanh niên lạ mặt đeo mắt kính đen bước gần tới xe của Hàn gia, tiếp cận Hạ Tuyết.

- Các người muốn gì hả. - Chú tài xế vừa hỏi thì bị bọn chúng đánh ngất xỉu.

- Chú, chú có sao không? - Hạ Tuyết hoảng hốt nhưng từ phía sau một chiếc khăn tắm thuốc mê bịt miệng cô lại. Hạ Tuyết cảm thấy cơ thể không còn sức lực để chống cự lại nữa, cô từ từ lịm đi.

Win và Mai Hoa đến một nhà hàng sang trọng, cả hai cùng ngồi trong một phòng Vip của nhà hàng này. Với gia thế của cả cô ta và Win, điều đó hoàn toàn bình thường.

- Bọn họ đâu? - Win nhìn xung quanh.

- Anh đừng tìm nữa, không có ai ở đây đâu? - Mai Hoa đáp.

- Ý cô là...? - Win đứng lên nói.

- Em chỉ muốn cùng anh ăn một bữa mà thôi, nên đã bịa ra chuyện đó. - Mai Hoa chạy đến ôm Win. - Chỉ vì em thật sự thích anh, em chưa từng để mắt đến một nam nhân nào cả, nhưng từ khi nhìn thấy anh thì em đã biết em thích anh....

Win tháo gở bàn tay đang đan chặt phía sau lưng mình ra, nhìn thẳng vào đôi mắt của Mai Hoa.

- Nhưng tôi... rất ghét cô. - Nói xong liền lạnh lùng bỏ đi.

- Vì sao chứ, tôi xinh đẹp hơn cô ta... gia đình chúng ta lại môn đăng hộ đối... vì sao anh lại chọn Lâm Hạ Tuyết. - Mai Hoa kéo tay Win lại mà hỏi.

Win hất tay Mai Hoa ra khỏi bàn tay mình, sau đó dùng ánh mắt căm ghét nhìn Mai Hoa rồi cười khẩy:” Nói về môn đăng hộ đối, cô hợp với Hàn Thế Bảo hơn.”

Mai Hoa mở to đôi mắt nhìn theo bước chân của Win, anh ta nói cái quái gì vậy chứ... là vừa nói cô hợp với cha anh ta hơn sao? Cô đã già đến mức làm mẹ anh ta sao? Mai Hoa tức giận hất đổ hết thức ăn trên bàn, sau đó rời khỏi nhà hàng.

Tại biệt thự Hàn gia, Win bước vào trong phòng mình liền đảo mắt tìm Hạ Tuyết, xem cô ta đang làm gì nhưng không hề thấy Hạ Tuyết.

- Lâm Hạ Tuyết. - Win gọi lớn.

Đáp trả Win là sự im lặng.

Win bước ra gian nhà chính thì nhìn thấy Tú Anh đang hướng dẫn một người làm cách tỉa những cành cây kiểng bên ngoài vườn.

- Chú Tú Anh, chú có nhìn thấy Lâm Hạ Tuyết không? - Win hỏi.

- Cô ấy đi học cùng cháu mà, vì sao cậu lại hỏi vậy. - Tú Anh đáp.

- Cô ấy chưa về sao?

- Chưa. Xe của cậu đâu rồi. - Tú Anh nhìn về khoảng sân trống trơn liền hỏi.

- Tôi có chút việc nên để xe cho Lâm Hạ Tuyết về một mình, đáng ra phải về đến từ rất lâu rồi chứ. - Win vừa nói vừa rút điện thoại bấm số Hạ Tuyết. - Tắt máy rồi sao?

- Có lẽ cô ta ghé đâu đó có việc. - Tú Anh trấn an.

- Cô ta không quen ai ở thành phố này, ngoài việc ở Hàn gia cô ta làm gì còn biết đi đâu? - Win khẽ nói. - Tôi có linh cảm không tốt.

- Đợi thêm một chút nữa, nếu cô ta không về tôi sẽ cho người đi tìm. - Tú Anh nói. - À, cậu biết chưa nhỉ, Kelly hiện tại đã đến The Win làm việc rồi... cô ta thật oách đó, mới vào công ty đã được làm thư kí của Hàn tổng.

Tú Anh nhắc đến Kelly khiến nỗi nhớ của Win lại kéo đến.

- Vậy nếu muốn gặp cô ấy, tôi chỉ cần đến The Win sao? - Win nói.

- Cậu muốn gặp cô giáo sao? - Tú Anh ngạc nhiên.

- Chú, nếu Hạ Tuyết về thì nói cô ta đến siêu thị mua mì, tôi có việc phải đi đây. - Win nói xong nhanh chóng chạy đi.

- Mua mì sao? - Tú Anh ngạc nhiên lần nữa.

Nhưng Win đã bước ra khỏi biệt thự Hàn gia rồi, Tú Anh nhìn ra cửa nhớ lại lời Win nói. Hạ Tuyết không phải là người thích la cà lêu lổng, lại đi xe của Hàn gia thì càng không thể. Tú Anh liền gọi cho vị tài xế nhưng điện thoại chỉ đổ chuông nhưng không ai nghe máy.

Tú Anh cảm thấy có chút không ổn liền nhanh chóng lên xe chạy đi tìm kiếm. Khi anh đến chỉ thấy chiếc xe của Hàn gia đang đậu bên vệ đường, bên trong chỉ thấy vị tài xế vẫn còn nằm bất tỉnh, Lâm Hạ Tuyết đã biến mất.

Tú Anh phá cửa xe gọi vị tài xế kia tỉnh lại.

- Dạ, tôi đang chạy trên đường thì có 4 chiếc xe ép sát với khoảng cách rất nguy hiểm nên buộc lòng phải cho xe dừng lại. Ngờ đâu bọn chúng cũng dừng lại về tấn công tôi.

- Còn cô ấy đâu?

- Tôi bị bọn họ đánh ngất đi, tôi không biết.

Tú Anh tức giận, đây rõ ràng là xe của Hàn gia mà bọn chúng cũng cả gan dám động tới. Tú Anh không biết phải làm cách nào để tìm được Hạ Tuyết, thì một chiếc xe hơi dừng ngay sát chân anh.

- Đây, muốn giết người à. - Tú Anh tức giận mắng chửi.

Trên chiếc xe gắn kính đen, một giọng nói vang ra qua khe cửa sổ không hiện mặt.

- Đây là địa chỉ nơi cô gái trên xe bị bắt đến. - Sau đó đưa qua khe cửa một tờ giấy ghi địa chỉ.

- Cô là ai? - Tú Anh nghe giọng phụ nữ liền nói.

- Giữa đường thấy chuyện bất bình nên muốn giúp mà thôi, đừng quan tâm tôi là ai. - Sau đó cho xe rời đi.

Tú Anh cầm tờ giấy trên tay không suy nghĩ mà nhanh chóng chạy đến địa chỉ trên. Đến nơi, Tú Anh nhìn vào đã thấy hai tên to con đứng bên ngoài canh gác, đứng ở vị trí ngờ như an toàn Tú Anh thăm quan sát.

- Ầm. - Một tiếng vang lớn từ phía sau... Tú Anh quay lại nhìn một thanh niên to con bặm trợn đang nhìn anh... sau đó Tú anh ngất đi không biết gì.

- Tiểu thư, có một tên rình mò đã bị tôi bắt được. - Tên áo đen gọi điện báo cho Mai Hoa.

- Bắt nó nhốt chung với Lâm Hạ Tuyết, tôi sẽ nhanh chóng tới. - Mai Hoa nói.

- Dạ, tiểu thư.

Win bước vào bên trong The Win, tuy gia đình là chủ tập đoàn lớn này nhưng anh rất ít khi đến nơi này. Vị vậy khi anh bước vào mọi người đều nhìn Win ngạc nhiên, sau đó là ánh mắt say mê của các nữ nhân viên.

- Đúng là cha nào con nấy, họ đẹp không có một chút tỳ vết nha.

- Chỉ nhìn thấy cậu ấy trên mặt báo, hôm nay được nhìn thấy tận mắt thì ra cậu ta còn đẹp hơn trong ảnh.

Win bước tới quầy lễ tân.

- Chào Hàn thiếu gia, cậu đến tìm Hàn tổng ạ. - Cô gái lễ tân mỉm cười thật tươi.

- Vâng. - Win gật đầu.

- Mời Hàn thiếu gia đi lối này. - Cô gái lễ tân thầm nghĩ, họ là cha con một nhà không cần phải thông qua nên nhanh nhẩu dẫn đường.

Cánh cửa thang máy tầng 10 mở ra, Win bước vào liền nhìn thấy Kelly đang ngồi làm việc tại bàn thư kí.

Kelly thấy có người đến liền ngẩng mặt nhìn, vì sao chưa gọi điện thông qua đã có người được phép lên tầng tổng giám đốc rồi.

- Win. - Kelly khẽ gọi.

- Cô khỏe không. - Win bước tới mà hỏi.

- Tôi khỏe. - Kelly đáp. - Cậu đến tìm tổng giám đốc sao?

- Không, vì tôi biết cô làm ở đây nên cố tình đến gặp. - Win nhìn sâu vào mắt Kelly mà đáp.

- Win, tôi phải nói... - Kelly muốn nói với Win rằng cô không thể có tình cảm với Win thì bị tay Win che miệng cô lại.

- Tôi biết cô đang muốn nói điều gì. - Win mỉm cười. - Nhưng tôi chỉ muốn gặp cô thôi, như vậy cũng không được sao?

Hàn Thế Bảo từ bên trong đi ra nhìn thấy cảnh tượng này liền khẽ lên tiếng.

- Thật ngạc nhiên, con đến đây tìm ta không vào mà lại tán tỉnh thư kí của ta sao?

- Gặp được cô rồi, tôi về đây. - Win phớt lờ Hàn Thế Bảo, nhìn Kelly nói sau đó đi về phía thang máy.

- Cậu nên chào Hàn tổng chứ. - Kelly nhìn thái độ khó coi trên gương mặt Hàn Thế Bảo liền nói.

- Tôi không tìm ông ấy. - Win nói rồi bước vào thang máy, cửa thang máy đóng lại với nét mặt không một chút tình cảm của Win khi nhìn Hàn Thế Bảo.

Kelly hơi ngượng vì thái độ của Win, lại thấy Hàn Thế Bảo có vẻ không vui nên liền lơ đi mà ngồi xuống tiếp tục công việc của mình.

- Ngày mai, công ty có buổi từ thiện. Cô chuẩn bị tinh thần trước đi, sẽ khá vất vả.

- Từ thiện sao?

- Đúng vậy, ở trại mồ côi Thiên Tâm. - Hàn Thế Bảo nhìn xoáy vào Kelly mà nói.

- Vâng, tôi sẽ chuẩn bị.

- Cô có cảm thấy vui không? - Hàn Thế Bảo nói.

- Tôi cũng rất thích các hoạt động này vì nó rất ý nghĩa. - Kelly đáp.

- Trại mồ côi Thiên Tâm, cô không có ấn tượng gì về nơi đó sao? - Hàn Thế Bảo hỏi.

Kelly nhìn Hàn Thế Bảo lắc đầu.

- Ấn tượng?

- Không có việc gì đâu, cô nhớ chuẩn bị thêm áo ấm, ngày mai trời sẽ khá lạnh đó. - Hàn Thế Bảo nói.

- Mùa đông đến rồi. - Kelly khẽ cười. - Hàn tổng, anh cũng giữ gìn sức khỏe đi. - Kelly nhìn Hàn Thế Bảo chửi xéo, người ác độc vô tâm như anh ta sẽ gặp chuyện xui xẻo.

- Không cần lo cho tôi. - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly rồi đi vào phòng. - Tuấn Anh, cậu nói trại mồ côi mà Kelly trước kia từng sống tên gì.

- Tên là Thiên Tâm. Ngày mai chúng ta có buổi từ thiện ở đó.

- Cô ta dường như không có một chút phản ứng nào về điều đó.
- Có thể cô ta không muốn mọi người biết mình là trẻ mồ côi. - Tuấn Anh nói.
- Ngày mai, cậu phải để ý biểu hiện của cô ta... tôi không tin cô ta chỉ là quen biết với Hoàng Thiên Ân

23. Chương 21.1: Tổ Tình Trong Phòng Tối (Hề Màn Tội Ác)

Hạ Tuyết tỉnh lại thì nhìn thấy Anh Tú cũng đang bị trói nằm kế bên cô. Trong một căn phòng tối, chỉ lấp lóe ánh đèn soi sáng ít ỏi Hạ Tuyết vô cùng hoảng sợ.

- Tú Anh, Tú Anh... anh tỉnh lại đi. - Hạ Tuyết cố lay người mình đang bị trói chặt để lay Tú Anh tỉnh lại. Tú Anh nghe thấy tiếng gọi thì cũng tỉnh lại, đầu đau như búa bổ nhớ lại khi nãy đang bên ngoài thì bị bọn chúng đánh từ phía sau mà ngất xỉu. Tú Anh vô cùng xấu hổ, anh hùng chưa kịp cứu mỹ nhân đã bị sa lưới.
- Vì sao anh lại ở đây?- Hạ Tuyết hỏi. - Nơi này là đâu?
- Hạ Tuyết, cô có biết ai bắt cô không? Cô có gây thù với ai không? - Tú Anh tỉnh táo nhìn xung quanh mà hỏi.
- Tôi không biết bọn chúng là ai nhưng người ghét tôi thì rất nhiều... từ khi Win tuyên bố tôi là bạn gái cậu ấy. - Hạ Tuyết cụp đôi mắt xuống mà nói.
- Hai người thật sự đang hẹn hò sao? - Tú Anh chột nhìn Hạ Tuyết hỏi.
- Không, chỉ là một vở kịch mà tôi và Win diễn, sau khi Mai Hoa từ hôn thì vở kịch kia sẽ hạ màn. - Hạ Tuyết buồn bã đáp.
- Nhưng cô... không muốn kết thúc nó, đúng không. - Tú Anh nói.
- Tôi không biết, nhưng vì sao anh lại ở đây? - Hạ Tuyết lại hỏi.
- Không quan trọng, nhưng cô đừng lo... Hàn gia sẽ nhanh chóng cho người đến cứu chúng ta. - Tú Anh đáp.
- Dù cho bọn chúng là ai, đã đụng đến người của Hàn gia... thì có lẽ bọn chúng đã không còn đường quay lại.
- Làm sao họ biết chúng ta ở đâu...- Hạ Tuyết không tin vào Anh Tú.

Anh Tú chưa kịp đáp thì cửa ra vào bật ra, ánh sáng chen nhau xóa tan bóng tối trong phòng. Hai cô gái trẻ tuổi với gương mặt khinh khỉnh bước vào cười nhếch nhìn Hạ Tuyết.

- Bất ngờ chưa, người tới cứu mày không phải là Win mà là một người đàn ông lớn tuổi. Xem ra mày có nhiều mối quan hệ bên ngoài như vậy. - Hồng Ngọc nhìn Tú Anh mà nói.
- Đàn ông lớn tuổi. - Tú Anh nhìn xung quanh. - Còn người nào đến cứu cô ấy nữa sao?
- Là tôi đang nói chú đó, chú già à. - Hồng Ngọc cười lớn.

Tú Anh lần này giận đến muốn bóp cổ con nhãi ranh này, dám nói một người đẹp trai lịch lãm như anh là một người đàn ông lớn tuổi sao, là chú già sao?

- Hai người, vì sao nhắm vào tôi chứ. - Hạ Tuyết nhìn Hồng Ngọc nói. - Không phải lần trước Win đã bỏ qua rồi sao, không phải các người đã hứa sẽ không đụng vào tôi nữa. - Hạ Tuyết nhớ lại chuyện lần trước Win muốn đuổi bọn họ ra khỏi trường nhưng vì bọn họ đã cầu xin anh và hứa sẽ không ức hiếp cô nữa, cộng thêm việc Hạ Tuyết xiu lòng nói giúp nên Win đã cho qua.
- Đừng nhiều lời, xem lần này mày làm sao để thoát được. - Hồng Ngọc đi tới nắm cổ áo Hạ Tuyết. - Tao đã cảnh cáo rồi, mày không xứng với anh ấy.
- Nhưng Win hiện tại là bạn trai của tôi đó. - Hạ Tuyết thật sự không thể kiềm chế được sự tức giận của mình được nữa. - Còn cô, mãi mãi không bao giờ được Win để mắt tới.

- Nếu tao giết mày... chôn vùi mày mãi mãi... xem Win sẽ nhớ mày được bao lâu nhỉ. - Hồng Ngọc đẩy Hạ Tuyết ngã xuống quay về phía chiếc bàn cầm lấy một con dao nhọn bước tới.

Hạ Tuyết nhìn vết lóe sáng của lưỡi dao thì lạnh cả người, nếu cô thật sự chết tại nơi này... cha mẹ cô phải làm sao?

Tú Anh nhìn thấy lưỡi dao trên tay Hồng Ngọc đang từng bước tiến gần về phía Hạ Tuyết, còn Hạ Tuyết cố gắng lùi về phía sau mà tránh né.

- Cô gái, nếu cô giết Hạ Tuyết thì cuộc đời cô xem như cũng chấm hết... chẳng lẽ chỉ vì cô ta mà cô hủy hoại đời mình sao? - Tú Anh nói.

- Chú im miệng lại đi, tôi sẽ xử lý chú sau. - Hồng Ngọc nhìn Tú Anh nói.

Hồng Ngọc tóm lấy Hạ Tuyết sau đó liền đưa dao kề vào cổ Hạ Tuyết. Hạ Tuyết hoảng sợ sau đó liền ngất đi.

Hoàng Mai từ phía sau bước tới nói nhỏ: "Mai Hoa đã căn dặn đợi cậu ấ đến mới được phép ra tay, cậu không nên làm sai lời cậu ấy."

Hồng Ngọc nhếch môi cười: "Chỉ đùa vui một chút, xem nó sợ đến ngất đi."

Sau khi bọn chúng bỏ ra ngoài, Tú Anh cũng đã tự mình cởi được dây trói sau đó nhanh chóng đi tới chỗ Hạ Tuyết cởi dây trói cho cô. Nhìn vết cứa trên cổ Hạ Tuyết rỉ máu trong lòng Tú Anh vô cùng xót xa, bản thân anh khi thấy cô gặp nạn chỉ có thể dương mắt nhìn mà không thể làm gì được.

- Hạ Tuyết, Hạ Tuyết. - Tú Anh khẽ gọi.

Hạ Tuyết mở mắt ra, nhìn thấy Tú Anh đang ôm mình trong tay liền ngồi bật dậy rời khỏi tay anh.

- Bọn họ đâu rồi. - Hạ Tuyết nói. - Hồng Ngọc cô ta không giết tôi sao?

- Cô ta bỏ đi rồi. - Tú Anh nói.

- Bọn chúng là nhắm vào tôi, anh hãy nhanh chóng trốn đi. - Hạ Tuyết nhìn Tú Anh nói. - Chuyện này không liên quan đến anh, tôi không muốn anh phải chết oan mạng vì tôi.

- Hạ Tuyết, nếu trốn... chúng ta cùng trốn.

- Thật ra tôi bị bọn họ bắt vì nghĩ tôi là bạn gái của Win. - Hạ Tuyết khẽ rơi nước mắt. - Anh thấy thật buồn cười đúng không? Win làm sao có thể để mắt đến tôi, anh ấy yêu cô Kelly mà.

Tú Anh lau đi giọt nước mắt kia, dùng hai tay đặt lên vai Hạ Tuyết, ánh mắt nhìn cô thâm sâu.

- Hạ Tuyết, em hãy quên Win đi... hãy nhìn về một hướng khác, sẽ nhìn thấy ở đâu đó có một người luôn dõi theo em, và yêu em.

- Yêu tôi? - Hạ Tuyết như không tin vào tai mình.

- Đúng, tôi yêu em... Hạ Tuyết, tôi không muốn nhìn thấy em vì Win mà đau khổ, không muốn em vì Win mà gặp nguy hiểm nữa. - Tú Anh ôm lấy Hạ Tuyết. - Đừng nhìn về phía Win nữa, một lần thôi hãy nhìn về phía tôi.

Hạ Tuyết người như cứng đờ. Ấn tượng đầu tiên gặp Tú Anh chính là đang hôn một cô gái trong Hàn gia, sau khi vào Hàn gia làm việc lại nghe được những tin đồn không tốt về Tú Anh liền chọn cách tránh xa người đàn ông xấu này. Nhưng hôm nay, người đàn ông kia lại nói yêu cô ư, Hạ tuyết thâm tâm vô cùng rối bời.

Tú Anh nhìn vào đôi mắt đầy nước của Hạ Tuyết, sau đó từ từ tiến gần cô thêm một chút. Đôi môi Tú Anh dần dần tiến về hướng môi cô, Hạ Tuyết giật mình đẩy Tú Anh ra xa.

- Tôi... tôi... không thể. - Hạ Tuyết cúi mặt nói.

- Không sao cả. - Tú Anh khẽ cười. - Nếu thoát ra khỏi nơi này, em hãy cho tôi câu trả lời. Em biết đấy tôi không phải là kẻ có thể chờ đợi ai.

Tuấn Anh quay về biệt thự Hàn gia, không nhìn thấy Tú Anh như mọi ngày liền gọi cho Tú Anh nhưng không được.

- Tú Anh đâu rồi? - Tuấn Anh hỏi người làm.

- Dạ, cậu ấy ra ngoài từ trưa đến giờ vẫn chưa thấy về. - người làm đáp.

Win cũng vừa về đến liền hỏi:” Hạ Tuyết đã về chưa?”

- Dạ, tôi vẫn chưa thấy cô ấy từ khi cô ấy đi học cùng thiếu gia.

- Vậy chú Tú Anh đâu rồi. - Win hỏi tiếp.

- Dạ, cậu Tú Anh đã ra ngoài rồi.

Win có chút bất an, sau đó nhìn Tuấn Anh nói:” Chú, tôi có linh cảm không tốt. Cả hai người bọn họ đều ra ngoài và không thể liên lạc được.”

- Thiếu gia, không hay rồi, cô Hạ Tuyết đã bị bắt đi rồi. - Vị tài xế vừa cho xe vào biệt thự Hàn gia, nhìn thấy Win liền vội vàng nói.

- Bị bắt sao? - Win kinh ngạc.

- Bọn chúng đánh tôi ngất đi và bắt cô Hạ Tuyết đi rồi, sau đó cậu Tú Anh đến và nói là đang đi tìm cô Hạ Tuyết.

- Tú Anh đi tìm HẠ Tuyết. - Tuấn Anh hỏi

- Lúc đó tôi nhìn thấy có một chiếc xe đi tới đưa gì đó cho cậu Tú Anh, sau đó cậu ấy vội vàng chạy đi, tôi nhanh chóng cho xe về Hàn gia nhưng giữa đường xe bị trục trặc nên đến giờ mới về được.

Win tức giận nắm cổ áo vị tài xế.

- Chiếc xe quan trọng hơn mạng sống con người sao hả, vì sao anh không gọi cho tôi biết hả.

- Điện thoại tôi hết pin, tôi nghĩ đã có cậu Tú Anh đi tìm nên....

- Và rồi hiện tại cả hai người đó đều gặp nguy hiểm. - Tuấn Anh nói. - Thằng nhóc đó, không có võ... chỉ có cái đầu nhanh nhạy... liệu làm được điều gì nếu như bọn chúng đã có mục đích bắt Hạ Tuyết từ trước.

- Chú, chúng ta phải làm gì đây... tôi không thể để Hạ Tuyết xảy ra chuyện gì được, tôi đã hứa với Kelly sẽ bảo vệ cô ấy rồi.

Tuấn Anh nhìn về phía vị tài xế đang xanh mặt vì sợ hãi kia mà nói.

- Anh có nhớ bảng số xe của bọn bắt Hạ tuyết hay không?

- Tôi không nhớ rõ lắm... nhưng chiếc xe đến gặp cậu Tú Anh tôi nhớ rất rõ. Nó là một chiếc lambor loại hiếm, mang biển số XXXX.

- Tốt lắm, chú đi nghỉ ngơi đi. - Tuấn Anh nói.

Vị tài xế mừng rỡ, cứ nghĩ rằng sẽ bị đuổi việc nhưng không ngờ lại được bỏ qua.

Tuấn Anh gọi điện ột số lạ nói:” Điều tra gấp cho tôi biển số xe XXXX, loại lambor thuộc sở hữu của ai.”

Chưa đầy 10p sau, chuông điện thoại của Tú Anh vang lên.

- Là của Triệu gia. Chiếc xe đó là quà tặng của ông ta tặng sinh nhật cô con gái tên Triệu Hải Yến. Cô ấy học trường trung học King, học cùng lớp của Hàn Thế Hào.

- Tốt, cảm ơn cậu. - Tuấn Anh đáp.

- Win, cậu biết Triệu Hải Yến không? - Tuấn Anh hỏi.

Win nhú mồm, cái tên quen thuộc nhưng thật sự không nhớ là ai, liền lắc đầu.

- Cô ta là chủ nhân chiếc xe đã dừng lại gặp Tú Anh trước khi Tú Anh đi tìm Hạ Tuyết. Cô gái đó, chắc hẳn có liên quan.
- Chúng ta đến Triệu gia hỏi. - Win nói.
- Được, chúng ta đi. - Tuấn Anh và Win nhanh chóng lên xe.
- Tại biệt thự Triệu gia.
- Triệu Hải Yến, cô mau nói đã đưa gì cho chú Tú Anh. - Win nóng nảy hỏi.
- Vì sao tôi phải nói với cậu. - Hải Yến nhìn mặt Win khó chịu. - Quên gia, tiền khách.
- Triệu tiểu thư, xin thứ lỗi cho thiếu gia chúng tôi cũng vì quá lo lắng cho cô bạn học cùng lớp là Hạ Tuyết và một thành viên khác trong Hàn gia nên có những lời lẽ nóng nảy. - Tuấn Anh nhã nhặn nói. - Hy vọng cô vì một chút tình cảm bạn bè cùng lớp, mong cô cho tôi biết cô đã đưa cho em trai tôi thứ gì.
- Triệu Hải Yến nhìn Tuấn Anh ăn nói nhã nhặn, vẻ ngoài phong độ hiếm có lại câu nào cũng làm mát lòng người.
- Là địa chỉ nơi Lâm Hạ Tuyết bị nhốt. - Triệu Hải Yến nói.
- Sao cô biết Hạ tuyết bị nhốt ở đó, có phải cô cũng có liên quan đến việc này. Vì Hạ tuyết là bạn gái tôi sao? - Win đập bàn nói.
- Hàn Thế Hào, tôi nói cậu đừng quá tự tin vào cái gương mặt thoải mái của mình. Cô ta hay bắt kẻ ai là bạn gái của cậu tôi đều cảm thấy họ thật đáng thương, lại đi yêu một tên không ra người như cậu. - Triệu Hải Yến mắng. - Cả hai cút khỏi nhà tôi, tôi không muốn tiếp nữa.
- Triệu tiểu thư, xin cô cho tôi địa chỉ đó... mạng sống của Hạ Tuyết và em trai tôi đều nằm trong tay cô cả. Xem như tôi nợ cô một ân tình, khi cô cần gì tôi sẵn sàng giúp. - Tuấn Anh không thể bỏ qua cơ hội vì tính bốc đồng của Win.
- Triệu Hải Yến thật tình bị thu hút bởi Tuấn Anh, nghe lời nói của Tuấn Anh liền ngại giận sau đó lấy giấy viết ra địa chỉ.
- Anh nhớ, là anh nợ tôi... tôi sẽ tìm anh một ngày không xa. - Triệu Hải Yến mỉm cười nói.
- Tuấn Anh có địa chỉ trong tay liền gạt đầu rồi kéo Win ra khỏi biệt thự triệu gia.

24. Chương 21.2 : Cận Kề Nguy Hiểm

Kelly đang đi trên đường từ cao ốc The Win về nhà, trên xe cô nhìn thấy Tuấn Anh và Win đang cùng nhau bước ra từ một căn biệt thự lớn. Kelly tò mò nhìn theo bọn họ, sau đó liền nhìn thấy Win ra tay ẩu đã với Tuấn Anh.

- Chú có quyền gì mà ra lệnh cho tôi, chú nên nhớ tôi là Hàn Thế Hào con trai của Hàn gia, còn chú chỉ là con trai của người làm mà thôi. - Win tức giận nói.
- Win, cậu về Hàn gia... nơi đó rất nguy hiểm. Tuấn Anh không muốn để Win đến nơi mà Hạ Tuyết và Tú Anh bị bắt giữ, với tính cách của Win khiến Tuấn Anh e ngại.
- Hạ Tuyết là người của tôi, tôi sẽ cứu cô ta. - Win nói, sau đó nắm lấy cổ áo của Tuấn Anh. - Anh lo cho em trai của mình, tôi cũng lo cho Hạ Tuyết vì vậy đừng nghĩ tới việc đẩy tôi ra khỏi chuyện này.
- Kelly từ trên xe bước xuống, bước tới gần phía hai người bọn họ đang tranh cãi.
- Có chuyện gì vậy? - Kel hỏi. - Câu buông ra trước đã, hai người làm như vậy giữa đường thật khó coi.

- Hạ Tuyết bị bắt cóc rồi, nhưng chú ấy không cho tôi đến cứu Hạ Tuyết. - Win đáp. - Tôi đã hứa với cô rằng sẽ bảo vệ Hạ Tuyết, tôi nhất định không để cô ấy xảy ra chuyện.

- Nơi đó rất nguy hiểm, tôi không biết bọn chúng là ai và có bao nhiêu người. - Tuấn Anh nói.

- Vì cậu là thiếu gia của Hàn gia, nên tôi không thể để cậu nguy hiểm được.

- Win, Tuấn Anh nói đúng, cậu hãy về Hàn gia trước đi. tôi sẽ đi cùng anh. - Kel nhìn sang Tuấn Anh nói, cô cũng thật lo lắng cho Hạ Tuyết.

- Không được, cô làm sao có thể đến nơi nguy hiểm đó. - Win nắm tay Kelly nói.

- Đúng vậy. Hai người về hết cả đi, an tâm đi tôi không đi một mình đâu... - Tuấn Anh nói xong thì nhanh chóng lên xe.

- Tôi đưa cậu về trước. - Kelly nhìn Win nói, một chút nữa thì cô đã quên mất trước mặt mọi người Kelly chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi. Win tức giận bỏ lên xe Kelly, cô nhìn xuống đất có một mảnh giấy mà Tuấn Anh làm rơi. Kelly khẽ cúi xuống nhặt lên... cẩn thận đọc qua rồi vò nát.

Trên xe, Kelly không ngừng nghĩ về việc của Hạ Tuyết, vì sao cô bé đó lại bị bắt cóc chứ. Tống tiền thì không thể rồi, vậy thì là thù hận sao? Một cô bé hiền lành, vừa mới lên thành phố này thì có thể thù hận với ai đến mức ấy.

- Kelly, tôi xin lỗi cô. - Win nói.

- Về chuyện gì? - Kelly đáp

- Vì đã để Hạ Tuyết gặp nguy hiểm.

- Win, cậu đang lo cho Hạ Tuyết hay thật sự chỉ là vì lời hứa với tôi?

Win không đáp, câu hỏi của Kel khiến Win suy nghĩ. Nếu như không có lời hứa kia, anh có quan tâm đến Hạ Tuyết hay không.

- Hạ Tuyết là một cô gái tốt Win à, đừng làm tổn thương con bé. - Kelly nhìn thái độ của HẠ Tuyết trong buổi tiệc đã đoán được tình cảm của cô bé dành cho Win.

- Vậy tôi chính là người xấu sao? - Win hỏi.

- Ý cậu là? - Kel không hiểu.

- Vậy vì sao cô từ chối tôi, khiến tình cảm tôi lại tổn thương như vậy. - Win, tôi... - Vì vậy Kel, cô đừng gán ghép tôi cùng bất cứ cô gái tốt nào cả, vì trong mắt tôi, trong tim tôi hoàn toàn chỉ có cô thôi.

- Thật buồn cười, bao nhiêu cô gái trẻ trung xinh đẹp... cậu lại thích một bà cô xấu xí như tôi sao? - Tôi cũng đã từng tự cười bản thân mình vì điều đó, nhưng... tình yêu... không có gì là không thể.

Kelly không đáp, lời Win nói ra không sai... chỉ là cô chỉ xem Win như một đứa em trai bồng bột tuổi trẻ, rồi cậu ấy sẽ nhanh chóng quên đi. Kelly dừng xe phía trước biệt thự Hàn gia, cô không xuống xe mà nói: "Tôi phải về nhà có chút việc, cậu vào nhà chờ tin của HẠ Tuyết." Kelly nhanh chóng cho xe phóng đi không kịp để Win đáp một lời.

Trong một căn nhà kho trống, MAi Hoa từ bên ngoài quan sát hai con người đang bị nhốt bên trong.

- Mai Hoa, cậu dự định giải quyết bọn chúng thế nào đây. Lúc đầu là chỉ bắt một mình Lâm Hạ Tuyết, nay lại có thêm một người nữa. - Hoàng Mai đứng phía sau Mai Hoa nói.

- Vì con đó mà Win không hề để mắt đến tôi, nếu như con bé đó biến mất khỏi thế gian này... xem cậu ta lấy ai để quan tâm. - Đôi mắt Mai Hoa như có lửa, từ khi Win bỏ cô lại trong nhà hàng đó, Mai Hoa muốn đổ hết tức giận lên người Hạ Tuyết

. - Ý cậu là... - Hoàng Mai hơi run. - Còn người đàn ông kia.

- Không lẽ thả ra, cậu dùng đầu mà suy nghĩ đi. - Hồng Ngọc lên tiếng.

- Hồng Ngọc, xem ra cậu rất hiểu tôi. - Mai Hoa nhếch môi cười.

Ba người bọn họ cùng một số người đàn ông to con bặm trợn đi phía sau bước vào. Nhìn thấy Hạ Tuyết và Tú Anh đang ngồi thì bật dậy.

- Là cô ư, Mai Hoa tiểu thư. - Tú Anh kinh ngạc.

- Bất ngờ lắm sao? - Mai Hoa nhìn Tú Anh nói. - Tuy chúng ta không thù oán gì, nhưng anh đã xen vào chuyện của tôi rồi, thì tôi cũng khó lòng cho qua

. - Không phải cô nói rằng muốn hủy hôn sao, không phải hai người đã đến bữa tiệc để hủy hôn, vì sao cô lại bắt tôi? - Hạ Tuyết càng bất ngờ hơn.

- Buổi tiệc nào? - Tú Anh hỏi.

- Haha, làm gì có buổi tiệc nào... là do tao bịa ra để Win không đi cùng mày mà hành động. Không ngờ mày lại không hề nhận ra, đúng là một đứa ngu ngốc.

- Mai Hoa, cậu muốn gì? - Hạ Tuyết thấy Mai Hoa đang tiến lại gần mình liền đề phòng.

- Các người, giữ anh ta lại. - Mai Hoa ra lệnh cho bọn đàn em giữ Tú Anh lại. - Còn 2 người, có bao nhiêu cầm hờn gì thì mau chóng trút đi, rồi tôi sẽ là người kết thúc. - Mai Hoa nhìn Hoàng Mai và Hồng Ngọc nói.

Hồng Ngọc bước tới nắm cổ áo Hạ Tuyết, sau đó giáng một cú tát giáng trời vào mặt Hạ Tuyết mắng chữ:” Mày dám lại gần Win sao, mày có tư cách đó sao... vì mày mà một chút nữa tao đã bị đuổi khỏi trường... tao cho mày chết.” - Vừa nói, Hồng Ngọc vừa đá vào người Hạ Tuyết đang nằm đau đốn dưới sàn. Tú Anh muốn đến giúp nhưng bị hai tên to con ngăn lại, chỉ biết đau xót nhìn Hạ Tuyết bị hành hạ.

- Còn cậu, không muốn đánh một chút để hả dạ sao? - Mai Hoa nhìn Hoàng Mai đang đứng im mà nói.

- À, mình... mình xem Hồng Ngọc xử lý cô ta cũng đủ mát lòng rồi. - Hoàng Mai đáp.

Hạ Tuyết đau đốn toàn thân, từ khi bị bắt đến nơi này bị bỏ đói và khát nên toàn thân không có một chút sức lực. Từng cú đánh, cú đạp của Hồng Ngọc đau thấu xương tủy nhưng Hạ Tuyết chỉ biết cắn răng chịu đựng, tuyệt đối không rơi một giọt nước mắt.

- Con này cũng giỏi chịu đòn nhỉ? - Mai Hoa đi tới kéo Hồng Ngọc lại.

- Tới cậu đó, tôi đã cảm thấy tốt hơn rồi. - Hồng Ngọc bước về phía Hoàng Mai.

Mai Hoa trên tay cầm một con dao nhọn đi về phía Hạ Tuyết với ánh mắt đầy sự khinh ghét và tức giận. Hạ Tuyết toàn thân không thể di chuyển nổi, nhắm mắt nhìn Mai Hoa từng bước đi tới nhưng không thể né tránh.

- Mày chết đi, Win sẽ thuộc về tao. - Mai Hoa dơ con dao lên cao, thét lên.

- Không, Hạ Tuyết. - Tú Anh dùng hết sức lực của mình nhưng bọn chúng quá mạnh, vả lại Tú Anh không có võ công... không thể chống lại.

” Ầm” - Tiếng cánh cửa bị đập vang lên. Mai Hoa kinh ngạc nhìn về phía cửa, một cô gái vô cùng xinh đẹp đang đứng phía cửa nhìn vào, đôi mắt chăm chăm nhìn con dao trên tay Mai Hoa.

- Cô... cô là ai? - Mai Hoa nói. - Các người con đứng đó, mau bắt lấy cô ta.

Bọn người của Mai Hoa lao tới phía Kel, Kel nhún miêng cười sau đó tung chiêu hạ từng tên to con.

- Không được lại gần, cô mà lại gần tôi sẽ giết cô ta. - Mai Hoa nhìn thấy người của mình bị tiêu diệt hết liền dùng Hạ Tuyết mà uy hiếp.

- Nếu cô đầu hàng, tôi sẽ bỏ qua tất cả cho cô và bạn cô rời khỏi nơi này. - Kel nhìn Hồng Ngọc và Hoàng Mai nói.

- Cô không có nhiều thời gian suy nghĩ đâu. - Cô là ai, vì sao lại phá tôi. - Mai Hoa không biết cô gái trước mắt là ai, một người vừa xinh đẹp lại vô cùng giỏi võ.

- Giọng nói của cô, rất giống một người tôi quen biết. - Tú Anh nhìn Kel nói.

Kel nhìn hai tên đang giữ Tú Anh rồi nói:” Hai vị đại ca này, nếu muốn sống thì mau đi đi.” Hai tên đó nhìn nhau, sau đó không nói gì nhanh chân bỏ Tú Anh ra mà chạy ra khỏi cửa.

- Chúng tôi, chúng tôi cũng đi trước đây. - Hồng Ngọc kéo tay Hoàng Mai toan bỏ đi.

- Rất tiếc, hai em không được phép bước ra khỏi nơi này. - Kel tóm cổ Hồng Ngọc lại nói.

Hạ Tuyết mơn man nhìn về phía Kelly, cô không hề quen biết cô gái kia vì sao lại đến đây ra tay nghĩa hiệp như vậy.

- Dù tôi có chết, cũng sẽ lôi cô theo. - Mai Hoa cảm thấy con đường phía trước không còn sống bình yên, liền giơ tay cầm dao cao lên đâm thẳng xuống phía dưới.

Tú Anh đứng gần nhanh chóng lao tới đỡ bàn tay cầm dao kia, Hạ Tuyết thoát khỏi cái chết trong gan tấc. Mai Hoa và Tú Anh dần co con dao trên tay Mai Hoa, Mai Hoa nhất quyết muốn đâm nó về phía Hạ Tuyết, Tú Anh lại cản lại.

Kelly nhanh chóng bước tới.

” Phụt” - Tiếng dao đâm vào da thịt, tiếng máu phun trào....

Bàn tay Mai Hoa dính đầy màu tươi, Kelly sững sờ nhìn phía trước mắt....Lâm Hạ Tuyết đau đớn nhìn dòng máu tươi chảy không xiết, nhưng cô không thể cử động được nữa.

25. Chương 22: Chuyển Đi Từ Thiện.

Bàn tay đầy máu, mùi máu tươi khiến căn phòng trở nên im bật. Hạ Tuyết nhìn người đàn ông kia từ từ ngã xuống cạnh mình, là Tú Anh... anh ấy vì cô mà bị Mai Hoa đâm vào ngực.

- Tôi... tôi không cố ý... là do anh ta, do anh ta muốn cướp lấy dao từ tay tôi. - Mai Hoa nhìn bàn tay đầy máu của mình hoảng sợ.

Hồng Ngọc và Hoàng Mai cả người rã rời, nhìn thấy Tú Anh từ từ ngã xuống, đau đớn ôm ngực.

Hạ Tuyết cố gắng đưa bàn tay đau nhức như muốn gãy từng khúc xương về phía Tú Anh, nước mắt cô lăn dài trên khoé mi. Tú Anh cũng đưa bàn tay mình ra mà nắm lấy tay Hạ Tuyết, gương mặt trắng bệch, nhưng nhìn cô vẫn cố gắng hé cười.

- Tôi không sao đâu, đừng lo lắng. - Tú Anh nói.

- Tú Anh, vì sao phải như vậy chứ. Anh biết rõ rằng người tôi thích là ai, vì sao phải vì tôi...

- Nếu như em không còn tồn tại trên trái đất này, thì cuộc sống tôi còn có ý nghĩa gì... - Tú Anh đáp. - Vì vậy, nếu như tôi có thật sự không qua khỏi, thì ít ra em vẫn sẽ nhớ đến tôi.

- Anh sẽ không chết đâu, phải không? - Hạ Tuyết khóc ngất. - Hãy hứa với tôi, anh sẽ không chết. - Đòi bàn tay cô siết chặt bàn tay Tú Anh.

- Hạ Tuyết, tôi yêu em. - Tú Anh mỉm cười nói. - Thật tốt nếu như người em yêu là tôi...

Máu tuông ra nhiều hơn khi Tú Anh cử động, Tú Anh hai mắt nhoè đi, ngược mắt nhìn sang Hạ Tuyết đang nhìn anh với đôi mắt đầy nước.

- Lâm Hạ Tuyết, nếu tôi tỉnh lại... tôi muốn nghe câu trả lời của em, được không?

Hạ Tuyết rơi nước mắt, khẽ gật đầu.

- Nếu như anh không chết, tôi sẽ trả lời anh.

Tú Anh ngất đi, hai mắt nhắm lại vì mất quá nhiều máu. Hạ Tuyết hoảng hốt muốn lại gần xem Tú Anh, cô nhích từng chút một nhưng cả cơ thể như bị gãy từng khúc xương không một chút cảm giác, chỉ là sự đau đớn... Hạ Tuyết đau đến mức ngất lịm đi khi bàn tay vừa chạm vào gương mặt trắng bệch của Tú Anh.

Kelly nhìn thấy bọn họ mà đau xót trong lòng, thì ra tình yêu lại cao cả như vậy... có thể hy sinh mạng sống vì nhau. Cô chưa bao giờ yêu, cứ ngỡ rằng tình yêu là phiền phức nhưng hôm nay nhìn thấy Tú Anh vì Hạ Tuyết mà bị thương... trong lòng có một chút cảm giác khó tả. Kelly nhanh chóng tiến tới phía hai người bọn họ, một mình cô làm sao có thể đưa cả hai đến bệnh viện đây.

Bên ngoài, tiếng xe hơi thắng kết khiến mọi người bên trong kinh ngạc. Kelly nhìn ra bên ngoài thấy Tuấn Anh đang cùng rất nhiều người đang đi vào, nhìn Hạ Tuyết và Tú Anh đang nằm dưới sàn trong lòng vô cùng lo lắng nhưng không thể nào ở lại nơi này được đành nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Không ngờ vừa bước chân ra khỏi cửa thì đã gặp Tuấn Anh đang đi vào. Kelly sững người nhìn Tuấn Anh.

- Cô là ai? Không được phép rời khỏi đây. - Tuấn Anh nắm cổ tay Kelly không cho cô đi.

Kelly dùng sức hất tay Tuấn Anh ra khỏi tay, sau đó liền bước thẳng. Tuấn Anh không muốn ra tay với phụ nữ, nhưng mà người phụ nữ này quả lì lợm, không nghe rõ lời anh nói sao. Tuấn Anh một lần nữa dùng sức nắm chặt cổ tay của Kelly.

Kelly lần này hơi nhói ở cổ tay, anh ta thật là thô lỗ mà. Kel không muốn nói vì sợ Tuấn Anh nhận ra giọng nói của mình, con người anh ta không phải loại có thể xem thường được.

- Không được phép đi, cô là ai? vì sao bắt cóc Lâm Hạ Tuyết. - Tuấn Anh nhìn Kel nói.

Kel không đáp, nhìn xung quanh thì đang có rất nhiều người đang bao vây mình. Kel nhắm vào Tuấn Anh, nhanh chóng tiến về phía Tuấn Anh dùng lợi thế nhỏ người của mình mà len về phía sau của Tuấn Anh, nhanh như tia chớp, Kelly đã khống chế được Tuấn Anh.

Tuấn Anh khẽ nhếch miệng cười, cô ta xem như có chút tài nghệ nhưng đã quá xem thường anh rồi. Tuấn Anh từ bé đã theo sư phụ học võ nên thân thể rắn chắc, sức mạnh không thể xem thường. Tuấn Anh khẽ cười.

- Bàn tay cô nhỏ bé như vậy, lại muốn khống chế tay tôi sao? - Tuấn Anh nói, nhanh chóng quay lại đổi tình thế mà bẻ hai tay Kel ra phía sau. - Nói mau, cô là ai.

Kelly đau nhói phía sau tay, anh ta lại ra tay mạnh như vậy, biết như vậy lúc này cô đã không nể tình mà dùng hết sức bẻ gãy tay anh ta.

- Tuấn Anh, mau vào trong đi, cậu Tú Anh... đang rất nguy kịch. - Một tên trong số người của Tuấn Anh hoảng hốt từ bên trong chạy ra nói.

Tuấn Anh vội buông Kel ra đẩy sang phía người của mình, lo lắng cho Tú Anh mà chạy nhanh vào bên trong căn phòng. Kelly có thể không đánh thắng Tuấn Anh, nhưng với bọn người này thì là chuyện vô cùng dễ dàng.

Tuấn Anh đi vào bên trong nhìn thấy bàn tay Mai Hoà đầy máu đang ngồi thất thần run sợ nhìn Tú Anh đang nằm dưới sàn trên vũng máu tươi. Hai cô gái khác đang khóc trong hoảng sợ khi máu từ ngực Tú Anh không ngừng chảy.

- Tú Anh, anh sẽ đưa em đến bệnh viện. - Tuấn Anh nhanh chóng ôm lấy Tú Anh.

- Mau chóng đưa Hạ Tuyết đến bệnh viện trước, cô ấy đã ngất đi rồi... em không sao đâu. - Tú Anh lo lắng nhìn Hạ Tuyết nói trong đau đớn, hai mắt hoa đi vì mất máu quá nhiều.

- Đừng nói nữa, anh sẽ đưa cả hai đi. - Tuấn Anh cùng một số người khiêng Tú Anh ra xe, một người khác bế Hạ Tuyết.

- Còn ba cô gái kia, phải xử lý thế nào đây?

- Bắt lại hết, nếu em trai tôi có mệnh hệ gì... bọn chúng phải trả giá. - Tuấn Anh nhìn ba người bọn họ mà nói.

- Tuấn Anh, cô gái khi nãy đã trốn thoát rồi... cô ta không thể em thường được khi mà công phu khá cao. - Một tên bị Kelly đánh đau đến nhặng mặt.

Tuấn Anh muốn đuổi theo bắt lại nhưng hiện tại đưa Tú Anh đi cấp cứu là quan trọng nhất, cậu ấy mất nhiều máu như vậy chắc chắn phải cần truyền máu, anh cũng phải đến để truyền máu cho đứa em trai duy nhất này. Bên ngoài Tuấn Anh luôn lạnh lùng và luôn bất đồng với Tú Anh, nhưng trong thâm tâm anh lại vô cùng thương đứa em yếu đuối kia. Bên ngoài luôn tỏ ra khí chất nhưng bên trong, Tú Anh là một con người tình cảm.

Sáng hôm sau vẫn như mọi ngày, Kelly đi đến tập đoàn The Win. Vai cô vẫn còn rất đau vì bị Tuấn Anh khoá tay hôm qua... trong lòng vẫn rất lo lắng cho Hạ Tuyết và Tú Anh nhưng giả vờ như mình chưa biết chuyện Tú Anh bị thương.

- Tuấn Anh, anh tìm được Hạ Tuyết và Tú Anh chưa. - Kelly gặp Tuấn Anh trong đại sảnh liền hỏi.

- Tìm được rồi. - Tuấn Anh đáp,

- Bọn họ có làm sao không? - Kelly hỏi tiếp, trong lòng vô cùng lo lắng.

- Đã về nhà an toàn. - Tuấn Anh nói xong, liền bỏ đi xe phía xe lớn, chỉ đạo mọi người đưa hàng hoá lên xe.

Kelly khó hiểu nhìn Tuấn Anh, anh ta vì sao phải che giấu chuyện hôm qua với cô, nhưng vết thương của Tú Anh khá nặng, nếu trúng tim thì khó lòng mà qua khỏi, thái độ của Tuấn Anh vẫn không có gì là lo lắng... có lẽ mọi chuyện đã thật sự ổn sao?

- Cô còn đứng đó mà thần thờ sao, không phải bảo cô chuẩn bị cho chuyến đi từ thiện sao? - Hàn Thế Bảo bước ra từ thang máy, bên cạnh là cô ca sĩ An Nhiên nhìn Kelly nói lớn.

Kelly nhìn về phía Hàn Thế Bảo, cô lại quên mất buổi từ thiện mà hôm qua Hàn Thế Bảo đã nhắc tới. Cũng là vì có quá nhiều chuyện xảy ra, lại bị đau nhức vai cả đêm không ngủ được.

- Xin lỗi, tôi sẽ nhanh chóng ra xe cùng mọi người. - Kelly quay bước đi.

- Xe mọi người đã đi từ sớm rồi, cô sẽ đi cùng xe với tôi. - Hàn Thế Bảo nói.

- Tôi có thể tự lái xe mình. Anh cho tôi địa chỉ của trại trẻ mồ côi ấy- Kelly khẽ từ chối, nhìn hai người bọn họ khiến cô buồn nôn rồi.

Lần này thì cả Tuấn Anh và Hàn Thế Bảo đều nhìn Kelly bằng con mắt kì lạ.

- Cô không biết địa chỉ nơi đó sao? - Hàn Thế Bảo buông An Nhiên ra đi tới gần Kelly.

- Tôi buộc phải biết sao? - Kelly nói. - Hôm qua trước khi ra về Hàn tổng mới nói tôi chuẩn bị, chuyến đi này lại do Tuấn Anh chịu trách nhiệm nên tôi không có tài liệu liên quan. - Kelly đáp.

- Cô... đi cùng xe với tôi. - Nói rồi Hàn Thế Bảo bước đi, đôi mắt nhìn sang phía Tuấn Anh.

Tuấn Anh khẽ gật đầu.

- Thế Bảo, đợi em với. - An Nhiên nghĩ Kelly đã chọc tức Hàn Thế Bảo nên đi ngang qua Kelly lườm cô một cái rồi mới chạy theo Hàn Thế Bảo.

Kelly khẽ nhìn sang phía Tuấn Anh đang nhìn cô, nhưng sau đó Tuấn Anh liền quay mặt đi như không hề có chuyện gì xảy ra.

Tuấn Anh làm tài xế, Kelly ngồi ghế trước, phía sau là Hàn Thế Bảo và An Nhiên đang ngồi cạnh nhau. Cô không muốn đi cùng bọn họ, chỉ vì không muốn nhìn thấy đôi cầu nam nữ này... chuyện lần đó cứ ám ảnh cô... cứ nhìn thấy họ đi cùng nhau liền nhớ tới.

- An Nhiên, cảm ơn em đã nhận lời đi cùng anh... em là một thiên thần được gửi xuống nơi này. - Thế Bảo ngọt ngào nói.

- Miệng anh có đường sao. - An Nhiên cười lớn nói. - Em thật ra cũng thích công việc từ thiện này, lại được làm cùng anh thì rất tuyệt, đúng không?

- Tất nhiên rồi. - Hàn Thế Bảo đưa tay ôm lấy hông An Nhiên, đặt trên môi cô ta một nụ hôn ngọt ngào.

Kelly đỏ mặt nhìn vào gương, sau đó quay ra ngoài cửa sổ... miệng khê lẩm bẩm:” Cậu nam nữ, nơi nào cũng có thể thực hiện được chuyện đôi lứa.”

Trong suốt chuyến đi, Kelly đem qua mất ngủ nên nằm ngủ quên trên xe cho đến khi tới nơi vẫn chưa tỉnh lại. Khi cô tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, bên trong một căn phòng khá đơn giản.

Cô ngồi dậy bước ra ngoài liền nghe tiếng nhộn nhịp vui đùa của trẻ em, thì ra đã đến trại mồ côi Thiên Tâm rồi sao? ” Đem qua không chớp mắt được, không ngờ lại ngủ say trên xe như vậy, nhưng ai đã đưa cô vào phòng này nhỉ.”

Kel bước ra ngoài, nhìn thấy Tuấn Anh đang cùng Thế Bảo phát quà cho bọn trẻ liền đi tới.

- Xin lỗi, đem qua tôi mất ngủ nên... - Kelly ngại ngần bước tới giải thích.

- Nói sau đi. - Hàn Thế Bảo không nhìn Kelly, tiếp tục công việc.

Nhìn thấy bọn trẻ con vô cùng ngây thơ đáng yêu đang bu quanh người đàn ông hấp dẫn kia Kelly cảm thấy ấm lòng hơn... cô khê mỉm cười.

- Tuấn Anh, cảm ơn anh đã đưa tôi vào phòng ngủ. - Kelly hoà cùng Tuấn Anh phát quà cho bọn trẻ.

- Không phải là tôi. - Tuấn Anh đáp.

- Không lẽ... - Kelly nhìn sang Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo lờ đi, sau đó bước đi ra khỏi khu phát quà trên tay còn bế thêm một đứa bé gái xinh xắn. Kelly bật cười với hình ảnh đẹp này của tổng giám đốc Hàn, vì bình thường cô luôn xem anh ta như là một nam nhân xấu xa ham mê tuổi sắc không có điều gì tốt đẹp, hiện tại cô đã nhìn ra điểm tốt của anh ta rồi.

- Tôi không thấy An Nhiên? - Kelly hỏi Tuấn Anh.

- Cô ấy đang chuẩn bị cha buổi biểu diễn từ thiện cho bọn trẻ. - Tuấn Anh đáp. - Cô ở đây chơi cùng bọn trẻ, tôi qua phòng bên cạnh chỉ đạo bọn họ dựng sân khấu.

- Anh đi đi. - Kelly đáp.

Tuấn Anh vừa quay mặt đi, một đứa trẻ tiến tới phía Kelly nói.

- Cô ơi, giúp cháu bé bạn Chip đi vệ sinh ạ, bạn ấy không thể đi được. - Một bé trai đến nói với Kelly.

- Được rồi, bạn Chip ở đâu nào? - Kelly mỉm cười hỏi.

Theo hướng tay của đứa bé là một đứa trẻ đã lớn, khoảng tầm 10 tuổi... đôi chân có vẻ không được lành lặn như bao nhiêu đứa trẻ khác. Kelly bước tới bế đứa trẻ lên tay, bỗng vai cô đau nhức không thể tả liền làm ngã đứa trẻ xuống đất.

Đứa bé bị ngã khóc lớn, Kelly vội vàng ngồi xuống đỡ dành cách mấy cũng không nín... công với việc vai cô đau nhức không thể nhắc nổi đứa trẻ này.

Tuấn Anh thấy vậy liền bước tới nhìn Kelly rồi hỏi.

- Cô bị đau vai sao?

- À... không. - Kelly giật mình.

Tuấn Anh kéo tay Kelly, cơn đau không thể kìm chế được, Kelly khê rên đau.

- Á, đau.

- Vai cô vì sao đau?

- Tôi... đêm qua tôi tập thể dục... đúng vậy... tôi tập thể dục bị ngã xuống sàn nên rất đau. - Kelly bịa ra một lý do.

Tuấn Anh bỏ tay Kelly ra, nhìn cô một lúc rồi bỏ đi.

Kelly thờ phào, anh ta nghi ngờ cô sao?

- Có chuyện gì không ổn sao? - Hàn Thế Bảo hỏi Tuấn Anh.

- Hàn tổng, không có gì đâu... có lẽ chỉ là tôi suy nghĩ quá nhiều.

- Tú Anh sao rồi? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Đã trải qua giai đoạn nguy hiểm, tuy nhiên vẫn chưa tỉnh lại.

- Cậu muốn tôi giúp cậu tiêu diệt Mai thị? - Hàn Thế Bảo nghĩ đến Tú Anh thì chỉ muốn tiêu diệt dòng họ MAi.

- Cảm ơn Hàn tổng.

- Tôi xem cậu và Tú Anh chính là anh em, đã là người của Hàn gia này đâu dễ bị ức hiếp. - Hàn Thế Bảo nói tiếp. - Còn cô gái tên Kelly kia, tôi sẽ nhanh chóng lột trần bộ mặt thật của cô... muốn tiếp cận Hàn gia vì mục đích gì... tôi sẽ làm cho ra lẽ.

Kelly khẽ rung mình, hình như có ai đó đang nhìn cô thì phải.

26. Chương 23: Cảm Xúc Dành Cho Nhau Không Rõ Ràng

Sân khấu đã được chuẩn bị hoàn tất, bọn trẻ cũng đã ngồi ngay ngắn phía dưới mà đợi ca sĩ An Nhiên trình bày ca khúc của mình với sự hào hứng và vui mừng... thật hiếm khi bọn chúng được xem một chương trình ca nhạc trực tiếp như thế này.

- Phụt. - Bỗng nhiên tất cả đèn điện tắt hết.

Bọn trẻ ngơ ngác nhìn nhau không hiểu có chuyện gì, có vài đứa trẻ lơ đãng thật vọng vì không có điện làm sao ca sĩ có thể trình bày bài hát được.

- Chuyện gì vậy? - Hàn Thế Bảo bước vào bên trong hậu trường mà hỏi.

- Là mất điện đột xuất, chúng ta phải làm sao đây? - Một nhân viên đang căng thẳng mà nói.

- Nhanh chóng làm bất cứ giá nào để có điện lại, tôi sẽ ra ngoài trấn an bọn trẻ. - Hàn Thế Bảo ra lệnh.

- Dạ, thưa Hàn tổng.

Kelly đứng phía sau nhìn Hàn Thế Bảo có chút bất ngờ, xem ra bản tính của anh ta cũng tốt, là thật lòng muốn làm từ thiện không phải để lấy danh tiếng. Từ bên trong sân khấu Kelly nhìn thấy bóng dáng của Hàn Thế Bảo thường ngay uy nghiêm lạnh lùng bao nhiêu, hiện tại lại đang làm trò để bọn trẻ bên dưới cười vui vẻ. Kelly khẽ bật cười, anh ta xem ra thật đáng yêu như một đứa trẻ vậy.

Tuấn Anh bước gần lại phía Kelly, cũng nhìn ra phía Hàn Thế Bảo đang bên ngoài nhưng không nói gì, chỉ nhìn với ánh mắt vô cùng khâm phục.

- Anh xem, Hàn tổng của chúng ta đang làm trò cho bọn trẻ, tôi thật không nhìn ra anh ấy. - Kelly mỉm cười nói.

- Chuyện này với tôi không lạ, vì Hàn tổng rất là cảm thông với lũ trẻ mồ côi. - Tuấn Anh đáp.

- Cảm thông sao, anh dùng từ sai rồi. - Kelly bắt bẻ. - Phải nói là yêu thương chứ.

- Là cảm thông... vì khi bé Hàn tổng từng ở trong trại trẻ mồ côi một thời gian ngắn. - Tuấn Anh lại nói.

- Thật sao? - Kelly không thể tin nổi. - Không phải anh ta có cha mẹ sao, vì sao lại phải vào nơi này.
- Tôi không thể nói cho cô biết được, còn cô đối với những đứa trẻ kia cũng là cảm thông chứ. - Tuấn Anh hỏi.
- Cảm thông, anh thích dùng từ đó quá nhỉ. Tôi cảm thấy bọn trẻ thật đáng thương, vì sao có những người sinh ra rồi lại vứt bỏ chúng. - Kelly xót xa nói.
- Không phải cô cũng là một đứa trẻ không cha mẹ, từng sống ở cô nhi sao?
- Tôi... à... vâng... tôi chính là cảm thông với bọn chúng. - Kelly chợt nhớ đến hồ sơ mà anh Thiên Ân đưa cho cô về thân phận mới.
- Cô còn nhớ trại trẻ mồ côi cô từng sống tên gì hay không? - Tuấn Anh hỏi tiếp.
- Là Thiên Tâm. - Kelly trả lời như học thuộc bài.
- Chúng ta đang ở đâu? - Tuấn Anh bước tới gần Kelly một bước, nhìn xoáy vào đôi mắt Kelly.
- Là... trại... trẻ... mồ... côi... Thiên... Tâm. - Kelly ấp úng đáp.
- Kelly, cô thật sự từng sống ở nơi này sao? - Tuấn Anh bước đến một bước hỏi. - Phải không?

Kelly to mắt nhìn Tuấn Anh... hiện tại cô không biết phải đáp thế nào... Đèn điện phụt sáng, bọn trẻ bên ngoài mừng rỡ hét vang lên... Kelly liền đáp. - Có điện rồi, tôi còn phải chuẩn bị cho An Nhiên ra sân khấu.

Kelly nhanh chóng chuẩn bị, tim cô hồi hộp như muốn vỡ ra thành từng mảnh. Thật là bất cẩn mà, vì sao lại quên mất chuyện này chứ, có lẽ Tuấn Anh đã bắt đầu nghi ngờ cô rồi.

Hàn Thế Bảo đi vào liền đi về phía Tuấn Anh đang đứng. Từ bên ngoài đã nhìn thấy Tuấn Anh uy hiếp Kelly, nhìn cái vẻ áp úng của cô ta liền biết có vấn đề.

- Hàn tổng, cô ta... không phải là một đứa trẻ mồ côi, cô ta đang sống trong thân phận của người khác.
- Điều cần làm hiện tại, điều tra thân phận thật sự của cô ta... - Hàn Thế Bảo nheo mắt nói.

Tiếng của MC bên ngoài giới thiệu ca sĩ sẽ ra hát, sau đó là tiếng vỗ tay rần rần của bọn trẻ và các cô giáo trong trường.

- Không hay rồi, một người chơi piano đệm cho An Nhiên vừa bị tai nạn xe trên đường đến đây. - Một người trong ban tổ chức thông báo.
 - Trong mọi người, ai biết chơi piano. - Tuấn Anh nhanh chóng nói. - Tìm một người thay thế đi
- Cả hậu trường im bật, không ai biết về loại đàn này.
- Thôi được rồi, tôi sẽ đệm piano cho An Nhiên. - Hàn Thế Bảo nói.
 - Hàn tổng, không cần vậy đâu. - Tuấn Anh ngăn cản.
 - Cũng lâu rồi không động vào nó, tôi dường như đã quên hết mọi thứ rồi.. phải xem lại tài nghệ của mình.
 - Hàn Thế Bảo vỗ tay lên vai Tuấn Anh ra vẻ như không sao cả

. Buổi biểu diễn với tiếng hát oanh vàng của An Nhiên, tiếng piano du dương của Hàn Thế Bảo khiến cả khán phòng im lặng mà lắng nghe... bọn trẻ như say mê vào tiếng nhạc lời ca. Kelly nhìn vào người đàn ông phía trước mặt kia, anh ta biết đàn nữa sao... trong lòng Kelly bỗng nhiên có sự khâm phục hiếm có. Kelly đến với The Win với mục đích điều tra về Hàn Thế Bảo có liên quan thế nào đến cái chết cha mẹ cô, nhưng hiện tại nhìn người đàn ông kia đang nhẹ nhàng lướt trên phím đàn, nhìn bọn trẻ con phía dưới đang say mê... trong lòng Kelly có một chút nghi ngờ bản thân mình, một người thương người như anh ta, sao có thể ác độc nhẫn tâm mà giết người.

Một ngày mệt mỏi trôi qua, Kelly ngồi trên xe lại ngủ thiếp đi khi nào không biết. Tuấn Anh đưa An Nhiên về nhà, sau khi An Nhiên rời khỏi xe Tuấn Anh muốn đánh thức Kelly để hỏi rõ mọi chuyện nhưng Hàn Thế Bảo lại ngăn lại.

- Để cô ta ngủ đi... hôm nay vất vả rồi. - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly ngủ say liền không muốn đánh thức. Nhìn bộ dáng của Kelly đang lạnh run lên với lớp áo sơ mi mỏng manh khiến anh không thể nào lướt mắt qua được, Hàn Thế Bảo cởi áo vest của mình đắp lên người cô sau đó nói.

- Về Hàn gia.

- Còn Kelly. - Tuấn Anh nhìn Kelly nói.

- Cô ta tỉnh lại sẽ tự tìm đường về. - Hàn Thế Bảo bật cười. - Một con vịt xấu xí như cô ta cũng thật là điều tốt, ngủ ngay trên xe một người đàn ông không sợ sệt gì, vì bản thân không có gì đáng cho nam nhân để mắt tới... nên chẳng lo mất gì.

Tuấn Anh hiểu ý nghĩa thâm sâu của Hàn Thế Bảo, cả gan đáp lại.

- Thật sự là không đáng để để mắt tới sao?

- Cậu xem thường mắt thẩm mỹ của tôi sao?

- Tôi đâu dám.

Tuấn Anh khẽ nhìn sang phía Kelly đang ngủ, cô rút người vào chiếc áo khoác vest đắt tiền kia. Đây là lần đầu tiên Tuấn Anh nhìn thấy Hàn tổng của anh quan tâm đến một cô gái như vậy, cô gái xấu xí này có điều gì đó đặc biệt mà không phải ai cũng có.

Win ngồi bên cạnh giường bệnh của Hạ Tuyết, ánh mắt Win nhìn những vết thương kia mà xót xa kèm theo sự hối hận. Có phải vì anh chỉ nghĩ đến bản thân mình, anh đã không thể bảo vệ HẠ Tuyết mà còn gây cho cô bao nhiêu nguy hiểm rình rập. Mọi người không dám động vào anh... nhưng còn Hạ Tuyết vì anh mà thành ra thế này. Win nắm lấy bàn tay trắng nõn lạnh ngắt không kiềm nổi cảm xúc đau thương.

- Thiếu gia, cậu về nghỉ ngơi đi.. cậu đã ở đây từ đêm qua đến giờ, nơi này đã có tôi chăm sóc Hạ Tuyết. - Một người làm đi tới mà nói.

- Tôi sẽ ở lại đây đến khi nào Hạ Tuyết ra khỏi viện. - Win đáp.

- Cô về nhà thu xếp ít quần áo cho tôi. - Nhưng... - Không nhưng gì cả, mau đi đi. - Win không nhìn mà nói, ánh mắt luôn nhìn gương mặt đầy vết thâm tím.

Một vị bác sĩ lớn tuổi bước vào, cầm trên tay hồ sơ bệnh án của Hạ Tuyết mà bước vào, ông chỉnh lại cặp mắt kính sau đó nhìn Win hỏi.

- Cậu là người nhà.

- Đúng vậy. - Win đáp. - Cô ấy không có gì nguy hiểm đúng không.

- Trước mắt là không có gì nguy hiểm đến tính mạng. - Vị bác sĩ nhìn vào hồ sơ mà nói. - Đa chấn thương và bị gãy xương tay, tổn thương tử cung sẽ dẫn đến việc sau này sẽ khó mà có con được.

- Ý ông là không thể sinh con sao? - Win kinh ngạc hỏi.

- Rất khó có thể có con được, trên bụng của bệnh nhân vết thâm tím vẫn còn hiện rõ... và nó đã ảnh hưởng đến tử cung của bệnh nhân. - Bác sĩ vừa nói vừa diễn tả. - Không hiểu ai lại ra tay độc ác như vậy. Win ngược đôi mắt không thể tin vào sự thật mà nhìn Hạ Tuyết đang hôn mê trên giường bệnh, nếu như cô ấy mà biết chuyện này thì có lẽ sẽ rất đau buồn

. - Bác sĩ, chuyện cô ấy không thể có con... xin đừng nói ra cho bất cứ ai. - Win nói.

- Được rồi, tôi hiểu... cậu cố gắng chăm sóc bệnh nhân...

- Cảm ơn bác sĩ. Nhưng khi nào thì Hạ Tuyết sẽ tỉnh lại.

- Hết thuốc mê cô ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi.

Nói xong bác sĩ xe qua vết thương trên người Hạ Tuyết rồi ra ngoài. Win nắm lấy tay Hạ Tuyết khẽ nói: "Tôi sẽ bao bọc em suốt cả đời này."

Có phải là tình yêu hay chỉ là lòng thương hại... Trong tình yêu không thể nào tồn tại lòng thương hại, và thương hại cũng khác hoàn toàn với yêu.

Tuấn Anh từ bên ngoài nhìn Tú Anh đang nằm trong phòng cách ly, vết thương không đung phải tim nhưng khá sâu và rất nguy hiểm. Hiện tại tính mạng của anh như ngàn cân treo sợi tóc, có thể đứt đi hơi thở bất cứ lúc nào. Tuấn Anh nắm chặt đôi bàn tay lại, hai mắt nhìn đứa em của mình mà xót xa. Anh nhanh chóng rời khỏi bệnh viện cho xe về hướng một căn nhà kho trống.

- Các người mau thả tôi ra, không biết tôi là ai sao hả... cha mẹ tôi sẽ cho các người chết không toàn thay. - Mai Hoa bị nhốt cùng Hồng Ngọc và Hoàng Mai thét lên.

- Cậu im đi, cậu có thét to hơn bọn họ cũng không quan tâm đâu. - Hồng Ngọc ngồi dựa vào tường mà nói.

- Mình rất sợ, mình muốn về nhà. - Hoàng Mai khóc thút thít mà nói.

Mặc kệ hai người kia có nói gì, Mai Hoa vẫn cứ thét lên những lời lẽ đe dọa. Dòng họ nhà Mai thị thế lực rất to lớn, The Win cũng kiêng dè một phần... bọn họ làm ăn phi pháp nhiều hơn nên nói về giới giang hồ lại quen biết vô cùng rộng. Thế nên MAi Hoa mới trở nên một người như vậy, quả nhiên là sống gần mực ắc hẳn sẽ đen.

- Câm miệng đi. - Tuấn Anh bước vào, nhìn Mai Hoa mà nói.

- Anh là người của Hàn gia, dám nhốt tôi vào đây... không sợ cha mẹ tôi sẽ cho Hàn gia không có đường sống.

- Cô lo ạng sống của mình trước đi. - Tuấn Anh nắm cổ áo Mai Hoa, sau đó hất văng ra góc tường lại nhìn qua phía Hồng Ngọc và Hoàng Mai hỏi.

- Chuyện này là ai chủ mưu. Hồng Ngọc và Hoàng Mai hoảng sợ khi thấy Tuấn Anh hất tung Mai Hoa không chút thương xót liền cùng nhau chỉ về phía Mai Hoa.

- Còn một cô gái khi tôi đến từ bên trong bước ra ngoài, không phải là người của các người sao? - Tuấn Anh luôn tò mò về cô gái mang gương mặt xinh đẹp như một thiên thần nhưng thân thủ rất nhanh.

- Cô ta không phải người của Hàn gia sao? Cô ấy tới là để cứu Hạ Tuyết mà. - Hoàng Mai nói.

Tuấn Anh nghe lời Hoàng Mai nói liền trong đầu suy nghĩ, cô ta nếu là đồng minh thì tại sao gặp anh phải bỏ chạy.

- Đại ca, ba người bọn họ giải quyết thế nào đây?

- Ba người cứ ở đây mà cầu nguyện đi, nếu Tú Anh có thể qua khỏi tôi sẽ suy nghĩ lại, nếu có trắc trở gì giết không tha. - Tuấn Anh nói xong quay lưng bước đi.

- Là cô ta... cô ta đâm nhát dao đó vào anh ta.. bọn tôi không có liên quan mà, xin tha cho bọn tôi. - Hồng Ngọc nghe xong liền hoảng sợ mà nói.

- Vậy Lâm Hạ Tuyết, vì sao thành ra như thế. - Tuấn Anh ngoảnh mặt lại nói.

- Haha, không phải vì mày đã đánh Lâm Hạ Tuyết không một chút ngại tay sao? - Mai Hoa cười lớn nhìn Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc tức giận lao tới phía Mai Hoa, hai cô gái như muốn giết nhau lao vào đánh cẩu xé.

- Đại ca, bọn họ...

- Mặc kệ đi. - Tuấn Anh nhìn về phía Hoàng Mai đang cuộn người ngồi trong góc chỉ biết khóc. - Mang cô ta đi. - Chỉ về phía Hoàng Mai. Bọn đàn em của Tuấn Anh đưa Hoàng Mai đi, Hoàng Mai lại vô cùng hoảng sợ nghĩ rằng anh ta sẽ xử lý cô đầu tiên liền phản kháng la hét xin tha nhưng cuối cùng lại bị bịt miệng lôi đi.

- Nói cho tôi biết, cô có quen cô gái đến cứu Lâm Hạ Tuyết hay không? - Tuấn Anh ngồi đối diện hoàng Mai mà hỏi.

Hoàng Mai nhìn Tuấn Anh bằng đôi mắt sợ sệt mà lắc đầu.

- Cô ta đến đó và có nói điều gì đặc biệt hay không? - Không có, nhưng giọng nói của cô ấy rất quen... - Hoàng Mai nhớ lại

. - Đúng rồi, là giống giọng cô giáo Kelly...

- Kelly sao? - Tuấn Anh kinh ngạc.

Hoàng Mai nhìn thấy nét mặt đổi đi của Tuấn Anh liền hoảng hốt gật đầu rồi cúi mặt xuống đất.

- Được rồi, tôi cho cô ra về... nhưng nếu cô dám nói với bất kì ai về chuyện này thì - Tuấn Anh đưa tay lên cổ, ra hiệu sẽ giết. - Tôi hứa... tôi hứa sẽ không hé nửa lời mà. - Hoàng Mai vui mừng, cô thoát được nơi này muốn làm gì cô cũng sẽ làm.

Có lẽ vì cánh tay của cô đau nhức hành hạ, đêm đó Kelly sốt mê man... hiện tại cô lại đang nằm trên giường của Hàn Thế Bảo mà không hề hay biết điều gì.

Hàn Thế Bảo bế cô lên phòng nghỉ thì phát hiện toàn thân Kelly nóng ran, Hàn Thế Bảo không thể bỏ mặc cô một mình trong phòng nghỉ này liền đưa cô vào phòng mình nghỉ ngơi, đặt một chiếc khăn ẩm trên trán Kelly, cho cô uống thuốc sau đó thay nước ấm cho cô cả đêm. Hàn Thế Bảo không hiểu vì sao mình lại có thể chăm sóc một cô gái đáng nghi ngờ này.

- Mẹ, mẹ ơi, cha ơi... đừng bỏ con mà... con sợ lắm. - Kelly khẽ nói trong cơn mê sảng, nước mắt tự nhiên rơi từ khóe mắt.

Hàn Thế Bảo ngồi đó, đưa bàn tay lau giọt nước mắt từ khóe mi cô nóng hổi. - Cô thật sự là ai, Kelly? - Hàn Thế Bảo nắm lấy bàn tay của Kelly vỗ về. - Vì sao trong cơn mê lại đau buồn như vậy, có phải cô cũng giống như tôi... có quá nhiều thứ phải giấu trong lòng.

27. Chương 24: Tôi Tin Cô.

- Trợ lý Hà, em trai của cậu cần phải được phẫu thuật với kĩ thuật tiên tiến hơn nơi này. Vết thương đó nếu để càng lâu sẽ dễ bị nhiễm trùng nhanh hơn. - Bác sĩ trưởng khoa ngồi trên chiếc ghế nói với thanh âm trầm lắng với Tuấn Anh.

- Không phải khi đến đây cũng đã phẫu thuật xong, và các người nói đã thành công sao? - Tuấn Anh lo lắng hỏi.

- Lần đó chúng tôi tưởng như không có biến chứng, nhưng thật không may vết thương kia không chịu lành mà ngày càng biến tính, chúng tôi đã hết cách chỉ còn mong gia đình mang cậu ấy sang Mỹ, bên ấy tôi có quen với một vị bác sĩ rất giỏi.

- Em trai tôi nếu qua Mỹ thì bao nhiêu phần trăm qua khỏi. - Tuấn Anh hỏi.

- 50%. - Bác sĩ đáp. - Nhưng nếu cậu còn chần chừ ở lại thì bệnh nhân sẽ nhanh chóng bị xuất huyết mà chết. - Thời gian điều trị theo tôi dự liệu sẽ là 2 tháng.

Tuấn Anh bước ra khỏi phòng viện trưởng, tưởng chừng như chỉ cần tịnh dưỡng và Tú Anh đã qua khỏi nguy hiểm, nào ngờ mọi thứ lại sụp đổ trước mắt như vậy. Tuấn Anh mặc trên người bộ trang phục dành cho thân nhân vào thăm bệnh nhân ở phòng cách ly, anh cứ đứng nhìn Tú Anh đang nằm đó với gương mặt trắng bệch gần như hóp vào sau vài ngày bất tỉnh.

- Anh. - Tú Anh hé mở mắt nhìn về phía Tuấn Anh, trên ngực anh đau nhói.

- Em tỉnh rồi sao. - Tuấn Anh vội nói.

- Hạ Tuyết, cô ấy có sao không? - Tú Anh hỏi.

- Cô ta không sao, em phải lo cho bản thân mình trước chứ. Mẹ mất đi giao em cho anh chăm sóc, nếu em xảy ra chuyện gì anh trai này làm sao mà nhìn mặt mẹ.

- Em xin lỗi... Tuấn Anh... có phải em sắp gặp lại mẹ của chúng ta phải không? - Tú Anh dùng đôi mắt không còn một chút sức lực mà hỏi.

- Em yên tâm, bác sĩ nói chỉ cần đưa em sang Mỹ thì vết thương kia sẽ được phẫu thuật lại. Rồi em sẽ là một người đàn ông hấp dẫn có hàng tá cô gái xung quanh. - Tuấn Anh mỉm cười nhưng trong lòng đau nhói.

- Chúng ta là anh em song sinh... anh làm sao có thể gạt được em chứ Tuấn Anh, có phải dù em có đi đâu thì mạng sống của em cũng sẽ rất nguy hiểm? - Tú Anh từng học qua ngành y trong thời gian nhập ngũ nên anh hiểu rõ mạng sống của mình đang chạm một góc đến tay tử thần.

- Dù là 1% cơ hội, anh cũng sẽ theo đến cùng... - Tuấn Anh nói.

-Anh có thể giúp em một việc không? - Tú Anh nhìn lên trần nhà mà nói.

Tuấn Anh nhìn em trai vừa rồi còn nói chuyện, hiện tại đôi mắt Tú Anh lung lên một nỗi niềm khó nói... Tú Anh nhìn về phía Tuấn Anh khẽ cười gượng:” Trước khi em đi, em muốn anh thực hiện giúp em....”

Kelly hạ sốt, toàn thân mất nước cả đêm nên cổ họng khô rát, cô nóng đến mức đổ mồ hôi như tắm trên người. Kelly giặt mình tỉnh lại thì nhìn thấy Hàn Thế Bảo đang ngồi gục mình bên cạnh cô, lại còn nắm tay cô...

- Cảnh tượng này... thật không đúng chút nào. - Kelly khẽ nói nhỏ.

Nhìn xung quanh cô phát hiện mình đang nằm trong phòng Hàn Thế Bảo, và trên giường của anh ta. Chiếc khăn còn ẩm nước rơi xuống giường cùng thau nước trên bàn khiến cô nhìn Hàn Thế Bảo bằng một cái nhìn có chút ảm áp, anh ta cũng biết chăm sóc cho người khác ư, lại là một người không có chút quan hệ như cô.

Kelly nhẹ nhàng ngồi dậy, không để cho Hàn Thế Bảo tỉnh giấc. Trên người Hàn Thế Bảo khoác một chiếc áo thun dài tay mỏng, tiết trời mùa đông lại lạnh dần hơn như vậy, không khéo anh ta lại bị ốm. Kel dùng chiếc mềm mỏng đắp lên người Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo đang ngủ nghe tiếng động đã tỉnh lại từ lâu, nhưng vờ ngủ xem cô ta muốn làm gì.

Kelly tiến về phía tủ lạnh, tu hết một chai nước đầy. - Nước nhà Hàn gia có khác, lại đã khát như vậy. - Kelly cười khẽ.

Cô lại tiến về phía giường, thấy Hàn Thế Bảo vẫn còn ngủ... đồng hồ chỉ 2h sáng.

” Trễ quá rồi, người nhà Hàn gia có lẽ đã nghỉ ngơi.”- Mặc dù rất muốn rời khỏi Hàn gia nhưng cô không muốn phiền đến giấc ngủ của người khác.

Cô nhìn về hướng Hàn Thế Bảo, đây là lần đầu cô có dịp nhìn gần anh như vậy, anh ta vì sao lại đẹp trai như vậy chứ, đến ngủ cũng đẹp.

- Hàn Thế Bảo, anh là một kẻ biến thái đẹp trai nhất mà tôi gặp đó. - Kelly khẽ cười nói.

Hàn Thế Bảo biết Kel đang nhìn mình thì vô cùng khó chịu nhưng vẫn vờ như đang ngủ.

- Hàn Thế Bảo, anh là một kẻ khốn kiếp vì sao lại đi hại công ty của anh Thiên Ân chứ... nhưng hôm nay anh vui đùa cùng bọn trẻ như vậy lại khiến tôi không thể hiểu rõ được con người anh.

Kelly cứ ngỡ Hàn Thế Bảo đang ngủ nên vô tư nói be bét, dù vậy những lời cô nói đều lọt vào tai anh.

- Tôi đang hy vọng, hy vọng anh không phải người tôi cần tìm... vì... tôi... có lẽ... có chút tình cảm đặc biệt với anh. - Kelly khẽ mỉm cười, đưa tay muốn chạm vào gương mặt của Hàn Thế Bảo nhưng không thể chạm tới.

Kelly nói xong, sau đó liền bỏ ra ngoài, vừa đi vừa mỉm cười, xem ra cảm giác thích một người cũng có một chút thú vị... Hàn Thế Bảo, con người anh ta không thật sự xấu như cô từng nghĩ đâu, anh ta có những điểm tốt và quá tốt mà cô đang nhìn thấy.

Hàn Thế Bảo nghe tiếng đóng cửa liền mở mắt ra, cô ta... vừa rồi... là đang thổ lộ với anh sao?

- Con vịt xấu xí kia, cô thích tôi ư? Cô có quá đề cao bản thân hay không. - Trong lòng Hàn Thế Bảo có chút rối ren, có chút tức giận không thể hiểu nổi.

Buổi sáng, Kelly rời khỏi biệt thự Hàn gia quay về nhà, đoạn đường khá ngắn nên cô quyết định sẽ đi bộ. Quang cảnh buổi sáng tại nơi này thật đẹp, từng giọt nước còn đọng trên những chiếc lá khẽ rơi xuống mặt đất rồi tan biến, những bầy chim thi nhau tìm mồi trên con đường vắng, phía xa có hai ông bà cụ tuổi đã cao đang cùng nhau đi bộ trên con đường, ánh mắt họ trao nhau vẫn còn nhũn ngọt ngào yêu thương.

- Con chào hai bác. - Kelly khẽ gật đầu chào khi đi ngang qua họ.

- Con gái nhà ai mà ngoan ngoãn thế, thật đáng khen mà. - Cụ bà nói.

- Cô gái đó chắc đang có chuyện vui, từ phía xa đã nhìn thấy nụ cười rất tươi từ trên môi cô ta rồi. - Cụ ông đáp.

- Cô đang có chuyện vui à. - Cụ bà quay lại hỏi.

- Dạ, con vừa phát hiện mình thích một người. - Kelly mỉm cười nói, sau đó bước đi.

Cụ bà mỉm cười nhìn Kelly bước đi xa khẽ nói:” Cầu mong cho cô gái đó sẽ mãi giữ được nụ cười ấy trên môi.”

Trên đường đón taxi đến cao ốc The Win, một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, chiếc xe này khá là quen thuộc với cô. Kelly bước tới khẽ gọi.

- Anh Thiên Ân... vì sao mấy ngày qua em không liên lạc được với anh. - Kelly hỏi.

- Anh sang Mỹ để giải quyết một số việc, anh vừa xuống máy bay sáng nay. - Thiên Ân đáp.

- Công ty Thiên Ân... em không giúp gì được cho anh. - Kelly khẽ buồn.

- Không sao đâu, công ty Thiên Ân không phải muốn pha sản là phá sản. - Thiên Ân nói. - Đừng nói chuyện công ty nữa, em có khỏe không Kelly, em đến The Win đã tìm được gì chưa?

- EM vẫn khỏe mạnh, em cảm thấy The Win làm việc gì cũng trong sạch, Hàn Thế Bảo lại là một tổng giám đốc tốt... xem ra anh ta không có liên quan đến cái chết của cha mẹ em.

- Đừng quá kết luận vội vàng như vậy, trong thương trường Hàn Thế Bảo là một tên mãnh khỏe đáng đề phòng của các công ty đối đầu.

- Em sẽ tìm hiểu kỹ hơn. - Kelly nhìn ra bên ngoài thì đã thấy tới cao ốc The Win. - Cảm ơn anh Thiên Ân, em nhất định sẽ không chủ quan nữa.

Kelly bước ra khỏi xe của Thiên Ân thì xe của Hàn Thế Bảo cũng vừa dừng lại. Hàn Thế Bảo nhìn Kelly sau đó liền bước tới.

- Cô và anh ta có quen biết sao? - Vờ hỏi.

- À, tôi... cũng có đôi chút. - Kelly đáp, Thiên Ân và The Win từng là đối thủ, cô lại đang là thư ký của tổng giám đốc, nếu như có mối quan hệ với Thiên Ân sẽ bị dị nghị.

Thiên Ân bước xuống xe, kéo Kelly về phía mình đáp:” Cô ấy là bạn gái tôi.”

- Anh Thiên Ân. - Kelly giật mình khi nghe Thiên Ân nói. - Hàn tổng, không phải vậy đâu...tôi và anh ấy chỉ là quen biết xã giao mà thôi. - Ra sức giải thích.

Hàn Thế Bảo bước một bước tiến tới gần Kelly khẽ mỉm cười, đưa miệng mình ghé sát vào tai cô mà nói:” Tôi tin cô.” Sau đó liền nắm tay Kelly kéo về phía sau mình. - Sắp có cuộc họp rồi, chúng ta vào thôi.

Hàn Thế Bảo nhìn về phía Thiên Ân nói nhỏ:” Tôi sẽ cướp lấy công ty Thiên Ân và cướp cả người phụ nữ của anh.”

28. Chương 25: Hàn Phu Nhân Trở Về.

Kelly cùng Hàn Thế Bảo cùng nhau bước vào thang máy riêng dành cho tổng giám đốc. Cô đứng phía sau anh, suy nghĩ về lời mà anh Thiên Ân nói, vì sao anh lại nói cô là bạn gái anh chứ, như vậy không phải đang làm khó cho cô sao.

- Hàn tổng, khi nãy... - Kelly cất tiếng giải thích.

- Tôi không phải đã nói sao, tôi tin cô. - Hàn Thế Bảo cắt ngang lời, sau đó lùi một bước quay mặt nhìn về phía Kelly. - Tôi dùng người tất nhiên phải đặt lòng tin họ.

- Cảm ơn anh đã tin tôi. - Kelly đáp, lùi một bước khi Hàn Thế Bảo tiến tới.

Hàn Thế Bảo lại tiến thêm một bước nữa về phía Kelly, nhìn vào đôi mắt cô nói nhỏ: "Nhưng tôi hy vọng, cô không khiến tôi thất vọng, được chứ."

- Tôi... tôi tất nhiên sẽ luôn trung thành với anh. - Kelly đáp, thái độ của Hàn Thế Bảo kì lạ, giống như anh ấy nhìn hết những suy nghĩ của cô sao.

- Tốt. - Hàn Thế Bảo quay lại về vị trí cũ, trên môi hơi nhếch cười như không, trêu chọc cô ta cũng có chút thú vị.

Kelly đi về phía bàn làm việc của mình, cô không hiểu nổi gương mặt mình lại đỏ bừng, cơ thể nóng hực lên như vậy, khi mà anh ta bước lại gần cô... trái tim cô lại đập rộn ràng hơn. Cô đưa tay sờ lên ngực, nhịp tim loạn xạ không có biểu hiện bình thường trở lại.

Hàn Thế Bảo bước ra từ phòng làm việc của mình, sau đó đi tới bàn làm việc của Kelly phía ngoài, Kelly nhìn cái dáng đi, từng bước di chuyển dứt khoát không nhanh không chậm đầy tự tin, lại gương mặt lúc nào cũng nhìn về phía trước ngẩng cao đầu, anh ta vì sao hiện tại cô nhìn lúc nào cũng thấy điểm tốt như vậy chứ.

- Cô còn ngồi đó làm gì, đã chuẩn bị xong tài liệu cho cuộc họp chưa? - Hàn Thế Bảo dừng trước bàn làm việc của Kelly mà nói.

- À, dạ... vâng... tôi đã chuẩn bị xong rồi... - Kelly lúng túng tìm tập tài liệu đã chuẩn bị từ trước. - Nhưng... nó đâu rồi. - Kelly khê hoảng khi không còn nhìn thấy nó nữa

Hàn Thế Bảo nhìn một thể trên bàn Kelly, lại nhìn thấy cái vẻ luống cuống kia trọng đến tội nghiệp.

- Được rồi, đã trễ giờ họp... không cần tài liệu nữa. - Hàn Thế Bảo nhìn đồng hồ trên tay nói.

- Nhưng... không có nó làm sao anh có thể dẫn dắt buổi họp. - Kelly đáp, một lần nữa tìm kiếm, rõ ràng cô đã cất cẩn thận trong ngăn kéo.

- Tôi đã đọc sơ qua nội dung... - Hàn Thế Bảo quay đầu. - Đi thôi.

Kelly nhớ rành mạch nội dung của tài liệu đó nhưng hiện tại thời gian quá gấp rút không thể nào làm lại kịp. Nhưng trong lòng có chút vui mừng, cuộc họp lần này nói về công ty Thiên Ân... nếu như anh ta trình bày không tốt với các cổ đông... không phải sẽ thất bại trong việc thuyết phục họ mua thêm Thiên Ân sao.

Hàn Thế Bảo ngồi ở vị trí trung tâm, những cổ đông phía hai bên trong người nào cũng có thể nói là bất tiền bối. Hàn Thế Bảo đứng lên, nói rõ rành mạch từng điểm hết như trong tài liệu chuẩn bị trước, Kelly từ phía dưới nhìn Hàn Thế Bảo lại thêm một phần khâm phục. Rõ ràng hôm qua cô chỉ đưa cho anh ta nhìn qua chưa đầy 5p, hiện tại anh ta lại không nói sai một câu chữ nào.

- Hàn tổng, những gì anh vừa trình bày thật sự rất tốt nhưng không phải Thiên Ân đã phá sản vì chỉ chú trọng vào cô ca sĩ An Nhiên kia, chúng ta lại dùng người như vậy ư. - Một cổ đông nói.

Hàn Thế Bảo mỉm cười, bất chuyển màn hình đáp: "Cô ta chỉ là một bước đệm cho giải trí The Win mà thôi, đây mới chính là "gà" thật sự của The Win." - Trên màn hình chính là những ca sĩ trẻ tuổi, đã được The Win mang về.

- Các vị cổ đông, nếu chúng ta mua lại Thiên Ân, tôi sẽ kiếm thêm một khoản không nhỏ về túi chúng ta. - Hàn Thế Bảo tự tin nói.

Các vị cổ đông gật gù như đồng tình.

- Nếu không có ai phản đối, chúng ta thống nhất sẽ mua lại giải trí Thiên Ân. - Hàn Thế Bảo nói, vừa đứng lên thì cánh cửa phòng họp mở toan, mọi người nhìn về một hướng.

- Tôi phản đối. - Giọng nói của một người phụ nữ vang lên, trông bộ dạng bà ta vô cùng quý phái và cao sang... bên cạnh là một cô gái xinh đẹp... có lẽ là thư kí riêng.

- Hàn phu nhân. - Giọng Hàn Thế Bảo thốt lên.

- Con trai, sao phải gọi bằng cái danh từ xa cách ấy. - Mẹ Thế Bảo cười đáp, nụ cười của bà ta đầy ranh ma.

- Hàn phu nhân về thật đúng lúc, phu nhân vừa nói phản đối điều gì. - Hàn Thế Bảo lại ngồi xuống ghế của mình, giọng nói không còn tự tin như lúc đầu.

- Tôi phản đối việc mua lại Thiên Ân... - Hàn phu nhân nói sau đó ra hiệu cho cô gái phía sau.

- Công ty Thiên Ân hiện tại đã có một người ra giá khá cao, nếu chúng ta có ý định mua lại nó thì sẽ phải bỏ ra một khoản không nhỏ. The Win trước giờ chưa từng phát triển về mảng giải trí, chúng ta nên chú trọng vào những trung tâm giải trí và du lịch đó là hai mảng sinh lời nhiều nhất. - Cô gái xinh đẹp kia đứng lên trên phía màn hình mà nói.

- Tôi cũng nghĩ vậy... thật sự rất liều lĩnh. - Một cổ đông lên tiếng.

- Tôi tin vào Hàn phu nhân có nhận định đúng đắn... chúng ta nên đầu tư nhiều hơn trong các lĩnh vực dễ dàng sinh lợi nhuận. - Các cổ đông khác cũng ra vẻ đồng tình.

- Nếu các vị cũng đồng tình như vậy, cuộc họp nên chấm dứt sớm một chút. Tôi vừa xuống máy bay liền đi xe đến nơi này, công việc thật sự làm tôi lại già thêm một chút rồi. - Hàn phu nhân tươi cười nói cùng các cổ đông.

- Hàn phu nhân vẫn còn trẻ đẹp, có lẽ tôi cần phải đưa vợ tôi đến Hàn gia mà học hỏi cách nào để luôn trẻ đẹp như phu nhân đây.

- Phu nhân nên về sớm nghỉ ngơi...

Mọi người đổ xô chú tâm vào Hàn phu nhân, Hàn Thế Bảo không quan tâm điều đó... ánh mắt lại hướng về cô gái xinh đẹp đi theo mẹ mình.

- Đi thôi. - Hàn Thế Bảo đứng lên nói với Kelly.

- Vâng. - Kelly cũng bước theo anh.

Cô ngoái nhìn lại cô gái kia, ánh mắt của cô ta cũng đang hướng về bóng lưng của Hàn Thế Bảo, hai người bọn họ có lẽ trước kia có quen biết. Hàn phu nhân kia là mẹ của Thế Bảo, lại phản đối dự án đầy triển vọng của con trai mình, xem ra trong nội bộ Hàn gia khá rối ren.

Hạ Tuyết từ từ hé đôi mi sau bao nhiêu ngày mê man bất tỉnh, cô vừa mở mắt liền nhìn thấy Win đang nằm ngủ ngay bên cạnh mình. Hạ Tuyết khẽ lay Win dậy, cô đang muốn biết tình hình của Tú Anh.

- Hạ Tuyết, cô tỉnh rồi sao, tôi gọi bác sĩ. - Win vội vàng gọi bác sĩ vào.

Qua kiểm tra sơ bộ, cô tỉnh lại thì mọi chuyện đã ổn, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏe mạnh. Bác sĩ rời khỏi phòng bệnh, Win bước đến giường bệnh của Hạ Tuyết mà nhẹ nhàng hỏi.

- Hạ Tuyết, cô ăn cháo đi... tôi vừa gọi người mang tới. - Win đổ cháo ra chén nói.

- Hàn thiếu gia, Tú Anh... anh ấy có làm sao không? - Hạ Tuyết hỏi.

- Chú ấy không sao rồi, nhát dao đó không trúng tim nên chỉ cần vết thương lành lặn là ổn cả. - Đây là lời mà Tuấn Anh nói với Win khi cậu hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Tú Anh, Win không rời Hạ Tuyết nữa bước từ khi cô nằm trong bệnh viện này.

- Vậy thì tốt quá rồi, tôi muốn đến thăm anh ấy. - HẠ Tuyết cố gắng ngồi dậy nhưng không được.

- Không được, cô vẫn còn yếu lắm... khi nào cô khỏe hơn một chút tôi sẽ đưa cô đi. - Win mang chén cháo nóng hồi về phía Hạ Tuyết.

- A nào, cháo rất ngon.

- Tôi có thể tự ăn mà. - Hạ Tuyết từ chối.

- Ngoan nào, cô không nhớ là không được phép cãi lời tôi sao? - Win đáp. Hạ Tuyết ngoan ngoãn để Win đút ăn được vài muỗng cháo thì không muốn ăn tiếp, Hạ Tuyết nằm xuống ánh mắt nhìn ra phía cửa sổ... cô đang thật sự muốn gặp Tú Anh... chỉ nghe kể qua cô thật sự không an tâm. Win bỗng nhiên nắm bàn tay Hạ Tuyết, Hạ Tuyết quay đầu về phía Win nhìn anh.

- Tôi xin lỗi. - Win khẽ nói.

Hạ Tuyết to mắt nhìn Win, anh ta vừa xin lỗi sao?

- Tôi chỉ nghĩ đến bản thân mình mà khiến em bị thương tổn như vậy. Những ngày qua nhìn thấy những vết thương kia, tôi vô cùng hối hận vì những gì đã làm với em.

- Hàn thiếu gia, tôi không trách anh... anh cũng đừng trách bản thân mình nữa... đó có lẽ là số phận... nhờ vậy mà tôi nhận ra rằng đôi khi phải nhìn về nhiều hướng, không nên chỉ cố gắng chạy theo một hướng không phải dành inh. - Hạ Tuyết đáp.

Win không hiểu hết ý nghĩa thâm sâu mà Hạ Tuyết đang nói, cũng không muốn hỏi.

- Cộc, cộc. - Tiếng gõ cửa vang lên.

- Chú Tú Anh. - Win khẽ thốt lên. - Chú đến đây tìm HẠ Tuyết sao?

- Hàn thiếu gia, cậu có thể để tôi cùng Hạ Tuyết nói chuyện một chút. - Tú Anh ngồi trên e lăn, mặc một bộ quần áo bệnh nhân mà nói.

- Được rồi, nhưng cô ấy cần nghỉ ngơi nhiều. - Win đáp.

- Tôi sẽ nói nhanh thôi. - Tú Anh mỉm cười.

Cánh cửa phòng bệnh của HẠ Tuyết đóng lại, Tú Anh đẩy hai bánh xe gần lại phía Hạ Tuyết. Hạ Tuyết ngồi dựa vào thành giường mắt hướng về phía Tú Anh.

- Anh đã không bỏ rơi tôi mà đi. - Hạ Tuyết mỉm cười nói.

- Tôi tất nhiên phải sống, cuộc đời này còn quá xinh đẹp mà. - Tú Anh đáp.

- Tú Anh, tôi đã hứa sẽ trả lời câu hỏi của anh trong căn nhà kho đó, tôi bây giờ sẽ trả lời anh....

- Suyt. - Tú Anh ra hiệu cho Hạ Tuyết dừng lại. - Tôi không muốn nghe nữa. - Tú Anh nói.

Hạ Tuyết không hiểu Tú Anh đang nghĩ gì, là cô đang muốn đồng ý yêu anh... vì sao anh lại không muốn nghe.

- Lâm Hạ Tuyết, em hãy nghe cho rõ những lời này của tôi. - Tú Anh nhìn thẳng vào Hạ Tuyết. - Tôi chỉ là cảm thấy em có chút xinh đẹp nên trêu chọc mà thôi, nhưng mà không ngờ lại vì em mà một chút nữa mất mạng. Tôi cảm thấy ở cạnh em thật nguy hiểm, vì vậy tôi không muốn trêu đùa em nữa.

Hạ Tuyết đông cứng cả người... không thốt ra được một lời.

- Vì vậy dù câu trả lời của em là gì, tôi cũng không quan tâm nữa... Em tốt nhất đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa... tôi cảm thấy nhìn em hiện tại quá chán ghét rồi. - Tú Anh nhếch miệng cười. - Vả lại, em xem thân phận của mình xứng với tôi sao? Vì vậy đừng treo cao nữa Lâm Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết khẽ nói:” Anh mau cút đi.”

- Tất nhiên tôi sẽ nhanh chóng ra khỏi nơi này, vì càng nhìn em tôi càng chán ghét.

Nói rồi Tú Anh tự mình đẩy xe lăn ra khỏi phòng Hạ Tuyết không nhìn lại.... vừa ra đến cửa phòng... anh liền đứng lên vừa bước đi vừa bấm điện thoại.

- Alo, đã chuẩn bị hành lý đầy đủ chưa, 30p nữa Tú Anh sẽ rời khỏi thành phố này.

Tuấn Anh nói sau đó đi về hướng phòng cách li của Tú Anh, nhìn đứa em trai lại tiếp tục hôn mê trên giường bệnh.

29. Chương 26: Hàn Liên Chi

Tại sân bay, chuyển đi trong bí mật và gấp gáp đưa Tú Anh sang Mỹ để tiến hành phẫu thuật. Hàn Thế Bảo bước vào bên trong nhìn Tú Anh qua lớp kính, các nhân viên y tế phải cách ly Tú Anh tiếp xúc với môi trường bên ngoài, vì vết thương sẽ trở nặng hơn.

- Cậu hãy ở lại Mỹ chăm sóc cho cậu ấy, dù sao thì Tú Anh chỉ có một mình cậu là người thân duy nhất. - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn tổng, tôi đưa Tú Anh sang Mỹ nhanh chóng sắp xếp mọi thứ sẽ trở về. Hàn phu nhân đã quay lại, tôi e một mình anh không phải đối thủ của bà ấy. - Tuấn Anh tuy ở bệnh viện lo cho Tú Anh nhưng luôn nắm mọi thông tin từ The Win.

- Hàn phu nhân. - Thiên Bảo nhếch miệng. - Bà ấy dù sao cũng là mẹ tôi mà, tôi không tin bà ta vô tình đến mức huỷ hoại tôi một lần nữa.

- Không thể nói trước được điều gì. Hàn tổng, năm đó bà ta chỉ vì chuyện đó mà đẩy anh vào cô nhi viện, sau đó lại muốn đẩy Win vào đường chết... bà ta thật sự không phải có thể dùng tình cảm mà suy nghĩ. - Tuấn Anh đáp.

- Theo cậu, lần này bà ta về nước với mục đích gì? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Tôi chưa thể chắc chắn được việc gì, nhưng Hàn phu nhân là một người nguy hiểm... - Tuấn Anh khẽ áp úng. - Hàn Liên Chi lần này cũng theo Hàn phu nhân về nước, Hàn tổng... anh đã gặp cô ấy rồi chứ.

Hàn Thế Bảo nghe nhắc đến cái tên Liên Chi liền từ khoe môi nhếch lên lại lạnh băng, trên gương mặt đầy nét ưu tư mà gặt đầu.

- Liên Chi, cô ấy... ngày càng trở nên xinh đẹp và tự tin hơn ngày xưa rất nhiều... không còn là cô bé nhút nhát ngày xưa. - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn tổng,... - Tuấn Anh đôi chút lo lắng.

- Tôi hiểu cậu muốn nói điều gì. - Hàn Thế Bảo cắt lời Tuấn Anh. - Quá khứ kia... tôi đã chôn giấu nó rất kĩ.

Tiếng loa thông báo máy bay sắp cất cánh, Tuấn Anh chào Hàn Thế Bảo mà bước đi trong lòng đầy sự lo lắng.

- Hàn tổng, Hàn Liên Chi là người của Hàn phu nhân, xin anh đừng để tình cảm lấn át lí trí. - Tuấn Anh quay lại nói với Hàn Thế Bảo sau đó nhanh chóng bước chân vào bên trong đường ra sân bay.

Hàn Thế Bảo hiểu những gì mà Tuấn Anh đang lo lắng, nhớ lại chuyện của mười năm trước trong lòng có chút bi ai.

Hàn Liên Chi: (25t) con gái nuôi của Hàn phu nhân, vô cùng xinh đẹp, là một con người có trí hướng lớn, luôn cố gắng phấn đấu để trở thành người giỏi nhất. Là một tình đầu của Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo quay lại cao ốc The Win, việc có người đặt giá ua lại Thiên Ân khiến Hàn Thế Bảo trong lòng vô cùng thắc mắc. Sau khi liên lạc với ngân hàng Thụy Sĩ liền phát hiện tài khoản của Hàn phu nhân đã được rút ra một số tiền lớn. Hàn Thế Bảo lại vô cùng tức giận, thì ra bà ta đứng phía sau việc của công ty Thiên Ân. Hàn Thế Bảo gọi Kelly vào bên trong phòng làm việc.

- Kel, thông báo ọi người tập họp cuộc họp khẩn cấp. Trong vòng 15p tôi muốn tất cả có mặt tại phòng họp.

- Vâng, thưa tổng giám. - Kelly khẽ đáp, nhìn vào đôi mắt đầy sự tức giận của Hàn Thế Bảo mà thắc mắc... nhưng không dám hỏi.

Hàn Thế Bảo đi phía trước, Kelly theo phía sau tiến vào phòng họp thì bỗng nhiên Hàn Thế Bảo ngừng lại, Kelly cũng vội dừng chân mà nhìn về phía trước mặt Hàn Thế Bảo, là cô gái hôm qua đi theo mẹ của anh ta.

- Thế Bảo, đã lâu không gặp. - Hàn Liên Chi mỉm cười nói, nụ cười của cô như mang mùa xuân đến làm nao lòng người đối diện.

- Liên Chi, em đến đây làm gì? - Hàn Thế Bảo bất ngờ hỏi.

- Mẹ bảo em thay mặt bà đến dự cuộc họp khẩn này. - Liên Chi vẫn giữ nụ cười kia.

Hàn Thế Bảo quay qua nhìn Kelly, Kelly liền đáp:” Hàn tổng, tôi... tôi không có thông báo với Hàn phu nhân.”

- Anh không hoan nghênh em sao, hay là vì em không xứng đáng để thay mặt mẹ đến đây. - Hàn Liên Chi ngây mặt hỏi. - Nếu anh nói em không được vào, em sẽ không vào.

Hàn Thế Bảo im lặng đôi chút nhìn Hàn Liên Chi, sau đó khẽ nói:” Có lẽ mọi người đang đợi chúng ta.”

Hàn Thế Bảo bước vào, Hàn Liên Chi nhìn theo bóng lưng của anh... từ ánh mắt ngây thơ khi nãy liền nhoeo miệng cười... Kelly nhìn Hàn Liên Chi nhanh chóng thay đổi như vậy liền có chút lo lắng... có vẻ Hàn Thế Bảo không thể từ chối lời nói của cô gái này.

Cuộc họp diễn ra khá căng thẳng giữa tranh luận của Hàn Thế Bảo và Liên Chi. Hàn Thế Bảo muốn dùng mọi cách mà mua lại Thiên Ân, trong khi đó Liên Chi lại dùng những quan điểm mà bất bỏ điều đó.

- Hàn tổng giám đốc, nếu đã có hai ý kiến trái nhau như vậy... chúng ta có nên bỏ phiếu kín hay không?- Liên Chi nói. - Mọi người có đồng ý với ý kiến của tôi không?

Mọi người ra vẻ đồng ý với cách Liên Chi đưa ra...

- Tôi là tổng giám đốc của The Win, tôi tất nhiên hiểu rõ The Win cần gì là tốt nhất. Chẳng lẽ các vị không tin tưởng vào tổng giám đốc sao? - Thế Bảo nói.

- Hàn tổng, anh nói vậy không đúng rồi... anh là tổng giám vì anh có cổ phần cao nhất ở The Win... nhưng nếu cổ phần của mọi người tại nơi này họp lại thì cao hơn anh... vì vậy mới có cuộc họp cổ đông này. Khoan nói tới vấn đề tin tưởng, chúng ta hãy nghĩ tới sự công bằng trước.

- Hàn tiểu thư đây nói đúng, chúng tôi đồng ý với ý kiến bỏ phiếu kín. - Một cổ đông lên tiếng.

Kelly nhìn Hàn Thế Bảo ngồi im, đôi mắt nhắm lại đợi kết quả bỏ phiếu với nét mặt vô cùng căng thẳng. Còn cô gái Hàn Liên Chi kia lại với nét mặt vô cùng tự tin và luôn nở một nụ cười giả tạo.

- Kết quả kiểm tra phiếu là. 3 thuận/ 7 chống. Nghĩa là The Win sẽ không mua lại Thiên Ân. - Một cổ đông kiểm phiếu nói.

Hàn Thế Bảo vẫn không mở mắt ra, các cổ đông cũng lần lượt ra về...

- Hàn tổng, họ đã đi hết rồi... chúng ta cũng nên quay về phòng tổng giám. - Kelly bước tới khẽ nói.

- Cô lên trước đi, tôi cần yên tĩnh một chút. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Vâng. - Kelly gom tài liệu trên bàn bước ra khỏi phòng, có lẽ vì chuyện vừa rồi mà Hàn Thế Bảo muốn ở một mình, cô cũng không tiện làm phiền.

Nhìn thấy Kelly bước ra khỏi phòng, Hàn Liên Chi lại bước vào phòng họp đi lại gần Hàn Thế Bảo. Anh nghe tiếng bước chân lại gần mình thì khẽ nhủ mày nói, đôi mắt vẫn không mở ra.

- Tôi đã nói cần yên tĩnh, cô còn quay lại làm gì? - Hàn Thế Bảo ngỡ Kelly quay lại liền nói.

- Thế Bảo, là em. - Hàn Liên Chi khẽ nói.

Anh mở đôi mắt mình ra, nhìn thấy Liên Chi đang đứng trước mặt liền ngẩng nhìn gương mặt xinh đẹp này, đã từ rất lâu rất lâu anh đã chôn vùi quên lãng.

- Xin lỗi, nhưng em không thể nào làm khác. - Hàn Liên Chi dùng đôi mắt đượm buồn nói.

- Em làm rất tốt. - Hàn Thế Bảo mỉm cười, đưa tay sờ lên bờ má Hàn Liên Chi. - Mười năm trôi qua thật nhanh, em lại trở thành một phụ nữ xinh đẹp và tài năng như vậy.

- Em vẫn luôn ân hận vì những gì đã xảy ra... em muốn tìm anh, muốn xin anh tha lỗi... nhưng... - Hàn Liên Chi buồn bã nói.

Hàn Thế Bảo đưa tay mình xuống bờ môi cô che lại, không muốn cô nói ra chuyện trước kia...

- Anh đã quên tất cả mọi việc rồi, đó là do Hàn phu nhân muốn em làm... anh biết em không có lỗi.

- Anh đã thật sự quên hết rồi sao, quên cả kỉ niệm của chúng ta. - Hàn Liên Chi rơi nước mắt, giọng nói rung lên trong tiếng nức.

Hàn Thế Bảo lau đi dòng nước mắt từ khóe mi của Hàn Liên Chi, sau đó đặt một nụ hôn nhẹ vào bờ môi cô ta, nhẹ nhàng đến mức sợ Hàn Liên Chi lại một lần nữa biến mất... một lần nữa rời xa.

Kelly đứng trước cửa phòng họp, nhìn thấy tất cả mọi thứ. Không phải đây là lần đầu Kelly nhìn thấy anh hôn nữ nhân khác, thậm chí anh và cô ca sĩ An Nhiên kia còn làm chuyện ghê tởm trước mắt cô... nhưng vì sao lần này cô lại cảm thấy khó chịu đến như vậy, trái tim Kelly như muốn nổ tung... Cô lùi một bước quay mặt mà bước đi, trên tay còn cầm một xấp tài liệu quan trọng cần chữ kí gấp của anh, nhưng hiện tại không có điều gì là quan trọng nữa... Kelly bỗng dưng cảm thấy mắt mình cay xè, giọt nước mắt từ khóe mi rơi xuống không kiểm soát.

Kelly tự lau giọt nước mắt kia đi... vì sao cô phải rơi lệ vì một người đàn ông xa lạ như vậy... Kelly tự nhìn mình trong gương... cô giả thành một người xấu xí thế này, một nam nhân ưu tú như anh ta làm sao có thể để mắt tới.

Điện thoại Kelly rung lên, là anh Thiên Ân đang gọi tới.

- Vâng, em nghe. - Kelly ngăn tiếng nức mà đáp.

- Công ty Thiên Ân đã phục hồi trở lại, vì vậy em hãy chuyên tâm vào việc của mình đừng lo lắng cho anh. - Thiên Ân nói.

- Vâng, chúc mừng anh. - Giọng Kelly lạc đi.

- Em sao vậy, giọng em rất lạ, em ốm hả. - Thiên Ân lo lắng.

- Không, em khỏe... mà... em cúp máy đây anh... em sẽ gọi lại anh sau. - Kelly nhanh chóng cúp máy, cô không muốn anh Thiên Ân lại lo lắng cho cô, anh ấy đã quá vất vả sau việc của công ty rồi.

Hàn Thế Bảo bước từ trong thang máy ra, đi thẳng về phòng tổng giám đốc mà không nhìn qua Kelly, nên không phát hiện đôi mắt đỏ hoe của cô... Kelly cũng cúi mặt không muốn bị anh phát hiện.

Cửa thang máy lại mở ra, lần này là cô ca sĩ An Nhiên bước ra... cô ta không màn đến Kelly mà đi thẳng vào bên trong phòng tổng giám đốc.

- Vừa mới hôn cô gái kia xong, lại hẹn cô gái này đến. - Kelly khẽ nói tự mình nghe. - Anh ta chính là tên lăng nhăng đáng ghét.

Kelly vừa nói dứt câu liền nhìn thấy An Nhiên từ phòng tổng giám đốc lao ra với đôi mắt đỏ hoe dẫn dụ nước mắt mà chạy nhanh về phía thang máy.

- Nguyên tắc 3 không. - Kelly tự nhủ.

Tiếng điện thoại bàn vang lên.

- Vâng, Hàn tổng.

- Cô liên hệ với báo chí, thông báo tôi và ca sĩ An Nhiên đã chia tay với lý do không cùng quan điểm. - Hàn Thế Bảo nói.

- À... vâng.. - Kelly đáp.

Bỗng dưng Kelly lại chợt buồn... vì cô gái kia sao?

Hạ Tuyết được Win chăm sóc tận tình và được bác sĩ cho về nhà tịnh dưỡng. Win nhất định mang cô về Hàn gia, không để cô một mình bên ngoài nữa. Hằng ngày bên cạnh Hạ Tuyết, Win chợt nhận ra cô gái này có một nụ cười buồn, đôi mắt buồn và rất ít cười... tuy vậy đó lại là chính điểm nổi bật khiến người khác chú ý đến Hạ Tuyết.

- Hạ Tuyết, em xem... sắp tết rồi nên khí trời càng se lạnh... em phải biết giữ ấm cơ thể chứ, vả lại em còn rất yếu. - Win choàng cho Hạ Tuyết một chiếc áo khoác khi nhìn thấy cô đang quần áo phong phanh ngồi trên xe lăn ngoài vườn.

- Win, vì sao tôi không thấy anh Tú Anh từ khi về lại Hàn gia. - Hạ Tuyết nói, cô luôn suy nghĩ về chuyện hôm đó... nhưng không phải vì cô dọn về nơi này mà anh ta đã bỏ đi.

- À, chú ấy đã được cha tôi đưa sang điều hành chi nhánh ở Mỹ rồi. - Win đáp.

- Chú ấy đi lâu chưa. - Hạ Tuyết hỏi.

- Tôi cũng không rõ, vì từ khi em nằm ở bệnh viện tôi không về Hàn gia.

- Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi chu đáo như vậy, mặc dù anh là thiếu gia còn tôi chỉ là một người hầu. - Hạ tuyết nói, cô luôn nhớ như in lời Tú Anh nói rằng thân phận cô không xứng.

- Tôi đã không còn xem em là người làm trong Hàn gia nữa. - Win ngồi xuống đối diện Hạ Tuyết1 mà nói.

- Vậy với anh, tôi là gì? - Hạ Tuyết hỏi.

- Là người cả đời này tôi muốn bao bọc em. - Win đáp, đưa bàn tay mình nắm lấy tay Hạ Tuyết. - Tôi sẽ bảo vệ em, vì tôi muốn làm điều đó.

Hạ Tuyết khẽ rút tay mình ra khỏi tay Win.

- Anh thích tôi ư.

Win gật đầu.

- Tôi nghĩ anh thích cô Kelly.

- Vì sao em biết điều đó. - Win ngạc nhiên hỏi.

- Vậy là sự thật, đàn ông các anh đều như nhau cả thôi... hôm trước thích người này hôm sau lại nói thích người khác. Thân phận tôi tuy thấp kém nhưng tôi có lòng tự tôn của mình, không phải thứ để đàn ông các người chơi đùa. - Hạ Tuyết vừa nói vừa rơi dòng nước mắt, câu nói của Tú Anh cứ lẩn quẩn trong tâm trí.

Win không đáp, chỉ dùng tay mình lau đi nước mắt của Hạ Tuyết mặc cho cô quay mặt đi sau đó khẽ nói.

- Em nói đúng... tôi từng thích cô Kelly... và tôi biết mình cũng chưa thể dứt đi cái tình cảm đó. Nhưng tôi hy vọng, em sẽ giúp tôi quên đi cô ấy mà toàn tâm toàn ý hướng về phía em.

30. Chương 27.1:

Hạ Tuyết ngược mặt lên, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào Win. Những điều Win đang nói ra, Hạ Tuyết cho là giả dối... đôi môi khẽ cười chua chát. Cô không nói một lời nào, chỉ yên lặng mà ngược nhìn Win một lúc, sau đó đưa bàn tay lên gương mặt của Win, đôi môi cất lên tiếng nói.

- Tôi không còn niềm tin vào đàn ông nữa, đặc biệt là đàn ông ở Hàn gia này.

Win bất ngờ trước câu trả lời của cô, cô gái này trong đầu đang nghĩ điều gì, vì sao lại ghét đàn ông Hàn gia như vậy.

- Lâm Hạ Tuyết, tôi đã làm điều gì sai khiến em ghét tôi như vậy? - Win hỏi, trong lòng vô cùng thắc mắc.

Hạ Tuyết quay mặt đi không đáp, tránh né ánh mắt dò hỏi từ Win. Win cũng không muốn ép Hạ Tuyết, cô ấy chắc chắn có điều khó nói.

Phía ngoài cổng, tiếng xe hơi chạy vào khuôn viên biệt thự Hàn gia, chiếc xe này Win cảm giác có chút quen thuộc nhưng không tài nào nhớ nổi chủ nhân của nó, chỉ nhớ đã từng thấy qua.

Trên xe một quý bà bước xuống, theo sau là Hàn Liên Chi. Win bất động nhìn Hàn phu nhân đang đi về hướng của mình.

- Hạ Tuyết, từ bây giờ em hãy cứ im lặng. - Win đi một bước để đứng phía trước mặt Hạ Tuyết.

- Đó là ai vậy, thái độ của anh có chút kì lạ. - Hạ Tuyết cũng đang nhìn về phía Hàn phu nhân.

- Là bà nội. - Win khẽ đáp.

Hạ Tuyết hơi giật mình, thì ra đây là Hàn phu nhân, mẹ của tổng giám đốc Hàn Thế Bảo đây tài ba phong độ... nhưng vì sao người thân quay về mà Win lại trở nên cực kì căng thẳng và có thái độ không vui như vậy.

- Xem bao năm không gặp, đứa trẻ ngày nào nay đã cao lớn và trở thành một thanh niên khôi ngô như vậy.

- Hàn phu nhân mỉm cười nói, nhưng trong nụ cười ấy có chút khinh ghét.

- Chào Hàn phu nhân. - Win cuối đầu chào.

- HAha, đúng là cha nào con nấy, cha cậu cũng không gọi tôi là mẹ, đền ngay cả cậu cũng không gọi tôi là bà nội. - Hàn phu nhân tắt hẳn nụ cười mà nói.

- Thưa Hàn phu nhân, vì từ bé chưa ai dạy cho tôi gọi hai chữ " bà nội" cả, đến khi lớn lên cũng không thể hiểu nổi hết ý nghĩa của nó... vì vậy tôi không thể tùy tiện nói ra. - Win đáp với giọng nói đầy oán trách.

Hàn phu nhân bật cười nhạt, nhìn Win từ đầu đến chân liền tỏ ra đôi phần xem thường.

- Hôm nay Hàn đại thiếu gia đã biết đáp trả lời ta rồi, không phải là một thằng nhóc con luôn trốn phía sau Hàn Thế Bảo.

- Nếu tôi có nói gì khiến Hàn phu nhân không hài lòng, hy vọng kẻ trên như Hàn phu nhân đây không chấp nhất phận dưới như tôi. - Win đáp, người phụ nữ này anh vô cùng căm hận.

Hàn phu nhân nhìn sang phía Hạ Tuyết đang ngồi trên xe lăn phía sau Win. Hạ Tuyết nhận ra Hàn phu nhân đang đưa mắt về phía mình liền cup mặt xuống tỏ vẻ bối rối.

- Còn vị tiểu thư đây là?? - Hàn phu nhân nhìn Hạ Tuyết hỏi.

Win bước một bước sang hướng mà Hàn phu nhân đang nhìn che chắn cho Hạ Tuyết mà đáp: " Không can hệ với bà, nơi này không hoan nghênh bà." - Win không muốn Hàn phu nhân để mắt tới Hạ Tuyết, bà ta sẽ gây khó dễ cho cô.

- Win, con không được phép vô lễ với phu nhân. - Hàn Liên Chi lên tiếng.

Hàn phu nhân tiến về một bước nhìn đăm đăm về phía Hạ Tuyết, được Win quan tâm như vậy chắc chắn là người mà cậu ta yêu thương... xem ra là một con cờ tốt.

- Đây là Hàn gia, tôi là mẹ của Hàn Thế Bảo. - Hàn phu nhân nhìn chăm chăm Hạ Tuyết mà nói. - Còn tiểu thư?

- Tôi là Lâm Hạ Tuyết, là... người... 1... - Hạ Tuyết có cảm giác rung sợ trước ánh mắt kia của Hàn phu nhân.

- Cô ấy là bạn gái tôi. - Win lại bước về phía trước mặt Hàn phu nhân. - Cô ấy có vấn đề gì sao, vì sao bà lại tò mò như vậy.

- Thì ra là bạn gái của Hàn thiếu gia đây sao. - Hàn phu nhân khẽ đắc ý. - Hàn thiếu gia thật biết chọn bạn gái, là một tiểu thư vô cùng xinh đẹp.

- Cảm ơn. - Win nói xong liền quay lưng đẩy Hạ Tuyết đi vào bên trong. - Chúng ta vào thôi, bên ngoài lạnh lắm.

Hàn phu nhân cùng Hàn Liên Chi đứng nhìn theo Win, Hàn Liên Chi liền nói nhỏ:” Mẹ, thằng bé đó ngày càng lớn và tính cách càng ngày càng khó trị.”

- Ngay cả Hàn Thế Bảo còn phải e ngại mẹ, thì thằng ranh đó có thể làm được điều gì. - Hàn phu nhân đáp.

- Nghe nói con và Thế Bảo...

- Dạ, con và anh ấy đã quay lại như trước kia. - Hàn Liên Chi khẽ cười đáp.

- Haha, rất tốt rất tốt. - Hàn phu nhân cười lớn. - Mọi chuyện xem như là đang tiến triển theo đúng như kế hoạch của chúng ta... The Win sẽ nhanh chóng thuộc về chúng ta. - Hàn phu nhân nhìn xung quanh biệt thự Hàn gia. - Những người chống đối lại ta thì chỉ có con đường đi vào tàn tro.

31. Chương 27.2:

- Đó là bà nội anh sao, thái độ của anh xem ra hai người không hoà hợp sao? - Hạ Tuyết nhớ đến ánh mắt của Hàn phu nhân có chút sợ sệt, ngồi trên xe lăn mà hỏi Win.

Ánh mắt Win hạ xuống, không còn cứng rắn như khi nãy... thật sự đối diện với Hàn phu nhân anh cảm thấy vô cùng ngột thở, cảm giác lo lắng tột độ.

- Không những không hoà hợp, bà ta đã từng muốn giết tôi. - Win đáp, ánh mắt lạnh giá.

- Sao... muốn giết anh. - Hạ Tuyết hỏi lại một lần nữa, không thể tin vào tai mình.

- Đó là chuyện trước kia. - Win dừng lại đi về phía trước mặt Hạ Tuyết. - Em đừng lo cho tôi, hiện tại tôi không còn là một đứa trẻ nữa, tôi có đủ khả năng để bảo vệ em.

Hạ Tuyết đưa ánh mắt nhìn vào đôi mắt đầy sự kiên quyết của Win, cô không muốn tin những gì Win nói nhưng những chân thành trước mắt này khiến cô đôi chút xao xuyến. Thật ra trong thâm tâm cô, cô đang hướng đến Win hay Tú Anh, vì sao hình ảnh người đàn ông vì cô bị mà đâm nhát dao sắc bén kia vào lòng ngực cứ mãi hiện ra trong tâm trí, vì sao dù cho anh ta làm tổn thương cô như vậy cô vẫn cảm thấy nhớ anh ta, cảm thấy đau lòng cho từng câu nói.

Win đưa Hạ Tuyết vào phòng, sau đó cùng cô ngồi trước cửa sổ mà ngắm nhìn ra ngoài cửa sổ, từng đóa hoa nở rộ ngoài vườn khiến không gian trở nên bớt căng thẳng hơn. Hạ Tuyết nhìn sang Win, cậu ấy đã từng bước vào tim cô nhưng có lẽ cái tình cảm đầu đời chớm nở kia không thể nào lớn bằng tình cảm đầy máu và đắng cay.

- Win, anh biết không tôi đã từng thích anh... - Hạ Tuyết khẽ nói.

- Là thật ư, tôi lại quá vô tâm như vậy.

- Không phải vì anh vô tâm, là anh hướng về Kelly mà không nhìn thấy tình cảm của những người xung quanh đang trông theo anh. - Hạ tuyết mỉm cười.

Win khẽ đưa tay lên tóc Hạ Tuyết, vuốt mái tóc dài đen của cô.

- Nhưng sau khi tôi bị Mai Hoa bắt đi... tôi nhận ra đó chỉ là sự bông bột của tuổi trẻ, cả anh nữa người anh đang nhớ tới, trong mắt anh là cô Kelly. - Hạ Tuyết nói.

- Tôi... tôi thật sự có tình cảm với em. - Win nắm chặt tay Hạ Tuyết mà nói.

- Nhưng tình cảm của tôi, có lẽ đang hướng đến một nơi khác... dù nơi đó họ không chấp nhận tôi, họ xem thường tôi... nhưng tôi sẽ cứ hướng tới nó dù không có kết quả gì. - Hạ tuyết buồn bã nói, giọng nói cô ngắt quãng. - Chúng ta sẽ là bạn, Win.

- Tôi sẽ đợi em, và sẽ khiến em thích tôi như lúc ban đầu chúng ta gặp nhau... - Win lắc đầu nói. - Hạ Tuyết, nếu ngay cả em cũng bỏ rơi tôi... tôi sẽ mất hết tất cả. - Win nhìn ra ngoài vườn, đôi mắt lộ rõ u sầu.

- Mất hết? - Hạ Tuyết không hiểu hết lời Win nói.

- Tôi không phải là người thừa kế của Hàn gia, tôi là một kẻ trắng tay... - Win cười khẩy. - Hạ Tuyết, tôi chỉ còn một mình em bên cạnh. Từ bé Hàn gia này cứ như một ngôi nhà ma đầy lạnh lẽo, tôi đã sống ở bên trong đó mười bảy năm. Đến khi gặp được cô Kelly, tôi nhận được sự quan tâm từ cô ấy và điều đó thật là ấm áp... vì vậy tôi muốn Kelly chỉ có thể là của tôi... tôi không muốn cô ấy rời xa tôi. Nhưng rồi cuối cùng, cô Kelly cũng rời xa tôi và tôi lại quay về ngôi nhà lạnh lẽo kia. Hạ Tuyết, em có thể đừng đi đâu... đừng rời xa tôi được không?

Hạ Tuyết vào Hàn gia cũng được một thời gian, cũng hiểu được đôi phần tâm trạng của Win, trong thâm tâm cô cảm thấy Win không phải là người xấu, chỉ vì anh quá cô đơn đến mức bốc đồng với tất cả mọi chuyện. Hạ Tuyết đưa bàn tay mình lên gương mặt Win, sau đó nhìn anh khẽ nói.

- Ngôi nhà này thật lạnh lẽo, bàn tay tôi hy vọng sẽ truyền hơi ấm cho anh. - Hạ Tuyết đáp. - Tôi sẽ không rời khỏi nơi này cho đến khi anh không còn cần tôi nữa.

Win ôm lấy Hạ Tuyết trong vòng tay mình, anh nhất định sẽ khiến người con gái hiền dịu này chấp nhận tình cảm của mình.

Kelly nằm trong phòng, cô suy nghĩ về mọi chuyện gần đây đang xảy ra với mình. Bỗng nhiên cô đến với Hàn gia thông qua công việc gia sư cho Win, lại tiếp cận Hàn Thế Bảo vì anh ta là chủ mới của ngôi nhà trước kia cô từng sống. Chưa tìm hiểu được gì từ Hàn Thế Bảo, trái tim cô lại đập mạnh khi nhìn thấy anh ta, nhìn ở mặt nào cũng thấy Hàn thế Bảo là người hoàn hảo... Kelly khẽ thở dài, hiện tại không phải là lúc cô được xao lòng, cô sẽ tập cách không quan tâm đến mọi thứ xung quanh Hàn Thế Bảo nữa, nếu có chỉ là vì điều cô cần xác nhận Hàn gia và cha mẹ cô là quan hệ như thế nào.

Kelly nhắm mắt lại, hình ảnh Hàn Thế Bảo lại hiện ra... Cô nhanh chóng mở mắt ra mà khẽ tức giận với bản thân. Vì sao lí trí không thể điều khiển được con tim, Kelly lắc đầu khiến mái tóc cô bù xù hết mức. Cô không thể ngủ được, cứ nhắm mắt lại liền nhìn thấy Hàn Thế Bảo.

Cô quyết định tìm đến Ciz bar nghe nhạc và uống chút rượu để giải tỏa đầu óc... Kelly thay đổi trang phục của bà cô 25t, sau đó nhìn mình trước gương. Suy nghĩ một chút, Kelly thay đổi trang phục từ một chiếc quần jean thành một chiếc váy ôm sát tôn lên đường con cơ thể, chiếc áo cúp ngực tôn lên vòng một đáng tự hào. Sơn môi đỏ, kẻ mắt cá tính cô tự tin bước ra khỏi nhà với một bộ dạng hoàn toàn khác hằng ngày... cô hiện tại đang dùng gương mặt thật.

- Haha, sẽ không ai biết mình là ai... mình sẽ nổi loạn một chút.

Xe taxi dừng trước Ciz, Kelly bước vào liền nhận được ánh mắt chú ý của rất nhiều nam nhân. Cô ngồi một mình trên bàn, kêu một loại rượu mạnh...

- Tôi có thể mời em một ly chứ? - Một người đàn ông bước tới.

- Xin lỗi, tôi đang đợi bạn trai. - Kelly cười đáp, cô không muốn bị làm phiền.

Nghe Kelly nói vậy thì người đàn ông kia cũng bỏ đi, dính vào phụ nữ đã có chủ chỉ mang rắc rối mà thôi.

Nhạc lên, Kelly uống cạn ly rượu liền có chút hứng thú... tự mình bước lên sàn chính trung tâm mà lắc lư theo tiếng nhạc xập xình.

Hàn Thế Bảo ngồi trong một góc khuất, vừa uống rượu vừa nhìn ra bên ngoài. Hiện tại anh đang cùng Liên Chi quay lại như trước kia, nhưng tũu miệng đã nói quên đi chuyện cũ nhưng trong lòng vẫn còn nhiều nghi ngại, vì Liên Chi dù gì cũng là người của mẹ anh.

Trên sàn diễn, mọi người đang tập trung thành vòng tròn quanh một cô gái vô cùng quyến rũ đang lắc lư theo điệu nhạc một cách chuyên nghiệp. Điều này khiến Hàn Thế Bảo chú ý đến, Hàn Thế Bảo nhovn miệng cười, đã từ rất lâu không nhảy lại nhìn thấy một cô gái có những động tác chuyên nghiệp khiến anh vô cùng hứng thú.

Hàn Thế Bảo đứng lên từ từ đi về phía sàn nhảy trung tâm. Anh bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc và hoà chung với các tư thế của Kelly. Hàn Thế Bảo đưa tay ôm eo Kelly, cùng cô nhảy những tư thế tuyệt đẹp khiến mọi người xung quanh đều dừng lại mà ngắm nhìn bọn họ.

- Cô là ai, cô gái quyến rũ. - Hàn Thế Bảo khẽ đưa môi nói vào tai Kelly.

Nhận ra giọng nói quen thuộc, trong ánh đèn mờ ảo, cộng thêm đã thấm hơi men, Kelly nhìn không ra mặt người đang nhảy cùng mình. Cho đến khi Hàn Thế Bảo nâng cao cô lên, sau đó hạ xuống và đặt vào môi cô nụ hôn cuồng nhiệt như muốn chiếm lấy.

Tiếng vỗ tay ầm ầm của mọi người, đầu Kelly choáng váng muốn đẩy người đàn ông kia ra lại không thể, bàn tay anh ta ôm chặt vòng eo cô, đôi môi tham lam không dứt.

Kelly ngẹt thở đến mức không thở nổi, hơi men từ miệng người đàn ông kia phả vào miệng mình. Cô không còn làm chủ được bản thân mình ngắt đi trên tay Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo bế Kelly ra khỏi Ciz bar, bấm thang máy xuống tầng hai...

Cánh cửa phòng Vip mở ra, Hàn Thế Bảo đặt cô gái này lên giường. Giờ mới nhìn thấy được gương mặt của cô ta, quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân... Giai nhân đã ngã trên tay, Hàn Thế Bảo từ từ cởi bỏ khoá kéo chiếc váy trên người Kelly.

- Nước nước, tôi muốn uống nước. - Kelly khẽ lên tiếng.

Hàn Thế Bảo nghe giọng nói quen thuộc này liền giật mình, sau đó ngừng lại mọi hành động mà nhìn cô gái say mềm trên giường một cách kì lạ.

32. Chương 28.1: Cô Là Gì Trong Anh.

Kelly đầu nhức như búa bổ, cái loại rượu chết tiệt kia ở Ciz bả khiến cô không thể nào ngồi dậy nổi... cổ họng khát khô, toàn thân nóng hực như người bị sốt. Cô hé mắt nhìn xung quanh, nơi đây thật kì lạ không giống như căn phòng của cô. Sau vài giây chấn tĩnh, Kelly liền bật dậy hoảng hốt.

- Đây là đâu? - Kelly khẽ nói.

Cô quay sang phía bên cạnh, nhìn người đàn ông đang nằm cạnh mình... là Hàn Thế Bảo. Nhìn lại mình trong gương phía trước mắt, gương mặt thật không che đậy trước mặt Hàn Thế Bảo.

Kelly rung rẩy nhìn cơ thể mình đang bị che chắn dưới tấm chăn dày.

- Á á á á á...aaaaaaaaaaaaaaaa. - Kelly hét lên, giọng hét không thể to hơn.

Hàn Thế Bảo đang ngủ nghe tiếng hét của cô gái bên cạnh, lười biếng mở mắt nhìn cô gái trước mắt sau đó liền quay mặt đi như muốn ngủ tiếp.

Cô nhìn Hàn Thế Bảo đầy hận ý, hần ta đêm qua đã làm gì cô... có phải là những việc từng làm với An Nhiên hay không? Hiện tại nếu cô lên tiếng mắng chửi thì anh ta sẽ nhận ra giọng nói cô, Kelly tự mình bình tĩnh lại sau đó liền mặc lại trang phục dưới sàn.

Hàn Thế Bảo ngồi dậy, nhìn Kelly từ nhà vệ sinh bước ra, lưng dựa vào thành giường rộng, nhếch miệng cười nói.

- Sau một đêm, cô em không có điều gì để nói với tôi sao? - Hàn Thế Bảo lên tiếng.

Kelly không đáp, cũng không nhìn về Hàn Thế Bảo mà hướng về phía cửa ra vào.

Hàn Thế Bảo đứng dậy, đi về phía Kelly kéo tay cô ép sát vào tường.

- Thái độ như vậy là ý gì. - Hàn Thế Bảo nhìn thẳng vào đôi mắt của Kelly.

Kelly không đáp, quay mặt sang một bên.

- Nói cho tôi biết, cô tên gì. - Hàn Thế Bảo ép sát đôi môi vào tai Kelly nói khẽ.

Kelly rùng mình, nhất quyết không lên tiếng.

- Nếu em cứ im lặng như vậy, tôi sẽ khiến em phải lên tiếng bằng cách khác. - Anh tiếp tục nói khẽ vào tai.

Hàn Thế Bảo nói xong, đưa đôi môi đặt vào đôi môi Kelly bá đạo chiếm lấy không chút nới lỏng, như muốn hút tất cả sinh lực của cô. Kelly cảm nhận được hơi thở của Hàn Thế Bảo, không biết từ khi nào lại có cảm giác quẩn luyến mà tự mình đáp trả. Hai tay cô không còn sức lực mà phản kháng lại nữa, Hàn Thế Bảo nới lỏng đôi tay của mình không còn cầm lấy bàn tay cô mà ôm chặt vòng eo cô, bế cô lên hướng về phía giường lớn.

Kelly bị bế bổng lên liền thoát khỏi cái u mê kia, anh đặt cô xuống giường lớn bắt đầu sự thám hiểm. Kelly liền dùng sức đẩy HAN thế Bảo ra khỏi người mình, sau đó tát Hàn Thế Bảo tóa lửa.

Hàn Thế Bảo bất ngờ, cô ta lại có thể đánh anh sao. Lực từ đôi bàn tay kia không phải là của một cô gái yếu đuối. Anh đứng lên, lau đi vết máu còn đọng lại ở khóe môi.

- Thật thú vị. - Hàn Thế Bảo nhìn về phía Kelly với vết thương còn rỉ máu trên môi.

Hàn Thế Bảo từ từ bước tới phía Kelly đang ngồi nhìn anh trên giường, cứ như là mèo vờn chuột... anh có đôi chút kích thích với trò thú vị này.

Cô nhanh chóng bước xuống giường, nhưng đã bị anh ôm lấy mà cả hai cùng ngã xuống giường một lần nữa. Lần này Hàn Thế Bảo có chút phòng bị nên Kelly không thể dùng thế võ nào để ra tay, hai tay cô đã bị bàn tay lớn của anh nắm chặt. Kelly hiện tại chính là cá đã bị bắt vào trong chậu.

- Mau nói cô tên gì, nếu không đừng trách. - Hàn Thế Bảo nói lớn.

Kelly vùng vẫy mãi cũng không thể nào thoát ra khỏi tay anh ta, người đàn ông này xem bên ngoài nhả nhận lại có sức mạnh như vậy ư.

Hàn Thế Bảo quyết tâm cho cô gái này phải mở miệng, anh trêu đùa mà đưa tay còn lại lên cơ thể mềm mại kia, khóa kéo phía sau đã bị anh kéo hơn nữa. Kelly lần này là vô cùng kinh hãi, không kiềm chế được mà hét lớn.

- MAU dừng lại, tên biến thái khốn kiếp này.

- Cuối cùng cũng chịu mở miệng. - Hàn thế Bảo dừng lại, không kéo chiếc khóa kia nữa. - Nói cho tôi biết, cô tên gì.

- Tôi... tôi tên... Bảo My. - Kelly khẽ đáp.

- Cô có quan hệ gì với Kelly, hả. - Hàn Thế Bảo nói, giọng nói của cô ta rõ ràng giống với cô thư kí riêng... nhưng gương mặt này không có một điểm giống.

- Kelly là ai? Tôi không biết. - Kelly vờ nói.

- Thật sự không quen không biết. - Hàn Thế Bảo lần này nhướn miệng cười đầy đều cán.

- Thật sự tôi không biết. - Kelly gật đầu, ánh mắt vô tội.

- Nếu không phải là người quen của cô ta, như vậy thì dễ rồi... tôi sẽ ăn cô cho đến hết. - Hàn Thế Bảo dùng tay kéo khóa kéo phía sau Kelly nhanh chóng.
 - Tên biến thái này, mau thả tôi ra... tôi và anh không quen không biết. - Kelly hét lên.
 - Đêm qua chỉ vì giọng nói mà tôi không động vào cô, cứ ngỡ cô có mối quan hệ với cô ta... nhưng nếu đã không phải thì sao tôi có thể bỏ qua ột con mồi thơm ngon này. - HẦN THẾ BẢO trêu đùa không tha.
- Kelly khẽ mừng thầm, vậy là đêm qua anh ta chưa động vào người cô, nhưng vì sao quần áo cô không còn trên người... tên biến thái như hắn có thể kim lòng trước một cô gái không còn ý thức sao? Vì giọng nói của cô giống với Kelly mà hắn không muốn động vào ư, hắn ta ghét Kelly như vậy sao? không muốn có bất cứ liên quan nào.
- Vì sao anh sẽ không động vào tôi nếu tôi là người quen của cô gái tên Kelly kia. - Kelly khẽ hỏi, muốn biết câu trả lời.
 - Vì tôi không muốn cô ấy nhìn tôi bằng đôi mắt thất vọng. - Hàn Thế Bảo đáp.

33. Chương 28.2:

Điện thoại của Hàn Thế Bảo reo vang cả một góc phòng, anh nhìn qua Kelly rồi buông cô ra mà tiến đến về phía chiếc điện thoại đang reo. Anh nhìn qua điện thoại rồi nhìn sang hướng Kelly sau đó ra ban công nghe máy.

- Liên Chi, có việc gì sao? - Hàn Thế Bảo bắt máy.
- Anh đang ở đâu vậy, em đang ở The Win đợi anh. - Liên Chi đáp. - Không phải hôm nay hẹn em cùng dùng cơm.
- Anh xin lỗi, có lẽ hôm nay thất hẹn với em rồi. - Hàn Thế Bảo đáp. - Chúng ta sẽ gặp vào tối nay.
- Anh đang bận sao? - Hàn Liên Chi hỏi, anh ta không đến The Win mà bận bên ngoài sao, là có kế hoạch gì mà cô chưa được biết.
- Anh có chút việc, gặp lại em sau... - Hàn Thế Bảo cúp máy.

Hàn Liên Chi nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt đen, anh ta không phải dạng người bỏ bê công việc mà ra ngoài vui chơi, hôm nay lại không thấy cô thư kí ở văn phòng, có phải bọn họ đang cùng nhau đi kí hợp đồng hoặc lên lút đằng sau Hàn phu nhân mà khách trương thế lực.

Hàn Thế Bảo quay lại phòng thì bóng dáng cô gái kia đã mất dạng, cánh cửa ra vào vẫn còn mở chưa kịp đóng lại. Hàn Thế Bảo nhìn về phía giường lớn, hương thơm phản phát của cô gái kia vẫn còn đọng lại nơi này, trên giường vương vào gối sợi tóc dài màu đen thướt tha của cô gái. Hàn Thế Bảo bật cười, từ khi nào anh lại đa tình như vậy.

Kelly nhanh chóng quay về nhà thay đổi trang phục và hình dáng mà lái xe với tốc độ tên lửa đến The Win, cô phải nhanh chóng đến trước Hàn Thế Bảo nếu không sẽ bị anh ta nghi ngờ. Cái tên đàn ông chết tiệt đó, không phải là đã có bạn gái là Hàn Liên Chi rồi sao, vậy mà không an phận ra ngoài phong lưu như vậy... Kelly vừa phóng xe như bay, vừa tức giận nhớ lại chuyện vừa qua.

Quả nhiên khi Kelly đến thì Hàn Thế Bảo vẫn chưa đến, cô thờ phào nhẹ nhõm bước vào bàn làm việc tỏ ra không có chuyện gì xảy ra như mọi ngày. Cánh cửa thắng máy mở ra, Hàn Thế Bảo bước vào đôi mắt nhìn qua Kelly như muốn xuyên thấu cô. Kelly đứng lên cúi đầu chào anh, sau đó liền lảng tránh ánh mắt đó mà cúi mặt làm việc.

- Kelly, sáng nay có ai đến tìm tôi không? - Hàn Thế Bảo hỏi.
- Không, thưa Hàn tổng. - Kelly liếc nhìn qua danh sách hẹn gặp, sáng nay anh ta không có cuộc hẹn nào.

- Thật sự là không có ai sao? - Hàn Thế Bảo hỏi lại một lần nữa.

- Vâng, thưa tổng giám đốc. - Kelly trả lời rành rọt.

- Cảm ơn cô, thư kí Kelly. - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly hơi cười nhếch, sau đó đi vào phòng làm việc.

Kelly nhìn theo bóng lưng Hàn Thế Bảo cảm thấy có chút không an tâm, sau khi Hàn Thế Bảo đi vào sau cánh cửa phòng làm việc cô liền gọi xuống lễ tân mà hỏi, liền nhận được thông báo rằng Hàn Liên Chi vừa rời khỏi phòng tổng giám đốc thì cô vừa đến nên không gặp mặt. Kelly lần này chỉ muốn đào một cái hố mà chui xuống trốn, anh ta đang nghi ngờ cô rồi sao? Kelly ngồi thừ trên bàn làm việc, sau đó liền bén mảng đi đến cửa ra vào mà gõ cửa.

- Vào đi. - Hàn Thế Bảo nói lớn.

- Hàn tổng. - Kelly bẽn lẽn đi vào.

- Có chuyện gì sao? - Hàn Thế Bảo liếc nhìn thái độ của Kelly không giống bình thường.

- Tôi vào... để xin lỗi anh... vì hôm nay tôi đến trễ một chút... nên không gặp Hàn tiểu thư đến tìm anh. - Kelly ấp úng.

- Vì sao cô đến muộn? - Hàn Thế Bảo đưa mắt từ xấp hợp đồng phía dưới bàn nhìn thẳng Kelly. - Hôm qua cô không về nhà sao?

Kelly như muốn đứng tim, quả nhiên là cô đang bị Hàn Thế Bảo nghi ngờ.

- Anh hỏi vậy là có ý gì? - Kelly giữ bình tĩnh đáp. - Hôm qua tôi bị mất ngủ vì phải hoàn thành xong báo cáo này, nên hôm nay tôi dậy muộn một chút... anh không vì vậy mà đánh giá tôi là loại phụ nữ đi qua đêm không về nhà sao?

- Cô tận tâm với công việc như vậy là tốt, được rồi tôi sẽ bỏ qua chuyện lần này... ra ngoài đi. - Hàn Thế Bảo nói.

- Cảm ơn Hàn tổng. - Kelly cúi đầu cảm ơn rồi quay lưng ra ngoài.

Hàn Thế Bảo đứng lên, đi nhanh về phía Kelly...

- Kelly. - Hàn Thế Bảo gọi.

Kelly quay đầu lại thì Hàn Thế Bảo đã đến gần sát mình.

- Hàn tổng, anh gọi tôi. - Kelly lùi về sau một bước nói.

- Hôm qua, có phải cô có uống chút rượu phải không? - Hàn Thế Bảo tiến lên thêm một bước, gương mặt để sát gương mặt cô.

Kelly lần này xem như tự mình hại mình rồi, vì sao lại tìm đến Ciz và uống rượu tại nơi đó để đụng phải Hàn Thế Bảo. Kelly lùi về sau thì Hàn Thế Bảo càng tiến tới, cho tới khi ép Kelly vào cửa ra vào đang đóng chặt.

- Sao cô không trả lời hử, Kelly. - Hàn Thế Bảo lại hỏi, giọng anh the thẽ vào tai khiến cô rợn người.

- Hàn tổng... anh... tôi... tôi có uống hay không cũng phải báo cáo cho anh sao? - Kelly khẽ nói.

- Cô cần gì phải căng thẳng như vậy. - Hàn Thế Bảo cảm thấy trêu chọc đã đủ liền buông ra. - Tôi chỉ muốn nói nếu lần sau có muốn uống rượu hãy đến tìm tôi, tôi sẽ uống cùng cô... uống rượu một mình chỉ càng chuốt thêm muộn phiền mà thôi.

Kelly không biết phải đáp thế nào, anh ta thật sự đang nghĩ điều gì?

- Được rồi, ra ngoài đi. - Hàn Thế Bảo quay về bàn làm việc.

Kelly bước ra ngoài, Hàn Thế Bảo nhìn Kelly sau đó liền lắc đầu. Quả thật giọng nói rất giống nhau nhưng hai cô gái này hoàn toàn khác nhau. Khi này anh cố tình lại gần Kelly thì phát hiện mùi hương của cô không giống như cô gái kia, màu tóc cũng không hề giống, đặc biệt về bề ngoài càng không thể so sánh nổi. Hàn Thế Bảo lắc đầu xua tan suy nghĩ không thể trong đầu, có lẽ chỉ là trùng hợp.

Hàn Thế Bảo mở điện thoại của mình lên, nhìn những bức ảnh mà anh đã kịp chụp lại khi mà Kelly vẫn còn đang trong tình trạng say mềm.

- Cô ta ngủ hết như một thiên thần. - Hàn Thế Bảo bật cười.

Hàn Thế Bảo dùng điện thoại gọi cho Tuấn Anh, Tuấn Anh sau khi sắp xếp xong mọi việc ở Mỹ liền bay về lại để trợ giúp cho Hàn Thế Bảo.

- Lên phòng tôi ngay. - Hàn Thế Bảo nói.

- Vâng, thưa Hàn tổng.

Hàn Thế Bảo đưa điện thoại mình về phía Tuấn Anh.

- Xem đi.

- Đây là... - Tuấn Anh khẽ ngạc nhiên, cô gái này không phải người lần trước đã gặp tại nơi Tú Anh bị bắt.

- Cậu biết cô ta? - Hàn Thế Bảo có chút vui.

- Tôi đã từng gặp mặt, nhưng không có một chút thông tin. Lần đó cô ta đã đến cứu Hạ Tuyết và Tú Anh, nhưng bọn họ đều nói là không biết cô ta là ai?

- Cậu cho người đi điều tra cô gái này cho tôi. - Hàn Thế Bảo nói.

- Vâng, tôi hiểu rồi. - Tuấn Anh khẽ đáp, ánh mắt chăm chú nhìn vào cô gái xinh đẹp đang nhắm mắt trong điện thoại.... - Nhưng Hàn tổng, xin anh đề phòng Hàn Liên Chi một chút, tôi không muốn xen vào chuyện riêng của anh... nhưng...

- Tuấn Anh... Liên Chi hiện tại đã khôn lớn và có nhận thức... không phải một cô bé ngoan ngoãn chỉ biết nghe lời Hàn phu nhân nữa. - Hàn Thế Bảo đáp. - Cậu đừng tỏ ra ác cảm với Liên Chi, cô ấy có lẽ cũng rất nhớ cậu.

Tuấn Anh lắc đầu, lạnh lùng đáp:” Dù cô ta có bày trò như thế nào, tôi cũng sẽ lật tẩy tất cả.”

- Đừng nói về Liên Chi nữa, cậu đã tìm hiểu Hàn phu nhân lần này về nước đã đi gặp ai mà đi đến những nơi nào chưa? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Bà ta chỉ quanh quẩn ở khách sạn, hôm trước lại đến biệt thự Hàn gia... hình như có lời gia tiếng lại cùng Win... ngoài ra bà ta chỉ đi thăm thú mọi nơi, không gặp mặt ai đặc biệt.

- Tiếp tục theo dõi Hàn phu nhân, nếu có bất cứ động tĩnh gì phải báo lại ngay lập tức. Hiện tại cổ phần của bà ta đứng thứ hai ở The Win, có lẽ bà ta sẽ nhanh chóng muốn mở cuộc họp cổ đông... giành chức tổng giám đốc.

- Có một việc này khi sang Mỹ tôi đã tìm hiểu được...thời gian công ty Thiên Ân đứng trước phá sản thì Thiên Ân lại bay sang mỹ và khi về nước lại có thêm lão già Hoàng Thiên Phúc.

- Lão cáo già đó quay về đây rồi sao?

- Trước đó, Hoàng Thiên Phúc đã có buổi gặp mặt riêng với Hàn phu nhân. Tôi e chính phu nhân đã giúp bọn họ xoay vốn và khiến anh không thành công trong dự án mới này.

- Tuấn Anh, xem ra chuyến đi này của cậu một công đôi việc rồi, thật vất vả cho cậu mà. - HÀN Thế Bảo nói tiếp.- Cậu nói xem, bà ta có thể đầu lại tôi sao, khi mà tôi luôn có những người tài giỏi bên cạnh.

Hàn Thế Bảo cùng Kelly và Tuấn Anh đi xuống trung tâm để khảo sát thị trường mua bán của trung tâm này, cả ba vừa đi tới cầu thang máy liền nhìn thấy một cô gái học sinh trung học, trên người vẫn còn y nguyên bộ đồng phục trường trung học King gương mặt hầm hầm sát khí đang tiến về phía ba người bọn họ.

- Triệu Hải Yến. - Kelly khẽ thốt lên, đây không phải bạn học của Win, sao lại đến đây vào giờ này.

Triệu Hải Yến bước tới gần hơn, không nhìn Hàn Thế Bảo, ánh mắt chăm chăm về phía Tuấn Anh.

- Hà Tuấn Anh, anh dám trốn tôi sao?

Câu nói của Triệu Hải Yến hét to khiến mọi ánh mắt xung quanh nhìn anh một cách tò mò kì lạ, Trợ lý Hà lại dụ dỗ học sinh trung học sao, quả thật không thể nhìn người qua bề ngoài, nhìn bên ngoài đàng hoàng đứng đắn như vậy lại có quan hệ với một cô bé đang còn ngồi ghế nhà trường.

34. Chương 29: Món Quà Đầu Tiên

Tuấn Anh đứng đối diện Triệu Hải Yến nhả nhặn như không để tâm đến ánh mắt mọi người.

-Triệu tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì sao?- Tuấn Anh hỏi.

- Hà Tuấn Anh, anh vì sao tránh mặt tôi. - Triệu Hải Yến lại nói lớn.- Tôi đã gọi đến Hàn gia thì bọn người làm nói anh không có nhà, đến The Win thì những người kia nói anh đã đi công tác. Hôm nay tôi cố tình đứng tại nơi này đợi, cuối cùng cũng gặp được anh."

Hàn Thế Bảo bật cười, đi về phía Tuấn Anh:" Không ngờ sở thích của cậu là đây sao, học sinh trung học."

- Sau đó nhìn sang Triệu Hải Yến:" Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi và Kelly sẽ đi khảo sát."

Triệu Hải Yến bước tới nắm lấy tay Tuấn Anh kéo đi:" Theo tôi."

- Triệu tiểu thư, cô muốn đưa tôi đi đâu? - Tuấn Anh bước nhanh chân theo Hải Yến.

- Không phải anh nợ tôi một yêu cầu sao, tôi muốn anh thực hiện nó trong hôm nay. - Triệu Hải Yến quay mặt lại mỉm cười nói.

- Cô buông tôi ra trước, tôi sẽ theo cô thực hiện lời hứa đó. Tôi không phải là người không giữ lời, vậy nên cô hãy buông tay ra... mọi người sẽ hiểu nhầm. - Tuấn Anh nói.

Triệu Hải Yến vẫn không buông tay Tuấn Anh ra, quay lại nói với ánh mắt tinh nghịch.

- Tôi không sợ, anh làm sao phải sợ. - Triệu Hải Yến là tiểu thư duy nhất của Triệu gia, cô là một cô gái cá tính và mạnh mẽ.

Tuấn Anh không nói gì nữa, từ từ bước lên xe của Triệu Hải Yến. Cô đưa anh đến một nhà hàng sang trọng, bàn tay vẫn không buông tay Tuấn Anh ra mà cả hai cùng nhau bước vào.

Tuấn Anh không hiểu Hải Yến lại đưa mình đến nơi này để làm gì, là cùng cô ta ăn một bữa ư. Như vậy đầu nhất thiết cô ta lại bỏ công như vậy.

- Chào anh, tôi là Triệu Hải Yến. - Hải Yến đưa Tuấn Anh đứng trước mặt một người đàn ông đang ngồi tại một bàn trong nhà hàng.

Người đàn ông kia nhìn Hải Yến, sau đó nhìn bàn tay cô đang nắm chặt tay Tuấn Anh mà nhúm mày nói:" Còn đây là?"

- Đây là bạn trai tôi... vì vậy đây chính là lí do mà tôi muốn từ chối cuộc gặp mặt này. - Triệu Hải Yến nắm chặt tay Tuấn Anh hơn. - Anh ấy đã nói chúng tôi sẽ kết hôn khi tôi tốt nghiệp. - Hải Yến đưa đôi mắt đầy tính ý về phía Tuấn Anh. - Đúng không anh yêu.

Tuấn Anh nhìn cô gái này, mang anh ra làm trò đùa sao... nhưng vì lời hứa sẽ giúp cô ta nên đành gật đầu.

Người đàn ông kia tức giận đứng lên bước gần đến phía Triệu Hải Yến:" Cô dám làm xấu mặt tôi, cô phải trả giá."

Triệu Hải Yến không nghĩ một người thành đạt và giàu có như anh ta lại có hành động khiếm nhã như vậy, liền lùi một bước về phía sau Tuấn Anh, gương mặt có chút sợ hãi với hành động hung hãn kia.

- Vị thiếu gia này, không nên nặng lời với một cô gái như vậy. - Tuấn Anh bước tới không để người đàn ông kia uy hiếp Hải Yến.

- Đây là ai mà dám dành cô ta với tao hả. - Nắm cổ áo Tuấn Anh. - Đây là con nhà ai, tao sẽ cho gia đình mày tiêu tan.

- Anh ta làm ở The Win, là thân cận duy nhất của Hàn tổng Hàn Thế Bảo, gia đình anh dám động tới Hàn gia sao? - Hải Yến đắc ý.

Nghe đến Hàn gia, hắn ta liền buông Tuấn Anh ra... quả thật không nên động tới người của Hàn Thế Bảo.

- Haha, sợ rồi sao... khôn hồn thì mau cút đi. - Triệu Hải Yến nhìn ra người đàn ông kia có chút ngần ngại nhìn Tuấn Anh liền được nước mà bước tới nói.

- Hai người, tôi sẽ không để yên. - Nói xong liền tức giận bỏ đi.

Người đàn ông kia đã bỏ đi ra khỏi khách sạn, Tuấn Anh đưa bàn tay vẫn còn bị Hải Yến nắm chặt lên ngang mặt mà nhìn xuyên qua đến gương mặt Hải Yến.

- Cậu ta đi rồi, cô đã có thể buông tay tôi ra. - Tuấn Anh nói.

Hải Yến mỉm cười buông Tuấn Anh ra, sau đó liền ôm lấy anh mà nói.

- Thật cảm ơn anh, không ngờ anh ta đã dễ dàng từ bỏ như vậy... Haha, quả nhiên dùng Hàn gia ra uy hiếp hắn ta liền cong đuôi mà chạy.

- Việc của cô đã xong, tôi đi trước. - Tuấn Anh nói liền đẩy Hải Yến ra mà quay đầu bước đi.

Hải Yến nhìn Tuấn Anh quay đi, cô đứng đó trông theo mà trong lòng có chút trống trải, anh ta thật là lạnh lùng... quả nhiên đúng thuộc tuýp người mà cô thích. Nghĩ vậy Triệu Hải Yến liền nhanh chân chạy theo Tuấn Anh, ôm lấy vòng tay Tuấn Anh như hai người đã thân thiết.

- Tuấn Anh, anh muốn đi đâu tôi sẽ đưa anh đi. - Triệu Hải Yến mỉm cười rạng rỡ.

- Triệu tiểu thư, tôi đã làm xong việc mà cô yêu cầu... bắt đầu từ bây giờ hãy xem chúng ta như chưa từng quen biết. - Tuấn Anh đẩy tay Hải Yến ra khỏi tay mình.

Nói rồi Tuấn Anh lên chiếc taxi gần đó rồi đi, Triệu Hải Yến trên người mặc một bộ quần áo nữ sinh trung học, trên vai còn đeo chiếc balo riêng biệt của trường King trông theo người đàn ông vừa rời đi, cô mỉm cười khẽ nói: "Càng khó khăn Triệu Hải Yến này càng muốn chinh phục."

Kelly cùng Hàn Thế Bảo đi tham quan các khu trung tâm để khảo sát tình hình kinh doanh chính của trung tâm The Win. Đến một thương hiệu thời gian riêng biệt, Kelly nhìn thấy một bộ váy cực xinh đẹp lọt vào trong mắt.

Trong khi Hàn Thế Bảo đang coi lai báo cáo kinh doanh, sau đó quay qua liền thấy đôi mắt Kelly đang hướng đến bộ váy trên manocanh. Anh khẽ nói nhỏ với nhân viên bán hàng sau đó bước tới phía Kelly.

- Cô thấy bộ váy đó đẹp chứ. - Hàn Thế Bảo bước gần tới, cùng đưa ánh mắt theo hướng Kelly.

- Rất sang trọng, không quá hở hang. - Kelly đáp.

Nhân viên bán hàng liền tháo bộ váy kia xuống, Kelly bất ngờ đi tới... cô đang dự định hết giờ làm việc sẽ đến mua...

- Chị ơi, bộ váy này... - Kelly bước tới hỏi.

- Vâng, thưa quý khách. - Cô nhân viên bán hàng nói.

- Bộ váy này, tôi muốn mua nó.

- Xin lỗi nhưng đã có người mua nó trước... ở đây còn rất nhiều mẫu mới, mời quý khách chọn lựa.

- À, vậy tôi cảm ơn. - Kelly ra về tiếc nuối..

Sau đó cô nhân viên bán hàng gói lại mang tới đưa nó cho Hàn Thế Bảo, Kelly hơi bất ngờ... anh ta mua bộ váy này chắc hẳn là sẽ tặng nó cho Hàn Liên Chi. Kelly nghĩ tới việc Hàn Liên Chi xinh đẹp mặc bộ váy này trên người liền không vui, đôi chút tức giận.

Khi cả hai quay về lại văn phòng làm việc, Kelly liền đưa lại túi đựng bộ váy khi nãy trước mặt Hàn Thế Bảo.

- Anh có muốn tôi chuyển nó giúp. - Kelly nói.

- Cũng được. - Hàn Thế Bảo nhìn qua rồi nói. - Cô cứ giữ nó trước, tôi sẽ gửi địa chỉ người nhận cho cô sau.

- Vâng, thưa Hàn tổng. - Kelly giữ chiếc váy trong tay, quả thật không muốn đưa nó cho Hàn Thế Bảo.

- Cuối tuần tại Hàn gia có buổi tiệc mừng mẹ tôi quay về... Cô thảo danh khách sách mời rồi mang vào cho tôi. - Hàn Thế Bảo nói. - Cô và Tuấn Anh sẽ đến biệt thự Hàn gia buổi sáng để chỉ đạo bài trí.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Hàn Thế Bảo nói xong liền quay đi, suy nghĩ một chút lại quay về phía Kelly nói:” Tôi hy vọng em sẽ thật xinh đẹp với bộ váy này.”

35. Chương 30: Cô Em Họ Bất Đắc Dĩ Của Kelly

- Hàn tổng, anh cho tôi ư. - Kelly ngạc nhiên, cô cứ ngỡ rằng anh mua tặng Hàn Liên Chi.

- Lần trước mời cô đến bữa tiệc với tư cách là gia sư của Win, nói thật ra tôi cảm thấy cô ăn bận thật không hợp thời trang... Lần này là tư cách thư kí của tôi, tất nhiên không thể xuề xòa như lần trước. Kelly, hy vọng cô đừng khiến tôi mất mặt. - Hàn Thế Bảo đáp. - Mắt thẩm mĩ của cô quả thật quá tệ.

- Anh... - Kelly vứt bộ váy về phía Hàn Thế Bảo nói. - Tôi sẽ cho anh thấy thẩm mĩ của tôi vào cuối tuần này.

- Cô không muốn nhận ư. - Hàn Thế Bảo nhìn thấy túi đựng váy trúng người anh mà rơi xuống đất.

- Cảm ơn Hàn tổng, tôi không nhận. - Kelly đáp.

- Vứt vứt đi. - Hàn Thế Bảo lạnh lùng nhìn bộ váy bị rơi ra ngoài sau đó quay lưng bước đi. - Nhanh chóng chuẩn bị danh sách khách mời đi.

Kelly tiếc nuối nhìn bộ váy dưới đất, trước đó chưa đầy 30 giây cô đã rất cảm động vì anh nói rằng cô hãy mặc nó vào trong buổi tiệc, sau đó 30s liền tạt một gáo nước lạnh vào mặc cô. Kelly đập bàn giận dữ, cái gì mà không có mắt thẩm mĩ chứ, rồi anh ta sẽ hối hận với lời nói hôm nay.

Kelly nhặt bộ váy đắt tiền kia lên, tiếc rẻ mà không vứt đi như lời Hàn Thế Bảo nói... sau đó cất vào bên trong ngăn bàn của mình.

- Kelly, cô mang bản hợp đồng này sang công ty Đại Á gặp giám đốc điều hành để lấy chữ kí của anh ta, sau đó tìm cách xin bảng doanh thu gần nhất từ bộ phận bán hàng của hạng mục và chúng ta cùng họ hợp tác.

- Không phải họ đã chuyển bảng doanh thu cho chúng ta rồi sao? - Kelly thắc mắc.

- Đó là bảng doanh thu của giám đốc bọn họ đưa, chúng ta có bảng doanh thu từ bộ phận bán hàng mang so sánh xem có sai lệch. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Vâng, nhưng làm sao có thể xin từ họ đây... - Kelly hỏi.

- Nếu cô không biết làm sao, thì viết đơn xin nghỉ đi. - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly nói, cô ta đúng là chưa hề có kinh nghiệm làm việc.

Kelly bị dọa đuổi việc liền nhanh miệng nói:” Hàn tổng, tôi sẽ nhanh chóng mang bảng doanh thu về.” - Sau đó rời khỏi phòng của Hàn Thế Bảo.

Kelly mang bảng hợp đồng gặp giám đốc của Đại Á xin chữ kí xong liền đi đến bộ phận bán hàng. Đây là hạng mục hợp tác giữa The Win và Đại Á, Đại Á khó khăn lắm mới đấu qua nhiều công ty khác để được bắt

tay với The Win, nhưng liệu bảng doanh thu mơ ước họ đưa cho The Win liệu có đúng sự thật hay không, quả là Hàn Thế Bảo không ai có thể qua mắt anh ta.

Kelly ủ rũ nhìn từ xa đội ngũ bán hàng của Đại Á, phải làm sao để xin được từ họ bảng doanh thu gần nhất của quý này đây, nhớ lại gương mặt lạnh lùng của Hàn Thế Bảo bảo cô hãy từ chức nếu không lấy về được, Kelly khẽ rùng mình... cô nhất định phải ở lại The Win này, vì nhiều lý do. Đội ngũ bán hàng có 5 người, gồm 1 người đàn ông trẻ tuổi mặc áo màu khác với 4 cô gái. Có lẽ anh ta là quản lý, còn 4 cô gái kia là nhân viên.

- Người đó chính là mục tiêu của mình. - Kelly nhắm về người đàn ông trước mắt. - Anh hùng khó vượt ải mỹ nhân, Kelly búng tay kêu một tiếng khẽ mỉm cười.

Từ phía xa, một cô gái mặc chiếc váy hoa màu hồng, chân mang giày cao gót sang trọng... đôi môi đỏ cùng làn da trắng khiến cô vô cùng nổi bật... mọi ánh mắt đều dồn về phía cô. Kelly khẽ mỉm cười đi về phía đội ngũ bán hàng mà mình nhắm tới.

- Xin chào, em muốn mua loại hàng nào, chỗ anh có rất nhiều cho em lựa chọn. - Quản lý bán hàng nhìn thấy Kelly xinh đẹp liền nhanh chóng lại gần bắt chuyện.

Kelly dùng tay che miệng cười ngọt ngào, sau đó nhìn xung quanh gian hàng liền đáp: "Chào anh, em là người của tập đoàn The Win. Em đến đây tìm người có vị trí cao nhất ở đây ạ."

- Anh... anh chính là quản lý ở đây. - Người đàn ông kia liền ra vẻ oai vệ.

- Thì ra là anh ạ, quả nhiên em không nhìn sai mà, từ đầu em đã đoán anh chính là người có quyền nhất tại nơi này. - Kelly giữ nụ cười trên môi.

- Em tìm anh có việc gì sao?

- Bên em cần doanh thu mới nhất của mặt hàng này, em đã tìm giám đốc rồi nhưng ông ấy nói anh là người giữ nó và bảo em tìm anh để lấy.

- Là giám đốc bảo em tìm anh lấy ư.

- Anh không tin em nói sao. - Kelly phụng mặt xuống trông cực đáng yêu.

- Tin... tất nhiên là tin rồi... một cô gái xinh đẹp như thế này làm sao có thể không tin. - Quản lý không khỏi dời mắt khỏi Kelly.

- Anh cho em bảng doanh thu quý này ạ. - Kelly đưa đôi tay mình ra.

Quản lý bán hàng không ngần ngại liền lấy bảng doanh thu quý mới nhất đưa cho Kelly, Kelly có trong tay bảng doanh thu thì vô cùng vui mừng, xem ra về bề ngoài có thể làm nên nhiều chuyện như vậy. Cô hớn hờ cáo từ rồi bước nhanh về phía nhà vệ sinh để thay đổi bộ dạng.

Tuấn Anh đang mua một số thứ cần thiết để đặt cho bữa tiệc, anh nhìn xung quanh liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc... sau đó liền đuổi theo.

- Cô gì ơi... dừng lại một chút. - Tuấn Anh từ phía sau gọi.

Kelly nghe giọng nói quen thuộc liền giật mình, tim đập mạnh hơn... là Hà Tuấn Anh đang gọi cô sao... anh ta nhận ra cô là người lần trước gặp khi đến cứu Hạ Tuyết ư.

Kelly đứng lại nhưng không quay mặt lại... cảm giác Tuấn Anh đang bước tới gần liền cúi người xuống tháo đôi giày cao gót mà bỏ chạy.

- Đây... không được chạy. - Tuấn Anh nhanh chóng đuổi theo.

Một màn rượt đuổi xảy ra... nhận được sự chú ý của nhiều người.

Bảo vệ tưởng Kelly là kẻ trộm mà ra sức tóm lấy cô nhưng đều bị cô hạ gục và bỏ chạy nhanh. Nhưng cuối cùng Tuấn Anh cũng đã đuổi kịp cô, hai người đang đứng trên sân thượng của toà cao ốc này.

- Cô là ai, vì sao lại phải bỏ chạy. - Tuấn Anh thở dốc mà nói.

- Anh đuổi theo nên tôi phải bỏ chạy. - Kelly cũng mệt mà dựa vào thanh cầu thang mà nói.

Quả nhiên giọng nói của cô ta giống với Kelly, nhưng cô gái này có một vẻ đẹp hoàn mỹ...

- Lần đó cô là đến cứu Lâm Hạ Tuyết vì sao không nói rõ để chúng ta phải ẩu đả. - Tuấn Anh bước tới phía Kelly. - Cô là ai, có mối quan hệ thế nào với Hàn tổng của chúng tôi.

- Tốt nhất anh cứ xem như chưa từng gặp tôi. - Kelly nắm lấy thanh cầu thang mà bỏ chạy tiếp.

Tuấn Anh mệt đến không nhắc nổi chân, đành nhìn Kelly bỏ chạy mà không thể chạy theo. Từ trên người cô rơi xuống một tờ giấy, Tuấn Anh tiến tới nhặt lên đọc dòng chữ được in phía trên tờ giấy kia: "Bảng doanh thu."

Tuấn Anh dùng thân phận trợ lý tổng giám đốc của The Win yêu cầu phòng giám sát cho anh xem lại camera ghi hình. Tuấn Anh nhìn thấy Kelly xấu xí đến gần bộ phận bán hàng quan sát sau đó liền bỏ đi về hướng trung tâm mua sắm mà lựa một bộ váy màu hồng, cùng một đôi giày. Sau đó một cô gái xinh đẹp xuất hiện, mặc đúng bộ váy mà Kelly mua khi nãy... Tuấn Anh nhìn chăm chăm vào màn hình, trên tay cầm bảng doanh thu mà suy nghĩ.

Kelly về lại văn phòng, hai chân cô đau nhức không nhắc nổi cũng tại tên Tuấn Anh kia hại cô mệt đến chết như vậy. Vừa nhắc tào tháo tào tháo đã tới, từ thang máy Tuấn Anh bước ra sau đó liền đi về phía Kelly.

- Hôm nay cô đến Đại Á sao? - Tuấn Anh hỏi.

- Vâng, Hàn tổng sai tôi đến tìm giám đốc và lấy bảng doanh thu gần nhất. - Kelly hơi e ngại đáp.

- Vậy cô đã lấy được chưa. - Tuấn Anh lại hỏi.

- Tất nhiên là lấy được tôi mới quay về. - Kelly tìm trong túi bảng doanh thu nhưng tìm mãi không thấy. - Vừa rồi tôi để trong túi mà.

- Có phải là cái này. - Tuấn Anh đặt bảng doanh thu trước mặt Kelly.

- Anh... vì sao... anh có nó... - Kelly khẽ rung người, không phải anh ta đã biết bí mật của cô chứ.

- Tôi nhặt được từ một cô gái... - Tuấn Anh nhìn Kelly bằng ánh mắt soi mói. - Một cô gái rất xinh đẹp, và không phải là lần đầu tiên tôi gặp cô ta.

Kelly cứng đờ người không đáp một lời, cô không biết mình phải nên nói ra điều gì.

- Kelly. - Tuấn Anh gọi.

- Tôi... tôi nghe. - Kelly ấp úng.

- Có phải... cô ta... chính là... người quen của cô. - Tuấn Anh suy đoán, có thể Kelly đã nhờ cô gái kia dùng sắc đẹp mà dụ dỗ tay quản lý.

Kelly như lượm được vàng, liền nhanh chóng gắt đầu lia lịa.

- Quả nhiên tôi đoán đúng, cô ta là gì của cô? - Tuấn Anh hỏi.

- Cô ấy... cô ấy... là em họ của tôi ở Mỹ. - Kelly đáp.

- Cô ta tên gì?

- Bảo My.

- Cô ấy bao nhiêu tuổi.

- 20.

- Cô ấy đang sống ở đâu.

- Tuấn Anh, vì sao anh quan tâm đến em gái tôi như vậy. - Kelly hỏi lại, không khéo bị anh ta điều tra ra hết. - Em gái tôi sẽ không vui nếu như tôi cho anh biết quá nhiều.

- Tôi muốn nhờ cô một việc, Kelly. - Tuấn Anh mỉm cười nói.

- Là... việc gì?
- Tôi muốn hẹn gặp Bảo My.
- Hẹn... gặp sao? - Kelly hơi bất ngờ. - Để làm gì?
- Đó là việc giữa tôi và Bảo My, cô có thể giúp tôi chứ.
- À... việc đó... tôi... sẽ hỏi lại ý kiến của em ấy. - Kelly ái ngại nói.
- Tôi chờ tin từ cô, Kelly. - Tuấn Anh nói xong liền mỉm cười quay đi về phía phòng tổng giám đốc.

Tuấn Anh muốn gặp cô để làm gì chứ, cô và anh ta thì có gì để nói với nhau sao? Kelly nhìn vào văn phòng kia liền khó hiểu. Vì sao lần nào cô lộ mặt đều hết bị người này đến người khác phát hiện, tất cả đều là người của Hàn gia này. Một chút nữa thì đã bị lộ, cũng may là Tuấn Anh nghĩ Kelly xinh đẹp chỉ là người có quen biết với cô. Cô nhất định phải cẩn thận hơn một chút.

Vết thương của Hạ Tuyết xem ra đã lành lặn, cô có thể rời khỏi xe lăn mà tự đi lại nhẹ nhàng được. Cô và Win cũng đã bắt đầu đến trường lại sau thời gian nghỉ để dưỡng thương, Win là con trai của Hàn gia, Hạ Tuyết lại được Win che chở nên nhà trường không làm khó cả hai.

Hạ Tuyết đi đến nơi nào Win cũng là người đi theo bên cạnh, anh không muốn cô một lần nữa bị hãm hại. Gia đình Hồng Ngọc đã phải trả giá vì những gì đã làm, cô ta cũng không thể học tại trường trung học King nữa, hình như bọn họ đã chuyển về vùng nông thôn sinh sống. Còn gia đình Mai Hoa vì làm ăn phi pháp nhiều vụ, lần này Tuấn Anh sai đàn em phá hỏng và báo với chính quyền. Cha mẹ Mai Hoa vào tù, các tay anh chị trong giang hồ tìm đến đòi nợ cô ta, không còn lớp vỏ bao bọc của cha mẹ... Mai Hoa túng quẫn không biết xoay sở đường nào liền trở thành gái tiếp bìa tại các vũ trường... Tuấn Anh vì Tú Anh đã qua khỏi nguy hiểm nên cũng không muốn đánh cùng giết tận cô ta, xem như đó là cái giá phải trả của Mai Hoa.

- Win, có lẽ thời gian tới tôi sẽ về nhà một thời gian. - Hạ Tuyết ngồi trên ghế đá bên cạnh Win, cô đưa tay đón lấy chiếc lá vàng rơi.
- Vì sao em muốn về nhà. - Win bất ngờ hỏi.
- Không phải sắp Tết rồi sao? Tôi muốn đón năm mới cùng cha mẹ...
- Tết sao? - Win khẽ nói sau đó nhìn xa xăm. - Tết là ngày vui nhỉ, nhưng đối với tôi nó thật vô nghĩa. - Win bật cười chua chát.
- Win, đừng suy nghĩ theo chiều hướng xấu nữa. Biết đâu năm nay mọi chuyện sẽ thay đổi. - Hạ Tuyết nói.
- Hạ Tuyết, em cho tôi theo em về nhà, được không? - Win nói.
- Về nhà tôi sao? - Hạ Tuyết nhìn Win, khẽ bật cười, nụ cười cô như gió mát mùa xuân thổi tới.

Win gật đầu. - Tôi muốn xem, Tết ở nơi em sống vui như thế nào mà em lại muốn rời xa tôi về nhà.

Hạ Tuyết suy nghĩ một chút rồi đáp:” Được thôi, vậy chúng ta cùng về nhà tôi vậy.”

Win đưa tay quàng sang vai Hạ Tuyết, cô dựa đầu vào vai anh... một khung cảnh tuyệt đẹp như một đôi tình nhân nhỏ đang hạnh phúc cùng nhau. Nhưng hạnh phúc luôn tìm cách trốn đi nơi nào đó, để con người ta cứ chạy theo tìm kiếm... trong thời gian tìm kiếm ấy lại trải qua bao nhiêu đau thương.

- Cuối tuần này Hàn gia có tiệc, em hãy chuẩn bị một chút để gặp cha và Hàn phu nhân. - Win lo lắng nhìn Hạ Tuyết nói.
- Ở lại Hàn gia khi chưa được sự cho phép của cha anh, tôi cảm thấy có chút e ngại... nhưng tôi sẽ không vì bản thân mà rời xa anh. - HẠ Tuyết đáp.
- Ông ấy tuy không để mắt tới tôi, không quan tâm tôi nhưng ông ấy không phải người hẹp hòi... ít ra trong mắt tôi cha tôi là một người tốt... vì ông ta chưa bao giờ mang phụ nữ về nhà... ít ra ông ấy tôn trọng sự có mặt của tôi.

- Win, đừng giận Hàn tổng nữa, có thể Hàn tổng có lí do riêng... - Hạ Tuyết nói. - Không có người cha nào không yêu thương con mình cả.

- Được rồi. - Win đứng lên nắm tay Hạ Tuyết. - Đừng nói chuyện không vui nữa, chúng ta về lớp thôi.

Hạ Tuyết đứng lên, nhìn đôi tay của Win đang nắm chặt lấy bàn tay mình... nếu là trước kia có lẽ cô đã rung động đến mức đỏ mặt nhưng hiện tại vì sao... cô không có chút cảm giác.

36. Chương 31:

- Bảo My, trốn đi... bọn họ sẽ giết chết con...Bảo My, mau trốn đi. - Giọng nói của Phạm phu nhân vang vọng trong cơn mơ của Kelly, người cô ướt đầm mồ hôi, đôi mắt tràn đầy lệ rơi...

- Mẹ, mẹ ơi... đừng bỏ con.. mẹ ơi. - Kelly khẽ gọi mẹ trong vô thức.

Hình ảnh người mẹ thân đầy máu tái hiện trong cơn mơ, Kelly hét lên trong không gian im lặng tại nhà riêng...

- Mẹ... không được... không được... - Cô giật mình tỉnh giấc, thì ra cô lại mơ về chuyện năm đó, giấc mơ dai dẳng theo cô hơn mười lăm năm qua.

Nhìn xung quanh, cuộc sống bí ẩn của cô trải qua một cách đơn độc, không một ai bên cạnh vì đơn giản cô không đặt niềm tin vào bất cứ ai, và cô lại mang quá nhiều bí mật, quá nhiều sự hận thù.

- Anh Thiên Ân. - Kelly gọi cho Thiên Ân.

- Trễ rồi, em có việc gì sao? - Thiên Ân nhìn thấy đã hơn 2h sáng liền nói.

- Anh hãy nói cho em biết, nếu anh có được bằng danh sách kia... anh sẽ tìm ra được người sát hại cha mẹ em. - Kelly cầm bằng danh sách trên tay mà nói.

- Ủ. - Thiên Ân đáp.

- Ngày mai, em muốn gặp anh.

- Được, tối mai anh sẽ đến The Win đón em. - Thiên Ân nói, đôi mắt anh ánh lên nét ưu phiền.

- Phiền anh rồi, anh ngủ ngon.

- Em ngủ ngon.

Thiên Ân nhìn vào màn hình điện thoại đã tối đen... cuối cùng cô gái kia cũng tự nguyện giao nó cho anh... nhưng vì sao tâm trạng của anh không hề vui mừng khi mọi chuyện đã sắp kết thúc. Mười lăm năm là thời hạn, hiện tại thời hạn cũng đã tới... liệu anh có thể thay đổi mọi thứ hay không, anh sẽ bảo vệ cô gái nhỏ này nào... luôn mỉm cười khi anh đến Phạm gia và ngọt ngào gọi tên anh là " Anh Thiên Ân".

Buổi sáng, Kelly thức giấc với bao nhiêu sự mệt mỏi, cô hình như đang bị sốt... nhưng sắp tới là buổi tiệc ở Hàn gia, có quá nhiều việc phải chuẩn bị cô không thể nghỉ vào lúc này được.

Kelly đã chuẩn bị sẵn bằng danh sách khách mời trước ở nhà, sau đó lái xe đến The Win.

- Kelly, chào buổi sáng. - Cô tiếp tân mỉm cười nói.

- Chào cô. - Kelly gật đầu chào lại.

- Hàn tổng vẫn chưa đến đâu, lại đây uống chút cafe với chúng tôi. - Một nhân viên khác nói, đồng hồ vẫn chưa đến giờ làm việc.

- Cảm ơn, tôi còn một số việc cần làm... để khi khác tôi sẽ mời. - Kelly mỉm cười xong liền bước đi.

Phía sau lời bàn tán của các nhân viên cách ngành về KELLY lại rộ lên, ai cũng thắc mắc vì sao cô ta không được xinh đẹp lại được ngồi ở vị trí là bộ mặt của tổng giám đốc như vậy.

- Các cô nghĩ xem, trước giờ các thư kí của Hàn tổng ai nấy cũng đẹp như hoa như tranh, lại là người học thức cao. Cô Kelly học thức cũng cao đó, nhưng bề ngoài thì quá tệ rồi.
- Tôi ước gì mình được ngồi ở vị trí đó, hằng ngày được nhìn thấy Hàn tổng nhiều như vậy.
- Cô đừng mơ mộng nữa, Hàn tổng đã công khai bạn gái là Hàn Liên Chi rồi.
- Họ chẳng phải là anh em sao?
- Cô ta là con nuôi của Hàn phu nhân, không hề có huyết thống nên chuyện ấy là bình thường... nhìn xem họ chính là trai tài gái sắc. Bọn họ chính là thanh mai trúc mã từ bé, sau này cô ta theo Hàn phu nhân sang Mỹ nên mới bị chia cắt, nay lại tái hợp rồi.

-

Kelly đứng đợi thang máy từ phía xa nhưng nghe hết mọi lời nói của những người kia. Hàn Liên Chi và Hàn Thế Bảo thì ra trước kia đã yêu nhau... thế nên Hàn Thế Bảo luôn không từ chối mọi yêu cầu của cô ấy.

Cô từ cửa thang máy bước ra, bằng danh sách khách mời cầm trên tay... nghĩ rằng Hàn Thế Bảo không có ở trong phòng nên không gõ cửa mà thuận tay đẩy vào. Cô bước vào bên trong không suy nghĩ gì, trước mắt lại thấy Hàn Thế Bảo đang ôm Hàn Liên Chi trong lòng.

- Tôi... tôi xin lỗi... tôi nghĩ rằng Hàn tổng chưa đến... nên... - Kelly áp úng.

Hàn Thế Bảo thấy Kelly đi vào liền buông Hàn Liên Chi ra khỏi, sau đó hướng mắt về phía Kelly.

- Cô vào có việc gì?
- Đây là bằng danh sách khách mời... tôi mang vào cho anh phê duyệt. - Kelly bước tới gần hai người bọn họ, Hàn Liên Chi đang không vui nhìn cô.
- Để trên bàn cho tôi. - Hàn Thế Bảo nói.

Kelly đặt bằng danh sách lên bàn, vẫn không nhìn hai người bọn họ.

- Tôi xin phép ra ngoài làm việc. - Kelly quay đầu bước đi.

Cô vừa bước ra khỏi phòng, Hàn Liên Chi nhìn ánh mắt mà Thế Bảo đang nhìn Kelly liền không vui.

- Vì sao anh lại phải buông em ra khi cô ta vào? - Hàn Liên Chi hỏi.
- Vì đây là phòng làm việc, không tiện để người khác nhìn thấy chúng ta như vậy. - Hàn Thế Bảo đáp.
- Không phải lần trước trước mặt mọi người anh vẫn thân mật với em sao. - Hàn Liên Chi nghi ngờ. - Không phải là anh không muốn cô gái kia buồn chứ.
- Liên Chi. - Hàn Thế Bảo bật cười. - Em nghĩ là anh và cô ta có gì sao?
- Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Em xem em xinh đẹp như vậy, anh lại để mắt tới cô gái kia ư. Liên Chi à, em nghĩ lung tung như vậy... lại là xem thường thẩm mỹ của anh. - Hàn Thế Bảo đáp.

Hàn Liên Chi mỉm cười, đặt nụ hôn lên má Hàn Thế Bảo: "Anh thật mềm mại mà."

Hàn Thế Bảo không đáp, đôi mắt lại nhìn ra Kelly đang ngồi bên ngoài làm việc... có một chút không vui trong mắt.

Hàn Liên Chi bước ra khỏi phòng tổng giám đốc, ánh mắt nhìn Kelly khẽ đánh giá. Quả nhiên cô ta thật kém sắc, không có gì đáng ngại với cô thư kí này. Hàn Liên Chi nhìn Kelly cười khinh khỉnh rồi bước đi.

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng, nhìn ra phía ngoài quan sát Kelly sau khi Hàn Liên Chi rời khỏi liền đưa nắm đấm về hướng thang máy mà mắng... anh khẽ bắt cười... cô gái này xem ra đã lớn tuổi như vậy nhưng hành động thật trẻ con.

Từ bên trong cách bên ngoài bằng một lớp che chắn, chỉ có bên trong nhìn thấy bên ngoài mà bên ngoài không thể quan sát bên trong được.

Kelly quay mặt nhìn vào bên trong, Hàn Thế Bảo cũng đang nhìn ra phía cô.

Chỉ có cô là không biết, có một người đang thầm quan sát nhất cử nhất động của cô.

37. Chương 32:

Đôi mắt Kelly ủ rũ nhìn về hướng Hàn Thế Bảo, đôi mắt ấy có một nỗi buồn không thể tả... sau màn che kia là người đàn ông mà cô đặt vào tâm trí. Chỉ là cô và anh không thể cùng đường, tiếc là cô có nhiều thứ phải thực hiện hơn là yêu.

Kelly nhìn vào bên trong mà không biết Hàn Thế Bảo đang khó hiểu nhìn mình.

- Hàn tổng, nếu có duyên hẹn anh kiếp sau... tôi sẽ đến tìm anh khi trái tim này không mang nhiều thù hận.

Nói rồi Kelly mỉm cười đau xót quay mặt đi, trên tay đang cầm bằng danh sách mà mình đã giữ mười năm qua. Cô quyết định sẽ đưa nó cho anh Thiên Ân, anh ấy sẽ giúp cô tìm ra kẻ thù. Cô sẽ giết họ dù hy sinh cả tính mạng này, có chết cũng phải lỗi bọn chúng xuống địa ngục.

Hàn Thế Bảo trên tay cầm bút máy, đôi mắt không rời Kelly đang ngồi bên ngoài. Khi anh nhìn thấy đôi mắt đượm buồn nhìn anh, Hàn Thế Bảo có chút không ổn... cô ta vì thấy anh và Liên Chi mà buồn như vậy ư, Hàn Thế Bảo cảm thấy tâm trạng vô cùng tệ... đó chính là cảm giác có lỗi với Kelly, vì sao anh không muốn nhìn thấy cô buồn...

Hàn Thế Bảo cả ngày không thể tập trung vào công việc trước mắt, anh đứng lên nhanh chân bước ra ngoài.

- Kelly, ra ngoài cùng tôi. - Hàn Thế Bảo bước ra khỏi phòng làm việc mà nói.

- Vâng, nhưng chúng ta đi đâu ạ. - Hôm nay không có cuộc họp, lại đã sắp hết giờ làm việc.

- Đừng hỏi nhiều, đi thôi. - Hàn Thế Bảo đi về phía thang máy.

Kelly là thư kí của anh, anh nói đi theo không thể không đi. Cô vội vã xách túi chạy theo Hàn Thế Bảo.

Trên chiếc xe thể thao màu đỏ, Hàn Thế Bảo đưa Kelly đến trung tâm vui chơi lớn nhất thành phố. Kelly nhìn trung tâm hoành tráng mà khó hiểu, anh ta mang cô tới nơi này làm gì.

- Hàn tổng, anh đến đây để làm gì? - Kelly quay mặt sang nhìn Hàn Thế Bảo.

- Vào thôi. - Hàn Thế Bảo không trả lời câu hỏi của cô mà xuống xe. Khu trò chơi này rất đông người, mọi lứa tuổi đều có cả. Kelly từ bé đã rất thích đến khu trò chơi nhưng từ khi cha mẹ cô mất đi cô đã không bước đến nơi đông người thế này bất cứ lần nào... và cũng không có ai để đưa cô đi nữa. Kelly cũng lấy làm hứng thú khi nhìn những trò chơi bên trong.

- Đây là khu trò chơi lớn nhất thành phố, thuộc quyền sở hữu của The Win. Nơi này thu hút được rất nhiều khách mọi lứa tuổi, cô xem phía kia là khu trò chơi trẻ em, bên đó là cảm giác mạnh dành cho thanh thiếu niên...

Kelly lắng nghe... thì ra nơi này là thuộc tập đoàn The Win, anh ta lại đang khảo sát thị trường và dự định nâng cấp nữa sao?

- Bên trong kia là rạp chiếu phim. - Hàn Thế Bảo cùng Kelly bước vào trong, đứng trước rạp chiếu phim.

- Đây không phải là bộ phim mới sao, nếu tôi có bạn trai sẽ rủ người đó đi xem phim hàng tuần. - Kelly bước đến tấm quảng cáo nhìn vào mà mỉm cười nói.

Hàn Thế Bảo liền mở điện thoại mà gọi, sau đó bước về phía sau Kelly.

- Tôi và cô sẽ xem phim này.

- Sao cơ? - Kelly quay mặt lại nhìn Hàn Thế Bảo ra vẻ không tin anh.

- Tôi muốn kiểm tra chất lượng hình ảnh của rạp.
- À, thì ra là vậy. - Kelly thoáng chút thất vọng.
- Đi thôi. - Hàn Thế Bảo quay lưng đi.

Bên trong rạp chỉ có 2 người ngồi phía trung tâm. Là Hàn Thế Bảo đã ra lệnh bao trọn rạp này để không ai làm phiền anh và cô xem phim... Trên màn hình, nam chính và nữ chính đang hôn nhau say đắm...

Hàn Thế Bảo cảm thấy nhàm chán, anh ghét nhất là làm những việc mất thời gian như thế này, đưa bàn tay mình vào túi bóp rang đặt ở giữa hai người.

Kelly cảm thấy bộ phim thật hay mà theo dõi không để ý đến vẻ chán ngán của Hàn Thế Bảo, đến khúc hai người trong màn ảnh hôn nhau liền khẽ đỏ mặt... tim đập thình thịch... đưa tay vào túi bóp rang thì chạm phải bàn tay lạnh lạnh của Hàn Thế Bảo.

Hai tay chạm nhau... Kelly và Hàn Thế Bảo bốn mắt nhìn nhau. Đôi má Kelly đỏ ửng vì hình ảnh trên màn hình, trân trân nhìn Hàn Thế Bảo sau đó liền giật mạnh tay về phía mình. Túi bóp rang đổ hết lên người cô, mắt kính cận cũng rơi xuống đất.

- Xin... xin lỗi. - Kelly tìm mắt kính cận trong bóng tối của rạp chiếu phim.

Cô nhìn thấy cặp kính đang rơi phía dưới chân Hàn Thế Bảo liền cúi xuống nhặt, không ngờ cô vừa chạm vào mắt kính của mình thì đôi tay của Hàn Thế Bảo cũng chạm vào tay cô. Kelly ngẩng mặt lên, liền nhìn thấy gương mặt Hàn Thế Bảo đang cúi sát vào mặt mình... đôi mắt cô nhìn vào mắt anh... trái tim đập rộn ràng... bốn mắt nhìn nhau ở khoảng cách thật gần.

Hàn Thế Bảo nhìn vào đôi mắt Kelly, sau đó từ từ tiến lại gần cô hơn, lại gần hơn một chút mà khẽ đặt nụ hôn vào đôi môi kia... Hàn Thế Bảo hôn Kelly một cách nhẹ nhàng...

Kelly biết đây không phải lần đầu cô và anh hôn nhau... nhưng lần trước là anh ta hôn cô gái xinh đẹp... lần này chính là hôn cô... một Kelly xấu xí... tim cô đập mạnh... hơi thở gấp rút... anh ta vì sao lại hôn cô, nhưng cứ mặc kệ vì sao Kelly lưu luyến nụ hôn ngọt ngào này, lưu luyến đáp trả mà không muốn dứt ra.

Tiếng chuông điện thoại Kelly reo vang khiến cả hai người giật mình. Hàn Thế Bảo rời khỏi đôi môi cô, Kelly có chút tiếc nuối nhưng đành kiểm tra điện thoại. Là anh Thiên Ân đang gọi cho cô. Hôm nay cô hẹn gặp anh Thiên Ân, nhưng cả buổi chiều đi cùng Hàn Thế Bảo lại quên mất cuộc hẹn này... xem ra người đàn ông này khiến cô không thể chú ý đến điều gì ngoài anh ta.

- Anh Thiên Ân, hôm nay em ra ngoài có việc... hẹn anh ngày mai gặp. - Kelly khẽ đáp.
- Ủ, vậy cũng được. - Thiên Ân đáp.

Kelly tắt máy, màn hình cũng vừa thông báo hết phim. Cả hai người bước ra khỏi rạp. Trong suốt chặng đường về nhà, cô và Hàn Thế Bảo không ai nói với ai bất cứ câu nào. Anh lái xe, cô nhìn ra phía cửa sổ...chuyện khi nãy thật sự làm người khác khó xử. Xe tiến đến trước cổng nhà riêng của Kelly, cô vừa định bước xuống thì Hàn Thế Bảo lên tiếng.

- Chuyện hôm nay, xem như chưa từng xảy ra.

Kelly nhìn Hàn Thế Bảo một chút, sau đó mỉm cười mà đáp.

- Tôi cũng hy vọng... Hàn tổng lần sau đừng hành động kì lạ như vậy. - Kelly mỉm cười sau đó bước xuống xe.

Hàn Thế Bảo lái vụt xe đi, nụ cười trên gương mặt Kelly biến mất... chỉ còn lại một ánh mắt u buồn... - Anh ta chỉ là đang trêu chọc cô mà thôi.

Buổi sáng Kelly đi đến biệt thự Hàn gia, cô đã rất lo lắng cho Tú Anh và Hạ Tuyết nhưng tìm mọi cách liên lạc không được. Khi hỏi Tuấn Anh thì anh ta lại bảo rằng mọi chuyện đã ổn và không sao nữa. Nhìn ánh mắt và cử chỉ của Tuấn Anh không có nét đau buồn nào, có lẽ Tú Anh đã qua được giai đoạn nguy hiểm.

Chuyện hôm qua, Hàn Thế Bảo nói rằng cô hãy xem như không có chuyện gì xảy ra... ừ thì chỉ là một vụ hôn mà thôi, không có gì là tốt tất cả... Kelly tuy nghĩ vậy nhưng mỗi khi nhớ đến nó thì gương mặt lại đỏ lên, tim lại đập nhộn nhịp.

- Cô Kelly, đã lâu không gặp. - Hạ Tuyết nhìn thấy Kelly liền bước tới.
- Hạ Tuyết, em đã khỏe chưa. - Kelly nhìn vết thương trên người Hạ Tuyết đã lành lặn.
- Cảm ơn cô, em khỏe thưa cô. - Hạ Tuyết, em ở Hàn gia này... Win có đối tốt với em không?
- Cậu ấy đối với em rất tốt, cô xem em đã lành lặn cả... muốn giúp mọi người làm việc nhưng cậu ấy nhất quyết không cho. - Hạ Tuyết buồn phiền nói.
- Em còn đi lại chưa vững... lại còn đòi làm việc ư. - Win từ trên lầu bước xuống liền đáp trả lời Hạ Tuyết.
- Nhưng...
- Không nhưng gì cả, em phải cần được nghỉ ngơi nhiều hơn. - Win đứng đối diện Hạ Tuyết mà nói.
- Tên nhóc kia, thấy cô giáo cũ lại không chào. - Kelly nhận ra Win phớt lờ mình.
- Thì ra cô Kel đứng đây này giờ sao? - Win nhìn Kelly rồi lại nhìn sang Hạ Tuyết. - Xin lỗi cô, nhưng hiện tại trong mắt tôi chỉ nhìn thấy mình Lâm Hạ tuyết.

Kelly ngạc nhiên trước câu nói của Win, từ khi nào cậu ta lại nói ra những câu sến súa như vậy.

- Vậy tôi không phiền hai em, tôi đi làm việc của mình. - Nói rồi Kelly rời đi chỉ đạo trang trí bên ngoài sân.
- Hạ Tuyết nhìn về phía sân khấu, Tuấn Anh đang điều chỉnh dàn âm thanh... hình ảnh của Tú Anh lại hiện ra trước mắt Hạ Tuyết... cô đang nhớ Tú Anh.
- Win, sau bữa tiệc đêm nay chúng ta sẽ về nhà tôi sớm một chút được không? - Hạ Tuyết nhìn xa xăm nói.
 - Tôi cần phải quên đi một số thứ, nhưng ở tại nơi này tôi không thể quên được.
 - Tôi sẽ đưa em đi bất cứ nơi nào em muốn. - Win nắm tay Lâm Hạ Tuyết mà nói, anh sẽ vì cô gái này mà làm mọi việc.

Buổi tối, màn đêm bao trùm mọi thứ nhưng tại biệt thự Hàn gia lại sáng như ban ngày, hàng ngàn bóng đèn chiếu sáng từ ngoài sân vào bên trong hệt như một cung điện vô cùng nguy nga lộng lẫy.

Hàn phu nhân đi phía trước, phía sau là Hàn thế Bảo và Hàn Liên Chi cùng nhau đi chào hỏi khách mời. Hàn phu nhân mặc một chiếc đầm dài màu vàng đồng lấp lánh, vô cùng sang trọng quý phái toát lên vẻ đẹp không bị thời gian cướp đi của bà ta. Hàn Liên chi mặc một bộ đầm dài bên trên lại hở ngực táo bạo, tôn lên vòng một đầy đặn và vô cùng quyến rũ. Hàn Thế Bảo vẫn là một bộ vest đen quen thuộc, nhưng không ai không công nhận rằng anh ta mặc vest chính là cực kì phong độ.

Tuấn Anh đang đứng bên ngoài cổng đón khách mời. Một chiếc Lambor dừng ngay trước cổng gây sự chú ý của nhiều người. Tuấn Anh lại nhìn chiếc xe này có gì đó quen thuộc, sau khi nhìn cô gái từ trên xe bước xuống, trên tay cầm thiệp mời bước vào thì mới nhận ra chính là Triệu Hải Yến, hôm nay trông cô ta lạ thật không giống cô ta lần trước trong bộ đồng phục học sinh trung học.

- Hà Tuấn Anh, tôi biết đến nơi này sẽ gặp được anh mà, vì sao anh lại tránh mặt tôi thế hả? - Triệu Hải Yến nhìn thấy Tuấn Anh liền nhanh chóng mỉm cười bước tới.
- Triệu tiểu thư, xin mời cô vào bên trong.
- Anh sẽ vào cùng tôi chứ?
- Tôi có việc phải làm. - Tuấn Anh nói. - Tôi có nhiệm vụ đón khách mời.
- Vậy tôi sẽ đứng đón cùng anh. - Triệu Hải Yến bước tới đứng kế bên Tuấn Anh khoát tay anh.
- Triệu tiểu thư, không phải lần trước đã nói rõ. - Tuấn Anh rút tay mình ra khỏi tay Hải Yến.

- Tôi không có nghe thấy. - Triệu Hải Yến Tiếp tục bám vào tay Tuấn Anh.
- Tôi sẽ nói lại.
- Tôi không muốn nghe. - Triệu Hải Yến bịt tai mình lại. - Anh biết khó khăn lắm tôi mới có thể đến nơi này để gặp anh không?
- Cô vì sao cứ bám lấy tôi như vậy. - Tuấn Anh bước xa Hải Yến một bước.
- Vì tôi muốn hẹn hò cùng anh Hà Tuấn Anh.
- Triệu tiểu thư, cô nên thực hiện tốt việc học của mình trước là nghĩ tới việc hẹn hò. - Tuấn Anh tỏ ra người lớn rằng đe trẻ con, sau đó bước đi
- Tôi tất nhiên là biết sắp xếp giữa học tập và hẹn hò rồi. - Triệu Hải Yến bước theo.
- Nhưng tôi không muốn hẹn hò với nữ sinh trung học. - Tuấn Anh nói xong bước nhanh đi. - Đừng đi theo tôi nữa.

Triệu Hải Yến nhìn bóng dáng của Hà Tuấn Anh mà khẽ mỉm cười:” Anh càng như vậy tôi lại càng thích anh hơn một chút, thật là đáng yêu mà.”

Nói Triệu Hải Yến là học sinh trung học nhưng nếu cô bỏ đi bộ quần áo đồng phục khó ai mà nhìn ra cô còn đang ở ghế nhà trường, với chiều cao nổi bật cộng thêm cơ thể gợi cảm cô hết như một thiếu nữ trưởng thành. Triệu Hải Yến đến bữa tiệc với một chiếc váy không hở hang nhưng body ôm sát cơ thể, đường cong trên cơ thể được khoe trọn.

Triệu Hải Yến bước vào bên trong buổi tiệc, đi đến nơi đặt bánh ngọt mà lấy một cái bỏ vào miệng ăn... mặc cho những cái nhìn của các cô gái xung quanh... Triệu Hải Yến quả là học sinh trung học.

- Quả nhiên bánh ở Hàn gia có khác. - Sau đó lại tiếp tục lấy một loại bánh khác đưa vào miệng mà nhai.

Hai cô gái đứng gần đó nhìn thấy liền lắc đầu mà bàn luận.

- Trông cô ta kìa, hết như một kẻ chết đói.
- Cô ta không sợ mất dáng sao, hoặc là trước giờ chưa từng được ăn những loại bánh thượng hạng.

Triệu Hải Yến nghe xong, mang một đĩa đầy bánh đi tới phía hai cô gái mỉm cười.

- Hai chị có muốn ăn không?

Cả hai bất giác nhìn Triệu Hải Yến, liền lắc đầu.

- Thật sự là em đang rất là đói đó. - Nhìn cô gái thứ nhất nói. - Loại bánh hảo hạng đến mấy em cũng đã từng thử qua rồi, vả lại em không hề có ý định giữ dáng. - Nhìn cô gái thứ hai. - Vì bạn trai của em, em tin anh ấy sẽ yêu em vì cái này. - Triệu Hải Yến chỉ vào đầu mình. - Là nó nói rằng em đói thì phải tìm kiếm thức ăn trước, không ngu ngốc như những kẻ tự hành xác bản thân.

Triệu Hải Yến nói xong, đưa một miếng bánh trong đĩa lên miệng cắn mạnh một cái rồi mỉm cười bỏ đi.

Khi hai cô gái kia nhận ra mình bị mắng là ngu ngốc, thì Triệu Hải Yến đã đi ra phía xa.

Kelly nằm trên giường, nhìn thước đo nhiệt độ đã chỉ đến 39 độ... hôm qua cô nghĩ rằng cơn sốt đã hạ nên chủ quan không uống thuốc. Hôm nay nó lại kéo tới, mặc dù đã uống thuốc vẫn không hạ sốt. Với tính cách luôn có trách nhiệm với công việc, Kelly tuy cơ thể đang nóng dần lên nhưng vẫn thay đổi trang phục mà lái xe tới Hàn gia.

Guơng mặt tuy đã trang điểm nhưng vẫn lộ nét mệt mỏi và trắng bệch. Kelly tiến vào bên trong Hàn gia với tư cách là thư kí của tông giám đốc Hàn Thế Bảo với bao nhiêu ánh mắt kì dị của mọi người.

- Cô ta là thư kí của Hàn tổng sao?
- Đúng vậy, bình thường nhan sắc đã không được đẹp, hôm nay trông cô ta còn xấu xí hơn.
- Cô ta vì sao có thể leo lên chức đó chứ.

Những lời bàn tán xôn xao. Kelly nhìn thấy trước mắt Hàn Thế Bảo, tai không còn nghe thấy mọi người đang nói gì, đôi mắt mờ đi. Cô cố gắng bước tới, đến khi tới nơi thì ngất đi...

- Kelly. - Hàn Thế Bảo bắt ngờ.

- Kelly. - Thiên Ân vội chạy tới đỡ lấy cô.

Hàn Thế Bảo nhìn thấy Thiên Ân bắt ngờ đến đỡ Kelly liền cảm thấy không vui, bước tới kéo Kelly về phía mình.

- Cô ta là thư kí của tôi, tôi sẽ gọi bác sĩ đến kiểm tra.

- Cô ấy là bạn gái tôi. - Thiên Ân kéo Kelly lại về phía mình.

Hai người đàn ông ngơ ngác tuần tuần lại đi giành nhau một cô gái xấu xí, việc này không khỏi khiến ánh mắt tò mò của mọi người.

- Thế Bảo, anh ta đã nói là bạn gái của anh ta thì anh để Thiên Ân đưa Kelly đi. - Liên Chi liền đi tới nói.

- Cô ấy đã từng phủ nhận điều đó, nghĩa là có vấn đề... tôi không an tâm khi giao người của tôi cho anh. - Hàn Thế Bảo nhìn về phía Tuấn Anh.

Tuấn Anh hiểu ý liền đi tới.

- Kelly cũng chỉ là thư kí của Hàn tổng, anh có quyền gì ngăn cản tôi chăm sóc cô ấy. - Thiên Ân dành lại Kelly.

Tuấn Anh đang bước tới thì Win và Hạ Tuyết từ nơi đông người bước ra.

- Xin lỗi, nhưng cô ấy là cô giáo cũ của cháu... cô ấy đang ngất đi như vậy hai người lại đẩy qua đẩy lại như thế xem ra không tốt. Cháu và Win sẽ chăm sóc cô Kelly. - Hạ Tuyết nói.

Win không đợi hai người đàn ông kia lên tiếng, liền đi tới bế Kelly trên tay, sau đó cùng Hạ Tuyết tiến vào bên trong nhà chính.

- Được rồi, được rồi... không có chuyện gì xảy ra nữa... đã đến giờ bắt đầu rồi. - Liên Chi mỉm cười nói với mọi người xung quanh.

Hàn Thế Bảo và Hoàng Thiên Ân nhìn nhau đầy hận ý. Sau đó Hàn Thế Bảo được Liên Chi kéo đi.

- Ai mời anh ta đến nơi này, trong danh sách khách mời không hề có. - Thế Bảo hỏi

- Là khách mời của mẹ. - Liên Chi đáp.

- Là Hàn phu nhân sao, xem ra bà ta đang muốn chống lại anh đến cùng.

Tuấn Anh bắt ngờ nhìn Hàn Thế Bảo, không phải bài phát biểu của Hàn tổng rất dài sao, vì sao lại nói ngắn gọn như vậy.

Pháo hoa nổ lớn trên bầu trời tối đen, ánh mắt mọi người đều hướng về phía pháo hoa ngắm nhìn để bắt đầu cho buổi tiệc, chỉ có Hàn thế Bảo lặng lẽ đi vào trong nhà chính.

- Bác sĩ, cô ấy vì sao lại ngất đi. - Hàn Thế Bảo lo lắng hỏi bác sĩ.

- Chỉ là bị sốt cao, mất nước nên choáng váng mà ngất đi thôi. Tôi đang truyền nước và tiêm thuốc cho cô ấy... đợi đến khi hạ sốt tỉnh lại sẽ không sao nữa.

- Cảm ơn bác sĩ. - Hàn Thế Bảo nói sau đó liền đi vào bên trong phòng Win.

Hạ Tuyết đang chườm khăn cho Kelly, Win ngồi bên cạnh nhìn Kelly mà không có bất cứ động thái nào. Hàn Thế Bảo bước tới, đưa tay lên trán Kelly.

- Cô giáo chỉ bị sốt thôi, không có gì nguy hiểm... Hàn tổng đừng quá lo lắng. - Hạ Tuyết nhìn nét mặt đầy lo lắng của Hàn thế Bảo liền nói.

- Đưa nó cho tôi. - Hàn Thế Bảo lấy chiếc khăn từ tay Hạ tuyết, vắt thật khô nước sau đó đắp lên trán Kelly.

Win nhìn Hàn Thế Bảo lo lắng cho Kelly liền đứng lên bỏ ra ngoài, Hạ Tuyết liền bước theo. Bên trong phòng chỉ còn Kelly và Hàn Thế Bảo, anh nhìn cô chăm chú, trên gương mặt kia đầy nét mệt mỏi và u buồn, Hàn Thế Bảo đưa tay lên gương mặt Kelly chỉnh lại những lọn tóc mái đang không theo nếp.

- Vì sao cô lại không tự chăm sóc bản thân mình một chút chứ... dù là cô đang tìm thứ gì ở Hàn gia này, cũng phải giữ sức khỏe thật tốt để tìm kiếm chứ. - Hàn Thế Bảo khẽ nói nhỏ.

Hạ Tuyết bước ra ngoài cùng Win, từ khi nhìn thấy cha mình và người đàn ông kia đang tranh giành Kelly thì nét mặt của Win đã thay đổi. Hạ Tuyết và anh liền bước tới mà giải cứu cô Kelly giữa hai người bọn họ, tuy vậy nét mặt kia vẫn không thay đổi... Hạ Tuyết chưa từng nhìn thấy Win như vậy...

- Anh sao vậy? - Hạ Tuyết từ phía sau bước tới, không nhìn Win nhưng cùng nhìn theo hướng anh đang nhìn tới, phía trước là một người phụ nữ xinh đẹp lần trước đã đi cùng Hàn phu nhân.

- Em có nhìn thấy người phụ nữ phía trước không? - Win nói.

- Uhm... tôi thấy.

- Cô ta chính là người mà cha tôi trước đây rất yêu... yêu đến mức tin tưởng mà giao tôi cho cô ta chăm sóc. Và tôi đã suýt nữa mất mạng vì cô ta. - Win nhìn Hàn Liên Chi mà cảm ghét.

- Win... - Hạ Tuyết đưa tay nắm chặt tay Win, hy vọng anh bình tĩnh hơn. - Có lẽ Hàn tổng đã có sự sắp xếp của ông ấy, anh hãy bình tĩnh.

- Cô ta quay lại tôi không quan tâm, có quan hệ với ông ta tôi cũng không quan tâm... nhưng tại sao ông ta lại quan tâm đến cô Kelly, không phải ông ta muốn làm khổ cô giáo. - Win nắm chặt tay lại mà tức giận.

Hạ Tuyết đôi chút hiểu tâm tư của Win, mặc dù anh đã nói rằng chỉ hướng về phía cô nhưng trong lòng Win vẫn là cô Kelly. Cô có quyền gì ép anh phải nhìn về phía cô, trong khi trái tim cô vẫn trông ngóng và chờ đợi người đàn ông khác. Hạ Tuyết cảm thấy cả cô và cả Win đều thật sự đáng thương, là những kẻ thất bại đang cùng nhau nắm tay mà sống.

- Chúng ta thật đáng thương. - Hạ Tuyết khẽ cười buồn.

- Em vừa nói gì? - Win nhìn Hạ Tuyết, anh không nghe rõ lời cô vì những tiếng ồn bên ngoài.

- Không có gì, tôi vào xem cô giáo... có lẽ anh nên ra ngoài chào hỏi khách mời. - Hạ Tuyết nói.

- Tôi cần gì phải chào hỏi bạn họ, dù sao thì nơi này cũng không thuộc về tôi. - Win nói sau đó quay mặt sang Hạ Tuyết. - Chúng ta cùng vào trong thôi.

Win không vào bên trong mà đứng bên ngoài vì sự có mặt của Hàn Thế Bảo.

- Hàn tổng, tôi sẽ ở đây chăm sóc cô Kelly, chú đừng lo. - HẠ Tuyết bước vào mà nói.

- Vậy phiền cô, đừng để cô ấy một mình.

- Vâng.

Hàn Thế Bảo có đôi chút tin tưởng vào Hạ Tuyết, bề ngoài cô gái trẻ này vô cùng ngây thơ và hiền lành. Dù sao đây cũng là tiệc tại nhà anh, anh là chủ gia không thể vắng mặt lâu. Hàn Thế Bảo liền bước chân ra ngoài, nhìn thấy Win đang đứng bên ngoài nhưng xem như không thấy mà bỏ đi.

Win bước theo phía sau. Hàn Thế Bảo liền quay lại.

- Con có chuyện gì sao?

- Ông thích cô giáo của tôi? - Win hỏi.

- Cô ấy hiện là thư kí của ta. - Hàn thế Bảo đáp.

- Vậy ông có thích Kelly không? - Win lại hỏi.

Hàn Thế Bảo không đáp mà quay mặt bỏ đi, Win vẫn không buông mà đuổi theo bắt lấy tay Hàn Thế Bảo.

- Vì sao không trả lời tôi?

Hàn Thế Bảo hất tay Win ra khỏi gấu áo, đẩy cậu con trai thua mình 15t và sát tường mà nói.

- Chuyện đó không liên quan đến con, chuyện của con là chăm chỉ học tập và nghe lời của ta. - Hàn Thế Bảo dùng ánh mắt giận dữ mà nói.

Win không nhường nhịn, đẩy Hàn Thế Bảo ra khỏi người đáp.

- Nếu ông không thích Kelly, thì hãy tránh xa cô ấy ra.

- Còn nếu ta thích thì sao? - Hàn Thế Bảo cười nửa miệng nói.

Win đẩy cha mình ép vào tường lật ngược tình thế.

- Nếu ông thích Kelly, thì càng nên tránh xa cô ấy hơn một chút... Người phụ nữ của ông chính là Hàn Liên Chi, đừng khiến Kelly phải đau lòng... ông phải xác định rõ ràng tình cảm của mình.

- Win, người cần xác định lại tình cảm là con mới đúng. Ta cứ nghĩ người con thích là cô gái tên Hạ Tuyết kia... nhưng có lẽ không phải là như vậy rồi. - Hàn Thế Bảo chỉnh lại chuẩn chu quần áo mà bỏ đi.

Win tức giận nắm chặt bàn tay thành một quả đấm, quả thật vì sao tình cảm của anh có cố gắng vẫn chưa thể quên được Kelly. Anh đối với Kelly là một loại tình cảm kì lạ, không giống như khi anh nhìn Hạ Tuyết.

Hàn Liên Chi nhìn thấy Hàn Thế Bảo từ bên trong nhà chính đi ra thì nhanh chóng bước tới, cô ta tỏ ra như không hay không biết điều gì vẫn tươi cười rạng rỡ bước đến gần Hàn Thế Bảo. Sau đó, Hàn Liên Chi khoác tay vào tay anh mà cùng anh bước đi chào hỏi khách mời, cô đang khẳng định rằng mình chính là người phụ nữ của Hàn Thế Bảo không ai khác.

- Hai người khi nào có tin vui đây? - Câu hỏi của một phu nhân giám đốc tập đoàn SELA.

Hàn Liên Chi ngượng ngùng im lặng nhưng đang trông đợi câu trả lời của Hàn Thế Bảo.

- Khi nào có tin vui, tôi nhất định sẽ mời phu nhân và chủ tịch đến dự. - Hàn Thế Bảo thông thả đáp. Hàn Liên Chi có chút không hài lòng, anh ta là đang tránh né câu hỏi đó.

- Lần này tôi về lại nơi này, cũng là muốn chứng kiến đứa con duy nhất của Hàn gia yên bề gia thất, sinh cháu cho Hàn gia. này, tôi đây rất muốn có cháu bé bông rồi. - Hàn phu nhân mỉm cười lên tiếng.

- Hàn phu nhân, không phải đã có cháu là Win thiếu gia sao?

- Win sao? - Hàn phu nhân che miệng cười. - Win không...

- Win tất nhiên là con cháu Hàn gia rồi. - Hàn Thế Bảo nhanh chóng cắt lời, bà ta đang có kế hoạch hãm hại Win nữa sao, Hàn Thế Bảo liền dùng ánh mắt giận dữ nhìn Hàn phu nhân.

- Haha, Win tất nhiên là con cháu Hàn gia này rồi. - Hàn phu nhân khẽ cười nói.

- Có lẽ mẹ tôi muốn tôi kết hôn và nhanh chóng sinh thêm cháu cho bà, dù sao Win cũng đã quá lớn để được bà nội cưng nựng. - Hàn Thế Bảo đỡ lời.

- Vậy thì hai người nên mau chóng kết hôn đi, hoàn thành tâm nguyện của Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân nhìn Hàn Thế Bảo cười đắc thắng, xem Hàn Thế Bảo yêu Hàn Liên Chi đến mức độ nào. Tiếng điện thoại của Hàn Thế Bảo vang lên chính là cứu anh ra khỏi tình thế mà Hàn phu nhân gài bẫy. Hàn Thế Bảo khẽ cười.

- Xin lỗi, mọi người hãy tiếp tục nói chuyện. - Sau đó liền bỏ đi.

Người gọi Hàn Thế Bảo không ai khác chính là Tuấn Anh. Đây chính là trợ thủ đắc lực nhất và hiểu ý anh nhất, quả nhiên thấy anh gặp khó xử liền ứng cứu ngay.

Kelly tỉnh lại thì buổi tiệc đã xong, mọi người đang thu dọn mọi thứ bên ngoài. Hạ Tuyết đang gục ngủ bên cạnh cô, Kelly đứng lên tự sờ vào trán mình. cô đã hết sốt nhưng đầu còn hơi choáng tuy nhiên vẫn có thể chịu đựng được. Kelly lấy chiếc mềm đắp lên người Hạ Tuyết sau đó bước ra ngoài.

Cô bước đi về phía trước, nhìn ra phía ngoài hoa viên của Hàn gia hiện tại chỉ còn hai người. Họ đang ngồi trên chiếc ghế màu trắng, Hàn Liên Chi dựa đầu mình vào vai Hàn Thế Bảo.

- Thế Bảo, anh không muốn kết hôn với em sao?

- Anh cảm thấy chúng ta không nên vội, vả lại anh còn việc chưa hoàn thành. - Thế Bảo nói.

- Là việc gì chưa hoàn thành.

- Một việc riêng... không nói em nghe được.

- Em sẽ không hỏi nữa, vì anh luôn nghĩ em là người của mẹ nên sẽ không nói em biết. - Hàn Liên Chi quay mặt đi hờn dỗi.

- Thật sự anh không thể nói ra... nhưng khi nào anh hoàn thành nhất định sẽ nói em biết. - Thế Bảo đưa tay sang ôm Hàn Liên Chi.- Liên Chi, em nhớ không ngày xưa chúng ta thường ngắm sao nơi đây... hiện tại cũng không mấy thay đổi.

- Cảnh vật không thay đổi, chỉ có con người là dễ dàng đổi thay. - Hàn Liên Chi đáp.

-Nhưng tình cảm của chúng ta... không thay đổi. - Hàn Thế Bảo ôm Hàn Liên Chi vào lòng.

Hàn Liên Chi nhìn thấy Kelly đang đứng phía sau nhìn hai người bọn họ, sau đó liền buông Hàn Thế Bảo ra mà mỉm cười nói.

- Thế Bảo, ngày xưa tại nơi này anh đã nói rằng anh yêu em, và chúng ta đã có nọ hôn đầu tiên nơi đây... Hiện tại, em muốn anh hôn em một lần nữa tại nơi kỉ niệm đẹp như vậy. - Hàn Liên Chi nói.

Hàn Thế Bảo mỉm cười, đặt nọ hôn lên môi Hàn Liên Chi một cách ngọt ngào.

Kelly nhìn bọn họ, nước mắt bỗng nhiên khô rơi... không hiểu vì sao cô lại khóc... Cô như muốn ngã quy...

- Kelly. - Giọng nói quen thuộc phía sau Kelly vang lên, hai tay đỡ lấy người cô như muốn té ngã.

- Anh Thiên Ân. - Kelly giương đôi mắt đầy lệ nhìn Thiên Ân.

- Em thích hắn ta? - Thiên Ân nhìn Kelly hỏi.

- Anh Thiên Ân, em muốn rời khỏi Hàn gia, em không muốn nhìn thấy Hàn Thế Bảo nữa. - Kelly khóc trước mặt Thiên Ân.

- Được rồi, anh sẽ mang em đi đến nơi em có thể không bao giờ gặp người đàn ông kia nữa. - Thiên Ân ôm Kelly vỗ về.

- Em phải làm sao đây, vì sao tim em lại đau như vậy...

- Kelly, nếu em muốn quên người đàn ông kia thì tốt nhất hãy tìm một người thay thế, nỗi đau đó sẽ vơi bớt đi.

- Người thay thế.- Kelly ngỡ ngàng.

- Anh nguyện làm người thay thế đó, Kelly... em biết là anh yêu em mà.

- Anh Thiên Ân. - Kelly rời khỏi vòng tay Thiên Ân. - Em....

- Chỉ có như vậy, em mới chuyên tâm trả thù cho cha mẹ, không còn nghĩ đến Hàn Thế Bảo.

- Nhưng...

- Nghe lời anh, anh chưa bao giờ lừa dối em...

Kelly không còn biết phải suy nghĩ thế nào, cô nhìn về phía Hàn Thế Bảo vẫn đang âu yếm người phụ nữ khác, sau đó nhìn Thiên Ân khẽ gật đầu.

39. Chương 33: Dừng Đi...

Thiên Ân đưa Kelly về ngôi nhà mà Hàn gia từng sắp xếp cho cô ở lại, lần này thì có lẽ cô sẽ thật sự rời đi, cô không muốn lưu luyến bất cứ thứ gì liên quan đến Hàn gia nữa, đặc biệt là người đàn ông mang tên Hàn Thế Bảo.

- Anh đợi em ở ngoài, em thu dọn một chút sẽ ra. - Kelly bước xuống xe, nhìn Thiên Ân cũng đang bước xuống liền chặn lại... cô không muốn anh Thiên Ân bước vào bên trong.

- Được, em vào đi. - Thiên Ân không ép Kelly, trước giờ đều không ép cô làm bất cứ điều gì.

Kelly vào nhà nhìn mọi thứ xung quanh một lần nữa. Thời gian cô ở lại nơi này không dài nhưng đủ để khiến cô có chút lưu luyến. Từ khi cô bước vào nơi này, mọi thứ đều đã được Hàn gia chuẩn bị sẵn sàng nên đi dọn đi, cô chỉ thu dọn một valy quần áo của mình.

- Để anh. - Thiên Ân bước tới, xách valy từ trong tay Kelly.

Kelly quay lại, ngẩng nhìn ngôi nhà này... cô bỏ đi... chính là vứt bỏ cái thứ tình cảm kì lạ xuất hiện trong lòng... vứt đi mọi thứ để quay lại là một Kelly của ngày xưa.

Xe Thiên Ân một lần nữa lái ngang qua biệt thự Hàn gia, vì đây là đường duy nhất để quay về nên Thiên Ân không còn lựa chọn nào khác. Ánh mắt Kelly nhìn lướt qua, Thiên Ân nhấn ga nhanh thêm một chút... Kelly quay đầu nhìn về phía trước, tự dặn lòng không thể lưu luyến.

- Anh Thiên Ân... - Kelly khẽ gọi.

- Ủ! - Thiên Ân đáp.

- Anh chính là người luôn ở bên cạnh em khi em gặp khó khăn, em thật sự rất biết ơn anh. - Kelly cười buồn mà nói, Thiên Ân đã che chở cô từ khi cha mẹ cô mất đi.

Thiên Ân không đáp, đưa đôi mắt sáng hướng về phía Kelly chờ đợi điều tiếp theo cô muốn nói.

- Em làm sao có thể xem anh là người thay thế... và em cũng không cần điều đó. Em đã có dự định riêng của mình, sắp tới sẽ có nhiều việc phải làm... có thể sẽ không còn thời gian để nghĩ đến những việc không vui.

- Kelly, em không thể cho anh một cơ hội... dù chỉ là người thay thế.

- Em xin lỗi, em không thể lừa dối anh, càng không thể lừa dối bản thân mình... em biết và anh cũng biết người ở vị trí này. - Kelly đập tay vào ngực mình. - Là ai.

- Anh biết... - Thiên Ân nhìn về hướng lái xe. - Nếu anh không để em đi, không để em gặp Hàn Thế Bảo thì em đã không đau lòng như vậy.. Kelly anh xin lỗi.

- Không phải là lỗi của anh, đó chính là lỗi của em không tự làm chủ bản thân mình. - Kelly lắc đầu nói. - Ngày mai, em sẽ đến The Win xin thôi việc. Sau đó em muốn gặp anh.

- Em có việc gì muốn nói, vì sao không nói ngay bây giờ. - Thiên Ân hỏi.

- Khi em rời khỏi The Win, chính là lúc Kelly xấu xí biến mất mãi mãi...

Xe dừng trước cổng biệt thự Thiên Ân, Kelly bước xuống theo Thiên Ân đi vào bên trong. Thiên Ân vừa đi vừa suy nghĩ, chưa bao giờ anh lại khó nắm bắt được suy nghĩ của Kelly như hiện tại, quả nhiên cô ấy đã lớn và bắt đầu có những suy nghĩ chính chắn.

- Xem con mang ai về đây, là cô bé năm xưa phải không. Hôm nay đã lớn như thế rồi. - Hoàng lão gia từ trên lầu nhìn thấy Thiên Ân và Kelly đi vào liền bước xuống.

Thiên Ân kinh ngạc vì Hoàng Thiên Phúc có mặt bên trong biệt thự này, như vậy liệu Kelly ở lại đây có gặp phải nguy hiểm hay không. Thiên Ân liền nắm tay Kelly sau đó bước ngang trước mặt cô.

- Kelly, em lên phòng nghỉ ngơi trước. - Thiên Ân nói.

- À, vâng. - Kelly nhìn về phía Hoàng Thiên Phúc. - Cháu chào bác Hoàng.

Thiên Ân nhanh chóng đưa Kelly vào phòng sau đó bước xuống phòng khách nơi mà Hoàng Thiên Phúc vẫn còn đứng đó.

- Ông không được động vào cô ấy. - Thiên Ân nói.

- Ta đã làm gì con bé mà con lại khấn trương như vậy. - Hoàng Thiên Phúc đáp. - Ta luôn giữ lời hứa của mình, chỉ là nhắc con thời gian còn lại không còn dài...

- Nếu tôi tìm được thứ ông muốn, ông sẽ không giết Kelly. - Thiên Ân tức giận nói.

- Ta sẽ không giết nó, nhưng Hàn gia... họ có ra tay... ta cũng không thể ngăn cản.

Thiên Ân đập tay lên bàn kính, chiếc bàn vỡ nát... máu trên tay tứa ra loang đỏ một vùng.

- Tôi nhất định không cho phép bất cứ ai hại Kelly. - Thiên Ân nói xong liền đứng lên bỏ về phòng.

Hàn Thiên Phúc nhìn con trai liền phiền lòng, vì sao con trai của ông ta lại đi yêu một con bé không thể yêu như vậy.

- Con đừng quên, năm đó... bàn tay con cũng đã dính máu tươi của nhà họ Phạm... Con yêu con gái của Phạm Tiến Luật ư, con nghĩ có thể sao... nếu con bé biết được sự thật người chịu thiệt chỉ có một mình con thôi, Thiên Ân.

Thiên Ân nghe xong lời Hoàng Thiên Phúc, cả người lạnh đi... anh đưa đôi bàn tay mình lên nhìn qua... năm đó... đôi bàn tay này cũng đã dính máu.

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng làm việc, đêm qua Kelly ra về khi nào cũng không đến chào anh, trong người cô lại đang bị ốm nặng như vậy... Hàn Thế Bảo có chút lo lắng nên đã đến The Win từ rất sớm, ngồi trong phòng nhưng vẫn cứ mông ngông ra phía bàn làm việc của Kelly.

Kelly bước ra từ trong thang máy tầng 10, Hàn Thế Bảo đang ngồi lại đứng phắt lên... nhưng suy nghĩ một chút lại ngồi xuống. Kelly không tiến về bàn làm việc mà đi đến cửa phòng Hàn Thế Bảo.

- Vào đi. - Hàn Thế Bảo nghe tiếng Kelly gõ cửa liền nói lớn.

- Hàn tổng. - Cô cúi mặt.. không nhìn anh.

- Cô đã khỏe chưa mà đi làm, tôi không hẹp hòi đến mức trừ lương khi cô nghỉ ốm. - Anh nhìn cô quan tâm nói

Cô không nói điều gì, bước tới phía gần anh sau đó đưa một phong bì trước mặt anh, trên phong bì ghi "Đơn xin thôi việc."

- Đơn xin thôi việc? - Anh bất ngờ nói.

- Vâng, tôi muốn nghỉ việc. - Cô gật đầu đáp.

Hàn Thế Bảo cầm lá đơn trên tay... sau đó lại nhìn Kelly.

- Cô không hài lòng về điều gì?

- Tôi hài lòng về mọi thứ.

- Lí do cô xin nghỉ.

- Tôi quyết định sẽ quay về Mỹ.

Hàn Thế Bảo đứng lên, đi về phía Kelly nhìn thẳng vào mắt cô: "Không phải vì nụ hôn lần đó chứ?"

Kelly bật cười, chính là nụ cười chua chát.

- Anh lại tự đề cao bản thân quá rồi, Hàn tổng.

- Tôi không cho em nghỉ. - Hàn Thế Bảo nắm lấy cổ tay Kelly mà nói, tay kia cầm tờ đơn mà vò nát. - Không được phép rời khỏi nơi này.

- Tùy anh thôi. - Kelly hất tay Hàn Thế Bảo ra khỏi tay mình. - Dù soa tôi cũng sẽ về Mỹ, chỉ là đến thông báo cùng anh... anh duyệt đơn cũng được không duyệt cũng không sao. - Nói rồi Kelly quay lưng bước đi.

- Kelly, đừng đi. - Hàn Thế Bảo nói lớn, không hiểu vì sao anh lại không muốn cô đi, cảm giác sợ cô sẽ biến mất, không còn nhìn thấy cô hằng ngày tại vị trí thư kí kia.

Kelly dừng lại, quay mặt nhìn Hàn Thế Bảo nói:” Hàn tổng, chúc anh hạnh phúc... Có lẽ đám cưới của hai người, tôi sẽ không về chúc mừng được.”

Nói xong Kelly bước ra khỏi phòng làm việc, Hàn Thế Bảo chỉ đứng im nhìn cô thu xếp vật dụng của cô trên bàn làm việc. Anh rõ ràng biết Kelly thích anh, nhưng anh không đáp trả cũng không phũ phàng mà từ chối, cứ thế mà trêu đùa cô. Hiện tại, Hàn Liên Chi lại trở về khiến anh trở nên mất thăng bằng, chỉ vì cái kỉ niệm quá ngọt ngào, cái quá khứ có hình ảnh Hàn Liên Chi bao trùm lấy anh... anh không thể thoát ra nó được. Hàn Thế Bảo ngồi xuống ghế dựa lưng thẳng nhắm mắt lại, lại thấy hình ảnh của Kelly mỉm cười.

Kelly bên ngoài thu xếp lại vật dụng của mình vào thùng giấy, cô mở ngăn tủ liền nhìn thấy bộ váy lần trước anh mua để trêu chọc cô. Kelly cầm bộ váy trên tay ngắm nhìn, sau đó lại bỏ vào thùng vật dụng của cô...Kelly sắp xếp xong mọi thứ, nhìn vào bên trong phòng Hàn Thế Bảo khẽ mỉm cười nói:” Tạm biệt anh... Thế Bảo.”

Khi Hàn Thế Bảo nhắm mắt lại, nhìn thấy hình ảnh Kelly xuất hiện trong đầu, điều này khiến anh hết sức ngạc nhiên... từ khi nào anh lại đặt cô gái xấu xí kia vào trong tâm thức như vậy? Hàn Thế Bảo mở mắt nhìn về hướng bàn làm việc của Kelly thì cô đã đi khỏi từ khi nào.

Anh bất giác đứng dậy, chạy ra ngoài thì Kelly đã bước vào bên trong thang máy, cửa thang máy đóng lại... Hàn Thế Bảo chưa kịp nói một lời cùng cô.

- Kelly... - Hàn Thế Bảo gọi cô khi thang máy đã bắt đầu di chuyển xuống. - Không được đi.

Anh từ đi về hướng cầu thang bộ, chạy theo cầu thang mà đuổi theo.

Kelly bước ra khỏi thang máy tại tầng trệt, cô nhanh chóng rời khỏi The Win để đến cuộc hẹn với Thiên Ân... cô đã quyết định đưa bằng danh sách kia cho Thiên Ân, và anh sẽ giúp cô tìm ra kẻ thù. Giải quyết mọi ân oán, cô sẽ rời khỏi nơi này mà sang Mỹ sinh sống.

Hàn Liên Chi nhìn thấy Kelly mang thùng vật dụng rời khỏi The Win thì nhoen cười, bước tới phía trước Kelly mà châm chọc.

- Cô từ chức?

Kelly khẽ nhếch cười không đáp, bước ngang qua Hàn Liên Chi như xem cô ta không tồn tại.

- Quyết định như vậy là đúng, tự biết lượng sức mình. - Hàn Liên Chi lại kích tướng.

Kelly để ngoài tai mà bước thẳng, dù sao cô cũng đã quyết định không ở lại nơi này nữa... quan tâm đến bọn họ chỉ hạ thấp bản thân.

- Kelly... cô đứng lại đó cho tôi. - Giọng Hàn Thế Bảo hét lên từ phía sau, áo anh ướt đầm mồ hôi, hơi thở nặng nề.

Kelly nghe giọng Hàn Thế Bảo liền bất ngờ, quay lại nhìn anh thì trông thấy bộ dạng nhếch nháp của anh... anh ta đi từ cầu thang bộ... là đi từ tầng 10 xuống để đuổi theo cô ư.

- Hàn tổng, còn có việc gì sao? - Kelly quay lại nhìn Hàn Thế Bảo hỏi.

- Kelly. - Hàn Thế Bảo bước đến gần bên cạnh cô. - Có thể đừng rời đi hay không?

Hàn Liên Chi từ phía sau bước tới, nắm lấy tay Hàn Thế Bảo, trong lòng có chút tức giận nhưng nét mặt vẫn tỏ ra như không.

- Thế Bảo, có chuyện gì sao?

- Liên Chi. - Hàn Thế Bảo nhìn qua Liên Chi...

- Hàn tổng, tôi đã nói rõ ở văn phòng rồi... - Kelly cuối đầu chào Hàn Thế Bảo. - Tạm biệt.
- Kelly bước đi thì Hàn Thế Bảo rời khỏi tay Liên Chi mà bước tới nắm lấy tay Kelly.
- Có thể vì tôi không, Kelly. - Hàn Thế Bảo nói tiếp. - Đừng đi.

40. Chương 34: Bỏ Đi

Bàn tay của anh đang nắm lấy tay cô, là anh đang quyến luyến điều gì ở nơi cô. Không phải phía sau kia chính là người anh yêu thương, vì sao lại muốn cô đừng đi. Anh hỏi vì anh sao, cô tại sao phải vì anh mà ở lại, cả hai không có bất kì mối quan hệ nào cả... nụ hôn kia ư... ngay cả anh cũng nói cô hãy xem như chưa từng có.

Kelly nhẹ nhàng dùng tay còn lại mà đẩy tay Hàn Thế Bảo ra, gương mặt không có một chút cảm xúc nhìn anh không nói... tiếp tục quay đầu bước đi.

Hàn Thế Bảo muốn đuổi theo nhưng bàn tay của HÀN LIÊN CHI giữ chặt anh lại, anh quay lại phía HÀN LIÊN CHI bất ngờ trước dòng nước mắt của cô... Hàn Thế Bảo như tỉnh ra khỏi cơn mê, anh đang làm gì tại nơi này lưu luyến một người phụ nữ khác trước mắt cô gái mà anh vô cùng yêu thương.

- Thế Bảo, đừng đuổi theo cô ấy. - Liên Chi rơi lệ, nói trong từng tiếng nấc.

Thế Bảo bước tới một bước, đôi tay choàng qua người Liên Chi mà ôm lấy cô.

- Liên Chi, đừng khóc, anh xin lỗi.
- Có phải vì cô ta nên anh không muốn kết hôn cùng em. - Hàn Liên Chi tựa vào bờ ngực rộng của anh mà nói.
- Em rất muốn kết hôn sao? - Hàn Thế Bảo nói với giọng thâm trầm.
- Em đã 25 tuổi, còn anh cũng hơn 30 rồi... em muốn cùng anh sống cùng nhau và có những đứa trẻ xinh đẹp giống em và tài giỏi hết như anh.

Sống cùng Liên Chi chính là điều mà Hàn Thế Bảo từng hy vọng, anh yêu cô gái này từ rất lâu và tình cảm đó chưa bao giờ nguội lạnh. Nhưng sự xuất hiện của KELY khiến anh có chút phân tâm, anh có một chút lo lắng, anh sợ sẽ làm người phụ nữ yếu đuối như Liên Chi đau lòng... có lẽ kết hôn cùng Liên Chi anh sẽ sống có trách nhiệm hơn và sẽ chấm dứt được loại cảm giác không thể xác định với cô gái xấu xí kia.

- Chuyện này, để Hàn phu nhân tính giúp chúng ta. - Hàn Thế Bảo nói.

Hàn Liên Chi vô cùng vui mừng, cuối cùng Hàn Thế Bảo cũng đã đồng ý cùng cô kết hôn, điều này chẳng phải tất cả khối tài sản của Hàn gia đều nằm trong tay cô sao.

Kelly bước ra khỏi The Win, lên xe lái đến nơi hẹn gặp Thiên Ân. Trên đôi mắt cô vẫn còn đỏ hoe, Thế Bảo nào đâu biết khi cô quay đi chính là lúc giọt nước mắt trên mi khẽ rơi xuống... anh không đuổi theo cô vì Hàn Liên Chi giữ lại, vì mãi mãi không thấy được sự đau đớn mà Kelly đang chịu đựng.

- Âm. - Tiếng động lớn vang lên.

Một chiếc xe mất thăng mà lao thẳng vào đuôi xe Kelly gây ra một vụ tai nạn liên hoàn. Kelly ngồi trên nghe chỉ kịp nghe tiếng hét của mọi người, sau đó liền bất tỉnh.

- Mau đưa cô ấy đến bệnh viện. - Kelly nghe loáng thoáng tiếng hò hét của rất nhiều người, cô không thể mở mắt ra nổi.
- Đây là đồng phục của tập đoàn The Win, mau gọi thông báo đến công ty cô ấy.

Người đàn ông đang bế Kelly liền nghe tiếng chuông điện thoại từ trong người Kelly thì mừng rỡ, không phải rắc rối tìm đến công ty cô mà đã có người quen gọi điện tới ông ta liền nghe máy.

- Alo, chủ nhân số máy này vừa bị tai nạn giao thông, nếu là người quen hãy mau đến đây.

- Cô ấy... cô ấy không sao chứ. - Thiên Ân nghe xong liền đứng lên cầm chiếc áo vest mà nhanh chân bước đi.- Hiện tại cô ấy đang ở đâu.

- Là đường XXX.

Sau đó là tiếng xe cấp cứu vang lên cùng tiếng còi xe inh ỏi, giọng nói của rất nhiều người... Kelly từ từ ngất lịm đi... cô muốn nói rằng đừng gọi cho The Win... nhưng không thể mở mắt ra.

Kelly được đưa vào trong bệnh viện, Thiên Ân phóng xe như bay đến thì được biết cô ấy đang trong phòng cấp cứu.

- Kelly, em nhất định phải không sao. - Thiên Ân ngồi trên ghế chờ mà ôm đầu nói.

Cảm giác sợ mất đi người mình thương yêu thật đáng sợ, Thiên Ân nhận ra rằng bản thân mình không thể sống tốt nếu Kelly xảy ra mệnh hệ nào.

Trong cơn mơ, cơn ác mộng ngày nào lại đến với cô. Hình ảnh người mẹ người đầy máu đang nằm đó hướng mắt nhìn về cô mà nói.

- Bảo My, đừng giao nó cho bất cứ ai... đừng giao nó cho bất cứ ai... đừng giao nó cho bất cứ ai... - Giọng nói của mẹ cô cứ thể vang vọng mãi không dứt.

- Mẹ, mẹ... mẹ ơi... mẹ... - Kelly hét lên.

- Kelly, em làm sao vậy, bình tĩnh lại. - Thiên Ân ngồi bên cạnh liền ôm lấy cô trong lòng.

Cô mở mắt ra, thì ra là một giấc mơ... giấc mơ về người mẹ đã chết một cách oan ức, gia đình cô... vì cái thứ mà cô đang giữ trong tay mà tan vỡ.

- Anh Thiên Ân. - Kelly ngồi thẳng lại, buông Thiên Ân ra.

- Em bị tai nạn, may là chỉ bị trầy xước nhẹ... có lẽ vì quá bất ngờ nên em đã ngất đi.

- Chúng ta về nhà thôi. - Kelly bước xuống giường bệnh.

- Chưa được đâu, em cần nhập viện một vài hôm để bác sĩ theo dõi. Lúc chiếc xe kia đâm vào phía sau, đầu em có đập vào tay lái... tuy chưa phát hiện điều gì xấu nhưng họ muốn em ở lại kiểm tra.

Kelly sờ lên đầu mình, quả thật cũng rất đau.

- Anh Thiên Ân, anh có thể về nhà vào phòng em lấy em giúp con gấu bông Teddy cũ, chú gấu mà ngày xưa mẹ em đã tặng em trong ngày sinh nhật. - Kelly khẽ nói.

- Em muốn mang nó vào bệnh viện? - Thiên Ân khẽ ngạc nhiên, cô ấy đã lớn như vậy rồi.

- Vâng, ngay bây giờ. - Kelly khẳng định.

Thiên Ân rời khỏi bệnh viện mà trong lòng vô cùng thắc mắc, với bản tính của Kelly... không phải người thích chơi gấu bông. Thiên Ân vào phòng Kelly, con gấu bông được đặt trong tủ một cách trang trọng. Anh còn nhớ vào sinh nhật 10 tuổi của Kelly, Phạm phu nhân đã tặng cô bé đáng yêu ấy chính là con gấu bông này. Lúc đó Kelly là một giọt sương mai không chút bụi bẩn, anh đã để mắt đến cô bé ngay từ khi cô bé nhìn anh mỉm cười và gọi " anh Thiên Ân", đó là lần cuối cùng anh được nhìn thấy nụ cười đó... một nụ cười ngây thơ trong sáng.

- Gấu của em. - Thiên Ân đặt con gấu bông cạnh bên Kelly. Kelly cầm chú gấu đã cũ theo thời gian trên tay, nhìn ngắm một lúc rồi khẽ nói.

- Anh còn nhớ nó chứ, nó là món quà cuối cùng mà mẹ em đã tặng... và là ngày cuối cùng em cảm thấy cuộc sống này thật hạnh phúc.

- Anh nhớ. - Thiên Ân đáp.

- Em không biết bọn chúng là ai, vì cái bảng danh sách mà anh nhắc tới mà giết cha mẹ em. - Kelly vẫn nhìn chú gấu, đôi mắt lạnh hờn. - Em muốn trả thù nhưng rồi từ khi gặp Hàn Thế Bảo em lại quên mất việc em tồn tại trên cõi đời này để làm gì, em quên mất mối thù mà em mang suốt mười năm qua.

- Kelly. - Thiên Ân khẽ kêu.

- Và cuối cùng em cũng nhận ra rằng, em không hối hận về cái khoảng thời gian đó. Khoảng thời gian em cảm thấy mình biết vui, biết buồn, biết trân trọng những thứ mình có và vứt đi những thứ không cần thiết. Em lại không thể phủ nhận rằng em yêu anh ta, nhưng thật sự bao nhiêu đó là đủ rồi, đã đến lúc em phải thực hiện mục đích sống.

Kelly nói xong, xoay con gấu ra phía sau, kéo chiếc khóa kéo của chú gấu đưa tay vào bên trong lớp gòn mà tìm kiếm.

Thiên Ân ngạc nhiên với hành động của Kelly, cô ấy lại để thứ gì bên trong đó.

Kelly lôi ra một tờ giấy đã khá cũ, sau đó nhìn lại một lần mà đưa cho Thiên Ân.

- Đây là thứ mà mẹ em đã bảo em phải cất giữ. - Kelly nói tiếp. - Là bảng danh sách mà anh đã từng tìm kiếm.

Thiên Ân không nghĩ rằng Kelly lại đưa anh sớm như vậy, lại càng không dám nghĩ rằng nơi cô ấy cất giấu thứ này thật sự khác thường.

- Anh đã từng nói, có nó trong tay... anh sẽ tìm được kẻ thù cho em. Trên đó viết những gì, em không thể đọc được.

- Giao nó cho anh, anh sẽ nhanh chóng cho em kết quả. - Thiên Ân cầm trên tay mà nói.

Kelly khẽ gật đầu, cô chính là chỉ còn có thể tin tưởng một mình người đàn ông này.

- Tuấn Anh, cậu đến công ty Triệu Hà một chuyến. - Hàn Thế Bảo nhìn vào bảng kế hoạch trên bàn mà nói.

- Gặp Triệu tổng bàn về kế hoạch mở rộng thị trường mà chúng ta hợp tác với họ.

- Hàn tổng, không phải hợp đồng quan trọng này anh sẽ gặp ông ta mà bàn bạc.

- Tôi có hẹn chọn nhẫn cưới với Liên Chi. - Hàn Thế Bảo vẫn không dời mắt khỏi bảng kế hoạch. - Sau khi rời Triệu Thị, cậu đến nhà hàng Ciz bao trọn đêm nay cho tôi.

- Anh thật sự sẽ kết hôn cùng Liên Chi sao? Cô ấy là người của... - Tuấn Ân thật sự lo lắng.

- Được rồi, Hàn gia hiện tại đã yên ổn, cơn sóng đã qua hãy cho nó qua đi. - Hàn Thế Bảo đáp. - Vả lại trừ việc chống lại tôi về công ty Thiên Ân, Hàn phu nhân vẫn không hề có động thái lạ nào.

- Vâng, nhưng tôi vẫn có chút không an tâm.

- Sắp tới Liên Chi sẽ là thư ký riêng của tôi, cậu và cô ấy sẽ thường xuyên gặp mặt và cùng nhau làm việc vì vậy cậu hãy bỏ định kiến với Liên Chi đi, cô ấy không xấu như cậu nghĩ đâu.

- Vâng, tôi hiểu. - Tuấn Anh tuy không vui nhưng không nói được, đó là quyết định của Hàn Thế Bảo.

- Nhưng việc của Kelly, cô ấy vẫn chưa rời khỏi.

Hàn Thế Bảo nghe Tuấn Anh nhắc đến Kelly, đôi mắt vẫn nhìn xuống bảng kế hoạch trên bàn, nhưng tai vẫn lắng nghe.

- Nhưng cô ấy dường như đã biến mất, tôi tìm khắp nơi nhưng không thể gặp.

- Biến mất? - Hàn Thế Bảo ngẩng đầu lên hỏi. - Nhưng vì sao cậu phải tìm cô ta, cô ta đã không còn là người của The Win nữa rồi.

- Hàn tổng, anh còn nhớ cô gái trong bức hình mà anh bảo tôi điều tra.

- Ừ!

- Đó là em họ của Kelly. Tôi muốn tìm Kelly để tìm hiểu về cô ta, nhưng Kelly mất tích và cô ta cũng không còn xuất hiện nữa.

- Đừng tìm hiểu nữa. - Hàn Thế Bảo nói. - Tôi sẽ tập trung vào lễ cưới, tôi không muốn khiến Liên Chi thất vọng. Cậu đến Triệu gia và làm theo những gì tôi nói trước.

Tuấn Anh rời khỏi phòng làm việc của Hàn Thế Bảo... Hàn tổng không muốn tìm cô gái kia, nhưng anh thì lại muốn được gặp cô ta thêm một lần nữa.

41. Chương 35: Hận Và Yêu

Trên chiếc xe hơi sang trọng của nhà họ Hàn, Win và Hạ Tuyết trên đường đi về nhà cô. Con đường đất cong cong khó đi lại, chiếc xe hơi sáng bóng cũng bị vấy bẩn, lại những ánh mắt nhìn chiếc xe hơi sang trọng hiếm thấy của mọi người. Chiếc xe đi vào con đường nhỏ, dừng trước ngôi nhà được dựng lên của cha mẹ Hạ Tuyết hằng ngày sinh sống.

- Đây là nhà của tôi. - Hạ Tuyết đứng trước nhà mình mà nói. - Anh có thể suy nghĩ lại mà quay về thành phố vẫn chưa muộn.

Win nhìn ngôi nhà trước mắt, nói đúng hơn chỉ là một chòi lá tạm bợ. Từ bé lớn lên ở Hàn gia, cũng chưa bao giờ đi đến một nơi xa xôi như vậy, anh đã quen thuộc với nơi cao sang kia.

- Chúng ta vào thôi. - Win bước lên phía trước đi vào bên trong.

Hạ Tuyết hơi bất ngờ, anh ta là đại thiếu gia sống trong biệt thự với đầy đủ vật chất, hôm nay đến nơi này lại không có một chút e dè nào?

Mẹ Hạ Tuyết nhìn thấy chiếc xe hơi đưa con gái về, lại nhìn một cậu thanh niên đẹp trai sáng láng thì vui mừng trong lòng, con gái của họ đã tìm được chỗ dựa vững chắc.

- Ba mẹ, đây là Win... anh ấy là bạn cùng lớp... và là chủ nơi con đang làm việc. - Hạ Tuyết giới thiệu Win với cha mẹ.

- Cháu chào hai bác, phiền hai bác cho cháu ở đây vài hôm. - Win lễ phép nói, sau đó vị tài xế mang những hộp quà mà Win đã chuẩn bị vào bên trong nhà Hạ Tuyết. - Đây là chút quà xin biểu gia đình.

- Cậu ở đây bao nhiêu lâu cũng được, chỉ sợ cậu chủ chê gia cảnh nghèo túng không xứng. - Mẹ Hạ Tuyết nghe con giới thiệu đây chính là chủ nhân nơi con bà làm việc thì tỏ ra cung kính.

- Bác cứ gọi cháu là Win, xem cháu như là bạn của Hạ Tuyết... vì cô ấy hiện tại là bạn gái cháu. - Win nhìn Hạ Tuyết mỉm cười.

Hai mắt của mẹ Hạ Tuyết sáng lên, là chính cậu thanh niên này xác nhận... con gái bà sống hiền lành thật thà nên trời đã thương con bé, nghe cách nói chuyện của cậu ta xem ra cũng là con nhà có học thức, biết tôn trọng người lớn tuổi.

Hạ Tuyết đưa Win ra đồng dạo chơi, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cánh đồng rộng lớn như vậy, gió thoảng qua mái tóc dài của cô bay phăng phất, Win nắm lấy đôi bàn tay Hạ Tuyết, cả hai cùng chạy vui đùa trên cánh đồng xanh thâm thắm. Cả hai cùng quên đi những việc không vui, chỉ sống ở hiện tại mà cùng nhau cười thật tươi.

- Nơi này thật bình yên. - Win nằm cạnh Hạ Tuyết trên bãi rơm vàng.

- Đúng vậy, cảm ơn anh đã không chê cười gia cảnh tôi. - Hạ Tuyết nhìn lên bầu trời trong xanh mà nói.

- Cả tôi và em đều không thể chọn gia cảnh mà sinh ra, nếu tôi được chọn tôi không hề muốn mình là con cháu nhà họ Hàn, càng không muốn sống trong ngôi nhà đó.

Hạ Tuyết quay đầu nhìn sang Win, cô không hiểu vì lý do gì mà Hàn gia lại đối với Win như vậy, nhưng đối với cô Win là một người tốt, một con người vô cùng đáng thương.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, Win nhìn Hạ Tuyết bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau không ai nói với ai lời nào, đôi môi Win khẽ chạm vào môi Hạ Tuyết, hai trái tim cô đơn đang tìm về nhau.

Kelly xuất viện, cô được bác sĩ kiểm tra và chỉ bị chấn động nhẹ. Cô bước vào nhà vệ sinh thay đổi trang phục bệnh viện, sau đó bước ra mỉm cười, ánh mắt Thiên Ân không thể dời khỏi gương mặt Kelly.

- Kelly... - Thiên Ân khẽ gọi.

- Anh Thiên Ân, Kelly đã chết... hiện tại em là Phạm Bảo My, từ hôm nay em sẽ không nghĩ đến bất cứ việc gì nữa, chuyên tâm mà báo thù.

- Cô bé mười tuổi năm nào, hôm nay em thật xinh đẹp. - Thiên Ân nói.

- Chuyện bảng danh sách, anh đã tìm ra câu trả lời. - Kelly hỏi.

- Anh đã tìm ra kẻ chủ mưu giết cha mẹ em. - Thiên Ân nói nhỏ, đôi mắt có nhiều tham vọng.

- Là ai? - Kelly nhanh chóng bước tới gần Thiên Ân, cô đã mong chờ ngày này rất lâu.

- Em phải bình tĩnh. - Thiên Ân đặt hai tay lên vai Kelly. - Là Hàn Thế Bảo.

Kelly kinh ngạc, sau đó bất giác lùi về sau vài bước... không dám tin vào lời Thiên Ân nói.

- Anh... anh có bằng chứng hay không? - Kelly đáp ứng, nếu là kẻ khác cô có thể tin Thiên Ân hoàn toàn, nhưng là Hàn Thế Bảo, cô không thể không nhìn thấy bằng chứng.

- Anh đã chuẩn bị sẵn bằng chứng vì biết trước thái độ của em sẽ như vậy mà. - Thiên Ân rút tập tài liệu từ trong chiếc cặp đen. - Đây là bản dịch thuật mà anh đã gửi cho chuyên gia ngôn ngữ... trong đó nói rằng Hàn Thế Bảo năm đó là buôn bán ma túy xuyên quốc gia đang nằm trong danh sách nghi ngờ của cha em. Khi cha em có đủ bằng chứng, muốn giao nộp bằng danh sách các mối làm ăn của hắn thì hắn đã thủ tiêu cha em trước.

Kelly cầm bản dịch thuật trên tay, lại có dấu chứng nhận của nhà ngôn ngữ học nổi tiếng mà cô đã từng nghe danh. Không tin vào mắt mình, thì Thiên Ân lại đưa ra thêm một tài liệu khác.

- Đây là quá trình phát triển của The Win. Trước khi Hàn Thế Bảo tiếp nhận The Win thì nó chỉ là một công ty bé nhỏ không có tiếng tăm, từ khi Hàn Thế Hùng chết đi, The Win trong tay Hàn Thế Bảo bỗng nhiên phát triển xứng tầm quốc tế. Đó cũng là năm mà gia đình em gặp nạn, cha mẹ em chết đi. Để một công ty bé phát triển như vậy, cần vốn rất nhiều... và một người trẻ tuổi như cậu ta làm sao có khả năng có nhiều vốn như vậy... em nghĩ xem Kelly.

Kelly nhìn qua những tài liệu mà Thiên Ân đưa ra... không thể nào có sự trùng hợp, nhưng những gì mà cô nhìn thấy ở Thế Bảo, anh ta không phải là người như vậy.

- Cảm ơn anh đã tìm hiểu giúp em, chuyện này hãy để tự em giải quyết. - Kelly bóp nát tờ giấy trên tay....

- Nếu cần gì, hãy nói với anh...

Kelly không đáp, chỉ là cô đang rối rắm trong lòng... cô sẽ phải giết chết Hàn Thế Bảo để trả thù cho cha mẹ... nhưng liệu cô có thể ra tay với người đàn ông đó không?

- Anh dừng xe lại. - Kelly khẽ nói.

Thiên Ân thắng lại, nhìn Kelly ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Kelly mở cửa bước xuống xe, sau đó quay lại nói: "Em cần suy nghĩ một chút, em sẽ nói cho anh biết chỗ em ở sau."

Nói xong Kelly đóng cửa xe lại, lên một chiếc taxi gần đó mà bỏ đi. Thiên Ân trong theo cô, đó là cách duy nhất để cô ấy quên đi Hàn Thế Bảo... chính là hắn ta sẽ phải chết dưới tay cô ấy.

Xe taxi dừng trước một ngôi chùa, cô bước xuống xe nhìn thoáng qua một chút rồi bước vào, hiện tại tâm cô không hề an... cô đã sống trốn tránh quá lâu rồi, hiện tại sẽ sống chính là Phạm Bảo My.

- Con chào thầy, con muốn thăm cha mẹ con. Là vợ chồng Phạm cục trưởng. - Kelly đi đến nơi để đi ảnh cha mẹ trong ngôi chùa này.

- Theo ta. - Sư thầy dẫn Kelly đi, trong lòng suy nghĩ hai vợ chồng Phạm cục trưởng này từ khi mất đi chỉ có đôi ba người quen đến thăm, nay lại xuất hiện một nữ nhân đến xưng là con thì vô cùng thắc mắc. Tuy nhiên ông vẫn để cô vào thắp nhang cho họ.

Kelly đứng phía trước di ảnh cha mẹ mình, nước mắt từ bờ mi rơi xuống. Kelly quỳ gối trước cha mẹ mà khóc hơn một giờ, cô đứng im như vậy suốt vài giờ không nói ra bất cứ câu nào... chỉ nhìn vào cha mẹ mình.

Trời nhá nhem tối, sư thầy nói đã hết giờ thăm thì cô mới chịu rời đi... cô bước ra khỏi phòng thờ đi về phía sân chùa, nơi này thật yên bình.

- Cô gái, lòng không an như vậy hãy nên thắp nén nhang cho Phật, người sẽ độ trì giúp con. - Một sư thầy đi tới nhìn Kelly nói.

Kelly nghe lời ông, đốt nén nhang lạy Phật.

- Hãy quên đi thù hận mà sống an nhàn, con sẽ tìm được hạnh phúc nếu con có lòng vị tha.

- Sư thầy, sao người biết...

- Ta không biết điều gì cả. - Sư thầy nhẹ nhàng nói. - Hãy nhớ lời ta đã nói, người mang hận thù là mang khổ ải, người bỏ qua hận thù là người hạnh phúc. - Nói rồi sư thầy mỉm cười bỏ đi, Kelly nhìn theo bóng dáng sư thầy trong lòng có chút bình an.

Cô ngồi trong khách sạn, tin tức lại đang đưa tin về đám cưới của Hàn Thế Bảo, tổng giám đốc của tập đoàn The Win nổi danh. Vị hôn thê chính là Hàn Liên Chi, là người mà mẹ Hàn Thế Bảo cưới mang từ bé. Các nhà báo lại viết lên một mối tình đẹp như mơ thơ mộng của bọn họ.

Kelly tắt tivi khi nhìn thấy bức ảnh cưới tràn đầy hạnh phúc của Hàn Thế Bảo, anh là giết cha mẹ cô hiện tại đang sống trong giàu sang hạnh phúc... còn cô lại là một đứa cô nhi không cha không mẹ.

Kelly mở trang sách Phật mà cô mua từ bên trong chùa, nhìn qua trang giữa lại có câu:” Nỗi đau thể xác không thể nào sánh bằng nỗi đau tinh thần.”

Kelly khẽ nhếch môi cười, nhìn mình trước gương... cô đã tìm ra cách trả thù của riêng mình.

Tuấn Anh đến công ty Triệu Hà gặp Triệu tổng, khi bước vào phòng tổng giám đốc liền ngạc nhiên vì người trước mắt không phải Triệu tổng mà chính là Triệu Hải Yến.

- Xin lỗi, tôi tìm Triệu tổng.

- Chính là tôi đây. - Triệu Hải Yến ngồi tại vị trí tổng giám đốc nhìn Tuấn Anh mỉm cười nói.

- Triệu Hải Yến, tôi đang làm việc không muốn đùa giỡn cùng cô. - Tuấn Anh không vui nói, cô ta lại đùa quá mức như vậy.

- Tôi có nói sẽ đùa với anh sao? Tôi hiện tại chính là tổng giám đốc của công ty Triệu Hà, cha tôi đã giao lại cho tôi quản lý mà cùng mẹ sang Anh du lịch một chuyến.

Tuấn Anh khẽ ngạc nhiên, ông họ Triệu này cũng thật liều mạng lại giao cả một tập đoàn lớn cho cô con gái còn đang học trung học quản lý sao?

- Anh đến đây vì hợp đồng giữa chúng tôi và The Win? - Triệu Hải Yến trong trang phục vest đen bó sát ra vẻ trưởng thành.

- Đúng vậy, chúng ta cần bàn qua chiến lược. - Tuấn Anh đáp.

- Mời anh ngồi, mong chúng ta hợp tác vui vẻ. - Triệu Hải Yến đưa tay về phía Tuấn Anh.

Tuấn Anh lịch sự bắt tay cùng Hải Yến.

Nắm được tay Tuấn Anh, Hải Yến liền kéo anh về phía mình sau đó hai người cùng ngã xuống chiếc ghế sofa.

Tuấn Anh chưa kịp hết bất ngờ thì có tiếng mở cửa đi vào bên trong, Triệu tổng từ bên ngoài bước vào nhìn thấy cảnh không đẹp mắt.

- Hai người đang làm gì trong phòng làm việc của tôi? - Triệu tổng nói lớn.

- Tôi... là cô ấy. - Tuấn Anh biết mình bị Hải Yến lừa liền đứng chết trân.

Hải Yến nhìn anh cười mỉm sau đó chạy về phía cha mình nũng nịu.

- Cha, chỉ là con bị ngã và anh ấy đỡ con... không may ngã theo mà thôi. - Hải Yến nói.

- Còn con vào phòng ta làm gì hả? - Triệu Hà tuy cưng chiều nhưng khá nghiêm khắc.

- Con đến tìm cha... nhưng thư kí nói cha đã đi họp nên con vào đây chờ.

- Còn cậu là ai? - Triệu Hà nhìn Tuấn Anh đang đứng chết trân.

- Triệu tổng, tôi là trợ lý của Hàn tổng. Vì hôm nay Hàn tổng bận việc nên tôi đại diện đến đây thảo luận với ngài về hạng mục mới mà hai bên đang hợp tác.

- Là người của The Win sao. Mời ngồi. - Triệu Hà tiến tới chiếc ghế đối diện ngồi xuống, sau đó nhìn sang Hải Yến. - Còn con, sao chưa ra ngoài.

- Cha, con nói muốn đến đây làm việc mà... cha cho con đến làm việc tại Triệu Hà đi. - Hải Yến nài nỉ.

- Con bé này, lo học cho tốt trước. Công ty này trước sau gì cũng thuộc về con, vội cái gì.

- Cha... con không muốn là học sinh trung học nữa... con muốn là một người thành đạt. - Triệu Hải Yến nhìn sang Tuấn Anh nói.

- Vì vậy nên con đã bỏ hết quần áo thường ngày mà mua một đồng trang phục văn phòng này sao? - Triệu Hà không hiểu con gái mình muốn gì. - Mau về nhà cho ta, ta sẽ giải quyết con sau.

Triệu Hải Yến nhìn cha tức giận lại không dám chọc giận ông, cô chỉ muốn Tuấn Anh không còn xem cô là học sinh trung học nữa... vậy mà cuối cùng lại bẽ mặt trước anh.

Tuấn Anh nhìn Hải Yến bước ra khỏi phòng mà nhìn anh bằng con mắt buồn rười rượi thì khẽ buồn cười, cô ta quả nhiên là trẻ con.

42. Chương 36: Hôn Lễ

Hoàng Thiên Phúc cầm trên tay tấm thiệp mời đến dự hôn lễ của Hàn Thế Bảo, phía đối diện ông chính là Hoàng Thiên Ân, ông ta hương nhượng cặp chân mày lên đẩy tấm thiệp cười về phía con trai mình, đôi bàn tay đan vào nhau nhìn về phía trước.

- Hàn phu nhân, bà ta đang muốn dùng con cờ trong tay mà thu tóm The Win. Một người phụ nữ cay độc, ngay cả con trai mình cũng không bỏ qua. - Hoàng Thiên Phúc vừa nhìn tấm thiệp cười trên bàn, lại suy nghĩ về người phụ nữ kia

- Hàn Thế Bảo hẳn ta không lẽ không nhìn ra âm mưu của mẹ mình. Tôi e rằng trong lòng Hàn Thế Bảo lại đang có toan tính riêng. - Thiên Ân rất e ngại về con người của Hàn Thế Bảo, anh chính là đã từng đấu không lại Thế Bảo qua nhiều lần cạnh tranh.

- Tấm thiệp cưới này chính là minh chứng cho điều đó, nếu cậu ta nhìn ra thì đã không có chuyện cưới hỏi này. Cả Hàn Thế Bảo và Hàn Liên Chi đều là con cò nằm trong tay Hàn phu nhân, chúng ta không khéo lại bị bà ta tiêu diệt. - Hoàng Thiên Phúc nhìn con trai mà nói.

- Tôi đã làm theo lời ông nói, ông chắc rằng như vậy sẽ tốt cho Kelly, rằng cô ấy sẽ giữ được tính mạng. - Thiên Ân nói ra với giọng nói đầy sự uy hiếp.

- Con bé đó chính là con mồi mà Hàn gia tìm kiếm bấy lâu nay, nhưng có vẻ họ đã tưởng chừng con mồi kia đã chết mà chôn sâu dưới lòng đất... Cây kim trong bọc có ngày cũng sẽ lòi ra, nếu con bé bị phát hiện Hàn gia sẽ không tha cho nó, đặc biệt là Hàn phu nhân thế lực của bà ta rất lớn, con không phải là đối thủ. Bà ta muốn bóp chết con cũng chỉ cần một ngón tay, lại nói con bé đó chỉ một thân một mình, tài giỏi cách mấy cũng chỉ là một phụ nữ chân yếu tay mềm. - Hoàng Thiên Phúc trong lòng đầy mưu mô mà nói tiếp. - Ta sẽ giữ lời hứa không động vào con bé, nhưng Hàn gia mới chính là mối nguy hại lớn nhất. Để cho con bé biết Hàn gia là kẻ thù, nó sẽ tìm cách tiêu diệt bọn chúng trước khi bọn chúng biết được thân thế.

Thiên Ân là cho cách này của cha anh là đúng, trước khi đợi họ đến giết cô, chi bằng để cô giết chết họ trước... Lại chính là giết đi Hàn Thế Bảo, người mà cô có tình cảm... thù hận mười năm qua của Kelly, anh không tin lại nhỏ hơn loại tình cảm mới chớm nở kia.

Hoàng Thiên Phúc nhovn miệng cười khi Thiên Ân đồng ý cùng ông lập ra kế hoạch này. Trong hai bên giữa Kelly và Hàn gia, kẻ nào bị tiêu diệt thì Hoàng Thiên Phúc ông cũng được hưởng lợi, ngồi một chỗ nhìn bọn chúng tiêu diệt nhau mà trở thành ngư ông.

Hàn Thế Bảo chuẩn bị cho lễ cưới của mình cùng cô dâu xinh đẹp Hàn Liên Chi. Căn biệt thự nhà họ Hàn một lần nữa lại được bài trí vô cùng sang trọng, những ánh đèn thấp sáng khắp nơi từ ngoài vườn đến bên trong nhà chính. Anh hiện tại là muốn toàn tâm toàn ý với Liên Chi, không muốn suy nghĩ về bất cứ người phụ nữ nào.

- Hàn tổng, mọi thứ đã chuẩn bị ổn thoả cho ngày mai. - Tuấn Anh từ xa đi về phía Hàn Thế Bảo. - Tôi có đôi chút lo ngại.

- Cậu lại muốn nhắc đến Liên Chi phải không? Nếu là chuyện e ngại Liên Chi là người của Hàn phu nhân... thì chúng ta đã nói rồi. - Hàn Thế Bảo là không muốn Tuấn Anh - người thân cận nhất của anh lại có thành kiến với vợ sắp cưới của anh như vậy.

- Không phải, ý tôi muốn nói rằng thiệp mời của Kelly vẫn chưa được gửi. Cô ấy gần như đã mất tích... tôi chỉ có thể chắc chắn một điều rằng Kelly chưa rời khỏi. Một người lớn như cô ấy cũng không thể bốc hơi như vậy.

Thâm tâm Hàn Thế Bảo có đôi chút để tâm, nhưng cô ấy đã quyết định bỏ đi... lần đó chính là anh nói có thể vì anh mà ở lại, cô vẫn dứt khoát mà bỏ đi. Nhưng rồi lại tự cười bản thân anh, cô ta và anh là mối quan hệ gì mà anh lại muốn cô vì anh, là vì điều gì. Trong lòng dâng lên một chút tức giận, không biết tự khi nào Hàn Thế Bảo cảm thấy phiền muộn nhiều đến như vậy.

- Đừng quá quan trọng như vậy, không tìm được cô ta có thể không cần mời. - Hàn Thế Bảo cất giọng nói chưa bao giờ lạnh đến như vậy.

Tuấn Anh định đáp lời anh nhưng điện thoại mình lại có âm báo tin nhắn, sau khi mở ra đọc thì nét mặt tỏ ra đôi chút căng thẳng, nhìn Hàn Thế Bảo rồi lùi vào bên trong nhanh chóng gọi lại.

Tiếng chờ điện thoại khiến Tuấn Anh càng trở nên nóng lòng, không ngờ cô em họ của Kelly lại chủ động nhắn tin cho anh.

- Vâng. - Kelly khẽ đáp.

- Chào cô, tôi là bạn của chị cô. - Tuấn Ân có vẻ hơi ấp úng.

- Tôi nghe chị Kel nói lại, anh muốn gặp tôi ư? - Kelly khẽ nói.

- Đúng vậy, tôi có vinh dự đó. - Tuấn Anh đáp.

- Anh có chuyện gì sao?

- Tôi... chỉ là muốn gặp lại cô mà thôi. - Tuấn Anh chưa từng trải qua kinh nghiệm hẹn hò cùng nữ nhân liền ấp úng không biết đáp thế nào.

- Tối nay tôi rảnh.

- Tối nay tôi sẽ đón cô, cô có thể cho tôi địa chỉ. - Tuấn Anh vui mừng.

- Khách sạn Ciz. - Kelly nhỏ nhẹ nói, giọng cô như muốn hớp hồn người nghe.

Tuấn Anh cúp điện thoại, tim của anh như muốn nhảy ra ngoài... cuối cùng cũng đã tìm được cô gái bí ẩn... lại là chính cô ấy chủ động nhắn tin cho anh. Nếu như anh gặp lại Kelly, anh sẽ làm bất cứ việc gì mà Kelly yêu cầu. Tuấn Anh nhìn về phía Hàn tổng, nhớ lại bức hình mà Hàn tổng đưa cho anh xem, trong lòng có đôi chút lo lắng... nhưng hiện tại Hàn tổng chuẩn bị kết hôn cùng với Hàn Liên Chi... chẳng phải anh có cơ hội sao.

Kelly mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, trên gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn toát ra khí chất của cô, là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần với mái tóc màu hạt dẻ hơi cong cong bồng bềnh, làn da trắng hồng rạng rỡ. Cô đi từ bên trong khách sạn Ciz bước ra, làm không ít ánh mắt của nam nhân phải ngoái nhìn theo.

- Anh đợi tôi lâu không? - Kelly hướng về Tuấn Anh đang đứng cạnh chiếc xe hơi sáng bóng sang trọng đợi cô.

- Không sao, mời cô. - Tuấn Anh mở cửa mời Kelly lên xe.

Kelly khẽ nở một nụ cười hớp hồn Tuấn Anh, sau đó nhẹ nhàng uyển chuyển bước vào xe. Tuấn Anh cho xe rời khỏi khách sạn Ciz, đến một nhà hàng sang trọng chọn một bàn khuất hướng nhìn mọi người.

- Mời ngồi. - Tuấn Anh kéo ghế mời Kelly.

Cô lại đáp trả Tuấn Anh bằng ánh mắt vô cùng quyến rũ mà ngời xuống.

- Hai vị, mời gọi món. - Phục vụ đi tới, nhìn Kelly ra vẻ ghen tỵ với vẻ đẹp đầy quyến rũ kia.

Kelly tùy ý chọn vài món, sau khi người phục vụ rời đi liền đưa đôi mắt tinh anh của mình mà nhìn Tuấn Anh.

- Tôi vẫn thắc mắc vì sao anh lại muốn gặp tôi. - Kelly nở một nụ cười nhẹ.

- Tôi có rất nhiều thắc mắc về cô. - Tuấn Anh nhìn Kelly không rời, ở cô có sự thu hút anh. - Lần đó là cô đến giúp chúng tôi, vì sao không nói rõ.

- Tôi chỉ là được sự nhờ vả mà tới, cũng không biết anh là thù hay bạn... tìm đường thoát thân không phải là tốt nhất.

- Lần thứ hai, vì sao cô bỏ chạy. - Tuấn Anh lại hỏi.

- Không phải tôi đã nói rõ, tôi chưa xác định anh là thù hay bạn... anh đuổi theo nên tôi bỏ chạy.

Câu trả lời của Kelly có chút vấn đề nhưng Tuấn Anh như bị thu hút vào gương mặt cô, ại không muốn gây khó dễ để cô phật lòng.

- Đó là lí do mà anh muốn gặp tôi sao? - Kelly đưa tay cầm ly nước lọc dâng lên miệng uống, ngay cả khi uống nước cô cũng đẹp và quyến rũ như vậy.

- À... tôi muốn nhờ cô đưa thứ này cho Kelly. - Tuấn Anh đưa tấm thiệp cưới của Hàn Thế Bảo về phía cô.

- Tôi không liên lạc được với cô ấy, cô là em gái Kelly chắc biết cô ấy đang ở đâu?

- Không phải chị ấy nói đã về Mỹ rồi sao? - Kelly muốn người con gái xấu xí Kelly kia biến mất không một chút dấu vết.

- Tôi đã dò hỏi bên sân bay, Kelly chưa hề về Mỹ. - Tuấn Anh đôi chút lo lắng, ngay cả em gái của cô ta cũng không hề hay biết sao?

- Tôi sẽ tìm cách mang nó gửi cho chị Kel. - Kelly cảm tấm thiệp cười mà có đôi chút chua xót, hình Hàn Thế Bảo và Hàn Liên Chi in bên trong thiệp thật ngọt ngào khiến cô chỉ muốn bóp nát nó.

Cả hai người cùng nhau ăn tối và trò chuyện... Tuấn Anh lại đánh giá cô gái trẻ tuổi này lại am hiểu nhiều thứ như vậy... họ có điểm chung cả hai đều là người luyện võ nên câu chuyện càng trở nên thú vị.

- Không ngờ cô còn trẻ tuổi như vậy lại am hiểu nhiều thứ như vậy, tôi thật khâm phục và cần học hỏi thêm nhiều. - Tuấn Anh đưa Kelly về trước khách sạn chào tạm biệt.

- Hôm nay gặp được anh tôi rất vui, chúc anh ngủ ngon. - Kelly quay lưng bước đi.

- Bảo My, liệu tôi có thể hẹn gặp em vào lần sau. - Tuấn Anh nói lớn theo hướng Kelly.

Kelly quay đầu lại, đôi môi xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng:” Tất nhiên rồi, rất vinh hạnh.”

Tuấn Anh cảm thấy trong lòng có chút ấm áp, cô gái trước mắt anh kia chính là cô gái đầu tiên mà anh để mắt tới.

Kelly quay mặt vào trong, nụ cười nhẹ nhàng kia liền biến mất... thay vào đó là cái nhếch mép đầy mưu mô.

Quay về phòng khách sạn... cô mang tấm thiệp cưới của Hàn Thế Bảo từ trong túi xách nhìn một cách cay nghiệt. Ngày mai chính là ngày anh ta cùng Hàn Liên Chi kết hôn, cứ hạnh phúc đi.. rồi không bao lâu sẽ nhận lấy đau đớn.

Ngày hôm sau, trên dưới Hàn gia đều tất bật vì đám cưới thế kỉ này của tổng giám đốc tập đoàn The Win... tập đoàn đầu tư nổi danh đứng đầu thành phố. Khách mời đến đều là người có tiếng tăm trong xã hội, ngay cả các chủ tịch thành phố cũng phải nể mặt mà đến dự.

Hàn Liên Chi mặc một bộ váy cô dâu dài ôm sát cơ thể tạo nên một đường cong quyến rũ. Hàn Liên Chi là một cô gái đẹp, khoác trên người chiếc váy cưới lại càng đẹp hơn, đôi mắt cô tràn đầy hạnh phúc vì cuối cùng cô cũng chính là người của Hàn gia, không phải là thân phận một đứa con nuôi không danh phận.

- Con gái của ta rất xinh đẹp. - Hàn phu nhân mỉm cười bước vào.

- Mẹ, mẹ đừng cười con. - Hàn Liên Chi xấu hổ nói.

- Cuối cùng rồi sau bao nhiêu năm dưỡng dục con cũng bỏ ta mà theo chồng... bà già này lại phải một mình chông chọi cô đơn. - Hàn phu nhân chỉnh lại tóc cho Liên Chi mà nói.

- Mẹ, con là gả cho Hàn gia... là con dâu của mẹ mà... sẽ phụng dưỡng mẹ. - Hàn Liên Chi liền đáp lời Hàn phu nhân.

- Haha ta đúng là già đến lắm cảm rồi, con nói đúng nói đúng... con vẫn mãi mãi là con của ta.

Hàn Liên Chi mỉm cười hạnh phúc, ít ra từ bé cô luôn trung thành với Hàn phu nhân và bà ấy cũng rất yêu thương cô.

Bên ngoài khách đến ngày càng đông, những chiếc xe hơi hạng sang xếp hàng dài bên ngoài cũng đủ khiến người khác biết chủ nhân của bữa tiệc này có địa vị như thế nào. Kelly hôm nay mặc một chiếc đầm màu đen ôm sát cơ thể đầy quyến rũ... tuy màu đen thật không hợp với tiệc cưới này cho lắm nhưng khoác trên người cô lại không khiến mọi người để mắt tới nó chỉ vì họ bị thu hút bởi gương mặt hoàn hảo của Kelly.

- Bảo My, tôi thật sự ngạc nhiên khi em đến. - Tuấn Anh nhìn thấy cô bước vào liền đi tới.

- Thật là xấu hổ, chị Kelly bảo có việc bận nên ngờ tôi đi đến chúc mừng Hàn tổng giúp chị ấy. - Kelly nở nụ cười nhẹ.

Nụ cười của cô khiến mọi ánh mắt hướng về phía cô, trong đó có ánh mắt của Hàn Thế Bảo.

- Đã lâu không gặp. - Hàn Thế Bảo dùng giọng nói đầy ngụ ý mà nhìn Kelly, anh vẫn còn nhớ mùi hương trên cơ thể cô gái này.

- Chúc mừng Hàn tổng, trăm năm hạnh phúc. - Kelly nhìn Hàn Thế Bảo có chút đau lòng, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh mà nói như không. - Chị Kelly bận chút việc nên nhờ tôi đến nơi này gửi lời chúc phúc từ chị ấy đến vợ chồng Hàn tổng.

- Cảm ơn. Gửi lời cảm ơn từ tôi đến Kelly - Hàn Thế Bảo nhoẻn miệng cười nhìn cô gái này, cô ta hôm nay lại đẹp hơn lần gặp trước. Mùi hương từ trên cơ thể vẫn phảng phất nhẹ theo gió đến mũi anh.

- Hàn tổng, đã đến giờ rồi ạ. - Tuấn Anh bước tới khẽ nói, ánh mắt của Hàn Thế Bảo nhìn Bảo My khiến anh có chút ngỡ ngơ không an.

Hàn Thế Bảo nhìn sang phía Kelly lại nói:” Rất vui khi gặp lại em, hy vọng chúng ta sẽ còn dịp gặp nhau vô tình như vậy.” - Hàn Thế Bảo nói xong liền bước đi, Tuấn Anh cũng khẽ chào Kelly mà bước theo sao Thế Bảo.

Kelly nhìn về hướng Hàn Thế Bảo bước khi lại khẽ cười mà nói thầm:” Sẽ không phải là vô tình, tôi và anh sẽ còn gặp mặt nhau dài thời, Hàn Thế Bảo.”

Cô dâu được Hàn phu nhân dẫn đến phía trước mặt Hàn Thế Bảo, ánh mắt hạnh phúc của bọn họ nhìn nhau. Điều này khiến Kelly đột nhiên đau lòng như vậy, tim cô đập mạnh... đau đến mức chỉ muốn rời đi khỏi nơi này... mắt không thấy thì tim sẽ không đau.

Kelly chỉ đứng đó mà quan sát, nhìn về cô dâu mà chú rể đứng trên sân khấu lớn, tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người với đôi trai tài gái sắc. Đám cưới này cô không phá, cô sẽ để anh hạnh phúc, thật hạnh phúc và cô sẽ kéo anh xuống địa ngục.

- Hàn Thế Bảo, anh không được cưới cô ta, anh phải chịu trách nhiệm với tôi và đứa bé trong bụng. - Từ phía xa một cô gái xinh đẹp với chiếc bụng bầu hơi nhô lên bước vào trong với sự kinh ngạc của mọi người.

- Cô ta... không phải là ca sĩ An Nhiên... trước kia từng qua lại với Hàn Thế Bảo sao? - Kelly khẽ nói.

Hàn Liên Chi kinh ngạc nhìn sang Hàn Thế Bảo. - Cô ta là ai?

Hàn Thế Bảo nhìn An Nhiên bước tới, đứa bé trong bụng cô ta là con của anh ư?

Tuấn Anh sai người ngăn An Nhiên lại, đám cưới này nếu bị phá vỡ sẽ rất bề mặt Hàn gia.

- Các người không được ngăn tôi, tôi phải tìm cha cho con của tôi... Hàn Thế Bảo anh muốn đứa con trong bụng của anh là kẻ không cha sao. - An Nhiên kêu khóc khi bị ngăn lại.

- Buông cô ấy ra. - Hàn Thế Bảo ra lệnh.

Bảo vệ liền buông An Nhiên ra, cô ta chạy nhanh về phía Hàn Thế Bảo.

- Thật sự là con của tôi? - Hàn Thế Bảo nhìn An Nhiên nói.

- Là thật, là con của chúng ta... Thế Bảo, anh không yêu em cũng được nhưng đừng bỏ rơi con chúng ta. - An Nhiên ôm lấy Hàn Thế Bảo khóc thét giữa đám cưới,

Hàn Liên Chi tức giận, thái độ của Hàn Thế Bảo không phải là muốn hủy đám cưới này vì người phụ nữ kia ư.

- Thế Bảo, hôm nay là hôn lễ của chúng ta. - Hàn Liên Chi ôm lấy tay Hàn thế Bảo mà nói.

Kelly khẽ bật cười, xem ra... phía trước có chuyện vui...

Khách mời bàn tán xôn xao, Hàn Thế Bảo phải làm sao đây? Nếu ruồng bỏ An Nhiên để tiếp tục cưới Hàn Liên Chi thì sẽ trở thành tội nhân bị người đời chê cười. Còn hủy bỏ hôn lễ này với Liên Chi, liệu anh có thể làm được điều khiến Liên Chi đau lòng.

43. Chương 37:

- Cô chắc chắn đứa bé kia là con cháu nhà họ Hàn sao? - Hàn phu nhân cất giọng, đôi mắt bà đầy vẻ nghi ngờ hỏi An Nhiên.

- Đứa bé trong bụng tôi chính là mang dòng máu của Hàn gia. - An Nhiên nói trong tiếng nấc nhẹ.

Hàn Liên Chi lần này là không thể đoán được anh đang suy nghĩ gì và sẽ tính chuyện này như thế nào, đôi mắt anh đang hướng về cô gái mang trong người đứa con của anh. Liệu anh sẽ vì trách nhiệm mà hủy bỏ hôn lễ với cô.

- Tất nhiên tôi sẽ có trách nhiệm với đứa trẻ kia nếu nó thật sự là con tôi.. - Hàn Thế Bảo lên tiếng, từng câu nói của anh làm nghẹt thở không khí nơi này, ai cũng đang đợi quyết định của anh. - Nhưng nếu nó không phải con tôi, em sẽ phải gánh lấy hậu quả nghiêm trọng vì đã làm mất mặt tôi trước bao nhiêu người.

- Thế Bảo, em không sợ vì đứa bé này chắc chắn là con anh. - An Nhiên tự tin nói.

- Đưa An Nhiên vào trong, chúng ta tiếp tục. - Hàn Thế Bảo quyết định, mọi người ai nấy đều bất ngờ.

Kelly cũng hồi hộp chờ đợi xem anh đưa ra quyết định thế nào, nhưng hiện tại anh đang làm điều gì cô xem ra thật khó hiểu.

- Thế Bảo, ý của anh là gì? - An Nhiên không chịu đi theo người của Hàn gia mà nói.

- Nếu em mang thai đứa con của Hàn gia, tôi sẽ để em ở lại nơi này mà chăm sóc đến khi em sinh con... Hiện tại, đám cưới này không thể vì một sự thật chưa xác định mà hủy.

Mọi người phía dưới lại một phen bàn tán xôn xao, Hàn tổng không vứt bỏ đứa con kia cũng không muốn hủy lễ cưới này. Anh ta chẳng lẽ lại muốn lấy hai vợ ư...

- Em chấp nhận xem đứa bé kia là con của chúng ta. - Hàn Liên Chi nhanh trí mà nói.

- Không, các người không được phép cướp con của tôi. - An Nhiên hét lên. - Anh không thể kết hôn cùng cô ta khi tôi đã có con với anh.

Hàn Thế Bảo hiểu rõ mục đích của An Nhiên, cô ta vì sao hôm nay lại đến nơi này phá đám cưới của anh, vì sao biết có con với anh lại không báo cho anh từ trước. Rõ ràng mục đích cô ta là muốn cái vị trí phụ nhân của tổng giám đốc tập đoàn tài chính The Win... Anh đường đường là một tổng giám đốc, lại để cô ta qua mặt như vậy sao... cô ta lần này hành động như vậy là vừa mất đi sự nổi tiếng vừa mất đi đứa con trong bụng.

- Rõ ràng em nói muốn tôi có trách nhiệm với đứa bé. Tôi tất nhiên sẽ không để dòng máu Hàn gia lưu lạc...

- Hàn Thế Bảo nói xong, phẩy tay cho người cả mình mang An Nhiên vào bên trong.

Kelly im lặng mà quan sát, sau đó khẽ nói:” Không lẽ mẹ của Win, cũng đã từng chịu số phận như An Nhiên, sinh con xong liền bị đuổi đi.”

Lễ cưới của Hàn gia vẫn tiếp tục, nhưng không khí không còn được như lúc đầu mà thay vào đó là sự e dè của khách mời. Người thì đồng tình với cách giải quyết kia, rằng cô ca sĩ lắm chiêu nhiều tật kia làm sao có thể cướp được vị trí của Hàn Liên Chi tài giỏi xinh đẹp. Kể thì cảm thấy An Nhiên thật đáng thương... nhưng lại không dám thể hiện ra mặt sợ phật lòng người của Hàn gia.

Kelly ra về từ sớm, cô không muốn nhìn thấy cảnh họ trao nhẫn và hôn nhau hạnh phúc thế nào, cô sợ trái tim mình lại đổi nhịp và lí trí thay đổi...chúc phúc cho anh, nhưng rồi cô sẽ phá nát Hàn gia kia.

Bữa tiệc không như dự kiến vì sự cố của An Nhiên, khách mời đều dự xong lễ trao nhẫn mà lần lượt ra về... không khí của tiệc cưới trở nên u ám và lạnh lẽo. Hàn Liên Chi không quan tâm đến điều đó, cô là đang đắc ý vì cuối cùng cô và Hàn Thế Bảo đã thành vợ thành chồng... và cô chính là có tiếng nói trong Hàn gia này.

- Đừng đắc ý, tôi và con tôi sẽ lấy lại cha của nó. - An Nhiên ngồi trong phòng kín mà suy nghĩ, đúng là cô không nên nhảy lên như vậy, đàn ông họ không thích phụ nữ rắc rối... xem Hàn Liên Chi khi nãy không mời lời trách oán chỉ im lặng đợi sự quyết định của Thế Bảo. Quả nhiên là An Nhiên đã thua Hàn Liên Chi một trận đầu, từ hôm nay An Nhiên quyết định sẽ thay đổi... từ từ mà lấy lòng Hàn Thế Bảo... có dù sao cũng là mẹ của đứa trẻ của anh.

- Haha, cô nhìn Win xem, rồi cô cũng sẽ có số phận như mẹ cậu ta. - Hàn Liên Chi liếc nhìn An Nhiên.

Win từ bên trong nghe được điều mà Hàn Liên Chi nói, lửa giận trong người từ khi chứng kiến cảnh An Nhiên bị lôi đi đã vô cùng tức giận khi liên tưởng rằng mẹ anh cũng đã từng bị bọn họ đối xử như vậy. Win

bước đến nắm lấy cổ tay Hàn Liên Chi mà xiết chặt, đôi mắt đầy lửa giận như muốn đốt cháy Hàn Liên Chi.

- Cô không có tư cách nói về mẹ tôi như vậy. - Win nói như thét.

- Á, con làm ta đau. - Hàn Liên Chi nhăn mặt, cổ tay cô như sắp gãy.

Win hất tay khiến Liên Chi ngã xuống đất, sau đó liếc qua An Nhiên đang khẽ cười rồi lạnh lùng bỏ đi.

Hàn Thế Bảo bước vào nhìn thấy Liên Chi ngã xuống, đối diện là An Nhiên đang đắc ý mà cười liên nhanh chóng đi tới đỡ Hàn Liên Chi.

- Có chuyện gì vậy? - Sau đó nhìn An Nhiên. - Cô xô ngã cô ấy?

An Nhiên một phen hoảng hốt, chưa kịp giải thích thì Hàn Liên Chi liền khóc lớn mà nói.

- Em chỉ là hỏi thăm đứa bé kia, cô ấy liền tức giận mà xô ngã em. - Hàn Liên Chi ôm Hàn Thế Bảo vừa nói vừa khóc.

- Nói dối, em không có đẩy cô ta. - An Nhiên tức giận vì bị Hàn Liên Chi vu oan. - Là Win tức giận vì cô ta xúc phạm mẹ thằng bé.

- An Nhiên, cô đẩy tôi ngã lại còn dựng chuyện khiến Thế Bảo ghét tôi ư. Cô quả nhiên là thâm độc mà, tôi sẽ không nhịn cô nữa.

- Cô mới chính là người thâm độc, đổ tội cho tôi với Thế Bảo.

Thế Bảo nhăn mặt, phụ nữ thật ồn ào.

- Cả hai im lặng hết cho tôi.

Nhìn thấy nét mặt của Hàn Thế Bảo cả hai người liền im bật.

- Cô. - Nhìn về phía An Nhiên. - Cô ở lại nơi này chỉ vì trong người mang dòng máu của Hàn gia, cô không có một vị trí gì trong ngôi nhà này vì vậy đừng tự tiện mà rước họa vào thân. - Sau đó nhìn Hàn Liên Chi.

- Còn em, anh không muốn em hành xử như vậy nữa, đừng làm anh thất vọng.

- Em xin lỗi, Thế Bảo. - Hàn Liên Chi dựa vào lòng Hàn Thế Bảo nhưng mắt hướng về An Nhiên mà nhoen miệng cười.

An Nhiên vô cùng tức giận nhưng hiện tại cô đang là người thất thế, đành im lặng lui về phòng mà Tuấn Anh đã cho người chuẩn bị cho cô.

- Em đừng gây sự với Win... thế giới của nó sẽ tốt hơn nếu em đừng bước vào. - Hàn Thế Bảo nói xong liền bước đi.

- Em dù sao hiện tại cũng là mẹ của Win, quan tâm đến con cái một chút cũng không được sao? - Hàn Liên Chi từ phía sau nói.

- Đối với thằng bé, em mãi mãi không phải mẹ nó... bất cứ người phụ nữ nào cũng không phải... vì vậy em hãy sống tốt với vị trí là vợ của Hàn Thế Bảo anh.

- Em hiểu rồi.

- Em mệt rồi, hãy nghỉ ngơi trước. Anh có việc phải giải quyết. - Hàn Thế Bảo đi vào phòng làm việc.

- Hôm nay, là lễ cưới của chúng ta mà... em không muốn cô đơn trên giường tân hôn đâu. - Hàn Liên Chi ôm lấy Hàn Thế Bảo từ phía sau.

- Ngoan nghe lời anh, anh thật sự có việc gấp. - Hàn Thế Bảo hiện tại là không còn chút hứng thú nào, quá nhiều chuyện rắc rối xảy ra, lại chứng kiến hai người phụ nữ kia cãi nhau chỉ vì muốn lấy lòng anh... không biết thời gian sau này còn chuyện gì xảy ra ở ngôi nhà này.

Hàn Liên Chi đành buông anh ra, tuy trong lòng vô cùng không hài lòng nhưng không muốn anh phật ý. Hiện tại trong nhà còn có người phụ nữ khác, cô nhất định không để thua thiệt.

- Hàn tổng, chuyện của An Nhiên... không lẽ để cô ta ở lại nơi này thật ư? - Tuấn Anh cảm thấy không hề ổn, nơi này sẽ thành một chiến trường nếu hai cô gái kia hằng ngày chạm mặt.

- Tôi đang thật sự không thể nghĩ được điều gì nữa. Cậu ra ngoài đi, tôi cần yên tĩnh. - Hàn Thế Bảo nhắm mắt lại khẽ nói.

Tuấn Anh bước ra ngoài, cửa phòng đóng lại... Hàn Thế Bảo liền mở điện thoại ra dò tìm tên một người mà bấm gọi... nhưng thuê báo kia đã không còn liên lạc được.

- Kelly, cô ấy quả nhiên là biến mất mãi mãi rồi. - Đôi mắt anh nhìn vào cái tên Kelly trong điện thoại với nét u sầu.

Hôm qua khi nghe Tuấn Anh thông báo đã gửi thiệp mời cho Kelly thì trong lòng Hàn Thế Bảo có đôi chút háo hức, nghĩ rằng hôm nay cô sẽ đến dự đám cưới này. Nhưng cuối cùng là cô đã chạy trốn, chạy trốn khỏi cái tình cảm không có cái kết kia... Anh thật sự là một kẻ ích kỷ, mặc dù cưới Liên Chi nhưng vì sao cứ tìm kiếm Kelly trong đám đông khách mời.

Quá nhiều muộn phiền chất chứa, có quá nhiều việc rắc rối đeo bám Hàn Thế Bảo không về phòng ngủ mà ra ngoài lái xe thẳng đến Ciz bar... Anh muốn uống rượu, nghe tiếng nhạc xập xình kia mà quên hết mọi chuyện.

Ciz Bar 12h đêm,...

Kelly mặc nguyên chiếc váy buổi sáng đến dự tiệc cưới ở Hàn gia, cô ngồi tại vị trí khuất người nhưng có thể quan sát mọi nơi ... Kelly nâng ly rượu trên môi, Hàn Thế Bảo có lẽ đang ôm cô vợ xinh đẹp kia là làm trò biến thái của anh ta... hai lần trước cô say đều do anh ta mang đi... lần này nếu như cô say, liệu anh ta có xuất hiện như thần thánh hay không.

Hàn Thế Bảo bước vào đi đến một bàn Vip mà ngồi, bàn anh ngồi lại gần bên cạnh Kelly. Cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, ánh sáng lập lòe soi vào gương mặt anh. Anh ta vì sao trong đêm tân hôn lại tìm đến nơi này.

- Hàn tổng, không phải hôm nay là đêm tân hôn sao? - Kelly bước tới bàn của Hàn Thế Bảo mà ngồi xuống.

- Thì ra là cô em họ của thư kí Kelly - Hàn Thế Bảo hớp một ly rượu nhìn Kelly mà nói.

- Anh không ở nhà ôm ấp vợ mới cưới, tìm đến nơi này thật là lạ nha.

- Tôi mời em. - Hàn Thế Bảo nâng ly mình lên cùng với ly rượu trên tay Kelly.

Kelly khẽ đưa ly rượu trên môi uống cạn... Hàn Thế Bảo liền rót rượu vào hai ly... một lần nữa uống cạn. Kelly nhìn anh ta, giống như có chuyện sâu nào.

- Em có thể nhảy cùng tôi. - Hàn Thế Bảo đưa tay mời Kelly, anh vẫn còn nhớ cô gái này nhảy rất giỏi.

Kelly đặt tay mình vào bàn tay Hàn Thế Bảo, anh liền kéo tay cô sát lại người anh... sau đó cả hai cùng nhau bước ra sàn nhảy... tiếng nhạc làm tim cô đập mạnh hơn... vâng... chỉ là tiếng nhạc quá lớn nên tim Kelly đập mạnh hơn... mạnh hơn...

Hơi mem bắt đầu thấm vào người, Kelly cùng Hàn Thế Bảo rời khỏi Ciz trong trạng thái cô đã say bí tỉ.

- Cô gái này, khi say cũng thật giống chị mình. - Hàn Thế Bảo nhớ đến lần gặp Kelly tại Ciz... cô ta cũng uống được vài ly thì say không biết gì.

Anh không biết nhà cô ở đâu, liền xuống tầng hai mà đặt phòng khách sạn... sau đó bế cô vào bên trong phòng.

Vừa đặt Kelly xuống giường, chiếc váy của cô tại vô tình tốc lên khoe một cặp mông trắng nõn... Hàn Thế Bảo nóng rần cả người... nhưng kiềm lòng lại lật ngược cô lại... không ngờ chiếc dây áo rơi ra... bờ ngực đầy nóng bỏng lại hiện trước mắt.

- Cô đang kích thích tôi sao? - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly một cái, người anh máu đang chảy nhanh hơn một chút...

Hàn Thế Bảo không kiềm chế nổi bản thân, đưa tay định cởi chiếc váy kia ra... nhưng sau đó... lại dùng chân đạp qua che lại thân thể khiêu khích kia.

Sáng hôm sau, Kelly tỉnh lại thì nhìn thấy mình đang nằm bên cạnh Hàn Thế Bảo...

Á, không phải chứ... lần này lại gặp anh ta ư...thì ra hôm qua cô đã say mà mất hết lí trí tiến về phía Hàn Thế Bảo.. anh là chính là con dê đực... không phải đã ăn cô rồi ư.

Nhưng Kelly nhìn xuống phía dưới, trang phục đêm qua vẫn còn y nguyên trên người, nhìn Hàn Thế Bảo đang ngủ... trong lòng có chút buồn. Anh ta không đụng vào cô, vì không muốn có lỗi với Hàn Liên Chi sao.

Kelly ngồi dậy thì Hàn Thế Bảo cũng tỉnh ngủ, anh thông dong đứng lên mà đi về phía nhà vệ sinh mà rửa mặt. Đêm qua đối với anh thật là một đêm dài, nếu cô ta không phải xinh đẹp và gợi cảm như vậy, anh đau phải chịu đựng đến phải đi vào nhà tắm mà dội nước nhiều như vậy.

- Anh quả nhiên là một người chồng tốt. - Kelly khẽ cười nhạo.

- Cô... đừng bao giờ uống rượu khi không có người đi cùng nữa... - Hàn Thế Bảo nhàn nhạt nói. - Cô và chị gái cô thật giống nhau, đều uống rượu rất kém nhưng lại thích đến những nơi phức tạp để uống.

- Ý anh đang nói về Kelly sao?

- Đúng vậy, cô ta thì có lẽ không ai muốn động vào, nhưng cô thì khác... - Hàn Thế Bảo mặc chiếc áo vest vào người. - Tôi đi trước.

- Tôi thì khác chỗ nào, đêm qua anh cũng không động vào tôi. - Kelly liền hỏi.

- Vì cô là em gái của Kelly, nếu không tôi lại dễ dàng bỏ qua cho cô sao. - Hàn Thế Bảo quay lại ép Kelly vào tường mà nói. - Đàn ông nào khi gặp cô... cũng khó mà cưỡng lại bản thân.

- Anh đã cưỡng lại được đó thôi. - Kelly khiêu khích.

- Đừng khiêu khích tôi... - Hàn Thế Bảo nói nhỏ vào tai Kelly. - Nếu còn một lần nữa em để tôi bắt được, tôi sẽ không tha cho em.

Hàn Thế Bảo nói xong, liền buông Kelly mà bỏ đi.

- Anh ta không hề nhắc đến Hàn Liên Chi... không sợ có lỗi với cô ta, mà sợ có lỗi với Kelly xấu xí ư.

44. Chương 38.1: Tú Anh Trở Về

Hàn Thế Bảo từ Ciz đi thẳng đến tập đoàn The Win, hiện tại ngôi nhà kia chính là nơi anh không muốn đặt chân vào.

- Tuấn Anh, cậu mang cho tôi một bộ trang phục mới đến The Win. - Hàn Thế Bảo vừa lái xe vừa gọi điện cho Tuấn Anh.

- Hàn tổng, đêm qua anh không về nhà... đã có chuyện rồi. - Tuấn Anh nói với giọng điệu vội vàng lo lắng, cả đêm không gọi được cho Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo nheo đôi mắt lại, anh vừa rời khỏi một đêm lại có chuyện gì mà khiến cả người bình tĩnh như Tuấn Anh run giọng như vậy.

- Có chuyện gì? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Anh mau về Hàn gia... chuyện này nói qua điện thoại không tiện. - Tuấn Anh nói xong liền cúp máy.

Hàn Thế Bảo đành vòng xe lại chạy ngược hướng mà quay về biệt thự Hàn gia.

Chiếc xe hơi màu đen của anh tiến vào bên trong Hàn gia, vừa bước chân xuống thì Tuấn Anh đã nhanh chóng bước ra, nét anh cậu ta thật sự căng thẳng.

- Hàn tổng, Hàn Liên Chi... cô ta đòi tự tử. - Tuấn Anh thấy Hàn Thế Bảo trở về liền nhanh chân bước tới mà nói.

- Cái gì? - Ánh mắt Hàn Thế Bảo kinh ngạc. - Tự tử ư.

- Đêm qua không thấy anh quay về phòng ngủ, cô ta nghĩ rằng anh tìm đến chỗ An Nhiên... Nhưng khi mở cửa phòng An Nhiên vẫn không thấy anh thì ngồi suốt trước cửa mà chờ đợi... chờ đến sáng vẫn không thấy anh về... dù tôi đã ra sức khuyên nhưng cô ấy nhất quyết không vào trong nhà.

- Vì thế mà đòi tự tử sao?

- Đến sáng khi người giao báo mang báo đến, cô ấy nhìn thấy hình ảnh anh cùng em gái của Kelly ôm nhau tình tứ trong Ciz. - Tuấn Anh cầm tờ báo đưa trước mặt Hàn Thế Bảo, trên trang đầu in hình anh và Kelly đang trong Ciz.. với tiêu đề “ Tổng giám đốc tập đoàn The Win bỏ vợ mới cưới tình tứ cùng nhân tình trong đêm tân hôn.”

Anh nhìn qua bài báo kia, sau đó nhanh chóng bước vào bên trong nhà chính... Hàn Liên Chi đang ngồi khóc sụt sùi bên cạnh Hàn phu nhân, nhìn thấy Hàn Thế Bảo bước vào liền khóc to hơn.

- Đây rồi, Hàn tổng đã về rồi đây... có nên cho con bé một lời giải thích. - Hàn phu nhân liếc mắt về phía Hàn Thế Bảo.

- Cô chấp nhận lấy ông ấy thì gặp phải chuyện này thì từ từ mà quen với nó thôi. - Win cười nhếch nhếch nhìn Liên Chi mà nói, Win thật ra không quan tâm lắm chỉ là xuống nhà uống nước nhìn cảnh chượng mắt nhà lên tiếng.

- Con không được hỗn với dì ấy. - Thế Bảo không hài lòng với giọng nói vô phép của Win.

- Tôi cũng không quan tâm. - Win nói xong lấy chai nước trong tủ rồi bỏ lên lầu.

- Liên Chi, em bình tĩnh một chút. - Hàn Thế Bảo đi về phía Hàn Liên Chi ngồi bên cạnh mà nhẹ nhàng nói. - Mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

- Đêm tân hôn, anh lại không ở bên cạnh em mà đi tìm cô gái xa lạ kia... có phải anh không hề muốn kết hôn cùng em, anh không yêu em. - Hàn Liên Chi vừa khóc vừa nói, Hàn Thế Bảo anh ta lại quá xem thường cô ư.

- Vậy tấm hình này, cô gái này là ai. - Hàn Liên Chi nhìn bức hình lớn trong tờ báo liền ảm ức mà khóc lớn.

- Liên Chi, anh chỉ nói một điều là anh không làm gì có lỗi với em... anh rất mệt... anh còn có việc ở The Win. - Hàn Thế Bảo lạnh lùng đáp, anh chính là đang rất mệt mỏi với những chuyện đang xảy ra.

- Anh mà bước ra khỏi nơi này, em chết cho anh xem. - Hàn Liên Chi hét lên.

Hàn Thế Bảo chỉ nghĩ Liên Chi dùng cách này hù dọa anh nên không quay lại mà bỏ đi.

- Hàn tổng, Hàn Liên Chi... cô ấy... cô ấy dùng dao tự đâm vào người mình. - Tuấn Anh hoảng hốt mà nói lớn.

Hàn Thế Bảo một phen chấn động, quay đầu lại thì nhìn thấy máu trên người Hàn Liên Chi tuông ra... không dám tin rằng người cứng cỏi như cô lại có thể có những suy nghĩ góc ngách như vậy. Anh nhanh chóng chạy đến bé cô đến bệnh viện, máu tuông ra ướt cả người Hàn Thế Bảo.

Hàn phu nhân ngồi yên không nói điều gì, khi mọi người đã đi hết thì khẽ cười...

- Điều tra cô gái cùng Hàn Thế Bảo trong bài báo mới nhất là ai? - Hàn phu nhân gọi điện thoại cho người của bà.

- Vâng, thưa phu nhân.

Nắm được yếu điểm của Hàn Thế Bảo, Hàn phu nhân đắc ý không tin mình không điều khiển được anh.

Hàn Thế Bảo đưa Hàn Liên Chi đến bệnh viện, ngồi bên ngoài phòng cấp cứu trong khi trên người còn dính đầy máu của cô... Hàn Thế Bảo ôm đầu mà suy nghĩ, có phải mọi việc anh làm đều khiến người khác đau lòng... ngay cả người vợ vừa mới cưới phải tìm đến cái chết.

Các phóng viên đánh hơi thật nhanh, nhanh chóng tìm đến bệnh viện để lấy tin về việc vợ mới cưới của Hàn tổng tự sát sau khi biết chồng mình phản bội ngay đêm tân hôn, nhưng Tuấn Anh cho người của anh canh giữ nghiêm ngặt không cho bất cứ ai bén mảng đến gần. Thấy phóng viên chụp hình liên đập máy, ngoài trừ bác sĩ không ai được tiếp cận Liên Chi.

- Hàn tổng đừng quá lo lắng, nhưng... đêm qua anh và em gái Kelly... - Tuấn Anh thật sự muốn biết sự thật, Hàn tổng đã kết hôn lại muốn cô ấy nữa sao?

- Tôi và cô ta chỉ vô tình gặp tại Ciz mà thôi, ngoài ra không có chuyện gì xảy ra. - Hàn Thế Bảo đáp, quả thật ngoài việc hai người gặp uống rượu tại Ciz, cả hai cũng chưa hề đụng vào nhau.

Tuấn Anh nghe xong có chút phấn khởi, xem ra Hàn tổng không có hứng thú với Bảo Mỹ.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, Hàn Thế Bảo liền đứng lên đi về phía vị bác sĩ.

- Bác sĩ, vợ tôi thế nào rồi.

- Rất may là vết đâm không quá sâu... tính mạng tạm thời không nguy hiểm nhưng cần phải theo dõi kiểm tra thường xuyên.

- Cảm ơn bác sĩ. - Hàn Thế Bảo thả lỏng người đôi chút.

Anh đi vào bên trong phòng bệnh của Hàn Liên Chi, nhìn cô ấy đang nằm bất tỉnh trên giường liền cảm thấy chua xót, liệu rằng anh có đáng để cô ấy phải đau lòng như vậy... liệu anh đã sai lầm khi khăng khăng cưới cô trong khi cái loại tình cảm dành cho Kelly chưa xác định... để rồi lại nhớ đến Kelly mỗi lúc mỗi nơi. Cô gái xấu xí đó, anh lại yêu lại nhớ... khi mất cô rồi anh mới nhận ra sự quan trọng của cô trong trái tim anh, là anh đã đánh mất cô... và tiếp tục sai lầm với người phụ nữ này.

- Liên Chi, anh xin lỗi. - Hàn Thế Bảo nắm lấy tay Hàn Liên Chi mà nói.

Kelly xem tờ báo trên bàn, là hình ảnh cô và Hàn Thế Bảo trong Ciz... tuy nhiên hình ảnh cô đã được làm mờ đi. Tiếp đó là tin tức nghi vấn phu nhân của Hàn tổng vì quá sốc và tự tử và đang nhập viện. Bọn họ chỉ chụp bên ngoài bệnh viện, nhưng hai bên cổng ra vào những người đàn ông mặc áo vest, gương mặt đàng đàng sát khí đứng hai bên.

- Hàn Liên Chi, con người đó không phải là một người có thể tìm đến cái chết vì chuyện này. Xem ra cô ta cái già hơn cô nghĩ, lại sợ Hàn Thế Bảo tìm mình mà dùng cách này giữ chân anh ta sao. - Kelly nhếch mép cười. - Cô xem, cô phải chết bao nhiêu lần để ngăn bước chân của kẻ phong lưu đó.

Hạ Tuyết được Win trực tiếp về nhà đón lên lại thành phố, vì Win phải về trước để dự đám cưới của Hàn Thế Bảo nên đành để cô một mình ở lại cùng gia đình.

Chiếc xe của Win vừa chạy vào bên trong biệt thự, thì từ phía sau một chiếc xe dừng lại ngay phía sau. Trên xe, một người đàn ông ăn vận sành điệu, mùi nước hoa trên người có đôi chút nồng bước xuống. Hạ Tuyết quay đầu lại nhìn người đàn ông kia, cô như chết lặng đi... chính là Tú Anh đã quay trở về.

- Chú Tú Anh, chú về khi nào? - Win đi tới phía Tú Anh.

- Không ngờ hai tháng không gặp, câu văn phân biệt được giữa tôi và anh Tuấn Anh. - Tú Anh đáp.

- Chú Tuấn Anh không bao giờ bỏ bộ đồ vest màu đen ra khỏi người, còn chú thì không bao giờ khoát nó trên người. - Win trêu chọc. - Vì vậy chú mới là quần gia, còn chú ấy đến The Win.

- Thằng nhỏ này, lại trêu chọc ta. - Tú Anh giơ nắm đấm lên.

Win cười lớn sau đó bỏ chạy vào trong nhà chính.

Hạ Tuyết đứng đó như chết lặng, khẽ quan sát Tú Anh... chỉ hai tháng không gặp gương mặt anh đã hóp đi, người gầy đi rất nhiều... có lẽ vì có quá nhiều công việc.

- Chào em. - Tú Anh bước tới gần Hạ Tuyết. - Em khỏe không?

- Cảm ơn, tôi khoẻ. - Hạ Tuyết đáp lời, sau đó bước đi không nhìn Tú Anh.
 - Tôi đã rất nhớ em. - Tú Anh nói.
 - Xin lỗi, tôi hiện tại là bạn gái của Win. - Hạ Tuyết đáp, sau đó bước chân nhanh hơn như không muốn nghe lời ngọt ngào nào từ Tú Anh nữa.
- Tú Anh khẽ cười buồn, nhìn bóng dáng cô bước đi... xa dần... xa dần...

45. Chương 38.2:

- Hàn phu nhân, hôm nay lại rảnh rồi mà tìm tôi uống trà sao? - Hoàng Thiên Phúc ngồi đối diện Hàn phu nhân, cả hai đang thưởng thức loại trà ngon hảo hạng.
 - Ông lại gọi tôi bằng cái danh xưng nghe xa lạ đó, chúng ta trước kia không phải là bạn bè sao? - Hàn phu nhân nhấp một ngụm trà nói.
 - Tôi làm sao dám nhận là bạn của một phu nhân cao quý, chuyện thời xa xưa chẳng phải nên quên đi. - Hoàng Thiên Phúc nói trên gương mặt không lộ một cảm xúc nào để người đối diện nắm bắt.
 - Tôi mời ông đến đây vì chuyện cũ... vậy là Thiên Phúc ông lại nói rằng muốn quên đi. Có những chuyện không thể nào quên một cách dễ dàng như vậy.
 - Chuyện cũ... - Hoàng Thiên Phúc lấp lững.
 - Tôi không rào trước đón sau nữa, xin phép nói thẳng. - Hàn phu nhân trông Hoàng Thiên Phúc không đáp mà nhìn bà ngụ ý đang đợi bà nói liền khẽ đặt ly trà trên tay xuống bàn nghe một tiếng “cạch” sau đó lại đặt đầu lấy giọng. - Tôi biết rằng con gái của Phạm cục trưởng ngày xưa vẫn còn sống, và chính ông đang giấu con bé, đúng chứ.
- Hoàng Thiên Phúc có chút giật mình, nhưng trên gương mặt đầy sương gió của ông không lộ chút phản ứng nào, bàn tay cầm tách trà đưa lên miệng hớp một ngụm đắng chát... con hồ ly tinh này xem ra quá gian xảo hơn ông nghĩ.
- Tôi đã chờ đợi khá lâu rồi, chẳng lẽ ông không muốn chia sẻ cho tôi về bí mật kia sao? - Hàn phu nhân nhìn thẳng vào Hoàng Thiên Phúc. - Hay trong lòng Hoàng Thiên Phúc ông đang có dự liệu nào khác... có phải muốn mượn dao giết người.
- Lần này thì Hoàng Thiên Phúc nhú mày, bà ta không phải là đang lật tẩy mọi kế hoạch của ông sao.
- Hàn phu nhân, bà nói gì lạ vậy... con gái của Phạm cục trưởng ngày xưa chẳng phải đã chết trong đống tro tàn năm nào. Bà cũng biết tôi cũng góp phần liên quan đến cái chết của vợ chồng họ, giữ lại con bé đó chẳng phải cứu nơ nơ như báo oán sao?
 - Hoàng gia à, từ ngày xưa ông đã không qua mặt tôi được rồi... Con trai của ông là Thiên Ân, thằng bé đó xem ra cũng sáng láng phong độ, chỉ tiếc là...
 - Bà... bà muốn làm gì thằng bé.
 - Không phải là muốn... mà chính là đã làm.
 - Bà muốn gì. - Hoàng Thiên Phúc đặt mạnh tách trà xuống bàn, khiến chiếc tách vỡ nát.
 - Bình tĩnh, bình tĩnh. - Hàn phu nhân khẽ cười. - Đây là bộ tách trà đời Đường, ông lại đập vỡ như vậy... thật lãng phí.
 - Bà muốn làm gì Thiên Ân, thằng bé đang ở đâu?
 - Mang đứa con của Phạm cục trưởng đến khu nhà kho của tập đoàn The Win vùng ven sông, chúng ta là một đối một. - Hàn phu nhân nói xong liền đứng lên. - Xin phép, tôi còn có việc.

Hoàng Thiên Phúc hất đổ cả bàn nước, bà ta đang chính thức tuyên chiến với ông, nếu Thiên Ân - đứa con trai duy nhất của ông có mệnh hệ nào, có chết cũng lôi bà xuống địa ngục, Hàn phu nhân.

Tại bệnh viện lớn nhất thành phố, Hàn Liên Chi tỉnh lại với vết thương còn đau trên mép bụng, bên cạnh Hàn Thế Bảo vẫn còn ngồi bên cạnh mà lo lắng cho cô.

- Thế Bảo. - Hàn Liên Chi lên tiếng, bàn tay khẽ lay động trong tay anh.

- Em tỉnh rồi sao. - Thế Bảo nhìn Hàn Liên Chi khẽ nói.

- Em vẫn còn sống sao. - Hàn Liên Chi đôi mắt đầy nước mắt nói. - Thế Bảo, em thật sự xin lỗi, xin lỗi vì khiến anh lo lắng.

- Cô gái ngốc này, người xin lỗi không phải là em... là anh phải xin lỗi em. - Hàn Thế Bảo lau những giọt nước mắt trên bờ mi Hàn Liên Chi. - Hứa với anh, sau này đừng làm điều dại dột nữa.

- Thế Bảo, đừng bỏ rơi em... em rất sợ cảm giác bị anh bỏ rơi... chúng ta đã kết hôn, em hiện là vợ của anh.
- Hàn Liên Chi dùng tay đeo nhẫn nắm lấy tay Hàn Thế Bảo, muốn nhắc anh nhớ rằng hiện tại anh không còn là người độc thân như trước.

Hàn Thế Bảo nhìn Hàn Liên Chi, năm đó Hàn phu nhân mang về một cô gái lem luốc nhỏ nhắn, nhưng nhìn cô rất có khí chất thông minh sáng lạng, lại vô cùng đáng yêu. Từ cái nhìn đầu tiên, Hàn Thế Bảo đã để mắt tới cô gái này, sau một thời gian sống cùng tại Hàn gia... cả hai nhận ra tình cảm dành cho nhau nhưng sau sự cố tại Hàn gia, cô theo Hàn phu nhân sang Mỹ sinh sống và lớn lên. Cho đến hôm nay, khi tái ngộ và tiến tới kết hôn, đôi mắt Hàn Thế Bảo vẫn nhìn cô đầy trìu mến, chỉ là người xưa nói rất đúng... thời gian sẽ làm thay đổi mọi thứ... kể cả tình yêu sâu đậm đến đâu.

- Đừng nói ra những điều ngốc ngếch nữa, anh làm sao có thể bỏ rơi em. - Hàn Thế Bảo mỉm cười nói ra với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng.

Cửa phòng bệnh mở ra, An Nhiên trên tay mang cháo vào cho Liên Chi... cô ta cũng đang muốn lấy lòng Hàn Thế Bảo, đối tốt với người phụ nữ của anh, anh ta sẽ nhìn ra sự chân thành từ cô.

- Cô đến đây làm gì, muốn cười nhạo tôi ư. - Hàn Liên Chi nhìn thấy An Nhiên liền tức giận.

- Tôi... tôi đã tự nấu chút cháo cho cô... tôi thật sự rất lo lắng. - An Nhiên tỏ ra vẻ sợ sệt nói.

- Em vào đi, An Nhiên. - Hàn Thế Bảo nhìn An Nhiên đứng tại cửa không dám bước vào liền nói. - Cô ấy có thành ý, em không nên gắt gỏng như vậy.

Hàn Liên Chi tất nhiên nhìn ra mục đích của An Nhiên, nhưng nơi này đang có Hàn Thế Bảo không tiện mở lời mắng chửi... đành im lặng.

- Liên Chi, chị ăn đi cho nóng. - An Nhiên mang cháo ra chén sau đó mang lại gần Liên Chi.

- Cảm ơn. - Liên Chi tuy không vui nhưng vẫn nói.

- Để tôi. - Hàn Thế Bảo bước tới, cầm lấy chén cháo trên tay An Nhiên... từng muổng thổi nguội mà đút cho Liên Chi.

An Nhiên tất nhiên là rất là tức giận... nhưng kiềm nén trong lòng mà tỏ ra vui cười ngoài mặt.

Hàn Thế Bảo vì việc ở The Win nên đành để Liên Chi ở lại bệnh viện và An Nhiên đã xung phong ở lại bên cạnh chăm sóc và nói chuyện với Liên Chi. Hàn Thế Bảo từ khi quen biết An Nhiên, cô gái này tuy có tham vọng nhưng có thể nhìn cô là một con người tốt... không mưu mô xấu xa... lại là Liên Chi đang bị thương như vậy, cô ấy liền nấu cháo mang tới... Hàn Thế Bảo có chút an tâm.

Tại tập đoàn The Win, Tú Anh đang đóng dục ngồi trong phòng tổng giám đốc với nét mặt nhìn Hàn Thế Bảo đầy ngụ ý và luôn lên cười.

- Nếu cậu còn tỏ thái độ không đàng hoàng như vậy, tôi sẽ đá cậu ra khỏi nơi này

- Tôi chỉ vắng mặt hai tháng, xem ra đã bỏ qua nhiều chuyện vui. - Tú Anh cười lớn.

- Tôi luôn tự hỏi, vì sao cậu không chết quách đi cho xong. - Hàn Thế Bảo không nhìn Tú Anh mà tiếp tục nhìn vào mấy tính trên bàn. - Cậu đến tìm tôi có việc gì sao?

- Là vì tôi rất nhớ Hàn tổng, hai tháng nay đều nhớ anh. - Tú Anh trêu chọc, cười lớn.

- Mau rút ngay cho tôi. - Hàn Thế Bảo dùng một tấm thiệp trên bàn ném về phía Tú Anh.

- Ấy da. - Tú Anh chụp lấy nó nhìn qua. - Muốn tôi đến Triệu gia sao?

- Cái tên Tuấn Anh nhất quyết không muốn đến bữa tiệc sinh nhật của con gái Triệu Hà, tôi lại có quá nhiều việc... có lẽ chỉ một mình cậu xem ra rất rảnh rỗi mà ngồi nơi đây trêu chọc người khác.

- Tốt thôi, tôi lâu rồi cũng không đến những nơi đông người như vậy.

Tú Anh cầm trên tay tấm thiệp mời, cũng không có gì là quan trọng... có thể rời khỏi biệt thự Hàn gia, không nhìn thấy Lâm Hạ Tuyết thì anh sẽ bình tâm hơn.

Triệu Hải Yến cầm trên tay xấp thiệp mời đi về phía Win và Hạ Tuyết đang ngồi. Lần đó nhờ Triệu Hải Yến giúp đỡ, vẫn chưa có dịp cảm ơn cô ấy... chỉ là cô gái họ Triệu này bên ngoài lạnh lẽo như không muốn tiếp xúc với cả cô và Win.

- Đêm nay là sinh nhật tôi, mời hai bạn đến dự. - Sau đó đưa hai tấm thiệp về phía Hạ tuyết. - Xin lỗi vì đến hôm nay mới đưa thiệp, thật ra tôi không muốn mời hai người... nhưng cha tôi và Hàn gia có mối quan hệ làm ăn, tôi không thể không nể mặt.

- Là cô không muốn chúng tôi đến, cần gì phải miễn cưỡng. - Win nhìn tấm thiệp liền cười nhếch mép.

- Dù sao cũng đã mời, hai người có thể đến... tôi cũng không phải kẻ không có học thức, mọi người đến đều là khách quý. - Triệu Hải Yến nói xong đứng dừng bỏ đi.

Hạ Tuyết nhìn qua tấm thiệp, sau đó nhìn sang Win mà nói:” Win, tôi ra đây một chút.”

Nói xong Hạ Tuyết đứng lên mà bước theo Triệu Hải Yến.

- Hải Yến. - Hạ Tuyết gọi.

- Cậu gọi tôi sao? - Hải Yến quay lại đáp.

- Chuyện lần trước, chưa kịp gửi lời cảm ơn đến cậu. Hải Yến, cảm ơn cậu đã giúp tôi.

- Tôi cũng không làm gì được, nhưng cũng vì chuyện đó mà tôi đã gặp được một người... tôi phải cảm ơn cậu vì chuyện đó. - Hải yến nhớ tới Tuấn Anh liền mỉm cười. - Hôm nay là sinh nhật tôi, vì tôi không thích Win nên mới nói ra những lời khi nãy... thật sự tôi cũng muốn cậu đến tham dự.

- Cậu đừng ghét Win, cậu ấy hơi bốc đồng một chút nhưng Win là người tốt..

- Được rồi, ai lại nhìn thấy người yêu của mình xấu bao giờ... Xem như cậu ta tốt, cậu cũng là một cô gái lương thiện... vậy nên hai người hãy đến sinh nhật của tôi nhé... nhưng có lẽ cậu ta sẽ không thích.

Hạ Tuyết suy nghĩ đôi chút khẽ nói:” Tôi sẽ thuyết phục Win.”

46. Chương 39

Buổi tiệc sinh nhật của Triệu Hải Yến diễn ra tại biệt thự nhà họ Triệu. Cha của cô là Triệu Hà, một người đàn ông vô cùng mưu lược và tài giỏi, Triệu Hải Yến tuy được cưng chiều đầy đủ mọi thứ nhưng ông lại vô cùng nghiêm khắc nên từ bé Hải Yến tuy là tiểu thư nhà quyền thế lại không hề tỏ ra chảnh chọc ta đây.

Win vì chiều lòng Hạ Tuyết nên đồng ý miễn cưỡng đến dự tiệc sinh nhật này, Hạ Tuyết cảm thấy Win không tiếp xúc với nhiều người lại muốn anh giao thiệp rộng rãi như vậy anh mới cảm thấy với bớt sự cô đơn trong lòng.

- Hai cậu đến rồi sao, tôi rất vui khi hai người không từ chối. - Triệu Hải Yến mặc trên người một bộ váy vô cùng sang trọng, gương mặt được trang điểm kĩ lưỡng trở thành người nổi bật nhất.

- Chúc mừng sinh nhật cậu. - Hạ Tuyết mỉm cười đáp, sau đó liền kéo tay Win.

- Chúc mừng. - Win nhàn nhạt nói.

- Cảm ơn hai cậu, mời vào trong. - Triệu Hải Yến vừa nói xong, nhìn về phía sau liền nhìn thấy hình bóng quen thuộc, tuy có chút kì lạ nhưng cô vẫn nhận ra người đàn ông vừa bước vào. - Xin lỗi, tôi có việc đi trước. - Nói xong Hải Yến liền rời bước ra phía cổng.

Cả Win và Hạ Tuyết đều tò mò trước thái độ của cô, cô ta nhìn thấy ai lại tỏ ra vội vàng như vậy. Cả hai đều quay đầu nhìn về phía Triệu Hải Yến đang đi tới.

Tú Anh cầm trên tay tấm thiệp mời Hàn gia, anh hiện tại là đại diện của Hàn Thế Bảo đến nơi này chúc mừng cô con gái độc nhất của Triệu tổng... bên ngoài nhìn thấy hình cô ta, nhận xét cô gái này quả nhiên là thiên kim tiểu thư, gương mặt sáng láng và rất có khí chất lượng lưu.

Tú Anh nhìn thấy Triệu Hải Yến đang vừa nhìn anh mỉm cười vừa đi tới phía anh thì có chút ngạc nhiên, nhà họ Triệu tiếp đón khách nồng hậu như vậy... hoặc do anh là người của Hàn gia nên bọn họ đặc biệt ra đến cổng mà đón.

Anh chuẩn bị cúi chào cô tiểu thư xinh đẹp kia cho phải phép thì Triệu Hải Yến đã ôm chầm lấy anh... như là đã quen biết thân thiết từ thuở nào.

- Tôi cứ nghĩ anh sẽ không đến... tôi rất vui khi anh đã có mặt trong sinh nhật 18t của tôi.- Triệu Hải Yến ôm chặt Tú Anh mà nói trong vui mừng hạnh phúc.

Win nhìn bọn họ mà khó hiểu, chú Tú Anh vừa ở Mỹ về hôm qua... lại có quan hệ với Triệu Hải Yến sao?

Hạ Tuyết trong lòng có một trận cuồng phong nhưng bên ngoài chỉ biết giương mắt nhìn bọn họ... quả nhiên anh nói đúng... cô không xứng với anh... thân phận của cô và Triệu Hải Yến là một trời một vực.

- Triệu tiểu thư... tôi chỉ là thay mặt Hàn tổng đến gửi lời chúc mừng đến cô gái xinh đẹp nhất hôm nay. - Tú Anh không đẩy Hải Yến ra mà khẽ nói.

Triệu Hải Yến nhẹ nhàng buông Tú Anh ra, nhìn anh mỉm cười:” Trong mắt anh, tôi là xinh đẹp nhất sao, không phải là một con bé nữ sinh trung học.”

Tú Anh nhìn qua Triệu Hải Yến, nhìn thế nào cũng không nhìn ra cô là nữ sinh trung học... lại thành thật đáp.

- Có một nữ sinh trung học nào, lại quyến rũ như Triệu tiểu thư đây. - Giọng nói ngọt ngào của Tú Anh khiến Triệu Hải Yến như đang bay trên bầu trời xanh lộng gió.

Win nhìn sang nét mặt xanh xao của Hạ Tuyết, ánh mắt cô nhìn bọn họ đượm buồn sầu.

- Hạ Tuyết, em làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?

- Không, chúng ta vào thôi... - Hạ Tuyết quay mặt bước đi vào trong, trên mặt một giọt lệ khẽ rơi... nhưng cô vội lau đi... không muốn ai nhìn thấy nó, chỉ sợ họ lại cười cô tự đa tình.

Triệu Hải Yến khoác tay Tú Anh bước vào bên trong như một đôi tình nhân thật sự, Tú Anh lại không tiện từ chối... dù sao cũng phải nể mặt Triệu tổng.

Sau khi nhận được lời chúc mừng của mọi người, Triệu Hải Yến vẫn quần quít bên Tú Anh nhưng không hề phát hiện ra đây không phải là Tuấn Anh mà cô thầm thương trộm nhớ, có chết cô cũng không ngờ họ lại là anh em sinh đôi.

Ánh mắt của Hạ Tuyết vẫn dõi theo Tú Anh... từng cử chỉ của anh đều lọt vào mắt cô. Win tất nhiên nhận ra điều đó, nhưng anh vẫn xem như không biết gì.

Triệu Hải Yến kéo Tú Anh ra một góc tối khuất người. Trên gương mặt xinh đẹp kia nhìn Tú Anh có một chút cười mờ ám.

- Triệu tiểu thư, có việc gì cần nói ư? Nhưng vì sao lại phải đến nơi này. - Tú Anh bất ngờ liền hỏi.

Hải Yến không đáp, đôi chân nhỉnh lên đặt một nụ hôn nhẹ vào môi Tú Anh...

- Hôm nay là sinh nhật 18t của em, và nụ hôn đầu tiên này em đã trao cho người em yêu, chính là anh. - Triệu Hải Yến đỏ ửng gương mặt nói.

Hạ Tuyết cảm thấy mọi thứ ở bữa tiệc khá ồn ào nên muốn tìm nơi nào đó yên tĩnh một chút để thư giãn đầu óc, khi cô vừa bước tới đã nhìn thấy hai người họ chạm môi... Hạ Tuyết lặng người, bước lùi về sau một bước.

Tú Anh chính là người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên phải nhận cái nụ hôn của một cô gái 18t... lại là nụ hôn đầu tiên... lại là yêu anh. Anh trước kia quả nhiên có quan hệ với nhiều phụ nữ thật, nhưng tuyệt nhiên không dụ dỗ trẻ con.

- Triệu tiểu thư, có lẽ có chút nhầm lẫn ở đây. - Tú Anh đáp. - Tôi và cô là lần đầu gặp mặt, cô lại yêu tôi.

- Anh bị sao vậy. - Triệu Hải Yến đưa tay lên trán Tú Anh. - Không nóng lắm, Tuấn Anh... anh không nhớ tôi sao?

Lúc này thì Tú Anh lại muôn đào một cái lỗ nào đó mà tẩu thoát... cô ta nhầm lẫn giữa anh và anh trai Tuấn Anh. Tú Anh ôm đầu nhìn xung quanh liền thấy Hạ Tuyết đang đứng nhìn anh với đôi mắt đầy lệ. Nhìn thấy cô ấy, Tú Anh lại không còn nghĩ được điều gì... Triệu Hải Yến đối diện kia cũng xem như không có. Tú Anh nhanh chóng bước đi về phía HẠ Tuyết.

- Anh đi đâu vậy. - Triệu Hải Yến quan sát thái độ của Tú Anh có chút thất vọng, không phải khi này còn vui vẻ sao.

- Xin lỗi, tôi sẽ giải thích với tiểu thư sau... - Tú Anh bước đi.

Hạ Tuyết nhìn thấy Tú Anh đang tiến về phía mình liền nhanh chân bỏ chạy. Tú Anh liền đuổi theo.

- Á. - Hạ Tuyết tông đổ chiếc bánh kem cao tầng phía trước, trên tay bị thanh sắt cửa rỉ máu.

Mọi người ai nấy đều nhìn Hạ Tuyết ái ngại... không ai đến giúp cô cầm máu.

- Hạ Tuyết. - Giọng của Win và Tú Anh vang lên.

Hạ Tuyết đưa mắt về hướng Win mà cầu cứu, cô không muốn Tú Anh bước tới... anh ta chỉ càng thêm khinh bỉ cô hơn. Cả hai cùng một lúc chạy đến bên cạnh cô, vết thương khá sâu và máu chảy ra khá nhiều, trên người cô lại dính đầy bánh kem.

- Hạ Tuyết, tôi đưa em đến bệnh viện. - Win như muốn nâng Hạ Tuyết lên tay thì bị Tú Anh ngăn lại.

- Cầm máu trước đã. - Tú Anh cời chiếc áo vest, sau đó cời luôn chiếc áo sơ mi màu trắng đang mặc để lộ vết dao đâm trên người, anh mang chiếc áo sơ mi mà băng lại vết thương cho cô.

- Cậu mang cô ấy đến bệnh viện đi, tôi sẽ thay mặt xin lỗi Triệu gia.

Win gật đầu, nhanh chóng ôm Hạ Tuyết ra khỏi bữa tiệc.

Tú Anh nhìn theo bóng dáng họ mà trong đôi mắt có chút u buồn.

Triệu Hải Yến sai người mang áo đến cho anh, Tú Anh khoác áo lên người nhìn Triệu Hải Yến khẽ nói.

- Xin lỗi Triệu tiểu thư, lần này đã phá hỏng bánh sinh nhật và không khí vui vẻ hôm nay rồi.

- Cậu ấy là bạn học của tôi, anh không cần phải xin lỗi... chỉ là một buổi sinh nhật thôi mà cũng không quan trọng... chỉ lo cho Hạ Tuyết...

- Cô là một cô gái tốt... tôi rất vui vì cô để mắt đến anh trai tôi. - Tú Anh nói. - Thật xin lỗi, tôi là Hà Tú Anh, là em song sinh của Hà Tuấn Anh... ngay từ đầu đã không nhận ra mà nói rõ.

Triệu Hải Yến như bị chết đuối, hơi thở không còn đều đặn... nụ hôn đầu tiên của cô... lại trao cho một người không quen không biết... mà không là em trai của người cô đặt tình cảm.

- Một lần nữa xin lỗi cô, Triệu tiểu thư. - Tú anh cúi đầu xin lỗi.

Triệu Hải Yến sock đến mức không nói được một lời, lắc đầu rồi quay bước bỏ vào bên trong.

Tú Anh cảm thấy vô cùng thú vị... không ngờ ông anh cộc cằn của anh lại có một cô gái bạo gan như vậy để mắt.

Hạ Tuyết nhắm mắt lại cũng nhìn thấy vết thương trên ngực Tú Anh vẫn còn đỏ ửng... nó chẳng phải là chỉ vừa mới lành lặn sao. Nhưng lần đó gặp ở bệnh viện trong Tú Anh có vẻ khỏe mạnh, không ngờ vết thương kia lại nặng như vậy. Khoan đã, vậy thời gian qua với vết thương đó mà anh ta đi công tác sao... có sự kì lạ không thể hiểu được ở chuyện này.

Kelly không liên lạc được với Thiên Ân trong lòng có chút lo lắng, trước giờ cô chưa từng gặp trường hợp như vậy. Kelly đón một chiếc taxi đến biệt thự Thiên Ân mà tìm anh.

- Kelly, con đến thật đúng lúc. - Gương mặt Hoàng Thiên Phúc đầy vẻ lo lắng.

- Bác Hoàng, con không liên lạc được với anh Thiên Ân.

- Thiên Ân bị Hàn gia bắt rồi. - Hoàng Thiên Phúc ôm đầu nói.

- Bị bắt. - Kelly bất ngờ, vì sao Hàn gia lại bắt anh Thiên Ân... không phải lần trước nói hai nhà cũng có chút thân tình.

- Hàn Thế Bảo vì không mua được công ty Thiên Ân nên có lẽ đã bắt nó mà hành hạ rồi... cậu ta đúng là lòng lang dạ sói mà.

- Hàn Thế Bảo bắt anh Thiên Ân. - Kelly sững sốt...

- Đúng vậy, chính là thân cận của ta nói... hần ta muốn ta bán lại Thiên Ân cho hần... nếu không đừng hòng gặp lại con trai. Trong thương trường này có nhiều cách tiêu diệt đối thủ, nhưng cách hèn hạ này chỉ có một mình Hàn Thế Bảo.

- Bác Hoàng... chúng ta phải nhanh chóng giải cứu anh Thiên Ân... - Kelly tức giận đến rung người. - Nếu kẻ nào dám động vào anh ấy, dù là Hàn Thế Bảo con cũng không bỏ qua.

Hoàng Thiên Phúc nhìn thấy vẻ tức giận trên gương mặt Kelly liền khẽ cười. Bà già kia muốn đấu với ông sao, trong tay bà ta có con cờ là Hàn Liên Chi... thì trong tay ông cũng có con cờ lợi hại hơn nhiều.

- Chúng ta mau đi thôi. - Kelly đứng lên. - Con không thề để anh Thiên Ân gặp nguy hiểm.

- Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. - Hoàng Thiên Phúc đứng lên, trên tay cầm điện thoại nhắn cho Hàn phu nhân: "Tôi đang mang cô ta tới, bà hãy chuẩn bị thả Thiên Ân."

Hàn phu nhân nhận được tin nhắn của Hoàng Thiên Phúc thì khẽ cười, cuối cùng cô cũng gần được diệt tận gốc. Bà ta lên chiếc xe hơi sang trọng, bảo tài xế riêng từ nơi giam Thiên Ân đi đến khu nhà kho của The Win nhận con mồi.

Hoàng Thiên Phúc mang nhiều người và ngồi trên nhiều chiếc xe hơi giống nhau... sau đó ông ta để những chiếc xe kia đi tới khu nhà kho của The Win, còn ông và Kelly lại rẽ theo một hướng khác.

- Chúng ta không đi theo họ sao? - Kelly thấy Hoàng Thiên Phúc rẽ sang lối khác liền nói.

- Ta biết đường tắc, chúng ta đến trước quan sát mà hành động.

Kelly không hỏi nữa, trong lòng cô đang lo lắng cho Thiên Ân một phần... một phần lại không thể nào nghĩ rằng Hàn Thế Bảo lại là con người xấu xa, vì tiền có thể xem thường mạng sống người khác như vậy.

Chiếc xe màu đen dừng trước một căn nhà nhỏ. Hoàng Thiên Phúc đứng thẳng mà bước xuống, Hàn phu nhân đang nghĩ rằng ông mang con tin đến nên sẽ không phòng bị nơi này.

- Thiên Ân đang ở bên trong sao? - Kelly nhìn căn nhà mà hỏi.

- Theo ta điều tra thì đúng như vậy... vào thôi.

- Dạ... - Kelly trên tay cầm súng nhanh chóng bước tới. Phía trước là hai tên đang đứng canh gác.

Kelly nhắm bắn hai người bọn họ, cô không muốn giết người bừa bãi... dù sao bọn chúng chỉ nghe theo lời chủ nhân căn dặn...

- Đoàn, đoàn. - Hai tên súng vang lên, cả hai tên canh gác gục xuống. Kelly trơ mắt nhìn, cô chưa kịp bắn thì Hoàng lão gia đã giết bọn chúng.

- Đáng chết, dám bắt con trai ta sao?

Cả hai lại tiến thêm vào bên trong, bọn chúng nghe tiếng súng liền kéo ra thêm vài tên... cũng là cô chưa kịp ra tay cả bọn đều lăn ra đất với cò đạn trong đầu.

Hoàng Thiên Phúc đập cánh cửa phòng ra, Thiên Ân đang nằm trên giường... có lẽ anh ấy đã bị đánh thuốc mê. Cả hai người đỡ Thiên Ân xuống xe mà lái về biệt thự Thiên Ân.

Còn về phần Hàn phu nhân. Ở tại nhà kho trống thuộc tập đoàn The Win... một cuộc đấu súng nổ ra nhắm đến Hàn phu nhân... nhưng người của bà ta quá đông nên bà ta đã tẩu thoát được khỏi nguy hiểm.

Sau đó được báo người của mình đã chết, Hoàng Thiên Ân đã được đưa đi... Hàn phu nhân khê tức giận, bà đã tính sai một bước và quá xem thường lão già Hoàng Thiên Phúc kia.

Hàn Liên Chi vết thương đã lành lặn được xuất viện và lại biệt thự Hàn gia, tuy nhiên cô không được vận động mạnh sẽ làm động đến vết thương nên tất nhiên cô và Hàn Thế Bảo... ngủ chung một giường như không thể động vào nhau.

Tại bàn ăn tối, gồm có Thế Bảo ngồi vị trí chủ bàn, bên cạnh là Hàn Liên Chi, tiếp đến là An Nhiên, phía bên kia là Win và Hạ Tuyết. Vì Thế Bảo muốn vun vén tình cảm giữa Liên Chi và Win nên muốn mọi người dùng cơm chung trên một bàn.

- Thế Bảo, em có việc muốn nói. - An Nhiên đang trong không khí im lặng ăn cơm liền lên tiếng.

- Em nói đi. - Hàn Thế Bảo không nhìn An Nhiên mà đáp.

- Ngày mai là đến ngày khám thai định kì, em muốn anh đưa em đi... - An Nhiên ấp úng.

Hàn Liên Chi khê tức giận, cô ta là gì mà đòi chồng cô đưa cô ta đi khám thai...

- Để Tú Anh đưa em đi, tôi bận. - Hàn Thế Bảo nói, là anh không muốn Liên Chi phật ý, dù sao cô ấy hiện tại là vợ chính thức.

Hàn Liên Chi khê nhếch môi cười đắc ý.

- Để con đưa đi đi. - Win nhìn thấy nụ cười của Hàn Liên Chi liền muốn chọc tức.

Hàn Thế Bảo liền nhìn về phía Win. Win chưa bao giờ gọi Liên Chi một tiếng dì... lại gọi An Nhiên là dì.

- Ông không phải ngạc nhiên, dù sao cũng là em tôi... lại có một đứa trẻ vô tội đáng thương sắp ra đời... - Win nhìn Hàn Liên Chi mà nói tiếp. - Hy vọng nó sẽ bình an trước mưu đồ của những con người gian ác.

An Nhiên lần này lại chính là người đắc ý, xem ra Win rất ghét Hàn Liên Chi...

- Được rồi, quyết định vậy đi... mai Win sẽ giúp tôi đưa em đi khám. - Hàn Thế Bảo nhìn An Nhiên đang ăn cơm không gấp thức ăn, liền gấp một miếng thịt trên bàn vào chén cô. - Ăn nhiều vào, tôi không muốn em giữ dáng để đứa trẻ trong bụng thiếu dưỡng chất.

- Cảm ơn anh, Thế Bảo. - An Nhiên vui sướng trong lòng.

Win thấy vậy liền dùng đũa gấp ít rau vào chén Hàn Liên Chi rồi nói:” Cô nên ăn rau nhiều vào để giữ gìn sắc đẹp mà giữ chồng.” - Win nói xong nhếch cười khinh khi.

47. Chương 40.1: Bí Mật Hế Lộ

Thiên Ân nằm trong căn phòng rộng, anh từ từ tỉnh lại sâu cơn hôn mê do bị Hàn phu nhân đánh thuốc mê. Hoàng lão gia đang ngồi bên cạnh Thiên Ân, ông ta cứ thế ngồi nhìn đứa con trai độc nhất mà suy tính đến khi Thiên Ân tỉnh lại đôi mắt ông ta mới bớt đi sự lạnh lẽo.

- Con tỉnh rồi sao? - Hoàng lão lên tiếng.

- Cha, Hàn phu nhân bà ta đã biết sự có mặt của Kelly, con muốn... muốn mang Kelly trốn đi thật xa... không muốn trả thù, không muốn cô ấy sống trong nguy hiểm. - Giọng Thiên Ân có chút hoang mang, anh chính là đang lo lắng cho tính mạng của Kelly .

- Thiên Ân. - Giọng Hoàng lão rít lên. - Con nghĩ con có thể trốn được hay sao... con nghĩ sự thật về cái chết của cha mẹ cô ta con mãi mãi có thể che giấu sao, trừ khi...

- Trừ khi... - Thiên Ân rùng mình nghĩ tới.

- Đúng vậy... trừ khi tất cả những kẻ biết chuyện đó phải chết đi. Ta đã nói với Kelly rằng chính Hàn Thế Bảo đã bắt cóc con mà muốn giết con... vì vậy con hãy khiến con bé càng thù hận Hàn Thế Bảo càng tốt. - Giọng ông ta đầy mưu kế. - Không phải con muốn có Kelly sao, hãy làm cái tình cảm của hai bọn chúng chưa hề đã chết...

Thiên Ân do dự đôi chút.

- Năm đó, Hàn Thế Hùng và mẹ Kelly yêu nhau từ khi còn đang trên giảng đường nhưng cuối cùng Hàn Thế Hùng lại vì Hàn phu nhân hiện tại cái này khiến bọn họ hiểu nhầm và chen vào. Sau đó bà ta cố tình mang trong người giọt máu của Hàn Thế Hùng và ông ta buộc phải cưới bà ta.

- Hàn tổng quá cố và mẹ Kelly có mối quan hệ sao? - Thiên Ân thoáng ngạc nhiên, anh luôn nghĩ rằng Hoàng lão, Phạm cục trưởng và Hàn tổng quá cố kia là bạn bè thân thiết.

- Đúng vậy, tuy cưới Hàn phu nhân nhưng Hàn Thế Hùng luôn nghĩ về mẹ của Kelly... lúc Hàn Thế Hùng kết hôn mẹ Kelly cũng bỏ đi một thời gian dài... sau đó quay về gặp lại... tình cảm của bọn họ vẫn không gì có thể xóa nhòa và mặc kệ mọi thứ, mặc kệ lẽ đời mà có mối quan hệ lén lút.

Thiên Ân là kinh ngạc, anh chưa từng biết chuyện này.

- Hàn phu nhân vì quá ghen tuông... nhiều lần tìm đến ta mà mong ta khuyên Hàn Thế Hùng quay về với vợ con... bà ta lúc đó tuy là một kẻ nhiều thủ đoạn những vẫn thật đáng thương. - Hoàng Thiên Phúc lắc đầu. - Ta đã vì sự đáng thương đó mà siêu lòng, ta đã tìm gặp mẹ Kelly... sau đó khuyên cô ta hãy để Hàn Thế Hùng về với gia đình và gắn ghép cô ta cùng Phạm cục trưởng.

- Va cuối cùng mẹ Kelly đã sống hạnh phúc cùng Phạm cục trưởng... còn chúng ta... đã ra tay với nhà họ Phạm chỉ vì tiền... vì mạng sống của mẹ... nhưng cuối cùng mẹ con cũng chết, ông trời quả nhiên có mắt. - Thiên Ân rất hối hận vì những gì đã làm.

- Thật ra, lúc đó chính Hàn phu nhân đã giúp chúng ta ra tay giết nhà họ Phạm. - Hoàng Thiên Phúc nhếch cười. - Chỉ vì... mẹ Kelly đã sinh ra đứa trẻ của Hàn Thế Hùng.

Thiên Ân kinh ngạc tột độ, miệng khê rung lên:” Kelly... là... con... của... Hàn... Thế... Hùng...ư.”

- Không phải, đứa trẻ đang sống với vỏ bọc con trai của Hàn Thế Bảo chính là kết quả tình vụng trộm giữa bọn họ. Năm đó, Phạm cục trưởng đi công tác 2 năm... mẹ Kelly và Hàn Thế Hùng đã lén lút qua lại... sau đó cô ta biết mình có thai đã lén lút sinh ra đứa trẻ đó. Bọn họ thuê một người chăm sóc đứa trẻ, đến khi đứa trẻ 7t thì Hàn phu nhân phát hiện, bà ta hận mẹ Kelly đến mức muốn giết đi cô ta...

- Sau đó... - Thiên Ân rung người hỏi tiếp.

- Sau đó, mọi chuyện xảy ra như con đã thấy... gia đình họ Phạm không ai sống sót... Hàn Thế Hùng biết việc đó là lỗi của ông ta mà tự tử đi theo mẹ Kelly... Người giữ trẻ đành mang đứa trẻ đến Hàn gia giao lại. - Hoàng Thiên Phúc có chút bất ngờ. - Ta chỉ ngạc nhiên vì sao bà ta lại để đứa trẻ oan nghiệt kia sống ở Hàn gia, dưới lớp vỏ là con trai Hàn Thế Bảo.

- Kelly... cô ấy luôn thần tượng mẹ mình... luôn xem mẹ cô ấy chính là hình tượng sống...
 - Đây là mọi bí mật mà ta giữ trong lòng... Hàn phu nhân vì điều đó mà không hề muốn đụng tới ta... lần này lại dám cả gan bắt con đi nghĩa là bà ta đã nổ một phát súng tuyên chiến...
 - Nếu như cha kể, người chúng ta cần đối phó là Hàn phu nhân... còn Hàn Thế Bảo... cậu ta dù gì cũng không can hệ tới. - Thiên Ân tuy căm thù Hàn Thế Bảo nhưng phân biệt rõ ràng.
 - Cậu ta phải chết, vì cậu ta biết tất cả mọi chuyện... không phải tự nhiên Hàn Thế Bảo mua lại căn nhà của Phạm gia...
 - Hàn Thế Bảo muốn điều tra sao?
 - Đúng vậy... vì vậy trước khi Hàn Thế Bảo biết quá nhiều... chúng ta phải bịt miệng lại trước. - Hoàng Thiên Phúc khẽ nói. - Và Kelly nữa, con bé không nên biết những chuyện này, vì vậy hãy để con bé mất lòng tin ở Hàn Thế Bảo.
 - Chúng ta có thể tự mình hành động, vì sao phải để Kelly ra tay. - Thiên Ân không muốn Kelly gặp nguy hiểm.
 - Bên cạnh Hàn Thế Bảo có rất nhiều vệ sĩ ẩn mình... con nghĩ con có thể ra tay với cậu ta sao... hãy để Kelly... cậu ta chắc chắn sẽ không đề phòng Kelly.
- Bên ngoài có tiếng bước chân đi tới, Hàn Thiên Phúc bịt miệng Thiên Ân lại sau đó nhìn anh mà lắc đầu ám hiệu không nên nói nữa.
- Thiên Ân, anh đã tỉnh lại rồi. - Kelly từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy Thiên Ân tỉnh lại rất vui mừng.
 - Cảm ơn em, nghe cha nói em đã đến cứu anh. - Thiên Ân cười gượng.
 - Anh Thiên Ân, nói em biết thật sự là Hàn Thế Bảo bắt cóc anh sao? - Kelly vẫn là thắc mắc trong lòng, muốn Thiên Ân tỉnh lại mà hỏi cho rõ.

Thiên Ân nhìn qua Hoàng Thiên Phúc... sau đó lặng lẽ gật đầu.

Lần này chính Thiên Ân xác nhận, cô không thể nào nghi ngờ điều gì nữa. Chẳng lẽ thời gian qua những gì cô nhìn thấy ở Hàn Thế Bảo đều là bề ngoài giả tạo hay sao... chẳng lẽ con người anh ta lại máu lạnh như vậy sao. Kelly đưa nét mặt u buồn đi về phía Thiên Ân.

- Anh Thiên Ân, em đã quyết định... Hàn Thế Bảo sẽ phải trả giá cho những gì hắn ta đã làm đối với em và cả anh... hắn ta sẽ phải trả đủ. - Kelly rít lên nói, giọng cô như có tiếng nấc.

An Nhiên quen biết với Hàn Thế Bảo đã lâu, biết rõ con người anh ta là một người yêu thích trẻ con, ở những buổi từ thiện đều bỏ lớp vỏ bọc tổng giám đốc lạnh lùng mà trở thành một người bạn cùng lũ trẻ nô đùa. Trên tay cầm tấm hình chụp của đứa bé trong bụng mà mỉm cười đi về phía Hàn Thế Bảo trong phòng làm việc tại biệt thự Hàn gia.

- Thế Bảo, em có thể vào không? - An Nhiên đứng bên ngoài cánh cửa mà nói.

Hàn Thế Bảo ngược mắt nhìn An Nhiên, sau đó tiếp tục đọc quyển sách trên tay mà khẽ đáp: "Vào đi."

An Nhiên mỉm cười bước vào... đi về phía Hàn Thế Bảo.

- Anh xem... là con chúng ta. - An Nhiên đưa tấm hình đến trước mặt anh.

Hàn Thế Bảo nhìn qua... sau đó đóng quyển sách lại nhìn An Nhiên mà nói: "Em ngồi xuống đi, tôi muốn nói chuyện với em."

An Nhiên nhìn thái độ nghiêm túc của Hàn Thế Bảo... có chút lo sợ.

- An Nhiên, em là một cô gái thông minh đương nhiên hiểu tôi là đang đối với em thế nào. Khi em sinh ra đứa trẻ này, tôi sẽ giữ nó lại Hàn gia còn em phải ra đi...

An Nhiên cuối mặt xuống, nước mắt khẽ rơi.

- Tôi không ép em... sẽ cho em hai lựa chọn. Một là em vẫn cứ tiếp tục sống tại đây và sinh ra đứa trẻ này rồi ra đi... hai là em hãy ra đi ngay từ bây giờ... tôi sẽ cho em một số tiền mà cả đời em và đứa trẻ kia sống trong đầy đủ.

- Đó là con anh mà, anh không muốn công nhận nó sao? - An Nhiên khẽ nói.

- Là tôi muốn tốt cho em... em sẽ rất đau lòng khi sinh ra nó mà không được nuôi dưỡng.

- Không... em không muốn rời khỏi nơi này... em tin đứa trẻ này chính là bùa hộ mệnh khiến anh quay về cùng em như trước kia. - An Nhiên nói xong, không muốn nghe Hàn Thế Bảo nói nữa mà bỏ chạy ra ngoài.

Hàn Thế Bảo buồn bã nhìn An Nhiên... cái tên An Nhiên chính là muốn cô ta không ưu phiền nhưng trong lòng anh hiện tại chính là lo lắng điều ngược lại... An Nhiên ở lại Hàn gia này sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Hàn Liên Chi đứng bên ngoài nghe hết câu chuyện của Hàn Thế Bảo nói với An Nhiên... Là Thế Bảo muốn vứt bỏ An Nhiên và vui vẻ sống với cô,... hoặc là anh ấy còn ám ảnh chuyện cũ... chuyện cô đã nghe lời Hàn phu nhân mà một chút nữa là lấy đi mạng sống của Win... Hàn Liên Chi nhìn vào bên trong, trong ánh mắt Hàn Thế Bảo cô đoán mình đã nghĩ đúng... là anh ta đang lo sợ cô đối không tốt với đứa trẻ trong bụng An Nhiên.

- Anh muốn đưa cô ta đi để bảo vệ đứa con của mình sao. Chỉ có đứa con của Hàn Liên Chi này mới có quyền thừa kế Hàn gia này, còn những kẻ chắn đường tôi... đều phải chết. - Hàn Liên Chi khẽ nói, ánh mắt cô ta như quỷ dữ.

48. Chương 40.2: Rời Khỏi Hàn Gia.

Lâm Hạ Tuyết từ khi Tú Anh quay về luôn cảm thấy không tiện khi ở trong Hàn gia này, cô không muốn hằng ngày nhìn thấy Tú Anh, tệ hơn là chạm phải ánh mắt của anh đang nhìn cô. Trong ánh mắt đó của anh, Hạ Tuyết cảm giác Tú Anh có rất nhiều điều muốn nói nhưng chính cô và anh không thể chạm vào nhau... chỉ từ xa mà nhìn nhau. Chỉ vì điều đó khiến tâm tư Hạ Tuyết bất an, cô muốn rời khỏi Hàn gia để thoát khỏi cảm giác với Tú Anh, cảm giác không thể lờ đi khi anh đứng trước mặt, cảm giác giọng nói của anh tuy cách xa nhưng cô vẫn ngóng theo. Và cảm giác cô có lỗi với Win, khi cô bên cạnh anh nhưng trái tim này hướng về người đàn ông khác.

Cô ngồi một mình trong hoa viên buổi sáng nhìn mọi thứ xung quanh... đây không phải là cuộc sống của cô - một cuộc sống giàu sang không lo nghĩ. Thời gian qua có phải cô đã sống tại nơi này mà không suy nghĩ, hoặc là chính bản thân cô đang muốn trốn chạy. Cứ cho là cô đang muốn trốn chạy, cô muốn thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân... thoát khỏi ánh mắt từ người đàn ông kia... thoát đi sự dối trá của bản thân và không muốn lừa dối cả Win và cả bản thân cô.

- Lâm tiểu thư, thiếu gia mời cô xuống nhà ăn sáng. - Cô gái người bước tới khẽ nói.

- Cảm ơn... tôi sẽ vào ngay... nhưng cậu đừng gọi tôi là tiểu thư. - Hạ Tuyết cười buồn. - Tôi cũng là một người bình thường như cậu.

- Cô và bạn gái của thiếu gia... chúng tôi không dám gọi tên cô.. - Cô gái kia liền nói.

Hạ Tuyết nghe hai từ bạn gái của thiếu gia mà trong lòng chứa bao nhiêu phiền muộn... cũng không muốn đôi co với cô gái này đành đứng lên mà bước vào nhà chính. Đi vào bên trong phòng ăn đã thấy Win và Hàn Liên Chi cùng An Nhiên ngồi trên bàn ăn... không có Hàn Thế Bảo.

- Hạ Tuyết, em ngồi xuống đi. - Win đứng lên kéo ghế cho Hạ Tuyết.

- Từ khi nào nhà này lại để người hầu ngồi chung bàn ăn với chủ nhà. - Hàn Liên Chi vì lần trước bị Win làm xấu hổ, liền tìm cách hạnh hợ Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nghe vậy liền cúi đầu, không ngồi vào vị trí mà Win đang kéo ghế.

- Em ngồi vào đây. - Win kéo Hạ Tuyết ngồi xuống. - Cô ấy là bạn gái tôi, nếu cô xúc phạm cô ấy thêm một lần nữa... tôi sẽ không nể tình cha tôi mà để yên cho cô. - Win liếc mắt nhìn Hàn Liên Chi mà giận dữ.

- Lâm tiểu thư, cô không có nhà sao cứ ở lì nơi này vậy hả. Cô cũng chỉ là một nữ sinh trung học, ở trong nhà bạn trai không cảm thấy xấu hổ sao... Tôi chỉ là muốn tốt cho cô không bị người đời dị nghị là bám theo Win nhà chúng tôi thôi. - Hàn Liên Chi lờ đi Win mà công kích Hạ Tuyết.

- Cô... - Win tức giận đứng lên.

- Win... - HẠ Tuyết kéo tay Win lại. - Dì ấy nói đúng, tôi có lẽ cũng nên rời đi rồi. - Hạ Tuyết khẽ nói.

Hàn Liên Chi nhếch cười, cô gái này xem ra thật biết nghe lời nha.

- Tôi sẽ không để em đi đâu, tôi đã hứa sẽ bao bọc em suốt cả đời... - Win nắm lấy tay HẠ Tuyết khi cô đứng lên muốn rời khỏi bàn ăn.

- Bản thân cậu còn lo chưa xong... lại muốn lo cho cô ta sao. - Hàn Liên Chi cười lớn. - Cậu cũng chỉ là học sinh trung học, ăn bám vào gia đình lấy gì mà lo cho người khác.

- Dì Liên Chi, tôi sẽ đi... dì đừng nói những câu khiến Win khó chịu hơn nữa... dì càng như vậy Win càng ghét dì hơn mà thôi... - Hạ Tuyết nghe những lời Liên Chi nói mà không nhin nổi. - Dì sẽ mãi mãi không thể thay thế vị trí mẹ cậu ấy nếu cứ giữ thái độ của một mẹ dì ghẻ cay độc.

Hạ Tuyết nói xong, nhìn sang Win mà nói:” Tôi xin lỗi, tôi đã hứa sẽ ở bên cạnh anh nhưng có lẽ tôi không thể thực hiện được nữa. Tôi thật sự là muốn rời khỏi nơi này từ lâu, không phải vì những lời dì ấy nói. Win... để tôi đi.”

- Em muốn đi đâu... tôi không thể để em một mình bên ngoài nguy hiểm như vậy.

Hạ Tuyết lắc đầu:” Đừng lo cho tôi nữa... tôi sẽ tự lo cho bản thân mình. Trước khi quen biết anh, tôi chẳng phải vẫn sống tốt sao?”

Hạ Tuyết nói xong liền bỏ đi vào phòng thu xếp quần áo.... Win cũng lặng lẽ theo sau..

- Chỉ là một con bé vô hại... cô cũng không tha. - An Nhiên khẽ nói. - Cô sợ con bé từ yêu Win sang yêu Thế Bảo sao?

- Hãy lo cho bản thân cô trước đi, rồi cô cũng sẽ giống như con bé đó mà biến khỏi biệt thự Hàn gia.- Hàn Liên Chi đáp.

- Hãy để xem... ai là người phải biến mất. - An Nhiên đứng lên bỏ đi, trên bàn ăn chưa một món nào được động tới.

An Nhiên đi về phía phòng Hạ Tuyết, bên trong Hạ Tuyết đang thu xếp quần áo còn Win ngồi một bên nhìn cô không nói một lời... anh biết một khi cô muốn ra đi thì anh nói gì cũng là vô ích.

- Tôi có thể vào chứ. - An Nhiên đứng trước cửa phòng đang mở.

- Dì vào đi ạ. - Hạ Tuyết nhìn ra thấy An Nhiên liền nói.

- Cô định đi thật sao?

- Dạ, đáng ra con nên đi từ rất sớm rồi. - Hạ Tuyết nhìn sang Win rồi cười buồn.

An Nhiên trên tay cầm chìa khoá đưa về phía Hạ Tuyết. - Ta biết con không có nơi để đi... đây là chìa khoá căn chung cư của ta. Con hãy đến đó dọn dẹp một chút là có thể ở. - An Nhiên nắm lấy tay Hạ Tuyết đặt chiếc chìa khoá vào. - Con không phải người xấu, là một cô gái lương thiện... vì vậy ta rất thích con.

- Cô là đang mua chuộc tình cảm từ tôi ư. - Win ngồi phía sau khẽ nhếch mép cười. - Lần trước đưa cô đi khám thai, chỉ là muốn chọc tức Hàn Liên Chi.. đừng tỏ ra thân thiết.

- Ta thật sự là có thành ý muốn tốt cho Hạ Tuyết. - An Nhiên liền nói.

- Win... anh sao có thể đáp lại thành ý của dì An Nhiên như vậy. - HẠ Tuyết không hài lòng với cách nói của Win. - Tôi sẽ đến ở nơi của dì ấy trước cho đến khi tôi tìm được phòng.

- Con cứ ở lại nơi đó... ta nhất quyết sẽ không về lại nơi đó nữa. - An Nhiên đôi mắt nhìn xa xôi. - Ta sẽ ở lại Hàn gia này cùng đứa con của ta.

Win chán ngán nhìn An Nhiên, cô ta đúng là rất tham vọng... nhưng xem ra cô ta làm sao có thể đấu lại Hàn Liên Chi... chỉ vì trong bản tính An Nhiên còn chút lương thiên, điều đó Hàn Liên Chi không hề có được.

Hạ Tuyết xách trên tay một túi xách đựng quần áo, sau đó bước ra khỏi Hàn gia.

- Tôi đưa em đi. - Win nói.

- Tôi sẽ tự đi, không phải là chúng ta không còn gặp nhau nữa mà. - Hạ Tuyết khẽ cười. - Chúng ta vẫn gặp nhau hằng ngày trên lớp thôi.

- Hạ Tuyết... nếu khi nào em muốn quay lại... tôi sẵn sàng đón em. - Win đáp.

- Cảm ơn anh, thời gian qua đã ở bên cạnh tôi... chăm sóc tôi... Win... tôi thật sự mang ơn anh.

Chiếc xe màu đen từ bên trong biệt thự tiến ra cổng, dừng lại phía trước mặt hai người họ. Tú Anh từ bên trong bước xuống, đôi mắt hướng về phía Hạ Tuyết.

- Tôi sẽ đưa cô đi. - Tú Anh nói. - Nơi này đến chung cư của An Nhiên khá xa...

- Đúng vậy, em hãy để chú ấy đưa đi. - Win nói. - Chú Tú Anh, giúp cô ấy mang đồ lên xe đi.

Tú Anh không đợi Hạ Tuyết đáp... lấy túi xách từ tay cô mà đặt vào bên trong xe...

- Giữ gìn sức khỏe, không được đi làm thêm, phải ăn uống đúng giờ... tôi sẽ kiểm tra bất cứ lúc nào. - Win nói.

- Tôi biết mà. - Hạ tuyết mỉm cười, sau đó đành lên xe của Tú Anh... tim cô lúc này đập mạnh hơn.

Trên xe, Tú Anh và Hạ Tuyết không ai nói với ai lời nào. Cô băng quơ nhìn ra ngoài cửa kính... Tú Anh từ gương chiếu hậu mà quan sát cô.

- Vì sao em lại muốn rời đi. - Tú Anh khẽ hỏi phá tan sự im lặng kia.

- Tôi phải trả lời anh sao? - Hạ Tuyết không nhìn lại, gương mặt quay đi cứ ngỡ Tú Anh không nhìn thấy.

- Vì Win, vì Hàn Liên Chi hay vì tôi? - Tú Anh lại hỏi.

- Vì Win, vì dì Liên Chi còn có thể hiểu được... anh nói là vì anh sao... tại sao tôi phải rời đi vì anh. - Hạ Tuyết đáp.

- Thật may là không phải vì tôi... - Tú Anh cười buồn. - Hai tháng trước... có phải em đã có câu trả lời phải không... hiện tại tôi muốn nghe câu trả lời ấy... mặc dù không còn ý nghĩ... em có thể một lần nữa nói ra câu trả lời kia.

- Chuyện gì đã qua... tôi cũng đã quên. - Đột nhiên nghe Tú Anh nhắc đến chuyện đau lòng trước kia, Hạ Tuyết không kiềm được nước mắt... giọt lệ khẽ tràn bờ mi...

- Tốt... em đã quên đi là tốt... tôi lại sợ em không quên được mà mang ưu phiền. - Tú Anh khẽ đáp, anh nhìn thấy giọt lệ kia lòng cũng đau xót... nhưng trước kia đã quyết định không khiến cô đau lòng... đến bây giờ anh không muốn thay đổi điều gì... càng không muốn khiến Hạ Tuyết khổ xứ... chỉ là... không thể kiềm được cảm xúc khi thấy cô.

Chiếc xe dừng trước chung cư cao cấp... nơi mà An Nhiên từng sống trước kia. Xem ra thu nhập của một ca sĩ như cô ta cũng khá là cao, nhưng cô ta từ bỏ mọi thứ mà đến Hàn gia sống như một kẻ phá hoại gia can người khác... đó là vì điều gì nhỉ... vì tình yêu thật sự với Hàn Thế Bảo... hoặc là tham vọng quá lớn.

Mặc dù Hạ Tuyết từ chối nhưng Tú Anh vẫn nhất quyết giúp cô xách vali lên đến trước cửa.

- Đến nơi rồi, anh về đi... thật cảm ơn. - Hạ Tuyết khẽ nói, không dám nhìn Tú Anh.

- Hạ Tuyết. - Tú Anh khẽ gọi.

Hạ Tuyết nghe giọng nói kia đầy thân thương... trong lòng lại bị chấn áp... không thể không nhìn vào mắt anh.

- Tôi đã rất muốn quên em... nhưng không thể. - Tú Anh nói xong, nhìn sâu vào mắt Hạ Tuyết... khẽ đặt nụ hôn vào đôi môi mềm kia... một nụ hôn nhẹ nhàng... không chiếm đoạt... không cưỡng ép... nhưng chứa đầy bao yêu thương nhưng nhớ.

49. Chương 41: Hàn Gia Nổi Sóng

- An Nhiên, dạo gần đây em có bị ra huyết không? - Vị bác sĩ nhìn vào màn hình phía trên đang soi đứa trẻ trong bụng An Nhiên.

- Em có bị một chút, chỉ là màu hồng nhạt... không đậm như máu. - An Nhiên lần đầu tiên mang thai, nghĩ chuyện đó lại là bình thường.

- Tùy cơ địa của mỗi người nên biểu hiện khác nhau. An Nhiên, em vẫn còn nhiều cơ hội khác, đừng buồn. - Vị bác sĩ an ủi.

- Hải Minh, anh nói vậy là sao? Em không hiểu. - An Nhiên bắt giác rung mình, anh ta nói như vậy là nghĩa lý gì.

- Đứa trẻ trong bụng em không tìm ra tìm thai... cũng không phát triển hơn so với lần trước... theo kết quả cho thấy đứa bé trong bụng em đã mất rồi. - Bác sĩ Hải Minh nói tiếp. - Nhưng em vẫn thể có đứa bé khác, lần sau cẩn thận một chút sẽ không sao.

An Nhiên là từ giết mình sau đó là thương xót và cuối cùng là lo sợ. Hàn gia nếu biết cô đã làm mất đứa trẻ này liệu bọn họ sẽ đẩy cô ra khỏi nhà, nhất là Hàn Liên Chi sẽ khinh khỉnh nhìn cô đặc ý. Không được, đứa trẻ bảo bối này của cô vì sao lại đi sớm như vậy... phải chăng nó biết rằng sinh ra không phải từ tình yêu ư.

- Em có nghe lời anh, không được ăn uống những thứ trong danh sách này không? - Hải Minh hỏi.

- Danh sách nào cơ? - An Nhiên mở to mắt hỏi.

- Anh đã chuyển fax đến Hàn gia danh sách không được phép ăn khi em mới mang thai, không lẽ bọn họ không đưa cho em sao?

An Nhiên nhìn qua bảng danh sách các món không được ăn... đây chính là những món thời gian gần đây nhà bếp Hàn gia lại hay nấu... thì ra... chính Hàn Liên Chi... chính cô ta đã giết chết đứa con của cô.

An Nhiên đau đến mức khóc nức nở ngay trước mặt bác sĩ Hải Minh. Anh ôm cô vào lòng an ủi, hai người bọn họ ngày xưa là hàng xóm thân thiết từ bé... anh thích cô nhưng không dám bày tỏ đến khi cô trở thành ca sĩ nổi tiếng thì giấu luôn tình cảm đó trong lòng... hiện tại cô đã có thai... anh xem như mình hết cơ hội.

- Hải Minh, anh luôn em xem là em gái đúng không, là anh thương yêu em như em gái của anh đúng không?

- An Nhiên nhìn vào đôi mắt Hải Minh mà nói.

Hải Minh gật đầu, chỉ muốn nói với cô rằng tình cảm kia còn hơn là tình anh em.. nhưng làm sao có thể nói ra.

- Chuyện này anh đừng nói cho ai biết, và em muốn anh giúp em. - An Nhiên nói nhỏ.

- Có chuyện gì sao? - Hải Minh hỏi.

An Nhiên khẽ đưa miệng mình vào tai Hải Minh khẽ nói... đôi mắt An Nhiên hằn lên sự đau đớn đầy thù hận.

Hải Minh giạt mình trước những lời nói của An Nhiên, cô bé ngây thơ trong sáng ngày nào vì sao lại thành một phụ nữ đầy mưu tính như vậy... nhưng anh vì sao có thể từ chối cô.

- Hải Minh, đứa bé này là bị người ta ghét em mà hại chết. Cho dù em bị đuổi khỏi Hàn gia, em cũng phải lôi cô ta theo.

- Em chỉ cần nói rõ với cha đứa bé, đâu cần tự làm bản thân chịu đau đớn. - HAI Minh không đồng ý.

- Cô ta là hồ ly tinh, sẽ giả vờ ngây thơ không biết gì mà giải thích. - An Nhiên thù hận trong lòng, giọng nói trong tiếng nấc đau đớn. - Con yêu, mẹ có chết đi cũng được... nhưng kẻ giết con... mẹ sẽ trả thù cho con.

An Nhiên nói xong liền nhìn Hải Minh nói:” Xem như em cầu xin anh, hãy giúp em.”

Hải Minh khẽ gật đầu... vì sao trên đời này có những kẻ ác độc như vậy, một đứa trẻ chưa kịp thành hình đã bị hại chết ngay trong bụng mẹ.

Chung cư cao cấp An Khang...

Hạ Tuyết bất ngờ nhận nụ hôn từ Tú Anh, cô thoáng ngạc nhiên rồi sau đó liền đẩy anh ra xa, hai mắt nhìn anh như một tên tội đồ.

- Anh... anh... ai cho phép anh... làm như vậy. - Hạ Tuyết tức giận nói.

Tú Anh tiến lại gần hơn, lần này là không kiềm chế bản thân nữa... vì sao anh phải kiềm chế bản thân vì cô gái này... từ khi gặp cô anh không thể để mắt đến bất cứ ai, không còn là Hà Tú Anh phong lưu ngày nào.

Tú Anh nắm lấy hai vai Hạ Tuyết, một lần nữa chạm vào môi cô... lần này chính là cưỡng hôn. Hạ Tuyết là một cô gái hiền lành... nhưng khi cô bị ức hiếp như vậy liền không thể hiền lành được nữa... cô dùng sức mạnh từ sự tức giận mà đẩy Tú Anh ra khỏi môi mình, thuận tay tát Tú Anh bằng tất cả sức mạnh.

- Mau cút đi... anh nghĩ mình có thể trêu chọc tôi một lần nữa sao. - Hạ Tuyết đau lòng đến mức rơi nước mắt. - Tôi là một người có thân phận thấp hèn, anh là người cao quý... người cao quý như anh làm ơn đừng lại gần tôi nữa... tôi sợ anh, sợ cảm giác khinh bỉ từ anh.

Tú Anh tỉnh lại, khi đôi môi anh chạm vào môi cô... anh chỉ muốn cô thuộc về anh, anh đã mất kiềm chế như vậy khi hôn cô. Cái tát của cô, chính là mang Tú Anh tỉnh lại...

- Em hãy sống tốt, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt em nữa. - Tú Anh nói xong, quay lưng bước vào thang máy.

Hạ Tuyết đưa mắt nhìn Tú Anh, họ cứ thế nhìn nhau cho đến khi cánh cửa thang máy đóng lại... mang tình một tình yêu không thể nói ra.

Kelly xinh đẹp mặc một bộ trang phục công sở màu đen, bên trong mặc chiếc áo sơ mi trắng. Chiếc váy đen ngắn ngang đùi bó sát cặp mông căng tròn của cô. Cô bước vào The Win với hồ sơ trên tay, gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng, nơi này đã từng quá quen thuộc với cô... nhưng ngày xưa bọn họ nhìn cô bằng ánh mắt khác... hiện tại là nhìn cô với đôi mắt thêm khát và đầy sự ghen tỵ.

- Xin lỗi... cô tìm ai? - Kelly đi về phía lễ tân, cô gái liền hỏi.

- Tôi đến xin việc? - Kelly cười khê.

- Cô có hẹn trước không?

- Tất nhiên rồi, giám đốc nhân sự đã hẹn tôi.

Sau đó, Kelly được mời vào phòng giám đốc nhân sự... không cần nói nhiều... chỉ cần nhìn vào sắc đẹp trên gương mặt cộng với thân hình nóng bỏng Kelly đã có thể qua mắt được vị giám đốc kia bằng tập hồ sơ giả của mình.

Tại phòng tổng giám đốc, Hàn Thế Bảo đang ký duyệt những hợp đồng và xem bảng báo cáo thì Tuấn Anh từ bên ngoài đi vào nét mặt đôi chút phấn chấn.

- Hàn tổng, bên phòng nhân sự báo cáo đã tuyển được thư ký cho anh rồi. - Tuấn Anh nói. - Đây là hồ sơ cô ta, tôi vừa lấy từ phòng nhân sự liền mang lên cho anh ngay.

- Thời gian qua cậu vất vả rồi, từ khi Kelly nghỉ vị trí đó là cậu kiêm luôn.. - Hàn Thế Bảo nhận tập hồ sơ từ từ mở ra xem... nhìn thấy tấm hình cô gái liền ngược nhìn Tuấn Anh. - Cậu đã xem hồ sơ chưa?

- À... chưa... Tôi nhận được liền mang lên cho anh. - Tuấn Anh khẽ thắc mắc. - Có vấn đề gì sao?

- Um... không... không có vấn đề gì cả... được rồi... duyệt cho cô ta đến làm việc. - Hàn Thế Bảo nói xong, không cần xem qua hồ sơ liền đồng ý.

Tuấn Anh cũng không thắc mắc nữa... thời gian qua một mình anh làm hai công việc nên rất bận rộn không có thời gian làm việc khác. Việc khác ở đây chính là anh muốn hẹn gặp cô gái tên Bảo My kia, từ hôm gặp ở đám cưới Hàn tổng đã chưa có cơ hội gặp lại.

Tuấn Anh ra ngoài, Hàn Thế Bảo lại mang hồ sơ của Kelly ra xem, ánh mắt cô tập trung vào gương mặt cô gái trong hình. Sau đó, đôi môi khẽ cười nhếch mép:” Là cô cố tình để tôi tóm được sao?”

- Cô bé à, em không được lên phòng tổng giám đốc đâu... em chưa có hẹn trước. - Những nhân viên ngăn cản Triệu Hải Yến đang đi về phía thang máy.

- Các người biết tôi là ai không hả, tôi là con gái của tổng giám đốc Triệu Hà... các người còn không mau buông ra. - Triệu Hải Yến chưa bao giờ muốn mang cha mình ra... nhưng lần này cô muốn đến gặp anh.

- Nhưng đây là The Win... không phải tập đoàn Triệu Hà. - Tuấn Anh nhìn qua cô gái rắc rối liền lên tiếng đi tới. - Cô đến đây có việc gì?

- Tôi đến tìm anh, Hà Tuấn Anh. - Triệu Hải Yến nói.

- Cô tìm tôi có việc gì... - Tuấn Anh nhìn Hải Yến mà không vui, bộ dạng cô ta mặc đồng phục trung học King mà làm loạn tại đây.

Triệu Hải Yến mặc kệ mọi người đang nhìn mình, mặc kệ thân phận vì vậy mà mắt mặt... cô đi tới bên cạnh Hà Tuấn Anh kéo cả vạt anh xuống khiến anh hơi cuối đầu xuống, cô liền nhún người lên hôn Tuấn Anh ngay tại sảnh mặt tiền của The Win... trước mặt mọi ánh mắt của nhân viên. Tuấn Anh không thể ngờ cô gái này lại có hành động như vậy... sau đó liền đẩy Triệu Hải Yến ra khỏi người. Ánh mắt mọi người đang dõi theo anh, không thể đối xử không tốt với cô ta... vì The Win... vì thể diện của Triệu tổng...

- Triệu tiểu thư, cô đùa giỡn hơi quá mức rồi. - Tuấn Anh khẽ nói. - Cô tìm tôi phải không? Chúng ta ra ngoài nói chuyện. - Sau đó liền kéo tay Triệu Hải Yến đi.

Triệu Hải Yến khẽ cười, xem ra anh ta chính là người đàn ông lịch thiệp mà cô mong đợi...

- Triệu tiểu thư, cô có biết hành động của cô sẽ khiến người khác bàn tán về không đúng với mối quan hệ của chúng ta, và thể diện của Triệu gia cô không lo lắng sao? - Tuấn Anh kéo Triệu Hải Yến ra nơi vắng người liền dừng lại nói.

- Tôi không quan tâm họ nói gì, nghĩ gì. Tôi chỉ muốn biết anh đang nghĩ gì về tôi, rằng phải làm thế nào anh mới để mắt đến tôi. - Triệu Hải Yến nắm lấy tay Tuấn Anh đặt lên ngực mình. - Anh xem... trái tim của tôi vẫn còn thổn thức vì nụ hôn khi nãy...

Tuấn Anh nhanh chóng rút tay mình ra khỏi tay Hải Yến, sau đó lắc đầu ngao ngán cô nữ sinh rắc rối này.

- Vì sao anh lại không thích tôi... tôi có điểm gì anh không thích... Hà Tuấn Anh, anh hãy nói đi... tôi như thế nào anh sẽ thích tôi.

- Triệu tiểu thư, tôi đã có người tôi thích rồi... cô rất tốt nhưng tôi không thể ép buộc bản thân mình. Tình cảm là phải xuất phát từ hai phía.

- Anh... anh có bạn gái rồi sao? - Triệu Hải Yến khẽ bất ngờ, bỗng dưng trong tim cô nhói nhói.

Tuấn Anh gạt đầu, anh không muốn dây dưa không dứt với cô gái này, Tuấn Anh quay lưng bỏ đi sau đó lại dừng lại mà nói thêm:” Đây là nơi tôi làm việc, hy vọng cô đừng đến đây náo loạn như thế, tôi sẽ rất khó xử.”

Đợi Tuấn Anh rời đi khá xa, Triệu Hải Yến trên môi không còn nụ cười thường ngày... - Vâng, tôi sẽ không làm phiền anh nữa, Hà Tuấn Anh.

An Nhiên quay về biệt thự Hàn gia, gương mặt An Nhiên trở nên lạnh lẽo không có một chút cảm xúc. Đôi mắt kia nhìn biệt thự Hàn gia này có chút căm hận, Hàn Liên Chi chính là thủ phạm và cô ta sẽ trả giá trong việc này.

- Hàn Liên Chi, cô ra ngoài nói chuyện với tôi. - An Nhiên gõ cửa phòng Hàn Liên Chi mà nói.

Hàn Liên Chi có chút bất ngờ, khẽ mỉm cười sau đó bước ra... không lẽ cô cho cô ta ăn những thứ cấm kị kia đã có tác dụng nên cô ta mới tức giận như vậy. Xem ra ngày An Nhiên bị đuổi đi sắp tới rồi.

- Có chuyện gì sao? - Hàn Liên Chi bước ra tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhìn xung quanh, người làm trong Hàn gia đang nhìn bọn họ liền nói. - Tôi có việc riêng cần nói chuyện với cô ấy, mọi người ra ngoài hết cho tôi. - An Nhiên hét lên, giọng nói cô đầy sự tức giận.

An Nhiên tất nhiên không có quyền ra lệnh... bọn họ phải nể mặt Hàn Liên Chi nên không ai rời đi.

Hàn Liên Chi ra vẻ đắc thắng, lại nói:” Được rồi, mọi người ra ngoài hết đi.”

Nghe Hàn Liên Chi nói vậy, người làm trong nhà đều ra ngoài không ai dám ở lại.

- Cô đắc ý lắm sao, cô có thể sai khiến được người trong Hàn gia này còn tôi thì không... cô cảm thấy vui mừng lắm sao? - An Nhiên tức giận nói.

- Ấy, là cô tự mình nhìn thấy... tôi không hề nói ra. - Hàn Liên Chi khẽ cười.

- Cô đi theo tôi. - An Nhiên từ từ bước về phía cầu thang.

- Cô chính là người giết đứa bé trong bụng tôi phải không, cô đã sai nhà bếp nấu những món ăn cấm kị cho người mới mang thai.

- Đúng, thì sao? - Hàn Liên Chi biết mọi người ra ngoài hết nên nhếch mép cười đáp.

Win nép vào tường chăm chú lắng nghe...

- Một đứa bé vô tội, cô cũng muốn giết đi. - An Nhiên đau xót khi nghĩ về con mình.

- Cô là rắn độc, là ác quỷ.

- Cảm ơn đã quá khen... - Hàn Liên Chi cười. - Cô đã mất đứa bé đó, nếu Thế Bảo biết được sẽ nhanh chóng đuổi cô khỏi Hàn gia này. Có lẽ anh ấy sẽ buồn đôi chút, nhưng tôi và anh ấy sẽ nhanh chóng đón chào đứa trẻ khác, đó chính là con của tôi và Thế Bảo.

- Cô nghĩ... tôi sẽ để yên cho cô khi cô giết con tôi sao?- - An Nhiên khẽ nói.

- Haha, cô sẽ đi nói với Thế Bảo rằng tôi dùng thức ăn mà hại cô sao? - Hàn Liên Chi cười lớn. - Tôi sẽ nói là tôi không hề biết và không cố ý... Thế Bảo tất nhiên là tin tôi. - Hàn Liên Chi sau đó tiến tới phía An Nhiên lấy tay phủi phủi trên vai áo An Nhiên. - Haha, cô nghĩ loại như cô có thể làm gì được tôi.

An Nhiên khẽ mỉm cười, sau đó lùi về sau một bước... lại lùi thêm một bước về phía cầu thang... cô gieo mình xuống cầu thang trước nh1 mắt hoảng hốt của Hàn Liên Chi... trên môi An Nhiên vẫn còn nụ cười đầy sự đắc ý.

Tiếng hét của An Nhiên khiến người làm từ bên ngoài chạy vào. Chỉ nhìn thấy An Nhiên nằm phía dưới chân cầu thang... còn Hàn Liên Chi đang đứng phía trên.

- Tôi... tôi không có... tôi không xô cô ta. - Hàn Liên Chi nhìn thấy ánh mắt của mọi người nhìn cô.

An Nhiên được đưa vào trong bệnh viện ngay lập tức, Tú Anh nhanh chóng thông báo cho Hàn Thế Bảo. Win khẽ nhếch mép cười... xem ra phụ nữ bên cạnh cha anh thật sự rất nguy hiểm và không ai thua ai.

- Tôi đã nhìn thấy cô đẩy dì ấy. - Win từ phía trong góc tường bước ra nói.

Ánh mắt của mọi người nhìn Hàn Liên Chi đầy căm phẫn, chỉ vì ghen tuông mà cô ta đẩy một phụ nữ đang mang thai xuống cầu thang... An Nhiên có thể nguy hiểm đến tính mạng... huống hồ chỉ đứa bé kia.

- Nói láo, tôi không có... không có mà. - Hàn Liên Chi lùi về sau một bước.

Tại bệnh viện lớn, Hàn Thế Bảo ngồi phía trước phóng cấp cứu... anh đã muốn đưa An Nhiên rời khỏi Hàn gia vì muốn bảo vệ cô và đứa bé kia... không ngờ sự nghi ngờ của anh thành hiện thực.

- Hàn tổng, là Hàn Liên chi đẩy An Nhiên xuống cầu thang. - Tú Anh khẽ nói.

- Chuyện là như thế nào? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- An Nhiên tìm gặp Hàn Liên Chi, sau đó đuổi mọi người làm ra ngoài hết. Đến khi nghe tiếng hét của An Nhiên mọi người chạy vào đã nhìn thấy An Nhiên nằm bất tỉnh dưới cầu thang, còn Hàn Liên Chi đứng phía trên gương mặt hoảng hốt. Từ phía sau Win đi tới mà nói chính mắt nhìn thấy Hàn Liên Chi đẩy An Nhiên xuống.

- Thật sự là Liên Chi sao... - Hàn Thế Bảo khẽ nói.

- Hàn tổng, năm đó không phải cô ta cũng từng muốn giết Win sao... con người này từ bé đã độc ác... - Tú Anh lắc đầu nói.

Hàn Thế Bảo không đáp, tiếng bác sĩ từ bên trong đi ra ngoài.

- Bác sĩ, cô ấy có sao không? Còn đứa bé nữa... - Hàn Thế Bảo liên hỏi.

- Bệnh nhân bị đa chấn thương... hiện tại đang theo dõi vì đầu bị chấn thương do va đập mạnh. Còn đứa bé, chúng tôi không thể cứu được. - Bác sĩ Hải Minh liền nói, trong mắt anh nhìn Hàn Thế Bảo có chút tức giận và đau thương... nhưng vì anh đã hứa sẽ giúp An Nhiên, cô ấy đã hy sinh như vậy không được phép để lộ bất cứ sơ hở nào.

Hàn Thế Bảo không nói gì, lặng người ngồi xuống hàng ghế... đôi mắt anh đầy nét đau buồn... đứa con của anh vừa bị chính người phụ nữ anh yêu thương giết chết.

50. Chương 42: Người Đàn Ông Độc Thân

- Mẹ, mẹ hãy giúp con... con thật sự không có xô cô ta xuống cầu thang. - Hàn Liên Chi khóc nức nở khi Hàn phu nhân hay tin liền đến biệt thự Hàn gia tìm cô.

- Ta tất nhiên là tin con. - Hàn phu nhân vỗ về. - Nhưng quan trọng là Thế Bảo... mọi người đều nói chính con xô cô ta, Thế Bảo cũng không thể không tin.

- Nhưng thật sự con không có, mẹ hãy giúp con nói với Thế Bảo... anh ấy từ khi quay về biệt thự đều không nói một tiếng nào, nhốt mình trong phòng làm việc. - Hàn Liên Chi nhìn về phòng làm việc của Hàn Thế Bảo. - Trong anh ấy rất đáng sợ, chỉ nhìn qua con bằng đôi mắt lạnh lùng không nói gì.

- Hiện tại con đừng nói gì cả... đợi đến khi Thế Bảo nguôi nổi đau mất đi đứa trẻ kia, nó sẽ bình tĩnh mà suy nghĩ kĩ càng. - Hàn phu nhân khuyên.

- Con sợ... con sợ vì chuyện này mà Thế Bảo sẽ rời bỏ con... - Hàn Liên Chi khóc lớn dựa đầu vào ngực Hàn phu nhân.

Bà ta không nói lời nào nữa, đôi môi bà ta khẽ cười... mọi chuyện đang đi theo đúng hướng rồi.

Hàn Thế Bảo một mình ngồi trong phòng làm việc, tấm hình lần trước An Nhiên chụp đứa bé trong bụng mang đến vẫn còn đặt trên bàn. Anh đưa tấm hình kia lên trước mắt nhìn... Hàn Thế Bảo yếu lòng đến mức trên đôi mắt cứng găng kia lăn dài một giọt lệ thê lương.

- Hàn tổng, không hay rồi. - Tuấn Anh từ bên ngoài đi vào, nét mặt lo lắng.

- Tôi cần yên tĩnh. - Hàn Thế Bảo muốn một mình trong thời gian này.

- Nhưng... hiện tại lượng Fan hâm mộ của An Nhiên đang nổi giận... là một người kích động bọn họ. Bọn họ đang lên kế hoạch trả thù cho cô ca sĩ An Nhiên, và The Win chính là nơi họ nhắm vào.

Hàn Thế Bảo mặt mũi nhăn nhó đôi mắt lại... sau đó khẽ nói:” Mặc kệ bọn họ.”

- Hàn tổng, số lượng Fan của An Nhiên rất đông... cô ấy là ca sĩ khá có tiếng trong giới giải trí. Bọn họ đang kêu gọi rằng sẽ quay lưng với các trung tâm của The Win, các dịch vụ và những mặt hàng do chúng ta làm ra.

- Bọn họ là muốn điều gì? - Hàn Thế Bảo nhìn Tuấn Anh nói.

- Là mang người vợ của anh ra điều tra... tôi không biết thông tin đó bọn họ lấy ở đâu ra. Nhưng họ là muốn anh phải giao Hàn Liên Chi cho công an để lấy lại công bằng cho An Nhiên. - Tuấn Anh nói rõ, lần này Hàn Liên Chi đã phạm lỗi quá lớn, Hàn tổng không nên bao che cho cô ta nữa.

- Tôi sẽ giải quyết việc liên quan đến An Nhiên, The Win tồn tại đến hôm nay cũng không phải chưa từng xảy ra biến động nào.

- Hàn tổng, anh sẽ giải quyết thế nào... tôi không muốn anh vì tình cảm dành cho Hàn Liên Chi mà bị che mắt nữa.

- Nếu thật sự cô ấy giết chết đứa trẻ trong bụng An Nhiên, tôi sẽ không bao giờ tha thứ. - Hàn Thế Bảo nắm chặt trong tay bức mình trắng đen kia, miệng rít lên mà nói.

Tuấn Anh nhận được điện thoại từ The Win rằng các Fan của An Nhiên đang biểu tình trước cổng chính công ty yêu cầu Hàn Thế Bảo phải ra mặt giải thích về chuyện của An Nhiên, anh vội vã chạy đến The Win để giải quyết mọi chuyện. Dù sao đây cũng là chuyện gia đình của Hàn tổng, để anh ấy tự mình quyết định.

Hàn Thế Bảo đi từ bên trong phòng làm việc đến phòng ngủ, anh bước đến bên cạnh Hàn Liên Chi đang ngủ trên giường lớn. Kể từ khi anh và cô kết hôn, anh luôn cảm thấy có trách nhiệm đối với cô gái này nhưng hiện tại cô ấy gây ra chuyện lớn như vậy... anh phải đối với cô thế nào đây? Nhìn đôi mắt sưng lên vì khóc quá nhiều của Liên Chi, trên chiếc váy ngủ mỏng manh lộ rõ vết sẹo còn mới do lần đó cô tự mình vì anh mà tự tử. Hàn Thế Bảo khẽ đưa tay mình muốn chạm vào Hàn Liên Chi nhưng hình ảnh đứa bé kia lại hiện lên trong đầu...

- Liên Chi. - Hàn Thế Bảo khẽ gọi.

Liên Chi tỉnh lại, mắt tròn tròn nhìn Hàn Thế Bảo ra vẻ phòng vệ. - Thế Bảo, anh.... anh tìm em sao?

- Anh có việc muốn hỏi em. - Hàn Thế Bảo nói.

- Thế Bảo, không phải em đâu... anh hãy tin em... không phải m-xô-cô-ta-đâu. Là cô ta vu oan cho em. Cô ta bị hư thai... sau đó liền nói rằng nếu bị đuổi ra khỏi Hàn gia sẽ khiến em sống không hạnh phúc... vừa nói xong là cô ta tự mình lao xuống cầu thang. Em không có xô-cô-ta. - Hàn Liên Chi ôm lấy Hàn Thế Bảo mà khóc rống lên.

- Em lại còn muốn đặt chuyện sau những gì em gây ra ư... bệnh án ghi rõ đứa bé là vì An Nhiên bị ngã mà mất đi. - Hàn Thế Bảo không thể nghe nổi những điều Hàn Liên Chi đặt điều mà đẩy cô ta ra. - Không lẽ bác sĩ bệnh viện lừa anh sao, họ cần gì phải lừa anh.

- Em không biết... nhưng những điều em nói là sự thật... Thế Bảo chúng ta khó khăn lắm mới gặp lại và sống cùng nhau. Anh đừng vì người khác mà đánh mất nó, anh phải tin em.

Hàn Thế Bảo đứng lên bước ra khỏi phòng, sau đó dừng ngay trước cửa phòng mà nói:” Em đi đâu thú đi, trước khi có lệnh bắt giữ.”

- Không... Thế Bảo... anh không thể để em bị họ bắt đi, em không có làm mà. - Hàn Liên Chi hét lớn.

Hàn Thế Bảo không đáp lạnh lòng bước đi, cô gái bé nhỏ năm nào đã chết trong lòng anh. Hiện tại cô ta không phải là Hàn Liên Chi mà anh từng yêu, cô ta là hiện thân của ác quỷ ngay cả đứa trẻ chưa kịp lọt lòng đã phải chết dưới tay cô ta.

Hàn Liên Chi khóc đến cạn nước mắt, đến khi bị đội điều tra đến bắt đi thì nhìn Hàn Thế Bảo bằng ánh mắt căm phẫn mà hét lên:” Hàn Thế Bảo, vị trí phu nhân tổng giám đốc The Win là của tôi, mãi mãi không ai có thể chiếm lấy.”

Hàn Thế Bảo nhìn Hàn Liên Chi bị cảnh sát bắt đi, trong lòng có một chút không nỡ... nhưng cô ấy phải tự trả giá cho những gì mình đã làm.

Tin tức đưa tin Hàn Liên Chi đã khai nhận xô ngã An Nhiên vì cô ta mang trong người đứa trẻ của chồng mình nên không kiềm chế được tức giận... Làn sóng chỉ trích cách sống phong lưu của Hàn Thế Bảo chính là nguyên nhân của những chuyện đau lòng này, nhất là kẻ đáng thương chính là An Nhiên vừa mất đi đứa con trong bụng lại không hề có danh phận.

Tuy nhiên, chính là vì Hàn Thế Bảo lại quay về tình trạng độc thân nên trong các cuộc bình chọn về người đàn ông độc thân hấp dẫn anh vẫn thuộc top I. Ngoài những người chỉ trích anh, vẫn có những người ra mặt bênh vực gây nên một làn sóng tranh cãi khắc nghiệt. Điều đó tất nhiên khiến The Win phát triển hơn và Hàn Thế Bảo là cái tên hấp dẫn các cô gái nhiều hơn.

An Nhiên tỉnh lại không muốn quay về biệt thự Hàn gia nữa, cô nhận ra Hàn Thế Bảo không đáng để cô hy sinh nhiều như vậy. An Nhiên đã trả được thù cho đứa trẻ trong bụng, cũng hiểu Thế Bảo không yêu mình nên muốn an phận. Mặt khác, Hải Minh chính là người ngày đêm chăm sóc cô tại bệnh viện... cô cũng có một chút tình cảm với vị bác sĩ trẻ tuổi tài năng này.

An Nhiên quay về lại căn chung cư mà cô từng ở, Hạ Tuyết muốn chuyển đi vì An Nhiên đã quay về nhưng An Nhiên thuyết phục Hạ Tuyết ở lại bên cạnh mình để bầu bạn... vì cô nhận thấy Hạ Tuyết là một cô gái đơn giản, có thể tin tưởng.

- Hạ Tuyết, hiện tại chị không ở Hàn gia, cũng không còn liên quan gì đến Hàn Thế Bảo. Mọi chuyện đã qua như một cơn ác mộng, chị lại nhận ra em là người đối tốt với chị nhất khi chị ở Hàn gia kia... chị không có em gái, chị muốn nhận em làm em gái của chị, được không?

- Dì... à không... chị An Nhiên, chị là người nổi tiếng hàng vạn người yêu thích lại muốn nhận em sao? - Hạ Tuyết thoáng bất ngờ, cô cũng từng muốn có một người chị để tâm sự và an ủi cô những lúc cô đau buồn.

- Em gái ngốc, chị có nổi tiếng thế nào cũng là một con người bình thường, có cảm xúc biết vui biết buồn biết thương nhớ. - An Nhiên vuốt mái tóc của Hạ Tuyết. - Em lại đáng yêu như vậy, chị không nhận em làm em thì kẻ khác sẽ mang đi mất.

- Chị An Nhiên. - Hạ Tuyết khẽ cười. An Nhiên mỉm cười, nụ cười của cô sau bao nhiêu ngày suy nghĩ ở bệnh viện... cuộc sống ở chốn sang giàu kia thật sự quá phức tạp và có nhiều đổ kỵ.

Kelly theo dõi mọi sự việc đang diễn ra ở Hàn gia, xem ra đây chính là thời điểm thích hợp nhất, thời điểm mà Hàn Thế Bảo cảm thấy trống vắng và cô đơn nhất. Cô sẽ tiến đến gần trái tim của anh ta, sau đó từ từ mà bóp nát nó cho đến khi anh ta không còn tồn tại trên trái đất này nữa.

- Cô Phạm... mời cô đi lối này.... - Vị giám đốc nhân sự kia chính mình đưa Kelly đi vào thang máy dành cho tổng giám đốc để đi lên tầng 10.

Đây là thang máy trước kia ngày nào cô cũng từng đi nên quá quen thuộc rồi, lão già kia thật là giỏi bày trò.

- Đạo này The Win như bị loạn lên vì chuyện của Hàn tổng, hiện tại tâm trạng không được tốt nên Phạm tiểu thư nên cẩn thận một chút.

- À, cảm ơn giám đốc đã nhắc nhở. - Kelly nhàm chán đáp.

- Mời cô vào. Chúc cô làm việc tốt. Kelly khẽ gật đầu chào sau đó bước vào bên trong.

Thang máy đi thẳng lên tầng 10, đây không phải là lần đầu tiên đến đây, nhưng vì sao tim cô lại đập nhanh như vậy... không phải là vì cô sắp phải chạm mặt anh sao, thời gian qua đi cô vẫn chưa dứt được cái loại tình cảm ngu ngốc kia sao?

Tiếng cửa phòng tổng giám đốc vang lên. - Mời vào. - Hàn Thế Bảo lên tiếng.

- Hàn tổng, tôi là Phạm Bảo My... đến đây để nhận chức thư kí của anh. - Phạm Bảo My mặc một chiếc váy màu kem nhẹ nhàng uyển chuyển bước vào, cô hiện tại chính là người đẹp bước ra từ trong tranh. Thế nhưng, ánh mắt của Hàn Thế Bảo chỉ lướt qua cô... sau đó nhìn vào tập hồ sơ trên bàn.

- Được rồi, cô ra ngoài đi... trợ lý Tuấn Anh sẽ đào tạo cô trong vai trò thư kí này. Trước kia chị cô ngốc nghếch như vậy cũng có thể làm tốt, có lẽ cũng không làm khó được cô.

- Vâng, chào Hàn tổng. - Kelly cuối đầu chào Hàn Thế Bảo, bộ ngực căng tròn hở ra trước mặt anh.

Hàn Thế Bảo nhìn qua, sau đó liền nói:” Đây là nơi làm việc, lần sau ăn mặc kín đáo một chút.”

- Vâng, tôi sẽ rút kinh nghiệm. - Kelly có chút bất ngờ, anh ta không phải lần trước đã rất hứng thú với cô sao? Chẳng lẽ vì những chuyện vừa xảy ra nên anh ta đã ăn chay rồi, không còn hứng thú với phụ nữ nữa. Đúng rồi, cô từng đọc qua một quyển sách nào đó có nói đến chuyện này, đây là một loại bệnh... là bệnh biến đổi giới tính khi trải qua cú sock, chẳng lẽ hiện tại anh ta thích nam nhân ư.

- Cô còn chưa đi. - Hàn Thế Bảo ngược mắt hỏi.

- Vâng, tôi sẽ ra ngoài ngay. - Kelly vội vã quay đầu bước ra khỏi phòng.

Bên trong, Hàn Thế Bảo nới lỏng ca vạt của mình ra một chút, không hiểu vì sao trong phòng anh máy lạnh luôn chạy tốt như vậy mà toàn thân anh lại đang nóng lên hức hức.

51. Chương 43: Chỉ Là Em Giấu Đi

Kelly bước ra khỏi phòng làm việc của Hàn Thế Bảo, đôi môi khẽ nhếch lên:” Để tôi xem, anh lạnh lùng được bao lâu.”

Tuấn Anh từ bên trong thang máy bước ra, đôi mắt anh hướng về phía cô thư kí mới nhận việc hôm nay của Hàn tổng. Bất giác đôi mắt kia không rời khỏi cô thư kí này, Tuấn Anh nhanh chóng bước tới phía trước mặt Kelly.

- Bảo My, là em sao? - Tuấn Anh bất ngờ hỏi.

- Vâng, là tôi. - Kelly cười đáp. - Rất vui khi gặp lại anh, đồng nghiệp mới. - Kelly đưa tay ra chào hỏi.

Tuấn Anh khẽ bắt tay Kelly, nhìn cô gái có nét đẹp ngọt ngào này mà có đôi chút lo lắng. Trước kia Kelly tìm đến Hàn gia vì có mục đích, hiện tại cô gái này là em họ của Kelly tất nhiên không loại khỏi khả năng nghi ngờ của anh. Tuấn Anh luôn luôn như vậy, nhiệm vụ bảo vệ Hàn tổng chính là anh đặt trên hết.

- Tôi cũng vậy, chào mừng em đến với The Win. - Tuấn Anh khẽ đáp.

Hai người nhìn nhau, bàn tay nắm lấy nhau khá lâu... là Tuấn Anh mãi suy nghĩ mà không chịu buông tay Kelly ra.

Hàn Thế Bảo từ bên trong nhìn ra ngoài, sau đó liền cầm điện thoại trên bàn mà gọi. Bên ngoài chuông điện thoại của Tuấn Anh reo lên khiến anh thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, phát hiện tay anh vẫn nắm chặt tay Kelly, Kelly thì ái ngại nhìn anh sau đó mà buông ra.

- Vâng, thưa Hàn tổng.

- Lên phòng gặp tôi. - Hàn Thế Bảo nói.

- Vâng, tôi đang ở bên ngoài... sẽ vào ngay.

Hàn Thế Bảo lặng lẽ cúp máy đôi mắt nhìn hướng về cô gái bên ngoài, nhìn từ phía sau cô thư kí mới này Hàn Thế Bảo lại nhìn ra thấp thoáng bóng dáng của Kelly. Bọn họ là chị em họ, có lẽ có đáng người giống nhau là chuyện bình thường, chỉ là có lẽ anh đang nhớ Kelly.

- Hàn tổng, anh có việc gì sao? - Tuấn Anh hỏi.

- Tôi muốn nhờ cậu một việc. - Hàn Thế Bảo nói.

- Vâng.

- Tìm Kelly. - Hàn Thế Bảo nói. - Con vịt xấu xí đó đã rong chơi quá lâu rồi, phải bắt về trước khi cô ta quên mất đường về. - Hàn Thế Bảo cầm xấp tài liệu đưa về phía Tuấn Anh. - Tôi đã tìm hiểu từ trại trẻ mồ côi Thiên Tâm rồi... cô bé năm đó được một đôi vợ chồng họ Lưu đến xin hoàn toàn không phải là cha mẹ của cô ta trong hồ sơ. Còn cô gái tên Bảo My bên ngoài kia lại dùng hồ sơ giả mạo mà đến The Win.

- Hồ sơ giả ư.

- Tôi tin chắc hai cô gái đó đến với The Win tiếp cận tôi có mục đích nào đó... đầu tiên là Kelly nhiều lần lục lọi phòng ngủ của tôi... cô ta đi chưa bao lâu lại xuất hiện một cô gái xưng là em họ đến The Win... - Hàn Thế Bảo mở tấm hình hai cô gái ra. - Tôi muốn tìm Kelly trước, cô ta vì sao lại biến mất như chưa từng tồn tại như vậy được, trừ khi cô ấy đã... - Nói đến đây Hàn Thế Bảo khẽ lo lắng, tuy biết Kelly tiếp cận anh là có mục đích xấu nhưng không thể không nghĩ đến.

- Tôi sẽ đi tìm tung tích của Kelly, nhưng Bảo My dù sao cô ấy cũng chưa có hành động nào, tất cả chỉ là nghi ngờ. Hàn tổng, anh... - Tuấn Anh ngập ngừng.

- Tôi sẽ tự biết mà lo liệu... cậu đi làm việc tôi nói trước. - Hàn Thế Bảo lại nói. - Việc của Triệu tiểu thư, cậu có nên cân nhắc... Triệu tổng ông ta là người nổi tiếng khắc khe, lại lên tiếng nhờ tôi nói giúp với cậu.

- Hàn tổng, tôi chỉ xem Triệu tiểu thư như một người quen biết bình thường.

- Tôi không ép cậu... nhưng đừng tỏ ra cứng gấn quá. - Hàn Thế Bảo nói. - Được rồi, chuyện tình cảm của cậu tôi cũng không tiện xen vào.

- Tôi xin phép. - Tuấn Anh chào Hàn Thế Bảo mà bước ra ngoài. Kelly nhìn Tuấn Anh khẽ cười mỉm, rồi tiếp tục quay mặt vào máy tính trên bàn.

Biệt thự Hàn gia lại lạnh lẽo như trước kia, Win ngồi trong phòng lại nhớ đến những ngày tháng có HẠ Tuyết bên cạnh thật hạnh phúc, cô gái ấy chính là mang lại sự ấm áp cho người bên cạnh không còn cảm thấy cô đơn.

Mọi chuyện xảy ra, Win ngỡ ý muốn đưa HẠ Tuyết về lại biệt thự Hàn gia này nhưng cô ra sức từ chối vì muốn ở bên cạnh chăm sóc và an ủi An Nhiên. Dù sao An Nhiên cũng vừa trải qua một cú sock tinh thần như vậy, HẠ Tuyết lại là một cô gái có tấm lòng thương người... không thể bỏ An Nhiên một mình mà đi.

- Win... tôi có thể nói chuyện với cậu.- Tú Anh từ phía sau bước tới.

- Có chuyện gì sao? - Win quay sang nhìn Tú Anh mà đáp.

- Cậu thật sự yêu Lâm Hạ Tuyết? - Tú Anh không nhìn Win, ánh mắt nhìn về phía xa.

- Đúng vậy... tôi yêu cô ấy, ở bên cạnh Hạ Tuyết tôi cảm nhận được hơi ấm và hạnh phúc. - Win nói tiếp. - Tôi đã nghĩ rằng tôi chỉ thương hại cô ấy nên muốn bảo vệ Hạ Tuyết, nhưng hiện tại tôi đã xác định mình chính là yêu Hạ Tuyết.

- Cô ấy là cô gái tốt, cậu nhất định phải trân trọng. - Tú Anh vỗ vai Win mà nói, sau đó quay đi...

- Nếu chú biết Hạ Tuyết là người tốt, vì sao chú lại bỏ rơi cô ấy mà không trân trọng. - Win khẽ nói, thật ra anh đã biết từ khi nhìn thấy ánh mắt của Hạ tuyết nhìn Tú anh một cách đau lòng.

Tú Anh chợt cười nhạt sau đó bước tiếp đi, miệng khẽ nói nhỏ:” Vì tôi yêu cô ấy.”

Anh bước ra khỏi biệt thự Hàn gia, lái xe đến khu chung cư cao cấp An Khang nơi mà Hạ tuyết đang sống. Ngoài trời mưa như trút hạng nặng hơn, người đàn ông bóng dáng cô đơn kia đang đứng dưới mưa mà ngược mắt nhìn về phía căn hộ mà có Hạ Tuyết bên trong... đôi mắt anh rất buồn, trên khóe mi kia là nước mắt hay nước mưa đọng lại... cả bản thân anh cũng không thể xác định.

Tiếng chuông cửa reo lên, Hạ Tuyết từ trong nhà bếp liền chạy ra mở cửa, cô cứ ngỡ An Nhiên quay về ngồi đầu lại chính là Tú Anh. Hạ Tuyết lùi lại một bước ánh mắt trân trân nhìn anh toàn thân ướt sũng.

- Anh... anh... - Hạ Tuyết bất ngờ không biết nói điều gì.

Tú Anh bước lại một bước, nắm lấy tay Hạ Tuyết kéo về phía mình mà ôm trọn người con gái bé nhỏ vào trong lòng.

- Đừng nói gì cả, chỉ là tôi muốn ôm em một chút thôi... chỉ một chút rồi tôi sẽ buông em mãi mãi. - Tú Anh ôm chặt cô vào lòng, từng giọt nước mưa còn đọng trên bờ mi rơi xuống... chỉ là nước mưa mà thôi.

Buông mãi mãi... Hạ Tuyết không hiểu vì sao nghe xong câu đó trong lòng liền đau buồn như vậy. Là anh ta đã hạ thấp cô không xứng, chính là anh ta đã bỏ rơi cô khi cô bắt đầu nhận ra tình cảm đó.. vậy mà hôm nay anh ta lại đến đây với bộ dạng đáng thương này.

- Tôi... ghét anh, Tú Anh... tôi hận anh. - Hạ Tuyết nước mắt tuông rơi mà nói.

- Hạ Tuyết, em nhất định phải sống thật hạnh phúc, hãy hứa với tôi em sẽ sống hạnh phúc. - Tú Anh nhìn vào đôi mắt cô mà nói.

- Tôi nhất định sẽ sống thật hạnh phúc, và nơi đó sẽ không có anh tồn tại. Tú Anh khẽ cười buồn, đưa đôi bàn tay mình lên bờ má cô vuốt nhẹ... ” - Tạm biệt.”

- Nói xong Tú Anh liền quay đầu đi, bóng dáng anh như một cành cây lẻ loi trước gió lớn. Hạ Tuyết nhìn theo anh cho đến khi bóng anh mất hút sau chiếc thang máy... cô bước vào bên trong phòng mình tiến ra ban công mà nhìn xuống dưới... Tú Anh đang đi dưới cơn mưa rất lớn... cơn mưa giống như xóa nhòa bóng dáng anh khiến cô phải lau đi những giọt nước mưa trong mắt mình để tìm bóng hình anh. Tú Anh nhìn lên trên..

. Hạ Tuyết nhìn xuống dưới... bốn mắt nhìn nhau qua những hạt nước mưa kia... ”

Nếu như lúc này mưa nặng hạt hơn và gió cũng mạnh hơn, thì có lẽ em sẽ chẳng màng điều gì nữa mà oà khóc.

Mở lòng ra cùng cơn mưa

Nếu anh có về, em sẽ vờ như chẳng có gì xảy ra, vờ như thiếu anh, cuộc đời em vẫn tươi tắn và hối hả

Chỉ là.. chỉ là em giấu đi ”

Tuấn Anh ngồi tại nhà hàng Ciz uống một tách cafe, trên bàn là chiếc laptop để chuẩn bị một số dữ liệu và tham khảo thị trường mới cho The Win. Phía cửa ra vào xuất hiện tiếng ồn ào của mọi người, anh đưa mắt nhìn qua liền trông thấy một cô gái tiến vào... cô mặc một bộ quần áo năng động khá thời trang, gương mặt cô thanh tú toát lên khí chất mạnh mẽ.. đó chính là Triệu Hải Yến. Tuấn Anh lướt nhìn qua sau đó lại tiếp tục nhìn về màn hình laptop mà không quan tâm.

- Bốp. - Tiếng động mạnh từ phía xa khiến mọi ánh mắt đổ dồn, Tuấn Anh cũng khẽ nhìn.

Triệu Hải Yến đang ôm mặt, mắt trân trân nhìn cậu thanh niên đang đứng trước mặt cô vô cùng hung hãn.

- Cô có sao không? - Tuấn Anh nhanh chóng tiến về phía Triệu Hải Yến mà đỡ cô đứng lên.

- Tôi không sao, không cần anh xen vào. - Triệu Hải Yến nhìn Tuấn Anh bất ngờ, lại hất tay anh ra mà tự đứng lên.

- Mày là ai lại dám xen vào chuyện của tao. - Người thanh niên kia hất mặt nói.

- Cậu không cần biết tôi là ai, một người đàn ông cao lớn lại ra tay với một cô gái chân yếu tay mềm... tôi cảm thấy hổ thẹn cho cậu

. - Chuyện của tôi, không cần anh xen vào. - Triệu Hải Yến tiến về phía người thanh niên kia đưa tay khoát vào tay hắn ta. - Chúng ta đi thôi.

Cả hai bước ra khỏi Ciz trước ánh mắt khó hiểu của mọi người, cô gái kia không phải vừa bị tên kia tát sao, vì sao lại phải lệ thuộc như vậy. Tuấn Anh nhìn theo bọn họ, chẳng lẽ vì anh mà cô gái lúc nào cũng tươi cười kia lại trở nên như thế... vì sao anh lại cảm thấy có lỗi đến như vậy. Tuấn Anh quay trở lại bàn của mình, ngồi xuống nhưng không thể tập trung làm việc.

Triệu Hải Yến bước ra khỏi Ciz, đi khuất tầm mắt của Tuấn Anh liền rút tay mình ra khỏi tên thanh niên kia. Vì sao cô muốn quên anh đi, vì anh đã có bạn gái... vì sao lại để cô gặp anh trong tình huống này, nếu như anh không đến giúp cô có phải tốt hơn không, như thế cô sẽ không còn nhìn thấy anh tốt đến nhường nào.

- Sao vậy? - Hắn ta nhìn Hải Yến nói.

- Nhãi ranh, dám tát đại tiểu thư Triệu gia này, muốn chết rồi hả. - Triệu Hải Yến tức giận nhìn hắn ta. Hắn ta tức giận liền giơ tay lên định tát cô tiếp

. Triệu Hải Yến xoay người tung một cước vào bụng hắn, sau khi hắn đang gục mặt ôm bụng cô liền nhảy lên mà đá vào mặt... hắn lăn quay ra đất.

- Ngay cả cha tôi còn chưa bao giờ đánh tôi, đáng chết. - Nói xong Triệu Hải Yến phất tay bỏ đi.

Đêm đó Triệu Hải Yến lang thang bên ngoài đến tận tối... cô cảm thấy rất buồn khi bị Tuấn Anh từ chối và anh đã có bạn gái khiến cô cảm giác mất đi tất cả cơ hội. Cô đi ngang qua Ciz bar, Triệu Hải Yến liền bước vào bên trong lại không ngờ nơi này náo nhiệt như vậy... Cô đang ngồi dùng một ly cocktail thì tên này đến gần tán tỉnh cô... Triệu Hải Yến lại đang buồn bã... là cô cũng có sức hấp dẫn... nhìn cô cũng không phải là nữ sinh trung học... Cô chỉ trêu đùa vài câu hắn ta liền bám riết cô đến tận hôm nay, cô hận hắn đến nơi này nói rõ ai ngờ hắn ta lại nổi máu điên mà tát cô bất ngờ đến mức không kịp phòng bị. Không ngờ Tuấn Anh lại có mặt tại nơi này, thật là mất mặt... có lẽ anh lại càng ghét cô hơn.

Hàn phu nhân nhờ vào các mối quan hệ của bà ta mà mang Liên Chi ra ngoài vì được xử án treo. Hàn Liên Chi vô cùng vui mừng khi thoát ra khỏi địa ngục trần gian đó, cô ôm lấy Hàn phu nhân mà khóc.

- Mẹ, chỉ có mẹ là yêu thương con... cả đời này con sẽ không quên ơn mẹ.

- Ta tất nhiên là yêu thương con rồi... ta đã nói là đàn ông trên thế gian này không ai tốt cả, lúc yêu thì ngon ngọt khi có nữ nhân khác liền bỏ rơi con.

- Con sẽ không bao giờ rời xa mẹ nữa. Hàn Thế Bảo đã đẩy con vào đường cùng, con sẽ giúp mẹ lấy lại The Win... đuổi bọn chúng ra khỏi Hàn gia.

- Ta mong đợi ở con. - Hàn phu nhân nhướn miệng cười, đôi tay vuốt mái tóc của Hàn Liên chi.

Chiếc xe chở Hàn phu nhân đi vào biệt thự Hàn gia. Bà ta đã điều tra kĩ rằng Hàn Thế Bảo đang ở The Win và Tú Anh cũng đã ra ngoài. Hàn phu nhân đi thẳng đến phòng Win.

- Hàn phu nhân, thật đáng ngạc nhiên. - Win mở cửa nhìn thấy Hàn phu nhân có chút kinh ngạc.

- Ta đến thăm cậu, cậu không vui sao?

- Tôi có nên nói thật vinh dự không? - Win đáp.

- Win, cậu cũng đã 18t rồi nhỉ, chuyện gì nên biết cũng nên nói ra. - Hàn phu nhân lần lựa.

- Bà có việc gì cứ nói thẳng, nếu không muốn nói thì mới đi... nơi này không hoan nghênh bà.

- Chẳng phải con rất muốn biết mẹ mình là ai sao?

- Bà sẽ nói cho tôi biết? - Win nghi ngờ hỏi.

- Con cũng nên biết về thân phận của mình, không thể giấu con mãi được.

- Bà mau nói ra.- Win mất bình tĩnh.- Mẹ tôi là ai? -

Mẹ con vẫn còn sống, liệu con có muốn gặp bà ta một chút. - Hàn phu nhân mỉm cười nói, Win đã sa lưới.

52. Chương 44.1: Tôi Rất Nhớ Cô Ấy

Nhắc đến mẹ chính là động vào nỗi niềm sâu lắng nhất của Win, tuy anh hận người phụ nữ này nhìn thấy bà ấy chỉ muốn bóp nát thành tương. Nhưng hiện tại đây có phải là cơ hội hiếm có để anh có thể tìm hiểu đôi chút về người mẹ anh chưa từng gặp mặt, lại là bà ta nói rằng sẽ đưa anh đi gặp mẹ.

- Con không muốn đi sao? - Hàn phu nhân thấy Win không đáp liền hỏi tiếp.

-Bà lấy gì để tôi tin bà. - Win nghi ngờ nói.

- Con sợ sao? - Hàn phu nhân cười lớn. - Được thôi, ta sẽ một mình đi cùng con... hoặc con có thể gọi người của mình đi theo. Không lẽ một thanh niên to lớn lại đi sợ một bà già như ta.

- Tôi không biết mục đích của bà là gì, nhưng tôi nhất định phải gặp mẹ mình. - Win đồng ý đi theo Hàn phu nhân, anh sẽ hối hận nếu từ chối cơ hội này.

Chiếc xe lái ra khỏi biệt thự Hàn gia... cận vệ của Win quan sát từ bên ngoài nhìn thấy xe của Hàn phu nhân đi ra khỏi biệt thự nên không để tâm, đâu biết Hàn phu nhân đã đưa Win ra khỏi Hàn gia không ai hay biết.

Hàn phu nhân lái xe đến một khu vắng người, sau đó liền dừng xe lại trước một căn nhà lớn.

- Là nơi này sao? - Win nhìn căn nhà sau đó nhìn sang Hàn phu nhân.

- Đúng vậy... vào thôi. - Hàn phu nhân đi vào sau đó quay lại nhìn Win đang đứng yên không đi. - Cậu không vào sao, không muốn nhìn thấy mẹ mình ư.

Win nhìn căn nhà lớn... xem ra bà ấy sống một cuộc sống sung túc như vậy... nên đã không tìm anh cũng không quan tâm đến anh. Win cười nhạo bản thân mình đã mất công bao nhiêu năm qua thương nhớ bà.

Trong căn nhà tối, Win lặng bước đi vào phía trong, Hàn phu nhân đi phía trước. Khi Win bước chân vào trong cánh cửa liền đóng lại nghe một tiếng ” ầm ” khá lớn, anh ngạc nhiên quay lại liền nhìn thấy Hàn Liên Chi nhoẻn cười phía sau.

Đèn được mở sáng lên, bên trong thì ra đã có sẵn người của Hàn phu nhân đang mai phục sẵn bên trong, Win nhận ra chính là mình bị lừa.

- Muốn bắt tôi, lại đầu tư bài bản như vậy sao Hàn phu nhân, bà xem trọng tôi quá rồi. - Win khẽ nhếch môi cười.

- Là ta xem trọng Hàn Thế Bảo, những kẻ con trai ta thuê bảo vệ con thật sự không thể xem thường. - Hàn phu nhân đáp. - Trối lại.

Bọn người của Hàn phu nhân tiến đến bắt lấy Win, anh ra sức đánh trả khiến bọn chúng thất thế, cả đám người cùng một lúc xông lên khiến Win không thể khống chế tình hình được nữa, anh đã bị bọn chúng bắt lại.

Hàn phu nhân ngồi trước mặt Win, gương mặt Win còn đọng lại vết máu trên miệng nhìn bà không chút sợ hãi.

- Đây không phải là lần đầu nhĩ, khi còn bé ta còn nhớ em đã khóc lóc van xin ta. Hôm nay con đã lớn rồi nhĩ, gương mặt nhìn ta như không.

Win không đáp, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hàn phu nhân.

- Ta đã hứa sẽ cho con gặp mẹ con đúng chứ. - Hàn phu nhân lấy từ trong túi xách ra một bức hình. - Đây là mẹ con... dù sao trước khi con chết cũng nên biết ai là người sinh ra nghiệt chủng như con.

Win nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, thì ra mẹ anh lại đẹp như vậy... Đây là điều anh đã mơ ước từ rất lâu, là một lần nhìn thấy mẹ... người đã sinh ra mình.

- Bà ấy còn sống không? - Win không dời bức ảnh mà nhẹ nhàng hỏi.

- Con đoán xem. - Hàn phu nhân đưa một ngọn lửa đốt cháy bức hình

. Win tức giận gào lên:” Không được đốt.” Hàn phu nhân cười lớn, sau đó liền bỏ đi.

Hàn Thế Bảo từ ngày An Nhiên sẩy thai, Hàn Liên Chi bị bắt thì bóng dáng của anh xuất hiện tại biệt thự Hàn gia hiếm đi. Anh cảm thấy nặng nề khi về lại nơi đó, anh chọn cách ở lại công ty thuê đêm để giải quyết công việc... không màn sức khỏe mà ngày đêm làm việc.

- Hàn tổng, anh nên về nhà nghỉ ngơi một chút. - Tuấn Anh nhìn Hàn thế Bảo ngày càng ốm đi mà nói.

- Tôi muốn giải quyết cho xong việc, cậu cứ về đi. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Việc của Kelly có chút mạnh mẽ... cô ấy từng bị tai nạn giao thông và nhập viện... nhưng sau đó là cô ấy biến mất. - Tuấn Anh nói.

- Bị tai nạn sao? - Hàn Thế Bảo đang tập trung đọc hợp đồng liền ngẩng đầu lên. - Có nghiêm trọng không?

- Theo hồ sơ bệnh án thì chỉ là xây xát nhẹ.

- Cậu tiếp tục lần theo dấu vết cô ta đi. - Hàn Thế Bảo thở phào nhẹ nhõm...

- Vâng. - Tuấn Anh cúi đầu chào Hàn Thế Bảo.

Tuấn Anh vừa rời đi thì thang máy tầng 10 mở ra. Kelly biết Hàn Thế Bảo đêm nào cũng ở lại nơi này làm việc đến đêm... cô mặc một bộ áo rời váy thật gợi cảm bước vào bên trong phòng tổng giám mà gõ cửa.

Hàn Thế Bảo nghĩ Tuấn Anh quay lại liền nói:” Vào đi.” - Đôi mắt vẫn dán vào hợp đồng dưới bàn. - Còn chuyện gì sao?

- Hàn tổng, tôi mang cho anh ít đồ ăn. - Kelly khẽ lên tiếng.

- Là cô? - Hàn Thế Bảo nhíu mày nhìn Kelly ăn mặc khá hở hang bước đến gần anh. - Đã tan ca cô đến đây làm gì?

- Tôi thấy anh ngày nào cũng làm việc đến khuya nên mang một ít đồ ăn đến cho anh... Hàn tổng anh xem, hiện tại anh đã không còn phong độ như ngày nào. - Kelly bày thức ăn ra bàn tiếp khách.

Hàn Thế Bảo đóng bản hợp đồng trên bàn lại, đứng lên tiến về phía bàn tiếp khách - nơi mà Kelly đang bày thức ăn ra. Anh nhìn qua thức ăn trên bàn sau đó nhìn Kelly đang mỉm cười nhìn anh.

- Là cô nấu?

- Đúng vậy, tôi đặc biệt chuẩn bị cho anh.

- Không nghĩ một người đẹp như cô lại có thể nấu ra những thứ này.

- Tôi còn có nhiều sở trường hơn anh nghĩ đó, không phải người đẹp nào nào cũng ngẩn đầu.

- Tôi nào đâu dám nói nào cô ngẩn. - Hàn Thế Bảo dùng đũa gắp một miếng thịt gà nhìn. - Vì sao cô biết đêm nào tôi cũng ở lại nơi này? - Sau đó đặt miếng thịt vào cơm.

- À, tôi để ý hàng ngày trợ lý của anh đều mang quần áo mới đến cho anh nên suy đoán. - Kelly chống chế, quả nhiên người đàn ông này luôn phòng vệ với người lạ.

- Đồ ăn cô mang đến rất ngon. - Hàn Thế Bảo nhìn những thứ bày trên bàn. - Nhưng hiện tại tôi lại muốn ăn thứ khác. - Nhìn Kelly cười nham hiểm.

- À... - Kelly ái ngại khi nhận thấy ánh mắt của anh. - Anh thích ăn gì, ngày mai tôi sẽ mang đến cho anh.

- Không cần đến ngày mai. - Hàn Thế Bảo đi đến đối diện Kelly. - Nó nằm ngay trước mắt tôi.

- Hàn tổng, tôi... tôi không hiểu. - Kelly lù chiếc mông mình trên ghế salon.

- Cô thật sự không hiểu ư. - Hàn Thế Bảo từ từ tiến tới gần Kelly hơn. - Cô rõ ràng biết nơi này chỉ có một mình tôi, lại ăn mặc gợi cảm đến đây... không phải muốn tôi để mắt tới sao? - Hiện tại là anh càng tiến tới, cô càng né người ra phía sau...

- Anh... anh muốn làm gì? - Kelly mở to mắt nhìn vào mắt anh, tìm cô khi gần người đàn ông này tại sao lại đập mạnh như vậy.

- Tôi...muốn... - Hàn Thế Bảo đưa miệng lại gần tai Kelly khẽ nói. - Địa chỉ của Kelly.

Hàn Thế Bảo nói xong nhếch mép cười buông Kelly ra, sau đó quay về vị trí chiếc ghế đối diện của mình.

- Tôi... tôi không biết. - Kelly khẽ nói, anh ta tìm Kelly xấu xí để làm gì.- Anh có việc gì, tôi sẽ tìm cách nhắc lại với chị ấy.

Hàn Thế Bảo nhìn Kelly, sau đó lặng lẽ ăn những món anh cô mang đến mà không đáp. Kelly cũng không hỏi nữa, chuyện khi nãy đã khiến tim cô đập càng lúc mạnh hơn... chỉ mong anh ta ăn xong mà bay ra khỏi nơi này.

Kelly gom lại mọi thứ chuẩn bị ra về, cô vừa đi tới cửa thì nghe tiếng Hàn Thế Bảo gọi.

- Bảo My.

- Vâng, Hàn tổng. - Kelly quay đầu lại.

- Nếu có gặp Kelly, hãy nói với cô ấy rằng ” tôi rất nhớ cô ấy”. - Hàn Thế Bảo quay lưng nhìn về phía ánh đèn bên ngoài mà nói.

Tim Kelly lần này là lấy được một chút bình tĩnh lại vì câu nói đó mà đập mạnh hơn...

- À... dạ.. vâng... tôi sẽ.. nhắc giúp anh. - Kelly nói xong nhanh chóng rời khỏi căn phòng của Hàn thế Bảo.

Cô bước vào thang máy, đôi chân không còn đủ sức nữa mà dựa lưng vào thang máy... anh ta vừa nói là rất nhớ Kelly. Chẳng lẽ một người ở vị trí vạn người say mê đó lại để mắt đến một cô gái xấu xí ư.

53. Chương 44.2: Di Chúc

Hàn phu nhân đi vào bên trong tập đoàn The Win, đôi mắt bà nhìn xung quanh tòa cao ốc to lớn này... nơi đây thật ra trước kia là gia sản của cha mẹ Hàn phu nhân để lại cho đứa con gái độc nhất của họ, sau khi Hàn Thế Hùng kế nghiệp ông ta lại không chí thú làm ăn, tài chính công ty ngày càng đi xuống... đến khi sắp đến ngày tuyên bố phá sản thì ông ta lại tự sát. Chính là vì người đàn bà lăng loàn kia đã quyến rũ chồng bà, vì vậy mới dẫn đến cảnh bà mất đi người vừa yêu vừa hận. Hàn Thế Bảo lúc đó chỉ là một cậu thanh niên hơn 20t, gánh vát món nợ lớn của Hàn gia, không hiểu bằng cách nào lại vụt dậy Hàn gia... sau đó là phát triển lớn mạnh như hôm nay.

- Đây là gia sản của nhà họ Trương của ta... ta sẽ lấy lại nó từ Hàn Thế Bảo. - Hàn phu nhân khẽ nói... sau đó bước đến thang máy dành cho tổng giám đốc.

- Xin lỗi phu nhân, phu nhân có hẹn trước với tổng giám chưa ạ. - Một nhân viên đến ngăn cản.

- Ta là mẹ tổng giám đốc của các người, muốn gặp con trai cũng phải hẹn trước. - Hàn phu nhân đưa đôi mắt tức giận đáp.

- Hàn phu nhân xin bà thứ lỗi, Hàn tổng đã căn dặn phòng tổng giám đốc chỉ có anh ấy, thư kí Phạm và trợ lý Hà mới có thể tự động đi vào, còn những người khác đều phải hẹn trước.

- Là lí lẽ gì hả, ta cũng là một cổ đông ở The Win này... các người lại dám ngăn cản ta sao hả. Hàn Thế Bảo là con trai ta đó, thật là vô phép. - Hàn phu nhân tức giận mắng.

Cô nhân viên chỉ biết cúi đầu chịu trận chỉ tuyệt đối là không thể để Hàn phu nhân này lên phòng Hàn tổng, nếu cô muốn giữ chiếc ghế ở The Win này.

Hàn Thế Bảo từ bên trong thang máy đi ra, phía sau là Bảo My và Tuấn Anh nhìn thấy Hàn phu nhân đang lớn tiếng lại tiền sảnh liền bước tới.

- Có chuyện gì mà ồn ào như vậy? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Hàn tổng... là phu nhân đến tìm... nhưng chưa có hẹn trước. - Cô nhân viên khẽ nói

. Nhìn nét mặt của Hàn phu nhân cũng biết bà ta đã ức hiếp cô gái kia như thế nào, Hàn Thế Bảo xua tay.

- Cô đi làm việc của mình đi.

- Dạ, xin phép Hàn tổng.

Đợi cô nhân viên kia đi xa, Hàn Thế Bảo bỏ hai tay vào túi quay đầu đi như không hề có Hàn phu nhân ở đây.

- Có vẻ đã lâu rồi con trai không về biệt thự Hàn gia sao? - Hàn phu nhân cười cợt nói.

Hàn Thế Bảo dừng chân lại, bà ta nói vậy có ý nghĩa gì... sau đó lại bước đi thẳng như không quan tâm.

- Gọi Tú Anh mau. - Hàn Thế Bảo nhìn sang Tuấn Anh.

- Vâng. - Tuấn Anh nhanh chóng gọi Tú Anh.

"Không liên lạc được." Tuấn Anh nhìn Hàn Thế Bảo lắc đầu.

- Gọi Win. - Hàn Thế Bảo nói. Tuấn Anh lại tiếp tục bấm.

"Không liên lạc được." - Lại tiếp tục lắc đầu.

Đã vài ngày Hàn Thế Bảo không quay về biệt thự Hàn gia... Tuấn Anh cũng vì vậy mà ở lại The Win. Hằng ngày người nhà Hàn gia mang quần áo đến cho hai người bọn họ gửi ở dưới tiền sảnh... Tú Anh lại không gọi đến nên cả Hàn Thế Bảo và Tuấn Anh đều nghĩ mọi việc ở Hàn gia đều ổn thỏa.

Hôm nay gặp Hàn phu nhân nói một câu lạ lùng... sau đó lại không hề liên lạc được với ai. Tuấn Anh gọi về Hàn gia thì người làm trong nhà nghe máy... họ nói rằng Tú Anh đã nhiều ngày không về, Win cũng ra ngoài từ khi nào cũng đã hai ngày không quay về... vì Hàn Thế Bảo và Tuấn Anh cũng không về nên họ lại nghĩ Win và Tú Anh đi du lịch nên không báo lại. Hàn Thế Bảo có một dự cảm không hay, anh nhìn lại phía sau lưng thì đã thấy Hàn phu nhân đi tới.

- Vậy Hàn tổng cao quý đã có thể nói chuyện với tôi chưa? - Hàn phu nhân cười khinh khỉnh.

- Bà... bà đã làm gì. - Hàn Thế Bảo đứng giữa The Win nói nhỏ, nhưng trong giọng nói đầy sự oán giận.

- Hàn tổng vì sao lại tức giận như vậy, không phải cậu nghĩ mình là thiên tài việc gì cũng không có sơ hở sao. - Hàn phu nhân phỉ phỉ trên chiếc áo vest đắt tiền của anh.- Thăng bé sống hay chết là ở thái độ của con... con trai của ta.

- Vì tiền mà bà muốn giết đi Win sao, thăng bé không có lỗi... có lỗi chính là người lớn các người. - Hàn Thế Bảo phẫn nộ, Win tuy không phải con trai anh nhưng anh đã hứa với cha mình phải bảo vệ Win.

- Con biết ta muốn gì rồi đó, tuần sau là cuộc họp hội đồng quản trị... ta hy vọng con đừng bỏ lỡ cơ hội... ta cũng không ngại đạp chết một con chuột nhất.

Hàn phu nhân nói xong thì cười mãn nguyện mà quay lưng bỏ đi.

- Hàn tổng, chúng ta phải làm gì đây? - Tuấn Anh lo lắng nói.

- Cậu nhanh chóng tập trung tất cả anh em lại,... tôi đã vì nghĩa là nhượng bộ nhưng nếu bà ta muốn đấu... tôi sẵn sàng.

Kelly đứng phía sau lặng lẽ theo dõi mọi chuyện. Win không phải là con của Hàn Thế Bảo ư, Hàn phu nhân vì sao lại muốn hãm hại con trai mình và cả Win nữa. Nhưng khuất mắc trong Hàn gia kia là gì, còn Hàn Thế Bảo... anh ta có thể chống lại mẹ mình để cứu một đứa trẻ không thân thuộc sao.

- Thư Kí Phạm. - Hàn Thế Bảo quay lại nhìn cô.

- À... vâng.. Hàn tổng. - Kelly đang ngáy người thì giật mình.

- Cô liên hệ với đoàn luật sư của The Win lên phòng tôi ngay lập tức. - Hàn Thế Bảo đưa miệng vào tai Kelly. - Những gì cô vừa nghe, vừa thấy, tốt nhất tôi không muốn có thêm một người nào nữa biết.

- À vâng, là nguyên tắc 3 không? - Kelly khẽ đáp.

Tuấn Anh nhìn Kelly, nguyên tắc 3 không kia anh chỉ mới nói với Kelly... vì sao cô gái Bảo My này lại biết? Là Kelly đã chỉ dạy Bảo My trước khi vào làm việc sao?

Đoàn luật sư của The Win tập trung trong phòng tổng giám đốc, Hàn Thế Bảo lên tiếng.

- Tôi muốn lập di chúc. - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn tổng, cậu vẫn còn trẻ đã muốn lập di chúc sao? - trưởng phòng luật sư bất ngờ, anh ta còn chưa có vợ.

- Đúng vậy, tôi muốn giao hết tất cả cổ phần của tôi ở Hàn gia, bất động sản và tiền mặt ở ngân hàng lại cho Win khi tôi chết. - Hàn Thế Bảo nói.

Kelly đứng phía sau mà bất ngờ... cứ nghĩ vì Hàn phu nhân đe dọa mà anh ta làm theo ý bà ta, ngờ đâu anh lại giao hết cho Win. Mà... Win không phải con cháu Hàn gia, anh ta vì sao lại yêu thương Win như vậy.

- Chúng tôi sẽ làm thủ tục. - Vị luật sư kia nói tiếp.

- Nếu Win cũng không may qua đời. - Hàn Thế Bảo nói. - Tài sản kia sẽ để lại cho đứa con gái thất lạc của Phạm Quốc Vinh và Châu Hoàng Lan.

- Là đứa con gái bị thất lạc mười năm trước của Phạm cục trưởng, không phải là đã chết rồi sao? - Chuyện năm đó, khó lòng mà quên được.

Kelly lần này là chính là không thể đứng vững được nữa... anh ta để lại cho Win còn có thể hiểu được rằng anh ta xem Win như con ruột. Nhưng anh ta lại để nó lại cho cô - con gái của người anh ta từng giết, khiến cô khó hiểu.

- Trong hồ sơ chỉ ghi cô ta bị mất tích không hề có giấy chứng tử. - Hàn Thế Bảo đưa xấp hồ sơ chứa trong két sắt. - Tất cả sẽ được giữ trong ngân hàng cho đến khi tìm ra cô con gái của họ.

- Cô gái này tên Phạm Bảo My, năm nay 20t... thất lạc 10 năm có lẽ đã khác với bức ảnh trong hình rồi. - Vị luật sư mang hồ sơ kia mà mở ra xem.

- Phạm Bảo My... - Hàn Thế Bảo nhìn về phía Kelly. - 20 tuổi?

Cô đang rất là hối hận, vì sao lại lấy tên của mình để viết trong hồ sơ xin việc... chỉ vì nghĩ anh ta đã nghĩ cô con gái của Phạm cục trưởng đã chết và không quan tâm đến... lần này thì tiêu cô thật rồi.

- Thật không ngờ... lại trùng cả tên lẫn họ với tôi, haha. - Kelly giật mình nhận được ánh mắt của Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo quay đầu lại về phía đoàn luật sư mà nói tiếp.

- Tôi muốn hoàn thành chuyện này trong hôm nay, nhờ các vị.

Đoàn luật sư lần lượt rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, bên trong chỉ còn Kelly và Hàn Thế Bảo. Cô cũng muốn rời đi nhưng anh lại giữ cô lại, lần này xem ra là anh ta đã nghi ngờ. Hàn Thế Bảo nhìn sang Kelly, đôi mắt anh khiến cô gai cả người... chỉ muốn đi trốn.

- Thư kí Phạm. - Hàn Thế Bảo gọi.

Lần này thì tiêu thật rồi, anh ta đã bắt đầu tra hỏi.

- Vâng... Hàn tổng

. - Theo như cô đã quan sát... lần này tôi và Hàn phu nhân sẽ phải một phen mà đấu với nhau. Bà ta là một con người nguy hiểm, tôi còn đang lo sợ không giữ được cái mạng quay về đây để làm tổng giám đốc của cô. - Hàn Thế Bảo cười khê. - Vì vậy, tôi có một mong muốn... cô có thể giúp tôi thực hiện.

- Hàn tổng, anh đừng quá bi quan... dù sao Hàn phu nhân cũng là mẹ anh, hổng dữ không ăn thịt con. - Kelly trấn an.

- Cô không hiểu đâu. - Hàn Thế Bảo nói tiếp.- Cô có thể giúp tôi hẹn Kelly đến trung tâm trò chơi, nơi mà lần đầu tiên tôi hôn cô ấy...

Kelly nhìn Hàn thế Bảo không thể nói ra một lời, không phải anh đã nói rằng hãy xem như chưa từng có chuyện đó xảy ra sao?

- 7h tối mai, trước cổng trung tâm trò chơi... không gặp không về. - Hàn Thế Bảo nói. - Cô chỉ cần nhắn lại giúp tôi, cô ấy sẽ tự quyết định.

Kelly khẽ gật đầu... - Vâng, tôi sẽ nhắn lại giúp anh, Hàn tổng.

Cô bước chân ra khỏi phòng tổng giám đốc, vì sao anh ta lại tỏ ra đáng thương như vậy... sự việc lần này cứu Win rất nguy hiểm hay sao... không được cô phải cứu Win trước khi Hàn phu nhân ra tay. Win là một đứa trẻ vô tội, cũng không liên quan đến Hàn gia... người cô trả thù là Hàn Thế Bảo. Còn anh, anh ta liều chết để cứu Win... lại là muốn gặp Kelly một lần trước khi chết... Kelly khó nghĩ, cô thật sự muốn giết chết Hàn Thế Bảo trong đau đớn, nhưng nghĩ đến việc anh bị Hàn phu nhân ra tay lại thấy trong lòng vô cùng đau đớn.

- Thật ra... là mày đang muốn điều gì. - Kelly đập tay vào lòng ngực đang đau nhói kia, giữa yêu và hận... thật ra... Kelly vẫn chưa chọn được.

54. Chương 45: Hẹn Gặp Tại Trung Tâm Trò Chơi

- Hàn tổng, việc lập di chúc có chút rắc rối. - Vị luật sư đại diện của Hàn gia nói, ông đưa ra trước mặt Hàn Thế Bảo một bản di ước trước kia anh đã kí kết. - Đây là cam kết giữa anh và Hàn phu nhân, Win sẽ không nhận được bất cứ thứ gì từ Hàn gia khi anh nhân cậu ấy là con.

- Vậy nếu Win thật sự mang dòng máu của Hàn gia, không phải con nuôi như bản giao ước này kí kết... nó có thay đổi hay không? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Nếu Win thiếu gia thật sự là con ruột của Hàn tổng... vậy chuyện cha để tài sản lại cho con là hoàn toàn hợp lý, bản giao ước này có ghi rõ khi Win là con được nhận nuôi. - Vị luật sư đáp.

- Trước mắt phải làm gì? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Trước mắt Hàn tổng cần phải đưa ra bằng chứng Win là con cháu của Hàn gia, mang dòng máu Hàn gia... khi có bản giao ước này không còn giá trị và tôi sẽ tiến hành lập di chúc cho anh.

- Đây là kết quả xét nghiệm ADN của Win và cha tôi Hàn Thế Hùng... tôi đã biết sẽ có ngày này nên chuẩn bị sẵn mọi thứ. - Hàn Thế Bảo đưa một phong bì cho luật sư.

Vị luật sư xem qua, thật không ngờ Win không phải là con của Hàn tổng mà lại chính là con trai của Hàn tổng quá cố.

- Vậy là tốt rồi, sẽ không còn gì rắc rối nữa... tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành di chúc này. - Nói rồi vị luật sư kia bước ra ngoài.

Hàn Thế Bảo quyết tâm làm mọi việc để chống lại âm mưu của Hàn phu nhân... anh biết mọi tội ác của bà nhưng vì lời hứa trước kia với cha mình nên anh chọn cách im lặng mà bảo vệ Win khỏi bàn tay tử thần đó.

Tiếng cửa phòng tổng giám đốc lại vang lên, Tuấn Anh từ bên ngoài bước vào với nét mặt khá là nghiêm trọng.

- Mọi thứ đã sẵn sàng chưa? - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn tổng, bên Trần gia cũng đã đồng ý giúp chúng ta trong chuyện này nên không cần phải lo về số lượng người. - Tuấn Anh đã liên hệ với bang nhóm của Trần Hậu... người này chính là đại ca trong thế lực đen...lại là bạn bè với anh.

- Rất tốt. - Hàn Thế Bảo trên tay đang bấm chiếc bút nghe tiếng lách cách.

- Nhưng vì sao nét mặt cậu nghiêm trọng như vậy?

- Là Tú Anh... đã bỏ đi rồi. - Tuấn Anh rầu rĩ nói.

- Bỏ đi... - Hàn Thế Bảo ngạc nhiên. - Ngoài Hàn gia, cậu ta có thể đi đâu được, từ nhỏ hai anh em cậu đã sống và lớn lên trong Hàn gia.

- Đó là điều tôi lo lắng, Tú Anh chính là yêu cô gái không nên yêu... từ một gã phong lưu đa tình nay lại ôm nỗi sầu tình mà bỏ đi.

- Đừng quá lo lắng, khi nào nguôi ngoai hẳn Tú Anh sẽ quay về. Nhưng cậu ta yêu ai nhỉ? Tôi cũng tò mò cô gái nào khiến con ngựa bất kham đó chịu dừng chân.

- Nói ra thật xấu hổ, Tú Anh lại yêu Lâm Hạ Tuyết - bạn gái của Win thiếu gia. - Tuấn Anh lắc đầu khổ, những chuyện tình cảm rắc rối kia.

Nhắc đến Lâm Hạ Tuyết thì Thế Bảo mới chợt nhớ đến cô bé trong hiền lành kia, nếu Win đã công khai cô bé đó là bạn gái trước mặt Hàn phu nhân... nay Win bị bắt có thể Hạ Tuyết cũng e là gặp nguy hiểm.

- Tuấn Anh, mau cho người đến bảo vệ Lâm Hạ Tuyết... tốt nhất là đừng cho cô ta ra khỏi nhà. - Hàn Thế Bảo liền nói.

- Anh lo Hàn phu nhân sẽ bắt cả cô ta? - Tuấn Anh hỏi.

- Bà ta chính là kẻ thù giết lầm con hơn bỏ sót. - Hàn Thế Bảo nói giọng khê rít lên. - Cậu hãy chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ sống chết cùng bà ta.

An Nhiên đi lưu diễn nước ngoài, Hạ Tuyết một mình ở nhà. Hạ Tuyết mặc một chiếc váy ngắn màu trắng, chân cô vẫn còn lưu lại vết sẹo lần đó bị Mai Hoa bắt cóc để lại. Hạ Tuyết nhìn dấu vết trên chân mình lại nhớ lại vết thương trên bờ ngực Tú Anh...lần đó ở sinh nhật Hải Yến cô vì quá hoảng sợ nên nhìn không kĩ vết thương kia... nhưng rõ ràng đó là một vết thương vừa mới lành và rất nghiêm trọng. Hai tháng mà Tú Anh không có ở Hàn gia, là anh ta đi công tác hay đến một nơi nào khác... điều này cô phải tra cho rõ.

Hạ Tuyết cảm điện thoại trên tay, đã vài ngày qua Win không liên lạc với cô... ở trường cũng không đến. Hạ Tuyết liên lạc đến Hàn gia thì người trong nhà nói anh đã đi du lịch. Hạ Tuyết nghĩ Win đã hòa thuận với Hàn tổng nên cùng nhau đi du lịch, cô lại càng không muốn làm phiền anh.

Tiếng chuông cửa reo vang, Hạ Tuyết bước ra ngoài nhìn thấy một người đàn ông mặc áo vest màu đen đứng trước cửa nhà.

- Anh tìm ai? - Hạ Tuyết khê hỏi.

- Cô là Lâm tiểu thư. Hàn thiếu gia sai tôi đến đón cô đến nơi cậu ấy. - Người đàn ông kia nói.

Hạ Tuyết nhìn người đàn ông xa lạ này, chưa từng gặp mặt qua... Hạ Tuyết phòng bị lùi về sau một bước.

- Làm sao tôi biết được anh có phải là người của Hàn gia. - Hạ Tuyết đáp.

Người đàn ông kia liền cười, sau đó đưa ra một chiếc khuyên tai mà Win thường mang:" Hàn thiếu gia cũng nghĩ cô sẽ không tin nên bảo tôi mang thứ này đến chứng minh rằng đây là lệnh của Hàn thiếu gia."

Hạ Tuyết tất nhiên nhận ra chiếc khuyên tai độc nhất mà Win thường mang, trong anh rất kool khi mang nó. Hạ Tuyết liền an tâm mà đi theo người đàn ông kia lên xe.

Người của Tuấn Anh đến nơi thì Lâm Hạ Tuyết đã đi xa khu chung cư này. Hàn phu nhân mang Hạ Tuyết đến trước mắt Win. Hạ Tuyết đang bất tỉnh, có lẽ bị bọn họ đánh thuốc mê.

- Ta cảm thấy con ở nơi này thật buồn chán, nên mang cô ta đến bầu bạn với con. - Hàn phu nhân đẩy Hạ Tuyết lại gần Win.
- Hạ Tuyết, bà... bà đã làm gì cô ấy. - Win ôm Hạ Tuyết trong lòng tức giận nhìn Hàn phu nhân.
- Không sao, một lúc nữa sẽ tỉnh lại thôi. - Hàn phu nhân đáp.
- Ta nói con bé này thật là dễ tin người, nếu có kiếp sau con hãy chỉ dạy nó sống tính toán hơn một chút.
- Hạ Tuyết không liên quan gì đến Hàn gia, vì sao lại bắt cô ấy. Bà muốn giết hãy giết một mình tôi, mau thả Hạ Tuyết ra. - Win hét.
- Sao có thể thả ra được... tôi sẽ giết anh trước mắt cô ta... để cô ta phải đau đớn đến không còn muốn sống.
- Mai Hoa từ phía sau Hàn phu nhân mà nói, Hàn phu nhân đã cứu cô ra khỏi cơn ác mộng khi sống trong tay các tên đàn ông trong quán rượu... cô quyết tâm trả thù những kẻ đã khiến cô phải như vậy và cô chọn cách phục thù Hàn phu nhân.
- Mai...Mai Hoa. - Win khê rung lên, thì ra bọn chúng là một phe, một lũ hiện thân của ác quỷ.

Tuấn Anh cho người truy tìm ráo riết nhưng vẫn không tra gia vị trí mà Hàn phu nhân bắt giam Win, lại là anh trễ một bước khi mà Hạ Tuyết cũng đã bị bắt đi. Nhờ sự giúp đỡ của Trần Hậu mà thể lực bên anh rất hùng hậu với những vũ khí đầy đủ... chỉ là chưa xác định được nơi Win ở thì việc hành động có chút khó khăn và nguy hiểm đến tính mạng của cả Win và nhiều người.

Điện thoại của Tuấn Anh reo lên, là số của Tú Anh... anh nhanh chóng nghe máy, đứa em trai này cuối cùng cũng chịu liên lạc.

- Em đang ở đâu hả? - Tuấn Anh nói lớn.

- Anh Tuấn Anh... Hạ Tuyết bị Hàn phu nhân bắt rồi... em đang đứng trước nơi bọn chúng giam giữ Hạ Tuyết... anh mau giúp em cứu cô ấy.

Hai mắt Tuấn Anh sáng lên liền nói:” Em không được hành động gì cả, hãy ở yên đó anh sẽ đến ngay... nói cho anh địa chỉ.”

- Địa chỉ nơi này là XXX. - Tú Anh liền nói.

Tuấn Anh khê cười đắc ý, cái này là trời giúp anh. Sau đó nhanh chóng đến nơi Tú Anh nói và ọi người lặng lẽ bao vây theo dõi tất cả động thái của mục tiêu... chờ lệnh.

Tú Anh nóng lòng khi nhìn thấy bóng dáng của Mai Hoa, lần trước cô ta đã muốn giết Hạ Tuyết lần này không phải Hạ Tuyết rất nguy hiểm hay sao. Trong lòng anh vô cùng lo lắng, đôi chân không nghe lời mà từ từ tiến gần đến... anh muốn nhìn thấy Hạ Tuyết an toàn... Tú Anh núp sau một bức tường lớn từ từ đi chuyển gần đến căn nhà mà bọn chúng mang Hạ Tuyết vào.

Nhớ đến chuyện khi này... anh sau khi từ biệt cô đã không quay về Hàn gia mà lang thang khắp nơi... đi tìm cảm giác khác để quên đi cô gái mang tên Lâm Hạ Tuyết. Anh tìm đến Ciz bar, đến cái nơi chứa những cô em xinh đẹp... nhưng cuối cùng nhìn thế nào cũng không đưa vào mắt chỉ nghĩ đến Hạ Tuyết... anh chán nản lái xe đi không ngờ lại đến trước căn chung cư An Khang này. Anh đậu xe lại một lúc lâu, vừa đang dự định quay xe thì nhìn thấy cô đang đi theo một người đàn ông xa lạ lên một chiếc xe màu đen liền đuổi theo... cuối cùng là khi đến nơi này thì thấy bọn họ bế Hạ Tuyết đã bất tỉnh vào bên trong. Chưa biết phải làm thế nào, thì xe của Hàn phu nhân tới... Tú Anh đành phải cầu cứu Tuấn Anh.

Tú Anh nhìn vào bên trong căn nhà, thật ra không nhìn thấy gì bên trong chỉ thấy một màu đen trước mắt mình. Ngước lên trên đã nhìn thấy gương mặt hung hãn đang chăm chăm nhìn anh.

- Xui rồi. - Tú Anh khê cười méo miệng, vì sao lần nào muốn làm anh hùng cũng bị bắt từ ngoài cửa. - Không cần đánh ngất, tôi tự nguyện bị bắt.

Và cuối cùng, Tú Anh bị tống vào nơi mà Win và Hạ Tuyết bị giam. Win nhìn Tú Anh mà lắc đầu, xem ra người chú này... lại sẽ bị chú Tuấn Anh ột trận vì cái tội thích làm mọi chuyện khó khăn hơn.

Đồng hồ chỉ đúng 7h tối. Kelly ngồi trong phòng nhìn đồng hồ chỉ điểm đúng 7h... hiện tại có lẽ Hàn Thế Bảo đang ở khu trung tâm trò chơi. Cô... cô sẽ không đến, sẽ không để trái tim mình lỗi nhịp vì anh ta nữa. Tiếng cửa phòng Kelly vang lên, cô mở cửa nhìn ra liền thấy Thiên Ân đang đứng bên ngoài.

- Chúc mừng sinh nhật em. - Thiên Ân cầm trên tay một bó hồng đỏ rực... đưa về phía Kelly.

- Hôm nay... là sinh nhật em sao? - Kelly khẽ bắt ngờ.

- Em xem... lại quên cả sinh nhật mình ư. - Thiên Ân mỉm cười. - Chúng ta ra ngoài ăn tối, đã lâu rồi anh và em chưa có một ngày bình yên mà trò chuyện.

Kelly khẽ liếc nhìn qua đồng hồ... rồi lại nhìn Thiên Ân mà gật đầu. Sau đó thay đổi trang phục mà đi cùng Hoàng Thiên Ân.

Hai người cùng dùng bữa tối tại nhà hàng, hôm nay là sinh nhật cô... vậy là chỉ còn vài ngày nữa chính là vừa tròn 10 năm ngày cha mẹ cô bị thảm sát.

- Thật ra từ lúc 10t đến nay em đều không đón sinh nhật... nó không phải là một kỉ niệm đẹp. - Kelly cầm một ly rượu vang nhẹ mà uống.

- Anh xin lỗi... có phải anh đã khơi lên kỉ niệm buồn của em. - Thiên Ân nhìn Kelly bằng đôi mắt buồn.

- Không... hôm nay em đón sinh nhật sau 10 năm qua cùng anh, em lại cảm thấy có chút ấm áp... - Kelly mỉm cười, cô không muốn mọi thứ anh Thiên Ân làm cho cô lại khiến anh buồn.

- Trời bên ngoài rất lạnh, em phải mặc ấm vào... hình như đêm nay sẽ lạnh hơn... thời tiết càng ngày càng khắc nghiệt. - Thiên Ân nhìn ra trời mà nói.

- Bên ngoài rất lạnh sao? - Kelly khẽ nói.

- Nhiệt độ sẽ giảm xuống khi về đêm, em ngủ nhớ đắp chăn cẩn thận.

- Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? - Kelly khẽ hỏi.

- Đã hơn 10h rồi.

- Có ai lại đợi một người trong lạnh giá hơn 3h không nhỉ. - Kelly nhớ đến câu không gặp không về của Hàn Thế Bảo.

- Nếu người đó thật sự muốn gặp thì đợi cả đời... cũng có thể đợi. - Thiên Ân hỏi lại. - Vì sao em lại hỏi như vậy.

- Không có gì đâu. - Kelly vội vã nói. - Em buồn ngủ rồi, chúng ta về thôi.

Kelly nhanh chóng quay về khách sạn... sau đó mang lớp hóa trang xấu xí kia vào người... cô mặc bộ váy mà trước kia Hàn Thế Bảo đã mua ở trung tâm thương mại... Kelly quyết định, chỉ một lần thôi... cô muốn quên đi hận thù mà được gặp anh như một cô gái bình thường chỉ trong vài giờ ngắn ngủi. Xem như là một món quà cô tự tặng bản thân, chính là sống thật với trái tim nhỏ bé cứ thôi thóp khi nhìn thấy anh.

Đồng hồ điểm 11h30. Kelly từ trên chiếc taxi màu trắng đi bước xuống, trung tâm thương mại đã đóng cửa tất đèn... bên ngoài vắng lặng không một bóng người.

- Đã về rồi sao? - Kelly khẽ nói, xem ra cô tự mình là cao... một người như anh ta làm sao có thể đợi cô hơn 4h trong cái khí trời lạnh giá này.

Kelly buồn bã quay lưng bước đi, cô ngẩng nhìn thành phố về đêm yên ả... dòng người qua lại trên các con đường... những cặp tình nhân ôm nhau che chở những cơn gió lạnh thoảng qua.

Kelly ôm lấy thân mình, quả nhiên anh Thiên Ân nói đúng trời về đêm rất lạnh... cô lại mặc mỏng manh như vậy... toàn thân Kelly rung lên vì lạnh... vì sự cô đơn... Hàn Thế Bảo đã rời đi...

- Trời lạnh như thế, em nghĩ mình là vịt có bộ lông dày thật sao? - Hàn Thế Bảo từ phía sau, khoát lên người cô chiếc áo ấm.

- Hàn tổng, - Kelly khẽ rung lên, bắt giác trong lòng rộn lên khi nghe tiếng của anh.
 - Cuối cùng tôi cũng đã gặp lại em. - Hàn Thế Bảo đưa tay mà ôm Kelly vào lòng.
 - Anh tìm tôi... có việc gì sao? - Kelly nép trong lòng Hàn Thế Bảo mà nói.
 - Không, chỉ là tôi nhớ em. - Hàn Thế Bảo đẩy Kelly ra, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.
- Bờ má Kelly đỏ lên không hiểu vì khí trời quá lạnh, hoặc vì nụ hôn nhẹ nhàng đầy cưng chiều từ anh.

55. Chương 46: Tôi Yêu Em.

Hàn Thế Bảo ôm chặt Kelly vào lòng như sợ mất cô, như sợ sẽ không thể gặp lại cô. Đối với anh cô gái này từ khi nào đã đi vào trong lòng anh, anh nhớ nhung.. anh tìm kiếm cũng vô vọng, hôm nay gặp lại thật sự chỉ muốn giữ Kelly bên mình.

- Hàn tổng, anh không lạnh sao? - Bên ngoài gió rất mạnh, áo khoác của anh lại đang trên người cô.
- Em không còn câu hỏi khác sau bao nhiêu lâu gặp lại ư. - Hàn Thế Bảo buông Kelly ra, đặt hai tay mình trên bờ má cô.
- Hôm nay anh rất lạ, Hàn tổng. - Kelly ngược mắt nhìn Hàn Thế Bảo, hai bờ má cô càng đỏ hồng hơn.

Anh không đáp nắm lấy tay Kelly đưa cô đi vào bên trong khu trú chơi... nơi mà anh đã không thể kìm lòng mà hôn cô. Kelly lặng lẽ đi theo anh, hôm nay chỉ hôm nay thôi cô muốn được sống thật với trái tim đang đập mạnh hơn khi bàn tay to lớn của anh bao trọn bàn tay nhỏ bé của cô. Trời rất lạnh, gió cứ thổi mạnh nhưng cô lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Tôi nghĩ buổi tối nơi này phải đóng cửa chứ. - Kelly nhìn xung quanh, nơi này đã tắt hết đèn... các trò chơi cũng ngừng hoạt động.

Hàn Thế Bảo không trả lời câu hỏi của cô, đôi chân vẫn bước tới phía trước bàn tay vẫn nắm chặt tay cô. Hai người dừng lại ngay trước rạp chiếu phim, anh quay đầu lại nhìn Kelly, sau đó đặt hai tay ôm lấy eo cô. Anh nhìn vào đôi mắt của cô, sau đó hai tay ôm chặt eo cô hơn khẽ cúi người xuống đặt vào môi cô một nụ hôn... môi anh lạnh, hơi thở lại nóng phả vào môi cô... Kelly đón nhận nó, đáp trả nó, bàn tay cô ôm lấy lưng anh. Hai người cuồng nhiệt hôn, trời gió ngày một to hơn... hàng cây rung rung trước gió reo vui.

- Em uống rượu sao? - Hàn Thế Bảo dời khỏi môi Kelly hỏi.
- Có một chút, chỉ là rượu vang. - Kelly đỏ mặt mà đáp, nụ hôn kia chính là chưa từng trải qua lâu như vậy.
- Tôi đã nói em không được phép uống khi không có tôi bên cạnh. - Anh đưa tay nựng vào bờ má cô. - Em uống rượu vào rất là hư.

Cô đưa bàn tay mình lên trên gương mặt của anh, cô đã rất nhớ anh... đã rất muốn ôm anh.

- Hàn tổng, tôi thích anh. - Kelly nói, bỗng dưng bờ mi lại rơi một giọt nước mắt... cô đã thành thật với bản thân mình, chính là yêu kẻ thù.
- Tôi biết. - Anh đưa tay mình lên bờ môi mỏng của cô khẽ mỉm cười. - Cô đã nói với tôi rồi, không nhớ sao?
- Là... khi... nào? - Cô nhớ lại lần đó tại nhà riêng của anh, chẳng lẽ... - Lúc đó, anh giả vờ ngủ sao.
- Tôi không giả vờ, sao có thể nghe được câu đó từ môi em.
- Vậy anh, có thích tôi không?
- Không. - Hàn Thế Bảo lắc đầu đáp.

Kelly chợt buồn, là cô nghĩ sai rồi sao... anh ta vội vàng tìm cô vì điều gì... hôn cô vì điều gì.

- Là tôi yêu em. - Anh nói xong, một lần nữa đặt nụ hôn xuống môi cô...

Cô đứng im như bất động, tai cô ù đi khi nghe anh nói... anh đã nói yêu cô, và cô cũng yêu anh... nhưng hai chúng ta không thể đến bên nhau... nếu trước kia anh đừng tàn nhẫn như vậy, nếu trước kia anh chính là Hàn Thế Bảo hiện tại như cô đang nhìn thấy... có phải cô và anh sẽ hạnh phúc biết bao.

- Vì sao em khóc? - Hàn Thế Bảo nhìn thấy giọt nước mắt lấp lánh trên bờ mi cô liền hỏi.

- Hàn tổng, hôm nay là ngày vui nhất đối với tôi trong suốt mười năm qua... cũng là ngày tôi cảm thấy tim mình đau nhói như vậy. Hàn tổng, hôm nay là sinh nhật tôi... cũng chính là ngày tôi nhận ra tôi yêu anh nhiều hơn tôi nghĩ...

- Hôm nay sinh nhật em? - Hàn Thế Bảo hơi ngạc nhiên.

Kelly khẽ gật đầu.

- Chúng ta đi thôi. - Hàn Thế Bảo đưa cô ra khỏi trung tâm trò chơi.

Anh lái xe, cô ngồi một bên ngắm nhìn anh... đôi khi cô lại không thể tin con người này đã độc ác ra tay với cha mẹ mình, nhưng anh Thiên n sẽ không gạt cô. Kelly lắc đầu, ngày mai... mọi chuyện sẽ bắt đầu trở thành bi kịch.

- Chúng ta đi đâu? - Kelly khẽ hỏi.

Hàn Thế Bảo lái xe vòng quanh thành phố tìm kiếm để mua bánh kem nhưng có lẽ đã quá trễ... Hàn Thế Bảo liền quay đầu xe lái về biệt thự Hàn gia.

- Về nhà anh sao? - Kelly khẽ hỏi.

- Thật đáng tiếc, tôi đã lỡ mất sinh nhật của em rồi... nhưng tôi sẽ có một món quà bất ngờ mừng sinh nhật muộn của em.

Nói xong, anh đưa Kelly vào trong biệt thự đặt cô ngồi trong phòng bếp.

- Em ngồi yên ở đây... đợi tôi. - Hàn Thế Bảo ra về bí ẩn.

Kelly tò mò không hiểu anh ta đang bày trò gì đưa mắt quan sát. Cô vô cùng ngạc nhiên, là anh ấy đang làm bánh sao... nhìn cái dáng vẻ cao cao tự tại kia đang ra sức nhào bột khiến cô vô cùng buồn cười.

- Anh biết làm bánh sao? - Kelly tiến tới nhìn anh.

- Thế Bảo tôi có hái sao để tặng em cũng có thể.

- Anh dẻo miệng như vậy, hèn gì các cô gái đều vây quanh anh. - Kelly đưa tay lau bột dính trên má anh.

- Trông anh thật đáng yêu, không giống như Hàn tổng tôi từng nhìn thấy.

- Tôi chỉ cần một mình em ở bên cạnh tôi. - Anh dang rộng tay đặt cô vào lòng mình ôm trọn, bàn tay vẫn nhào bột trên bàn.

Hàn Thế Bảo đứng sau Kelly không thể nhìn thấy anh mắt buồn rười rượi của cô...

- Hàn tổng, anh thật lạ. - Kelly khẽ nói, bàn tay chạm chạm vào bột trên bàn.

Anh đưa môi hôn lên tóc cô, mùi hương trên tóc cô rất thân quen...

- Em ngoan ngoan quay về chỗ ngồi, đừng phá phách nữa.

Kelly mong chờ chiếc bánh mà Hàn Thế Bảo lấy từ lò nướng... cô hồi hộp như chờ đón một món ngọt tuyệt trần... Hàn Thế Bảo cuối cùng cũng mang chiếc bánh mà anh bỏ công làm tặng cô.

- Anh thật khéo tay. - chiếc bánh nhỏ xinh xắn trước mặt cô.

- Tặng em, chúc em sẽ gặp được nhiều hạnh phúc và may mắn.

- Cảm ơn anh.

Hàn Thế Bảo lấy trong tủ một chai rượu... cùng hai chiếc cốc sau đó mang ra bàn ăn mà khui ra rót vào hai cốc.

- Mừng em thêm tuổi mới. - Đưa chiếc cốc về phía Kelly.
- Không phải anh nói tôi uống rượu sẽ rất hư sao? - Kelly cầm lấy ly rượu trên tay.
- Em hư... tôi sẽ chiều em. - Anh bật cười.

Kelly cũng bật cười, cả hai cùng ly thật lãng mạn mà đưa cốc rượu màu đỏ mận lên miệng khẽ uống.

Tiếng nhạc du dương vang lên, anh mời cô một điệu nhảy lãng mạn... sau đó cả hai chìm vào men say và khúc nhạc du dương, đó là men say tình ái...

Hàn Thế Bảo ôm Kelly nâng lên, đưa môi anh chạm vào môi cô... đôi bàn tay tham lam đặt vào bờ hông căng mọng, đôi môi chiếm lấy đôi môi cả hai từ từ tiến vào phòng ngủ.

56. Chương 47: Anh Chính Thức Sẽ Thuộc Về Tôi

Nếu là tình yêu thật sự... dù có đi bao xa, dù có muốn quên cách mấy... rồi nhân duyên sẽ mang họ về bên nhau.

- Kelly, anh yêu em. - Hàn Thế Bảo đưa cô vào phòng mình, cánh cửa phòng ngủ đóng lại nghe một tiếng "ầm", sau đó là ánh đèn song sáng khắp căn phòng rộng.

Kelly như lạc vào một cõi mê hoặc, men rượu kia lại khiến cô mất kiểm soát... hiện tại cô lại đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào kia của anh, loại kích thích khiến cô phát cuồng... cô thừa nhận mình rất thích hôn anh. Đôi môi anh vì sao lại mềm như vậy, nụ hôn đó vì sao lại quyến luyến như vậy... lời nói của anh đi vào tai cô đầy sự cứng chiều.

Kelly hiện tại chỉ muốn mãi mãi... là mãi mãi được anh cưng chiều như vậy. Cô đáp trả anh cuồng nhiệt, bàn tay cô đặt phía sau lưng rộng của anh mà bóp chặt... nếu anh cứ tiếp tục hôn cô như vậy... cô sẽ tan chảy mất.

Hàn Thế Bảo chính là không muốn dứt ra khỏi cô, anh từ từ tiến một bước... Kelly lại lùi một bước mà tiến về phía giường lớn. Toàn thân anh nóng dần lên, thân thể cô gái nhỏ đang nằm trên giường lớn...

Hàn Thế Bảo nhìn qua đặt một nụ hôn trên trán Kelly... buông lỏng mọi thứ.

Thành thật mà nói tôi rất muốn em... nhưng tôi không muốn làm khổ em. - Hàn Thế Bảo buông Kelly ra... vào trận chiến ngày mai, anh thật sự không thể xác định mình có thể quay về hay không... vì vậy anh là muốn gặp lại cô một lần...

Kelly nóng rang toàn thân, tim đập mạnh... anh lại buông cô ra, Hàn Thế Bảo đứng lên Kelly liền kéo tay anh mà vật xuống giường.

Anh liền kinh ngạc, Kelly vì sao lại mạnh như vậy... thân thể anh cao hơn mét tám, cơ thể cường tráng săn chắc, một cô gái nhỏ nhắn như cô có thể vật anh được ư.

- Anh chính thức... sẽ thuộc về tôi. - Kelly nhìn Hàn Thế Bảo bật cười, vang! cô chính là đã thấm men rượu và bắt đầu "hư".

- Kelly, em say rồi. - Hàn Thế Bảo nằm dưới thân Kelly khẽ nói, bao nhiêu năm qua anh quen rất nhiều cô gái... có lẽ đây là lần đầu phải chịu trận nằm dưới.

Kelly đặt tay mình lên môi Hàn Thế Bảo cười lớn: "Hàn tổng đại tài, bờ môi của anh vì sao lại ngọt ngào như vậy... tôi sẽ ăn anh cho đến hết."

Hàn Thế Bảo lần này vô đầu bức tóc... cô gái này uống rượu vào lại "hư" hơn mức anh tưởng tượng. Nếu cô đã muốn ăn anh, anh cũng không dám phản kháng.

Bàn tay cô từ bờ môi anh vuốt sang gò má đầy đặn sau đó lại bóp chiếc mũi cao trên gương mặt không một chút khuyết điểm của anh lại khẽ cười, nụ cười trên môi Kelly vô cùng đều đặn... hệt như cô chính là một nữ cường bạo... đang sắp làm thịt con mồi.

Chiếc áo Hàn Thế Bảo bị Kelly cởi ra từng chiếc cúc một để lộ bộ ngực săn chắc láng mịn, cô đưa tay khẽ chạm vào nó... sau đó buông ra lời trêu chọc: "Anh có cam chịu chết dưới tay tôi không?"

Bàn tay cô chạm vào thân thể mát lạnh, toàn thân anh nóng ran... "em trai lại đang gào thét", anh bật dậy đặt cô dưới thân mình, đôi bàn tay không ngừng làm việc mà kéo bộ váy trên cơ thể hấp dẫn.

- Là vì em khiêu khích tôi. - thân thể Kelly phơi trần trước mắt anh, Hàn Thế Bảo vứt bỏ những thứ vướng víu trên cơ thể hai người lao vào cuộc kích tình.

"Em trai" đang gào thét phía dưới... anh từ từ tiến vào nơi sâu thẳm của cô...

Đôi chân mềm Kelly nhú lại... "Á, anh... anh làm tôi đau... á..." - Tiếng Kelly hét lên, sau đó mở đôi mắt mình ra... vì cơn đau mà cô đã tỉnh cơn mê trong mem rượu... cô nhận ra chính mình đang nằm dưới thân anh.

- Hàn tổng, tôi không muốn... không muốn... mau buông tôi ra. - Kelly không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Hàn Thế Bảo lúc này căng trảng tinh lực, không phải muốn dừng là có thể dừng... vả lại đã lâu chưa có loại hưởng thụ này, cơ thể cô khiến anh say đắm và mê hoặc... trước đến nay anh từng gần khá nhiều phụ nữ bên cạnh... nhưng cảm giác khiến anh bùng nổ này chỉ ở trên cơ thể cô.

- Muộn rồi vịt nhỏ, em đừng hòng thoát đi. - Hàn Thế Bảo nhất định không buông, mặc cho Kelly chống trả... lần này anh ăn cô cho hết... không ngừng di chuyển.

- Ừm... - Kelly trải qua cơn đau đớn kia... lại có cảm giác lạ đến khó tả... không kìm chế mà rên khẽ, ngón tay bấu chặt lấy lưng anh muốn bật máu, cả người cong lên run rẩy dưới thân anh.

Khóe môi Hàn Thế Bảo cười nhếch môi khẽ mằn nguyện... anh chính là làm những việc này rất có kinh nghiệm chiêu phụ nữ... cô làm sao có thể cưỡng lại mê hoặc từ anh... muốn thoát ra khỏi anh sao, không dễ.

Đôi môi anh tiếp tục chiếm lấy môi cô, hạ thân bên dưới không ngừng hoạt động... Kelly bị anh kích tình đến quên cả bản thân mình, quên cả người đàn ông phía trên cô là ai. Cô thừa nhận... ngay tại lúc này cô muốn trút bỏ tất cả để bên anh.

- Kelly, Kelly, gọi tên tôi. - Hàn Thế Bảo đưa miệng vào tai Kelly thổ thở nói, sau đó cắn nhẹ vành tai. Cô như có một cơn điện ngang qua người, toàn thân một lần nữa ớn lạnh.

- Thế Bảo... dừng lại đi... em không thể chịu được nữa. - Kelly lắc đầu nói, cô có cảm giác sắp nổ tung.

- Có thật là em muốn tôi dừng lại... - Hàn Thế Bảo đưa tay cương chiều nhủ hoa đỏ hồng trên nơi kiêu hãnh nhất của người phụ nữ. - Tôi biết... em không hề muốn tôi dừng lại.

Anh hung hãn đoạt lấy, cô kích tình bên dưới... hết lần này đến lần khác... Hàn Thế Bảo đưa tinh lực của mình vào bên trong Kelly không suy nghĩ... chỉ là quá ham muốn cơ thể này... gương mặt cô không đẹp nhưng trên người có một mùi hương khiến anh chỉ muốn chiếm lấy, không thể kiềm chế cảm giác.

Họ hoạt động đến gần sáng, Hàn Thế Bảo nhìn cô gái nhỏ nhắn đang nằm ngủ như một chú vịt con nép vào đôi cánh của mẹ. Nhưng anh thì không phải mẹ cô, và anh tự hứa với bản thân sẽ yêu thương cô hơn hết thấy mọi người, nhìn vết máu hồng trên ra giường... Hàn Thế Bảo khẽ đưa bàn tay vuốt cặp má của cô mà mỉm cười.

Điện thoại từ Tuấn Anh, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng... chỉ cần Hàn Thế Bảo ra lệnh mọi người sẽ bắt đầu hành động.

- Kelly, đợi anh... khi mọi thứ giải quyết anh sẽ đón em rời xa nơi này... đến một nơi chỉ có chúng ta. - Anh kéo chân đắp ngang vai cô, đặt một nụ hôn trên trán cô sau đó nhẹ nhàng rời đi sợ cô thức giấc.

Kelly đôi mắt vẫn nhắm lại, nhưng giọt nước mắt từ khóe mi rơi ra...

Hạ Tuyết tỉnh lại thì đã nhìn thấy Win và Tú Anh... nhớ lại khi nãy vừa lên xe đã bị bọn họ chụp thuốc mê mà mê man đến lúc này. Đến khi tỉnh lại vì sao hai người đàn ông nay lại đang chăm chăm nhìn cô như vậy.

- Vì sao lại là hai người. - Hạ Tuyết khẽ nói.

- Tỉnh rồi sao, em ngốc như vậy... ai em cũng có thể đi theo sao hả. - Tú Anh lo lắng ngồi bên cạnh Hạ Tuyết, khi cô tỉnh lại liền tức giận mà nói bàn tay nắm lấy tay cô.

Win nhìn thấy liền gạt tay Tú Anh ra khỏi tay Hạ Tuyết. - Chú cũng có thông minh hơn người sao? Cũng vì quá ngốc mà bị bắt đến nơi này. - Win đỡ Hạ Tuyết dậy. - Có tôi ở đây, em đừng sợ.

- Đây là đâu? - Hạ Tuyết khẽ hỏi Win.

- Hàn phu nhân bắt chúng ta nhốt ở đây, có lẽ chỉ là gây khó dễ với cha tôi... sẽ không sao đâu.. em đừng lo.
- Win trấn an Hạ Tuyết, không muốn cô hoảng sợ.

- Còn anh ta, vì sao cũng bị bắt? - Hạ Tuyết nhìn qua Tú Anh.

- Chuyện này, phải hỏi chú ấy thôi. - Win lắc đầu.

Tú Anh không đáp, không muốn cô biết rằng anh đã đến tìm cô mà đi theo đến đây... anh đã nói sẽ không tìm cô nữa, không muốn cô biết rằng anh đã không thể chịu đựng nổi cái nỗi nhớ dai dẳng kia.

- Tú Anh, anh ngồi yên. - Hạ Tuyết chột nói.

- Có việc gì sao? - Tú Anh ngạc nhiên.

Hạ Tuyết bước lại gần Tú Anh, sau đó hai tay nắm lấy cổ áo của Tú Anh từ từ tháo từng chiếc cúc áo ra.

- Này, cô... cô muốn gì hả. - Tú Anh ngăn Hạ Tuyết lại.

- Mau cởi ra cho tôi. - HẠ Tuyết mất bình tĩnh mà nói.

Win nhìn Hạ Tuyết trợn mắt, không phải vì thuốc mê quá liều mà cô còn đang mê sảng ư... hành động của Hạ Tuyết trước giờ chưa bao giờ thấy... cô là một cô gái nhẹ nhàng và yếu đuối.

- Cô điên à... không được cởi. - Tú Anh dùng hai tay ôm lấy cổ áo mình không cho Hạ Tuyết tấn công.

Hạ Tuyết quyết tâm nhìn sang phía Win nói:” Win, giúp tôi cởi áo anh ta ra.”

- Hả, tôi sao? - Win giật mình.

- Nhanh tới giúp tôi, tôi sẽ giải thích sau. - HẠ Tuyết nói tiếp.

Win tất nhiên chiều theo ý cô. Tú Anh không thể nào ngăn lại hai người, Win lại cao lớn như vậy... Chiếc áo sơ mi cuối cùng cũng bung hết cúc áo ra để lộ vết thương trên ngực anh.

Win nhìn vết thương giập mình, anh biết là trước kia Tú Anh bị thương nhưng không ngờ nó lại nghiêm trọng như vậy.

HẠ Tuyết nhìn vết thương kia, không nói một lời... nước mắt chỉ khẽ rơi xuống... vết thương này chỉ là vừa liền sẹo còn đỏ ửng lớp da non.

- Nói cho tôi biết, hai tháng qua anh đi đâu hả... là đi đâu. - Hạ Tuyết hét lên.

- Tôi... tôi đi công tác... - Tú Anh che lại vết thương mà nói.

- Anh nghĩ có thể lừa tôi sao, Hà Tú Anh... lần đó chắc chắn không phải người gặp tôi ở bệnh viện là anh, có phải không? Là anh trai anh đã đến, phải không? - Hạ Tuyết là một cô gái thông minh, cô có thể suy đoán

. - Không... là... tôi...

- Với vết thương này, anh không thể có gương mặt hồng hào không một chút đau đớn kia mà đến gặp tôi... lại nói ra những câu như nhát dao đâm vào tim tôi. - Hạ Tuyết khóc lớn. - Vì sao hả, anh phải nói cho tôi

biết sự thật... anh biết tôi đã đau lòng thế nào khi anh đi không, vì sao lại bỏ lại tôi với vết thương trong tim như vậy.

Win thần thờ, anh dường như hiểu được mọi chuyện... họ là thật sự yêu nhau nhưng vì anh... mà không thể đến với nhau.

- Hạ Tuyết... chuyện cũ đã qua... cho nó qua đi. - Tú Anh lau dòng nước mắt trên mi Hạ Tuyết. - Em đừng quyến luyến những thứ đã qua như vậy, Win yêu em... và em là bạn gái cậu ấy.. phải biết trân trọng những thứ đang đó, hiểu không?

Tiếng vỗ tay từ phía ngoài, cả ba cùng nhìn về phía cánh cửa. Hàn phu nhân cùng Hàn Liên Chi và Mai Hoa cùng nhau đi vào, tiếng vỗ tay kia phát ra từ bàn tay ác quỷ của Hàn phu nhân.

- Không ngờ lại là một cuộc tình tay ba đầy cảm động, nhưng yên tâm đi... ta sẽ cho cả ba cùng đi về địa phủ mà tiếp tục... không gián đoạn.

Tú Anh và Win cùng bước lại che chắn cho Hạ Tuyết.

- Hàn phu nhân, phu nhân vẫn còn nuôi hy vọng dốc chiếm The Win sao? - Tú Anh nói. - Năm đó không phải khi cha của Hàn tổng qua đời, bà đã mang hết số tiền trong ngân hàng sang Mỹ trốn chạy, để một mình Hàn tổng ở lại chịu trận với nón nợ của The Win... và cả những thất bại thảm hại. - Tú Anh rít lên, lúc đó cả Hàn tổng, anh trai anh và anh đều cứ ngỡ mọi thứ tiêu tàn... . - Nay Hàn tổng khôi phục lại, nó đã không còn là tài sản của gia đình bà nữa rồi, gia sản nhà bà là một đồng phế thải mà Hàn tổng đã dọn dẹp giúp bà.

- Haha, quả nhiên là con trai của thư kí Hà... lời lẽ vô cùng sắc bén như vậy. - Hàn phu nhân cười lớn. - The Win là do cha ta lập nên, vì vậy nó thuộc về ta.

Những chuyện này Win không hề hay biết, anh cũng chưa từng nghe ai kể qua, không ngờ cha anh Hàn Thế Bảo lại là một người tài giỏi như vậy...

- Mẹ, đừng nói nhiều với bọn chúng... chúng ta giết tên nhãi Tú Anh trước... vì hấn mà năm đó con đã không ra tay giết đứa con hoang kia được.

- Haha, thì ra cô còn nhớ sao... năm đó Hàn tổng si mê cô nên không phòng ngừa cô... còn tôi, làm sao cô có thể qua mắt. - Hà Tú Anh bước lên một bước. - Giết tôi đi, hằng đêm tôi sẽ về cưỡng bức cô.

Hàn Liên Chi tức giận đến nóng mặt, trên tay cầm một khẩu súng đưa về hướng Tú Anh.

- Xem ra cô rất nóng lòng được tôi cưỡng bức. - Tú Anh cười lớn.

Hạ Tuyết hoảng hốt nhanh chóng chạy ra phía trước Tú Anh mà che chắn cho anh.

- Dì Liên Chi, xin dì đừng bắn... - Hạ Tuyết thét lên.

- Dì sao, haha, cút ngay nếu không tao bắn cả mày. - Hàn Liên Chi chửi lớn.

Tú Anh đẩy Hạ Tuyết về phía Win, lạnh lùng nói:” Giao cô ấy cho cậu, nhất định phải chăm sóc cho tốt.”

- Nào cô em, bắn đi... - Tú Anh nhìn Liên Chi cười nhếch mép. - Cô không phải là rất muốn đàn ông sao, chỉ tiếc là Hàn tổng cũng chưa từng động qua cô... xem ra cô kém hấp dẫn như vậy. - Tú Anh trêu người, anh muốn cơn điên của Hàn Liên Chi tập trung vào mình, Hạ Tuyết và Win sẽ an toàn thêm một khoảng thời gian nữa... anh tin Hàn tổng và Tuấn Anh đang đến.

Hàn Liên Chi lên cò, đưa khẩu súng nhắm vào đầu Tú Anh...

- Liên Chi, ngừng lại. - Hàn phu nhân lên tiếng.

- Mẹ... để con giết chết cái tên mồm mép này... - Liên Chi hơi trùng tay.

- Khốn kiếp, vì sao ta không nghĩ ra sớm hơn. - Hàn phu nhân vừa suy nghĩ vì sao Tú Anh không sợ chết mà chọc giận Liên Chi... lại nghĩ đến sự xuất hiện của Tú Anh bất ngờ... hấn ta có lẽ đã báo cho Hàn Thế Bảo biết, đây chính là kẻ kéo dài thời gian. - Mau, đưa bọn chúng thay đổi vị trí, Hàn Thế Bảo đang đến.

Cả ba bị ra ngoài khỏi căn nhà lớn.

- Hàn tổng, bọn chúng đưa con tin ra khỏi nhà rồi. Có lẽ vì bắt được Tú Anh nên bà ta đã biết mọi chuyện.
- Tuấn Anh ngồi trên xe liền thông báo cho Hàn Thế Bảo đang ngồi chiếc xe khác.

- Đừng bức dây động rừng, cậu cùng anh em đi theo xe chở bọn nhóc, tôi sẽ đi theo chiếc xe của Hàn phu nhân. - Hàn Thế Bảo ra lệnh.

- Tôi sẽ cử vài người theo anh.

- Không cần, quan trọng là cứu người... còn bà ta... tôi muốn tự mình giải quyết.

Hàn Thế Bảo nói xong liền cúp máy, chiếc xe bên trong đã nổ máy rời đi... Tuấn Anh liền đuổi theo...

Anh lặng lẽ bước xuống đi về phía Hàn phu nhân đang chuẩn bị lên xe, bà không ngờ Hàn Thế Bảo liều mạng một mình đi đến chỗ của bà.

- Con lại ngạo mạn như vậy... không biết sợ gì cả. - Hàn phu nhân trên tay cầm một khẩu súng... bước về phía Hàn thế Bảo.

- Hàn phu nhân... tôi đến đây để cảm ơn bà. - Hàn Thế Bảo nói. - Cảm ơn bà đã biến tôi từ một đứa trẻ không cha mẹ ở cô nhi viện thành một đại thiếu gia của Hàn gia... mặc dù sau đó bà đã đẩy tôi về nơi đó một lần nữa.

- Cậu là một đứa trẻ không nghe lời, đừng trách ta đã đẩy cậu về nơi cậu vốn phải sống... nhưng cuối cùng tên Hàn Thế Hùng kia lại tìm ra cậu.

- Bà muốn tôi giống cô ta sao. - Chỉ về Hàn Liên Chi. - Cô ấy từ một cô bé ngây thơ trong sáng ở bên bà hiện tại đã biến thành một kẻ ác độc giết người không gớm tay.

Hàn phu nhân bật cười, sau đó đưa súng lên đối diện Hàn Thế Bảo nói: "Ta chưa từng thấy cậu sợ hãi, kể cả khi ta đẩy cậu xuống trước trại trẻ mồ côi... ta muốn khi đối diện với cái chết... cậu còn ngạo mạn mà giương mắt hay không?"

- Con người ai cũng phải chết... chết như thế nào cũng không quan trọng. Bà có thể giết tôi, nhưng tài sản Hàn gia cũng sẽ không thuộc về bà. - Hàn Thế Bảo cười lớn. - Bà làm sao có thể biết được, dù bà giết Win... giết tôi... bà cũng là kẻ trắng tay.

Hàn phu nhân tức giận... nếu Hàn Thế Bảo chết... Win chết... chẳng phải Hàn gia chỉ còn một mình bà hay sao... có lẽ cậu ta chỉ hù dọa. Cò súng đưa lên đầu Hàn Thế Bảo, Hàn phu nhân khẽ nói: "Đừng trách ta độc ác, chỉ trách con không nghe lời ta đứng về phía Hàn Thế Hùng."

- Đoàn... tiếng súng vang lên làm rung động.

Máu tuông ra một khoảng lớn, người đổ xập xuống đất....

57. Chương 48

- Mẹ, mẹ ơi. - Hàn Liên Chi kinh hãi nhanh chóng chạy tới đỡ Hàn phu nhân vừa làm rơi khẩu súng mà ngã quỵ xuống, máu từ trên bắp tay tuông ra không ngừng. - Là kẻ nào, kẻ nào mau ra mặt.

Không gian im lặng như tờ, chỉ nghe tiếng gió rít lên đung đưa đám lá cây rì rào. Hàn Thế Bảo cũng thật sự không hiểu vừa rồi là ai đã giải cứu anh trong tình thế nguy kịch đó.

Hàn phu nhân bị thương ở tay, máu từ trên tay bà nhỏ giọt xuống thành vũng... bà tay không bỏ cuộc... gượng sức nhắt khẩu súng lục dưới đất nhắm về phía Hàn Thế Bảo.

- Mày phải chết. - Hàn phu nhân đưa khẩu súng hướng về anh, bàn tay rung rung như không đủ sức.

- Đoàn - Lại một tiếng súng nữa vang lên.

Khẩu súng trên tay rơi xuống, cả hai cánh tay bà ta đều bị thương.

Hàn Thế Bảo cảm thấy kì lạ, là kẻ nào lại ra tay với Hàn phu nhân nhưng cố tình không muốn giết, chỉ bắn vào cánh tay để bà ta không thể làm gì được nữa.

Hàn Liên Chi sợ đến xanh mặt, trên thân cô đã thấm đầy máu của Hàn phu nhân... bà ta như lịm đi vì đau đớn và mất khá nhiều máu. Mùi tanh của máu xông lên mũi, Hàn Liên Chi liền ngất đi.

Chiếc xe hơi màu đen từ phía xa lao tới, thắng "két" một tiếng nghe rít tai, chính là Hoàng Thiên Phúc và Hoàng Thiên Ân đang bước xuống.

- Hai người... vì sao lại có mặt nơi này? - Hàn Thế Bảo quay đầu về phía Thiên Ân đang bước tới.

- À... Hàn tổng, xem ra nhà cậu đang thanh lý lẫn nhau mà dành có gia tài kết xù kia... - Hoàng Thiên Phúc khoanh tay đứng một chỗ. - Tôi chỉ đến làm khách... tôi sẽ không có bất cứ hành động nào.

- Người bắn Hàn phu nhân, không phải người của Hoàng gia ông sao?

- Không phải ông ấy, chính là tôi. - Kelly từ trong bóng tối của màn đêm đen kịt mà bước ra... trên tay cầm khẩu súng từ từ mà bước đến.

Thiên Ân nhìn thấy Kelly liền đi lại gần cô: "Phát súng đó, không phải em đã nhầm sai vị trí sao?"

- Bảo My... là cô sao? - Hàn Thế Bảo nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia trên tay cầm súng, sau đó lại giật mình khi trên người cô là bộ trang phục mà đêm qua Kelly đã mặc đến gặp anh. Hàn Thế Bảo nhìn Kelly bằng cái nhiu mày suy nghĩ, họ giống nhau từ dáng đi và thân hình... Trước kia vì Kelly thường mặc những bộ trang phục thùng thình... anh đã không nhận ra... nhưng đêm qua cô diện bộ đầm ôm sát cơ thể kia, chính là hình dáng quyến rũ thường ngày của Bảo My.

- Đúng vậy, là tôi... chính tôi đã nổ súng. - Kelly đáp.

- Kelly, kết thúc mọi thứ đi... - Hoàng Thiên Phúc khẽ nói.

- Kelly, Bảo My, Phạm Bảo My... tiểu thư nhà họ Phạm. - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly khẽ nói, anh đã nhận ra...

- Anh nhận ra rồi sao... Hàn tổng. - Kelly đưa khẩu súng hướng về Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo gạt đầu, nhìn khẩu súng rung rung trên tay Kelly, trên gương mặt anh không có chút biểu cảm của sự sợ hãi chỉ khẽ cười: "Vì sao em muốn giết tôi?"

- Hàn Thế Bảo, anh đã nhận ra tôi chính là cô con gái duy nhất của Phạm gia lại con ngây ngô hỏi lí do sao. Chính anh đã giết cha mẹ tôi. hủy diệt một gia đình đang sống trong hạnh phúc, biến tôi thành một cô nhi không cha không mẹ... Tôi hận anh, Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo nhìn về hướng Hoàng Thiên Phúc đang nhoen cười... thì ra chính ông ta đã che giấu cô và gieo vào đầu cô gái ngây thơ những điều dối trá. Nhưng... nếu cô là Kelly... anh làm sao có thể nói ra sự thật... sự thật ấy sẽ khiến cô đau lòng đến chết.

Thêm một chiếc xe thắng rít lại mà lao tới phía Kelly, cô nhanh chóng né được sang một bên té ngã... Tuấn Anh nhanh chóng bước xuống dùng súng hướng về người đang đe dọa tính mạng của Hàn tổng sau đó khóa tay cô dùng súng chĩa vào đầu, nhưng khi nhìn thấy Bảo My liền kinh ngạc.

- Là cô. - Tuấn Anh nói... nhưng khẩu súng vẫn hướng về phía Kelly.

- Không được bắn, thả cô ấy ra. - Hàn Thế Bảo liền nói.

- Nhưng... cô ta... - Tuấn Anh ngập ngừng.

- Hà Tuấn Anh... mau buông cô ấy ra. - Hàn Thế Bảo hét lên.

Tuấn Anh buông Kelly ra sau đó lùi về hướng Hàn Thế Bảo giương súng về phía bọn họ.

- Hàn tổng, anh lên xe đi trước tôi sẽ giữ chân bọn chúng.

- Tuấn Anh... đừng làm loạn nữa... - Hàn Thế Bảo nói xong đi về phía Kelly nhặt khẩu súng cô làm rơi xuống đất đưa vào tay cô, sau đó kéo tay cô hướng vào tim anh. - Nếu em thật sự nghĩ con người tôi xấu xa như vậy, em hãy bắn đi... để thù hận trong em tan biến... và sống thật hạnh phúc.

- Thế Bảo. - Kelly nhìn anh... vì sao anh lại là kẻ thù của cô... vì sao cô lại đi yêu chính kẻ thù của mình.

- Kelly, giết hắn đi... em đã đợi ngày này 10 năm rồi. - Thiên Ân nói lớn.

- Bắn đi... rồi em sẽ không còn phải sống trong thù hận nữa. - Hàn Thế Bảo mỉm cười.

Cô nhìn anh... sau đó nhìn sang anh Thiên Ân... khẩu súng trên tay chỉ cần bóp cò thì người đàn ông cô yêu thương sẽ ra đi mãi mãi.

Kelly nhắm mắt lại, nước mắt ướt đầm bờ mi, bàn tay rung rung đưa vào cò súng.

- Ba, mẹ... con trả thù cho hai người. - Kelly hét lên.

- Nếu cô dám bắn, bọn họ sẽ phải chết. - Một giọng nói xa la vang lên, giọng nói kia đầy sự ra lệnh.

Cô nhìn về hướng đó... đã nhìn thấy hai cha con Hoàng Thiên Ân và Hoàng Thiên Phúc bị người của Trần Hậu từ phía sau khống chế.

- Thật cảm ơn sự giúp đỡ của anh, Trần Hậu... nhưng chuyện này không cần anh xen vào nữa... hãy buông bọn họ ra đi. - Hàn Thế Bảo liền nói.

- Xin lỗi Hàn tổng, tôi không phải người của anh nên không thể nghe lời anh. - Trần Hậu đáp, anh tất nhiên là biết nếu không làm như vậy Kelly chắc chắn sẽ giết chết Hàn Thế Bảo. - Cô gái, mau buông súng... chúng ta đổi người. Một đổi 2, không phải cô quá lời sao?

- Giết hắn đi... đừng lo cho anh, Kelly. - Thiên Ân hét lên.

Trần Hậu liền dùng súng nhắm vào đầu Thiên Ân khẽ nói: "Thật sự không lo được sao."

- Được, tôi đổi. - Kelly buông súng... sau đó đi về hướng hai người nhà họ Hoàng.

Hàn Thế Bảo cầm tay Kelly lại...

Kelly nhìn bàn tay anh đang nắm chặt bàn tay cô, Kelly đẩy tay anh ra đau lòng quay lưng bước đi.

Chiếc xe màu đen đưa hai người nhà họ Hoàng và Kelly đi xa, Hàn Thế Bảo đứng đó nhìn cho đến khi chiếc xe mất hút.

- Hàn tổng, còn bọn người này. - Tuấn Anh chỉ về Hàn phu nhân và Hàn Liên Chi.

- Mang đến bệnh viện. - Hàn Thế Bảo nói xong, lên xe bỏ đi...

Hà Tuấn Anh ở lại dọn dẹp vết tích... Kelly lại chính là Bảo My, cũng chính là cô con gái của Phạm gia năm đó bị mất tích, không ngờ chính Hoàng Thiên Phúc đã che giấu cô ấy... Tuấn Anh chợt nhận ra, ánh mắt Hàn tổng trao cho Kelly... và cô dù thù hận cách mấy cũng không nỡ ra tay...

Trên chiếc xe màu đen... Kelly ngồi yên lặng không nói một lời, đôi mắt ảm đạm sụp xuống. Cô là kẻ vô dụng, kẻ thù cô đợi 10 năm trước mắt cũng không thể ra tay... lại mang bản thân đi yêu thương...

- Không sao, chúng ta sẽ tìm cơ hội khác. - Thiên Ân vỗ vai Kelly nói.

Kelly không đáp, ngồi như bất động... Cơ hội khác ư, liệu cô có thể ra tay với anh.

Hàn Thế Bảo quay về biệt thự Hàn gia, hiện tại trong lòng anh như đang cuộn cuộn sóng... Kelly chính là đang hận anh, anh lại không thể nói ra sự thật với cô. Những chuyện năm đó, chính Hàn Thế Hùng đã kể lại mọi thứ với anh, nhờ anh chăm sóc Win và tìm kiếm cô con gái tên Phạm Bảo My kia...

"Đó là một đứa trẻ bất hạnh, vì vậy đừng để con bé biết sự thật này... hãy để con bé sống một cuộc sống vô tư vô lo." - Lời trấn an của Hàn Thế Hùng một lần nữa hiện ra trong tâm trí anh.

Anh bước vào phòng ngủ... mùi hương của cô vẫn còn đọng lại trên chiếc giường lớn... Hàn Thế Bảo đưa tay sờ lên chiếc gối mà đêm qua cô nằm... bản thân cảm thấy không có hướng giải quyết.

Mọi thứ đã được giải quyết xong, cả Win, Hạ Tuyết và Tú Anh đều được cứu thoát an toàn. Hàn phu nhân và Hàn Liên Chi được đưa vào bệnh viện trong coi cẩn thận... Mai Hoa người của Trần Hậu dạy ột bài học sau đó tổng vào "động".

Lần này thì Tú Anh không thể nào thoát được truy hỏi của Hạ Tuyết, Win vẫn bên cạnh im lặng không nói một tiếng... anh muốn Hạ Tuyết có sự lựa chọn riêng của cô.

Hạ Tuyết bước vào phòng của Tú Anh tại biệt thự Hàn gia, cô bất ngờ bước vào nên Tú Anh không kịp trở tay... Hạ Tuyết hoàn toàn choáng ngợp trước khung cảnh trước mặt... trên tường, trên dây móc đều là hình của cô... tất tần tật mọi thứ hành động cử chỉ đều ghi lại trên những bức ảnh trong phòng Tú Anh.

- Hạ Tuyết... tôi... - Tú Anh nhìn biểu cảm trên gương mặt Hạ Tuyết, không biết phải giải thích với cô thế nào.

- Anh chụp tôi khi nào? - Hạ Tuyết nhìn vào bức hình cô đang ngửi một nụ hoa bên ngoài khuôn viên Hàn gia, lúc này cô chỉ là một Osin bên cạnh Win.

- Chụp cô hằng ngày, từ ngày này sang ngày khác... chụp mọi lúc... - Tú Anh lặng người nói.

- Vì sao anh chụp tôi. - Hạ Tuyết hỏi tiếp.

- Vì... khi đó.. tôi yêu em. - Tú Anh đáp.

- Còn hiện tại... - Hạ Tuyết nhìn vào bức hình cô đang đi siêu thị gần chung cư an khang.

Tú Anh không đáp, kéo tấm hình Hạ Tuyết đang nhìn xuống khỏi móc treo vứt đi. Anh đặt hai tay lên vai Hạ Tuyết, ánh mắt hẳn lên sự chịu đựng.

- Lâm Hạ Tuyết, cô có quyền gì mà chấp vắn tôi... nếu cô không thích tôi sẽ vứt hết những thứ này... nó không có ý nghĩa gì cả... cô hiểu không... không còn một chút ý nghĩa nữa. - Tú Anh nói xong, giật dây treo hình đứt xuống nền.

- Tôi hiểu. - Hạ Tuyết khẽ nói. - Đã làm phiền anh. - Cô bước nhanh ra khỏi phòng Tú Anh.

Win nép người sang một góc không để Hạ Tuyết nhìn thấy anh... đợi khi Hạ Tuyết đi xa Win bước chân vào phòng Tú Anh...

- Chú. - Win khẽ gọi.

- Cậu ra ngoài đi... - Tú Anh không nhìn Win, tâm trạng hiện tại của anh rất tệ.

- Tôi quyết định sẽ đi du học, Hạ Tuyết... giao lại cho chú. - Win quay đầu khẽ nói, anh không muốn xen vào chuyện tình cảm của họ,... khiến cho nó bị thương như vậy.

58. Chương 49: Ra Đi

Hạ Tuyết đi ra khỏi phòng Tú Anh, trong lòng nặng trĩu... cô đã hiểu ra rằng Tú Anh là vì cô và Win có mối quan hệ nên luôn tỏ ra xa lánh dù cho trong lòng anh đau cách mấy. Và cả cô, nếu Tú Anh thừa nhận tình cảm, liệu có có thể bỏ rơi Win được không... Hạ Tuyết bỗng đứng nằm trong một sự rắc rối. Cô hiện tại là không thể bước tới chạm vào Tú Anh vì có một sự ngăn cách như một bức tường lớn cứng gấn... chính là Win. Hai tay ôm lấy cơ thể, Hạ Tuyết hướng đôi mắt còn ướt nhìn về phía xa, cô suy nghĩ về mọi chuyện mà suy nghĩ về mọi thứ đang xảy ra. Từ phía sau, Win bước tới đứng ngang về phía Hạ Tuyết, anh nhìn sang cô gái có số phận bi thương này... cô ấy chính là yêu chú Tú Anh, và anh quyết định sẽ tác hợp cho họ. - Hạ Tuyết, chúng ta có lẽ chỉ bước đến đây thôi... tôi muốn chia tay. - Win khẽ nói. Hạ Tuyết dường như không thể tin vào tai mình, cô quay sang phía Win dùng ánh mắt lo âu mà nói:” Anh...anh nói... gì cơ?” - Tôi sẽ sang Mỹ du học, có lẽ sẽ không quay về nữa... trước tiên tôi muốn chấm dứt với em. - Win lạnh lùng nói. - Chú Tú Anh sẽ chăm sóc tốt cho em, đừng vì tôi mà tự làm khổ bản thân mình như vậy. - Win khẽ lau giọt lệ trên mi Hạ Tuyết. - Cũng đừng khóc nữa, em sẽ hạnh phúc khi tìm đến nơi trái tim em hướng đến. - Win... tôi không muốn anh đi. - Hạ Tuyết nắm tay Win. - Tôi không muốn vì tôi mà anh phải sống những tháng ngày cô đơn bên đất khách... tôi biết mình cần gì và muốn gì... bởi vậy anh đừng đi. - Chú Tú Anh sẽ thay tôi chăm sóc em... - Win cầm đôi tay Hạ Tuyết. - Tôi muốn... đôi tay nhỏ bé này của em nắm lấy tay chú Tú Anh... vì chú ấy thật lòng yêu em. Hạ Tuyết rói bờ trong lòng, vì sao Win lại vì cô mà bỏ đi. Không... cô không muốn Win phải chịu thêm nhiều sự cô đơn khác nữa, chẳng phải những năm qua anh đã rất cô đơn trong căn nhà này sao. Hạ Tuyết không buông tay Win, ánh mắt cô trở nên cương quyết... cô

nhìn thấy Tú Anh từ bên trong đi ra ngoài. Hạ Tuyết nhường người lên, bàn tay đặt vào vai Win... bờ môi cô chạm vào môi Win. Tú Anh nhìn Hạ Tuyết hành động như vậy thì dừng bước... sau đó lặng người nhìn Hạ Tuyết và Win hôn nhau. Win bất ngờ trước hành động của Hạ Tuyết, chỉ đứng im... Hạ Tuyết hôn Win nhẹ nhàng... sau đó rời khỏi môi anh mà khẽ mỉm cười:” Hứa với tôi, anh đừng đi vì... người tôi cần là anh.” -Sau đó choàng tay vào lưng Win mà ôm lấy. Tú Anh lặng lẽ quay lưng đi... gương mặt trở nên tâm trạng đôi chân chầm chậm trốn khỏi nơi này. - Hạ Tuyết, đừng tự lừa dối bản thân nữa. - Win đẩy Hạ Tuyết ra, nhìn thẳng vào mắt cô... - Tôi biết em yêu chú ấy, dù em có nói thế nào tôi cũng sẽ đi... và... tôi sẽ giao em lại cho chú Tú Anh. Hạ Tuyết nhìn thấy Tú Anh rời đi, lòng cô lại trở nên đau nhói... - Tôi không phải là một món hàng mà các người giao qua giao lại... Win, nếu anh đi... tôi cũng không thể đến với anh ấy... tôi làm sao có thể đối với anh như vậy, tôi làm sao có thể hạnh phúc khi anh cô đơn như vậy... đừng bắt tôi phải làm người ích kỉ. - Hạ Tuyết hét lên, khóc nức nở. Win có một chút xao lòng khi nhìn thấy nước mắt Hạ Tuyết đau đớn mà rơi, nhưng rồi đôi bàn tay anh khẽ nắm chặt lại... anh phải cứng gấn hơn vì cô... vì cả chú Tú Anh. - Thật ra, Tú Anh chỉ là lí do mà tôi muốn chia tay em mà thôi. - Win lạnh lùng buông lời. - Tôi không muốn em buồn nên chỉ tìm lí do là chú ấy, thật ra thì em thấy đó tôi là con trai của tổng giám đốc tập đoàn The Win này, tất nhiên tôi phải lo cho tương lai của công ty mà cha tôi sẽ để lại cho tôi... tôi quyết định chọn sự nghiệp hơn là một cô gái như em... Em hiểu rồi chứ, với một người đàn ông sự nghiệp là quan trọng nhất... phụ nữ chỉ là vật cản đường... vì vậy tôi quyết định bỏ qua vật cản đường kia để hướng tới sự thành công. - Anh nói dối... - Hạ Tuyết bất ngờ trước câu nói của Win, đối với anh cô là vật cản đường anh ư. - Tùy em nghĩ... tôi phải đi thu dọn hành lý rồi... cảm ơn em thời gian qua đã ở cạnh tôi. - Win nói xong, quay lưng đi ánh mắt lạnh lùng kia trùng xuống, thâm tâm khẽ nói:” Xin lỗi em Hạ Tuyết, em chỉ đau lòng ở hiện tại và tương lai em sẽ hạnh phúc.” Một lần nữa... Win đã chạm vào vết thương chưa kịp lành của cô... chính là bị nam nhân xem thường... ***** Hàn phu nhân đã bị Hàn Thế Bảo giam lỏng tại một căn nhà riêng... bà ta và Hàn Liên Chi là không thể bước ra khỏi nhà và cũng không thể liên lạc với bên ngoài... những sát thủ mà anh thuê để bảo vệ từ xa anh cũng không cần tới nữa... chỉ vì anh hy vọng Kelly sẽ đến tìm anh... dù có chết dưới tay cô ấy anh cũng cam chịu... chỉ hy vọng được gặp lại cô. - Hàn tổng, tuy Hàn phu nhân đã bị chúng ta khống chế... nhưng người của lão già Hoàng Thiên Phúc vẫn đang rình mò, anh cho sát thủ nghỉ hết sẽ rất nguy hiểm. - Tuấn Anh lo lắng nói. - Tôi lại muốn người ấy đến sớm một chút. - Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng làm việc tại biệt thự Hàn gia khẽ nói. - Là Kelly sao? - Tuấn Anh nói. - Hàn tổng, cô ấy là muốn giết anh vì sao anh không nói rõ mọi thứ cho cô tiểu thư nhà họ Phạm đó... chính là Hoàng Thiên Phúc liên kết cùng Hàn phu nhân mà thăm sát gia đình cô ta. Cô ta bị bọn họ lợi dụng, đến khi giết được anh bọn họ cũng sẽ thủ tiêu Kelly. - Tôi nhìn sự yêu thương từ đôi mắt của Hoàng Thiên Ân... anh ta sẽ chăm sóc cô ấy, sẽ không có chuyện gì nguy hiểm với Kelly. - Hàn Thế Bảo lại nói. - Cô ấy chẳng phải luôn nghĩ rằng gia đình cô ấy thật hạnh phúc sao... vì sao tôi có thể nói mẹ của Kelly không chung thủy với cha cô ấy... sao tôi có thể nhẫn tâm mà nói rằng Win là em cùng mẹ khác cha với Kelly. Hàn Thế Bảo nâng ly rượu màu đỏ lên môi uống cạn. Trên bàn chai rượu đã vơi gần hết. - Hãy để Kelly nghĩ rằng cha mẹ cô ấy hạnh phúc, cô ấy trả thù xong sẽ sống hạnh phúc mãi mãi... thay vì biết được sự thật đau lòng. - Nhưng... - Tuấn Anh tức giận nhưng không thể làm được gì. - Cậu sắp xếp cùng Win sang Mỹ mà thu xếp mọi thứ ổn thỏa, thời điểm này rất nhạy cảm... đi cũng tốt. - Hàn Thế Bảo nhắm mắt lại nói. - Nếu như Kelly có làm gì, cậu cũng không được làm hại cô ấy... cũng đừng nói bất cứ điều gì cả. - Hàn tổng, anh... vì sao phải hy sinh quá nhiều như vậy. - Tuấn Anh cực kì lo lắng, là Hàn tổng muốn đẩy anh đi. - Vì tôi yêu cô ấy... thật lòng rất yêu. - Hàn Thế Bảo xua tay. - Cậu đi lo liệu việc của Win đi, đừng bận tâm nữa. - Vâng. - Tuấn Anh bước ra khỏi phòng Hàn Thế Bảo... tình yêu của Hàn tổng cao thượng như vậy... nếu là anh liệu anh có dám hy sinh bản thân để cô gái anh yêu được sống hạnh phúc. Tại sân bay, Win và Tuấn Anh bắt đầu chuyến bay sang Mỹ... - Sang đó cố gắng học chăm chỉ, cậu chính là CEO tương lai của The Win. - Tú Anh ôm Win mà nói. - Cảm ơn chú, Hạ Tuyết... hãy chăm sóc cô ấy. - Win khẽ nói. - Tôi cũng không biết mình có thể hay không, sau hôm đó cô ấy từ chối gặp tôi... cần dặn bảo vệ không cho tôi lên tìm... cũng không rời khỏi chung cư An Khang. - Tú Anh lắc đầu. - Chúng ta nên để cho cô ấy có thời gian suy nghĩ... và quyết định. - Là tôi đã có lỗi với em ấy, nhưng tôi không hối hận... vì như vậy em ấy mới có thể nhận ra tình cảm thật sự. - Dù Hạ Tuyết có tránh mặt, tôi hứa sẽ âm thầm bên cạnh cô ấy. - Tú Anh đáp. Win an tâm mà rời đi, anh lặng lẽ cùng Tuấn Anh bước vào nơi kiếm vé... đôi mắt tìm kiếm xung quanh... nhưng chỉ nhìn thấy những dòng người xa lạ. Tại chung cư An Khang, Hạ Tuyết nhìn điện thoại dòng tin nhắn mà Tú Anh gửi cho cô lịch bay của Win... hiện tại muốn đến tiễn anh cũng không kịp... nhưng cô đâu còn quan trọng với anh. - Hạ Tuyết, em không đi thật sao? - An Nhiên từ trong phòng bếp bước ra mà nói. Hạ Tuyết lặng lẽ lắc đầu:” Em ghét anh ta.” An Nhiên mỉm cười đặt một chiếc bánh

hình mặt cười ra trước mặt Hạ Tuyết. - Em xem... chiếc bánh này dù bị chị đặt trong lò nướng hơn 1000 độ cũng mỉm cười... còn em vì sao cứ u buồn như vậy chỉ vì lũ đàn ông không đáng. - An Nhiên dùng tay kéo miệng Hạ Tuyết rộng ra như đang cười. - Theo chị, chị sẽ khiến em vui hơn. An Nhiên kéo Hạ Tuyết vào phòng sau đó bắt đầu trang điểm, chọn quần áo rồi đưa cô đi đến trung tâm mua sắm. - Con gái khi gặp chuyện buồn, đi mua sắm là sẽ hết ngay. - An Nhiên nắm tay Hạ Tuyết kéo vào một shop thời trang thương hiệu nổi tiếng. Các nhân viên trong shop thời trang đều nhận ra đây chính là ca sĩ An Nhiên nổi tiếng, từ sau khi scandal với Thế Bảo tên tuổi của cô càng nổi hơn... vì lấy được sự đồng cảm từ nhiều người. - Ca sĩ An Nhiên, chúng em rất hâm mộ chị, chị chụp chung với em một tấm hình được không? - Cô nhân viên gặp An Nhiên liền cười nói. An Nhiên tất nhiên là mỉm cười chiều Fan, Hạ Tuyết nhìn thấy An Nhiên được nhiều người yêu thích cũng vui trong lòng... ít ra chị ấy cũng đã ngoai chuyện cũ. An Nhiên chọn một đôi giày cao gót màu đỏ sau đó mang lại cho Hạ Tuyết cười nói: "Em thử đôi này." Hạ Tuyết lắc đầu: "Em không mang quen." - Không quen thì sẽ quen... là con gái thì phải biết mang giày cao gót... người ta nhìn vào em trước tiên sẽ nhìn vào đôi giày mà em đang mang dưới chân để đánh giá giá trị của em. - An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ướm vào chân Hạ Tuyết. - Vì vậy đây chính là thứ mà em buộc phải học mang vào chân mỗi ngày. Hạ Tuyết bắt đầu đứng lên, cô vấp ngã ngay từ bước chân đầu tiên. An Nhiên mỉm cười đỡ cô đứng lên: "Vấp ngã là chuyện bình thường, quan trọng là em phải đứng dậy mà đi tiếp... và con đường phía trước mà em đi sẽ còn tươi đẹp hơn con đường mà em cứ quay đầu lại nhìn." - Chị An Nhiên. - Hạ Tuyết nhìn An Nhiên, cô hiểu được ngụ ý mà An Nhiên nói. - Em cảm ơn chị... An Nhiên mỉm cười lắc đầu, sau đó đưa cho Hạ Tuyết một bộ trang phục mà cô chọn lựa để Hạ Tuyết vào phòng thử. Bên ngoài, người đàn ông tuổi ngoài tứ tuần bước vào. - Đây không phải là An Nhiên sao, không ngờ lại có duyên như vậy. - Ái đạo diễn Lưu, đã lâu không gặp. - An Nhiên đi về hướng đạo diễn mà nói. - Tôi cũng đang định liên lạc với quản lý của cô, không ngờ lại gặp cô ở đây. - Đạo diễn Lưu liền nói. - Có việc gì mà anh lại tìm tôi? - Tôi đang casting diễn viên cho bộ phim mới sắp tới, muốn mời cô vào vai nữ chính, kịch bản tôi sẽ gửi cho quản lý của cô... hy vọng cô sẽ đọc và cho tôi câu trả lời sớm. - Đạo diễn Lưu liền nói. - Tôi là ca sĩ chưa từng qua trường lớp đào tạo về diễn xuất, chỉ sợ không làm nổi... khiến anh thất vọng. - An Nhiên muốn từ chối, vì lịch diễn sắp tới của cô khá mệt mỏi. Hạ Tuyết bước từ trong phòng thử quần áo đi ra, cô đi về phía An Nhiên mà không để ý đến vị đạo diễn Lưu đang đứng gần đó ngược mắt nhìn cô. - Chị, nó quá hở hang. - Hạ Tuyết xấu hổ nói. - Không hở hang, rất đẹp. - An Nhiên quay Hạ Tuyết một vòng tỏ ra hài lòng. - Chị gói lại cho tôi bộ trang phục cũ của cô ấy, tôi lấy bộ này. - Quay sang phía nhân viên nói. Đạo diễn Lưu không rời mắt ra khỏi Hạ Tuyết cho đến khi cô quay lại nhìn ông. Hạ Tuyết có chút không thoải mái liếc nhìn phía sau An Nhiên. - Ông ta vì sao cứ nhìn chằm chằm em. - Hạ Tuyết khẽ nói nhỏ - A, quen giới thiệu với em đây là đạo diễn Lưu Triết, ông ấy rất nổi tiếng với những bộ phim khá thành công và làm cơn sốt ở các rạp chiếu phim. - Sau đó quay sang phía đạo diễn Lưu. - Đây là em gái tôi, Hạ Tuyết. Đạo diễn Lưu nhìn Hạ Tuyết khẽ gật đầu, cô cũng lịch sự cúi đầu chào. - Vị tiểu thư này gương mặt rất có khí chất hợp với một vai trong bộ phim mới của tôi, nếu cô có hứng thú hãy đến công ty chúng tôi casting cho vai diễn đó. - Đạo diễn Lưu đưa danh thiếp cho Hạ Tuyết. - Cảm ơn, nhưng... tôi... - Hạ Tuyết ấp úng. - Tất nhiên là sẽ đến rồi. - An Nhiên cầm tấm danh thiếp kia mà nhét vào tay Hạ Tuyết. - Đạo diễn Lưu, tôi và em gái có việc phải đi trước... hẹn gặp lại. - Vậy không phiền hai cô nữa, tôi xin phép. - Đạo diễn Lưu rời đi. Hạ Tuyết cầm trên tay tấm danh thiếp kia liền nhìn sang An Nhiên. - Chị, vì sao không từ chối thẳng... em sẽ không đến. - Sao lại không đến, vị đạo diễn này nổi tiếng khó tính trong cách chọn diễn viên... ông ta đã nhìn ra em chính là em có tố chất, em hãy thử đi... nếu không được xem như là một chuyến đi cho vui... còn nếu em làm được thì không phải là tốt rồi sao? - Nhưng... - Hạ Tuyết phân vân. - Không nhưng gì cả, nghe lời chị đi... em chính là có thể làm được. An Nhiên và Hạ Tuyết rời khỏi trung tâm thương mại... sau đó An Nhiên đưa Hạ Tuyết đến một buổi tiệc event mà cô chính là khách mời. - Nơi đây toàn người nổi tiếng, em rất ngại. - Hạ Tuyết không muốn vào. - Nghe lời chị, em sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm từ những người trong lĩnh vực nghệ thuật... nó sẽ giúp ích cho em. Phóng viên bao quanh lấy An Nhiên, Hạ Tuyết cũng không có cơ hội từ chối nữa mà đành bước theo phía sau An Nhiên theo đoàn bảo vệ... Cô chưa từng nghĩ mình sẽ bước vào cái thế giới này... cô muốn học thật tốt rồi đi làm nhân viên ột công ty nào đó, cuộc sống trải qua an nhàn rồi kết hôn cùng một đồng nghiệp... sau đó sinh hai đứa con. Đó là suy nghĩ trước khi cô đến Hàn gia, hiện tại cô là đang bị mất phương hướng. ***** - Kelly, bọn sát thủ bên cạnh Hàn Thế Bảo đã biến mất... tên Hà Tuấn Anh cũng đã đưa con trai hắn ta sang nước ngoài. Hiện tại chính là thời điểm thích hợp nhất để con ra tay... - Hoàng Thiên Phúc nói với ánh mắt đầy tin tưởng. Kelly khẽ đưa mắt nhìn ông ta không đáp. Hoàng Thiên Bảo đưa cho Kelly một khẩu súng, sau đó lại nói: "Một phát ngay tim, mỗi thù cha mẹ con sẽ được trả... con không nhớ cha mẹ con đã chết thế nào ư?" Kelly nhắm mắt

lại, hình ảnh người mẹ đầy máu lại hiện ra... - Kelly, nếu hán ta không giết cha mẹ con... thì hôm nay con đã không trở thành một đứa trẻ không cha mẹ, không lai lịch rõ ràng như vậy... Kelly đứng lên bàn tay đập mạnh xuống bàn:" Hoàng lão gia, xin người đừng nói nữa... con biết mình phải làm gì." - Nói xong cô cầm khẩu súng trên bàn mà bỏ đi. Hoàng Thiên Phúc cười đắc ý... khi mà Hàn Thế Bảo chết đi... cô ta cũng hết giá trị. Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng làm việc... trên bàn đầy vỏ chai rượu đã uống cạn... có quá nhiều thứ khiến anh muốn quên đi... nhưng càng uống lại càng nhớ, càng uống lại không thể say nổi. - Cạch. - Tiếng mở cửa vang lên. Hàn Thế Bảo hướng mắt về phía cửa, đôi mắt có chút mong đợi. - Hàn tổng, có người xưng là thư kí Bảo My đến tìm anh. - người làm trong nhà đến báo. - Mời cô ấy lên đây. - Hàn Thế Bảo đáp. Kelly bước vào bên trong căn phòng đầy mùi rượu, nhìn thấy trên bàn những vỏ chai rượu lăn lóc... đôi mắt nhìn về phía anh, gương mặt tinh anh khí chất ngày sao thay vào đó là một sự sầu não. - Anh đang hối hận với những việc đã làm sao? - Kelly ngồi đối diện Hàn Thế Bảo mà nói. - Tôi chưa từng hối hận với những gì tôi đã làm, kể cả yêu em. - Hàn Thế Bảo đáp. - Kể cả giết cha mẹ tôi? - Kelly nói trong sự tức giận. Anh không đáp, đưa ly rượu trên tay uống cạn. Cô tức giận đi về phía anh, dùng tay hất ly rượu trên tay anh xuống đất... ly thủy tinh vỡ nát. - Tôi sẽ giết anh, giết chết anh để trả thù cho cha mẹ tôi. - Cô nắm lấy cổ áo của anh mà hét lên. Hàn Thế Bảo vẫn không đáp, đôi tay anh đưa lên gương mặt Kelly xinh đẹp... miệng khẽ cười:" Nếu tôi chết khiến em sống hạnh phúc, tôi cam lòng." Kelly nghe xong, hai dòng nước mắt khẽ rơi xuống... không hiểu vì sao trước mắt kẻ thù lại yếu lòng... vì cô yêu anh... và thật sự không muốn giết anh. - Tôi sẽ không làm khó em, khẩu súng trên bàn kia em hãy bắn nó vào tim tôi. Nhưng em hãy nhớ một điều, dù trái tim tôi có ngừng đập nó cũng là của em... tôi cho em toàn quyền định đoạt. - Hàn Thế Bảo nhìn vào đôi mắt nhoe nước của Kelly nói... sau đó mang khẩu súng trên bàn đặt vào tay cô rồi rờ rờ nòng súng đến ngực anh. - Nếu kiếp sau chúng ta gặp nhau, tôi hy vọng tôi sẽ gặp lại anh. - Kelly rơi nước mắt mà nói, ngón tay đưa vào cò súng. - Khi đó tôi và anh sẽ không phải kết thúc bằng máu và nước mắt... - Kelly, tôi yêu em. - Hàn Thế Bảo kéo Kelly lại gần đặt môi anh vào môi cô. Khẩu súng trên tay Kelly rơi xuống đất... nụ hôn của hai người hòa cùng nước mắt.

59. Chương 50.1: Quyết Định Của Kelly 1

Anh dùng đôi môi nóng bỏng hôn dòng nước mắt trên bờ mi rũ xuống của cô. Bàn tay ôm trọn áp cô vào lồng ngực nóng hổi, sau đó đặt môi chạm vào môi cô hơi mem từ miệng anh lùa sang miệng cô... kelly đắm chìm trong mùi hương quyến rũ của anh, của mùi quicky trong hơi thở của anh.

Anh đặt cô lên bàn làm việc, hất tung những thứ trên bàn xuống đất nghe thành nhiều âm thanh khác nhau, vỡ nát tan tành dưới đất. Anh kéo chiếc áo sơ mi trên người cô đứt cả nút, trên thân thể trắng trẻo lộ rõ vòng một đầy đặn hiện ra trước mắt...

- Dừng lại... mau dừng lại. - Cô hét lên... vì sao lần nào cũng bị anh ta đưa vào đây, chỉ vì nụ hôn ngọt ngào không dứt nổi kia mà cô quên cả mục đích đến nơi này.

- Em... muốn giết tôi... trước khi tử tù bị xử tử họ thường được ăn một món mà họ thích nhất. - Hàn Thế Bảo đưa bàn tay xuống phần mông căng tròn kia cười nửa miệng. - Tôi chính là muốn ăn em nhất.

- Bàn tay anh... mau buông ra cho tôi, Hàn Thế Bảo. - Cô dùng hết sức chống lại anh nhưng dục vọng trong cơ thể một nam nhân kia đã xem như giết chết tâm trí anh... Kelly đang là con vẹt con và Hàn Thế Bảo chính là sói già.

Kelly bị đặt trên bàn làm việc của anh, trong đầu lại nhớ tới chuyện lần trước trông thấy anh và An Nhiên mà tá hỏa... là anh ta lại muốn xem cô như cô gái kia sao.

- Tên biến thái này, cút đi. - Kelly cố sức đẩy anh ra, ngờ đâu lại trượt chân động chạm phải " em trai" của anh.

- Em bảo tôi biến thái, xem ra em lại biến thái hơn tôi. - Hàn Thế Bảo một lần nữa dùng một tay nắm chặt hai bàn tay của cô mà khóa lại, bàn tay còn lại trêu đùa trên thân thể chỉ được che đậy bởi một bộ quần áo bé xú.

Cô lần này là ngượng đỏ cả mặt, nếu thật sự có súng trong tay sẽ bắn anh ta mà không cần suy nghĩ. Lần trước là vì mem say mà không làm chủ được bản thân, nhưng lần này cô tỉnh hoàn toàn... chính là cô say

men tình của anh.

Hiện tại bên ngoài, những cơn gió rít lên lùa qua từng hàng cây nghe rào rào, bên trong căn phòng kín của biệt thự Hàn gia... tiếng động kích tình ngày một nhanh hơn...

- Ừm... Thế Bảo... nhẹ một chút. - Kelly khẽ nói, gương mặt đỏ ửng... hai dòng nước mắt đã kịp khô, giọng cô nghe rung rung.

- Tôi sẽ khiến cả đời em, không thể quên được tôi. - Hàn Thế Bảo mạnh mẽ hơn nữa mà di chuyển, anh kích thích với từng tiếng kêu phát ra từ khe miệng Kelly... càng làm anh hứng thú. - Chỉ có một mình tôi có thể làm em mãi nguyện.

Hàn Thế Bảo buông tay ra khỏi tay cô, hai bàn tay cứ thế mà cọ sát lên bầu sữa trên thân thể nhỏ nhắn của người phụ nữ phía dưới thân, nhìn cô nằm trên bàn làm việc khó khăn... anh ôm trọn cô bế lên giường lớn mà tiếp tục sự kích tình.

Khẩu súng lục nằm lẳng lẳng dưới sàn... dường như cả hai đã không còn cần đến nó.

Rạng sáng, Kelly tỉnh lại sau một đêm mê loạn... bản thân cô không thể cưỡng lại sự thích thú đối với việc mà Hàn Thế Bảo làm, quả nhiên cũng không hẳn hoàn toàn là cô ép anh, một phần do cô tự nguyện cho anh.

Kelly đi về phía bàn làm việc, mặc lại quần áo mà đêm qua anh đã vứt xuống sàn... Cô nhìn thấy khẩu súng, sau đó tiện tay cầm lên... tháo bỏ đạn bên trong chứa lại 1 viên duy nhất mà tiến tới phía Hàn Thế Bảo.

- Anh đã ăn no đủ một đêm... đến giờ tử hình rồi. - Kelly nhắm vào đầu Hàn Thế Bảo mà nói.

Anh mở mắt ra, đưa bàn tay lên má Kelly khẽ cười: "Anh vẫn cảm thấy chưa no, còn muốn ăn tiếp."

- Anh thật biến thái. - Kelly đỏ mặt mắng. - Anh có điều gì nói với tôi trước khi chết hay không?

- Anh yêu em, mùi hương trên cơ thể em thật sự kích thích anh. - Hàn Thế Bảo ngồi dậy dần dần tiếng về phía Kelly. - Anh muốn nói rằng anh sẽ ăn em tiếp nếu em không bắn.

Hàn Thế Bảo ngồi đối diện Kelly trên giường lớn, mái tóc hơi bù xù, bờ vai rộng cùng bờ ngực săn chắc lộ ra trên cơ thể... Kelly đưa mắt nhìn qua chúng... quả thật đã hai lần thất thân cùng anh nhưng hiện tại mới chính là lúc cô quan sát kỹ lưỡng.

"Thật là, vì sao mình lại bị kích thích khi nhìn anh ta như vậy." - Kelly tự mắng chửi mình.

- Hàn Thế Bảo... hôm nay chính là ngày giỗ của cha mẹ tôi,... anh còn nhớ không? - Kelly khẽ nói. - Tạm thời tôi chưa muốn giết anh, tôi muốn đưa anh đến một nơi.

Chiếc xe hơi màu đen dừng ngay trước sân chùa, cô đưa anh đi vào bên trong phòng thờ... cha mẹ mình. Trước di ảnh cha mẹ, Kelly khẽ rơi nước mắt mà nói.

- Cha, mẹ... con mang bạn trai đến gặp hai người.

- Kelly... - Hàn Thế Bảo khẽ gọi, hiện tại anh không thể nào đoán được rằng cô muốn gì.

- Anh ấy là một người tốt, ít ra là trong mắt con chỉ nhìn thấy điểm tốt của anh ấy. Cha mẹ thấy hài lòng với Hàn Thế Bảo hay không? - Kelly lại nói.

- Em làm sao vậy. - Hàn Thế Bảo ôm Kelly mà nói.

Kelly buông Hàn Thế Bảo ra... sau đó liền lùi về sau một bước mà khẽ nói: "Trước cha mẹ tôi, tôi muốn hỏi rằng anh có yêu tôi không, anh phải trả lời cho thật."

- Kel, anh thật lòng yêu em. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Tốt. - Kelly mỉm cười, sau đó đưa súng lên đầu mình khẽ nói. - Tôi sẽ khiến anh sẽ dẫn vạt cả đời vì những việc anh đã gây ra, người anh yêu thương thật lòng vì anh mà chết ngay trước mắt... tôi sẽ ân hận đến chết. - Kelly đưa tay vào cò súng.

- Đừng, em đừng làm vậy. - Hàn Thế Bảo bất ngờ, tiến lên một bước.

- Anh đứng yên đó, nếu không tôi nổ súng ngay lập tức. - Kelly hét lên.

- Kelly, buông súng ra đi, rất nguy hiểm. - Hàn Thế Bảo lo lắng tột độ.

- Hàn Thế Bảo, tôi hận tôi không giết được anh... từ khi tôi biết mình yêu anh, tôi càng sợ nhìn thấy anh... Thà rằng tôi và anh chưa từng quen biết, có phải dễ dàng hơn cho tôi không?...

- Nếu em hận... em cứ bắn anh tại đây để trả thù cho cha mẹ em... cần gì phải tự làm hại bản thân mình...

- Tôi không làm được, tôi yêu anh... - Kelly hét lên. - Tôi làm sao có thể giết anh khi mà tôi yêu anh hơn cả bản thân tôi.

Nói rồi, Kelly nhắm mắt lại... tay đã đưa vào còi súng... cô muốn kết liễu bản thân mình về với cha mẹ... không phải dẫn vật bản thân vì tình yêu và thù hận nữa.

60. Chương 50.2

- Tốt. - Hàn Thế Bảo cười nửa miệng. - Em tự kết liễu đời mình, còn tốt hơn là để tôi từ từ hành hạ em đến chết.

Tay cô đưa khẩu súng lên đầu, nhắm mắt định tự kết liễu cuộc đời vừa nghe anh nói vậy liền mở mắt ra, không tin những gì người đàn ông trước mặt cô vừa nói.

- Em ngạc nhiên sao. - Hàn Thế Bảo vẫn giữ cái cách cười đều cán trên gương mặt kia. - Thật ra tôi đã biết em là Phạm tiểu thư từ lâu... đã nhiều lần muốn thủ tiêu em nhưng rất tiếc tôi lại thích trêu đùa em hơn, vì em thật sự rất cuốn hút và rất ngoan ngoãn khi dưới thân tôi. - Anh bước gần tới phía Kelly. - Yêu em sao, em nghĩ chúng ta có thể có tình yêu ư? - Anh cười khẩy một cái.

Lời anh vừa nói khiến cô từ từ buông khẩu súng xuống đất... rơi xuống nghe một tiếng "cạch".

- Anh là tên xấu xa tệ nhất mà tôi từng gặp... - Kelly hét lên.

- Không phải là bây giờ em mới biết. - Hàn Thế Bảo đi tới ôm Kelly sát vào người mình. - Em nhớ bữa tiệc đầu tiên mà em đến tại biệt thự Hàn gia chứ, tôi đã cố tình mang cô gái kia lên giường vì biết em có mặt trong phòng tôi.

- Anh... anh... - Kelly lùi về sau một bước.

Hàn Thế Bảo tiến lại một bước...

- Tôi chỉ là không nghĩ em lại xinh đẹp như thế này, nó càng khiến tôi ham muốn em hơn. - Anh nâng cằm Kelly lên nhìn vào đôi môi cô. - Tôi càng muốn giữ em bên cạnh để giải quyết nhu cầu...

Kelly tức giận, dùng hết sức đập Hàn Thế Bảo văng ra xa sau đó tiến tới gần anh, thẳng tay tát mạnh.

Miệng Hàn Thế Bảo rớm máu, đưa ngón tay chùi đi vết máu trên khoé môi. Anh nhặt khẩu súng dưới chân đứng dậy đi gần đến phía Kelly mà nói tiếp.

- Đến lúc tôi phải giết em rồi, hiện tại tôi cảm thấy em khá nhàm chán. - Hàn Thế Bảo cầm súng ngán đưa lên đầu Kelly.

- Tôi đã nhìn lầm anh sao? - Kelly rơm nước mắt... cô có chết cũng không tin rằng Hàn Thế Bảo là đối với cô như vậy.

Thiên Ân cầm trên tay một bó hoa đến thăm vợ chồng Phạm cục trưởng lại không ngờ vừa bước vào liền nhìn thấy cảnh Hàn Thế Bảo đang uy hiếp Kelly.

Thiên Ân nhanh chóng giơ khẩu súng nhắm vào người Hàn Thế Bảo mà bắn, Kelly nghe tiếng động đi vào nhìn ra cửa thấy Thiên Ân đang nhắm bắn Hàn Thế Bảo liền không suy nghĩ mà chạy đến ôm lấy anh.

- Thế Bảo, cẩn thận. - Kelly vừa ôm lấy Hàn Thế Bảo, viên đạn kia đã ghim vào người cô.

- Kelly. - Thiên Ân hoảng hốt... nhanh chóng chạy đến phía Kelly.

- Kelly... Kelly.. - Hàn thế Bảo ôm lấy cô... cô gái ngốc này vì sao anh đã nói những lời khiến cả cô và anh đau lòng như vậy, cô vẫn liều mình mà cứu anh.

Trên người anh dính đầy máu tươi của Kelly, Kelly khẽ nhìn anh mà nói.

- Dù anh có thật sự chỉ muốn trêu đùa, tôi cũng không thể hết yêu anh. - Kelly đau đớn mà nói, khoé mi rơi một dòng lệ u sầu.

Anh ôm cô vào lòng, tâm trí anh rối bời...

Thiên Ân lao tới phía hai người họ, rất may vết đạn chỉ trúng vào tay Kelly. Thiên Ân biết đây là cơ hội hiếm có để giải quyết Hàn Thế Bảo nên đưa súng lên hướng về Hàn Thế Bảo.

- Anh Thiên Ân, em xin anh đó... đừng bắn anh ấy. Xin anh, hãy mang em đi... em không muốn ở nơi này nữa. - Kelly đưa bàn tay không bị thương mà kéo chân Thiên Ân.

- Kelly... em có thể sao... có thể rời bỏ được hắn ta sao? Chỉ có giết hắn đi, em mới có thể thoát được. - Thiên Ân vẫn không từ bỏ ý định bắn Hàn Thế Bảo.

- Em có thể... anh hãy đưa em đi đi. Em không muốn gặp Hàn Thế Bảo nữa. - Kelly khóc nức nở, đau lòng mà nói.

Thiên Ân nghe tiếng khóc của Kelly thì trùng lòng lại, anh bế cô trên tay... nhìn Hàn Thế Bảo đắc ý. Cuối cùng cô gái này cũng thuộc về anh, tha mạng hắn cũng được... miễn là Kelly về với anh.

Thiên Ân vừa đặt Kelly vào xe thì Hàn Thế Bảo từ bên trong cũng bước ra, sau đó mở cửa xe kéo Kelly về phía mình không cho Thiên Ân mang cô đi.

- Tôi không cho phép em đi, trừ khi tôi chết... em đừng hòng thoát khỏi tôi. - Hàn Thế Bảo giành lại Kelly từ tay Thiên Ân.

Thiên Ân bước tới, đưa súng về phía Hàn Thế Bảo mà nói: "Vậy thì mày chết đi, kẻ thua cuộc."

Máu trên người Kelly đang tuông ra... đầu óc cô choáng váng không nhìn thấy phía trước nữa... hình ảnh cuối cùng cô thấy là anh Thiên Ân đang chìa súng về phía Thế Bảo... cô rất muốn ngăn cản, không muốn Thế Bảo gặp chuyện không hay... nhưng cô đã không còn sức lực nữa từ từ đi vào cơn mê.

Bên ngoài Hàn Thế Bảo cười nhếch mép nhìn Thiên Ân, anh không sợ nhất là cái chết, hắn ta lại cứ mang nó ra đe dọa.

- Kẻ thua cuộc, anh đang nói chính là bản thân anh sao?

- Kelly đã chọn đi với tao, mày mãi mãi không có được cô ấy.

- Cả trái tim và thân xác kia... đều là của tôi. - Hàn thế Bảo nói xong, lợi dụng lúc Thiên Ân phân tán tư tưởng liền đá súng trên tay Thiên Ân rơi xuống đất, lại thêm một cước đạp vào bụng anh ta ngã lăn. Hàn Thế Bảo nhanh chóng lên xe đã có sẵn chìa khoá kia mà lái đi.

Anh mang cô về nhà, gọi bác sĩ riêng của Hàn gia đến tiểu phẫu lấy viên đạn kia ra cho cô. Chỉ là tại gia nên có rất nhiều thứ không có, bác sĩ nhăng mặt nói.

- Không có thuốc gây tê, cô ta sẽ không chịu nổi.

Hàn Thế Bảo lo lắng nhìn cô đang mê man, toàn thân nóng nhưng người thì rung lên.

- Cứ làm đi. - Anh nói, sau đó nắm lấy tay cô.

Vết dao cứa vào da thịt, Kelly đau đến mức hét to khắp cả khu biệt thự. Hàn Thế Bảo đưa tay mình cho Kelly cắn... cô đau đến mức cắn mạnh tay anh đến bật máu.

- Sẽ không sao... tôi sẽ không để em xảy ra chuyện gì. - Hàn Thế Bảo khẽ nói, trên tay vết thương khá sâu... nhưng nó không đau bằng khi anh nhìn thấy cô bị thương. - Tôi sẽ khiến em, hận tôi đến khi em có thể giết tôi... và kết thúc mọi thù hận trong lòng.

Biệt thự Hàn gia lại tiếp tục đường căn phòng cẩn thận, bên ngoài có rất nhiều vệ sĩ túc trực không có bất cứ kẻ nào tiếp cận. Biệt thự Hàn gia đã bao trùm sự cô độc, nay lại càng lạnh lẽo hơn.

Đã hơn một tháng trôi qua, Kelly ở tại căn biệt thự rộng lớn này trông cô đơn và Hàn Thế Bảo cũng không xuất hiện nữa. Cô chính là bị giam lỏng tại đây, không được phép bước ra ngoài cũng không thể liên lạc với bất kì ai. Cô giống như một chú chim nhỏ bị nhốt vào lồng và bịt luôn miệng lại không cho hót.

Một tháng ở tại nơi này, cô nhận ra được nhiều điều... là cô nhớ anh và anh thật sự không hề yêu cô. Một tháng cô đã rất nhiều lần hy vọng trông ngóng anh quay về, ít ra cô cũng có thể hỏi lí do vì sao nhốt cô tại nơi này... thế rồi anh biến mất khỏi mắt cô... là anh đang muốn điều gì.

- Phạm tiểu thư, mời cô dùng bữa tối.

- Hôm nay, Hàn tổng có về không? - Câu hỏi hằng ngày của cô.

- Dạ, tôi không biết... nhưng có lẽ là không. - Người đàn bà có vẻ đứng tuổi đáp.

- Cảm ơn, tôi chưa đói... - Kelly khẽ cười buồn, dù cô đã biết trước câu trả lời nhưng vẫn không khỏi buồn phiền.

- Phạm tiểu thư, cả ngày hôm nay cô đã không ăn gì... tôi lo cho sức khỏe của cô không chịu được. - Bà nói tiếp. - Hàn tổng đã dặn dò rất kĩ là phải chăm sóc tiểu thư, xin cô đừng khiến chúng tôi bị la rầy.

- Anh ta cũng không quay về, làm sao biết được... - Kelly khẽ cười.

- Phạm tiểu thư, dù sao cô cũng nên ăn chút gì...

- Một chút nữa tôi sẽ ăn... yên tâm đi tôi là người học võ mà tôi khỏe lắm. - Kelly đáp.

Biết sẽ không thuyết phục nổi cô gái này nên vị người làm cũng đành lùi vào trong. Kelly đứng ở phía cửa sổ, nhìn ra bên ngoài màn đêm thanh vắng... cô nhớ anh...

Kelly buồn chán đi vào bên trong căn phòng ngủ của anh... dù hận anh là vậy nhưng cô đã không dưới mười lần bước vào căn phòng này để tìm kiếm mùi hương trên chiếc áo sơ mi hằng ngày hoặc nằm ngủ trên chiếc giường lớn kia. Kelly tự cho bản thân mình quá ngu ngốc, rõ ràng anh đã nói thẳng thừng chỉ trêu đùa... vì sao trái tim lại không thể quên đi.

Nhặt một quyển sách rơi từ trên kệ sách xuống, cô tìm kiếm một thứ gì đó để đọc mà quên đi thời gian cứ lẳng lặng trôi qua... cô đưa tay lấy một quyển sách tùy ý... nào ngờ vụt tay mà rơi xuống, bên trong quyển sách kia rơi ra một bức ảnh. Kelly tròn mắt nhìn... bên trong chính là mẹ cô và một người đàn ông xa lạ... trên tay bế một bé trai kháu khỉnh... bên dưới tấm hình có ghi rõ.

” Kỷ niệm Win thân yêu tròn 2t”.

Kelly khẽ làm rơi tấm hình xuống đất... cô bước lùi sang phía sau một bước... mẹ cô và người đàn ông kia và cả đứa trẻ là quan hệ thế nào? Vì sao bức hình này lại nằm ở Hàn gia.

Cô lao vào lục lọi phòng của Hàn Thế Bảo, sau đó tìm ra một quyển album hình ảnh gia đình của Hàn gia... cô phát hiện người đàn ông mà mẹ cô chụp chung chính là Hàn Thế Hùng... cha của Hàn Thế Bảo.

Cô nhìn thấy một quyển album đã khá cũ kĩ, được cất kín vào bên trong cùng của hộp tủ. Bên trong là những bức hình khá cũ kĩ, cô nhận ra được họ chính là ba mẹ cô, Hàn Thế Hùng và cả Hoàng Thiên Ân. Cả bốn người chụp hình với nhau rất vui vẻ và thân mật... đặc biệt là Hàn Thế Hùng dù chụp bốn người nhưng mẹ cô đứng cạnh ông ta và ông ta đang ôm mẹ cô.

- Chuyện gì... đã xảy ra chứ. - Kelly khẽ nói. - Vì sao... Win... - Kelly rung sợ với suy nghĩ của mình. - Không, không phải... cha mẹ mình rất yêu thương nhau... gia đình mình là một tổ ấm hạnh phúc... - Nước mắt cô khẽ rơi...

Kelly hất tung mọi thứ đứng lên chạy ra khỏi căn phòng Hàn Thế Bảo, cô lao nhanh đến khi bật tung vào người nào đó phía trước ngã về phía sau. Một cánh tay dang ra đỡ lấy Kelly, cô mở mắt đầy lệ nhìn lên.

- Hàn Thế Bảo. - Kelly khẽ nói.

- Cô đi đâu mà vội vậy. - Hàn Thế Bảo hỏi.

Kelly không đáp, đôi mắt sụp xuống... cô ngất đi...

61. Chương 51: Bị Lừa

- Kelly... Kelly... em làm sao vậy? - Anh ôm lấy cô đã bất tỉnh nằm trên tay.

Hàn Thế Bảo vừa có chuyến công tác Châu Âu một tháng qua, anh không gọi về vì muốn Kelly có thời gian mà suy nghĩ lại nghĩ lần trước anh nói ra những lời như vậy, có lẽ cô cũng không còn muốn thấy mặt anh hay nghe giọng nói của anh. Hôm nay vừa sau chuyến bay mệt mỏi từ Pháp, anh mang nỗi nhớ chôn giấu mà nhanh chóng quay về biệt thự Hàn gia để gặp cô... mặc cho cô thù ghét anh đến thế nào, chỉ là anh muốn nhìn thấy cô. Không ngờ cô vừa nhìn thấy anh lại ngất đi... anh hiện tại rất lo lắng cho Kelly vì nghe người làm báo lại rằng cô thường xuyên bỏ bữa và tâm trạng u buồn.

Trên chiếc xe màu đen sáng bóng, Hàn Thế Bảo ôm Kelly trong tay ngắm nhìn cô cho thỏa mong nhớ. Cô đã ốm đi rất nhiều, gương mặt xanh xao...chỉ sợ một cơn gió có thể cuốn cô bay đi.

- Hàn tổng, hiện tại người của Hoàng lão đang săn lùng Kelly... để cô ấy ở bệnh viện quả thật nguy hiểm. - Tuấn Anh ngồi ở vị trí lái xe nói.

- Mang người đến canh gác... không cho phép bất cứ ai ra vào. - Hàn Thế Bảo vuốt mái tóc của Kelly mà nói. - Cậu trực tiếp giám sát.

- Vâng, Hàn tổng. - Tuấn Anh khẽ đáp, đôi mắt nhìn vào kính hậu...

Chiếc xe dừng trước cổng bệnh viện, bác sĩ nhận Kelly trên giường đẩy sau đó đẩy vào trong phòng. Khi cánh cửa phòng đóng lại, bác sĩ đang kiểm tra tim mạch cho Kelly thì cô mở mắt ra nhìn khiến các bác sĩ vô cùng bối rối trước tình huống này.

- Tôi xin lỗi... tôi không sao cả... - Kelly rút tiêm kim trên người cô ra, sau đó nhảy xuống giường bệnh.

Các y tá và bác sĩ hướng mắt nhìn Kelly nhanh như sóc lao ra khỏi buồng bệnh... không kịp trở tay. Cô từ cửa khác của buồng cấp cứu mà thoát ra, khi này gặp Hàn Thế Bảo biết chắc rằng anh sẽ không cho cô ra khỏi Hàn gia, cũng không nói cho cô biết sự thật về bức ảnh kia... cô nhanh chóng tương kế tựu kế ngất xỉu... để anh ta mang cô đến bệnh viện mà tìm cách bỏ trốn. Khi này trên xe, vì sao Tuấn Anh lại nói Hoàng lão gia đang muốn săn lùng cô, nghe giọng Tuấn Anh rất nghiêm trọng.

- Bí mật phía sau là gì, tôi sẽ tự mình tìm hiểu. - Kelly nhanh chóng bước vào dòng người đông đúc lẫn vào mất tích.

Các bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu, Hàn Thế Bảo cảm thấy một chút kì lạ... vì sao họ lại ra nhanh chóng như vậy... chẳng lẽ Kelly có chuyện gì sao?

- Bác sĩ, cô ấy có làm sao không?

- Cô gái vừa vào đó ư, chúng tôi chưa kịp làm gì thì cô ta tỉnh lại và phóng đi nhanh còn hơn người khỏe mạnh... là đi cửa khác. - Y tá nói...

- Cái gì, bỏ trốn rồi ư. - Hàn Thế Bảo tức giận, nhanh chóng chạy vào phòng cấp cứu.

Cánh cửa mở ra chưa kịp đóng lại, phía trước là hành lang với nhiều lối rẽ... muốn đuổi theo cô nhưng không biết phải đi hướng nào. Hàn Thế Bảo tức giận, đôi bàn tay gồng lên nắm chặt lại, miệng khẽ nhếch lên rung rung:" Hàn Thế Bảo tôi, em dám lừa ư."

Và Kelly đã lừa anh một cách ngoạn mục như vậy, để gặp phải bao nhiêu đau thương...

Hạ tuyết được An Nhiên hộ tống đến buổi casting diễn viên cho vai diễn nữ phụ chính trong bộ phim mới nhất của đạo diễn Lưu Triết. Đây là bộ phim hứa hẹn sẽ đốt cháy phòng vé với những cảnh nóng bỏng...

- An Nhiên, có phải cô đến để trả lời lời mời của tôi? - Đạo diễn Lưu Triết nhìn thấy An Nhiên liền đi tới hỏi.

An Nhiên mỉm cười, đưa một tách trà trên bàn lên miệng điệu đà mà uống.

- Đạo diễn Lưu... ông vẫn còn nhớ Hạ Tuyết em gái tôi chứ.

- A... Tôi tất nhiên là nhớ rồi, cô ấy có đến trong buổi casting hôm nay không? - Đạo diễn Lưu hào hứng nói.

- Nghe nói, cô diễn viên Lâm Khiết đang muốn vai diễn đó sao? - An Nhiên hỏi.

- Đúng vậy, có thể là vai đó sẽ giao cho Lâm Khiết... cô ấy là một diễn viên có tiếng trong giới nên tôi cũng khá yên tâm. - Đạo diễn Lưu nói.

- Không phải là vì cô ấy là người tình của anh sao. - An Nhiên khẽ cười... sau đó lại nói. - Tôi đùa thôi.

Đạo diễn Lưu cười trừ, lại đáp:" Vai diễn chính, vẫn đang đợi cô mà An Nhiên."

- Tôi vẫn đang suy nghĩ về vai diễn đó, nhưng tôi có một điều kiện. - An Nhiên vô thắng vấn đề.

- Điều kiện sao?

- Tôi muốn vai diễn của Lâm Khiết thuộc về em gái tôi Lâm Hạ Tuyết. - An Nhiên yêu cầu.

- Chuyện này. - Đạo diễn Lưu hơi chần chừ.

An Nhiên đứng lên lại nói thêm:" Anh có thể suy nghĩ... tôi cũng không ép anh."

Đạo diễn Lưu thấy An Nhiên bỏ đi liền ngăn lại mà nói:" An Nhiên, cô cũng biết bộ phim lần này tôi đầu tư rất nhiều... để một cô gái trẻ như vậy tôi không an tâm."

- Thế này đạo diễn Lưu, anh cũng đã từng nói nhận ra đặc biệt từ cô bé... - An Nhiên mỉm cười nói tiếp. - Anh biết đó, tên tuổi của tôi sẽ khiến bộ phim này thu hút người chú ý nữa... anh không nên vì một phụ nữ mà lại đánh mất khoảng lớn như vậy.

- Được rồi,... nếu cô nhận vai nữ chính thì Lâm Hạ Tuyết sẽ được nhận vào vai diễn kia.

- Tốt, hợp tác vui vẻ. - An Nhiên đưa tay ra mỉm cười.

Đạo diễn Lưu có chút không vui, là sắp tới phải giải thích với Lâm Khiết như thế nào về chuyện này. Nhưng tương lai sáng lạng của anh và doanh thu sắp tới mới chính là vấn đề, còn phụ nữ... để sau vậy.

- Hợp tác vui vẻ.

Lâm Hạ Tuyết nhận được thông báo được nhận vai nữ chính phụ trong bộ phim sắp tới, Hạ Tuyết thật sự không ngờ mình lại vượt qua bao nhiêu người mà được chọn... vì khi ở phòng thử vai... cô nghe phong phanh rằng cô Lâm Khiết đã có được vai này.

- Chúc mừng em gái, chúng ta sẽ là đồng nghiệp. - An Nhiên mang một ly nước ép về phía Hạ Tuyết.

- Em có chút cảm thấy kì lạ... em thật sự không nổi bật đến mức được chọn. - Hạ Tuyết nhìn bức thư thông báo mà nói.

- Em phải vui chứ... sắp tới khá vất vả... em phải chăm sóc một chút bên ngoài. - An Nhiên đưa ly nước ép trái cây về phía Hạ Tuyết. - Một ngày phải uống những thứ này để chăm sóc da...

- Nhờ chị mà em có cơ hội may mắn này, em rất cảm ơn chị. - Hạ Tuyết nghĩ rằng nhờ lần đó đi với An Nhiên đến trung tâm mua sắm mới gặp được đạo diễn Lưu.

- Là em có tố chất... và em rất xinh đẹp. - An Nhiên cười nói. - Em phải cho những người đàn ông kia biết, bọn họ chính là không xứng với em.

Hạ Tuyết cầm chắc trên tay tờ thông báo kia... chị An Nhiên nói đúng những nam nhân kia đã xem thường cô ra sao... cô sẽ không để bất cứ ai xem thường mình nữa.

Tuấn Anh đi khắp nơi tìm Kelly nhưng không tìm thấy, cô ấy giỏi nhất chính là lẩn trốn... ngay cả điều tra và bao vây biệt thự Thiên Ân vẫn không có bất kì động tĩnh nào.

Tuấn Anh đang lái xe trên đường nhìn xung quanh tìm kiếm lại nhìn thấy một cô gái mặc trên người bộ đồng phục học sinh đang một mình đi bộ trên đường. Tuấn Anh đi xe chậm chậm mà quan sát cô gái kia, vì sao hôm nay lại đi bộ trên đường mà không ngồi trên xe như bao nhiêu người khác... quan sát kĩ một chút lại thấy đôi mắt cô ươn ướt... có lẽ cô ta đang khóc sao.

Tuấn Anh bước xuống xe, lẳng lặng đi theo phía sau... cô ấy không phải đang đi hướng về biệt thự Triệu gia, vừa đi vừa lấy tay chùi nước mắt như một đứa trẻ lại càng khiến người ta lo lắng. Tuấn Anh đi nhanh hơn một chút, tiến lại gần phía sau cô gái lặng lẽ nắm tay kéo lấy tay cô.

- Ô, anh... ơ. - Hải Yến giật mình khi có một người từ phía sau kéo lấy tay cô.

- Theo tôi. - Tuấn Anh kéo lấy tay Hải Yến mà đi.

- Đi đâu, tôi... tôi... - Hải Yến nhìn thấy bàn tay Tuấn Anh nắm lấy tay mình khẽ bất ngờ.

- Cô không phải đang buồn ư... tâm trạng tôi cũng không vui... chúng ta cùng nhau giải sầu. - Tuấn Anh đưa cô lên xe.

Anh mang cô ra bờ sông... nơi này khá vắng vẻ và đầy gió... Hải Yến lạnh đến mức ôm lấy cơ thể mà nhìn ra phía xa xa. Tuấn anh cởi chiếc áo khoác bên ngoài choàng lên người Hải Yến.

- Cô vừa đi vừa khóc như vậy, trông rất xấu xí. - Tuấn Anh nhìn ra xa mà nói. Trên tay cầm một lon bia lạnh.

- Đối với anh, có khi nào tôi đẹp đâu. - Hải yến đáp.

- Cô là một người rất xinh đẹp. - Tuấn Anh đáp.

- Nhưng anh vẫn không thể hướng mắt về tôi. - Hải Yến cầm lon bia trên tay Tuấn Anh mà đưa lên môi uống.

- Không phải cô đã có người yêu rồi sao, anh chàng hôm nọ....

- Anh nghĩ tôi lại kém như vậy sao... người tôi yêu... ít nhất phải như anh. - Hải Yến mỉm cười.

- Trong mắt cô, tôi hoàn hảo như vậy sao? - Tuấn Anh bật cười. - Cô còn bé lắm, em gái.

- Tất nhiên rồi... tôi không phải là một cô gái e thẹn.. tôi sẽ thể hiện những gì tôi nghĩ và tôi thích.. anh có thể xem tôi chưa lớn... nhưng tôi đủ lớn để biết mình thích anh.

Tuấn Anh quay mặt về hướng Hải Yến khẽ nói:” Nếu đã như vậy, chúng ta thử đi.”

Hải yến như ngừng đập khi nghe Tuấn anh nói vậy... nhưng vì sao anh ấy lại thay đổi thái độ với cô một cách kì lạ.

62. Chương 52

Triệu Hải Yến đưa tay lên trán Tuấn Anh, sau đó lại đưa tay lên trán mình. Cô muốn xem người đàn ông này có bị sốt nên nói mê sảng hay không, trước đến nay anh gặp cô là trốn như trốn tà vậy mà hôm nay anh ta chủ động nắm tay cô kéo đi, lại nói rằng muốn thứ quen cô sao. Hải Yến tim đập thình thịch, miệng lắp bắp hai vai rung lên như không tin vào tai mình.

- Anh... bị bệnh sao? -

- Không. - Tuấn Anh nhàn nhạt đáp. - Cô không muốn sao?

- Không phải... tôi rất muốn là bạn gái của anh... nhưng... tôi cảm thấy rất kì lạ không phải anh từng nói là đã có bạn gái sao?

- Tôi chia tay rồi.

- Vậy nên anh mới buồn như vậy... và muốn quen tôi ư. - Triệu Hải Yến khổ sở nói giữ tiếng nắc trong cổ họng, anh là đang xem cô là người thay thế ư.

- Cô có thể từ chối. - Tuấn Anh lại đáp một cách không quan trọng.

Triệu Hải Yến im lặng không đáp... gió biển thổi bay mái tóc cô trong gió và những giọt nước mắt từ khóe mi cô chưa kịp rơi xuống đã bị cơn gió hất đi. Cô và anh không nói với nhau một lời nào kể từ khi đó... chỉ là trên tay cô đang cầm một lon bia đang dần chảy vào miệng... đó là lần đầu cô uống thứ đắng ngắt đến khó chịu này.

Tuấn Anh đưa Triệu Hải Yến về nhà, anh tiễn cô đến trước cửa nhà thì an tâm mà quay đi. Cô vội bước theo một bước mà gọi: "Hà Tuấn Anh."

Tuấn Anh quay mặt lại nhìn cô.

- Dù cho là người thay thế, tôi cũng muốn thử làm bạn gái của anh. - Triệu Hải Yến nói xong, chạy đến ôm chầm lấy anh.

Tuấn Anh không đáp, bàn tay anh buông thõng không đáp trả cái ôm của cô... ánh đèn đường soi sáng hai con người họ in bóng dài xuống mặt đất... cảnh vật u buồn im ắng... hết như tâm trạng hiện tại của anh.

- Hàn tổng, Kelly đã mất tích rồi, tôi đã dò hỏi bên phía Hoàng Thiên Ân nhưng vẫn không có động tĩnh nào bọn họ vẫn đang nghĩ KELLY còn ở Hàn gia.

- Cô ấy đã nhìn thấy hình ảnh của mẹ Kelly, cha tôi và Win chụp chung vì vậy tôi nghĩ cô ấy đang nghi ngờ về mối quan hệ đó. Chúng ta phải tìm ra cô ấy trước khi bị họ Hoàng kia gieo vào đầu những điều trái sự thật. - Thế Bảo cầm bức ảnh mà nói.

- Kelly rời khỏi Hàn gia là điều khá mạo hiểm, lão già Hàn Thiên Phúc sẽ nhanh chóng đánh hơi được. - Tuấn Anh nhìn qua bức ảnh rồi nói.

- Cậu cứ cho người canh gác cẩn thận Hàn gia như khi Kelly còn ở đây... và nhanh chóng truy tìm cô ấy. - Hàn Thế Bảo khẽ suy nghĩ một chút sau đó cười nửa miệng. - Tôi đã có cách dụ cô ấy xuất hiện rồi.

Hàn Thế Bảo bật cười lớn khẽ nói: "Con vịt đó nghĩ gì... muốn làm gì tôi sao có thể không nắm bắt được."

Hàn phu nhân điều trị vết thương và bị giam lỏng cùng Hàn Liên Chi tại một biệt thự khác của Hàn gia. Nơi này canh gác cẩn mật đột nhiên hôm nay lại cắt giảm người, sau đó là Hàn Thế Bảo thông báo với báo chí rằng Hàn phu nhân đang được anh báo đáp hiếu nghĩa bằng cách phụng dưỡng bà tại căn biệt thự kia.

Quả nhiên điều này đã đến tai Kelly, cô ngồi trong một căn phòng nhỏ. Nơi này nằm trong một góc khuất của một dãy nhà trọ ít người, cô rất ít khi ra đường... chỉ che kín mặt và ra ngoài vào ban đêm.

- Mẹ mình vì sao chụp chung với Hàn lão gia kia và có cả Win... chắc hẳn Hàn phu nhân là người biết rõ nhất nên cô đã quyết định truy tìm nơi ở của bà ta... không ngờ chưa kịp truy tìm thì Hàn Thế Bảo đã tự mình nói ra. - Kelly đắc ý.

Cô đã từng có ý định đi hỏi Hoàng lão gia nhưng cô lại thay đổi quyết định. Ông ta chắc chắn trước kia biết rõ nội tình, nhưng vì sao lại chưa từng nhắc đến một lần nào với cô. Nếu ông ấy đã che giấu thì dù cô có hỏi cũng không thể biết hết được sự thật. Còn về Hàn phu nhân, cô hy vọng bà ta sẽ kể hết sự thật này, ít ra người đàn ông kia là chồng bà ấy, cô sẽ khích tướng cho bà ta khai ra hết.

Buổi tối không trăng không sao, trời đen như mực... Kelly rời khỏi khu nhà trọ này với một bộ trang phục đen từ đầu đến chân. Bóng cô nhanh chóng lướt đi nhanh nhẹn, tiến đến nơi mà Hàn phu nhân đang sống.

Cẩn biệt thự chìm trong bóng tối... bên ngoài có vài tên vệ sĩ đứng canh. Kelly nhoẻn miệng cười, như thể này sẽ không thể làm khó cô được. Kelly trèo lên bức tường lớn, vào nhà một cách dễ dàng.

Cô lẻn vào bên trong nhà chính một cách an toàn, sau đó từ từ lần trong bóng tối ở phía hành lang... ánh đèn mập mờ bên ngoài khuôn viên chiếu vào bên trong căn nhà qua những tấm màn phất phơ mờ mờ ảo ảo.

Kelly tìm đến vị trí cầu thang, sau đó từng bước bước lên một cách nhẹ nhàng đến khi đi đến tầng trên thì nghe tiếng bước đi lộp cộp liền nép mình vào bức tường. Cô hé mắt nhìn ra là hai cô gái mặc trang phục người làm đang noi chuyện với nhau, trên tay một người họ đang cầm một khay thức ăn.

- Bà ấy hôm nay lại bỏ bữa. - Cô người làm đang cầm khay khẽ nói.

- Từ khi đến đây làm tôi chưa từng thấy con trai phu nhân đến thăm, có lẽ bà ấy vì quá thương nhớ chăng.
- Cô gái kia liền nói.

- Đừng nói bậy, kéo rước hoạ vào thân. - Nói xong cả hai cô gái đều bỏ nhanh đi.

Đợi đến khi họ bỏ đi, Kelly nhẹ nhàng bước ra, theo như bọn họ nói thì chắc chắn Hàn phu nhân kia đang ở tầng này. Cô nhanh chóng tiến về phía trước mà kiểm tra từng phòng. Cô phải đến căn phòng thứ 4 mới nghe thấy tiếng động cọt két bên trong, chắc chắn là bên trong có người. Cô nắm tay cầm khoá cửa mà mở vào, sau đó nhẹ nhàng nép vào và đóng cửa lại.

Tiếng động bên trong dừng lại, căn phòng chỉ có ánh đèn bên ngoài chiếu vào mờ ảo không nhìn rõ mọi thứ. Cô nhìn thấy trước mặt mà một bóng trắng đi ngồi phía trước, cô khẽ rùng mình sau đó lại dùng hết can đảm mà bước tới. Từng bước của cô có chút rung rung, không hiểu vì sao toàn thân cô lạnh ngắt nhưng cô không ngừng bước đến khi lại gần bóng trắng kia hơn... nó vẫn không cử động.

Kelly cảm thấy kì lạ, khẽ đưa tay về phía bóng trắng kia mà đẩy nhẹ.... không ngờ nó lại ngã nhào xuống sàn.

- Á á á aaaaaa. - Kelly hét lên, không phải cô dùng sức quá mạnh vì sao lại bị ngã.

Ánh đèn trong phòng bật sáng, Kelly đang nhắm mắt sợ hãi thì mở mắt ra... phía trước mặt cô chính là một hình nộm được mặc một bộ trang phục màu trắng hết như muốn hù ma. Nhưng căn phòng này đang tối đen như vậy, vì sao hiện tại lại sáng bừng thế này, lẽ nào...

Kelly nhận ta thì cũng đã muộn, cô nhìn xung quanh về phía cửa liền nhìn thấy Hàn Thế Bảo đứng tại vị trí mở đèn.

- Hàn Thế Bảo. - Kelly khẽ gọi.

- Tôi sẽ không tin em nữa nếu như em dám ngất. - Hàn Thế Bảo châm chọc.

- Một cách không thể dùng hai lần. - Kelly đáp.

- Em biết vậy là tốt. - Hàn Thế Bảo từng bước đi về phía Kelly.

- Anh đặt bẫy tôi? - Kelly nhìn hình nộm mà nói.

- Em nghĩ xem, dám lừa tôi... tôi cũng muốn đùa em một chút.

- Anh biết tôi muốn tìm Hàn phu nhân và đã cố ý đăng báo bài viết kia.

Hàn Thế Bảo không nói gì mà gật đầu, hiện tại đã đang đứng đối diện Kelly. Anh đưa tay mình lên chiếc cằm của cô sau đó ngược lên đối diện với gương mặt anh khẽ nói.

- Em muốn trốn sao, trừ khi tôi muốn em đi... thì em đừng hòng thoát đi.

- Tôi muốn gặp Hàn phu nhân. - Kelly hất tay anh ra, sau đó lại nói.

- Em muốn biết điều gì, có thể hỏi tôi.

- Anh sẽ nói sao?

- Cũng còn tùy thái độ của em. - Hàn Thế Bảo nhướn miệng cười, sau đó đưa bàn tay mình lên môi cô. - Nếu em làm tôi hài lòng.

- Tôi sẽ đi tìm Hàn phu nhân, anh đừng hòng giở trò. - Kelly lui về sau một bước, sau đó tiến đến cửa ra vào. - Anh không có quyền giam giữ tôi, tôi sẽ kiện anh bắt người trái phép... anh nên nhớ tôi là quốc tịch Mỹ... tôi sẽ đến đại sứ quán kiện anh.

Hàn Thế Bảo bật cười... sau đó tiến về phía Kelly mà ép cô vào cửa, đôi môi hé ra nói:” Để xem em có cơ hội đến đó hay không đã rồi nói.” Sau đó đôi môi anh tiến về phía môi cô mà chiếm lấy, lưỡi anh đưa vào miệng cô thám hiểm.

Cô tức giận vì bị anh ức hiếp, tức giận vì sao lại đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào kia... sự tức giận dâng trào đến mức cô dùng răng mình cắn môi anh đến bật máu. Hàn Thế Bảo khẽ nhắm mắt, sau đó bế thốc cô đi về phía giường tiếp tục cưỡng hôn.

Kelly buồn nôn, mùi máu hoà lẫn mùi vị hơi thở của anh khiến cô khó chịu không thể tả. Rất may là đôi môi anh đã rời khỏi môi cô, anh hôn xuống phía cổ sau đó từ từ cởi bỏ lớp áo trên người cô.

Hai tay bị anh nắm chặt, toàn thân nằm dưới thân anh không thể nhúc nhích.

- Hàn Thế Bảo, tôi sẽ giết anh nếu anh dám giở trò đồi bại với tôi.

- Dù có bị em giết, tôi cũng rất muốn em. - Hàn Thế Bảo khẽ nói, bờ môi đã chạm phải nhũ hoa màu hồng xinh đẹp.

Cô chột rùng mình, trong lòng lại có một trạng thái kích thích kì lạ. Kelly uốn cong người không thể kìm chế, điều đó càng khiến anh kích tình hơn.

- Là em đang kích thích tôi sao? - Hàn Thế Bảo từ từ cởi bỏ những thứ vớ trên người cả hai...

- Hàn Thế Bảo, tôi sẽ giết chết anh... - Kelly khẽ hét lên khi anh tiến vào bên trong cô.

Cô càng hét lên, anh càng bị kích thích không muốn dừng lại... mà di chuyển nhanh hơn... Kelly từ từ lịm vào một cảm giác kích thích sau đó miệng phát ra những tiếng khe khẽ.

Đôi bàn tay cô bám chặt vào bờ vai dài rộng của anh, đôi mắt anh say đắm nhìn vào mắt cô... bờ mi cô khẽ rơi một giọt lệ tự trách bản thân mình. Vì sao lại lạc vào cõi tình ái say mê này, vì sao lại thất thân mà nằm dưới thân kẻ thù. Trong người lại tạo nên một cảm giác kích thích không muốn anh dừng lại, và vì sao cô lại yêu anh.

Sau một đêm say đắm, cô mệt lả người vì anh hết lần này đến lần khác muốn cô... cô mở mắt mình ra thì phát hiện mình đang nằm ngay ngắn trong lòng anh. Đêm qua không phải lần cuối cùng anh đã mang cô vào phòng tắm sao... nhìn qua cơ thể thơm tho sạch sẽ... chẳng lẽ khi cô mệt đến ngất đi anh ta đã tắm cho cô và mang cô đến nơi ấm áp này. Kelly khẽ đưa mắt nhìn anh, anh ta lại đối với cô là như thế nào?

Kelly muốn ngồi dậy lại bị bàn tay Hàn Thế Bảo ôm trọn vào lòng, mắt anh vẫn không mở ra khẽ nói:” Đêm qua không phải rất mệt sao, ngủ thêm một chút.”

- Anh sẽ nói cho tôi sự thật? - Kelly khẽ nói.

- Em muốn biết điều gì? - Hàn Thế Bảo lười nhát đáp, bàn tay áp chặt cô vào lòng hơn.

- Là mối quan hệ giữa mẹ tôi và cha anh, cả Win... - Kelly khẽ nói.

- Không phải hôm qua tôi nói em phải làm tôi hài lòng sao, nhưng có vẻ không được như vậy. - Hàn Thế Bảo ngụy biện đưa tay lên bờ môi còn đọng máu.

Kelly biết nếu cô có chống đối tức giận hay gào thét anh ta vẫn sẽ không chịu nói. Chỉ bằng cô dùng mỹ nhân kế. Cô chồm người lên hôn vào vết thương kia, bàn tay cô khẽ luồn vào bên trong lớp mềm mà xoa bờ ngực anh.

Hàn Thế Bảo khẽ bất ngờ, dực vọng buổi sáng là cao nhất lại bị cô gái này chọc phá.

- Đêm qua, em vẫn chưa cảm thấy đủ. - Hàn Thế Bảo buông lời trêu chọc đưa bàn tay ôm lấy bờ hông trắng mịn kia.

- Hàn tổng à, hãy nói tôi biết đi mà, tôi rất tò mò. - Kelly xoa hai tay kiểu cầu xin đáng yêu.

Hàn Thế Bảo bật cười, thì ra cô gái này đang chơi trò mỹ nhân kế với anh sao. Nếu vậy anh cũng sẽ làm mỹ nam kế khiến cô khuất phục.

Anh đưa đôi mắt nhìn sâu vào mắt cô, bàn tay anh từ từ chọc phá toàn thân cô. Kelly từ chủ động hiện tại là ở thế bị động mà bị anh trêu chọc.

- Ừm. - Kelly kêu khẽ khi bàn tay kia tiến tới vị trí bí ẩn của cô.

- Là em tự làm tự chịu... tôi hy sinh phục vụ em thôi. - Hàn Thế Bảo cười lớn... tiếp tục triển miên trên cơ thể cô.

63. Chương 53.1: Quá Khứ Của An Nhiên

An Nhiên ngồi trong phòng nghỉ chờ đến lượt mình biểu diễn, cô hiện tại là ca sĩ được săn đón nhiều nhất trong các chương trình. Cô đi lên nhờ scandal là thật nhưng không ai có thể phủ nhận tài năng và giọng hát của cô. An Nhiên soi mình trong gương, hiện tại cô đang khá hạnh phúc với mọi thứ xung quanh từ công việc đến chuyện tình cảm. Cô và bác sĩ Hải Minh đang có mối quan hệ hẹn hò tuy nhiên là chưa công khai ra ngoài.

- An Nhiên, em có điện thoại. - Quản lý của cô tay đưa điện thoại về phía cô, trên màn hình là một số lạ, vừa nhìn thấy An Nhiên đã có chút bối rối... đó là số điện thoại có mã vùng ở quê của cô.

- Cảm ơn chị. - An Nhiên nói xong nhận lấy điện thoại lại khẽ nói. - Chị ra ngoài một chút, em có cuộc gọi riêng tư.

- Được rồi, nhưng em nhanh một chút... sắp đến lượt em lên sân khấu rồi.

- Em biết rồi. - An Nhiên gật đầu.

Cô bấm nút nghe, bên đầu dây bên kia là giọng của một người phụ nữ có tuổi. Cô nhận ra giọng nói này, trong lòng có chút bất an.

- Cô là An Nhiên. - Giọng người phụ nữ kia nói, trong giọng nói của bà không có chút niềm nở nào.

- Dì Hà, con chào dì, rất lâu không gặp dì. - An Nhiên đáp, cô tất nhiên biết người phụ nữ này.

- Tôi biết cô rất bận rộn, nhưng có thể cho tôi một cái hẹn... tất nhiên tôi sẽ lên thành phố gặp cô. - Bà nói tiếp.

- Dạ, khi nào dì có thể lên thành phố, con sẽ đến gặp dì. - An Nhiên khẽ nói.

- Và Hải Minh... sẽ không biết cuộc gặp này.

- Dạ, con hứa. - An Nhiên khẽ nói... trong lòng đầy lo âu.

Đó chính là mẹ của Hải Minh, người hàng xóm trước kia của gia đình cô. An Nhiên là một đứa trẻ từ bé đã bị khinh khi của mọi người xung quanh vì cô không có cha, mẹ cô lại xuất thân từ một nghề nghiệp thấp nhất trong xã hội, chính là “ bán thân”. Khi cô tốt nghiệp trung học, cô nhanh chóng rời bỏ vùng thôn quê đó mà tiến lên thành phố này, sau nhiều gian khổ và ý chí quyết tâm trở thành người nổi tiếng kiếm thật

nhiều tiền để không phải chịu cảnh cơ hèn ngày xưa. An Nhiên suy nghĩ về xuất thân của mình, lại về gia đình của Hải Minh... mặc dù hiện tại cô là một ca sĩ vạn người yêu thích nhưng cô gái An Nhiên ngày xưa luôn bị sự dè bĩu của mọi người. Chuyện mẹ anh đến gặp cô, An Nhiên cũng hiểu rõ ràng ý đồ của bà ấy.

Những ngày sau, An Nhiên hẹn mẹ Hải Minh tại một tiệm cafe sang trọng và riêng tư, cô không muốn có quá nhiều người nhận ra cô. Cô vẫn còn nhớ ngày xưa mẹ Hải Minh đã cấm anh giao du với cô tuy nhiên anh vẫn cố gắng tìm cách liên lạc với cô sau khi lên thành phố này.

- Chào dì, xin lỗi vì đã để dì đợi. - An Nhiên bước tới trước mặt người phụ nữ đứng tuổi, tuy nhiên bề ngoài bà ấy khá sang trọng và có phần trẻ hơn tuổi.

- Cô ngồi đi. - mẹ Hải Minh chỉ vào ghế đối diện.

- Dạ. - An Nhiên khẽ đẩy ghế ngồi xuống.

- Tôi sẽ nói vào thẳng vấn đề, nếu như có gì mạo phạm phải thì mong cô bỏ qua cho bà già lắm chuyện này.

- Mẹ Hải Minh trên gương mặt không có một chút cảm thấy hài lòng với cô gái này.

- Xin dì chỉ dạy. - An Nhiên lại nói.

- Hải Minh có gọi điện về quê nói rằng muốn kết hôn với cô. - Bà nhìn vào An Nhiên với đôi mắt khinh thường. - Tất nhiên tôi không ngạc nhiên vì điều đó, tôi đã cố gắng ngăn cản nó ngay từ khi cô và mẹ cô dọn đến gần nhà chúng tôi, nhưng đứa con trai này thật không biết nghe lời.

An Nhiên không đáp, gương mặt lộ nét đau khổ.

- Tôi nói con trai mình không được nên mới tới làm phiền cô, cô có thể buông tha con trai tôi được không?

- Mẹ Hải Minh đưa một số tiền về phía An Nhiên. - Tôi không biết mục đích cô đến nhà tôi là gì, nhưng số tiền này cô hãy giữ lấy và đừng phiền con trai tôi nữa. Gia đình tôi là gia đình danh giá, không thể chấp nhận nghề nghiệp của cô và xuất thân của cô.

An Nhiên nhìn về số tiền kia.. khẽ cười.

- Dì Hà, con hiện tại không phải vì tiền mà đến với Hải Minh. Vì vậy dì hãy cất số tiền này trước đi ạ. - An Nhiên đẩy cọc tiền gói trong giấy kia về phía mẹ Hải Minh. - Ngày xưa dì khinh thường con, con hiểu chỉ vì mẹ con làm nghề không trong sạch... và bà ấy cũng còn không biết cha của con là kẻ nào. Nhưng hiện tại, con có nghề nghiệp trong sạch... vì sao dì không thể chấp nhận.

- Nghề nghiệp trong sạch sao? - Mẹ Hải Minh đưa những tờ báo trước kia về scandal của cô và Thế Bảo quảng lên bàn. - Cô đã từng mang thai đứa con của người đàn ông khác, sau đó bị người ta quảng ra đường lại muốn đeo bám con trai tôi ư. - Sau đó liền hắt ly nước vào mặt An Nhiên. - Mẹ cô chính là gái bán thân, cô cũng không khác gì. Nếu cô thật sự thương con trai tôi, hãy để nó kết hôn cùng cô gái ta đã chọn... còn cô hãy rút khỏi cuộc sống của nó.

Nói xong bà liền bỏ đi, An Nhiên ngồi thờ người nhìn những tờ báo trên bàn. Trước kia là cô không muốn để tâm nên không hề đọc qua những bài báo và hình ảnh này để ảnh hưởng đến tinh thần. Nay nhìn qua cô lại chợt nhận ra, quả thật cô không xứng đáng với Hải Minh, nếu anh từ bỏ cô anh sẽ quen được nhiều cô gái tốt hơn, cái quá khứ của cô quá cay nghiệt lại xuất thân thấp kém. Cô dùng khăn giấy lau khô nước trên mặt, dùng mắt kính đen trên bàn đeo vào mà bước ra khỏi nơi này.

An Nhiên lái xe về chung cư An Khang, tâm trạng khá bất ổn và suy nghĩ nhiều. Cô cứ nghĩ mình là tốt rồi ư, danh vọng và tiền tài cô không thiếu thôn... nhưng kết cục vẫn nhận được sự khinh khi đó thôi. Cả đời có lẽ cô không thể gả cho kẻ nào nữa rồi, dù vậy cô không hận Hàn gia... ít ra người đàn ông đó không hề khinh khi cô, và đã ra sức bảo vệ cô và đứa trẻ đã mất đi. An Nhiên khẽ cười nhưng nước mắt khẽ rơi, chiếc xe dừng trước chung cư An Khang, cô vừa bước xuống đã nhìn thấy Hải Minh từ phía sau đi đến kéo tay cô đi.

- An Nhiên... có phải em đã đi gặp mẹ anh. - Hải Minh ra vẻ lo lắng.

- Không có. - An Nhiên nhìn Hải Minh mỉm cười như không có chuyện gì.

- Vậy tốt rồi, anh rất lo lắng.

- Vì sao anh phải lo lắng, anh không muốn đưa em về gặp mẹ anh sao?

- Tất nhiên anh sẽ đưa em về vào thời điểm thích hợp... chỉ là hiện tại chưa thể.

- Hải Minh... - An Nhiên khẽ cười. - Chúng ta chia tay đi.

- Em nói gì vậy... có phải em đã gặp mẹ anh rồi phải không? Có phải bà ấy đã nói điều gì không đúng với em?

An Nhiên lắc đầu, đôi mắt tỏ ra không hề có chuyện gì xảy ra.

- Là em không yêu anh... em đã nhầm tưởng đó là tình yêu mà thôi. Thật ra người em yêu là người khác. - An Nhiên không muốn vì cô mà Hải Minh bất đồng với gia đình, cô thật sự không đáng...

- Anh không tin. - Hải Minh kéo tay An Nhiên mà nói.

- Tôi sẽ chứng minh cho anh. - An Nhiên nhìn thấy phía sau lưng Hải Minh là Tú Anh... anh ta vẫn thường lui tới nơi này để tìm kiếm Hạ Tuyết... dù nhiều lần bị bảo vệ đuổi đi nhưng vẫn cứ đến mãi.

An Nhiên đi tới phía Tú Anh đang đứng nhìn bọn họ, cô đi gần sát về phía Tú Anh đôi mắt nhìn sâu vào mắt anh khẽ nói:” Giúp tôi.”

Sau đó An Nhiên choàng hai tay lên vai Tú Anh, đặt môi mình chạm môi Tú Anh.

Tú Anh không hiểu chuyện gì xảy ra... cô gái này trước kia là của Hàn tổng, sau đó là ở cùng Hạ Tuyết giờ lại ôm anh hôn ngay trước mặt người đàn ông vừa mới dẫn cô ta.

An Nhiên buông Tú Anh ra sau đó khoát tay vào tay anh, nhìn về phía Hải Minh:” Đây là bạn trai mới của em, anh có thể đi được rồi.”

- An Nhiên, anh không tin. - Hải Minh cố chấp.

- Tú Anh, anh hãy nói với anh ấy anh và em đang yêu nhau. - An Nhiên nhìn vào mắt Tú Anh ra vẻ cầu cứu.

- Đúng vậy, chúng tôi đang hẹn hò. - Tú Anh đáp... dù sao cũng là tình thế ép buộc.

Hải Minh tức giận bỏ đi... vì sao cô ấy lại thay đổi nhanh chóng như vậy... cô ấy là như lời mẹ anh nói sao... là một người phụ nữ lẳng lơ và chỉ giống như mẹ của cô ấy.

Đợi Hải Minh đi, An Nhiên buông tay Tú Anh ra... từ phía sau nghe tiếng đổ bể... cả hai cùng quay lại nhìn thì đã thấy Hạ Tuyết đang đứng nhìn bọn họ... dưới nền đất là một chậu hoa đã bể đôi.

64. Chương 53.2

- Hạ Tuyết, không phải như em thấy đâu. - An Nhiên nhanh chóng buông Tú Anh ra, sau đó tiến về phía Hạ Tuyết muốn giải thích.

- Chị, chị đừng nói gì cả... chuyện này không liên quan đến em, em cũng không muốn nghe. - Hạ tuyết nói xong liền cúi xuống nhặt chậu hoa xương rồng nhỏ đã vỡ lên, không may gai xương rồng đâm vào tay mà bật máu.

Tú Anh muốn tiến tới cạnh Hạ Tuyết nhưng hiện tại anh biết rằng cô sẽ đẩy anh ra xa. Từ ngày Win đi, Hạ Tuyết luôn tránh mặt anh, không cho anh đến gần cô... có lẽ cô ấy nghĩ rằng vì chuyện của cô và anh mà Win phải bỏ đi... Tú Anh chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn Hạ Tuyết từ xa mà âm thầm dõi theo cô.

- Em có sao không, nào chị đưa em lên nhà. - An Nhiên nắm lấy tay Hạ Tuyết mà thôi.

- Chỉ là vết thương nhỏ, em không sao... chúng ta đi thôi. - Hạ Tuyết khẽ nhìn sang phía Tú Anh, ánh mắt lướt qua như không rồi bước đi.

- Tú Anh, dù sao hôm nay cũng cảm ơn anh đã giúp tôi... tôi sẽ hậu tạ anh sau, tạm biệt. - An Nhiên nói xong liền đưa Hạ Tuyết lên nhà.

Tú Anh khẽ gật đầu sau đó quay đầu bỏ đi... thái độ của Hạ Tuyết vẫn không thay đổi, là cô đang nghĩ gì anh có thể hiểu chỉ là cô không nghe những gì anh nói... bầu trời xanh trong, những tia nắng chen vào kẽ lá rọi xuống hai bên đường, người đàn ông bước đi với bao nhiêu suy nghĩ.

Hàn Thế Bảo mặc trên người bộ âu phục thẳng nếp tinh tươm, nhìn anh rất phong độ và đúng với vị trí anh đang nắm giữ, có ai nhìn ra anh đã từng giết chết gia đình cô không? Kelly mở đôi mắt mình ra nhìn phía trước, ngắm nhìn anh đang chỉnh lại cravat trên cổ, từ trong gương lớn ánh mắt anh liếc nhìn sang phía cô mà khẽ mỉm cười.

- Tạm thời em hãy ở lại nơi này, sau khi tan làm tôi sẽ về đây. - Anh chỉnh xong cravat trên cổ áo, sau đó quay đầu lại nói.

- Tại sao tôi phải ở cùng anh. - Kelly nhướn mày nói, cô chỉ cần biết về mối quan hệ đó... cũng không có ý định gặp lại anh.

- Vì em là phụ nữ của tôi. - Anh không nhìn cô, trên tay cầm giỏ sách màu đen. - Hẹn tối gặp lại... nếu em rảnh rỗi thì làm bữa tối cũng hay. Tôi rất thích đồ ăn mà em nấu.

Anh nói xong liền bước ra khỏi cửa phòng, cô khẽ tức giận vì sao anh lại luôn làm chủ mọi thứ không để cô có quyền quyết định. Cái gì mà phụ nữ của anh, cái gì mà nấu bữa tối... anh ta nói ra giống như cô chính là vợ anh ta vậy.

- Nay, anh phải nói tôi biết chuyện bức hình kia. - cô hét lớn.

Anh khựng người lại, đôi chân dừng bước ngay trước cửa ra vào... sau đó lại khẽ nói một câu: "Vấn đề nói cũ, xem thái độ của em có ngoan ngoãn hay không." Nói xong bỏ đi không để trong tai những lời lẽ khó nghe của cô, là cô đang mắng chửi tên đầu cán, đề tiện nhà anh.

Cô thay đổi trang phục thăm thú ngôi nhà mới này, Hàn gia xem ra rất giàu có khi có khá nhiều bất động sản như vậy. Căn nhà này rất rộng, phía sau lại có vườn hoa, sân bóng và hồ bơi không khác gì một căn biệt thự.

- Hàn phu nhân, mời cô dùng bữa. - Cô gái trẻ mặc bộ áo người làm đến nói.

- Hàn phu nhân. - Cô tròn mắt. - Là cô gọi tôi sao? - Nhìn xung quanh tìm kiếm xem cô gái kia gọi ai.

- Vâng ạ! Hàn tổng giám đã căn dặn phải chăm sóc phu nhân cẩn thận, ngài ấy nói rằng phu nhân rất ốm thật là kém hấp dẫn. - Cô người làm khúc khích cười.

Lửa giận trong lòng nổi lên, anh ta ăn cô cho xong lại chê bai cô trước mặt người khác. Thật quả nhiên là mất mặt Kelly này, cô chính là tự tin về bản thân mình nhất... vậy mà anh ta chê bai. Nhớ lần đó ngay cả khi cô hóa thân thành Kelly xấu xí, anh ta cũng muốn ăn... loại đó chính là loại ăn tạp.

Sau bữa ăn, cô ngồi trong xích đu phía ngoài hoa viên lặng lẽ nhìn về phía xa xa, đó chính là những cây dây leo hoa hồng nhiều màu sắc bao quanh cửa ra vào khu khuôn viên thật đẹp. Cô tồn tại trên cõi đời này là để trả thù cho cha mẹ, đến cuối cùng vẫn không thể ra tay với kẻ thù nực cười hơn chính là yêu anh ta. Đến hiện tại chính là bị anh ta nhốt lại xem như người phụ nữ bên cạnh.

- Kelly, mày bị tình yêu làm mờ mắt rồi. - Cô khẽ lắc đầu. - Nhưng mà... vì sao mình luôn không tin rằng anh là người như vậy mặc dù chính anh đã xác nhận.

Cô khẽ thở dài, có lẽ vì cô dành tình cảm cho anh nhiều... lại nghĩ đến bức hình giữa mẹ cô và người nhà họ Hàn đó.

- Có khi nào Win là... em trai mình không? - Kelly chợt nghĩ tới rồi chợt rùng mình không dám tin vào những gì cô vừa nghĩ, đôi tay chấp lại mà cầu nguyện điều đó không phải là sự thật. Mẹ chính là người cô tôn sùng nhất, là người phụ nữ tuyệt vời nhất trong mắt Kelly. Cô luôn muốn được giống như mẹ, lấy một

người chồng tài ba hơn người sau đó sinh con. Mẹ đối với cô chính là người tốt nhất và gia đình cô là hạnh phúc nhất.

Anh ta nói chỉ cần làm anh ta hài lòng sao. Người ta có câu lấy lòng nam nhân dễ dàng nhất là qua đường bao tử, cô dùng mỹ nhân kế thất bại sẽ dùng đồ ăn mà dụ dỗ anh ta. Kelly khẽ cười sau đó vén tay áo mà bước vào bếp.

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng tổng giám đốc tại tập đoàn The Win. Hiện tại Hoàng Thiên Phúc và Hoàng Thiên Ân đang ngồi trong phòng tổng giám đốc đối diện với anh với nét mặt không mấy nể mặt chủ gia.

- Hàn Thế Bảo, cậu phải thả Kelly ra. - Thiên Ân nói như hét.

- Tôi không có giữ Kelly. - Thế Bảo lắc đầu nói.

- Tôi nói cậu nghe Hàn tổng, tôi có bằng chứng cậu đang giữ Kelly và cô ấy đã từng được cậu mang đến bệnh viện. Tôi là người thân duy nhất của Kelly ở đây, tôi có trách nhiệm phải tìm ra con bé. - Hoàng Thiên Phúc lại nói. - Nếu cậu không giao người, tôi buộc phải nhờ đến pháp luật xen vào, tôi bắt người trái phép cũng không phải nhẹ.

Hàn Thế Bảo khẽ cười nhếch lên, ánh mắt nhìn qua phía Thiên Ân lướt qua cười khẩy sau đó hướng qua phía Hoàng Thiên Phúc.

- Tôi không có giữ cô ấy, tùy các người muốn làm gì. - Hàn Thế Bảo nhìn qua đồng hồ trên tay. - Thật thứ lỗi, tôi có cuộc họp quan trọng... mời hai vị về cho.

Thiên Ân đứng lên tay nắm vào cổ áo của Thế Bảo khẽ gào giong: "Tao nhất định sẽ mang Kelly về."

- Hoàng thiếu gia, nếu anh còn cư xử như vậy thì bảo vệ The Win tổng anh ra khỏi đây trước. - Hàn Thế Bảo bình tĩnh không phản kháng.

Thiên Ân buông Hàn Thế Bảo ra, sau đó bọn họ rời đi. Hàn Thế Bảo tay chỉnh lại cổ áo, nhìn bọn họ đi tới trước cửa liền nói lớn.

- Hoàng Thiên Phúc không phải là ông đang đi tìm phần còn lại của bức bản đồ đó sao? - Thế Bảo nói tiếp. - Tôi chính là người giữ phần còn lại đây... ông cả đời cũng không tìm ra kho báu đó.

Gương mặt Hoàng Thiên Phúc từ đỏ chuyển sang trắng không đáp.

- Cha, bản đồ là sao? Kho báu là gì? - Thiên Ân không hiểu.

- Nó đúng lên là một bản chỉ dẫn đường đến kho báu do cha tôi và Phạm phu nhân đã cất công giấu đi. Cha của anh chính là vì tiền tài mà ra tay giết chết ba người bạn thân thiết của mình từ thời còn trẻ giằng đường. - Hàn Thế Bảo khinh thường nói. - Thật may trước khi lâm chung, cha tôi đã trần trối và hướng dẫn tôi cách đọc qua kí tự trên đó... kí tự mà chỉ có 4 người bạn thân thiết dịch được.

- Cha... không phải cha nói với con là vì mẹ sao?

Hoàng Thiên Phúc nhìn Thế Bảo bằng đôi mắt đầy lửa, bí mật này ông nghĩ chỉ một mình ông biết nào ngờ lão già Hàn Thế Hùng lại mang đi kể cho thằng nhóc kia.

- Đừng nghe những gì cậu ta nói, là kế chia cắt cha con chúng ta. Lần đó là vì mẹ con ta không còn lựa chọn nào khác. - Hoàng Thiên Phúc nói xong liền bỏ đi.

Thiên Ân nhìn sang phía Hàn Thế Bảo, lần này là Thiên Ân rối bời không biết phải tin người nào.

- Cậu chắc chắn là đang nói sự thật. - Thiên Ân hỏi.

- Tùy anh. - Nói xong Hàn Thế Bảo đi ngang qua Thiên Ân khẽ nhếch miệng cười, nếu Hoàng Thiên Ân nghi ngờ Hoàng Thiên Phúc thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Hàn Thế Bảo cho xe vào trong căn nhà màu xanh nhạt, nơi mà cô gái anh yêu thương đang ở bên trong. Khi nghĩ về cô trong lòng anh có một chút thoải mái... mọi mệt mỏi đều tan biến hết. Chỉ là cô và anh hiện tại không phải là mối quan hệ như thế, anh đã hứa với cha rằng sẽ dùng sinh mạng này mà bảo vệ cho Win và con gái của Phạm phu nhân kia... anh còn yêu cô thì làm sao có thể nhìn thấy cô đau lòng.

Anh bước chân vào bên trong nhà, mùi thức ăn thơm ngon bay nồng trong nhà. Anh cảm thấy một chút ấm áp giống như một gia đình hạnh phúc... anh hằng ngày đi làm việc bên ngoài khi về nhà sẽ có một người vợ chuẩn bị sẵn đồ ăn... anh không cần cuộc sống giàu sang. Chỉ cần như vậy, anh thêm muốn có một gia đình thật sự.

- Xem ra em đang cố tình lấy lòng tôi sao? - Hàn Thế Bảo nhìn một bàn đầy đồ ăn mà nói.

Kelly chưa đánh trận đã bị lật bài thì khá ảm ức nhưng vẫn vờ tươi cười:” Hàn tổng, anh đi làm về mệt mau ngồi xuống dùng bữa thôi. Toàn bộ là tôi nấu, anh có hài lòng không?”

- Đồ ăn này... có độc sao? - Hàn Thế Bảo trêu chọc.

Kelly đứng lên đi về phía anh... sau đó cầm lấy đĩa trên tay anh gấp một miếng thịt đưa vào miệng mình... sau đó chỉ cắn một nửa còn một nửa lại đưa đến miệng anh. Hàn Thế Bảo cảm thấy hứng thú, cố tình cắn sâu vào bên trong để chạm phải môi cô.

- Em rất muốn biết sao? - Hàn Thế Bảo khẽ hỏi, gương mặt anh và cô rất gần.

- Không thể nói cho tôi được sao? - Kelly mở to mắt mà hỏi, trong lòng có chút hy vọng.

- Cô sẽ không hối hận. - Hàn Thế Bảo nói.

Kelly gật gật đầu.

Hàn Thế Bảo buông đĩa, đưa tay ôm lấy Kelly vào lòng mà nói khẽ:” Tôi không muốn nói, thật sự không muốn nói... Kelly, em có thể tin tưởng tôi không... cho tôi một ít thời gian tôi sẽ giải quyết mọi thứ sau đó sẽ nói tất cả sự thật cho em biết.” - Giọng nói anh trầm buồn.

Là chuyện gì mà anh ta có vẻ đau buồn như vậy, phải chăng chính điều cô suy nghĩ là sự thật...

- Thế Bảo... nếu như vậy... hãy buông tôi ra. - Kelly khẽ đáp. - Tôi không muốn ở bên cạnh anh.

Hàn Thế Bảo có chút đau lòng... nhưng... hiện tại cô cũng không còn gặp nguy hiểm nữa vì Hoàng Thiên Phúc sẽ không dám bức dây động rừng và còn có cả Thiên Ân sẽ bảo vệ cô.

- Ừm... tôi sẽ để em đi. - Thế Bảo đáp.

65. Chương 54

Cô thật sự là muốn biết điều mà anh đang giấu đi, nhưng nghe giọng nói trầm buồn từ anh cô lại chột náo lòng. Cô không muốn người đàn ông mà cô yêu thương kia lại vì cô mà khó xử, anh hứa là sẽ nói thì nhất định sẽ nói, cô tin tưởng vào anh. Cô tự cười bản thân mình, biết rằng anh chỉ trêu chọc chơi đùa với cô nhưng con tim cứ thổn thức khi nhìn thấy anh, cô không làm trái lại trái tim mình, cứ để nó tự nhiên thổn thức để nó tự nhiên yêu anh mặc dù anh không yêu cô.

- Anh sẽ để tôi đi, anh không còn muốn trêu đùa tôi nữa. - Kelly hỏi lại một lần, cô muốn đi nhưng khi anh nói rằng sẽ để cô đi... cô lại có chút xót xa.

Thế Bảo không đáp, anh nhắc đĩa lên mà gấp một ít thức ăn vào chén Kelly khẽ nói:” Em ăn nhiều vào, tôi nghĩ ngờ về cách chăm sóc bản thân của em.”

Cô cuối đầu, anh không trả lời nghĩa là đúng sao, anh ta đã chán cô rồi ư.

- Tôi có một việc muốn hỏi anh. - Kelly nói. - Tôi muốn anh trả lời thật lòng.

Thế Bảo vẫn im lặng... một lúc lại gật đầu nói gọn:” Ừm.”

- Anh biết tôi là con gái của Phạm cục trưởng từ khi nào?

- Khi em chìa súng vào tôi.

Kelly có chút rụt rè, anh ta là đang mắng cô sao.

- Khi ở trung tâm trò chơi, anh đã từng nói là anh yêu tôi, những lời đó... là thật hay giả. - Kelly cúi mặt hỏi.

Hàn Thế Bảo đưa đôi mắt có chút đờm buồn nhìn sang phía Kelly, sau đó lại khẽ cười rồi nói:” Là thật.”

Tim Kelly đập rộn ràng... Thế Bảo vừa nói là thật sao...

- Nhưng... - Hàn thế Bảo nói tiếp. - Là tôi yêu con vịt xấu xí Kelly... không phải thư kí xinh đẹp Bảo My, càng không phải Phạm tiểu thư nhà họ Phạm. - Hàn Thế Bảo buông đũa đứng lên mà bỏ đi. - Tôi no rồi.

Cả 3 người đó không phải là một mình cô sao... rõ ràng anh cũng biết điều đó mà. Vì sao anh lại nói ra những lời như vậy, Kelly khẽ cười tức giận.

- Vậy ra anh là kẻ phong lưu không chung thủy sao?

Anh quay lại, không hiểu ý cô nói. Kể từ khi yêu cô, anh chưa từng nhìn qua bất cứ cô gái nào.

- Anh nói anh yêu Kelly nhưng lại mang thư kí Phạm Bảo My lên giường cùng anh... tôi nghi ngờ về tư cách của anh khi dám nói ra lời yêu thương đối với cô gái mang tên Kelly kia. - Kelly không vừa, anh muốn phân biệt rõ ràng cô sẽ phân rõ cho anh xem.

Hàn thế Bảo bật cười, xem ra cô gái này muốn chơi trò chơi nguy hiểm với anh. Lại cả gan dám vặn vẹo lại lời anh nói. Anh nhìn cô cười nhếch mép từ từ bước tới phía cô, ánh mắt chậm chậm cúi người về gương mặt Kelly.

- Nếu đã không có tư cách, tôi lại muốn quăng cái tư cách ấy đi... - Anh nhíu mày, bàn tay vuốt mái tóc của Kelly ra phía sau để lộ chiếc cổ gợi cảm, Hàn Thế Bảo từ từ hôn vào.

- Anh... mau rút đi. - Kelly đẩy Thế Bảo ra xa, nhanh chân bỏ chạy khỏi tay anh.

Thế Bảo nhìn theo cô không đuổi theo, đôi môi anh vẫn còn noãn miệng cười đắc ý.

- Tối nay em muốn ngủ ở đâu. - Anh không tha mà nói theo trêu chọc.

Kelly nóng mặt bỏ chạy... cô biết nếu cô còn ở lại gian phòng bếp đó thì người đàn ông kia sẽ ăn cô thay cơm. Anh ta là kẻ biến thái, có thể làm bất cứ nơi nào...

Buổi tối tại thành phố rất đẹp, ánh đèn lung linh khắp nơi. Những bảng quảng cáo chớp màu đỏ vàng đẹp mắt, Tú Anh ngồi trong quầy bar của Ciz anh đưa hết ly rượu này đến ly rượu khác không ngừng lại, mọi người xung quanh náo nhiệt trong tiếng nhạc không ai để ý đến một bóng dáng đang cô đơn trong một đám đông rất nhiều con người.

An Nhiên cũng không tránh khỏi đau buồn, cô nhận được thiệp cưới của Hải Minh... thật sự bất ngờ, không ngờ nhanh như vậy anh lại đồng ý kết hôn cùng cô gái mà mẹ anh chỉ định. An Nhiên lại bật cười, số kiếp của cô là không phải dành cho đàn ông tốt... hoặc đàn ông tốt sẽ mãi mãi không chọn cô. Dù sao cô cũng muốn chúc Hải Minh hạnh phúc, anh là một người tốt... cô gái kia là con nhà gia giáo phù hợp với anh... An Nhiên đưa ly rượu lên môi uống cạn.

- Đây không phải là An Nhiên sao. - Hai người đàn ông ăn mặc bảnh bao bước đến An Nhiên.

- Không phải, rút đi. - An Nhiên không muốn bị làm phiền.

- Thật không phải sao, cô em vì sao lại ngồi đây uống rượu một mình... có cần bọn anh tâm sự cùng không. - Bọn chúng không đợi An Nhiên đồng ý đã ngồi xuống cạnh cô.

- Mau rút đi, trước khi tôi nổi giận. - An Nhiên hét lên.

Tiếng nhạc ầm ĩ nên đây khiến giọng hét của An Nhiên không được ai nghe thấy, hai tên đàn ông kia liền cười đắc ý mà giở trò.

- Nghe nói em bị tên Hàn Thế Bảo vứt ra đường khi bị sẩy thai ư, chắc em buồn lắm nhỉ, có cần bọn anh giúp em giải tỏa không. - Bọn chúng buông lời khiếm nhã.

An Nhiên nghe bọn chúng nhắc đến đứa con chưa kịp sinh ra đã chết của mình thì tâm trạng trở nên vô cùng tồi tệ. Cô nhìn chai rượu trên bàn, sau đó liếc hai tên bên cạnh khẽ nói:” Nếu chúng mày không cút, đừng trách sao tao không khách sáo.”

- Haha, tôi thích cái tính cách này của cô em đó, An Nhiên.

Bọn chúng kẻ thì ôm eo cô, kẻ thì lượn lờ trên tóc cô, cả hai kiềm chặt không để cô có đường chạy thoát. An Nhiên tức giận, cô không phải là loại gái rẽ tiền để bọn chúng chơi đùa như vậy. Cô đưa tay lên cầm chai rượu trước mặt đập vào đầu tên bên phải liền hét:” Tao đã nói đừng có chạm vào người tao.”

Tên còn lại nhìn thấy bạn của mình bị choáng váng liền tức giận mà tóm lấy tay cô chặt, An Nhiên đau đến mức như tay muốn nát vụn trong tay hắn, cô và hắn liền dằn nhau tại góc khuất trong Ciz.

- Choang. - Từ phía sau nghe tiếng đổ bể, người đàn ông đang hành hung An Nhiên choáng váng ngã nhào.

An Nhiên nước mắt dâng mi, trong lòng sợ hãi thì được cứu, nhìn người trước mắt khẽ gọi:” Tú Anh.”

- Chạy thôi. - Tú Anh chớp lấy tay An Nhiên... kéo tay cô bỏ chạy.

- Sao phải chạy, bọn chúng sai trước. - An Nhiên chạy theo nhưng vẫn nói.

- Cô điên sao, cô là ca sĩ đó... nếu ai đó phát hiện cô ở quán bar đánh người khác bằng chai rượu... tôi dám chắc những công sức bao năm cô gây dựng ném sông ném biển. - Tú Anh giải thích.

- Vì sao anh không đánh bọn chúng một trận, bọn chúng ỷ thế ức hiếp tôi. - An Nhiên lại nói.

- Đại minh tinh à, thoát được là tốt... còn muốn gây sự. - Tú Anh đưa An Nhiên nép vào bức tường tối... thở hổn hển. - Tôi là thanh niên gương mẫu, không thích gây gỗ đánh nhau... cũng không thích bạo lực.

An Nhiên bụm miệng cười, cô nhớ ra có lần Thế Bảo có nhắc tới việc người anh em song sinh với trợ lý Tuấn Anh không biết võ công, chỉ giỏi miệng lưỡi.

- Nép vào. - Tú Anh lùi một bước ép sát vào người An Nhiên khi nhìn thấy hai gã đàn ông kia đuổi tới.

An Nhiên ngược mặt lên nhìn thấy Tú Anh đang cúi xuống, bốn mắt nhìn nhau... Nghe tiếng chửi bới của bọn chúng đã bỏ đi, Tú Anh liền lùi lại một bước ra phía ngoài.

- An toàn rồi. - Tú Anh liền nói.

- Anh vẫn còn nắm tay tôi. - An Nhiên đưa bàn tay Tú Anh vẫn còn nắm chặt tay cô.

Tú Anh liền buông tay, giọng nói áp úng:” À, xin lỗi... tôi lo bọn chúng phát hiện nên không để tâm đến chuyện khác.”

- Dù sao cũng cảm ơn anh. - An Nhiên nói. - Nhờ anh mà thoát được bọn chúng.

- Không có gì, tôi đưa cô về... đường buổi tối rất nguy hiểm. - Tú Anh lịch thiệp nói.

- Phiền anh. - An Nhiên khẽ đáp, quả thật chuyện vừa rồi cũng khiến cô khá sợ.

Trên con đường dài về lại chung cư An Khang, Tú Anh nhớ lại khi nãy nhìn thấy An Nhiên dùng chai rượu đập vào đầu người đàn ông kia liền khẽ rung người, cô gái này lại hung hãn như vậy... trước kia đi với Hàn tổng thật nhẹ nhàng và hiền lành... xem ra phụ nữ có nhiều loại.

- Cô cũng thật liều mạng, lại dám đánh bọn chúng. Nếu không có tôi, cô có lẽ bị bọn chúng hành hung rồi. - Tú Anh lái xe khẽ nói.

- Lúc ấy bọn chúng nhắc đến đứa con của tôi, khiến tôi mất bình tĩnh. - An Nhiên khẽ nói, đôi mắt chợt trở nên buồn bã.

Tú Anh nhìn qua phía An Nhiên, cô gái này không thật sự xấu như anh từng nghĩ. Trước kia anh luôn nhìn cô ta như bao nhiêu loại hoa thơm ngoài đường, chỉ là thứ vui đùa của Hàn tổng, cô hám danh lợi và tiền

tài nên mới bám lấy Hàn tổng... nhưng khi nhắc đến đứa con đã mất cô ta lại trở nên đau buồn như vậy... xem ra anh đã nghĩ không tốt về cô.

- Anh yêu Hạ Tuyết sao? - An Nhiên khẽ lau giọt nước mắt trên khóe mi quay sang nhìn Tú Anh mà nói.

- Nhưng cô ấy... không muốn chấp nhận tôi. - Tú Anh đáp.

- Hạ Tuyết thật là may mắn lại có rất nhiều đàn ông tốt yêu cô ấy, còn tôi... không thể yêu được một đàn ông tốt. - An Nhiên tủi thân.

- Cô là ca sĩ nổi tiếng, lại sợ không có đàn ông ư. - Tú Anh ngạc nhiên.

- Chính vì tôi là ca sĩ, là người của công chúng... cộng với lí lịch không trong sạch... nên mới khó có gia đình tốt nào chấp nhận. - An Nhiên lắc đầu nghĩ về tương lai của mình.

- An Nhiên.. cô giúp tôi chăm sóc Hạ Tuyết. - Tú Anh khẽ nói. - Hạ Tuyết có lẽ là vẫn đang đợi Win. - Tú Anh khẽ cười buồn.

- Em ấy là em gái tôi, tất nhiên tôi sẽ bảo vệ em ấy. - An Nhiên đáp.

Chiếc xe dừng trước chung cư An Khang, An Nhiên một lần nữa cảm ơn Tú Anh sau đó rời khỏi xe mà bước lên căn hộ của mình. Cô vừa bước đến cầu thang liền nhìn thấy một bóng đen, cô quay lại thì đã thấy Hải Minh đang đứng tựa vào tường như đang đợi cô.

- Anh... - An Nhiên khẽ nói.

- Em vừa đi cùng bạn trai về đó sao? - Hải Minh nhìn An Nhiên đau lòng mà nói.

An Nhiên khẽ cười buồn, sau đó gạt đầu.

Hải Minh trước khi đến đã có chút men say trong người, anh ép sát cô vào tường vắng cường hôn cô. An Nhiên chống trả quyết liệt vẫn không thể nào thoát được bàn tay mạnh bạo của Hải Minh...

- Mau buông cô ấy ra. - Một giọng nam nhân phía sau Hải Minh nói lớn, sau đó kéo Hải Minh ra khỏi An Nhiên tung một cú đấm. - Cô ấy không thích như vậy, anh lại muốn cưỡng ép. - Sau đó kéo An Nhiên đi về phía sau mình.

- Mày đã cướp bạn gái tao. Cô ấy là của tao. - Hải Minh mất bình tĩnh, nắm áo Tú Anh đấm trả.

Tú Anh ngã xuống đất, đôi môi bật máu... cú đấm của Hải Minh khiến anh choáng váng. An Nhiên hoảng hốt chạy đến đỡ Tú Anh, nước mắt cô rơi ra mà nói.

- Không phải anh sắp kết hôn rồi sao, vì sao còn đến làm phiền tôi và bạn trai tôi... tôi yêu anh ấy, không phải anh... đừng làm tổn thương bạn trai tôi. - An Nhiên vừa nói vừa khóc, ôm Tú Anh... như Tú Anh thật sự là người cô yêu.

- Anh không nghe cô ấy nói sao, người An Nhiên yêu là tôi... anh đừng làm phiền bạn gái tôi nữa. - Tú Anh đưa bàn tay lau đi giọt nước mắt trên khóe mi An Nhiên, đã đóng thì phải đóng cho đạt.

- Cả đời này, anh sẽ không tha thứ cho em. - Hải Minh nói xong, nhặt chiếc áo vest dưới đất mà bước đi... bước chân anh nặng trĩu không muốn nhấc.

An Nhiên đưa Tú Anh lên nhà vì muốn sát thuốc cho vết thương trên môi anh... lần này anh vì cô mà bị Hải Minh đánh oan uống như vậy.

- Anh yên tâm đi, Hạ Tuyết đi quay cảnh quay mới rồi... không có trong nhà đâu. - An Nhiên biết Tú Anh e ngại Hạ Tuyết, vì cô ấy không cho Tú Anh vào nhà.

Cô mang ra bông băng để rửa vết thương trên môi cho anh, đôi mắt cô nhìn về đôi môi đầy quyền rũ kia mà tim đập mạnh. An Nhiên không hiểu vì sao lại như vậy, cô mang cất hộp y tế trong nhà bếp sau đó tự mình lắc đầu đuổi cái hình ảnh bờ môi màu đỏ hồng tự nhiên của Tú Anh.

“ Không được, đó là đàn ông của em gái mình... không được suy nghĩ tới...” - An Nhiên tự nhủ thầm.

- Cảm ơn đã sát trùng cho tôi, ở đây không tiện... tôi về trước đây. - Tú Anh đợi An Nhiên đi ra liền chào ra về.

- Tôi mới là người phải cảm ơn anh, vì đã giúp tôi. - An Nhiên ái ngại nói.

- Ngủ ngon. - Tú Anh quay lưng về phía cửa ra vào.

- Tạm biệt. - An Nhiên đứng im nhìn theo bóng lưng Tú Anh sau đó lặng lẽ bước phía sau tiễn khách.

Tú Anh vừa mở cửa bước ra thì đã nhìn thấy Hạ Tuyết đang chuẩn bị bước vào, bốn mắt nhìn nhau... phía sau là An Nhiên công thêm vết thương còn đỏ trên môi Tú Anh. Hạ Tuyết như nhìn ra điều gì đó.

- Có phải em đã về không đúng lúc. - Hạ Tuyết nói.

- Hả. - An Nhiên không hiểu ý Hạ Tuyết. - Em nói chị không hiểu.

- Xin phép, tôi về trước. - Tú Anh đi lướt qua Hạ Tuyết... sau đó bỏ đi không nhìn lại.

Hạ Tuyết không tỏ thái độ bất thường nào, trước mặt An Nhiên cô vẫn vui vẻ như mọi ngày và không hỏi đến chuyện giữa An Nhiên và Tú Anh. Khi bước vào phòng mình, Hạ Tuyết trở nên buồn bã...

“ Nếu chị An Nhiên và Tú Anh thật sự yêu nhau, cô sẽ chúc bọn họ hạnh phúc viên mãn.” - Hạ Tuyết ghi trong nhật kí của mình.

Tại trường trung học King, Hải Yến cả người hôm nay nóng như lửa đốt... cô đã nhìn vào điện thoại của mình mấy ngày qua không rời mắt... mỗi khi tin nhắn từ tổng đài càng khiến cô tức tối hơn. Và người khiến cô tức giận không ai khác chính là Hà Tuấn Anh, cô đã là bạn gái của anh vậy mà từ hôm đó tới nay anh không hề liên lạc trước, cũng không thể gọi được cho anh khiến Hải Yến nóng giận đập bàn.

- Hải Yến, có chuyện gì sao? - thầy giáo đang giảng bài liền trợn mắt hỏi.

- Thưa thầy, em nhất định phải đi tìm, nhất định phải tìm cho ra. - Hải Yến gom tập sách trên bàn vào cặp rồi bỏ ra khỏi lớp.

Thầy giáo khó hiểu nhìn theo sau đó hỏi cả lớp:” Em ấy làm mất gì sao?”

Cả lớp lắc đầu không ai biết thứ Triệu Hải Yến muốn tìm là gì, đó chính là tình yêu của cô... nếu anh không chủ động... cô sẽ là người chủ động làm tan chảy trái tim băng giá của anh.

Triệu Hải Yến lái xe đến tập đoàn The Win vì ngoài nơi này ra cô thật không biết gì về Hà Tuấn Anh... lúc này cô lại chợt nhận ra, cô nói yêu anh nhưng cô lại chưa hiểu rõ về anh...sau đó lại búng tay một cái:” như vậy mới gọi là tình yêu sét đánh.” rồi khẽ cười đắc ý.

- Cô tìm ai. - Lễ tân hỏi.

- Tôi là bạn gái của trợ lý Hà, tôi đến tìm anh ấy. - Hải Yến trong bộ dạng học sinh trung học, chuyện lần trước mọi người vẫn còn nhớ.

Cô gái lễ tân khẽ bối rối... lần đó trước nhân viên công ty cô ta còn dám hôn trợ lý Hà... lại không thấy anh ấy tức giận, xem ra là mối quan hệ phức tạp. Nếu cả gan đuổi cô gái này ra ngoài sẽ đắc tội.

- Xin lỗi, trợ lý Hà ra ngoài rồi. - Cô tiếp tân nhận được tin từ thư kí của anh.

- Vậy tôi muốn gặp Hàn tổng, cô cứ thông báo là có Triệu Hải Yến con gái của tổng giám đốc tập đoàn Triệu Hà muốn gặp Hàn tổng để đòi lại công bằng.

- Nhưng... Hàn tổng... - Cô tiếp tân ấp úng, đâu phải ai cũng có thể gặp Hàn tổng.

- Tôi đã làm gì khiến cô cảm thấy không công bằng sao? - Hàn Thế Bảo nhìn thấy Triệu Hải Yến liền bước tới vừa nghe cô nói ra.

Triệu Hải Yến quay đầu lại phía sau, cô nhướn miệng cười khi đã gặp được Hàn Thế Bảo và trên hết là phía sau Hàn Thế Bảo chính là người yêu của cô.

- Hàn tổng à, ngài có biết là ngài bóc lột sức lao động của nhân viên quá không. - Triệu Hải Yến lắc lắc đầu, ra vẻ không hài lòng.

- Bóc lột sao? - Hàn Thế Bảo nhú mày lại, cô gái này muốn giờ trò gì sao?
- Đúng vậy, ngài bóc lột đến mức mà bạn trai tôi không có thời gian để hẹn hò cùng tôi. Ngài cũng biết chúng tôi vừa mới bắt đầu quen nhau, phải có nhiều thời gian tìm hiểu.

Tuấn Anh chỉ muốn xách cô gái trước mặt mà ném ra khỏi The Win.

- À... - Hàn Thế Bảo nhìn sang Tuấn Anh khẽ cười. - Thì ra là lỗi của tôi. Thế này... hôm nay tôi sẽ cho cậu nghỉ một ngày để đưa cô bạn gái mới quen này đi chơi một hôm vậy. - Hàn Thế Bảo đẩy Tuấn Anh về phía Hải Yến.

Tuấn Anh gằn giọng nhìn khế nói nhỏ trước mặt Hải Yến:” Cô điên rồi sao?”

Hải Yến không đáp, vui vẻ ôm lấy tay Tuấn Anh mà kéo đi:” Cảm ơn Hàn tổng, ngài là một tổng giám đốc đẹp trai tốt bụng và vô cùng hiểu biết nhất mà tôi từng gặp.” - Một tay ôm lấy Tuấn Anh kéo đi, một tay vẫy chào Hàn Thế Bảo

Hàn Thế Bảo đưa tay vẫy chào bọn họ, trong lòng bỗng nhiên có chút vui vẻ...

66. Chương 55: Kế Hoạch Hẹn Hò.

Hải Yến kéo Tuấn Anh ra khỏi The Win, trái tim anh băng giá sao... cô sẽ làm tan chảy nó bằng mọi cách. Hải Yến ôm lấy tay Tuấn Anh như một cô tình nhân nhỏ trên gương mặt chưa hề với đi nụ cười rạng rỡ.

- Không phải bây giờ em phải đang ở trường sao? - Tuấn Anh nhìn lên đồng hồ mà nói.

- Anh quan trọng hơn mà. - Hải Yến đứng đối diện Tuấn Anh, hai tay nắm lấy tay anh. - Hôm nay là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta, anh đừng cau có nữa... cười lên một cái đi. - Cô đưa tay lên gương mặt đầm đìa kia kéo miệng anh hình cười.

Tuấn Anh đẩy tay Triệu Hải Yến ra khỏi gương mặt mình, ánh mắt nhìn cô ra vẻ không hài lòng sau đó quay lưng đi mà nói:” Tôi đưa em về trường.”

- Không thích. - Hải Yến không bước theo.

- Đừng trẻ con nữa, tôi phải làm việc còn em phải đến trường. - Tuấn Anh ra sức giải thích.

Cô khó khăn lắm mới tóm được anh, lại được Hàn tổng hậu thuẫn thế mà anh nghĩ rằng bằng một hai câu nói của anh mà anh có thể trốn thoát khỏi cô sao. Cô tất nhiên không khuất phục, dùng tay lắc lắc tay của Tuấn Anh ra vẻ nài nỉ.

- Chỉ hôm nay thôi, từ nay sẽ không cúp học nữa... dù sao cũng đã lỡ rồi và anh cũng được Hàn tổng cho nghỉ mà. - Hải Yến mè nheo.

Những người qua đường đi ngang qua mà nhìn vào, thấy gương mặt đáng yêu của Hải Yến ra sức năn nỉ và gương mặt cương quyết của Tuấn Anh mà đến tội nghiệp cô gái nhỏ kia. Mọi người đứng lại nhìn Hải Yến bằng đôi mắt tội nghiệp đáng thương.

- Cô muốn đi đâu. - Tuấn Anh chịu thua.

- Tôi đã lên kế hoạch rồi... trước tiên anh và tôi sẽ đi đến một nơi này trước. - Hải Yến vừa nghe xong, bỏ luôn gương mặt buồn bã khi nãy mà cười ngay lập tức.

Nói xong, anh đưa cô đi đến địa điểm mà cô đã chọn, hôm nay có lẽ Tuấn Anh phải khổ với cô nữ sinh trung học này rồi. Chiếc xe lái đến địa điểm mà Hải Yến chỉ định, chính xác là một shop thời trang.

- Muốn mua quần áo? - Tuấn Anh ái ngại nói.

Hải Yến không đáp, khoác tay anh kéo vào. Cô đi lựa một vòng, sau đó liền chỉ một cặp áo màu trắng vô cùng đáng yêu được treo trên tường.

- Chị ơi, em muốn thứ cái này. - Hải Yến nói.

Nhân viên mang bộ áo cặp xuống, đưa về phía hai người họ. Cô nhân viên khẽ mỉm cười, là một đôi tình nhân đi mua áo cặp sao, nhìn người đàn ông kia từ khi bước vào nơi này gương mặt có chứa thứ gì đó lạnh băng khiến người nhìn vào e sợ, còn cô gái gương mặt đáng yêu luôn luôn cười nói với anh ta mặc dù anh ta chẳng hề đáp một câu.

- Thử cùng đi. - Hải Yến đưa chiếc áo nam qua cho Tuấn Anh.

- Tôi chưa bao giờ mặc loại áo này. - Tuấn Anh lắc đầu.

- Nó là áo đôi... mặc nó vào thì người ngoài sẽ biết tôi và anh chính là một cặp. - Hải Yến ướm lên người Tuấn Anh. - Tôi muốn chúng ta mặc áo cặp cùng nhau đi khắp nơi.

- Trò con nít. - Tuấn Anh xua tay, bỏ ra ngoài để lại cô một mình trong shop thời trang dưới bao ánh mắt của mọi người.

Tuấn Anh ngồi trên xe đợi cô ra, quả nhiên đúng như anh suy nghĩ. Cô gái này thật sự quá trẻ con, là áo đôi sao... Tuấn Anh lắc đầu ngán ngẩm.

Cô bước ra xe, gương mặt u sầu ảm đạm. Trong xe Hải Yến không nói một lời, đến khi nhìn sang Tuấn Anh thì bật khóc: " Chẳng lẽ tôi muốn cùng bạn trai mặc áo đôi là sai sao... ". Hải Yến nói xong liền quay mặt ra phía cửa kính của xe mà khẽ quan sát gương mặt Tuấn Anh, nhưng... sao nó lại lạnh lùng như vậy không một chút biểu cảm trước nước mắt cô sao.

Tuấn Anh quay xe lại, trong lòng bắt đầu cảm thấy cô gái này quá là phiền phức.

- Vì sao lại quay lại. - Hải Yến không nhìn Tuấn Anh mà nói.

- Đến shop thời trang khi này. - Tuấn Anh nhàn nhạt đáp.

- Anh đến đó làm gì. - Hải Yến nói với giọng điệu hờn dỗi.

- Không phải cô nói muốn mặc nó sao. - Tuấn Anh hơi ngập ngừng. - Tôi sẽ mặc cùng cô.

Hải Yến khẽ mỉm cười, sau đó quay sang nhìn Tuấn Anh nghi ngờ: " Anh nói thật."

Tuấn Anh gật đầu.

Hải Yến nhanh chóng mở trong chiếc balo phía sau ra, mang ra một cặp áo mà cô vừa mua trong shop thời trang kia mà giấu bên trong. Quả thật cô rất thích cặp áo này, nếu không mua sẽ rất tiếc.

- Không cần quay lại, tôi đã mua rồi. - Hải Yến đưa ra trước mặt Tuấn Anh mà nói.

- Cô... quá ranh ma. - Tuấn Anh biết mình bị cô dẫn dụ rồi, thì ra những giọt nước mắt khi này chỉ là muốn anh cùng cô mặc áo đôi thôi sao? - Cô muốn đi đâu tiếp theo?

- Là rạp chiếu phim. - Hải Yến đáp.

Anh chiều theo ý cô, dù sao hôm nay nếu quay về The Win thì Hàn tổng cũng sẽ đá anh ra khỏi công ty. Anh quá hiểu tính cách của Hàn tổng, sẽ không để anh lỡ mất cơ hội với cô bạn gái này. Cả hai tiến đến rạp chiếu phim, sau khi thay ra trang phục áo cặp họ bắt đầu chọn phim.

- Cô muốn xem phim nào? - Tuấn Anh cùng Triệu Hải Yến đứng trước các poster quảng cáo lựa chọn.

- Là phim này. - Hải Yến chỉ vào một bộ phim kinh dị dành cho 16 .

- Đó là sở thích của cô ư, tôi nghĩ con gái thích các loại phim lãng mạn tình cảm hoặc hài hước. - Tuấn Anh bất ngờ khi Triệu Hải Yến chọn thể loại kinh dị.

- Mỗi người mỗi sở thích, đừng hỏi nhiều... anh đi mua vé đi. - Cô đáp.

Tuấn Anh không hỏi thêm, sau đó tiến đến chỗ mua vé. Còn cô, nhìn vào cái poster kinh dị kia mà thoáng xanh mặt... nhưng tất cả là vì kế hoạch làm bằng tan, phải hy sinh một chút.

Cả bộ phim là những cảnh kinh dị ghê rợn và những âm thanh nghe lạnh người. Triệu Hải Yến sợ đến mức hét lớn nhất rạp và rút vào lòng ngực Tuấn Anh không dám xem... chỉ có một mình Tuấn Anh không hề có chút sợ hãi nào... ánh mắt nhàm chán nhìn màn hình lớn.

- Anh kêu bạn gái mình hét nhỏ một chút đi. - Người ngồi kế bên Hải Yến than phiền.

- Xin lỗi... xin lỗi... - Tuấn Anh gật đầu xin lỗi.

Mọi người nhìn Tuấn Anh giống như tội đồ, kiểu như loại đàn ông hẹn hò bạn gái đi xem phim cố tình chọn một bộ phim kinh dị để được ôm ấp cô gái. Hải Yến rút đầu vào ngực anh sợ hãi... nhưng lại có chút gì đó ấm áp... và đây chính là ý đồ đen tối của cô. Phim tình cảm sao, với trái tim lạnh lẽo của anh làm sao có thể động lòng trước những thước phim kia được... chỉ có phim kinh dị cô mới có cơ được anh che chở.

Kết quả chính là Triệu Hải Yến phải vào nhà vệ sinh mà nôn... sau khi bước ra khỏi nhà vệ sinh thì gương mặt xanh ngắt đứng trước gương rửa tay mà không còn nhìn ra mình.

- Không sao... không sao... vì đã đạt được mục tiêu rồi. - Hải Yến tự nhủ.

Cô bước ra khỏi nhà vệ sinh thì nhìn thấy Tuấn Anh đang đứng phía trước đợi mình... cô dùng tay vỗ vỗ vào hai bờ má của mình sau đó bước tới phía Tuấn Anh, nụ cười trên môi vẫn hé nở... cô luôn muốn hình ảnh của cô trong tim anh là một cô gái luôn mỉm cười.

- Không sao chứ. - Tuấn Anh hỏi.

- Em không sao. - Hải Yến đáp.

- Lần sau sẽ không xem thể loại này nữa. Đi thôi, tôi đưa em đi ăn tối.- Tuấn Anh nói xong thì bước đi trước..

Hải Yến khẽ mỉm cười, sẽ có lần sau nữa... đây có phải thay ột lời hẹn hay không? Hải Yến có chút mừng rỡ trong lòng nhanh chân bước theo anh. Hai người mặc hai chiếc áo màu trắng y hệt nhau cùng bước đi, người đàn ông cao lớn với dáng đi thẳng người đi về phía trước đầy tự tin, cô gái bước theo anh lại lúc nào cũng nhúng nhẩy tinh nghịch.

Sau một ngày hẹn hò theo đúng nghĩa mà Hải Yến mong muốn, cô đã có chút hài lòng, giờ cô đã có cảm giác cô chính là bạn gái thật sự của Tuấn Anh rồi.

Anh mở cửa xe cho cô, sau đó tiễn cô đi về phía cổng căn biệt thự họ Triệu.

- Lần sau không được phép nghỉ học như vậy. - Tuấn Anh nói.

- Tôi hứa mà. - Hải Yến đưa tay lên thề hứa. - Nhưng... vì sao tôi gọi anh lại không nghe máy, tôi là bạn gái anh mà. - Hải yến nói.

Tuấn Anh khẽ cười nhẹ:” Dạo này tôi khá bận, nhưng nếu cô gọi tôi, tôi sẽ gọi lại cho cô khi tôi có thời gian.”

- Anh móc nghéo đi. - Hải Yến đưa ngón tay mình ra.

Tuấn Anh khẽ cười, cô gái trẻ con này... nhưng sau đó cũng đưa tay móc nghéo với cô.

- Ngủ ngon. - Hải Yến đưa tay tạm biệt.

- Ngủ ngon. - Tuấn Anh đáp rồi quay lưng ra xe.

- Hẹn gặp lại anh, bạn trai của tôi. - Hải Yến nói theo.

Tuấn Anh chỉ khẽ cười, sau đó lên xe mà lái đi... dường như khi ở bên cạnh cô gái nhỏ này, anh có đôi chút vui vẻ mà không suy nghĩ nhiều việc nữa.

Tuấn Anh lái xe đến nơi mà Hàn Thế Bảo và Kelly đang ở, nhiệm vụ của anh chính là bảo vệ Hàn Thế Bảo và bảo vệ Hàn gia trước những thế lực bên ngoài và những hiểm nguy từ bên trong. Khi nào Kelly chưa biết sự thật, khi đó tính mạng của Hàn tổng vẫn còn nguy hiểm.

Bên ngoài không còn những vệ sĩ canh gác nữa, căn nhà chìm trong yên lặng lạnh tanh. Tuấn Anh nhanh chóng bước vào thì chỉ nhìn thấy Hàn Thế Bảo đang ngồi trong phòng khách với chai rượu đã vơi trên bàn.

- Hàn tổng, vệ sĩ đâu cả rồi. - Tuấn Anh bước tới hỏi.

- Tôi cho họ đi hết rồi.

- Còn Kelly.
- Cô ấy cũng đã đi rồi. - Hàn Thế Bảo rót ly rượu đưa lên miệng. - Tôi đã cho người bảo vệ Kelly, nhưng có lẽ chính cậu đảm nhận tôi sẽ yên tâm hơn.
- Hàn tông, nhưng... - Tuấn Anh ngập ngừng.
- Được rồi, cậu ra ngoài đi. - Thế Bảo xua tay.

Tuấn Anh vừa bước ra ngoài, anh ngồi dựa lưng vào ghế... đôi mắt nhắm lại... Kelly, cô ấy không một lời từ biệt mà ra đi như vậy... có lẽ cô ấy đã quyết định kết thúc mọi thứ, anh cũng không muốn ép cô nữa... nếu có duyên sẽ gặp lại.

67. Chương 56: Cùng Cha Khác Mẹ

Kelly rời khỏi nơi Hàn Thế Bảo đang ở, cô có quá nhiều thứ phải buông ra... mà không phải chính là cô không thể nắm giữ được, trong đó có cả trái tim của cả anh và cô. Cô không điều khiển nổi trái tim của mình loạn nhịp khi gặp anh, và trái tim anh cô cũng không chạm vào được. Anh và cô là một mối quan hệ phức tạp giữa yêu và hận, và cách giải quyết tốt nhất chính là rời xa anh, rồi sẽ có một ngày cô quên được anh, dù nó là bao lâu cô vẫn sẽ đợi để mình quên anh đi.

Cô ngồi trong một tiệm cafe nhỏ, thưởng thức một ly cafe sữa ngọt ngào, đã thật lâu rồi cô mới có thể trải qua một không gian yên tĩnh như vậy. Trên tay cầm ly cafe màu trắng

g, đưa lên bờ môi gợi cảm, hít mùi hương cafe nồng nàn, cô nhắm mắt lại hưởng thụ một chút cảm giác êm đềm trôi qua. Trong không gian yên bình, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương Kelly cảm thấy có chút bình yên, không muốn nghĩ ngợi về mọi chuyện.

- Kelly, là em thật sao... dạo này em mất tích đi đâu vậy. - Thiên n đi ngang qua nhìn thấy Kelly liền vội vui mừng, không dám tin Hàn Thế Bảo đã thả cô ra thật.
- Em có việc riêng một chút. - Kelly đặt ly cafe xuống bàn khẽ nói.
- Chuyện của Hàn.... - Thiên n chưa kịp nói hết câu thì Kelly đã chen vào.
- Đừng nhắc đến anh ấy, em không muốn nghe nữa. - Kelly khẽ nói. - Em không thể trả thù được, em không ra tay với anh ấy được.
- Kelly, em có muốn bỏ lại hết mọi thứ đi cùng anh, hãy quên hết tất cả mà sống một cuộc sống vui vẻ chỉ có hai chúng ta. - Thiên n cũng đã quá mệt mỏi với mọi thứ, anh không thể không để tâm đến chuyện Hàn Thế Bảo đã nói mặc dù cha anh kiên quyết phủ nhận.
- Anh Thiên n, em... - Hãy suy nghĩ rồi hãy trả lời anh, anh mãi mãi bên cạnh em. - Thiên n muốn đưa cô đi một nơi không ai biết đến họ nữa, và cô sẽ không còn yêu người đàn ông kia nữa... thời gian sẽ làm cô quên hết mọi chuyện ưu phiền.

Thế Bảo lái xe đến nơi giam giữ Hàn phu nhân, từ ngày bị bắt giam Hàn phu nhân và Hàn Liên Chi không được phép liên lạc với bất cứ người nào kể cả Hàn Thế Bảo. Là anh muốn suy nghĩ về cách giải quyết Hàn phu nhân, anh bước chân vào bên trong căn phòng lớn đã nhìn thấy Hàn phu nhân nằm trên giường bệnh còn Hàn Liên Chi ủ rũ ngồi một bên, tình cảnh khá thê lương.

- Bà ấy khỏe hơn chưa. - Anh bước tới gần, Hàn phu nhân đang ngủ.
- Thế Bảo, xin anh... đừng giam em và mẹ nữa... - Hàn Liên Chi nhìn thấy anh liền khóc nức nở van xin.
- Tôi thật sự cũng không muốn chỉ vì các người quá ác độc. - Anh lắc đầu, sau đó mệt mỏi ngồi xuống cạnh giường Hàn phu nhân, đưa bàn tay chạm vào bàn tay bà ấy. - Tôi đã từng xem bà ấy là mẹ, cũng kính trọng bà ấy như chính người sinh ra tôi. Nhưng mọi thứ đã bị phá vỡ... chỉ vì lòng tham và hận thù.
- Mẹ đã hối hận lắm rồi, xin anh hãy tin em... mẹ và em đã rất hối hận rồi... - Liên Chi khóc lớn mà van xin.

- Liên Chi, em mang bà ấy về Mỹ đi và đừng bao giờ quay lại nữa... The Win sẽ thuộc về chủ nhân thật sự của nó. - Hàn Thế Bảo đứng lên quay lưng đi. - Đừng tranh giành những thứ không thuộc về mình nữa.

Hàn Thế Bảo bỏ đi ra xe, anh không rời đi mà ngồi trên xe tựa vào ghế mà nhắm đôi mắt lại, quá khứ tràn về trong kí ức...

Năm đó, khi Hàn phu nhân nói ra sự thật rằng anh không phải con trai của Hàn gi, chỉ mà một đứa trẻ mà bà ta nhận nuôi để lừa gạt Hàn Thế Hùng vì cái thai trong bụng của bà đã mất, bà lại không muốn Hàn Thế Hùng vì điều đó mà bỏ rơi bà ta nên đã mang Hàn Thế Bảo về nuôi.

Nhưng không ngờ cái lớn Hàn Thế Bảo càng trở nên thân thiết với cha mình hơn, chuyện gì cũng nghe lời dạy bảo của cha. Bà ta tức giận, lúc ấy lại xảy ra chuyện của Hàn Thế Hùng và người yêu cũ nên trong lúc nóng giận đã nói ra sự thật... lúc đó Hàn Thế Bảo chỉ mới 7t.

Trong lúc Hàn Thế Hùng đi công tác, Hàn phu nhân đã mang Hàn Thế Bảo vào cô nhi viện mà vứt bỏ, đứa con này không nghe lời cũng không phải là con trai bà... bà ta không muốn nuôi ong tay áo nữa.

Trong trại trẻ mồ côi, Hàn Thế Bảo bị bọn đàn anh lớn hơn ức hiếp đánh đến phát bệnh, trong lúc thập tử nhất sinh trên giường bệnh thì Hàn Thế Hùng đã đến và mang anh về lại Hàn gia.

- Ba, là ba thật sao? - Hàn Thế Bảo 7 tuổi, khóc nức nở khi gặp lại Hàn Thế Hùng.

- Con trai... ta xin lỗi... xin lỗi vì đã về trễ. - Hàn Thế Hùng ôm Hàn Thế Bảo vào trong lòng, dù đây không phải con trai ruột của ông, nhưng tình cảm mấy năm trời yêu thương đâu dễ dàng ruồng bỏ, người đàn bà cay độc kia lại vứt bỏ không chút luyến tiếc...

- Ba... mẹ nói... con không phải con ruột của hai người, có đúng không cha.

- Điều đó quan trọng sao. - Hàn Thế Hùng vuốt đầu con trai. - Quan trọng là ta luôn xem con như con trai ruột của mình, không ai có thể mang con rời xa ta được.

Hàn Thế Bảo mang ơn của Hàn Thế Hùng, lại nhớ đến trước khi trần trời của ông....

- Thế Bảo, con sắp phải gánh vác trên vai nhiệm vụ nặng nề... - Hàn Thế Hùng tìm đến Hàn Thế Bảo đang làm việc trong phòng.

- Ba, ba nói gì con không hiểu. - Hàn Thế Bảo đưa mắt nhìn ông.

- Ta phải đi xa một chuyến, The Win giao lại cho con... chỉ là hiện tại The Win rơi vào tình trạng thua lỗ, con hãy tuyên bố phá sản và sang Mỹ sinh sống đi. - Hàn Thế Hùng khẽ nói. - Đây là một nửa bản đồ kho báu, một thứ quý giá nhất trên đời này... dù có rất nhiều tiền cũng không thể nào mua được. Một nửa còn lại chính là đứa con gái duy nhất của Phạm gia đang nắm giữ... nếu hai đứa gặp lại sẽ cùng nhau đi tìm kho báu ấy... ta hy vọng hai con sẽ cùng nhau lấy được kho báu quý giá kia.

- Phạm gia... vừa mới bị thảm sát? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Đúng vậy, ta hy vọng con sẽ tìm ra cô bé đó mà cùng nhau đi tìm ra kho báu kia. - Hàn Thế Hùng nói. - Còn về mẹ con, bà ấy là một người phụ nữ đáng thương hơn đáng ghét... lấy phải một người chồng tệ bạc và một cuộc hôn nhân không có tình yêu, Thế Bảo... con hãy hứa với ta dù bà ta có quá đáng thế nào... con hãy bỏ qua cho bà ấy, bà ấy đã mang con đến với ta... cho tình cảm cha con ta tốt như hôm nay.

- Con hứa. - Thế Bảo lại hỏi. - Nhưng vì sao ba lại nói với con những lời này, ba sẽ đi đâu?

- Và... nhất định phải bảo vệ đứa trẻ trong bức hình này. - Hàn Thế Hùng đưa một bức ảnh của Win cho Thế Bảo.

- Đây là ai? - Thế Bảo nhìn vào. - Con làm sao có thể tìm ra đứa bé này.

- Sẽ có người mang đứa bé này đến Hàn gia, con phải bảo vệ đứa trẻ này từ mẹ con... đó là đứa trẻ được kết tinh từ tình yêu và sự sai lầm.

Và lời hứa đó vẫn đi theo anh bao nhiêu năm tháng, một thanh niên 22 tuổi phải đương đầu với mọi sóng gió từ việc The Win đi đến phá sản và việc Hàn phu nhân gây áp lực muốn bắt Win. Hàn Thế Bảo năm đó, đã trở thành một người đàn ông mọi người phải kính nể vì một tay gây dựng lại sự nghiệp, truất bỏ uy quyền của Hàn phu nhân và trở thành chủ nhân của Hàn gia.

Anh không đi tìm cô nữa, anh sẽ để cô đi nếu như điều đó là điều cô mong muốn và khiến cô hạnh phúc. Thế Bảo lái xe đi đến căn nhà bỏ trống của Phạm gia, nơi này sau đám cháy đã tổn hại mọi thứ sau đó anh đã mua lại ngôi nhà này vì anh muốn một ngày nào đó khi tìm ra cô còn gái của Phạm cục trưởng sẽ không bị mất đi nơi mà trước kia cô sinh sống. Hàn Thế Bảo bước xuống xe từ cửa chính đi vào bên trong, nơi này đã được anh xây dựng lại giống hệt như cách bài trí trước kia.

Đi vào bên trong căn nhà, vừa bước chân vào phòng khách liền nhìn thấy Kelly đang nằm trên chiếc ghế sofa mà ngủ. Cô gái này đúng là không gì có thể làm khó được cô ấy, căn nhà này gọi là kín cổng cao tường như vậy mà cô ấy có thể đi vào bên trong không ai hay biết, Hàn Thế Bảo lách đầu tiến gần lại hướng Kelly đang ngủ. Trên gương mặt cô gái này hiện lên một chút mệt mỏi, bờ mi vẫn còn đọng lại giọt nước mắt đau buồn. Có lẽ cô ấy nhớ về gia đình mình nên mới đau thương như vậy, Hàn Thế Bảo đặt nhẹ một nụ hôn vào trán cô, sau đó dùng chân trong tủ đắp lên người cô... rồi lặng lẽ rời đi...

- Em hãy sống trong những kí ức đẹp về tuổi thơ của mình, cuộc đời đã quá bi thương với em... bản thân tôi không muốn nó lại thêm một nỗi đau nào nữa. - Hàn Thế Bảo khẽ nói, nhẹ nhàng ra khỏi ngôi nhà cũ của Phạm gia.

Cô tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, cô quay về thăm lại ngôi nhà ngày xưa mình từng sống thật hạnh phúc với cha mẹ. Mọi thứ bên trong đều được trang trí hệt như ngày trước, Kelly nhớ về những kí ức ngày xưa mà bật khóc đến khi mệt mỏi mà ngủ quên trên ghế sofa... nhưng sao lại có chiếc chăn đắp trên người, cô nhớ không hề mang nó ra.

Kelly nhìn xung quanh mọi thứ, đều không có một bóng người. Cô khẽ thở dài, sau đó rời khỏi căn nhà cũ với bao nhiêu tình cảm chất chứa về kí ức.

Tại biệt thự Hàn gia, anh ngồi trong phòng làm việc đối diện là anh em song sinh nhà họ Hà. Kelly đã rời đi và an toàn, cuộc chiến giữa anh và Hoàng Thiên Phúc sẽ bắt đầu.

- Tuấn Anh, cậu quen bên cảnh sát Lâm hãy nhờ anh ta lật lại vụ án thảm sát gia đình nhà họ Phạm. - Hàn Thế Bảo nói. - Và điều tra về việc mười năm trước Hoàng Thiên Phúc vận chuyển hàng trắng bị Phạm cục trưởng điều tra, đang trong quá trình điều tra thì bị giết hại...

- Dạ, tôi sẽ liên hệ cảnh sát Lâm ngay.

- Còn Tú Anh, cậu đi đến công ty Thiên Ân một chuyến... tìm cách tiếp xúc với thư kí của Hoàng Thiên Ân.

- Hàn Thế Bảo khẽ nói. - Có quá sức với cậu không, đào hoa công tử.

- Việc gì khó, việc câu dẫn phụ nữ cứ để tôi. - Tú Anh cười nói.

- Tốt, chúng ta bắt đầu hành động. - Hàn Thế Bảo nói. - Win vẫn tốt chứ, Tuấn Anh.

- Cậu ấy đang theo học trung học tại trường Lillte Rock để chuẩn bị cho kì thi vào trường đại học danh giá Stanford về ngành quản trị kinh doanh. - Tuấn Anh báo cáo

. - Xem ra thằng bé đã lớn rồi, đã biết suy nghĩ hơn một chút. - Hàn Thế Bảo mỉm cười hài lòng.

Mọi thứ của Hàn gia này sẽ thuộc về đứa con trai duy nhất của Hàn Thế Hùng chính là Win. Ngày Win học tập thành công về nước, anh sẽ giao mọi thứ lại cho Win mà lui về phía sau. Lúc đó anh sẽ thực hiện lời hứa cuối cùng của mình, chính là muốn cùng Kelly đi tìm kho báu vô giá mà cha nuôi nói.

Kelly đi ngang qua một nhà hàng, muốn tìm thứ gì đó ăn tạm vì cả ngày cô chưa ăn bất cứ thứ gì. Kelly gọi tùy tiện vài món quen thuộc, đến khi bắt đầu ăn lại cảm thấy trong bụng vô cùng khó chịu, không thể đưa

thức ăn vào... cảm giác buồn nôn kéo tới. Cô nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh mà nôn khan, sau đó xoa bụng đang khó chịu khẽ nhăn mặt:” Dạ dày mình dạo này tệ vậy sao, có lẽ do mình hay bỏ bữa rồi.”

Kelly thanh toán tiền sau đó đi tìm bác sĩ để mua thuốc, cô nói qua triệu chứng vừa gặp sáng này thì vị bác sĩ khẽ cười nói.

- Cô bị vậy lâu chưa?

- Chỉ mới sáng nay, đến giờ nghĩ đến vẫn còn buồn nôn. - Kelly xanh mặt nói.

- Tháng này đã có nguyệt san chưa? - Bác sĩ lại hỏi.

Kelly ngẫm nghĩ... là do có rất nhiều việc xảy ra cô lại không để ý tháng này mình đã trễ rồi. Sau đó nhìn bác sĩ lắc đầu.

- Cô đã mang thai rồi, đứa trẻ rất khỏe mạnh... chúc mừng cô

Kelly rung rung cầm kết quả xét nghiệm, sau đó lặng lẽ ra về không thể mở miệng nói được một lời nào. Cô có thai với anh, cô sẽ phải làm sao đây đứa trẻ này sinh ra sẽ sống mà không có cha hay sao. Vì sao ông trời lại trêu đùa cô như vậy, cô đã quyết tâm dứt khoát rời xa anh, giờ cô và anh đã có một sợi dây liên kết này làm sao cô nhẫn tâm khiến đứa trẻ này lớn lên mà không biết cha mình.

Kelly đi đến trước biệt thự Hàn gia, cô không bước vào mà đứng phía ngoài nhìn vô rất lâu... liệu thù hận có kết thúc bằng tình yêu viên mãn... hay là kết thúc bằng một bi kịch. Cô quyết định tiến đến cánh cổng tìm gặp Thế Bảo, nói với anh rằng cô đã mang thai đứa trẻ của anh... cô không muốn đứa trẻ trong bụng mình không có cha...

- Cô là Kelly, con gái Phạm cục trưởng. - Một người đàn ông từ phía sau bước đến nói.

- Ông là ai? - Kelly lùi lại một bước nói.

- Hàn phu nhân mời cô đến gặp một chuyện.

- Hàn phu nhân ư? - Kelly khẽ giật mình, bà ta được Thế Bảo thả tự do rồi ư... Kelly nhớ lại bức hình kia lại muốn tự mình đi hỏi bà ấy. - Bà ấy đang ở đâu?

- Hiện tại Hàn phu nhân đang ở sân bay, chỉ còn khoảng hơn 30p nữa thì bà ấy sẽ sang Mỹ và có thể không bao giờ quay lại nữa, bà ấy muốn gặp cô một lần để nói lời xin lỗi.

Kelly cùng người đàn ông kia nhanh chóng chạy đến sân bay. Hàn phu nhân ngồi trên xe lăn, nhìn Kelly khẽ nói.

- Con gái của của Hàn Thế Hùng và Tú Yên xem ra thật xinh đẹp như vậy? - Hàn phu nhân nhìn Kelly khẽ nói.

- Hàn phu nhân, bà nói gì tôi không hiểu... vì sao lại nhắc đến mẹ tôi và Hàn lão gia. - Kelly bất giác kinh hoàng.

- Con không biết là phải, con không phải là con gái của Phạm cục trưởng mà là đứa con của Hàn Thế Hùng và mẹ con... cả Win nữa, cũng là đứa con chung của bọn họ.

Kelly lùi lại phía sau như không tin vào lời Hàn phu nhân nói, cô lắc đầu nước mắt khẽ rơi xuống.

- Tôi... tôi không tin bà, Hàn phu nhân. - Kelly nói.

- Tùy con thôi, con có thể đến ngân hàng ADN để kiểm tra lại lời ta nói.

Kelly nhớ lại bức ảnh thân mật giữa mẹ mình và Hàn lão gia, lại bức ảnh giữa hai người họ đang bế Win còn bé trên tay. Lời của Hàn phu nhân nói không phải không có lý, nhưng nếu đó là sự thật thì... mẹ cô đã phản bội cha cô sao.

- Và.. tôi... và... Thế... Bảo... là... anh... em.. ư. - Kelly kinh hoàng.

- Đúng vậy, vậy nên hai người không thể có mối quan hệ tình cảm được nữa. - Hàn Liên Chi nói.

- Ta cũng phải rời bỏ nơi này rồi, không có lí do nào để lừa gạt con. Ta xin lỗi vì đã xen vào cha mẹ ruột của con để họ không thể đến với nhau được... nếu không con đã có một gia đình hạnh phúc.

- Không... tôi... tôi đã rất hạnh phúc... cha tôi là Phạm Bảo Toàn... tôi đã rất yêu thương cha mẹ mình, họ lại vô cùng hạnh phúc... không phải, mẹ tôi làm sao có thể phản bội cha tôi. - Kelly ngã gục khóc ngất.

- Sự thật... lúc nào cũng khiến người ta đau lòng. - Hàn phu nhân nói xong, ra hiệu cho Hàn Liên Chi đẩy mình vào bên trong khu soát vé.

Kelly ngồi giữa sân bay mà khóc ngất... mẹ cô không phải là một người phụ nữ tuyệt vời như cô từng suy nghĩ... cô cũng không phải là con của cha mình. Và Hàn Thế Bảo... là anh cùng cha khác mẹ với cô sao... vậy đứa bé trong bụng cô... phải làm thế nào đây...

68. Chương 57

Kelly ngồi trong bệnh viện lớn, bên ngoài có rất nhiều người phụ nữ khác đang ngồi đợi bác sĩ gọi tên. Cô nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh mình, trên gương mặt có chút u buồn.

- Chị đến khám thai sao? - Kelly khẽ hỏi.

- Không, chị điều trị vô sinh. Chị và chồng đã sống với nhau hơn 10 năm nay nhưng chị lại bị bệnh nên không thể mang thai... đã theo điều trị cũng chừng đó năm nhưng vẫn chưa có kết quả. - Người phụ nữ hơi đứng tuổi u rú đáp. - Còn em, đến khám thai ư.

- Dạ, em... em... - Kelly khẽ ấp úng.

- Dù có kết quả hay không chị vẫn sẽ duy trì điều trị, điều hạnh phúc nhất của người phụ nữ chính là mang thai và sinh con.

- Dạ, em chúc chị sẽ nhanh chóng điều trị khỏi bệnh. - Kelly cúi mặt nói.

- Đến lượt chị rồi, cảm ơn em... - Người phụ nữ kia liền đứng lên. - Em sẽ là một người mẹ tốt, tạm biệt.

Kelly ngồi nhìn người phụ nữ kia đang vội vàng đi theo bác sĩ vào phòng khám. Cô ấy đã theo điều trị hơn 10 năm nhưng vẫn không thể mang thai, còn cô... vì sao trong đầu lại có ý nghĩ phá bỏ đứa trẻ này đi. Nhưng... cô và anh là anh em cùng huyết thống, đứa trẻ sinh ra sẽ không được bình thường. Kelly mang một nỗi lo sợ trong lòng cứ ngồi im không nhúc nhích trên chiếc ghế nhựa.

- Mời cô Kelly Phạm. - Cô y tá gọi tên.

Kelly vẫn ngồi im bất động.

- Xin nhắc lại, mời cô Kelly Phạm. - Cô y tá nói to hơn, nét mặt hơi cau có.

Kelly cúi mặt xuống, mọi người bắt đầu xì xào nhìn xung quanh tìm kiếm.

- Mời cô Kelly. - Giọng nói lớn như hét, trong giọng nói có chút lửa.

Vẫn không một ai đứng lên, cô y tá cau có đẩy phiếu đăng kí của cô xuống phía dưới tiếp tục gọi tên người khác.

Trên đôi mắt cô khẽ rơi giọt nước mắt, bàn tay xoa vào bụng mình cô đứng lên rời khỏi bệnh viện. Đứa trẻ này không có lỗi, dù thế nào cô vẫn là mẹ của đứa bé này sao có thể nhẫn tâm giết đi đứa trẻ còn chưa kịp hình thành trong bụng. Kelly rời khỏi bệnh viện, lên xe đi thẳng về khách sạn.

Tại biệt thự Hàn gia, Tú Anh mang hồ sơ tài liệu liên quan đến các hợp đồng đầu tư và những mối liên hệ làm ăn của công ty Thiên n đến trước mặt Hàn Thế Bảo.

- Tú Anh, tôi có lời khen cho cậu đó... những việc nào liên quan đến phụ nữ cậu đều làm rất tốt. - Hàn Thế Bảo xem qua tài liệu trên tay, không quên chăm chọc Tú Anh.

- Hàn tổng à, anh đừng chỉ biết nói tôi... chẳng phải lần trước cũng dùng cô ca sĩ An Nhiên mà đẩy Thiên n vào đường cùng. - Tú Anh liền đáp.

- Haha, cậu đã giải quyết xong cô thư kí xinh đẹp kia chưa, không chừng lại bị cô ta dụ dỗ ngược. - Hàn Thế Bảo trêu chọc.

- Cô ta quá nhảm chán, tôi không có hứng thú. - Tú Anh lắc đầu.

- Cậu và Lâm Hạ Tuyết thế nào rồi, chẳng phải Win ra đi vì muốn tác hợp hai người sao?

- Không ngờ hôm nay Hàn tổng quan tâm đến tôi như vậy, trời sắp có mưa chẳng. - Tú Anh không muốn trả lời, lảng sang chuyện khác.

- Mơ tưởng. - Hàn Thế Bảo cúi mặt xuống nhìn vào bảng tài liệu của mười năm trước vẫn còn lưu trong USB mà cô thư kí kia đã copy. - Mười năm trước, công ty Thiên n đã nhận một kiện hàng... kiện hàng này có vấn đề... cậu đem tài liệu này gửi cho Tuấn Anh.

Tú Anh bước tới gần màn hình máy tính, quả nhiên kiện hàng trên không ghi rõ là mặt hàng nào cũng không có ghi chép bất cứ dữ liệu nào.

- Liệu có liên quan đến chuyện mười năm trước hay không? - Tú Anh khẽ nói.

- Mười năm trước Phạm cục trưởng chết thảm, là Hoàng Thiên Phúc ra tay... tôi chỉ đang tìm ra bằng chứng.

- Hàn tổng, anh đã biết sự thật vì sao lại không tìm ngay lúc đó.

- Vì con gái của Phạm cục trưởng mất tích, tôi nghi ngờ Hoàng Thiên Phúc đã mang cô gái ấy đi nên chưa thể hành động mà trước mắt là đi tìm cô con gái ấy. Hôm nay, cô ta đã xuất hiện... tôi đã không còn điều gì phải e ngại ông ta cả.

- Tôi đã hiểu rồi. - Tú Anh đáp. - Anh còn việc gì cần đến tôi nữa không?

- Tìm một nhà báo có tiếng viết một bài liên quan đến cái chết của Phạm cục trưởng... khơi lại sự phẫn nộ của người dân... sau khi sự thật phanh phui, cha con họ Hoàng sẽ bị khởi tố... và bị sự khinh ghét của mọi người.

- Tuân lệnh, đại ca. - Tú Anh bật cười rồi quay lưng đi, nghĩ một chút lại quay đầu lại nói. - Hàn tổng, anh nên đến thăm An Nhiên một chuyến... dù sao cô ấy cũng đã từng bên cạnh anh. Hiện tại có lẽ cô ấy rất cần một người đang rộng bờ vai cho cô ấy tựa vào.

- Cậu quan tâm đến chuyện phụ nữ của tôi từ bao giờ. - Thế Bảo nhú mày.

- Chỉ là vô tình gặp gỡ... chuyện của anh... tôi cũng không tiện xen vào. - Tú Anh lại nói. - Nhưng nếu được, anh xem như hết tình còn nghĩa vậy.

- Làm việc của cậu đi, nếu có thời gian tôi sẽ ghé qua. - Hàn Thế Bảo nhìn vào tập hồ sơ trên bàn nói.

Tú Anh rời đi, anh luôn bị ám ảnh bởi giọt nước mắt trên mi An Nhiên khi cô khóc nức nở khi nhắc đến đứa con đã mất. Dù vì chuyện của cô và Hàn tổng khiến cô mất người bạn trai cô cũng không một lời oán trách Hàn tổng, phải chăng vì cô ấy quá yêu Hàn tổng sao... tình yêu cao cả như vậy sao?

Đợi Tú Anh rời đi, Hàn Thế Bảo mới đưa mắt lên nhìn về phía trước. An Nhiên ư... cô gái đáng thương đó không phải đang sống trong danh vọng sao, anh đã cho người nâng đỡ cô ấy hết mức trong giới nghệ sĩ. Một người bị tai tiếng như vậy, lại bỗng chốc trở thành ngôi sao sáng... cô ấy có tài nhưng không đến mức đó... chỉ là phía sau có bàn tay của Hàn Thế Bảo.

- Đạo diễn Lưu, ông khỏe chứ. - Hàn Thế Bảo gọi điện.

- Hàn tổng, có việc gì cản dận sao? - Đạo diễn Lưu Triết vội nhẹ giọng nói.

- Tôi muốn An Nhiên trở thành diễn viên xuất sắc nhất năm nay... ông có thể làm được chứ?

- Chuyện này... có vẻ hơi khó. - Đạo diễn Lưu Triết ngập ngừng.

- Không phải ông chính là người trong ban tổ chức sao, bao nhiêu tiền cũng được...

- Được, tôi sẽ cố gắng. - Đạo diễn Lưu khẽ gật đầu nói.

- Tôi tin ở ông. - Hàn Thế Bảo cúp máy... tình cảm anh không thể dành cho cô gái ấy được... nhưng anh sẽ bù đắp cho An Nhiên bằng mọi thứ anh có thể làm được.

Dư luận nổi sóng vì nhà báo lật lại vụ án của Phạm cục trưởng đã bị vào quên lãng 10 năm trước. Cảnh sát Lâm là thân tín của Tuấn Anh đã nhận lời điều tra lại vụ án vì có những bằng chứng mới, và công ty Thiên Ân bị nhắm đến.

Cảnh sát Lâm mang lệnh khám xét bất ngờ xông vào công ty Thiên Ân mang tất cả tài liệu của mười năm trước để điều tra về việc làm ăn bất chính và có liên hệ mật thiết đến cái chết của Phạm cục trưởng năm đó. Công ty Thiên Ân tê liệt, không thể nào hoạt động được.

- Hàn tổng, cảnh sát Lâm nói rằng đã phát hiện ra điểm nghi ngờ... Hoàng Thiên Phúc đang bị truy nã. - Tuấn Anh báo cáo.

- Cậu cho người hỗ trợ phía cảnh sát đi, lão cáo già đó không dễ đối phó. - Hàn Thế Bảo nói.

- Tôi hiểu rồi. - Tuấn Anh đáp. - Hàn tổng, giải quyết xong Hoàng gia... anh sẽ đến gặp Kelly giải thích mọi sự thật và đón cô ấy về chứ.

Hàn Thế Bảo khẽ mỉm cười, sau đó hướng mắt về phía Tuấn Anh nói: "Cậu đoán xem."

Thiên Ân bị cảnh sát điều tra tại sở nhưng các bằng chứng đều không liên quan đến anh... năm đó Thiên Ân là một cảnh sát trong ngành và không có mối liên hệ nào với công ty Thiên Ân của cha anh. Vì vậy sau hai ngày thẩm vấn, Hoàng Thiên Ân được thả ra... Kelly ngồi bên ngoài lo lắng, vì sao vụ án cha của cô lật lại người bị nghi ngờ lại là gia đình anh Thiên Ân, trong khi kẻ ám sát cha cô chính là Hàn Thế Bảo.

Khi cô cầm trên tay tờ báo lật lại vụ án mười năm trước, trong lòng cô thật sự có một chút lo sợ cho Hàn Thế Bảo, nếu như anh bị bắt... cô thật sự vui sao? Không ngờ cuối cùng Hàn Thế Bảo không sao vẫn sống tự tại, người bị truy nã lại là Hàn lão gia và anh Thiên Ân của cô phải trong phòng giam.

- Anh Thiên Ân. - Kelly thấy Thiên Ân đi từ bên trong phòng giam ở trụ sở bước ra, nét mặt bơ phờ mắt ngủ. - Đã có chuyện gì xảy ra vậy.

- Kelly... chúng ta về nhà nói chuyện. - Thiên Ân nhìn thấy Kelly liền nắm tay cô bước ra khỏi trụ sở.

Biệt thự Thiên Ân...

- Anh đã có thể nói với em chuyện gì xảy ra hay không, vì sao nghi phạm giết cha mẹ em lại chính là cha anh... không phải là Hàn Thế Bảo? - Kelly ngồi đối diện Thiên Ân mà nói.

- Kelly... là em tin anh hay tin tên Hàn Thế Bảo kia. - Thiên Ân nắm lấy bàn tay Kelly, đôi máu màu đỏ rực lửa.

- Anh... em... em tất nhiên là tin anh... nhưng... anh hãy nói cho em sự thật. - Kelly khẽ đáp, trước giờ cô đều tin vào lời anh Thiên Ân.

- Là Hàn Thế Bảo... hắn ta đã đổ tội cho cha anh. Kelly, hãy cùng anh bỏ trốn đi... hắn ta nếu đổ tội cho cha anh được, sẽ đổ thêm tội cho anh nữa... anh không muốn vào nơi kinh khủng đó. - Thiên Ân nhìn Kelly nói.

- Anh... anh... nói là Hàn Thế Bảo... làm nên chuyện này ư. - Kelly khẽ giật mình, vì sao cô nhìn thế nào cũng không ra Hàn Thế Bảo lại mưu mô thâm độc như vậy.

- Là hắn biết cha con anh biết sự thật về việc hắn đã giết hại cha mẹ em nên gấp tâm muốn hại gia đình anh. - Thiên Ân nắm chặt tay Kelly. - Anh biết em yêu hắn ta, nhưng anh không thể để em gặp nguy hiểm được... hãy đi theo anh... cha anh đã chuẩn bị sẵn vé máy bay rồi chúng ta bay sang Mỹ.

- Nhưng... em... - Kelly ậm ừ.

- Không nhưng gì cả, em nghĩ ngơi đi... ngày mai 7h chúng ta sẽ rời khỏi nơi này. - Thiên Ân nói. - Hàn Thế Bảo là kẻ nguy hiểm, em hãy quên hắn ta đi... hắn ta đã giết cha mẹ em và đang muốn giết người diệt khẩu.

- Anh Thiên Ân... làm ơn... làm ơn... đừng nói nữa mà. - Kelly rút tay lại, bịt vào hai tai mà rơi nước mắt.

- Kelly... em phải mở to mắt mà nhìn... người yêu em, quan tâm em và chăm sóc em chỉ có anh mà thôi. - Thiên Ân ôm lấy Kelly. - Hãy đi cùng anh, anh nhất định bảo vệ em.

Biệt thự Hàn gia....

- Hàn tổng, Kelly đang ở biệt thự Thiên Ân... hai người họ sáng mai sẽ bay sang Mỹ. - Tuấn Anh báo cáo.

- Ừm. - Hàn Thế Bảo khẽ đáp.

- Chúng ta có ngăn cô ấy lại không? - Tuấn Anh nói tiếp.

- Nước Mỹ cách chúng ta cũng không xa, nếu muốn gặp sẽ bay sang ấy... để cô ấy thoải mái một chút. - Thiên Ân không nhìn Tuấn Anh mà nói tiếp. - Thời gian này, để Kelly cách xa nơi này một chút cũng tốt, sắp tới nếu bắt được Hoàng Thiên Phúc sẽ có những thứ mà Kelly không nên biết.

- Tôi hiểu rồi. - Tuấn Anh liền nói.

- Hàn tổng, phía cảnh sát Lâm thông báo đã tìm ra nơi Hoàng Thiên Phúc ẩn náu sẽ nhanh chóng bắt được ông ta. - Tú Anh vừa nhận được điện thoại thì nhanh chóng báo lại.

- Mọi người đã vất vả rồi, hôm nay ọi người nghỉ ngơi đi... - Thế Bảo liếc nhìn Tuấn Anh khẽ cười - Hai cậu, hãy dành một chút thời gian cho bạn gái của mình vào đêm nay, không khéo lại có người nói tôi bốc lột sức của bạn trai họ.

Tuấn Anh và Tú Anh rời khỏi biệt thự Hàn gia, Hàn tổng nói như vậy tức có ý đồ riêng của anh, bọn họ cũng không tiện làm phiền anh suy nghĩ, vả lại thời gian qua cũng đã vất vả rồi.

Nhắc đến bạn gái, Tuấn Anh không ngờ khi anh ngồi lên xe nhắm mắt lại thì hình ảnh Hải Yến tỉnh nghịch lại hiện ra trong đầu. Anh khẽ cười lắc đầu rồi lái xe về căn chung cư cao cấp thuộc sở hữu của anh. Tuấn Anh thay bộ áo vest ra vô tình nhìn thấy chiếc áo cặp mà Hải Yến đã nặng nề dùng mọi cách để anh mặc nó vào...

- Cô bé ấy, thật đáng yêu. - Tuấn Anh khẽ nói. - Nhưng vì sao gần đây không nhìn thấy cô ấy làm phiền nhỉ. - Lại cảm thấy kì lạ. - Điện thoại cũng không gọi một cuộc, không phải có chuyện gì sao?

Tuấn Anh có đôi chút bâng khuâng nhưng rồi cảm giác đó lại thoáng qua, anh bắt đầu mở máy tính và tập trung giải quyết một số việc của The Win mà thời gian gần đây đã bỏ qua để lo cho vụ của Hoàng Thiên Phúc. Tuấn Anh nhìn thấy một email từ Triệu gia, anh có chút tò mò mà mở ra.

- Là thư mời dự tiệc. - Tuấn Anh khẽ nói một mình sau đó nhìn xuống phía dưới. - Đính hôn của Triệu Hải Yến.

Tuấn Anh nhìn vào tấm thiệp mời qua email, vì sao Triệu Hải Yến lại dễ dàng khuất phục như vậy, không phải cô gái ấy luôn bám theo anh sao. Lần này là Tuấn Anh có cảm giác khó tả, trong lòng có chút mất mát... đính hôn sao... là thiếu gia nhà họ Mạc ư...

Anh bấm số điện thoại mà gọi cho Hải Yến, đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi cô... nhưng thuê bao đã không liên lạc được. Tuấn Anh gấp chiếc laptop trên bàn lại, thay một bộ vest đen, trên tay cầm một x6p1 hồ sơ nhanh chóng lái xe đến biệt thự Triệu gia.

- Là trợ lý Hà sao, anh tìm tôi có việc gì ư. - Triệu lão gia bất ngờ nhìn Hà Tuấn Anh mà nói.

- Hàn tông sai tôi đến đây để ông xem lại hợp đồng giữa đôi bên, hỏi xem bên ngài có cần chỉnh sửa gì không? - Tuấn Anh đưa hợp đồng về phía Triệu lão gia, đôi mắt dò xét xung quanh tìm kiếm.

- Trợ lý Hà thật có lòng, nhưng chuyện này có thể gửi email cho tôi là được, đâu nhất thiết phải cất công như vậy. - Triệu lão gia cầm lấy xấp hồ sơ đáp.

- Là... tiện đường. Tôi đi ngang qua nhà ngài nên tiện đường ghé qua. - Tuấn Anh khẽ nói.

- Vậy tôi xin chân thành cảm ơn trợ lý Hà... thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi cũng đã già cả nên cần nghỉ ngơi. - Triệu lão gia cười khéo.

- À, xin lỗi đã làm phiền ngài. - Tuấn Anh khẽ đáp. - Xin phép Triệu tổng, cáo từ.

Tuấn anh rời khỏi biệt thự Triệu gia, anh cố tình đến để tìm gặp Triệu Hải Yến nhưng không nhìn thấy cô. Anh bước ra khỏi cổng, vừa lên xe định nhấn ga chạy đi thì từ phía xa xa có một chiếc xe hơi khác sáng đến hướng về phía biệt thự Triệu gia... Tuấn Anh không vội đi mà ngồi trên xe quan sát.

Trên xe, một thanh niên ra vẻ hoàng nhoáng bước xuống mở cửa ô tô hoa xinh đẹp mời cô bước xuống. Triệu Hải Yến rời khỏi chiếc xe thể thao đắt tiền, trên người phục trang lộng lẫy chỉ là gương mặt không một nét cười.

- Triệu tiểu thư, hôm nay đi với tiểu thư tôi rất vui.

- Cảm ơn đã đưa tôi về, Mạc thiếu gia...

- Đúng nói những lời khách sáo nữa, chúng ta sắp đính hôn rồi... trước sau cũng trở thành vợ chồng. - Mạc Kính Hoàng khẽ nắm lấy tay Hải Yến mà nói.

Hải Yến nhanh chóng rút tay mình lại, đôi mắt ừ ừ mà nói: "Mạc thiếu gia, xin giữ phép."

- Xin lỗi, mạo phạm Triệu tiểu thư rồi. - Mạc Kính Hoàng khẽ cười. - Được rồi, tôi về đây... Triệu tiểu thư, ngủ ngon.

- Cảm ơn. - Triệu Hải Yến đứng đó tiễn Mạc Kính Hoàng.

Chiếc xe hơi rời đi, Triệu Hải Yến mang gương mặt sầu muộn quay lưng đi về phía cánh cổng biệt thự Triệu gia.

- Cậu thanh niên đó là Mạc Kính Hoàng, người em sắp đính hôn sao? - Tuấn Anh từ phía sau nói.

Triệu Hải Yến nghe giọng nói thân quen, quay mặt lại nhìn Tuấn Anh... nước mắt từ khóe mi rơi xuống.

- Tuấn Anh... sao anh biết mà đến tìm em... - Hải Yến khẽ nói.

- Tôi nhận được lời mời đến dự buổi lễ đính hôn của em, cũng khá bất ngờ. - Tuấn Anh bỏ hai tay vô túi quần, gương mặt không một chút biểu cảm.

- Anh có nhớ cái ngày mà anh đã ngỏ lời muốn em làm bạn gái anh không? - Hải Yến nói trong nước mắt. - Hôm đó chính là ngày cha em ép em đến gặp Mạc Kính Hoàng nhưng em đã cãi lời ông ấy mà bỏ chạy đi... hôm đó em đã gặp anh trên đường... rõ ràng anh biết em buồn nhưng anh không hề hỏi vì sao em khóc... - Triệu Hải Yến nói như thét lên. - Là vì trong mắt anh không có em, là vì anh không hề quan tâm đến cảm xúc của em.

Tuấn Anh đặt hai bàn tay trong túi, khẽ nắm chặt lại... vẫn đứng im nhìn cô gái trước mắt.

- Ngày chúng ta đi chơi cùng nhau, cũng là do em trốn học nên cha em không biết. Khi nhà trưởng báo về nhà ông ấy liền tức giận mà cấm túc em ở nhà... hằng ngày em đều mong mỗi anh đến cứu em... mong mỗi anh nếu gọi cho em không được sẽ lo lắng mà đến tìm em. - Triệu Hải Yến khóc càng nhiều hơn, phấn trên gương mặt nhòe đi. - Nhưng em đã đợi mãi, đợi mãi anh vẫn không đến... em nhận ra rằng em đang chạy theo một thứ tình yêu hảo huyền chỉ một mình em ngộ nhận rằng sau buổi đi chơi đó anh cũng đã có tình cảm với em. Nhưng em sai rồi, anh vẫn lạnh lùng bằng giá không hề nghĩ về em. Tình yêu còn có ý nghĩa gì nữa, đính hôn cùng ai cũng được... dù sao anh cũng đâu yêu em. - Triệu Hải Yến khẽ lấy tay chùi đi dòng nước mắt của mình.

Tuấn Anh bước đến một bước.

- Anh đừng lại gần em, đừng khiến em hiểu nhầm rằng anh cũng có tình cảm với em. - Triệu Hải Yến lùi về phía sau một bước.

Tuấn Anh bước nhanh đến gần phía cô, bàn tay nắm chặt lấy tay cô kéo Triệu Hải Yến đi về phía xe mình.

- Tuấn Anh, anh mang em đi đâu... em không muốn... cha em sẽ đi tìm em và gây khó dễ cho anh.

Tuấn Anh không nói một lời, đưa cô vào xe rồi lặng lẽ rời đi.

- Tuấn Anh... đây là đâu? - Hải Yến nhìn căn chung cư mà nói.

- Nhà tôi. - Sau đó mở cửa phòng kéo tay Hải Yến đi vào.

- Anh mang tôi về nhà để làm gì. - Hải Yến vội hỏi.

Anh mang cô đến trước bàn thờ, trên bàn thờ là di ảnh của một người phụ nữ với nét mặt phúc hậu.

- Đây là mẹ tôi, cô chào đi. - Tuấn Anh nói.

Hải Yến chấp tay cúi đầu.

- Mẹ, con mang bạn gái về ra mắt mẹ. - Tuấn Anh cúi đầu khẽ nói.

Hải Yến bất ngờ nhìn qua phía Tuấn Anh.

- Cô ấy còn khá trẻ con, tính tình lại bốc đồng... nếu mẹ còn sống có lẽ là không hài lòng với nàng dâu như vậy. - Tuấn Anh nhìn di ảnh của mẹ mà cười. - Nhưng mẹ thương con... mẹ sẽ đồng ý nếu như con yêu cô ấy... và cảm thấy hạnh phúc khi ở cùng cô ấy phải không.

- Tuấn... Anh... - Triệu Hải Yến khẽ nói.

Tuấn Anh nhìn sang phía Triệu Hải Yến mà nói:” Mẹ tôi... đã chấp nhận em làm con dâu rồi.”

Hải Yến khẽ mỉm cười cúi đầu, thì ra là anh ta đang muốn nói với cô rằng anh ta đang rất nghiêm túc trong mối quen hệ yêu đương với cô sao... chính là dẫn về nhà ra mắt mẹ ư.

- Nhưng... cha em... sẽ không chấp nhận. Ông ấy quan trọng nhất là thể diện, và đã cùng Mạc gia đồng ý đính hôn và gửi thiệp mời.

- Tôi có cách... nếu như em dám. - Tuấn Anh khẽ nói.

- Là cách gì. - Hải Yến vội nói. - Dù là cách nào để hủy bỏ hôn ước kia, em đều chấp nhận.

Tuấn Anh khẽ đưa môi vào tai Hải Yến nói nhỏ. Cô rung người lắng nghe từng lời của Tuấn Anh...

- Nhưng...

- Em sợ sao? - Tuấn Anh cười khẩy.

- Triệu Hải Yến không sợ gì cả... em sẽ cùng anh thực hiện.

Tuấn Anh ôm cô vào lòng, cô gái này đúng thật là to gan hơn anh nghĩ.

69. Chương 58

Tuấn Anh đưa Triệu Hải Yến quay về biệt thự Triệu gia sau đó lập tức rời đi trước khi người nhà Triệu gia nhìn thấy. Hải Yến nhìn theo xe của anh khuất dần theo con đường phía trước, sao đó lặng lẽ bước vào nhà với nhiều suy nghĩ về việc khi nãy Tuấn Anh đã nói với cô.

Bên trong căn nhà lớn, Triệu tổng đang ngồi trên chiếc ghế sofa xem tin tức, một phần là đợi con gái của ông đi dự tiệc cùng Mạc Kính Hoàng quay về.

- Cha, con đã về. - Hải Yến khẽ nói.

- Ừm, con ngồi xuống đây ta có việc muốn nói. - Triệu tổng gọi Hải Yến đến.

- Vâng, thưa cha. - Hải Yến ngoan ngoãn ngồi đối diện cha mình.

- Con cảm thấy Mạc thiếu gia đó thế nào. - Triệu Hà hỏi. - Cậu ta là người thừa kế tập đoàn của Mạc gia, nếu chúng ta và họ hợp lại thì sẽ trở nên hùng mạnh hơn.

- Ừm, tùy cha quyết định thôi. Con là con thì phải nghe lời cha. - Hải Yến khẽ nói.

- Con không kiên quyết từ chối nữa sao? - Triệu tổng bỗng chốc vui mừng, không phải con gái ông đã thích Mạc Kính Hoàng kia sa một buổi đi chơi chứ.

- Dạ, con đồng ý đính hôn cùng Mạc Kính Hoàng. - Hải Yến ngược mắt nhìn Triệu tổng nói tiếp. - Vì vậy cha hãy để con đi học lại bình thường... chỉ còn vài ngày nữa là con phải xa các bạn rồi, con không muốn kỉ niệm trung học của mình không có hồi kết.

- Được, tất nhiên là được... ngày mai con có thể đến trường bình thường. - Triệu Tổng vui vẻ đáp.

- Cảm ơn cha... con mệt rồi, con lên phòng nghỉ ngơi trước. - Sau đó Triệu Hải Yến lặng lẽ lên phòng.

Cô đã tỏ ra ngoan hiền chấp thuận việc đính hôn cùng Mạc gia nên Triệu Hà cũng không gây khó dễ cô nữa. Sáng hôm sau, Triệu Hà có cuộc họp gấp ở công ty nên đi từ rất sớm. Hải Yến như bắt được vàng nhanh chóng đi tới phía quần gia đang đứng.

- Bác Hải, cho cháu mượn sổ hộ khẩu được không ạ, cháu cần nộp cho nhà trường làm giấy tờ. - Hải Yến nói.

- Nhưng... - Vị quần gia ấp úng. - Ta phải hỏi ý kiến của Triệu gia.

- Cháu chỉ mượn một chút, đến chiều sẽ mang trả lại cho bác. - Hải Yến nũng nịu. - Việc này không có gì quan trọng, cha cháu sẽ không hài lòng khi bị làm phiền đâu.

Quần gia suy nghĩ một chút, rút chìa khóa mở tủ chứa giấy tờ mà mang sổ hộ khẩu đưa cho Hải Yến. Hải Yến cầm trên tay quyển sổ màu đỏ, sau đó nhanh chóng rời khỏi Triệu gia.

Vừa bước ra khỏi Triệu gia, một chiếc xe hơi lao tới phía cô... Hải Yến nhanh chóng lên xe rồi rời đi trong tích tắc.

Kelly xách trên tay một chiếc túi màu đen, tay kia kéo valy màu xám đi vào bên trong sân bay. Trên mắt đeo cặp mắt kính màu đen che hơn nửa gương mặt, cùng Hoàng Thiên Ân tiến về phía ghế ngồi đợi chuyển bay.

- Kelly, một lát theo sát anh... chúng ta không đi Mỹ nữa, sẽ đi nơi khác. - Hoàng Thiên Ân nhìn xung quanh mà nói.

- Sao, vậy chúng ta đi đâu. - Kelly bất ngờ hỏi.

- Đến nơi em sẽ biết, yên tâm... anh sẽ mãi bên cạnh em. - Hoàng Thiên Ân nắm chặt tay Kelly.

- Vì sao phải thay đổi lịch trình như vậy, có chuyện gì sao? - Kelly khẽ rút tay mình lại.

- Hàn Thế Bảo chắc chắn sẽ tìm ra chúng ta nếu chúng ta cứ thế mà sang Mỹ. Một lát nữa, cứ nghe theo lời anh mà hành động.

Kelly khẽ gật đầu, cô nhìn xung quanh dòng người qua lại đông đúc... nhưng ai ai cũng xa lạ không nhìn thấy bóng dáng thân quen. Cô khẽ cười một cái, Hàn Thế Bảo... đã để cô ra đi thật rồi. Cô đưa tay sờ lên bụng mình, đứa trẻ này một mình cô có thể nuôi dưỡng... tình yêu kia là sai trái và cô buộc phải chấm dứt nó.

Kelly và Thiên Ân bước vào bên trong quầy soát vé và tiến lên máy bay bên ngoài. Thiên Ân nhìn vào đồng hồ, sau đó nhìn những tên mặc áo đen đeo kính đen đang vờ như đọc báo nhưng thật ra là quan sát anh và cô. Thiên Ân cầm một ly nước cam do cô tiếp viên mang đến, có tình đồ vào người Kelly.

- Kelly, em giả vờ đi vào nhà vệ sinh... sau đó nhanh chóng rời khỏi máy bay. Bên trong túi mà tóc giả và bộ trang phục khác. - Thiên Ân nói nhỏ nhất.

- Còn anh. - Kelly khẽ hỏi.

- Mau đi đi, hẹn gặp em ở cổng phụ. - Thiên Ân đẩy Kelly đi.

Kelly nhìn xung quanh, sau đó vờ như đi về phía nhà vệ sinh. Cô từ bên trong nhà vệ sinh ra ngoài với một bộ dạng xa lạ, cô từ từ bước ra khỏi máy bay mà người của Hàn Thế Bảo không hay biết.

Thiên Ân nhìn thấy Kelly đã rời đi an toàn, Thiên Ân ra về tán tỉnh cô tiếp viên hàng không khiến bọn chúng không để phòng. Đến khi máy bay thông báo chuẩn bị đóng cửa cất cánh... cánh cửa từ từ khép lại...

Thiên Ân nhanh như chớp lao ra ngoài. Bọn người của Hàn Thế Bảo nhanh chóng đứng lên chạy theo nhưng bị tiếp viên ngăn lại... vì đã không còn kịp để rời khỏi máy bay... vì nó đã di chuyển.

Thiên Ân ngã xuống khá đau... nhưng miệng vẫn cười mãn nguyện... anh đưa tay vẫy chào chiếc máy bay đang di chuyển phía xa mà hét:” Hàn Thế Bảo, mày thua rồi.”

Bọn đàn em nhanh chóng liên hệ thông báo với Hàn Thế Bảo về việc Kelly đã trốn thoát khỏi máy bay mà không đi Mỹ nữa. Anh bất giác có một sự lo lắng, vì hiện tại vị nhỏ của anh... đã lạc mất khỏi mắt anh rồi.

- Tú Anh, Tuấn Anh đâu rồi. - Hàn Thế Bảo nhanh chóng từ trong phòng bước ra ngoài hỏi.

- Anh ấy nói có việc quan trọng cần làm nên đã ra ngoài từ rất sớm. - Tú Anh nói. - Có việc gì sao?

- Thiên Ân đã lừa chúng ta... đã mang Kelly trốn rồi... mau đến sân bay tìm bọn họ. - Hàn Thế Bảo nhanh chóng tiến lên xe.

Khi Hàn Thế Bảo đã lái xe đi rồi, Tú Anh cũng nhanh chóng lên xe mà lái đến sân bay giúp anh tìm kiếm Kelly. Lần này là Hàn tổng đã tính toán sai một bước rồi, Hoàng Thiên Ân không phải một người dễ đối phó như vậy, quả nhiên là khinh địch.

Tú Anh nhanh chóng lái xe đến sân bay... đi ngang qua một đám đông đang bu quanh cũng không để mắt mà nhanh chóng cho xe đi. Nhưng khi nhìn ra chiếc xe quen thuộc thì liên tưởng gấp lại... chiếc xe gặp tai nạn kia chính là xe của Hàn Thế Bảo.

- Hàn tổng, Hàn tổng... mau tỉnh lại. - Tú Anh lao ra xe chạy về phía Hàn Thế Bảo đã được mọi người mang ra từ bên trong xe, đầu đầy máu tươi.

- Tú Anh... mau đi... mau... mau tìm Kelly... đừng để cô ấy đi mất. - Hàn Thế Bảo hé mắt ra nói.

- Không... tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện... Hàn tổng, anh chính là linh hồn của The Win... anh không được phép làm sao cả. - Tú Anh ôm Hàn Thế Bảo lên xe... nhanh chóng mang đến bệnh viện khi Thế Bảo đã mất máu quá nhiều mà ngất đi.

Trên màn hình rộng đặt tại sân bay đang đưa tin một chiếc xe hơi lao đi với tốc độ vô cùng nguy hiểm đã bị tai nạn, nạn nhân đã được đưa đi bệnh viện. Kelly nghe xong vừa dự định đưa mắt lên màn hình thì Thiên Ân đã chạy đến và nắm tay cô kéo đi... Kelly vẫn chưa nhìn thấy hình ảnh chiếc xe của Hàn Thế Bảo đang lật ngửa trên màn hình rộng.

Hàn Thế Bảo đã nằm trong phòng phẫu thuật hàng giờ liền. Tú Anh đã nhờ người quen bên bộ phận tin tức mà đưa tin về vụ tai nạn kia, chỉ mong Kelly nhìn thấy mà quay về với Hàn tổng. Nhưng đã hàng giờ trôi qua... Kelly vẫn không hề liên lạc lại. Tú Anh khế tức giận... trái tim cô ta làm bằng sắt đá hay sao... Hàn tổng vì cô ta bỏ đi mà phóng xe không màn nguy hiểm, còn cô ta lại bỏ đi cùng nam nhân khác.

- Tú Anh, đã có chuyện gì xảy ra với Hàn tổng. - Tuấn Anh nghe tin liền tức tốc chạy đến.

Tú Anh nhìn thấy Tuấn Anh liền khóc nức nở, Hàn Thế Bảo giống như một người thân trong gia đình... anh không thể kìm lòng khi nghĩ Hàn Thế Bảo không thể tỉnh lại...

- Anh, là cô ta... chính cô ta đã khiến Hàn tổng như vậy.

- Em nói rõ một chút. - Tuấn Anh hỏi tiếp.

- Kelly và Hoàng Thiên Ân đã không đi Mỹ mà thoát khỏi người của chúng ta, Hàn tổng nghe tin liền tức tốc đến sân bay tìm cô ta... vì quá mất bình tĩnh mà gặp phải tai nạn.

Tuấn Anh khế đắm vào tường, hôm nay vì việc của Triệu Hải Yến nên anh đã rời khỏi Hàn gia từ sớm... nếu như anh có tại Hàn gia... Hàn Thế Bảo sẽ không gặp phải tai nạn như lần này.

Bác sĩ từ bên trong phòng phẫu thuật bước ra, nét mặt vô cùng căng thẳng.

- Bác sĩ, anh ấy không có việc gì đúng không. - Tú Anh nhanh chóng hỏi.

- Thật khó trả lời các vị. - Bác sĩ lắc đầu. - Đầu cậu ta trân trọng nghiêm trọng, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Cậu ta có thể sẽ chỉ mãi mãi nằm đó mà không tỉnh lại được nữa. Vì tim vẫn còn đập nên chúng tôi buộc phải hỏi người thân...

- Ý ông là sao, như thế nào là không tỉnh lại hả. - Tuấn Anh tức giận.

- Là cậu ta sẽ phải sống đời sống thực vật nếu người nhà không muốn rút ống thở. - Vị y tá nói.

Tú Anh lùi về sau một bước, ngồi bệt xuống sàn. Tuấn Anh bất động không nói được một lời.

Một tháng sau...

Win quay về nước ngồi vào vị trí tổng giám đốc The Win, được sự giúp sức của hai anh em song sinh nhà họ Hà... chiếc ghế của Win không một ai có thể với tới.

Hạ Tuyết hoàn thành xong bộ phim của đạo diễn Lưu Triết, cả cô và An Nhiên đều trở nên nổi tiếng hơn khi bộ phim được công chiếu. Mọi người đều yêu thích vai diễn cô bé đáng thương của Hạ Tuyết, khá nhiều đạo diễn để mắt đến lối diễn tự nhiên thanh thoát cộng với nét đẹp thuần khiết của Hạ Tuyết, cô được săn đón như hàng ngôi sao. Khi thông tin cô và An Nhiên là chị em kết nghĩa được công bố, cặp chị em này đi đến đâu đều nhận được mọi ưu ái.

Từ khi Win về nước, anh cũng không đi tìm Hạ Tuyết chỉ lặng lẽ quan sát cô qua những thông tin trên mạng. Anh không hiểu vì sao sau khi anh đi Mỹ, cô và chú Tú Anh không đến với nhau... và hiện tại chú Tú Anh cũng không còn như trước mà suốt ngày cười nói... chú ấy thay đổi hoàn toàn.

- Win, đã đến giờ họp cổ đông rồi... lần này bọn họ không khuất phục khi cậu nắm giữ chức tổng giám đốc... cậu chỉ cần im lặng... tôi sẽ giúp cậu. - Tú Anh nói, hiện tại anh chính là thư kí của Win...

- Chú Tú Anh. - Win khẽ nói.

- Có việc gì sao?

- Vì sao chú lại lạ như vậy, ngày xưa chú đâu màn tới việc của The Win... lúc nào gặp chú cũng rất thoải mái và vui vẻ...

- Win. - Tú Anh đáp. - Cậu phải nhớ cơ nghiệp này là do Hàn tổng đã tốn bao nhiêu công sức gây dựng lên để được như hôm nay, khi Hàn tổng còn đang nghỉ ngơi... cậu, tôi và anh trai tôi sẽ phải cố hết sức mà duy trì nó, không thể để bất kì kẻ nào dòm ngó.

- Cha tôi... quả nhiên là người tài giỏi về mọi thứ, ngay cả việc dùng người. - Win khẽ nói. - Hàn gia rất biết ơn hai chú.

- Được rồi, chúng ta đi thôi. - Tú Anh xua tay.

Win đi phía trước, Tú Anh đi phía sau... có hai người họ anh không hề lo sợ điều gì nữa.

- Nhưng hôm nay, không thấy chú Tuấn Anh. - Win vừa đi vừa hỏi.

- Anh ấy nói có việc rất quan trọng phải giải quyết, giải quyết xong sẽ về ngay. - Tú Anh đáp.

Win khẽ gật gù, ngoài việc của The Win... đối với chú ấy việc gì quan trọng hơn nữa nhỉ.

Tại biệt thự nhà họ Mạc, Triệu Hải Yến mặc một bộ váy cưới vô cùng gợi cảm. Thời gian qua cô rất ngoan ngoãn nghe lời cha mình, không hề nhắc đến việc từ chối hôn sự này. Cô đang ngồi trước gương ngắm nhìn mình, Hải Yến khẽ cười rồi nhắm mắt mơ màng về Tuấn Anh... anh ấy nếu nhìn thấy cô mặc bộ trang phục này... sẽ đổi ý mà cưới cô ngay hay không nhỉ.

Triệu Hải Yến được cha nắm tay dắt lên lễ đường và trao lại cho Mạc Kính Hoàng. Mạc Kính Hoàng đón nhận tạ Triệu Hải Yến sau đó diu lên trước mặt người làm chứng.

- Hôm nay là một ngày đẹp, trời quang mây tạnh, khí trời mát mẻ... là một ngày trọng đại của đôi tân lang và tân giai nhân. Ta nguyện cầu xin trời đất chứng giám cho tình yêu của hai con đã đâm hoa kết trái tạo thành cuộc hôn nhân này.

Sau đó người làm chứng khề nhìn MẠC KÍNH HOÀNG mà nói.

- Mạc Kính Hoàng, con có chấp nhận lấy Triệu Hải Yến làm vợ dù đói nghèo hay giàu có, dù khỏe mạnh hay bệnh tật sẽ mãi mãi ở bên cô ấy.

- Con đồng ý. - Mạc Kính Hoàng đưa mắt nhìn Triệu Hải Yến xinh đẹp liền nói.

- Triệu Hải Yến, con....- Người làm chứng chưa kịp nói hết câu thì đã bị xen vào.

- Xin lỗi đã cắt lời ông, nhưng cô ấy không đồng ý đâu không cần phải dài dòng. - Tuấn Anh bước vào cắt ngang.

- Anh... là ai? - Mạc Kính Hoàng kinh ngạc nhìn Tuấn Anh.

- Tôi là chồng của Triệu Hải Yến. - Tuấn Anh nói.

- Trợ lý Hà, anh đùa kiểu gì vậy... tôi gả con gái cho anh khi nào. - Triệu Hà tức giận đứng lên nói.

- Xin lỗi Triệu tổng, nhưng tôi phải nói tôi và Triệu Hải Yến đã trở thành vợ chồng đúng theo luật pháp nhà nước quy định từ tháng trước. - Tuấn Anh đưa tờ giấy kết hôn ra.

- Hải Yến, cái này... cái này... là gì hả. - Triệu Hà nhìn tờ giấy kết hôn kìa liền tức giận.

- Cha... con... con... yêu anh ấy thật lòng... con không muốn lấy Mạc Kính Hoàng. - Triệu Hải Yến hét lên, chạy về phía Tuấn Anh. - Con và anh ấy đã tự nguyện kết hôn từ tháng trước... hiện tại con là người của Hà gia.

Khách mời đưa mắt nhìn chủ gia... chuyện này quả thật quá xấu hổ.

- Mày... mày không phải con gái tao. - Triệu Hà giơ tay định tát Triệu Hải Yến thì Tuấn Anh nhanh tay ngăn lại.

- Triệu tổng, ông không được đánh vợ tôi. - Tuấn Anh nói.

- Triệu tổng, tôi muốn ông giải thích về việc mất mặt này. - Mạc lão tức giận nói, sau đó vợ chồng bỏ vào trong nhà chính.

Mạc Kính Hoàng nhìn Tuấn Anh tức giận, nắm lấy áo anh mà hét:” Cô ta là vợ của tao, đừng có lấy tờ giấy vụn này ra mà hù dọa...”

- Kính Hoàng, tôi xin lỗi thời gian qua đã không nói ra... tôi đã kết hôn rồi. - Hải Yến khề nói. - Tôi không yêu anh, không thể lấy anh.

- Mày... đồ con gái mất dạy. - Triệu Hà tức giận hét lên rồi ra xe ra về.

Triệu Hải Yến khóc nức nở... ôm lấy mặt bỏ chạy ra khỏi lễ đường. Tuấn Anh nhanh chóng đuổi theo... sau đó mang cô vào xe mà bỏ đi.

- Bình tĩnh một chút, đừng khóc nữa. - Tuấn Anh khề nói.

- Cha tôi... ông ấy có lẽ sẽ từ bỏ tôi. - Hải Yến nói.

- Hồ dữ không ăn thịt con, đợi khi ông ấy nguôi giận về nhà xin lỗi là được... chẳng phải Triệu gia chỉ có một mình em là con ư.

- Nếu về lại Triệu gia... cha tôi sẽ cảm tôi gặp anh. - Triệu Hải Yến đưa mắt nói.

- Em yên tâm, tôi sẽ không từ bỏ em đâu. - Tuấn Anh khề mỉm cười, bàn tay đưa qua nắm chặt tay cô. - Tôi sẽ khiến ông ấy chấp nhận chuyện của chúng ta.

70. Chương 59

Triệu Hải Yến được Tuấn Anh đưa về nhà riêng của anh, hiện tại Triệu lão đang rất tức giận, không ai biết ông ấy sẽ làm gì nếu cô gái nhỏ này quay về, hoặc là anh sẽ mãi mãi không gặp lại cô được nữa. Tuấn Anh nghĩ một chút, sau đó quyết định mang Hải Yến đến nhà mình, nơi đã một lần đưa cô về.

- Chúng ta sẽ ở đây sao? - Triệu Hải Yến đứng trước cửa nhà, đôi mắt cô liếc nhìn Tuấn Anh.

- Chúng ta dù sao cũng là vợ chồng hợp pháp, ở chung có gì là sai. - Tuấn Anh nhú mày, nhanh chóng mở cửa đi vào.

Cô khẽ mỉm cười, là vợ chồng sao... đến giờ cô vẫn không thể tưởng tượng nổi những gì đang xảy ra. Đầu tiên là cô thích anh, làm mọi cách để khiến anh chú ý đến cô... phải chăng cuối cùng cô đã thực hiện thành công rồi và kết quả chính là anh đã trở thành người chồng hợp pháp của cô.

- Còn không vào sao? - Tuấn Anh quay đầu lại nhìn Hải Yến đang ngẩng ngơ.

- Vào chứ, nhà của chồng em mà. - Hải Yến tỉnh ngịch đáp.

- Cô mặc vào. - Tuấn Anh đưa một chiếc váy màu hồng về phía Hải Yến.

- Chiếc váy này... là của ai, anh đã từng mang cô gái khác về nhà sao. - Hải Yến rầu rĩ nói.

- Là tôi biết mọi chuyện sẽ như thế này nên chuẩn bị trước cho cô. - Tuấn Anh bỏ vào trong phòng, đến cửa lại nói. - Cô là người con gái đầu tiên bước vào căn nhà này.

Tuấn Anh thay một bộ trang phục ở nhà, sau đó tiến về phía bếp mở tủ lạnh ra, bên trong chẳng có thứ gì còn có thể ăn được.

- Đợi tôi một chút. - Tuấn Anh mặc áo khoác vào đi ra ngoài.

- Anh đi đâu vậy, cho tôi theo với. - Hải Yến quay đầu nói theo.

- Siêu thị. - Tuấn Anh đáp gọn.

- Tôi cũng muốn đi. - Hải Yến đang ngồi trên ghế salon, nghe thấy liền nhanh chân chạy theo.

Tuấn Anh đẩy xe, Hải Yến lần lượt đi phía trước lấy hết thứ này đến thứ khác, đến khi xe đầy không còn chỗ chất lên thì mới chịu dừng lại. Tuấn Anh không nói gì, để mặc cô chọn lựa... trong lòng anh có cảm giác ấm áp khi nhìn thấy nụ cười hớn hở của Hải Yến khi tìm được món đồ cô thích.

- Tuấn Anh, chúng ta có nên mua thứ kia không nhỉ. - Hải Yến chỉ về một hộp vuông đặt gần quầy tính tiền.

Tuấn Anh nhú mày, nhìn về phía hộp vuông nhỏ kia.

- Tôi không phải là không muốn sinh con cho anh đâu, nhưng tôi muốn chúng ta ở bên nhau dài thêm một chút. - Hải Yến khẽ đỏ mặt mỉm cười.

Tuấn Anh khẽ nhếch miệng cười nói nhỏ vào tai Hải Yến: "Đừng tưởng tượng nữa."

Hải Yến không hiểu hết ý của Tuấn Anh, nhưng hai người là vợ chồng... không phải chuyện có con là rất bình thường sao, hoặc là anh ấy không xem cô là vợ thật.

- Em định dọn đến nhà tôi ở luôn hay sao, vì sao lại mua nhiều như vậy. - Tuấn Anh lái xe hỏi

- Không phải em là vợ anh sao?

- Tôi không phủ nhận.

- Vậy em ở với anh cả đời... không phải là chuyện bình thường sao.

- Ừm. - Tuấn Anh khẽ gật đầu.

- Vậy sao còn thắc mắc chứ.

- Em sẽ từ bỏ cha em sao... sẽ từ bỏ thân phận tiểu thư nhà họ Triệu được sao. - Tuấn Anh dừng xe lại bên lề đường nhìn vào đôi mắt của Hải Yến.

Hải Yến khẽ giật mình, từ nhỏ mẹ cô đã mất, cha một mình nuôi cô khôn lớn không hề nghĩ đến tình cảm riêng tư, hết sức nuông chiều. Cô liệu có thể từ bỏ cha được không, Triệu Hải Yến cuối đầu không đáp.

- Tôi không đưa em về Triệu gia vì hiện tại không thích hợp... em cứ trẻ con mãi như vậy, tôi có chút nghi ngờ về bản thân tôi. - Tuấn Anh tự hỏi, vì sao lại có tình cảm với một cô gái trẻ con như vậy.

- Nghi ngờ về việc gì chứ? - Triệu Hải Yến nói.

- Không có gì. Em ngốc như vậy, chẳng thể hiểu được.

Tuấn Anh xách trên tay những túi nilon đựng rất nhiều thứ mà Hải Yến đã mua trong siêu thị và đa phần là đồ ăn sẵn. Tuấn Anh khi này mãi mê nhìn cô vui cười lựa chọn, lại không kiểm tra cô đã lấy thứ gì... nào ngờ chỉ toàn là đồ ăn sẵn.

- Những thứ này... - Tuấn Anh kinh ngạc.

- Anh biết đó... tôi từ bé đã được cha nuông chiều nên... về khoảng nấu nướng tôi chịu thua thôi. - Hải Yến lè lưỡi.

- Tôi không thể nuốt nổi đồ ăn sẵn tại siêu thị. - Tuấn Anh nói xong liền xắn tay vào bếp, rất may khi này anh đã chọn lựa vài thứ để chế biến.

- Anh biết nấu ăn ư?

- Tất nhiên.

- Chồng em giỏi quá. - Hải Yến vỗ tay nhảy lên.

Bữa tối xong, Hải Yến vô tình làm đổ canh lên chiếc váy đang mặc, sau đó lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn về phía Tuấn Anh.

- Phải làm sao đây.

- Tôi chỉ tùy ý mua một cái, vì không biết sở thích cô thế nào? - Tuấn Anh lúng túng.

Hải Yến nhanh chóng đi vào bên trong nhà vệ sinh mà rửa sạch vết đổ của canh... lại không may vạn nước quá mạnh xịt tung tóe ướt hết cả người. Cô như một con chuột ướt mưa bước từ nhà vệ sinh ra ngoài.

- Cô.. - Tuấn Anh lắc đầu ngán ngẩm.

- Lạnh quá... huhu. - Hải Yến cúi mặt nói.

Anh đi vào phòng mang một chiếc khăn lớn trùm toàn thân Hải Yến lại, sau đó mang cho cô một chiếc áo sơ mi của anh để cô thay tạm. Dáng cao ráo của Hải Yến mặc chiếc áo sơ mi của anh, khiến đôi chân dài thon thả hiện ra... trông cô vô cùng quyến rũ.

- Hôm nay mệt rồi, cô đi ngủ sớm đi. Tôi sẽ ngủ ngoài phòng khách. - Tuấn Anh nói.

- Không được, tôi sao có thể để anh ngủ ngoài này... tôi là khách nên sẽ ngủ ngoài này... anh cứ xem như tôi chưa đến. - Hải Yến vội nói.

- Nghe lời tôi, vào trong ngủ đi. - Tuấn Anh chỉ về hướng cửa.

- Đọc tài. - Hải Yến khẽ nói. - Hôn nhân chính là nắm mồ của tình yêu mà.

Cô không dám cãi lời anh, nhanh chóng bước vào bên trong phòng ngủ. Tuấn Anh bên ngoài đi tới tủ lạnh, lấy một chai nước lạnh uống một hơi cạn sạch... như toàn thân anh đang bốc lửa phải cần nước lạnh để dập tắt.

Tại tập đoàn tài chính The Win, trong văn phòng tổng giám đốc Win ngồi xem qua những tài liệu mà Tú Anh mang ình. Từ phía trên tầng cao nhìn xuống, đây là vị trí cao nhất tại nơi này và vì nó mà rất nhiều

chuyện tranh chấp xảy ra. Hôm nay khi anh ngồi đây, lại cảm giác nó vô cùng nặng nề, anh đúng là không hợp với vị trí này. Lần này thì Win mới thật sự khâm phục cha mình, có thể tự mình giải quyết mọi thứ.

- Win, hôm nay cậu sẽ đi tham gia bữa tiệc của con gái giám đốc tập đoàn Ress vào lúc 7 giờ. Sau đó 9h chúng ta sẽ đón ngài Andy ở sân bay... công ty KENZO ở Mỹ rất có tiếng, có rất nhiều công ty ở muốn có cơ hội hợp tác với họ, lần này ông ta đến nơi này là vì mục đích du lịch, chuyến đi này là bí mật mà tôi đã điều tra được... vì vậy đó là cơ hội của chúng ta.

- Nghĩa là phải làm như vô tình gặp mặt ư? - Win bắt ngờ hỏi.

- Đúng vậy, chúng ta phải làm mọi thứ để có thể hợp tác cùng ông ấy.

- Tôi hiểu rồi. - Win gật gù. - Sau khi gặp ông ta về, sẽ làm gì tiếp theo?

- Không. - Tú Anh nhìn vào lịch hẹn. - Đã hết rồi.

- Ủm, vậy sau khi gặp ông ta, tôi sẽ đến bệnh viện có lẽ là không về nhà đêm nay. Ngày mai mang quần áo đến công ty giúp tôi.

Tú Anh khẽ gật đầu sau đó bước ra ngoài, Hàn tổng đáng kính đã lâu như vậy vẫn không chịu tỉnh lại.. anh ta muốn nghỉ ngơi bao nhiêu lâu nữa đây. Tú Anh tựa lưng vào chiếc ghế thư kí nhắm mắt lại khẽ nói:” Anh phải mau quay về chứ Hàn Thế Bảo, tôi sắp chịu đựng nơi này không nổi nữa rồi.”

Tại bữa tiệc sinh nhật của con gái tập đoàn Ress, Win bảnh bảo với bộ vest màu xám tro bước vào bên trong căn biệt thự sang trọng kia. Tiệc tùng gặp gỡ khiến anh vô cùng chán ngán, nhưng không thể không làm vì sự tồn tại của The Win, vì cha anh.

- Hàn tổng, rất vui khi anh đã bớt chút thời gian quý báu mà đến tham dự tiệc sinh nhật của con gái tôi. - Chủ tịch Ress nhanh chóng bước tới phía Win mà nói.

- Tôi phải nói rằng được chủ tịch mời đến là vinh hạnh cho tôi. - Win lịch thiệp đáp.

- Đây là Trúc Chi, con gái duy nhất của tôi, hôm nay là sinh nhật 18t của con bé. - Sau đó nhìn qua phía con gái mình. - Đây là Hàn tổng, tổng giám đốc tập đoàn The Win danh tiếng, con mau chào cậu ấy.

- Chào cô, Trúc Chi tiểu thư. - Win khẽ chào.

- Chào anh, Hàn tổng.- Tiểu thư Trúc Chi e lệ. - Không ngờ một người trẻ tuổi như anh, lại là người đứng đầu tập đoàn lớn như vậy, khiến tôi rất khâm phục.

- Tiểu thư quá khen rồi.

Win vừa nói xong, nhìn thấy phía xa hình bóng rất quen thuộc. Đã rất lâu anh chưa nhìn thấy người con gái đó, kể từ khi về nước cũng không đi tìm cô. Hôm nay, không ngờ lại vô tình gặp gỡ tại nơi này, phải chăng chính là hữu duyên.

- Trúc Chi tiểu thư có quen cô gái kia sao? - Win khẽ hỏi, Hạ Tuyết vì sao có mặt tại nơi này.

- À, cô ấy là Lâm Hạ Tuyết... là diễn viên mới nổi gần đây, có lẽ là khách mời của cha tôi vì ông ấy là cổ đông của công ty giải trí đang quản lý cô Lâm ấy. - Trúc Chi nhìn về phía Hạ Tuyết nói.

- Thì ra là đã nổi tiếng như vậy ư. - Win khẽ mỉm cười.

- Anh có quen cô ấy sao?

- Ủm, cô ấy là bạn gái cũ của tôi. - Win vẫn nhìn về hướng Hạ Tuyết.

Trúc Chi im lặng không đáp, thì ra cô diễn viên nhỏ kia từng là bạn gái người đàn ông phong độ này, cô ta thật tốt số mà.

Hạ Tuyết đang đứng một mình cạnh hồ bơi, từ khi bước vào con đường này cô phải thường xuyên tham gia những tiệc tùng vô bổ này. Mặc dù không thích nhưng không thể từ chối, cũng rất may mắn khi những lần đi như vậy đều có An Nhiên đi cùng. Nhưng hôm nay An Nhiên lại thông báo rằng cô ấy bận một show sẽ đến trễ khiến Hạ Tuyết cảm thấy lạc lõng tại chốn đông người này. Một bồi bàn mang nước đến mời Hạ Tuyết, cô đưa tay chọn tùy ý một ly trên mâm vừa định đưa lên miệng thì nghe một giọng nói quen thuộc.

- Loại nước đó, em không uống được đâu. - Win đứng phía trước Hạ Tuyết mà nói.

Hạ Tuyết bất ngờ nhìn Win... toàn thân cô không thể động đậy, không ngờ lại gặp Win tại nơi này. Anh ta ngày xưa xem thường cô, hôm nay cô đã trở thành một diễn viên có tiếng... không cần phải chạy trốn không cần phải né tránh cứ thế mà đối diện với anh. Tuy nghĩ vậy là một lẽ, nhưng cô không thể đối diện... Hạ Tuyết lùi một bước rồi lại một bước toan bỏ chạy nhưng không ngờ phía sau là hồ bơi cô liền bị trượt chân ngã xuống.

- Hạ Tuyết. - Win nhanh chóng nhảy theo xuống.

Cô được anh mang lên bờ, Hạ Tuyết cùng Win toàn thân ướt hết... Chủ tịch Ress cảm thấy ái ngại vì Win là khách quý liền chạy đến đưa cả hai lên phòng để thay đổi trang phục.

- Không cần đâu, cũng đến lúc về rồi. - Win nhìn đồng hồ liền nói.

- Hàn tổng đừng vội, tiệc cũng chưa tàn mà.

- Xin lỗi chủ tịch, tôi có một cuộc hẹn quan trọng... hôm nay xin lỗi vì đã phiền ngài.

- Vậy tôi tiễn cậu. - Chỉ tịch Ress sau đó nhìn sang Hạ Tuyết đang lạnh cóng đứng một bên. - Mau đưa Lâm tiểu thư lên phòng.

Người làm trong biệt thự đến đưa Hạ Tuyết đi, cô khẽ nhìn Win rồi cúi mặt đi... cô chính là không dám đối diện với người đàn ông kia.

- Cô gái này, tôi sẽ mang đi. - Win tiến tới nắm tay Hạ Tuyết khẽ nói - Theo tôi.

Hạ Tuyết bị Win kéo đi dưới ánh mắt tò mò của mọi người, quả nhiên những cô gái xinh đẹp có chút tiếng tăm đều được các đại gia bao dưỡng. Họ rời khỏi biệt thự nguy nga kia, mọi người đều quên đi mọi chuyện mà tiếp tục bữa tiệc, chỉ duy nhất có một cô gái gương mặt trở nên không vui mà nhìn về phía cổng lớn.

71. Chương 60

Ngoài xe, Tú Anh ngồi trên xe đợi Win rời khỏi bữa tiệc sẽ đưa cậu đến sân bay kịp giờ đón Andy. Từ phía xa, trong thấy Win đang tiến lại gần phía sau lại nắm lấy tay Hạ Tuyết mà kéo đi. Tú Anh nhìn thấy bọn họ, trong thật xứng đôi vừa lứa rồi khẽ bật cười, anh từ lâu đã không còn cơ hội với cô và hiện tại Tú Anh cũng không muốn nghĩ đến việc đó, điều quan trọng chính là anh muốn toàn tâm toàn ý với The Win và trả thù cho Hàn Thế Bảo. Phụ nữ với anh hiện tại, chính là không có nhu cầu tạo dựng mối quan hệ.

Win đưa Hạ Tuyết đến xe của mình, Tú Anh liền từ trên xe bước xuống nhìn thấy hai người toàn thân ướt sũng, cô gái kia có vẻ đang lạnh run người với chiếc đầm hở vai như vậy.

- Vào xe trước rồi nói. - Tú Anh mở cửa mời hai người họ lên.

Win đẩy Hạ Tuyết vào trong sau đó nhanh chóng lên xe, chiếc xe lăn bánh đi Tú Anh nhìn vào gương chỉ thấy Hạ Tuyết hai tay vòng qua người ôm lấy cơ thể gương mặt cuối xuống không nói một lời cũng không phản kháng lại ý Win.

- Chú ghé trung tâm thương mại The Win, chúng tôi cần thay trang phục trước. - Win nói, phá tan sự im lặng đang hiện hữu.

- Vâng. - Tú Anh gật đầu, cho xe lái vào trung tâm thương mại.

Tú Anh một mình đi lựa chọn trang phục cho cả Win và Hạ Tuyết vì bọn họ đi lại khá bất tiện trong bộ dạng đó, và cả vì Hạ Tuyết hiện tại không phải là một cô bé bình thường nữa, để lọt vào mắt phóng viên rất phiền phức.

- Em thay trang phục trước, tôi sẽ ra khỏi xe đợi. - Win đưa túi trang phục mà Tú Anh vừa mua lại.

Hạ Tuyết nhận lấy khê gật đầu.

Tú Anh và Win đứng bên ngoài, cửa đen hạ xuống để Hạ Tuyết cởi bỏ bộ trang phục thẩm ướt kia. Win cúi mặt dựa lưng vào xe, sau đó khê cất lời.

- Sau khi tôi đi, vì sao chú và cô ấy không ở bên cạnh nhau? - Win hỏi.

Tú Anh không đáp, ánh mắt hướng về một nơi xa xôi.

- Không phải tôi chính là lí do hai người không đến với nhau được ư, tôi ở bên Mỹ một mình rất buồn và cô đơn nhưng cứ ngỡ rằng hai người đang hạnh phúc tôi lại cố gắng vượt qua sự cô đơn đó. Vậy mà, chú lại để cô ấy đi vào con đường đầy nguy hiểm đó, tôi đã tin tưởng sai người ư.

- Hạ Tuyết, cô ấy là một cô gái có tình cảm có suy nghĩ... không phải ai cũng có thể điều khiển được. Và lại, chính vì sự ra đi của cậu... mối quan hệ giữa tôi và cô ấy cũng xem như không còn.

- Hiện tại, chú còn yêu cô ấy không.

- Win, hãy chăm sóc Hạ Tuyết... tôi không còn bất cứ tình cảm gì với cô ấy nữa... hiện tại tôi chỉ muốn The Win ngày càng phát triển hơn. - Tú Anh nói, lặng lẽ quay người lại thì đã nhìn thấy Hạ Tuyết đứng phía sau bọn họ. Anh nhìn cô cười khê, sau đó lại nói tiếp. - Tôi biết tình cảm của cô ấy cũng vậy, từ ngày cậu ra đi cô ấy có lẽ đã nhận ra sự mất mát đó, Hạ Tuyết yêu cậu, thiếu gia.

Hạ Tuyết đưa mắt nhìn Tú Anh... điều Tú Anh nói, vì sao anh ta lại nói như vậy.

- Xin lỗi, tôi đã thay trang phục xong... Win, anh thay đổi trang phục đi không lại bị ốm. - Hạ Tuyết nói.

Win bước vào bên trong xe, Hạ Tuyết đứng cách xa Tú Anh.

- Tú Anh, anh nói vậy là có ý gì... hai người lại muốn đẩy tôi qua lại nữa ư. Lâm Hạ Tuyết hiện tại, không còn là một cô gái ngày xưa nữa. - Hạ Tuyết không nhìn Tú Anh, hai tay khoanh lại ôm lấy cơ thể.

Tú Anh cười khẩy một cái, nhìn qua phía Hạ Tuyết mà đáp:” Em ngày xưa hay hiện tại đều không thay đổi, và tôi cũng vậy.”

- Tôi sẽ không để hai người xem thường tôi nữa, tôi không yêu cả anh và Win vì vậy đừng mơ tưởng sẽ có thể đùa giỡn với tình cảm của tôi.

- Thật đáng tiếc, là tôi không có hứng thú với em. - Tú Anh lắc đầu. - Lâm Hạ Tuyết, từ nay tôi và em cứ xem như người xa lạ, nếu có vô tình gặp nhau không cần chào hỏi.

- Được, tôi sẽ ghi nhớ. - Hạ Tuyết tức giận nói.

Win từ trong xe bước ra, nhìn thấy không khí căng thẳng kia thì thấy lạ lùng, anh đi đến phía Hạ Tuyết liền nói:” Tôi có cuộc gặp quan trọng, em có thể đợi tôi.”

- Win, tôi sẽ tự mình về trước... từ nay hãy xem như chúng ta chưa từng quen biết. Tôi không muốn liên quan đến bất cứ ai liên quan đến Hàn gia. Vì sao anh lại kéo tôi đến đây, không phải anh từng nói tôi không xứng đáng sao? Anh muốn tôi đợi anh ư, vì sao tôi phải đợi một kẻ xem thường tôi như vậy?

Hạ Tuyết nói xong liền quay lưng chạy đi, cô thật sự không thể đối diện với cả hai người đàn ông đó. Cách tốt nhất là đừng bao giờ gặp lại, cứ sống như thời gian qua không phải rất tốt sao?

- Cô ấy lại bị kích động như vậy, có lẽ chúng ta đã khiến Hạ Tuyết tổn thương. - Win nhìn theo mà nói.

- Thiếu gia, đuổi theo cô ấy đi. - Tú Anh nhìn theo nói. - Đường đi rất nguy hiểm, cuộc gặp gỡ với Andy tôi sẽ giúp cậu.

- Chú lo lắng như vậy, vì sao lại không đuổi theo...

- Tôi không muốn tình cảm đã nguội tắt kia nhen nhóm nữa... hãy hắt một gáo nước lạnh mà khiến nó tan biến. - Tú Anh nói tiếp. - Win, cậu đi đi... và hãy nắm bắt cơ hội này... tôi sẽ không tha cho cậu nếu cậu khiến cô ấy đau lòng một lần nữa.

Win khẽ gật đầu, nhanh chóng đuổi theo Hạ Tuyết. Tú Anh khẽ mỉm cười chua chát, sau đó lại nhắc điện thoại mà gọi.

- An Nhiên ư, cô có nhớ từng nhờ tôi một việc. Lần này, tôi muốn cô giúp tôi làm một việc.

- Rất sẵn lòng. - An Nhiên khẽ đáp, đã lâu không liên hệ... không ngờ anh ta có việc cần nhờ cô sao?

- Cũng giống như cô đã nhờ tôi, lần này phiền cô đóng giả bạn gái tôi một thời gian vậy. - Tú Anh nói.

- Chuyện này... còn Hạ Tuyết.

- Chính là tôi muốn đóng cho Hạ Tuyết xem...cô có thể không?

- Anh có thể nói lí do không? - An Nhiên có chút lo lắng, Hạ Tuyết là người em mà cô yêu thương... nếu cô làm vậy sẽ khiến Hạ Tuyết đau buồn.

- Tin tôi... tôi đang làm cho Hạ Tuyết hạnh phúc. - Tú Anh đáp.

- Được, tôi tin anh.... tôi đồng ý. - An Nhiên gật đầu nói, cô tin Tú Anh là người đàn ông tốt.

Win đuổi theo Hạ Tuyết, từ phía sau nắm lấy tay cô kéo về phía mình. Anh ôm Hạ Tuyết vào lòng, đó chính là sự nhớ nhung mà anh chất chứa bao lâu nay. Từ ngày rời xa cô, anh cảm giác nhớ cô vô cùng và nhận ra cảm giác đối với cô chính xác là tình yêu... không phải đơn thuần là cảm giác muốn bên cạnh mà chính là cảm giác yêu đến hồi hận.

- Win, buông tôi ra. - Hạ Tuyết không phản kháng lại nhưng nhẹ nhàng nói.

- Tôi nhớ em. - Win ôm chặt cô vào lòng. - Em có biết rằng những tháng ngày một mình ở Mỹ tôi đã nghĩ rất nhiều về em.

- Win... làm ơn đừng xem tôi như trò đùa nữa. - Hạ Tuyết bất động đứng im, đôi mi rơi giọt nước mắt. - Trước khi đi anh xem thường tôi, nói ra những lời khinh bỉ... sau khi quay về lại dùng những từ mật ngọt dẫn dụ tôi sao... tôi không tin. - Hạ Tuyết nói xong, đẩy Win ra khỏi cơ thể.

- Tôi sẽ chứng minh rằng những lời nói hiện tại là thật lòng, rằng tôi yêu em...

Hạ Tuyết cười lớn, cười như gặp phải chuyện gì đó rất kích động.

- Yêu. - Hạ Tuyết cười không dứt. - Vậy thưa Hàn thiếu gia, anh lại đi yêu một cô gái thấp kém, làm vật cản đường thành công của anh được bao lâu? - Hạ Tuyết nhắc lại chuyện cũ, trong lòng cô vẫn đau đớn khi nhắc lại.

Win không đáp, đó là lỗi của anh vì trước đây đã nói ra những lời khiến Hạ Tuyết đau buồn như vậy. Có lẽ vì anh, lỗi của anh mà cô hiện tại bước vào con đường đầy phức tạp kia, anh tự trách bản thân mình hơn, chính là anh có lỗi với cô. Từ đầu tới cuối, mọi đau buồn mà cô trải qua đều là do anh.

- Xin lỗi em. - Win nắm lấy tay Hạ Tuyết áp vào tim mình. - Tôi sẽ không khiến em phải chịu đau buồn nữa, hãy tin tôi...

- Win. - Hạ Tuyết bật khóc, choàng tay ôm lấy anh. - Thời gian qua, anh sống tốt chứ. Tôi... tôi rất lo cho anh, tôi sợ anh sẽ phải cô đơn một mình... sợ anh sẽ không vượt qua nỗi cú sốc của Hàn tổng... nhưng tôi rất vui vì anh cuối cùng đã quay về, tôi luôn ngóng theo anh và rất mừng khi anh không sao cả.

- Khi em rời xa tôi, tôi rất cô đơn... bên ấy rất lạnh vì bên cạnh tôi thiếu em. - Win đáp. - Đừng rời xa tôi nữa, Lâm Hạ Tuyết... tôi không cho phép em đi đâu xa tôi nữa.

Hạ Tuyết không đáp, nước mắt lăn dài trên mi ôm lấy Win. Anh choàng đôi tay ôm lấy Hạ Tuyết vào lòng... anh sẽ không để mất cô lần nữa.

- Tôi đưa em đến một nơi. - Win nắm tay Hạ Tuyết kéo đi.

Hai con người trong trời lạnh của đêm, nắm tay nhau bước trên con đường vắng... họ không lạnh vì bàn tay của đối phương rất ấm áp.

Anh đưa cô đến bệnh viện, nơi mà Hàn Thế Bảo đang điều trị. Đã hơn một tháng qua anh vẫn nằm bất động như vậy, bác sĩ đều không thể chuẩn đoán khi nào Hàn Thế Bảo tỉnh lại, có thể là ngày mai... hoặc có thể là không bao giờ. Anh như đang ngủ một giấc dài, anh đang mơ thấy điều gì lại không muốn tỉnh lại như vậy.

Cả hai đứng trước giường bệnh của Hàn Thế Bảo, Win ngồi bên cạnh Thế Bảo nắm lấy tay anh không nói một lời, chỉ im lặng mà nhìn gương mặt xanh xao của anh.

- Em biết không, anh đã từng rất ghét ông ấy... nhưng khi ngồi vào vị trí của cha anh, anh mới khâm phục ông biết bao. - Win khẽ nói. - Anh chỉ mong ông ấy tỉnh lại, anh sẽ tỏ lòng hiếu kính của mình mà bao nhiêu năm qua anh không hề làm... ông ấy là người cha tuyệt vời nhất vậy mà anh... - Win đau lòng nhìn Hàn Thế Bảo mà nói.

- Rồi Hàn tổng sẽ tỉnh lại mà, đừng quá bi thương. - Hạ Tuyết đặt tay lên vai Win trấn an.

Cả hai không nói một lời nào nữa, cùng nhau ngồi bên cạnh HẦN Thế Bảo... luôn hy vọng HẦN tổng tỉnh lại.

Thiên Ân đưa Kelly về một vùng quê yên bình, nơi này mọi người chỉ ra đồng làm việc từ sáng sớm đến chiều tối. Không có ti vi, không có đèn điện, không có đầy đủ tiện nghi, và nó rất xa rất xa như cách ly khỏi thế giới bên ngoài. Kelly hoàn toàn không biết gì về cuộc sống bên ngoài kia, hằng ngày cứ mỗi buổi tối cô gom tất cả những đứa trẻ trong làng đến một ngôi nhà thấp những ngọn nến sáng cả căn phòng để dạy bọn trẻ học chữ. Đứa trẻ trong bụng cô luôn khiến cô khó khăn về mặt ăn uống, hơn nữa mọi người đều nghĩ cô và Thiên Ân là vợ chồng nên việc cô mang thai không hề bị dị nghị điều gì.

Kelly đang dạy bọn trẻ trong lớp học nhỏ mà tự cô động viên các gia đình cho những em nhỏ đến học. Nhưng đứa trẻ tại nơi này rất yêu quý cô giáo, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng... bọn trẻ cứ thế mà quấn lấy cô. Điều đó khiến cô bận rộn hơn, cảm giác nhớ Hàn Thế Bảo trong lòng cũng vơi đi, có lẽ anh đang đi tìm cô... nhưng anh sẽ không tìm được cô nữa... như vậy cũng tốt, anh sẽ không đau lòng vì anh sẽ không thể biết mối quan hệ không thể có của hai người.

- Cô giáo xinh đẹp, chú đến tìm cô. - Một học sinh nhỏ trong lớp cười khúc khích nói khi Kelly đang mãi suy nghĩ.

Kelly quay đầu nhìn ra cửa sổ, Thiên Ân đang đứng bên ngoài nhìn cô. Kelly khẽ mỉm cười, sau đó nói lớn: "Được rồi, buổi học kết thúc các em về nhà nhớ viết bài nhé."

- Dạ. - Tiếng bọn trẻ đồng thanh reo lên.

Kelly thu dọn một chút, sau đó bước gần về phía Thiên Ân. Hằng ngày anh đều đến đón cô, vì đường về khá vắng vẻ... mặc dù cô đã từ chối phiền anh nhưng anh nhất định không chịu, cô đành chấp nhận.

- Anh Thiên Ân. - Kelly khẽ nói. - Chúng ta về thôi.

- Hôm nay trong làng có lễ hội, chúng ta đi xem một chút. - Thiên Ân nắm tay Kelly bước đi.

Kel rút tay mình lại, cô không muốn quá thân thiết với anh... cô biết anh có tình cảm với cô... nhưng cô đã có con với Thế Bảo, làm sao có thể đáp trả anh được cũng vì cô không yêu anh. Kel không muốn Thiên Ân quá lún sâu vào thứ tình cảm không có kết quả kia nữa.

- Chúng ta đi thôi. - Kelly mỉm cười bước đi trước.

Thiên Ân nhìn bàn tay mình rồi khẽ buồn, sau đó bước chân theo Kel. Dù anh có mang cô đi xa Hàn Thế Bảo như vậy, cô vẫn không quên được hân ta ư... tình cảm của anh dành cho cô như vậy... cô vẫn không đáp trả mà ngày càng xa lánh.

72. Chương 61.1: Tiểu Hân

ễ hội nơi này tuy không náo nhiệt nhưng rất ấm áp, mọi người xum họp quanh một đống lửa lớn giữa đêm khuya xua tan đi cái lạnh giá. Mọi người nơi này thật thân thiện và hoà đồng, họ cùng nhau nắm tay nhảy múa xung quanh đống lửa cười đùa vui vẻ. Kelly tuy mới về nơi này sinh sống nhưng lại được mọi người vô cùng quý mến vì cô bỏ công ra dạy dỗ con cái họ biết mặt chữ mà không hề đòi hỏi bất cứ tiền công nào, lại còn có Thiên Ân vô cùng tốt bụng luôn giúp đỡ bọn họ những việc nặng nhọc.

Cuộc sống của Kelly cứ thế mà trôi qua êm đềm, cô không thể phủ nhận rằng cô nhớ nhung da diết Hàn Thế Bảo. Tuy nhiên ở một nơi hẻo lánh này, không ai nhắc đến anh... cô như cách ly ra khỏi cuộc sống của anh hoàn toàn, thế nhưng cô vẫn cứ thế nhớ anh... người mà cô không thể yêu. Cô thường nghĩ về mẹ của mình, người phụ nữ mẫu mực trong tim cô, ấy vậy mà cô lại là con gái của người đàn ông khác, đó là một việc không thể ngờ tới đối với Kel. Cô tự cười nhạo bản thân mình, cô đã quá tin tưởng vào những thứ hảo huyền rồi.

- Kel, em đang nghĩ gì mà thờ người ra vậy. - Thiên Ân đi tới, ngồi trên chổm đá bên cạnh cô.

- Anh Thiên Ân. - Cô ngược mắt nhìn anh. - Em nghe chị Isa nói rằng cách đây không xa có thị trấn nhỏ bán đầy đủ mọi thứ, em muốn đi đến đó để mua thêm sách cho bọn trẻ.

- Đường đi rất khó đi, em ghi lại những thứ cần mua đi anh sẽ đi mua cho em. - Thiên Ân đáp, anh không muốn cô rời khỏi nơi này.

- Cũng được, vậy mai anh mua giúp em vài thứ. - Kelly gật đầu.

Thiên Ân ngồi bên cạnh cô, đôi bàn tay khê đưa sang nắm lấy tay cô. Cô muốn rút lại nhưng bàn tay anh nắm chặt lấy hơn, cô đưa mắt nhìn sang anh chạm phải ánh mắt của Thiên Ân cũng đang nhìn mình. Thiên Ân từ từ tiến gần vào gương mặt của cô, Kelly hốt hoảng đứng lên bàn tay nắm lấy tay Thiên Ân kéo đi: "Chúng ta ra nhảy múa cùng mọi người thôi."

Thiên Ân muốn hôn cô, anh rất muốn cô là của anh nhưng cuối cùng luôn bị cô chối từ như vậy. Kelly không từ chối thẳng thừng vì sợ anh khó xử, cô chọn cách tránh né những cử chỉ thân mật của anh để anh hiểu rằng cô không có tình cảm với anh.

Ba năm sau....

- Cô Kelly ơi. - giọng nói hốt hoảng. - Bé Bảo Hân bị ngã cô mau ra xem.

Kelly hốt hoảng, nhanh chóng chạy ra ngoài. Bảo Hân chính là đứa trẻ giữa cô và Thế Bảo, cô cứ nghĩ sinh ra một đứa trẻ tật nguyền vì cô và anh có quan hệ huyết thống, nhưng thật may mắn Bảo Hân càng lớn càng bụ bẫm đáng yêu, không có một dấu hiệu bệnh tật nào.

- Tiểu Hân, con có sao không? - Kel bế con gái đang ngồi khóc dưới sàn.

- Mẹ ơi, đau quá... - Tiểu Hân khóc lớn, chân cô bé sưng đỏ.

- Mẹ đã dặn không được phép đi ra ngoài, ba con về sẽ đánh đòn con. - Kel ôm con gái vào lòng trách mắng, sau đó mang Tiểu Hân vào nhà bóp thuốc.

Nhìn con gái khóc thút thít vì vết thương mà lòng Kelly xót xa, đứa trẻ này là cô liều mạng sinh ra, khi nhìn thấy đứa trẻ lành lặn cô rất vui mừng mà quên hết đau đớn. Bảo chính là bảo bối, Hân chính là trong từ vui mừng, hân hoan.

- Mẹ, ba đâu rồi. - Tiểu Hân nhìn xung quanh liên hồi.

- Ba con đi ra đồng phụ giúp bác Isa thu hoạch lúa... đến tối sẽ quay về. - Kel khê đáp.

Tiểu Hân nằm tựa vào lòng mẹ mình, cô bé có đôi mắt to tròn như hai viên minh châu lấp lánh... từng đường nét trên gương mặt đều mang một nét giống hệt như Thế Bảo, một vẻ đẹp hoàn mỹ, tương lai chính là một nữ mỹ nhân.

- Cô giáo ơi, con gái của cô Isa bỗng dưng phát sốt, chúng ta phải làm sao? - Một đứa trẻ chạy sang nói, gương mặt lo lắng.

Kelly nhanh chóng ôm con gái đi sang nhà chị Isa, chị ấy đã ra đồng cùng chồng để lại một bầy con nheo nhóc ở nhà. Đứa lớn nhất chỉ mới 5 tuổi, bé Aron năm nay vừa mới 4t đang bị sốt nằm mê man trên giường không còn nhận ra cô nữa. Kelly đưa tay lên đầu Aron, chắc có lẽ cơn sốt này trên 40 độ rồi... phải nhanh chóng mang bé đến thầy lang trong vùng.

- Lita, giúp cô mang em đến thầy lang. - Kelly phía dưới đeo Tiểu Hân, trên tay lại bế Aron.

- Cô Kelly, thầy lang đã đi lên núi hái thuốc rồi... thầy vừa đi hôm qua có lẽ 2 3 ngày nữa mới quay về. - Lita đáp.

- Không được rồi, em con sốt cao như thế rất nguy hiểm... - Kelly lo lắng, sau đó bế thốc Aron lên mà nói. - Con nhanh chóng gọi xe, cô sẽ đưa Aron ra bệnh viện ngoài thị trấn gấp... không kịp nữa rồi.

- Dạ. - Lita đáp.

Cô đã từng hứa với Thiên Ân sẽ không rời khỏi nơi này, nhưng việc này khá gấp rút như vậy. Nếu đợi đến tối anh về thì Aron có lẽ đã không qua khỏi. Kelly mặc kệ, cứu đứa trẻ này là quan trọng nhất, cô bế Aron trên tay phía sau lại đeo theo Tiểu Hân lên xe tiến về thị trấn.

Tại thị trấn có một trạm xá nhỏ, chỉ có một cô y tá ngồi trực bên ngoài. Nơi này khá vắng vẻ, mỗi làng lại có một thầy lang riêng nên trạm xá này có khá ít người lui tới.

- Chị ơi, bé bị sốt rất cao... chị có thể xem giúp tôi. - Kelly đặt Aron xuống giường bệnh, sau đó nói lớn với cô y tá.

Cô ta dùng ống nghe xem qua loa trên người Aron, sau đó lại phán:” Chỉ là sốt thông thường, uống chút thuốc là khỏi... không cần phải mang đến tận đây.”

Kelly khá tức giận nhưng đành chịu, nơi này quá vắng vẻ và thiếu thốn... tìm được nơi lấy thuốc cho Aron là tốt rồi. Kelly đỡ Aron dậy cho thẳng bé uống thuốc... sau đó vẫn để thẳng bé nằm tại chỗ mà theo dõi... vài giờ trôi qua cơn sốt vẫn không giảm đi.

- Chị ơi, vì sao uống thuốc đã lâu như vậy mà vẫn chưa giảm sốt vậy. - Kelly đi tới hỏi. - Không cần truyền nước cho cháu sao?

- Cô là y tá hay tôi là y tá. Thuốc không phải thuốc tiên mà uống là sẽ hết ngay... đâu phải loại bệnh nào cũng có thể truyền nước. - Cô ta quát, sau đó chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại,

Kelly không biết phải làm thế nào, nhìn Aron quần quai đau đớn trên giường bệnh mà cảm lòng không nổi... cô bế Aron... sau đó đón một chiếc taxi đi đến bệnh viện lớn.

Aron được đưa đến bệnh viện lớn, bác sĩ thông báo rằng cậu bé bị sốt xuất huyết... nếu không đưa đến kịp thời có lẽ đã mất mạng... hiện tại phải nhập viện để điều trị. Kelly thờ phào, cuối cùng thẳng bé cũng có thể qua cơn nguy kịch... nhưng... cô nhìn xung quanh nơi này đã rất lâu rồi... cô mới quay trở lại.

- Mẹ, nơi đây là đâu? - Tiểu Hân khê hỏi.

- Là thành phố lớn. - Kel đáp.

- Nơi này thật đông người, lại náo nhiệt. - Tiểu Hân đưa mắt nhìn xung quanh.

Kelly khê cười... vậy là cô đã đi xa cái thành phố này ba năm rồi. Liệu có ai đó còn nhớ cô hay không, Kel khê nghĩ rồi tự cười bản thân mình... có lẽ anh hiện tại đã có một gia đình ấm êm.

- Người nhà của cháu bé bị sốt xuất huyết vừa chuyển đến đi làm thủ tục nhập viện và đóng tiền tại quầy thu ngân giúp tôi. - Một cô y tá đi ra, đưa một tờ giấy cho Kelly.

- Vâng, cảm ơn chị. - Kelly nắm tay Tiểu Hân đi đến quầy thu ngân, cô buông tay Tiểu Hân ra... sau đó điền vào phiếu kia.

Tiểu Hân nhìn thấy một viên bi xinh xắn lăn qua chân, sau đó nhanh chóng đuổi theo viên bi kia. Nào ngờ khi tóm được viên bi thì quay lại... đã không nhìn thấy mẹ... cô bé đang đứng một nơi xa lạ. Tiểu Hân cứ thế mà đi, đi mãi đi mãi vẫn không thể quay về vị trí cũ... cô bé bắt đầu lo lắng mà chạy nhìn xung quanh tìm mẹ... vừa đi vừa gọi... không ngờ đụng trúng một người đàn ông cao lớn... gương mặt đầy nét phong trần. Cô bé té ngã xuống, vừa lạc mẹ vừa bị đau, Tiểu Hân oà khóc.

- Bé gái, không sao chứ. - Hàn Thế Bảo ngồi cúi xuống, khẽ hỏi.

- Cháu bị lạc mất mẹ rồi... huhu... - Tiểu Hân oà khóc lớn.

- Bị lạc sao? Được rồi, chú sẽ giúp cháu tìm mẹ. - Hàn Thế Bảo rất thích trẻ con, nhìn thấy cô bé đáng yêu liền cảm thấy vui vẻ.

Anh nhanh chóng bế Tiểu Hân trên tay...

- Con tên gì.

- Tên Tiểu Hân ạ.

- Con bao nhiêu tuổi rồi. - Thế Bảo nhẹ nhàng hỏi.

- Con đã hơn 2 tuổi rồi.

- Nhà con ở đâu? - Hàn Thế Bảo vừa hỏi vừa bế Tiểu Hân đến khu vực bảo vệ để bọn họ thông báo cho người nhà cô bé.

- Nhà con ở rất xa nơi này, một nơi có rất nhiều cây xanh. - Tiểu Hân mỉm cười nói.

Hàn Thế Bảo khẽ cười, cô bé quá đáng yêu...

- Hàn tổng, đến giờ xuất viện rồi ạ. - Tú Anh từ phía sau nói.

- Ừm, chúng ta đi thôi. - Thế Bảo đưa Tiểu Hân ột người bảo vệ... nhưng cô bé nặng nịch không chịu... ôm chầm lấy người anh.

- Chú hứa là sẽ tìm mẹ cho con mà... - Tiểu Hân ngẩn lệ đáp.

- Ngoan ngoan... những chú này sẽ tìm mẹ giúp con. - Thế Bảo nhẹ nhàng nói, sau đó nhìn Tiểu Hân tuy gương mặt khá xinh đẹp nhưng trang phục trên người khá tạm bợ... Thế Bảo liền nói. - Dù sao mẹ con cũng để lạc mất con, nên phạt bà ấy một chút... ta đưa con ra ngoài chơi.

- Hàn tổng, như vậy không hay lắm. - Tú Anh xen vào.

- Cậu đi làm thủ tục đi... tôi sẽ nhanh chóng quay về. - Thế Bảo nói xong, bế Tiểu Hân rời khỏi bệnh viện.

Kelly phát hiện lạc mất Tiểu Hân thì vô cùng lo sợ mà cuống cuống đi tìm con gái... sau đó thông báo cho cả bệnh viện nhưng không có một chút tin tức nào. Cô cứ thế đi từng góc ngách mà tìm, đến lúc lo lắng đến phát khóc. Cô không thể mất đứa con này, bằng mọi giá phải tìm ra con gái, Kelly không ngừng nghỉ chạy khắp bệnh viện lớn mà tìm kiếm.

Hàn Thế Bảo đưa Tiểu Hân ra một trung tâm thương mại gần bệnh viện mà mua cho cô bé rất nhiều quần áo và đồ chơi. Tiểu Hân tất nhiên rất thích... đó là những thứ cô chưa bao giờ nhìn thấy huống hồ gì là được tự tay sờ vào. Nhìn nụ cười trên môi Tiểu Hân, khiến anh nhớ đến Kelly... vì sao cô bé này lại có nụ cười giống cô ấy như vậy.

- Con có thích không?

- Rất thích ạ. - Tiểu Hân cười tươi khi ôm một chú gấu bông vào lòng.

Thế Bảo một tay bế Tiểu Hân, một tay xách một túi lớn quay lại bệnh viện... có lẽ giờ này gia đình cô bé đang cuốn lên vì sự mất tích của đứa trẻ đáng yêu này.

- Đứa trẻ này bị lạc, tôi giao lại cho các anh... - Thế Bảo đặt Tiểu Hân xuống ghé ngồi.

- À, cũng có một cô gái đến báo bị lạc mất con gái... nhưng theo miêu tả quần áo thì không phải bé gái này. - Vị bảo vệ nhìn Tiểu Hân liền nói.

- Tôi đã mua cho cô bé quần áo mới này, còn đây là trang phục cũ. - Thế Bảo đưa túi đựng trang phục cũ cho bảo vệ.

- Vậy thì đúng rồi. - Vị bảo vệ reo lên, nhanh chóng thông báo để mẹ đỡ bé đến nhận.

Kelly nghe loa thông báo đã tìm được con gái thì vô cùng vui mừng nhanh chóng chạy đến đội bảo vệ. Nhìn thấy Tiểu Hân đang ngồi chơi thú bông trên bàn, trên người mặc một bộ quần áo khác lạ liền đi tới ôm chầm lấy Tiểu Hân khóc ngất lên.

- Con đã đi đâu hả... mẹ rất lo cho con... trang phục này ai thay cho con hả? - Kelly hỏi.

- Có một chú rất đẹp trai và tốt bụng đã cho con những thứ này. - Tiểu Hân chỉ vào một túi xách đồ lớn phía dưới chân bàn.

- Người đó là ai... - Kelly khẽ hỏi, cô phải trả lại cho người đó những thứ này...

- Chú ấy đi về phía kia rồi. - Tiểu Hân chỉ phía sau lưng cô.

Kelly nhìn phía sau lưng mình, nhanh chóng chạy theo... cô đưa tay lên vai người đàn ông kia mà gọi.

- Anh... gì... ới.

Hàn Thế Bảo quay mặt lại... Kelly sững sờ nhìn anh... không lẽ trái đất này tròn như vậy... a

73. Chương 61.2 : Đường Hồng Trốn Thoát

Kelly vội vàng quay mặt đi, nhanh chóng tiến về phía Tiểu Hân chỉ muốn bỏ chạy khỏi nơi này thật nhanh.

- Em đã bỏ chạy một lần, lại muốn chạy thêm lần nữa sao. - Hàn Thế Bảo không đuổi theo cô, hai tay bỏ vào túi quần tây mà nói.

Kelly không quay đầu lại... bước chân chùng lại một chút, những lời anh nói ra chẳng phải là đang trách cô sao. Anh trách cô cũng phải, năm đó là cô đã bỏ trốn khỏi nơi này.

Thiên Ân nghe tin Kelly đã đưa Aron lên thành phố lớn liền nhanh chóng đuổi theo, anh sợ nhất là nhân duyên giữa cô và Hàn Thế Bảo vì vậy luôn giữ cô bên cạnh, không muốn cô rời anh nữa bước. Hôm nay là cô đã đi đến thành phố lớn này, anh không muốn mất cô.. trong lòng sự lo sợ khiến Thiên Ân nóng lòng hơn.

Khi Thiên Ân bước tới thì nhìn thấy Kelly đang quay lưng, phía sau là Thế Bảo đang đứng yên bất động nhìn theo bóng lưng cô. Kelly cũng không bước đi, chỉ đứng yên đó... và Hàn Thế Bảo cũng vậy.

- Ba... ba đã đến rồi mẹ ới. - Tiểu Hân nhìn thấy Thiên Ân liền reo lên chạy về phía anh.

- Con gái đi theo mẹ có ngoan không? - Thiên Ân ôm Tiểu Hân vào lòng mà nói.

- Con bị lạc mẹ, rất may nhờ chú kia giúp tìm mẹ. - Tiểu Hân chỉ về phía Thế Bảo.

Thiên Ân bế Tiểu Hân đi về phía Kelly, bàn tay nắm lấy tay cô... Kelly vẫn không muốn quay lại nhìn Hàn Thế Bảo... cô sợ rằng mình quên đi việc anh và cô là anh em mà chạy đến bên cạnh anh.

- Cảm ơn Hàn tổng, đã giúp con gái tôi tìm được mẹ của con bé. - Thiên Ân nhìn Hàn Thế Bảo mà nói.

- Không phải khách sáo. - Hàn Thế Bảo lạng người nói, ánh mắt vẫn không rời Kelly.

Tú Anh từ phía xa nhìn thấy liền đi về phía bọn họ.

- Hàn tổng, xe đã chuẩn bị xong. - Tú Anh nói.

- Ừm, chúng ta đi thôi. - Hàn Thế Bảo quay lưng bước đi...

Anh cũng quay bước đi ngược hướng Kelly.

- Kelly, chúng ta đi thăm Aron thôi. - Thiên Ân nói.

Kelly nghe tiếng bước chân của anh đã bước đi xa, bàn tay trong tay Thiên Ân nhanh chóng rút ra, nước mắt trên khóe mi lăn tràn. Cô bước đi về phía trước, không muốn để con gái nhìn thấy mẹ của cô bé đang đau lòng thế nào.

Cô cứ ngỡ rằng mình đã quên anh, ngỡ rằng bao nhiêu năm qua không gặp lại, cũng không nghe bất cứ tin tức gì của anh thì tình cảm mà cô dành cho anh đã vơi đi. Không ngờ chỉ là vô tình gặp lại, chỉ là thoáng nhìn thấy anh... trái tim cô đã đập mạnh liên hồi, tình cảm chôn giấu bao nhiêu năm qua bùng cháy...Kelly khẽ lắc đầu... cô và anh không thể được, bản thân cô là người biết rõ ràng nhất... vì sao lại cố chấp như vậy.

Hàn Thế Bảo đi phía trước, phía sau là Tú Anh bước theo. Gương mặt anh trở nên đờ đờ sát khí, cô gái của anh... lại dám cùng người đàn ông đó sinh con ư.

- Hàn tổng, cô ta không đáng để anh kích động như vậy. - Tú Anh từ phía sau nói, gương mặt Hàn Thế Bảo khiến ai nhìn vào cũng phải khiếp sợ.

- Đáng hay không, để cậu lên tiếng sao? - Hàn Thế Bảo dừng lại, nhìn Tú Anh nói. - Cho người theo dõi bọn họ, lần này phải cẩn thận... không được để lộ ra bất cứ dấu vết nào.

- Hàn tổng, cô ta năm đó không phải mặc dù anh bị tai nạn như vậy cũng muốn bỏ đi theo Hoàng Thiên Ân ư. Ba năm qua anh bất tỉnh ở bệnh viện cũng không hề quay về thăm hỏi một lời... anh còn muốn tìm cô ấy. - Tú Anh nói.

Hàn Thế Bảo không đáp, đôi mắt nhắm lại tựa vào ghế dựa trên xe. Anh nhớ lại Hoàng Thiên Ân tiến đến nắm lấy đôi tay của cô, cô lại không hề phản kháng lại... chẳng lẽ cô và hắn ta thật sự đang ở bên nhau sao... và đứa trẻ kia chính là minh chứng cho việc họ sống rất hạnh phúc.

- Tuấn Anh, cậu nghĩ thế nào về việc này. - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn tổng, tôi sẽ cho người điều tra bọn họ những năm qua đã sống ra sao. Và quan hệ thật sự của họ, tôi không tin Kelly lại chấp nhận lấy một người cô ấy không yêu.

- Còn phải điều tra, đứa trẻ kia rõ ràng gọi Hoàng Thiên Ân là cha... và cô ta là mẹ. - Tú Anh không vui nói.

- Win cũng gọi Hàn tổng là cha đó thôi. - Tuấn Anh nói. - Đừng nhìn mọi thứ bằng mắt... hãy động não suy nghĩ một chút.

Hàn Thế Bảo khẽ gật đầu... mọi thứ còn chưa làm rõ ràng... lần này cô dù có đã là vợ của Hoàng Thiên Ân... anh cũng không để cô thoát đi một lần nữa.

Tú Anh chính là người không hài lòng nhất, anh không muốn Hàn tổng vì cô gái ấy mà gặp phải nguy hiểm nữa... rõ ràng cô ta là kẻ vô tình, phản bội... đã bỏ đi cùng người đàn ông kia mặc dù Hàn Thế Bảo gặp nguy hiểm đến tính mạng cũng không mản. Nhưng đây là ý của Hàn tổng, anh cũng không thể nào cãi lại lời anh...

Ba năm qua... mọi thứ dần như thay đổi...

Win đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn The Win, nhờ sự giúp sức của hai thân cận chung thành, tập đoàn The Win không những vươn xa nhờ hợp tác với công ty của Andy. Sau khi Hàn Thế Bảo tỉnh lại, anh vẫn không quay trở thành The Win mà tịnh dưỡng một thời gian... để nắm bắt lại tiến trình mà The Win đang đi. Win lại tổ ra một mối, anh muốn giao lại The Win cho Hàn Thế Bảo để đuổi theo ước mơ của mình... và Hàn Thế Bảo bắt đầu đảm nhiệm The Win như trước kia... mối quan hệ cha con hiện tại rất tốt.

Win và Hạ Tuyết hiện tại chính là cặp đôi mơ ước và đẹp nhất. Mọi nhất cử nhất động của hai người đều được nhà báo săn đón, mối quan hệ đẹp đẽ này khiến rất nhiều cô gái không vừa lòng... đặc biệt là tiểu thư Trúc Chi... cô ấy hiện tại đang đứng đầu tập đoàn Ress, và là người trực tiếp hợp tác cùng The Win... ai ai cũng nhìn thấy cô ta là đang tấn công Win, nhưng Win vẫn đứng vững chỉ gặp gỡ trên công việc.

Tú Anh và An Nhiên chính là một đôi thứ hai người nhiều người để mắt tới, mặc dù bên trong chỉ là một kế hoạch. Mặc dù Tú Anh muốn An Nhiên tuyên bố chia tay rất lâu nhưng An Nhiên lại chần chừ vì lí do

rất đối là đơn giản:" Anh cũng không muốn có bạn gái, tôi cũng không muốn nhiều kẻ đeo đuổi... chúng ta cùng nhau hợp tác đều rất đỡ phiền phức." Và cuối cùng, Tú Anh cũng bị An Nhiên thuyết phục duy trì mối quan hệ bên ngoài là có... còn bên trong thì lạnh.

Và hiện tại, Hàn Thế Bảo trở về vị trí đứng đầu tập đoàn The Win, sau khi mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc... anh lại trở nên ít nói và lạnh lùng hơn trước kia. Bên cạnh Hàn Thế Bảo không còn ve vãn các bóng hồng như xưa, anh giống như một thầy tu hàng ngày chỉ biết làm việc và làm việc... không màng đến các mối quan hệ bên ngoài.

- Hàn tổng, đã tìm ra thông tin của Kelly. - Tuấn Anh đi vào trong phòng tổng giám đốc mà nói.

- Nói đi. - Hàn Thế Bảo gấp laptop lại mà lắng nghe.

- Cô ấy và Hoàng Thiên Ân sinh sống trong một ngôi làng, ngôi làng này khá ít người và sống khép kín. - Tuấn Anh nói tiếp. - Theo những gì dò hỏi thì Kelly và Hoàng Thiên Ân sống với nhau như vợ chồng và đứa trẻ kia thật sự là con của Hoàng Thiên Ân, tên là Phạm Bảo Hân.

- Họ Phạm. - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Vâng, là họ Phạm. - Tuấn Anh khẽ đáp ứng. - Là quy tắc của làng đó, con cái mang theo họ mẹ.

- Hiện tại, bọn họ đang ở đâu.

- Kelly và con gái cô ấy đã quay về làng, Hoàng Thiên Ân ở lại chăm sóc đứa trẻ trong bệnh viện. - Tuấn Anh đáp.

Hàn Thế Bảo nhếch môi cười, trên tay cầm chiếc bút quay quay... sau đó lại nhìn Tuấn Anh mà nói:" Tôi muốn đi thăm người bạn cũ, cậu đi cùng tôi."

Tuấn Anh khẽ gật đầu, có lẽ Hàn tổng có ý đồ riêng... Kelly cô ấy lại vô tâm vô tình với Hàn tổng như vậy, anh ấy là hận là tức giận với cô khi nghe Tú Anh kể lại chuyện những lúc anh bất tỉnh trên giường bệnh... rằng Kelly đã vô tình bỏ đi... dù mạng sống của anh thế nào.

Kelly ngồi trong nhà thất thần, cô luôn nhớ đến câu nói đầy trách móc của anh. Có lẽ anh đã rất hận cô khi cô ra đi sao, cô nhìn về hướng xa xăm nhưng không biết mình đang nhìn gì... chỉ thấy phía trước là khoảng trắng mờ mịt... vì nước mắt cô đã rơi ra khỏi khóe mi.

- Mẹ... mẹ... vì sao mẹ khóc... là mẹ nhớ ba sao? - Tiểu Hân từ bên ngoài chạy vào ôm lấy Kelly.

- Tiểu Hân ngoan, mẹ đâu có khóc... chỉ là mẹ bị bụi vào mắt thôi. - Kelly lau đi giọt nước mắt trên mi mà nói.

- Con thôi ẹ nhé. - Tiểu Hân chu mỏ lên thổi vào mắt Kelly.

- Cảm ơn Tiểu Hân, mẹ hết cay mắt rồi... con chính là niềm vui duy nhất của mẹ. - Kelly ôm Tiểu Hân... nhìn con bé cô càng nhớ Thế Bảo hơn.

- Mẹ ơi, quần áo này là chú đẹp trai mua cho con... mẹ thấy đẹp không. - Tiểu Hân mặc trên người chiếc váy màu kem, như một công chúa nhỏ.

- Đẹp, con gái của mẹ hết như một thiên thần. Nhưng lần sau không được phép đi theo người lạ nữa, rất nguy hiểm.

- Dạ. - Tiểu Hân khẽ gật đầu. - Nhưng chú ấy không phải người lạ, chú ấy và ba quen nhau phải không ạ... ba chưa hỏi tên đã gọi tên chú ấy rồi - Tiểu Hân lắc lắc chiếc đầu buột hai bím tóc.

Bên ngoài, Lita chạy vào bên trong nhà cô với giọng hốt hải thở hồng hộc:" Cô Kelly, có một chú đi xe lớn đến tìm cô, chú ấy còn phát quà cho trẻ con trong làng."

Kelly giật mình, liền bế Tiểu Hân lên vừa đi ra khỏi cổng thì Hàn Thế Bảo đã bước vào. Anh nhìn xung quanh ngôi nhà được dựng lên bằng gỗ, tuy nhiên bên trong khá gọn gàng và sạch sẽ... tạo nên cảm giác ấm áp của một gia đình hạnh phúc. Đó là suy nghĩ của Hàn Thế Bảo, và vì suy nghĩ đó mà anh càng không vui hơn.

- Chú... chú đẹp trai... vì sao chú biết con ở đây. - Tiểu Hân chạy nhanh đến Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo đón lấy cô bé ôm trên tay, khẽ mỉm cười nói:” Không phải con nói là nhà con ở nơi có rất nhiều cây xanh sao.”

Tiểu Hân à một tiếng, sau đó lại riu rít ôm lấy Thế Bảo, cô bé không biết vì sao rất quý mến người đàn ông này.

- Thế Bảo... anh... anh muốn làm gì? - Kelly khẽ nói.

- Em không cần phải khấn trương như vậy... mọi thứ chỉ là mới bắt đầu mà thôi. - Hàn Thế Bảo nhướn miệng cười... bàn tay đặt lên má cô nói tiếp. - Em nghĩ có thể trốn thoát tôi.

74. Chương 62: Ổn Rồi, Có Tôi Ở Đây

Kelly gạt bàn tay Thế Bảo ra khỏi gương mặt mình, từng câu nói của anh chứa bao nhiêu sự cay độc. Giữa cô và anh... vì sao đứng gần ngay trước mặt nhưng lại xa nhau như vậy.

- Hàn Thế Bảo, tôi là người đã có gia đình anh không nên động chạm vào tôi. - Kelly muốn anh từ bỏ cô.

Hàn Thế Bảo bịt tai Bảo Hân lại đặt cô bé xuống chiếc ghế trước mặt mình, sau đó lại tiến gần về phía tai Kelly mà nói:” Tôi không ngại việc em lên giường cùng người đàn ông khác, xem như cho em học hỏi kinh nghiệm một chút.”

- Anh... - Kelly tím mặt, trong miệng người đàn ông kia lại thốt ra những câu nói độc địa như vậy, quả nhiên anh Thiên Ân nói về anh ta là đúng.

- Nhưng tôi tin... chỉ có tôi mới khiến em... thỏa mãn nhất. - Hàn Thế Bảo nhếch môi cười, sau đó bịt mắt Bảo Hân lại hôn vào môi Kelly.

- Chú... vì sao chú bịt mắt con lại chứ. - Tiểu Hân khẽ hỏi.

Kelly bắt giác tê cứng người... nụ hôn ngọt ngào kia chính là thuốc mê đối với cô. Bờ môi anh chạm vào môi cô, cô như chìm vào bên trong sự ngọt ngào kia... bỗng chốc lại nhớ ra hoàn cảnh thực tại... lùi về sau một bước rời khỏi bờ môi nóng ẩm ngọt ngào.

- Chú có một món quà tặng bé con. - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly cười nham hiểm, sau đó mở mắt Bảo Hân ra mang trong túi ra một sợi dây chuyền màu trắng, mặt dây chuyền là hình chiếc cổ bốn là cực kì đáng yêu. - Sợi dây này, sẽ mang đến cho con niềm hy vọng, niềm tin, tình yêu và sự may mắn.

- Đẹp quá... - Tiểu Hân thích thú nhìn sợi dây nhưng lại nhớ đến lời Kelly từng căn dặn, quay sang nhìn Kelly. - Mẹ... con có thể nhận nó được không?

Kelly khẽ gật đầu, cô biết dù cô không đồng ý thì anh cũng sẽ nhất định dùng mọi cách để Tiểu Hân nhận nó, anh ta là ai chứ... chính là Hàn Thế Bảo không chuyện gì khiến anh ta chùng bước.

Kelly không muốn nói với anh rằng cô và anh chính là mối quan hệ anh em cùng cha khác mẹ. Những việc cô và anh đã trải qua từ ba năm trước, đó là một tội ác và sự ra đời của Tiểu Hân cũng là một điều trái với luân lý. Kelly chỉ muốn một mình nuôi sống Tiểu Hân, không muốn chìm sâu vào tội ác ấy... cô sợ nếu Thế Bảo biết được sự thật kia, anh sẽ bị tổn thương... cô không muốn nhìn thấy anh sa sút, cô chỉ muốn anh mãi mãi tôn nghiêm uy quyền đứng trên vị trí cao kia mà thôi.

- Hàn tổng, mời anh về cho... Thiên Ân sẽ không vui nếu nhìn thấy anh ở trong nhà chúng tôi. - Kelly cúi đầu nói, cô không muốn chạm vào ánh mắt mà anh đang nhìn cô.

Hàn Thế Bảo cũng không cự tuyệt, anh nựng má Tiểu Hân một cái thì quay bước ra ngoài không quên nói một câu:” Kelly, hẹn gặp lại em ở The Win.” Nói xong anh bước thẳng đi phía trước để lại Kelly ngẩn ngơ suy nghĩ... vì sao anh lại nói ra câu đó... gặp ở The Win sao?

Một tuần sau...

- Kelly à, có việc rồi... trưởng làng mời chúng ta lên họp. - Chị Isa đứng bên ngoài cổng nói lớn.

Kelly vội vã bế Tiểu Hân trên tay mà đi ra ngoài, nơi này vị trí cao nhất là trưởng làng... rất ít khi ông ấy họp gấp như vậy có lẽ lần này là có việc rồi.

- Làng chúng ta tuy có luật lệ riêng biệt, nhưng vẫn phải tuân theo luật pháp của nhà nước. - Vị trưởng làng u buồn nói. - Ngôi làng của chúng ta cũng chỉ vỏn vẹn hơn 20 hộ dân, nay nhà nước muốn hỗ trợ cho chúng ta ra ngoài thị trấn ở, đất đai nơi này sẽ được một công ty lớn mua lại để xây dựng nhà máy.

- Không được, đây là nơi từ bé chúng ta sinh sống... không thể để bọn họ chiếm được. - Một người dân lên tiếng.

- Tôi cũng từng nghĩ như chú. - Vị trưởng làng suy nghĩ một chút lại nói. - Nhưng tôi thấy họ nói cũng có lý, những đứa trẻ trong làng không ai dạy dỗ... không có trường lớp rồi chúng nó lớn lên cũng sẽ trở thành chúng ta... suốt ngày ngoài đồng làm lụng vất vả. Nếu ra thị trấn, những đứa trẻ sẽ được đi học tương lai bọn trẻ sẽ tốt hơn chúng ta.

- Ra ngoài thị trấn rồi đất đâu mà làm việc, chúng ta sống bằng gì. - Chị Isa nói.

- Họ xây nhà máy, sẽ nhận chúng ta vào làm. - Trưởng làng đáp.

- Họ chỉ nhận những người còn sức lao động, vậy như tôi... họ nhận tôi ư. - Một vị có tuổi nói, người đàn ông này chân có tật.

Trưởng làng hơi e dè thì bà con trong làng đều ra sức phản đối... họ chỉ muốn một cuộc sống bình yên như trước giờ vẫn vậy.

- Đây là quyết định của nhà nước... chúng ta không thể không làm theo. - Vị trưởng làng lại nói. - Đây là đất nhà nước, chúng ta khai hoang mà làm ăn sinh sống không hề có sổ đỏ... nếu chúng ta ưng thuận đi họ sẽ đền bù, không thì họ sẽ có biên bản tịch thu, chúng ta trắng tay.

- Sao lại có việc vô lý như vậy. - Chị Isa tức giận.

Kelly lặng người... cô đi lại phía trưởng làng mà hỏi.

- Có phải công ty mua lại đất làng tên là The Win.

- Ta cũng không nhớ rõ... - Trưởng làng nhìn vào tập hồ sơ trên tay. - Đúng rồi, là The Win.

Cô khẽ ngồi xuống chiếc ghế gần nhất... giờ thì cô đã hiểu lời anh nói trước khi rời khỏi nhà cô.

- Kelly, có việc gì mà em thần thờ như vậy. - Thiên Ân vừa đưa Aron từ bệnh viện về, đi vào nhà thì nhìn thấy Kelly ngồi như người mất hồn.

- À, không có gì đâu. - Kelly giật mình khẽ lắc đầu.

- Kel, có vẻ hần ta không biết Tiểu Hân là con gái hần phải không, năm đó em mang thai hần ta không biết ư? - Thiên Ân ngồi xuống ghế đối diện KELLY.

Kelly gật đầu.

- Như vậy cũng tốt, mấy ngày vừa qua anh rất lo lắng... kh ra về nhìn thấy Tiểu Hân còn chơi bên ngoài thì đã bớt lo đi. - Thiên Ân nhìn Tiểu Hân đang nghịch ngợm bên ngoài.

- Chúng ta có lẽ phải chuyển nơi ở, hần ta sẽ đánh mùi tìm đến.

Kelly không nói gì, Thiên Ân lo lắng cũng thừa rồi... không những anh ta tìm đến tận nhà, lại còn ức hiếp cô bằng những lời lẽ châm chọc. Hôm nay còn muốn mua lại tất cả nơi này, chính là anh ta muốn nắm chắc nhất cử nhất động của cô trong tay.

- Em đi làm bữa tối cho anh. - Kelly đứng lên đi xuống phía sau, cô không muốn nói ra khiến Thiên Ân lo lắng... một mình cô sẽ giải quyết việc này, trốn chạy anh một lần nữa ư... cô e rằng việc đó không thể.

Thiên Ân bước ra ngoài chơi đùa cùng Tiểu Hân, nhìn thấy chiếc dây chuyền lấp lánh trên cổ của con bé... trong lòng có chút hoài nghi.

- Tiểu Hân, sợi dây này ai đã cho con?

- Là chú đẹp trai ạ. - Tiểu Hân mãi lo nghịch quả banh nhựa mà đáp.

- Là chú nào nhỉ, ba đã gặp qua chưa.

- Rồi ạ, là chú lần trước chúng ta gặp ở bệnh viện.

- Chú ấy tặng con sợi dây này khi nào? - Đôi mắt Thiên Ân trừng trừng nhìn vào sợi dây kia.

- Là mấy hôm trước ạ, chú ấy có đến nhà chúng ta chơi... và tặng con. - Tiểu Hân đưa hình chiếc lá bốn cánh lên như muốn khoe khoang, đôi mắt cười ngậy thơ trong sáng.

Thiên Ân không nói gì, trong lòng đầy sự tức giận... anh quay mặt bước chân vào bên trong nhà. Nhìn thấy Kelly đang dưới bếp liền đi xuống phía bếp, sự tức giận lòng đố kỵ dâng cao không kìm chế được cảm xúc. Thiên Ân tiến tới ôm chầm lấy Kelly từ phía sau, đôi môi hôn vào cổ cô không muốn dứt ra.

- Anh Thiên Ân... anh... làm... gì ... vậy... mau buông em ra. - Kelly ra sức phản kháng nhưng sức mạnh của Thiên Ân khiến cô không tài nào thoát ra được.

- Kelly... em phải thuộc về tôi... em không được phép nghĩ đến hân ta. - Thiên Ân ôm chầm lấy Kelly... đẩy cô xuống nền nhà.

Kelly muốn hét lên nhưng một tay Thiên Ân đã bịt lấy miệng cô, tay kia khống chế đôi bàn tay cô... toàn thân nằm trên người cô... Cô hoảng hốt đưa mắt nhìn anh, ba năm qua sống cùng anh cô vô cùng an tâm vì anh luôn giữ khoảng cách đúng mực với cô, vì sao hôm nay anh ấy lại đối với cô như vậy... đôi mắt Kelly khê bật nước..

Thiên Ân trói tay Kelly lại sau đó xé nát quần áo trên cơ thể cô... anh hiện giờ chính là thú dữ chỉ muốn cào xé cơ thể cô, cơ thể mà anh hằng mong muốn nhưng luôn tự dặn lòng muốn cô tự nguyện... đến hôm nay chính là anh sợ mất đi cô mãi mãi vì người mà ba năm qua cô không thể quên được đã xuất hiện. Kelly miệng đã bị bịt lại, hai tay đều bị trói vào thành giường... cô như một người bất động không thể kháng cự hay tự tuyệt... cô chỉ biết dương đôi mắt ngấn lệ nhìn Thiên Ân. Thiên Ân từ từ hôn trên đôi mắt ngấn lệ kia của cô, Kelly cự tuyệt quay đầu đi... anh bắt đầu hôn lên cổ cô... rồi từ từ tiến xuống phía dưới... đôi bàn tay thám hiểm cơ thể Kelly...

Tiểu Hân nghịch ngợm bên ngoài chán chường, nhìn xung quanh không thấy mẹ liền nhanh chân chạy vào bên trong tìm mẹ. Khi cô bé bước vào cửa phòng liền nhìn thấy cha mình trối mẹ lại, trên gương mặt mẹ đầy lệ... toàn thân mẹ cô rách nát quần áo... có nơi còn rớm máu...

- Mẹ... ba... ba đừng ức hiếp mẹ con. - Tiểu Hân hét lên.

Thiên Ân chưa kịp trút bỏ trang phục thì Tiểu Hân đã chạy vào phá đám, cơn cuồng bạo bên trong tăng lên khi Tiểu Hân chạy đến ôm chân anh khóc thét khi nhìn thấy KELLY vừa khóc vừa lắc đầu nhìn con bé hoảng hốt.

- Cút. - Thiên Ân dùng chân hất Tiểu Hân ra xa. - Đồ con hoang, mày đáng ra không nên được sinh ra đời.

Tiểu Hân mặc dù rất đau, cũng không hiểu cha mình đang nói điều gì tiếp tục chạy lại gần bên Kelly, dang đôi cánh tay bé nhỏ muốn che chở không cho cha ức hiếp mẹ. Cuối cùng, là bị Thiên Ân một phát đá văng vào vách nhà... cô bé ngất xỉu... máu từ trên đầu chảy lan rộng.

Kelly nhìn thấy con gái bị ngất, trong lòng bùng lên ngọn lửa tức giận đau thương... nhưng toàn thân bị trói... miệng đã bị Thiên Ân bịt lại... cô cảm thấy mình bất lực, thoáng chút hy vọng có Hàn Thế Bảo nơi này... rằng anh sẽ cứu cô... rằng dù anh ức hiếp cô thế nào cũng đối với con gái cô nhẹ nhàng... rằng Hàn Thế Bảo là một người vô vàng điểm tốt.

- Chúng ta cùng nhau chết... sẽ được sống bên nhau mãi mãi. - Thiên Ân khê nói. - Để con bé đi trước, tôi và em sẽ theo sau.

Kelly hoảng sợ lắc đầu... Thiên Ân bước tới phía cô...xé bỏ toàn bộ quần áo còn vướn lại trên người Kelly.

Kelly từ lúc Tiểu Hân ngắt đi đã cố gắng tự mình thoát bỏ nút trói trên tay... khi mà Thiên Ân đang cào xé trên cơ thể cô... Kelly nhanh chóng xuất chiêu thức của mình đập ngã Thiên Ân xuống giường... nhanh chóng chạy đến ôm Tiểu Hân thoát khỏi căn nhà khủng khiếp này.

Thiên Ân đau đến mức không ngồi dậy nổi, xem ra cô đã dùng hết sức vào thể vô đó... anh cũng đã tỉnh giấc khỏi sự cuồng nộ... nhìn Kelly rời đi trong đau đớn... Thiên Ân khẽ rơi giọt nước mắt:” Anh đã mất em thật rồi.”

Vừa bước chân ra khỏi cổng, Kelly phát hiện trên người cô hiện tại không có một mảnh vải che thân... rất may quần áo ướt vẫn còn treo trên dây... Kelly mặc tạm bộ vào thân... bé Tiểu Hân chạy nhanh ra khỏi ngôi làng nhỏ kia.

Đường buổi đêm vắng lạnh, trên người mặc một bộ trang phục còn ướt sũng khiến cô lạnh run... đường đi rất khó khăn... nhưng vì Tiểu Hân - tiêu bảo bối của cô... có chết cô cũng phải mang con gái đến bệnh viện.

Khi cô lên được taxi... trên người không có tiền, nhưng nhớ đến thái độ của cô y tá ở trạm xá Kelly không muốn mất thời gian hơn... phải đón xe đến bệnh viện lớn. Hơi thở của Tiểu Hân ngày càng yếu ớt... Kelly ôm con khóc ròng...

- Anh... làm ơn cho tôi gọi một cuộc điện thoại... - Kelly khẽ nói với tài xế.

Vị tài xế nhìn thấy tình trạng đáng thương cũng rũ lòng, đưa điện thoại cho Kelly mượn. Cô vẫn còn nhớ như in số điện thoại của Hàn Thế Bảo...

Hàn Thế Bảo đang có một cuộc họp quan trọng... nhìn thấy một số lại gọi... bấm nút tắt đi...

Kelly kiên nhẫn gọi thêm một lần nữa....

Lần này là không ai nghe máy.... Cô gọi liên tục cho nhưng vẫn không có lời đáp trả.

- Cô không có tiền mà lại gọi taxi ư. - Vị tài xế khó chịu nói.

- Tôi... tôi... xin lỗi... anh hãy cầm tạm sợi dây chuyền này... cho tôi số điện thoại của anh... khi có tiền tôi sẽ chuộc lại. - Kelly khẽ nói.

- Sợi dây là là hàng thật. - Vị tài xế nhìn dáng vẻ của Kelly không tin.

- Tôi chắc chắn... xin anh đó... con gái tôi sẽ chết mất... xin anh chạy nhanh đến bệnh viện. - Kelly khẽ cầu khẩn.

- Thôi được rồi, vợ tôi cũng đang mang thai... xem như làm phước cho đứa con chưa sinh ra của tôi vậy.

Nói rồi vị tài xế lên ga, chạy nhanh đến bệnh viện...

Hàn Thế Bảo hoàn thành xong cuộc họp, nhìn vào điện thoại thấy số điện thoại lạ vừa rồi gọi anh rất nhiều lần... Hàn Thế Bảo nghĩ một chút liền bấm nút gọi lại.

- Alo? - Vị tài xế nghe máy.

- Anh là ai, lại gọi tôi nhiều như vậy?

- À, anh có phải người thân của cô gái khi nãy không nhỉ... - Vị tài xế nhìn qua số điện thoại.

- Cô gái? - Hàn Thế Bảo nhíu mày.

- Cô ta đầu tóc bù xù, mặc nguyên một bộ trang phục còn ướt sũng khi trời không hề mưa... lại còn đứa bé bất tỉnh trên người đầy máu... tôi đã chở họ đến bệnh viện rồi... họ là không có tiền trả taxi nên đã nhờ gọi cho anh.

- Bệnh viện... bất tỉnh. - Hàn Thế Bảo nhanh chóng đứng lên. - Là bệnh viện nào?

- Bệnh viện trung tâm. - Vị tài xế đáp.

Hàn Thế Bảo nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó rời khỏi phòng làm việc.

- Hàn tổng, anh đi đâu vậy... 5p nữa chúng ta phải... - Tú Anh đứng lên nói.

- Từ chối hết mọi cuộc hẹn, bảo Tuấn Anh nhanh chóng liên lạc với tôi. - Hàn Thế Bảo bước vào thang máy.
- Cuộc họp vào chiều nay, cậu thay tôi chủ trì.

- Hàn tổng.... - Tú Anh gọi theo thì cánh cửa thang máy đóng lại. - Có lẽ lại là cô ta... chỉ có cô ta mới khiến Hàn tổng vội vàng như vậy.

Hàn Thế Bảo nhanh chóng lái xe đến bệnh viện trung tâm, vừa bước vào phòng cấp cứu đã thấy Kelly ngồi trước cửa phòng thất thần, trên đôi mi còn đọng nước...

- Chuyện gì đã xảy ra? - Hàn Thế Bảo bước tới hỏi.

Kelly nhìn thấy Hàn Thế Bảo... không tự chủ mà ôm chầm lấy anh khóc nức nở...

- Thế Bảo... tôi... tôi... rất sợ.

Hàn Thế Bảo đưa vớ về Kelly, sửa lại mái tóc rối bời của cô khẽ nói: "Ồn rồi, có tôi ở đây."

75. Chương 63

- Bệnh nhi cần truyền máu gấp, lượng máu dự trữ trong bệnh viện đã hết, người thân mau tiếp máu cho bệnh nhân. - Một cô y tá vội vàng đi tới phía Kelly nói.

- Tôi... tôi với con bé cùng chung nhóm máu. - Kelly nói lớn, cô và Hàn Thế Bảo cùng cha... nghĩa là Tiểu Hân và cô cũng cùng chung một dòng máu.

- Vậy thì tốt, sẽ tiến hành lấy máu kiểm tra. - Vị y tá nhanh chóng nói. - Đi theo tôi.

Kelly được bác sĩ rút máu, cô bắt đầu lên cơn sốt vì bộ quần áo ướt đã ngấm vào bên trong cơ thể, khí trời lại lạnh buốt giá khiến toàn thân cô mệt mỏi. Khi ống tiêm vừa rút ra khỏi người, Kelly khẽ nhắm mắt lại... an tâm khi bên cạnh là Hàn Thế Bảo đang nắm chặt lấy tay cô.

Ít phút sau, cô y tá khi nãy nhanh chóng bước tới với nét mặt vô cùng khó chịu. Kelly đã được truyền nước và tiêm thuốc mê, chỉ còn một mình anh đứng bên cạnh.

- Các người đang làm chúng tôi rất là mất thời gian, không phải cùng nhóm máu vì sao lại dám nhận như vậy hả. - Cô y tá tức giận nói. - Tình trạng bệnh nhân đang rất nguy hiểm, máu mất đi không phải ít.

Hàn Thế Bảo nhủ mày, sau đó tiến về phía cô y tá kia khẽ cười nói: "Có thể cho tôi mượn kết quả."

Trước một mỹ nam trước mặt, gương mặt cô y tá từ cau có chuyển sang vô cùng ngượng ngùng, nhanh chóng đưa kết quả xét nghiệm so sánh nhóm máu phù hợp của cô và Tiểu Hân.

- Là RH âm tính. - Hàn Thế Bảo nhủ mày lại.

- Đúng vậy, đây là nhóm máu hiếm... tôi e chỉ có người thân thuộc trong gia đình mới có thể truyền cho bệnh nhi được. Anh có thể liên lạc với cha đứa bé này không?

- Tôi cũng thuộc nhóm RH âm tính. - Hàn Thế Bảo hơi vò vò tờ kết quả xét nghiệm kia lại. - Nhanh chóng rút máu tôi cứu Tiểu Hân.

Hàn Thế Bảo rút máu xong, nhìn chằm chằm vào kết quả xét nghiệm kia. Nhóm máu RH âm tính này rất hiếm người có, chỉ có thể là di truyền từ cha sang con... nghĩa là rất có thể Tiểu Hân chính là con gái của anh. Nhưng vì sao Kelly lúc đầu lại nói rằng cô ấy và con bé có chung nhóm máu, cô ấy không thể nói bừa hoặc che giấu sự thật mà để nguy hiểm đến tính mạng con gái mình.

Nhìn người phụ nữ nằm trên giường, gương mặt trắng toát đôi môi khô nứt Hàn Thế Bảo dùng chiếc mền mỏng của bệnh viện mà che chắn toàn thân cô, đôi tay đưa lên gương mặt cô mà xót xa: "Tôi còn chưa làm gì, em đã khiến tôi chùng chân lại mất rồi... nếu Tiểu Hân là con gái tôi, tôi càng không thể để em rời đi."

Tuấn Anh bước từ bên trong tập đoàn tài chính The Win ra ngoài, thời gian trôi qua đã ba năm... nhưng anh vẫn đơn thân lẻ bóng, đơn giản chính là anh đang chờ đợi...

Anh đứng phía trước tập đoàn The Win, nhìn ra phía xa xăm mà nhớ về ba năm trước...

- Triệu lão gia, ngài tìm tôi có việc gì sao? - Tuấn Anh được Triệu lão gia hẹn gặp mặt, anh không ngần ngại đi đến.

- Còn việc gì ngoài việc liên quan đến con gái tôi. - Triệu lão gia nói. - Cậu cũng biết, thân phận của cậu không xứng đáng với con gái tôi... tôi e tôi không thể loại bỏ ý đồ chiếm hữu Triệu Hà khi cậu tiếp cận con gái tôi.

- Triệu tiểu thư quả nhiên là lá ngọc cành vàng, Triệu gia nói như vậy là có lí lẽ riêng của ngài, tôi đây đồng thuận. - Tuấn Anh đáp. - Nhưng tôi thật lòng muốn tìm hiểu cô ấy, Triệu gia ngài có điều kiện gì để tiếp nhận tôi.

Triệu lão gia không ngờ Tuấn Anh lại bình tĩnh đối đáp khi anh xúc phạm anh như vậy, ông liền nhoen miệng cười:” Khi nào gia sản cậu hơn Triệu gia, tôi sẽ gả Hải Yến cho cậu. Tôi sẽ cho cậu thời hạn 3 năm, trong thời gian đó tôi sẽ đưa Hải Yến sang nước ngoài.”

- Được, tôi đồng ý. - Tuấn Anh đáp. - Đưa cô ấy đi cũng tốt, để cô ấy trưởng thành hơn và chín chắn hơn...

- Nếu 3 năm sau Hải Yến không muốn lấy cậu nữa, dù cậu có giàu đến mức nào... tôi cũng không gả. - Triệu lão gia lại nói.

- Tất nhiên... là tôi không gượng ép cô ấy. - Tuấn Anh đáp.

- Hải Yến chắc chắn sẽ không chịu đi du học, ngày mai 8h tại sân bay... tôi đã chuẩn bị sẵn vé và sắp xếp sẵn sàng, hy vọng cậu sẽ biết thế nào là tốt cho Hải Yến.

Tuấn Anh khẽ gật đầu... để Hải Yến đi 3 năm là tốt cho cả anh và cô.

Tại sân bay, Hải Yến cứ ngỡ rằng anh và cô sẽ sang nước ngoài cùng nhau đi du lịch nên rất hí hửng... cho đến khi gặp người của Triệu lão gia thì cô mới nhận ra mình bị Tuấn Anh lừa...

- Hà Tuấn Anh... vì sao anh lại đẩy tôi ra khỏi anh... - Hải Yến hét lên. - Tôi hận anh... tôi không muốn rời xa nơi này.

- Hận là tốt. - Tuấn Anh khẽ nói. - Em sẽ không phải nghĩ đến việc gì ngoài việc học tập. Hy vọng khi em quay về sẽ trở thành một cô gái trưởng thành.

- Tôi... sẽ... không... chạy... theo... anh... nữa... tôi... thề. - Triệu Hải Yến bị áp giải đi ra phía xa Tuấn Anh, cô dang co nhưng không thoát đi được.

- Đến khi đó... tôi sẽ theo đuổi em vậy. - Tuấn Anh khẽ cười... nhìn theo bóng dáng Hải Yến khuất sau lưng người đang bước vào cổng soát vé.

Hiện tại, anh đang đứng tại tập đoàn tài chính The Win... với vị trí phó tổng giám đốc của The Win, hiện tại anh chính là cổ đông lớn thứ 2 của The Win sau khi thu mua hàng loạt cổ phần. Tuy nhiên, đối với Hàn Thế Bảo anh vẫn một mực trung thành, vị trí của Hàn tổng càng vững chắc hơn.

Thời hạn 3 năm cũng đã đến, có lẽ Triệu Hải Yến cũng sắp quay về nước rồi. Cô có lẽ vẫn còn căm ghét anh lắm, năm đó là anh lừa gạt cô để đưa cô sang Pháp du học.

Tuấn Anh lái xe trên đường, nhìn thấy một cô gái đi bộ ngược hướng với xe anh... anh liền thắng xe lại khi nhận ra đó chính là Triệu Hải Yến. Anh còn nhớ rất rõ, con đường này năm đó chính là anh đã nắm tay cô kéo đi... và đã dễ dàng tìm hiểu cô.

Triệu Hải Yến quay về nước, kể từ khi sang Pháp cô đã khóc rất nhiều và cũng cảm thấy nhớ anh rất nhiều, càng nhớ anh lại càng hận anh hơn. Là cô lầm tưởng ư, không phải anh đã nói rằng sẽ không để cô rời xa anh ư... vậy mà chính anh đã lừa cô sang Pháp...Ba năm trôi qua, đối với cô là một khoảng thời gian dài, cô cũng học được nhiều thứ trong khoảng thời gian ấy. Quay về nước, cô không muốn đi trong chiếc xe hơi ngộp ngạt kia, lại thích tán bộ trên những con đường quen thuộc mà trước kia cô từng đi qua.

Trên con đường mát bóng râm, hai bên là hàng cây cao cao che phủ... từng cánh hoa rơi rơi xuống mặt đất. Có hai người, người con gái đi phía trước tung tăng nhớ về quá khứ, người đàn ông đặt tay vào túi quần mà ung dung bước theo sau.

Họ cứ thế mà đi, cô gái tuyệt nhiên không phát hiện ra anh... người đàn ông cũng lặng lẽ không lên tiếng. Một cơn gió vô tình làm bay chiếc nón rộng vành trên đầu cô, Hải Yến quay mặt về phía sau định nhặt lại... không ngờ nhìn thấy anh đang đứng phía sau cô không xa.

Tuấn Anh cúi xuống nhặt chiếc nón cầm trên tay, từ từ tiến gần về phía Hải Yến đưa về phía cô.

- Em về rồi ư. - Tuấn Anh nói.

Hải Yến không đáp, đưa tay lấy lại chiếc nón kia đội lên đầu sau đó quay mặt bỏ đi.

Tuấn Anh đưa tay nắm lấy tay Hải Yến, cô quay lại đưa mắt nhìn bàn tay anh đang bao trọn bàn tay cô.

- Xin lỗi, phiền anh buông tay tôi ra. - Hải Yến nói.

- Tôi nhặt nón cho em, em còn chưa cảm ơn.

- Tôi cũng không nhờ anh giúp. - Hải Yến tự mình rút tay ra khỏi tay Tuấn Anh. - Hãy xem như chúng ta... chưa từng quen biết, mà... chúng ta cũng không hề có mối quan hệ nào để nhớ nhau sau chừng đó năm xa cách.

Nói rồi Hải Yến quay lưng bước đi, đã ba năm qua cô cũng đủ nhận ra nhiều thứ, chính là Tuấn Anh không hề yêu cô, cô lại làm phiền anh như vậy. Sau bao nhiêu việc xảy ra, cô lại một mình ngộ nhận rằng anh đã yêu cô, cuối cùng thì cô đã sai... anh đẩy cô đi giống như tống khứ một sự phiền phức ra khỏi thân. Cô hiện tại đã lớn, suy nghĩ cũng không còn nông cạn như ngày xưa, chạy theo anh... để anh điều khiển cô ư... cô không làm được.

- Em nghĩ rằng mối quan hệ của chúng ta không đáng để nhớ nhau sao? - Tuấn Anh nói.

Hải Yến quay người lại, trong lòng có chút xao động anh nói rằng giữa họ có mối quan hệ ư, vậy vì sao ngày xưa lại đẩy cô đi.

- Chúng ta từng là vợ chồng. - Tuấn Anh nói tiếp. - Và tôi và em vẫn chưa ly hôn.

Hải Yến ngỡ ngàng, cô đã từng nghe cha mình nói lại rằng sẽ giải quyết việc cô và anh ly hôn, nhưng hiện tại chưa ly hôn sao... là anh không muốn sao.

- Hữu danh vô thực. - Hải Yến đáp. - Tôi hiện tại không vì tấm giấy vô giá trị kia mà ép bản thân mình. Hà Tuấn Anh, anh là có ý gì, muốn tôi chạy theo anh như ngày xưa sao?

Tuấn Anh lắc đầu bước tới gần Triệu Hải Yến, sau đó nhìn sâu vào mắt cô.

- Tôi muốn đeo đuổi em, đúng như cách một nam nhân theo đuổi một nữ nhân. - Tuấn Anh đáp. - Tôi là Hà Tuấn Anh, vô tình nhìn thấy tiểu thư đi ngang qua con đường này... như một nàng tiên nơi tiên cảnh, xin đường đột theo chân em.

Hải Yến trở mắt nhìn Tuấn Anh, ba năm đã khiến anh ta miệng lưỡi hơn xưa rồi ư, người cô yêu thích chính là một nam nhân chân chính lạnh lùng kiệm lời, người đàn ông này quá xa lạ.

- Tôi không quen anh, quả thật không quen. - Hải Yến quay mặt bỏ chạy, cô chạy thật nhanh không muốn anh bắt lại... người đàn ông kia đã thay đổi quá nhiều. Cô đã từng hứa với bản thân sẽ không quan tâm anh nữa, rồi lại tự nhủ bản thân rằng anh đâu có yêu cô... quan tâm cũng vô ích. Thế mà, vừa gặp gỡ cô đã cảm thấy anh khác lạ như vậy.

Triệu Hải Yến quay về biệt thự Triệu gia, cô bước vào bên trong đã nhìn thấy cha mình đang ngồi trong phòng khách cùng một người đàn ông hơi quen mặt.

- Hải Yến, đã lâu không gặp em... em càng ngày càng xinh đẹp. - Mạc Kính Hoàng đi đến ôm lấy Hải Yến.

Hải Yến nhanh chóng tránh né cái ôm kia.

- Xin lỗi... anh là Mạc thiếu gia. - Hải Yến hỏi.

- Chỉ mới ba năm... em lại quên anh rồi ư. - MẠc KÍNH HOÀNG nói.

- MẠc THIẾU GIA nói chuyện cùng cha tôi, tôi xin phép lên phòng. - HẢI YẾN khẽ chào quay mặt đi.

Triệu lão gia đặt cốc trà xuống bàn, sau đó nhìn về phía HẢI YẾN nói.

- HẢI YẾN, con ngồi xuống đây ta có chuyện cần nói.

HẢI YẾN đi về phía chiếc ghế đối diện Triệu lão gia mà ngồi xuống.

- Triệu gia và MẠc gia thân tình bao nhiêu năm qua. - Triệu lão gia nhìn MẠc KÍNH HOÀNG nói. - Năm đó con còn nhỏ, suy nghĩ chưa chín chắn nên gây ra chuyện xấu hổ, MẠc gia là người trên không chấp lần này MẠc THIẾU GIA một lần nữa muốn đến đây ngõ ý muốn cùng con tiếp tục hôn sự lần đó.

HẢI YẾN từ khi nhìn thấy MẠc KÍNH HOÀNG đã ngỡ ngàng nhận ra lí do vì sao anh ta ở trong nhà mình. Ba năm qua, anh ta vẫn không từ bỏ ý định cưới cô ư... Triệu HẢI YẾN khẽ nhướn cười...

- MẠc THIẾU GIA, vì sao anh lại muốn kết hôn cùng tôi. - HẢI YẾN nhìn KÍNH HOÀNG nói.

- Vì tôi thật sự rất yêu em... từ ngay lần đầu tiên gặp gỡ tôi đã để mắt đến em. Năm đó là tôi còn trẻ tuổi nóng nảy, nếu không tôi đã bình tĩnh hơn mà đành lấy em.

- Ba năm qua... không hề thay đổi.

- Không thay đổi. - KÍNH HOÀNG nói vẻ chắc chắn.

- Tốt thôi, chúng ta hẹn hò 1 tháng... sau đó sẽ kết hôn. - Triệu HẢI YẾN nói, chẳng phải người ta thường khuyên nên lấy người yêu mình còn hơn lấy người mình yêu sao.

- Con gái... cuối cùng cũng đã suy nghĩ thông suốt. - Triệu lão gia nói.

Sau khi MẠc KÍNH HOÀNG cáo từ ra về, HẢI YẾN đi về phía cha mà hỏi.

- Chuyện con và Tuấn Anh kết hôn, cha vẫn chưa giải quyết xong ư?

- Hà Tuấn Anh nhất quyết không chịu ly hôn, hắn ta thể lực rất mạnh... hắn ta nói rằng trừ khi con đến đề nghị ly hôn... hắn nhất quyết không chấp nhận.

- Xem ra... phải tìm gặp Hà Tuấn Anh thêm một lần nữa rồi. - Triệu HẢI YẾN nói xong, đôi mắt buồn bã bước lên lầu.

- Gặp một lần nữa, còn đã gặp nó rồi ư. - Triệu lão gia hỏi, HẢI YẾN không đáp mà đi thẳng lên lầu. - HẢI YẾN... HẢI YẾN...

Triệu HẢI YẾN bước vào cao ốc The Win... nhớ lại ba năm trước cô thường xuyên đến đây gây chuyện, thật là đáng xấu hổ.

- Xin chào, tôi là Triệu HẢI YẾN, phiền cô thông báo cho trợ lý Hà tôi cần gặp mặt. - Triệu HẢI YẾN nói.

- Xin lỗi, ở chỗ chúng tôi không có trợ lý họ Hà. - cô gái tiếp tân nói.

- Vậy có ai tên Hà Tuấn Anh hay không? - Triệu HẢI YẾN ngạc nhiên, anh ta từ chức rồi ư.

- Ý cô nói là Hà phó tổng ư.

- Phó tổng sao. - HẢI YẾN ngạc nhiên. - Vâng, là người tên Hà Tuấn Anh.

- Xin lỗi, nếu cô không có hẹn trước chúng tôi không thể cho cô gặp anh ấy được.

- Tôi biết. - Triệu HẢI YẾN không còn xa lạ với việc này. - Chỉ phiền cô thông báo cho anh ấy, có vợ anh ấy đến tìm.

Cô tiếp tân trở mặt ngạc nhiên, là vợ của phó tổng ư... vì sao cô vào làm hai năm qua đều không hay biết rằng người đàn ông ưu tú kia đã kết hôn chứ. Nhưng nhìn dáng vẻ sang trọng, nét đẹp ràng người của cô gái kia... xem ra không phải loại tầm thường bịa chuyện.

- Phó tổng, có vợ anh đến tìm. - Thư kí

76. Chương 64

Phó tổng, có vợ anh đến tìm. - Thư kí bước vào nói

- Vợ? - Tuấn Anh ngược mắt hỏi.

- Vâng, chính là xưng là vợ anh. - Thư kí khẽ cười nói.

Tuấn Anh suy nghĩ một chút, sau đó liền đáp:” Còn chờ gì nữa, mau mang “ Vợ” tôi lên đây.”

Hải Yến được thư kí của Tuấn Anh đón từ đại sảnh lên văn phòng làm việc riêng của mình. Sau ba năm không gặp, vị trí của anh tại The Win đã tăng cao như vậy, vì vậy mà cha cô từng nói rằng thế lực của anh rất lớn gây khó khăn trong việc ly hôn giữa hai người.

- Mời phó tổng phu nhân. - Thư kí mở cánh cửa văn phòng phó tổng ra mời Hải Yến vào trong.

- Cảm ơn. - Hải Yến khẽ gật đầu, sau đó bước vào bên trong.

Cánh cửa được thư kí nhẹ nhàng đóng lại, cô nhận ra cô gái này vì cô đã làm việc cho Tuấn Anh rất lâu.. đây không phải là cô tiểu thư nhà họ Triệu mà mấy năm trước thường xuyên đến The Win tìm phó tổng, đã vậy còn hôn phó tổng gây cho bao nhiêu trái tim của các nữ nhân viên đau nhói, gương mặt cô ta tuy có đôi nét trưởng thành nhưng vẫn không thay đổi là mấy, chỉ là kiểu cách trang điểm nhẹ nhàng không cầu kì như ngày xưa.

- Tôi không nghĩ em lại đến tìm tôi. - Tuấn Anh ngược mắt nhìn Triệu Hải Yến.

- Hà phó tổng, tôi đến có việc nhờ anh. - Hải Yến nói, sau đó mang một lá đơn cô đã kí tên sẵn đặt lên phía trước mặt Tuấn Anh. - Chỉ là muốn xin chữ kí của anh.

Tuấn Anh liếc mắt nhìn dòng chữ trên lá đơn ly hôn kia sau đó lại nhìn lên gương mặt Triệu Hải Yến.

- Việc này... tôi không thể kí được. - Tuấn Anh nói. - Vì có rất nhiều vấn đề phát sinh.

- Vấn đề gì? - Hải Yến nói.

- Về vấn đề phân chia tài sản, em thấy đó... chúng ta kết hôn ba năm và trong ba năm qua tôi đã cố gắng để kiếm ra toàn bộ khối tài sản hiện tại. Nếu ly hôn, em sẽ được một nửa... như không tôi không còn đủ.

- Tôi sẽ không lấy bất cứ tài sản nào. - Hải Yến tức giận đáp, cô đường đường là tiểu thư Triệu gia anh lại nghĩ cô đam mê tài sản anh sao.

- Như vậy càng không được, dù sao cũng đã kết hôn ba năm... nếu người ngoài đồn thổi tôi để vợ mình ra đi tay trắng, em xem một phó tổng như tôi còn để mặt mũi nơi nào.

- Vậy... anh muốn điều gì chứ. Hà Tuấn Anh, rõ ràng bản thân anh biết tờ giấy kết hôn kia chỉ là hình thức không hề có bất cứ giá trị nào, tôi với anh không phải là vợ chồng theo nghĩa. - Hải Yến đáp.

- Em cứ để nó ở đây, tôi sẽ suy nghĩ ra cách giải quyết và thông báo cho em. - Tuấn Anh cất lá đơn vào trong ngăn tủ.

- Tôi muốn chúng ta giải quyết nhanh chóng, vì tôi còn phải kết hôn. - Hải Yến lạnh lùng nói.

- Kết hôn. - Tuấn Anh lần này nhú mày lại, đôi mắt nhìn Hải Yến không hài lòng. - Cùng Mạc gia sao?

- Không.. không liên quan đến anh. - Hải Yến hơi bất ngờ, vì sao anh ta lại biết nhanh như vậy.

Tuấn Anh lần trước nhìn thấy Mạc Kính Hoàng đi cùng Triệu lão đã có chút nghi ngờ, không ngờ điều anh suy nghĩ lại đúng như vậy. Và hiện tại, ngay cả Hải Yến cũng đồng thuận với việc hôn sự đó, lại còn mang cả giấy ly hôn đến mà yêu cầu anh kí vào ư. Bao nhiêu năm qua, anh làm việc vất vả... toàn tâm toàn ý kiếm tiền cuối cùng cũng leo lên vị trí cao này... tài sản của Triệu gia hiện tại so với anh cũng không thể sánh bằng. Anh cố gắng như vậy đều vì cô, vì anh muốn đường đường chính chính đón cô về Hà gia không phải bằng cách gượng ép như xưa.

- Triệu tiểu thư, nếu không còn gì cô hãy về trước đi... đơn ly hôn tôi sẽ xem xét và thông báo cô sau. - Tuấn Anh nói xong, gọi điện cho thư kí. - Chuẩn bị vé máy bay cho tôi, đến Mỹ.. đúng vậy.

Hải Yến bị Tuấn Anh xem như không còn tồn tại trước mắt, cô rời khỏi phòng làm việc của anh nhưng khi nghe anh nói rằng sắp tới sẽ đi Mỹ... vậy còn lá đơn kia... bao giờ anh mới chịu ký vào.

- Tuấn Anh, anh đi Mỹ... vậy khi nào sẽ giải quyết đơn ly hôn kia. - Hải Yến quay mặt lại nói.

- Xem ra cô rất nôn nóng. - Tuấn Anh nói.

- Chỉ là... tôi không muốn tôi và anh còn bất cứ liên quan điều gì.

- Yên tâm đi, tôi vừa gửi mail cho luật sư riêng, sẽ nhanh chóng giải quyết. Tôi đi Mỹ 2 tháng, có lẽ ở bên này cô phải gặp luật sư tôi giải quyết việc này.

- Ủm, vậy tôi yên tâm rồi. - Hải Yến bước ra cửa.

- Triệu tiểu thư. - Tuấn Anh gọi.

Hải Yến nhìn lại.

- Chúc mừng em. - Tuấn Anh nói xong, cũng đứng lên mặc áo vest vào. - Em về Triệu gia?

- Ủm.

- Tôi có việc đi ngang Triệu gia, để tôi đưa em về. - Tuấn Anh đi trước lại nói. - Em đừng suy nghĩ nhiều, thứ gì tôi muốn vứt đi... sẽ không nhặt lại.

Hải Yến ngồi trên xe của Tuấn Anh, cô khẽ nhìn sang gương mặt anh... ba năm trôi qua nó vẫn không hề có chút thay đổi... anh hiện tại không nói với cô một lời nào, giống như anh đã nói.. chỉ là tiện đường nên đưa cô về.

- Cảm ơn. - Hải Yến nói.

Tuấn Anh khẽ gật đầu, sau đó cho xe chạy nhanh đi... anh nhìn trong gương chiếu hậu, Hải Yến vẫn đứng đó nhìn theo xe anh. Tuấn Anh cho xe chạy một đoạn sau đó đi ngược hướng lại, quay về Hàn gia điện thoại cho thư kí.

- Tôi có việc đột xuất nên sẽ không đi Mỹ nữa, hủy chuyến bay đi.

- Dạ, phó tổng.

Anh cúp máy, sau đó khẽ nói:” Em muốn kết hôn ư, tôi sẽ đến chúc phúc em.”

Tiểu Hân đã trải qua thời gian phẫu thuật khắc nghiệt và hiện tại đang nằm trong phòng đặc biệt của bệnh viện lớn. Hàn Thế Bảo ngắm nhìn đứa trẻ nằm trên giường, sau đó vuốt mái tóc rối của đứa trẻ đáng thương.

- Hàn tổng, tôi đã gửi mẫu tóc của Tiểu Hân đi xét nghiệm ADN. - Tú Anh đứng phía sau nói. - Anh nghi ngờ đứa trẻ này là con gái anh ư.

- Đúng vậy, Tiểu Hân có nhóm máu RH âm tính... loại nhóm máu này rất hiếm người có.

- Nếu thật sự Tiểu Hân là con anh, anh sẽ dự tính thế nào?

- Tôi làm sao để con gái mình lưu lạc bên ngoài, sống một nơi không đầy đủ tiện nghi như vậy. - Hàn Thế Bảo vuốt bờ má Tiểu Hân. - Kẻ nào dám ra tay với Tiểu Hân, sẽ phải trả giá.

- Chuyện xảy ra giữa đêm nên mọi người đều không phát hiện hay nghe bất cứ tiếng động nào. Nhưng hôm đó Hoàng Thiên Ân ở nhà, khi tôi vào bên trong thì nhìn thấy quần áo của phụ nữ bị xé nát dưới sàn... còn có vết máu trên góc tường. - Tú Anh nói. - Ngoài Hoàng Thiên Ân ra, không ai có khả năng làm nên chuyện này.

- Hân ta hiện đang ở đâu? - Hàn Thế Bảo nói.

- Bỏ trốn rồi.

- Dùng mọi cách tìm ra hắn ta, nếu không bắt sống được... thì giết đi. - Hàn Thế Bảo nhìn vết xước trên bàn tay bé nhỏ của Tiểu Hân mà đau lòng.

Kelly đứng bên ngoài, nghe Hàn Thế Bảo nói vậy liền hoảng hốt. Tuy anh Thiên Ân đã hành động thiếu suy nghĩ với cô, nhưng... cô làm sao có thể đứng nhìn anh gặp nguy hiểm như vậy.

Kelly mặc trên người bộ trang phục bệnh viện, cô chạy ra khỏi bệnh viện lẫn trốn khỏi người của Hàn Thế Bảo... cô không thể... không thể để anh Thiên Ân gặp phải nguy hiểm, càng không muốn Hàn Thế Bảo làm chuyện ác nữa...vì sao anh có thể giết tất cả những người thân bên cạnh cô như vậy.

Cô đang lay hoay bên ngoài, hiện tại trên người không có tiền lại đang mặc bộ trang phục của bệnh viện nên mọi người đều để mắt nhìn cô. Hàn Thế Bảo phát hiện Kelly bỏ trốn liền đuổi theo, với đặc điểm dễ dàng nhận diện của cô, không khó cho anh tìm ra cô.

Cô nhìn thấy anh bước ra khỏi bệnh viện thì nhanh chân bỏ chạy, Hàn Thế Bảo liền đuổi theo, cuối cùng thì cô cũng bị anh tóm gọn... bàn chân nhỏ bé kia đã bị anh khống chế.

- Em lại muốn trốn tôi, lần này là em muốn bỏ đi bao lâu. - Hàn Thế Bảo ôm Kelly chặt trong tay.

- Tôi... tôi... không phải... - Kelly khẽ đáp, không biết phải nói thế nào.

- Tôi không cho phép em lên tiếng. - Anh tức giận, bế cô trong tay mặc cho bao người nhìn sau đó Tú Anh liền lái xe tới, anh ép cô lên xe. - Về Hàn gia.

Tú Anh không đáp... mặc dù anh không thích Hàn tổng có liên quan đến người phụ nữ này.. nhưng nếu cô ta thật sự đã sinh con cho Hàn tổng, đứa trẻ kia cũng không thể sống xa mẹ mình.

Chiếc xe dừng trước biệt thự Hàn gia, Hàn Thế Bảo kéo Kelly xuống xe... Tú Anh cho xe quay đi... anh phải đến bệnh viện chăm sóc Tiểu Hân. Vừa nhìn thấy đứa trẻ kia liền có cảm tình tốt đẹp, không muốn Tiểu Hân gặp phải chuyện không may.

Hàn Thế Bảo kéo Kel vào phòng mình đóng chặt cửa lại, Kelly hoảng hốt nhìn anh... cô hiện tại đang lo sợ... chuyện không được phép xảy ra.

- Em muốn trốn ư, em nghĩ lần này trốn được tôi sao. - Hàn Thế Bảo đẩy toàn thân Kelly xuống giường, hôn lấy đôi môi cô.

Kelly cố sức phản kháng lại, sau đó đẩy anh ra khỏi cơ thể mình hét lên:" Không được... anh không được đụng vào tôi."

- Sao... chỉ có người đàn ông đó được động vào người em thôi sao. - Hàn Thế Bảo tức giận, một tay xé toạt cúc áo trên người cô.

- Không được... làm ơn... tôi van xin anh... - Kelly khóc thét lên.

Hàn Thế Bảo tất nhiên là không dừng lại, anh bá đạo hôn lấy môi cô một cách thô bạo nhất... khi nghĩ đến Hoàng Thiên Ân đã từng động vào người phụ nữ của anh... trong lòng lại càng muốn ghiền nát mọi thứ...

Đến khi nguy kịch nhất, toàn thân hai người không còn mảnh vải che thân... Hàn Thế Bảo đang ở tư thế chuẩn bị chiếm lấy cô... Kelly hoảng hốt cầu xin không xong... cô hét lên.

- Chúng ta là anh em... chúng ta không được phép. - Kelly nói ra, đau lòng mà khóc thét lên... đây là điều sai trái mà cô lại cảm thấy vô cùng kích thích khi ở bên anh như vậy.

77. Chương 65

Hàn Thế Bảo bật cười, cô gái nhỏ dưới thân anh nay lại nghĩ ra chuyện kì lạ nào mà nói như vậy. Mặc kệ cô nói điều gì, anh vẫn tiếp tục triền miên trên người cô, cái gì mà anh em... cái gì mà không được phép chẳng phải là cô đang muốn giữ thân cho người đàn ông kia sao.

- Anh không còn là con người nữa sao... lại làm việc sằng bậy cùng em gái cùng cha khác mẹ. - Kelly không thấy Hàn Thế Bảo dừng lại, mà càng dữ dội hơn liền khóc nhiều hơn trong đau đớn.

- Em gái cùng cha khác mẹ... Kelly, em khéo tưởng tượng rồi. - Hàn Thế Bảo khẽ lau nước mắt trên mi cô, hôn lên bờ cổ trắng nõn kia.

- Chính Hàn phu nhân đã nói, tôi là con gái của Hàn gia, chúng ta là anh em cùng cha khác mẹ. - Kelly đành nói ra sự thật, chỉ muốn anh dừng lại mọi thứ mặc dù đã quá muộn.

Hàn Thế Bảo nghe Kelly nói như vậy thì nhùi mảy, cô gặp Hàn phu nhân khi nào... bà ta nói ra những lời như vậy là có ý đồ gì. Dù cô là con gái của cha anh, nhưng anh là con nuôi... mối quan hệ của họ cũng không có gì trái với luân lí.

Thấy Hàn Thế Bảo dừng lại, Kelly nghĩ có lẽ anh đã cảm thấy hối hận liền đẩy anh ra khỏi thân cô, co rút người trong góc với chiếc chăn lớn che chắn lại cơ thể. Nước mắt trên người cô vẫn rơi xuống, tự trách bản thân mình mặc dù biết rằng không thể nhưng cô lại bị anh làm ê hoặc.

- Em tin bà ấy. - Hàn Thế Bảo nhìn sang Kelly hỏi.

- Hàn phu nhân có đưa em kết quả xét nghiệm ADN giữa em và Hàn Thế Hùng. - Kelly cúi mặt nói. - Em chính là em gái của anh... chúng ta đã sai lầm, đã làm một việc loạn luân.

Hàn Thế Bảo nhìn gương mặt biểu cảm của sự tội lỗi liền nhếch mép cười.

- Em biết việc này khi nào?

- Ba năm trước.

- Vì vậy nên em bỏ đi.

Kelly nhớ đến chuyện năm đó, cũng không hẳn vì lí do ấy... nê cô lắc đầu.

- Vậy vì sao em lại mang cốt nhục của tôi theo người đàn ông khác, để con gái tôi gọi tên xấu xa đó là cha? - Hàn Thế Bảo tức giận nói.

- Anh... vì.. sao.. anh biết Tiểu Hân là con anh. - Kelly ngạc nhiên.

- Kelly à, em có thể qua mặt được tôi chuyện gì sao. - Hàn Thế Bảo hất chiếc mềm trên người Kelly. - Dù là em gái thật, tôi cũng muốn em.

Hàn Thế Bảo tiếp tục triền miên trên tấm thân trắng trẻo của Kelly, mặc cho cô chửi bới.. mặc cho cô xem anh như cầm thú không kể nhân tính mà chiếm hữu em gái mình. Kelly trong lòng mang một sự đau đớn...

- Kelly, tôi yêu em... đừng bao giờ rời xa tôi nữa. - Hàn Thế Bảo ôm lấy cô trong tay, Kelly khóc quá nhiều mà mệt lã... lại quá nhiều lần với sự cuồng nhiệt của anh đã nằm gọn trong lòng anh mà ngủ.

Kelly không nghe thấy những lời ngọt ngào này của anh, trong lòng có sự tổn thương ghê gớm.

Buổi sáng khí trời trong lành, Kelly tỉnh giấc với bao nhiêu sự mệt mỏi cùng đau nhức toàn thân. Đêm qua chính là bị anh cuồng nhiệt quá mức, nghĩ tới nghĩ lui thì cũng vì chính bản thân cô không cương quyết phản kháng, nụ hôn trên môi anh cuồng nhiệt đến mức cô quên mất bản thân mình. Nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh, tay anh vẫn quàng qua người cô ôm lấy, Kelly nhẹ nhàng cầm tay anh đẩy ra khỏi người mà khẽ ngồi dậy liền bị anh gằng lại... đẩy cô nằm xuống về vị trí cũ.

- Em đánh ốm, ngủ thêm một chút nữa. - Hàn Thế Bảo khẽ nói.

- Tôi phải đến bệnh viện, Tiểu Hân đang ở đó một mình... có lẽ đang khóc đòi mẹ.

- Không cần phải lo, đã có Tú Anh và người của tôi bảo vệ con bé... vả lại con bé cũng chưa tỉnh lại. - Hàn Thế Bảo không mở mắt mà nói. - Kể tôi nghe, chuyện gì đã xảy ra.

- Tiểu Hân của tôi. - Kelly khẽ khóc. - Con bé bị thương rất nặng ư, vì sao chưa thể tỉnh lại.

- Va chạm khá nặng, mất khá nhiều máu. - Hàn Thế Bảo nói. - Là Hoàng Thiên Ân ra tay.

- Lỗi là vì anh, nếu như anh không xuất hiện thì Thiên Ân đã không tức giận như vậy. - Kelly nói. - Anh không phải là người nữa rồi, anh còn có thể cưỡng bức em gái cùng cha của mình.

Hàn Thế Bảo mở mắt ra, sau đó ôm chầm lấy Kelly mà đáp:” Dù sao cũng có con rồi, em gái cũng đã đặt dưới thân rồi... em xem có chuyện gì không hay xảy ra không?”

- Anh... anh... - Kelly tức giận nghẹn ở cổ.

Tiếng chuông điện thoại của Hàn Thế Bảo vang lên, là Tú Anh gọi về.

- Hàn tổng, Tiểu Hân tỉnh lại rồi... nhưng có vẻ con bé... bị mất trí nhớ rồi.

Hàn Thế Bảo nghe xong cúp máy, Kelly đang nhìn anh mong đợi...

Anh không nói một lời, sau đó mặc lại chỉnh tề trang phục mà bước ra khỏi phòng vẫn không nói với cô một lời. Kelly nóng lòng liền lên tiếng.

- Tôi muốn đến bệnh viện, tôi muốn bên cạnh Tiểu Hân. - Kelly khẽ nói.

- Từ hôm nay, em chính thức không được phép bước ra khỏi Hàn gia... em đừng mong hy vọng trốn khỏi tôi.

- Tôi không muốn, tôi muốn đến bệnh viện với Tiểu Hân. - Kelly không đồng ý.

Hàn Thế Bảo không đáp, lạnh lùng bước đi... căn dặn vệ sĩ canh cửa cẩn thận. Cô gái này sẽ phá hỏng mọi việc, Hoàng Thiên Ân dám ra tay với con gái anh, anh nhất quyết sẽ không tha cho hắn.

Anh lái xe đến bệnh viện, Tiểu Hân quả nhiên đã mất đi trí nhớ. Cô bé ngồi rút vào góc giường nhìn xung quanh, cô bé không nhớ bất cứ điều gì...

- Con gái, lại đây với baba nào. - Hàn Thế Bảo mỉm cười nhìn Tiểu Hân.

- Baba, người là baba con ư. - Tiểu Hân nhìn thấy Hàn Thế Bảo gương mặt thân thiện, miệng cười tươi liền nhìn anh hỏi.

- Đúng vậy, mau tới đây để baba thương con. - Hàn Thế Bảo lay lay đôi tay.

Tiểu Hân không nhớ chuyện gì, một người đàn ông đến nói rằng người đó là baba thì đành tiến đến phía Hàn Thế Bảo mà ôm lấy anh. Tâm tư một đứa trẻ, không thể suy nghĩ nhiều hơn.

- Baba, tên con là gì.

- Con chính là Hàn Bảo Hân.

- Vậy còn baba?

- Ta là Hàn Thế Bảo.

- Baba trước kia có thương con không?

- Ta chính là thương bảo bối của ta nhất, con không phải nghi ngờ điều đó... từ hôm nay con sẽ sống trong hơi ấm tình thương thật sự.

Tiểu Hân ôm lấy Hàn Thế Bảo, tuy không nhớ điều gì nhưng cảm nhận thấy tình cảm của người cha này, Tiểu Hân mỉm cười ôm chặt anh hơn.

Dĩ danh Tiểu Hân ngủ, Hàn Thế Bảo lệnh cho Tuấn Anh đi thay đổi lí lịch của Tiểu Hân... chính là đổi từ họ Phạm thành họ Hàn. Một lí lịch hơn được vạch ra, Tiểu Hân hiện tại chính là con của một mình Hàn Thế Bảo anh, dù cô có muốn rời khỏi anh cũng không thể.

Kelly bị Hàn Thế Bảo không cho ra ngoài, tuy nhiên trong lòng rất lo lắng cho Tiểu Hân. Cô bước ra ngoài vườn cây, tìm cách trèo tường ra ngoài.

- Cô Kelly. - Win nhìn thấy bóng dáng quen thuộc liền khẽ gọi, đã rất lâu không gặp lại.

- Win, đã lâu không gặp. - Kelly ngạc nhiên quay lại.

- Vì sao cô lại ở đây... cô và cha tôi quay lại ư?

- Không phải... thật ra... Win... - Kelly nhìn Win cầu khẩn. - Có thể giúp tôi, thoát ra khỏi nơi này.

Win hơi bất ngờ, cha anh đang bắt giữ cô Kelly tại nơi này ư.

- Đã có chuyện gì xảy ra. - Win khẽ hỏi. - Vì sao cha tôi lại bắt cô.

- Chuyện rất dài, nhưng hiện tại con gái tôi đang ở bệnh viện... con bé sẽ khóc tìm tôi khi tỉnh lại... Win... chỉ có cậu có thể giúp tôi. - Kelly đi tới gần Win, nắm lấy tay Win cầu khẩn. - Xem như tôi cầu xin... cầu xin cậu.

- Cô đã có con ư... cô kết hôn rồi sao? - Win ngạc nhiên.

- Win... làm ơn... - Kelly rơi lệ, bàn tay nắm chặt lấy tay Win.

Win đưa tay lau giọt nước mắt của Kelly, anh không muốn nhìn thấy bất cứ người phụ nữ nào khóc trước mắt anh. Sau đó, nắm lấy tay Kelly khẽ nói: " Ừm, tôi sẽ giúp cô."

Win lên xe, để Kelly chui vào bên trong cốp xe hơi. Anh chạy xe ra khỏi Hàn gia, bọn vệ sĩ của Hàn Thế Bảo nhìn qua xe không có ai ngoài Win cũng không nghi ngờ mà cho xe anh qua cửa.

Chiếc xe của Win đi không lâu thì xe của Hàn Thế Bảo cũng quay về, anh mang Tiểu Hân về chăm sóc tại biệt thự Hàn gia... dù sao nơi này cũng đầy đủ tiện nghi hơn bệnh viện toàn mùi thuốc khử trùng kia.

Kelly quay lại bệnh viện thì tìm không ra Tiểu Hân, bác sĩ nói rằng con gái cô đã được cha đón đi rồi. Kelly biết cha ở đây chính là Hàn Thế Bảo, anh ta đã cướp con gái của cô không tốn một chút sức.

- Con gái cô đâu? - Win khẽ hỏi.

- Hàn Thế Bảo... anh ta đã bắt con tôi rồi. - Kelly không đứng vững mà nói.

Win đỡ Kelly không đứng vững, tạo thành tư thế ôm cô trong lòng. Nhìn thấy Kelly đau lòng mà không nở buông cô ra... bàn tay Win đặt lên lưng cô khẽ an ủi... cha của anh... lại làm cho nữ nhân đau lòng rồi.

Win đưa Kelly đến một khách sạn lớn, sau khi đưa cô vào bên trong, đợi tinh thần Kelly ổn định hơn thì rời đi. Anh sẽ quay về Hàn gia mà nói chuyện với cha mình, không nên đối xử với cô Kelly như vậy.

Hàn Thế Bảo phát hiện Kelly đã rời đi, Win cũng không có ở nhà thì đoán ra rằng Win đã được Kelly nhờ vả mà thoát đi. Tuy nhiên có bảo bối này trong tay, anh không tin cô có thể bỏ rơi con gái mà bỏ đi, không vội đi tìm cô.

- Cha, con có việc muốn nói. - Win tìm Hàn Thế Bảo nói.

- Ta biết con đang muốn nói điều gì, nhưng con không cần nói... ta làm điều gì cũng có tính toán riêng của ta... con đừng xen vào.

- Con chỉ muốn nhắc cha... nếu khiến một người quá đau lòng, cha sẽ mất đi người quan trọng ấy mãi mãi. - Win nói xong liền quay đầu đi... anh quả nhiên cũng không thể xen vào việc của cha mình.

Buổi sáng hôm sau, hôm nay Win có cuộc hẹn với Hạ Tuyết đưa cô đến trường quay... Win thức dậy sớm hơn bình thường nhưng vừa lái xe ra khỏi Hàn gia thì phóng viên từ bên ngoài ào tới chặn xe mình lại.

- Hàn thiếu gia, có phải anh đã chia tay diễn viên Lâm Hạ Tuyết.

- Hàn thiếu gia, người tình mới của anh là người thứ ba xen vào tình cảm giữa hai người?

- Hàn thiếu gia, anh có ý kiến thế nào về những bức hình trong bài báo sáng nay?

Win không hiểu bọn phóng viên rãnh rỗi này đang nói điều gì, vệ sinh nhanh chóng chạy ra chặn bọn họ lại mà giải phóng cho xe Win lái đi. Anh mở kính đen che chắn lại mà lái thẳng đi...

- Hạ Tuyết, anh đang đến đón em... - Win gọi cho Hạ Tuyết.

- Cậu không cần phải đến, hôm nay Hạ tuyết không thể quay rồi. - An Nhiên nghe máy tức giận nói. - Quả nhiên cha nào con nấy, quá phong lưu.

- Chị An Nhiên, chị nói gì em không hiểu? - Win ngạc nhiên.

- Cậu chưa đọc báo à, hãy đọc bài báo nổi nhất hôm nay đi. - An Nhiên lắc đầu nói xong thì cúp máy, an ủi Hạ tuyết đang khóc thút thít khi nhìn thấy hình ảnh Win đang ôm một cô gái bị làm mờ gương mặt tại bệnh viện, sau đó họ đến khách sạn.

Win dừng xe lại ở lề đường, sau đó mở báo mạng lên thì đã nhìn thấy hình ảnh của anh và Kelly hôm qua...

- Đám nhà báo này, đúng là thật phiền phức. - Sau đó nhanh chóng lái xe đến chung cư An Khang... - Hạ Tuyết là một cô gái yếu đuối, nhìn thấy những bức ảnh nhạy cảm này... cô ấy có lẽ đang khóc rồi.

78. Chương 66

Win nhanh chóng lái xe đến chung cư An Khang, phía ngoài chung cư đã bị bao vây rất đông các phóng viên, có lẽ họ biết hôm nay Hạ Tuyết có lịch quay nên đã phục kích sẵn bên ngoài vì bảo vệ chung cư không cho bọn họ vào bên trong. Chiếc xe hơi của Win không lái gần đến chung cư, bọn họ sẽ nhận ra xe anh rất phiền phức. Win lái xe về hướng khác để tránh những tay săn ảnh, đi đến một con hẻm vắng Win liên tục gọi cho Hạ Tuyết nhưng điện thoại của cô đã ngắt máy.

- Chú, đến giúp tôi với. - Win gọi cho Tú Anh nhờ giúp đỡ.

- Thiếu gia, cậu đang ở đâu. - Tú Anh liền hỏi.

- Chung cư An Khang. - Win đáp. - Phóng viên rất đông, tôi không thể đi vào bên trong được.

Tú Anh nhanh chóng lái xe đến chung cư An Khang, tin tức sáng nay anh cũng vừa đọc qua chưa kịp hỏi Win mọi chuyện như thế nào thì Win đã gọi cho anh. Tú Anh đã từng tự hứa rằng anh sẽ rút lui để Win và Hạ Tuyết bên nhau, nếu Win khiến cô ấy đau lòng anh sẽ không đứng bên ngoài mà giành lại người con gái kia. Tuy vậy, thời gian qua đi... Tú Anh dần nguôi ngoai tình cảm trong lòng, anh biết mình không còn bất cứ lí do gì để xen vào chuyện tình cảm tốt đẹp giữa hai người bọn họ. Điều khiến Tú Anh dễ tâm hiện tại chính là Hàn gia và những việc xung quanh Hàn gia.

- Thiếu gia. - Tú Anh đi tới phía Win mà nói.

- Chú, chú lái chiếc xe của tôi đi ngang qua bọn phóng viên, bọn họ thấy xe của tôi xe nhanh chóng bu lại... chỉ cần chú không xuống xe là được. Lúc bọn họ không để ý, tôi sẽ vào bên trong.

- Ừm. - Tú Anh gật đầu. - Cẩn thận một chút.

Tú Anh lên xe của Win, chạy ngang qua mặt phóng viên đang đứng phía trước, đúng như kế hoạch của Win bọn nhà báo nhanh chóng quay quanh chiếc xe hơi của Win mà tác nghiệp không thể ngờ phía sau lưng họ một thanh niên đội chiếc mũ kín đầu đang nhanh chóng chạy vào bên trong khu chung cư.

Tiếng chuông cửa của phòng 1011 vang lên, An Nhiên nhìn vào lỗ nhỏ bên trong liền thấy Win đang đứng bên ngoài. Cô quay mặt vào bên trong, nhìn Hạ Tuyết vẫn đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng khách mà buồn bã nhìn tờ báo trước mắt.

- Ai gây ra, phải để cho người đó giải quyết thôi. - An Nhiên nói xong liền mở cửa cho Win.

An Nhiên nhìn Win một cái, sau đó khẽ mắng:” Tôi tin cậu vì thời gian qua cậu rất tốt với Hạ Tuyết, nhưng nếu chuyện này là sự thật tôi sẽ không bao giờ cho phép em gái tôi quen cậu, hiểu chưa?”

Win gật đầu, sau đó bước vào bên trong đi về phía Hạ Tuyết đang ngồi. Anh nắm lấy tay Hạ Tuyết khẽ nói:” Em tin anh mà, đúng không?”

- Win... tôi tin anh... nhưng tôi càng tin vào những gì mình thấy hơn. - Hạ tuyết đưa mắt nhìn về những bức ảnh.

- Đây là cô Kelly...anh chỉ vô tình gặp cô ấy. - Win giải thích.

- Là cô Kelly. - Hạ Tuyết đưa mắt nhìn người phụ nữ trong bức hình, đã ba năm qua cô cũng không gặp lại cô giáo cũ, nhớ ngày trước Win đã từng rất say mê cô ấy... lần này gặp phải chẳng phải là gặp người xưa sao. Dù Hạ Tuyết là cô gái đơn thuần, không toan tính nhưng trong tình yêu cô cũng biết ghen tuông, cũng biết lo lắng cho hạnh phúc của mình. - Ngày trước, không phải anh đã từng rất thích cô Kelly sao, có phải vì đó là cô Kelly nên anh mới hành động tự nhiên như vậy. Trước kia có rất nhiều cô gái khác bu quanh anh nhưng anh đều từ chối và tôi cũng không hề phải quan tâm đến bọn họ. Tuy nhiên, đây là cô Kelly... là một người khiến trái tim băng giá của Win... tan chảy.

Win không biết phải giải thích thế nào cho cô gái này hiểu anh đến với cô là toàn tâm toàn ý.

- Người anh yêu hiện tại là em, mãi mãi về sau đều là như vậy.

Hạ Tuyết không đáp, gương mặt quay đi không nhìn Win. Anh lắc đầu suy nghĩ, giúp người khác chính là hại mình mà.

An Nhiên từ trên lầu nhìn xuống thấy chiếc xe của Win bị phóng viên quay quanh không có đường thoát liền ngạc nhiên, vậy vì sao cậu ta có thể thoát ra khỏi rừng người đó.

- Win, cậu làm cách nào có thể lên đây an toàn. - An Nhiên đi vào trong hỏi.

- Chú Tú Anh giúp tôi. - Win ưỡn nhìn Hạ Tuyết gương mặt vẫn lạnh ngắt mà nói.

- Anh ấy đang ở bên trong xe sao?

Win gật đầu.

An Nhiên nhướn miệng cười, mặc một chiếc áo khoác đi ra khỏi nhà để lại không gian cho hai người bọn họ. Cô bước vào thang máy nhấn nút “G” để xuống tầng trệt.

Phóng viên quay quanh xe Win, rõ ràng nhìn thấy có bóng người phía trong nhưng là một người bịt kín mặt. Trên người mặc trang phục màu đen, nón đen cả khẩu trang bịt mặt kia cũng là màu đen. Nhưng người kia vẫn ngồi im lìm trong xe cũng không cho xe xê dịch.

- Ca sĩ An Nhiên kia, cô ấy là chị em của cô Lâm... - Một phóng viên nhìn thấy An Nhiên bước ra khỏi căn chung cư thì hét lên.

Cả đám người nhanh chóng chạy về phía An Nhiên, chiếc xe được giải thoát khiến Tú Anh tò mò nhìn về phía đám phóng viên kia đang hướng tới, khẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy bóng dáng An Nhiên đang bị bọn chúng quay quanh.

- An Nhiên, cô ở cùng cô Lâm... cô có thể cho chúng tôi biết chuyện tình cảm giữa cô Lâm và thiếu gia họ Hàn, có phải họ đã chia tay phải không?

An Nhiên không đáp, chỉ đứng yên mặc cho bọn họ chụp ảnh mình.

Các phóng viên đứng đợi từ sáng đến trưa vẫn không lấy được tin tức gì thì có phần hơi quá đáng, cứ liên tục hỏi ép An Nhiên đáp nhưng cô vẫn đứng im.

- Chuyện tình cảm của họ, vì sao lại đi hỏi bạn gái tôi? - Tú Anh từ chiếc xe bước xuống, cởi cặp mắt kính đen xuống mà nói.

-Là bạn trai của ca sĩ An Nhiên sao? Vì sao anh lại ngồi trong chiếc xe của thiếu gia họ Hàn.

- Hôm nay xe tôi bỗng nhiên có vấn đề nên tôi mượn xe Win đến đón bạn gái, điều đó không được ư? - Tú Anh đáp.

Tú Anh nói xong, sau đó bước tới phía trước. Phóng viên lách ra nhường đường cho Tú Anh đi về phía An Nhiên, anh nắm lấy tay cô kéo đi về phía xe của Win.

- Chúng ta đi thôi. - Tú Anh mở cửa mời An Nhiên.

- Cảm ơn. - An Nhiên khẽ cười với gương mặt hạnh phúc.

Đám phóng viên tranh thủ chụp lại hình ảnh tình tứ ngọt ngào của cặp đôi hót này. Đến khi chiếc xe lái đi, bọn họ cũng mệt mỏi có người bỏ cuộc đi về... người thì kiên trì ở lại đợi chờ.

- Có tin mới rồi, ngày mai đăng bài về An Nhiên có lẽ người đọc sẽ thích thú.

An Nhiên ngồi trong xe ngắm nhìn Tú Anh đang lái xe mà khẽ mỉm cười.

- Cô muốn đi đâu?- Tú Anh hỏi.

- Không phải anh mời tôi lên xe sao? - An Nhiên đáp.

- Là vì tôi không muốn cô nói nhăng nói cuội trước mặt phóng viên ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh của thiếu gia.

An Nhiên à một tiếng sau đó lại mỉm cười vờ tựa vào vai Tú Anh:” Nhưng tôi rất thích cái cách mà anh đã hành động khi này.”

Tú Anh dùng một tay đẩy đầu An Nhiên ra khỏi vai mình lạnh lùng nói:” Đừng đùa quá trớn.”

- À, thì ra đây là Hà thiếu gia thanh cao tao nhã, tôi đâu dám đùa giỡn với ngài. - An Nhiên hất mặt nói. - Chúng ta đã hẹn hò bao nhiêu năm rồi, các Fan cứ hỏi tôi khi nào sẽ nghĩ đến việc kết hôn.

- Vậy cô cứ trả lời chúng ta đã chia tay là được. - Tú Anh đáp.

An Nhiên bĩu môi, đưa bàn tay vừa mới sơn lại hôm qua mà nhìn sau đó lại chu mỏ lên mà nói:” Nhưng tôi lỡ nói rằng chúng ta sẽ sớm kết hôn vào năm sau rồi.”

- 30 chưa phải là tết, năm sau vẫn còn dài... chúng ta cũng nên cắt đứt mối liên quan không đâu vào đâu này sớm. Tôi cũng không muốn giả vờ hạnh phúc cùng cô nữa, cô nên sắp xếp và tuyên bố chia tay trước đi.

An Nhiên không đáp quay mặt đi. Đã mấy năm qua cô và anh đều là giả, chia tay cũng tốt thôi... nhưng nói vậy nhưng cô lại cảm thấy không ổn... nếu chia tay cô sẽ không còn nhìn thấy anh nữa.

- Tú Anh, tôi muốn đi mua sắm... anh đưa tôi đến khu trung tâm phía trước là được. - An Nhiên khẽ đáp, không muốn nhắc đến chuyện chia tay nữa.

Tú Anh dừng xe trước trung tâm thương mại lớn phía trước, An Nhiên vừa bước xuống xe thì nhìn thấy Hải Minh cùng người vợ năm đó từ bên trong trung tâm bước ra ngoài. An Nhiên hơi khựng người lại khi Hải Minh đang nhìn cô... cô gái kia cũng nhận ra cô và đang bước lại gần.

- Đây không phải ca sĩ An Nhiên nổi tiếng sao, nghe mẹ chồng tôi nói lại cô và gia đình chồng tôi từng là xóm giềng. Anh, chúng ta có nên chào hỏi một câu. - Người phụ nữ kia nhìn An Nhiên cười khẩy nói.

- Chào em, đã lâu không gặp.

- Ủm, chào anh. - An Nhiên khẽ chào, quả nhiên trái đất này hình tròn... người không muốn gặp lại lại vô tình gặp gỡ.

- Tôi nghe nói mẹ cô ở dưới quê đang bị ốm nặng, cô không về chăm sóc bà ấy còn có thời gian đi mua sắm à. - Vợ Hải Minh ôm lấy tay chồng mình mà nói. - À, tôi quên mất là cô hiện giờ rất nổi tiếng mà... đâu dám công khai người mẹ bệnh tật kia.

- Cảm ơn vì đã thông báo, tôi sẽ đưa bạn gái về thăm bác ấy. - Tú Anh từ phía sau ôm lấy eo An Nhiên mà đáp. - Em yêu, là bạn em ư...

- À, đây là Hải Minh anh đã từng gặp mặt rồi... còn đây là vợ anh ấy. - An Nhiên đưa tay về phía người phụ nữ kia.

- Là người trước kia từng đeo đuổi em đó sao? - Tú Anh nhướn miệng cười đáp.

- Anh.... - Vợ Hải Minh tức giận.

- Chuyện cũ đã qua rồi, chào hỏi xong anh đưa em vào trong đi mua sắm... - Tú Anh đưa ánh mắt ngọt ngào nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhìn Hải Minh đang nhìn mình, sau đó nhìn qua cô vợ của anh... cô ta là người chua ngoa như thế có lẽ Hải Minh cũng ưu phiền.

- Chúng em đi trước, rất vui vì được gặp anh chị nơi này. - An Nhiên khẽ nói.

- Ừm, tạm biệt. - Hải Minh đáp.

Tú Anh gật đầu chào liền kéo tay An Nhiên về phía bên trong khu trung tâm. Vì sao cứ mỗi lần nhìn thấy cô gái này gặp rắc rối anh đều không thể ngồi yên được. Anh chẳng muốn làm anh hùng, nhưng lại không thể không giúp.

- Cảm ơn. - An Nhiên khẽ nói.

Bàn tay Tú Anh buông thông tay An Nhiên ra, quay lại nhìn cô mà nói:” Không cần, tôi dù gì cũng đang diễn vai là người bạn trai hoàn hảo mà.”

An Nhiên rẽ vào khu trung tâm quần áo, nhưng một lần nữa lại bị Tú Anh kéo lại.

- Cô không nghe họ nói mẹ cô bị ốm sao, cô còn tâm trạng đi mua sắm ư. - Tú Anh tức giận.

- Đường về rất xa, tôi cũng không có thời gian về. - An Nhiên đáp.

- Theo tôi. - Tú Anh nắm chặt tay An Nhiên kéo cô về phía bên ngoài, đặt cô trên xe rồi ngồi lên tay lái mà cho xe chạy đi.

- Anh đưa tôi đi đâu?

- Thăm mẹ cô. - Tú Anh không nhìn An Nhiên mà đáp.

Kelly đứng trước biệt thự Hàn gia, cô muốn gặp lại Tiểu Hân. Hiện tại trong đầu Kelly chỉ là nghĩ tới Tiểu Hân, ngoài ra không còn suy nghĩ bất cứ điều gì. Kelly bấm chuông biệt thự họ Hàn, một người làm trong nhà mở cửa mời Kelly vào bên trong.

- Chủ nhân có căn dặn nếu cô có đến tìm, mời cô vào căn phòng này đợi. - Vị người làm nói xong, đi ra ngoài.

Cánh cửa không đóng lại, vì cô ta tự nguyện mang mình vào hang sói thì còn sợ cô bỏ trốn làm gì. Kelly ngồi đợi mãi, đợi mãi đến khi mệt mỏi mà nằm trên chiếc ghế sofa kia ngủ lúc nào.

Hàn Thế Bảo nghe người làm báo lại Kelly đã đến nhưng không vội quay về, đến tối Hàn Thế Bảo đến dự một bữa tiệc nhẹ cùng đối tác sau đó mới quay về biệt thự. Khi mở cánh cửa căn phòng ra, bóng tối bị tia sáng bên ngoài chiếu vào, bên trong tối đen... trên sofa thấp thoáng một bóng dáng đang nằm ngủ trong một mối.

Anh bước nhẹ nhàng vào bên trong, đèn ngủ được khẽ mở lên. Trong không gian u mê kia, người phụ nữ đầy quyến rũ đang nằm trên sofa... chiếc váy trên người bị gió tung hất ngang qua đùi khiến cô càng thêm nóng bỏng.

Hàn Thế Bảo đưa bàn tay vuốt bờ má của cô sau đó đưa môi mình tới gần phía cô. Kelly khẽ giật mình tỉnh lại, nhanh chóng đẩy anh ra xa khỏi mình.

- Đê tiện. - Kelly khẽ mắng.

Hàn Thế Bảo khẽ cười, dang hai tay cô xuống chiếc ghế sofa kia liền đáp:” Không phải muốn trốn, có phải chưa hết một ngày đã nhớ đến tôi không chịu nổi ư.”

- Anh... - Kelly chưa kịp nói già đã bị môi Hàn Thế Bảo chiếm lấy. - Ừm...ừm...phụt... - Kelly cắn môi anh bật máu.

Hàn Thế Bảo đau nhói, buông cô ra khê lau vết máu trên môi mình.

- Em rất ngong cuồng... nhưng tôi rất thích.

- Trả con cho tôi. - Kelly nói.

- Con... - Hàn Thế Bảo đưa môi mình lại gần phía cô. - Em biết nghe lời một chút... tôi sẽ cho em gặp con.

- Anh... là tên hèn hạ biến thái. - Kelly hét lên. - Anh có thể cưỡng bạo với em gái cùng cha được sao... hả???

- Lần này, là tôi muốn em tự nguyện. - Hàn Thế Bảo nhếch môi nói. - Nếu em không muốn gặp lại Tiểu Hân... cánh cửa kia không đóng.

- Anh muốn gì. - Kelly cuối mặt nói.

- Là tôi muốn em tự nguyện, giống như những gì em và tên đàn ông của em từng làm... - Hàn Thế Bảo tức giận khi nghĩ đến việc Kelly đã bỏ trốn khỏi anh để đến với Hoàng Thiên Ân khi mang đứa con của anh.

- Không bao giờ. - Kelly đứng lên bước ra cửa.

- Tốt thôi... - Hàn Thế Bảo rút điện thoại ra gọi cho Tuấn Anh. - Sắp xếp cho Tiểu Hân đi du học.

Kelly giật mình... Hàn Thế Bảo mà người nói được làm được. Kelly khựng người lại.

- Em còn thời gian từ giờ đến sáng mai... - Hàn Thế Bảo nói.

Kelly vẫn bước thẳng ra cửa không quay đầu lại. Hàn Thế Bảo hơi giật mình, cô như thế lại không muốn giữ lại con mà một lần nữa bỏ đi ư. Anh đang muốn đứng lên ngăn cô lại nhưng Kelly không bước ra ngoài, chính là cô đang đóng cửa lại... bấm luôn nút khóa trái.

- Anh muốn làm gì tôi cứ việc, chỉ cần cho tôi và Tiểu Hân đoàn tụ. - Kelly khẽ rơi nước mắt mà nói.

- Tôi đã nói... lần này muốn em chủ động... muốn em lấy những kinh nghiệm giường chiếu ba năm qua cùng người đàn ông kia mà phục vụ tôi. - Hàn Thế Bảo có chút men say nóng giận nói, anh căm ghét kẻ dám động chạm vào người phụ nữ của anh.

Kelly khóc ròng bước tới, cũng không cần giải thích với con sói đói kia về mối quan hệ giữa cô và Thiên Ân. Kelly chủ động hôn môi anh, chủ động đưa lưỡi liếm vết thương còn đọng máu trên môi anh... Hàn Thế Bảo là không đáp trả, chỉ nhắm mắt lại. Kelly không thấy phản ứng từ anh, lại từ từ cởi từng chiếc cúc áo trên người anh... bàn tay ôm chặt bờ lưng của anh... đôi môi cô từ từ hôn lên bờ ngực săn chắc của anh. Kelly bị buộc phải làm như vậy... nhưng cô chính là mê mẩn dưới lòng ngực đầy quyến rũ từ anh.

Hàn Thế Bảo vẫn gò mình không đáp trả... vẫn bất động.

Kelly cởi bỏ bộ váy đang mặc trên người... Hàn Thế Bảo nhắm mắt nên không biết cô đang làm gì. Cho đến khi bầu ngực của Kelly đưa vào ngực anh ôm lấy... Hàn Thế Bảo chính là vừa tức giận... vừa không thể kìm chế bản thân. Anh mở mắt ra... nhìn trên người cô không còn mảnh vải che thân, bàn tay cô đang mơn trớn trên bờ ngực anh. Anh dùng hai tay nắm chặt tay cô, đôi mắt hung hãn nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Phụ nữ dâm loạn... ba năm qua đúng là em học được rất nhiều. - Hàn Thế Bảo đẩy Kelly nằm xuống ghế sofa mạnh bạo. - Người đàn ông kia... ba năm qua là bao nhiêu lần như thế này với cô hả...hả...

Kelly không đáp... quay gương mặt mình đi cắn răng chịu đựng...

Hàn Thế Bảo không mơn trớn cũng không kích thích cô như trước kia... chính là tiến vào người cô bằng sự tức giận khô khốc... khiến cô thể Kelly đau như xé từng lát thịt... Kelly chịu đựng không phát ra tiếng kêu... trên mặt chỉ nhắm lại đầy bi ai..

Hàn Thế Bảo chiếm lấy cô không một chút xót thương... Kelly đau đớn chịu trận phía dưới thân anh... cho đến khi con sói hoang buông tha cô thì cô cũng đã đau đến ngất đi.

Là anh hận cô... đã bỏ anh ra đi khi mạng sống anh cận kề nguy hiểm, là ba năm qua cô không quay về tìm anh lấy một lần. Là anh hận cô đã trốn quá kĩ khiến anh đi tìm mãi mà không thấy, là anh hận vì sao anh sống trong nhớ nhung còn cô lại hạnh phúc bên người đàn ông kia.

- Tiểu Hân.. đừng... đừng mang con gái tôi đi. - Kelly trong cơn mơ khóc ngất mơ sản...mà hét lên.

Hàn Thế Bảo uống cạn ly rượu trên bàn khẽ đi tới, nhìn Kelly đang nằm trên chiếc ghế sofa lạnh lẽo thì bế thốc cô lên đi về phía phòng mình. Đặt cô lên giường lớn, lau đi giọt nước mắt từ khóe mi cô, đặt trên trán cô một nụ hôn nhẹ.

- Xin lỗi em.

79. Chương 67

Kelly tỉnh giấc khi trên người đàn đau đớn, hạ thân rất buốt cộng những vết thâm tím trên người khiến cô càng xót thương hơn cho bản thân mình. Vì sao anh lại như vậy, biết là không thể anh cũng muốn biến thành có thể. Cô tỉnh lại đã không còn nhìn thấy Hàn Thế Bảo bên trong căn phòng nữa, mặc lại chiếc váy rơi dưới sàn Kelly muốn đi ra ngoài nhưng vừa đi tới cửa thì anh đã bước vào.

- Tỉnh lại rồi. - Thế Bảo lạnh lùng hỏi.

- Tôi muốn gặp Tiểu Hân. - Kelly cũng lạnh không kém.

- Chuyện về Tiểu Hân, tôi đã có quyết định. - Hàn Thế Bảo đi vào bên trong, ngồi lên chiếc ghế sofa mà đem qua cường bức cô tựa vào thoải mái toàn thân.

- Quyết định? - Kelly hỏi tiếp.

- Đó là con gái tôi, anh có quyền quyết định sao?

Hàn Thế Bảo nhếch môi cười đều, sau đó đưa mắt nhìn về hướng Kelly lại đáp:” Một mình em cũng không thể sinh ra con bé, huống hồ chỉ nó chính là con gái của tôi. Em nghĩ xem, con gái tôi tất nhiên tương lai sẽ do tôi định đoạt.”

- Tôi là mẹ Tiểu Hân, Tiểu Hân không có người cha như anh. - Kelly lắc đầu phủ nhận.

Hàn Thế Bảo đưa quãng lên bàn một túi hồ sơ đến trước mặt Kelly, sau đó lại cười nửa miệng mà nói:” Có hay không, không phải do em nói.”

Cô mở túi hồ sơ kia ra xem, chính là giấy tờ mới của Tiểu Hân. Con bé đã được sửa tên thành Hàn Bảo Hân và trở thành con gái của Hàn Thế Bảo, chỉ là vị trí tên người mẹ bị bỏ trống.

- Anh... anh... Tiểu Hân của tôi vì sao lại trở thành con anh được. - Kelly xé nát tập hồ sơ kia mà nói.

- Nếu làm như thế khiến em dễ chịu hơn, tôi sẽ in thêm vài trăm bản nữa cho em xé. - Hàn Thế Bảo cười khẩy. - Tiểu Hân ở với em tôi không an tâm, nhất là khi con gái bé bỏng của tôi đã gặp nguy hiểm xém chút mất mạng. Em nghĩ tôi còn tin tưởng mà giao con cho em ư.

- Anh... không phải chính hôm qua anh đã hứa... sẽ cho tôi gặp lại Tiểu Hân ư. - Kelly tức giận bước tới gần phía anh, nắm lấy cổ áo. - Một mình anh cũng không thể sinh ra Tiểu Hân được.

Hàn Thế Bảo bật cười, cái cô gái nhỏ này vì sao lại thích mang câu nói của anh ra mà bật lại anh như thế nhưng anh không cười thành tiếng mà chỉ nhìn sâu vào ánh mắt đang cực kì giận dữ của Kelly mà nói tiếp.

- Vì vậy, em phải nghe quyết định của tôi.

- Quyết định gì? - Tiểu Hân hiện tại đã bị mất trí nhớ, mọi thứ liên quan đến Tiểu Hân đều là những thứ mới mẻ của hiện tại. Và con bé chỉ có một mình tôi là cha.

- Mất trí nhớ ư... Tiểu Hân của tôi... - Kelly ôm mặt khóc, lo lắng cho con gái.

- Nhưng vì sao phải thay đổi, tôi là mẹ con bé... vì sao anh không ẹ con tôi nhận nhau.

- Tôi không muốn con bé biết cái quá khứ của nó. Có một người mẹ không xứng đáng, mang con gái sống cùng một người đàn ông khác để cha dưỡng dục với con bé tệ bạc... chút nữa đã lấy mạng con gái tôi.

- Không... không phải như vậy...

- Nếu em dám nói em là mẹ Tiểu Hân, tôi sẽ nói cho con bé biết... em là người mẹ xấu xa như thế nào, đã chia cắt tình cảm cha con ra sao, đã sống cùng một người không phải cha con bé để rồi con bé phải mang thương tích như vậy.

- Anh câm đi... tôi không có... không có... - Kelly hét lên lùi về sau một bước.

- Nếu em muốn được ở bên cạnh Tiểu Hân thì hãy ở lại Hàn gia. Ban ngày sẽ làm người hầu trong nhà, ban đêm... đến phòng tôi làm ấm giường. Nếu em không muốn, có thể bước ra khỏi nơi này bất cứ lúc nào... còn một khi đã quyết định ở lại thì đừng mong đến việc trốn đi cùng Hoàng Thiên Ân một lần nữa.

Kelly không tin rằng Hàn Thế Bảo lại đối với cô như vậy, cô không tin rằng anh lại nhẫn tâm chia cắt tình cảm mẹ con của cô như vậy. Nhưng Tiểu Hân ở lại Hàn gia cũng tốt, được cha ruột của con bé chăm sóc và bảo vệ cuộc sống của con gái cô sẽ sung sướng. Anh ta làm điều trái luân lý, tội ác đầy mình sẽ bị ông trời trừng phạt... còn cô chỉ cầu mong cho Tiểu Hân bình an vô sự.

- Tôi đồng ý...

Hàn Thế Bảo khẽ cười... dù có dùng cách tệ bạc nhất, dù có khiến cô căm phẫn anh nhất anh cũng muốn dùng mọi thủ đoạn khiến cô tự mình ở lại bên anh. Một khi cô đã muốn trốn đi anh cũng khó lòng giữ lại vì cô quá thông minh và mưu lược... chỉ còn cách, buộc cô tự mình buộc chân ở lại nơi này cùng anh.

- Tôi... tôi muốn gặp Tiểu Hân. - Kelly khẽ nói.

- Thân phận của cô là người hầu, cô đừng quên điều đó. Tiểu Hân là tiểu thư nhà họ Hàn, cô nghĩ mình có thể đến gần sao. Cô chỉ được phép đứng từ xa nhìn con bé. - Hàn Thế Bảo nói.

- Tôi hiểu rồi. - Kelly cuối đầu khuất phục.

- Cô là người thông minh mà. - Hàn Thế Bảo nói xong, sau đó đi ra ngoài gặp vị quản gia mà nói.- Đây là người hầu đặc biệt của tôi, bố trí phòng cô ta bên cạnh phòng tôi để tiện sai bảo...

- Vâng, tôi hiểu.

Biệt thự Hàn gia rộng lớn, người làm thì khá đông nhưng công việc làm từ sáng đến chiều không hết. Kelly vất vả cùng mọi người làm việc nhà, cô cứ trong ngóng tìm bóng dáng Tiểu Hân nhưng không thấy con bé, đành bạo gan hỏi vị quản gia.

- Thím Trương, nghe mọi người nói tiểu thư Tiểu Hân rất thông minh lanh lợi và đáng yêu đúng không ạ.

- Cô lo việc của mình đi, tiểu thư hiện tại sức khỏe vẫn không tốt nên rất hạn chế ra ngoài. - Thím Trương nhìn lên lầu nói. - Cô là người làm, không được phép gọi là Tiểu Hân, hãy gọi là nhị tiểu thư hiểu chưa.

- Dạ, vâng. - Kelly khẽ gật đầu, Tiểu Hân của cô xem ra được bảo vệ thật an toàn rồi. Kelly nhìn lên phía mà thím Trương vừa nhìn lên, đoán chắc rằng phòng của Tiểu Hân của cô ở vị trí đó. Kelly khẽ mỉm cười, biết con mình bình yên cô đã cảm thấy an vui.

- Kelly, cô không chuẩn bị đồ ăn trưa mang vào công ty cho Hàn tổng sao? - Giọng thím Trương nhìn vào đồng hồ khẩn trương.

- Sao... phải mang vào The Win ư. - Cô không quên mình là người hầu đặc biệt của Hàn tổng sao, cô không biết mình phải làm gì ư. - Thím Trương nhíu mày khó chịu, xem ra phải đào tạo cô ta lại từ đầu.

- Vâng.... tôi... tôi sẽ chuẩn bị ngay. - Kelly nhanh chóng bỏ cây chổi trên tay mà chạy vào bếp. Kelly mở tủ lạnh đều không thấy đồ ăn, cũng không thấy thứ gì có thể nấu được.

Nhìn đồng hồ đã gần 11h, nếu đi chợ nữa sẽ không kịp mất, anh ta sẽ dùng lý do này mà ức hiếp cô nữa. Kelly nhìn thấy bên trong còn vào quả trứng, lại thấy con một ít rau củ phía dưới, cô liền mỉm cười mà nãy ra ý tưởng mới... chính là làm cơm cuộn theo kiểu Hàn quốc.

Kelly chuẩn bị nhiên liệu sẵn sàng thì người giao hàng cũng vừa mang rong biển đến giao. Cô vui vẻ đón nhận và bắt đầu chuẩn bị món ăn trưa cho Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo ngồi nhìn đồng hồ... sắp 12h nhưng vẫn chưa thấy Kelly đến thì trông đứng trong ngòai đi đi lại lại. Lâu lâu lại đi ra phía cửa mà nhìn ra, rất may Tú Anh hôm nay đã xin nghỉ phép... không lại bị hắt ta phát hiện mà châm chọc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Hàn Thế Bảo đang đi đi lại lại nhanh chóng chạy nhanh về phía bàn làm việc, mở tập hồ sơ vở như đang chăm chú đọc hợp đồng mới.

- Hàn tổng, tôi mang cơm trưa đến cho anh.

Anh bỏ cây bút trên tay xuống, đưa mắt lên nhìn Kelly rồi nhàn nhạt đáp:” Để đó đi.”

Kelly đặt hộp cơm trên bàn, sau đó ngồi lên chiếc ghế mà chờ đợi anh dùng cơm xong sẽ mang hộp về. Kelly ngồi đợi nhưng Hàn Thế Bảo như không để mắt tới... thật ra nhìn vào hợp đồng như vậy nhưng không đọc ra chữ nào.

- Hàn tổng, đã quá giờ trưa rồi... anh nên dùng bữa trưa đúng giờ. - Kelly nói, thật ra là cô muốn anh ăn cho xong để còn quay về.

Hàn Thế Bảo nghe xong liền mát dạ, chiếc bút quay quay trên tay đặt xuống bàn sau đó gấp tập hồ sơ kia lại mà đi về phía Kelly cũng hộp cơm trên bàn tiếp khách. Kelly vui vẻ mở hộp cơm kia ra, nhìn rất đẹp mắt và trông khá ngon. Hàn Thế Bảo là lần đầu ăn món này nên cảm thấy khá ngon miệng, anh ăn hết tất cả mà Kelly mang tới. Kelly cảm thấy rất vui, dù sao anh ta cũng tôn trọng món ăn mà cô chế biến.

- Món ăn hôm nay rất ngon, tôi khá hài lòng. - Hàn thế Bảo lau tay mà nói.

- Chào Hàn tổng, tôi xin phép ra về. - Kelly thu dọn mọi thứ, sau đó quay lưng ra về. Mái tóc dài của cô bay bay theo hướng Kelly quay đi tạc ngang qua mũi Hàn Thế Bảo... nhìn thấy bóng dáng của cô anh lại không thể kìm nén được mà dùng tay kéo cô mạnh lại khiến cô ngã vào lòng anh.

- Tôi muốn em. - Hàn Thế Bảo khẽ nói vào tai Kelly sau đó cắn nhẹ.

Kelly như nổi gai ốc khắp cả người muốn đẩy anh ra nhưng bàn tay anh đã đưa vào bên trong váy cô... mà thám hiểm.

- Ừm... Hàn tổng... đây là nơi làm việc... không được. - Kelly khó chịu nói.

- Tôi sẽ cho em biết thế nào là có thể. - Hàn Thế Bảo tốc chiếc váy Kelly lên... hai bàn tay xoa cặp mông tròn của cô... đôi môi anh vẫn chiếm lấy môi cô từ từ tiến xuống phía dưới... bàn tay không yên định một nơi/

Kelly cảm thấy nhục nhã ê chề... anh ta muốn cô hằng ngày tới đây chính là muốn làm nhục cô... Kelly khẽ rơi nước mắt...

- Á... á... - Hàn Thế Bảo bỗng hét lên, buông cơ thể Kelly ra.

- Có... anh... bị sao vậy. - Kelly nhìn thấy Hàn Thế Bảo nằm lăn ra vẻ rất đau đớn... Hàn Thế Bảo đưa tay lên ngực mình nằm lăn ra giữa sàn khá đau đớn...cộng thêm triệu chứng ho liên tục và hơi thở gấp gáp...

- Thế Bảo... anh sao vậy hả... Thế Bảo... - Kelly hoảng hốt... ôm lấy anh...

Xe cấp cứu mang đại boss của The Win đến bệnh viện trước sự kinh ngạc của toàn thể nhân viên... Một tổng giám đốc kiêu dũng nay lại phải nằm trên xe đẩy để đưa lên chiếc xe cấp cứu, đi phía sau là một cô gái vô cùng xinh đẹp nhưng nước mắt tràn mi... công thêm net‘ mặt vô cùng lo lắng.

- Bác sĩ, anh ấy bị bệnh gì ư?

- Là dị ứng... hôm nay cậu ấy có ăn trứng không?

- Trứng sao? - Kelly nhớ lại món cơm cuộn.. thì giật mình. - Anh ấy ăn khá nhiều trứng.

- Cậu ta bị dị ứng trứng khá nặng, có lẽ bản thân cũng biết tại sao lại còn dám ăn... thật là tuổi trẻ ngông cuồng. - Bác sĩ lắc đầu. - Hiện tại nguy hiểm đã qua đi rồi, nhưng không phải lúc nào cũng gặp may mắn như vậy... nhớ là không được phép ăn trứng.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ. - Kelly cúi mặt nói.

Tuấn Anh nghe tin Hàn Thế Bảo nhập viện liền nhanh chóng chạy đến bệnh viện thì gặp Kelly đang ngồi phía bên ngoài.

- Kelly, Hàn tổng bị sao vậy? - Tuấn Anh hốt hoảng nói.

- Tôi xin lỗi... - Kelly bỗng dưng khóc lớn. - Tôi không biết anh ấy bị dị ứng trứng, lại làm món trứng cho anh ấy ăn... hại Thế Bảo một chút nữa thì mất mạng.

- Không sao... không sao.. không phải lỗi của cô. - Tuấn anh vỗ về, cô gái này... đối với Hàn tổng là loại tình cảm gì, thật không thể hiểu rõ ràng.

Bác sĩ thông báo người thân được vào thăm, Tuấn Anh và Kelly cùng bước vào nhưng Thế Bảo vẫn còn đang hôn mê và được truyền nước. Nhìn gương mặt anh tái nhợt, có lẽ anh đã rất đau...

Kelly nắm lấy tay Hàn Thế Bảo, ngồi bên cạnh anh mà khóc không ngừng. Tuấn Anh không tiện làm phiền, đã biết tình hình Hàn tổng không còn nguy hiểm thì lặng lẽ ra về. Kelly đưa bàn tay vuốt mái tóc của anh mà khẽ mỉm cười: "Nếu anh không phải anh trai tôi, có phải tốt biết bao... Tiểu Hân đã khiến tôi dừng chân thù hận... nhưng lại khiến anh và cả tôi gây ra tội lỗi không ai có thể chấp nhận."

Tuấn Anh bước ra khỏi bệnh viện lớn nhìn thấy Hải Yến và Mạc Kính Hoàng đang từ bên trong một chiếc xe hơi đặc tiền bước xuống. Tuấn Anh nép vào một bên không lộ mặt, nhìn thấy nét mặt Hải Yến đi với họ Mạc kia không một chút khí sắc thì khẽ cười.

Đợi bọn họ đi vào bên trong, Tuấn Anh bước ra mà đi về phía xe mình... nhìn lại phía sau lại khẽ nói: "Triệu Hải Yến ơi là Triệu Hải Yến... em vẫn không chịu thay đổi cái bản tính ngang bướng ngày nào. Em muốn trả thù tôi ư, ờ là em đang tự dày vò bản thân em thôi. Nhưng em an tâm, tôi sẽ nhanh chóng giải thoát em."

80. Chương 68

Tại một vùng quê yên bình, chiếc xe hơi đặc tiền hiếm thấy xuất hiện mọi người ai nấy đều ngước mắt nhìn về phía chiếc xe sang trọng kia.

- Xe hơi lại về làng ta, có lẽ là con trai bác sĩ của bà Hà. - Một người dân trong vùng lên tiếng.

- Ở nơi chúng ta ngoài nhà họ ra còn ai lại có thể đi trong chiếc xe hơi đẹp như vậy. - Mọi người chắc mỷ như vậy vì chiếc xe kia dừng gần nhà của Hải Minh.

Trên xe, An Nhiên bước xuống tháo cặp mắt kính trên mắt xuống nhìn xung quanh, cô đã rời xa nơi này khá lâu hiện tại mọi thứ đều khá xa lạ. Người trong vùng nhìn An Nhiên soi mói, chính là không nhận ra cô chính là con gái của người phụ nữ đáng thương trong ngôi nhà kia.

Tiếp theo là Tú Anh bước xuống với bộ trang phục tây âu vô cùng lịch lãm khiến mọi người trầm trồ ngước nhìn.

- Bọn họ là ai vậy nhỉ, là bà con xa của bà Hà sao?

- Nhìn họ thật là sang trọng.

An Nhiên bước vào bên trong nhà mình trước sự kinh ngạc của mọi người đang đứng xung quanh. Bọn họ chính là đang bước vào căn nhà cũ kỹ của người phụ nữ rất ít khi qua lại với hàng xóm, nghe đâu trước kia bà ta có một đứa con hoang nhưng hiện tại đứa trẻ kia lưu lạc nơi nào đã từ rất lâu không quay về thăm mẹ lấy một lần.

Bên trong căn nhà là một người phụ nữ đã có tuổi đang nằm trên giường, cơn ho kéo dài không ngớt. Tuy vậy trên gương mặt kia vẫn thấm nét phong sương và sở hữu một vẻ đẹp mặn mà hiếm có. Có lẽ An Nhiên chính là thừa hưởng từ bà về nhan sắc hiện tại của cô.

- Nhiên Nhiên, có phải là Nhiên Nhiên của mẹ không? - Nhìn thấy An Nhiên bước vào trong bà liền mừng rỡ, đã từ rất lâu bà không được gặp lại con gái mình chỉ tìm hiểu qua báo chí.

- Tiền tôi gửi về cho bà, bà làm gì mà không xây lại nhà, không mua sắm trong nhà. Ngôi nhà này, có phải chỗ để con người ở không hả? - An Nhiên nhìn mọi thứ xung quanh trống trơn, khung cảnh nghèo nàn mà xót xa... nhưng cô không muốn thể hiện tình cảm cho người mẹ này.

- Tiền con gửi về ta vẫn cất giữ, đợi khi con lấy chồng mà có của hồi môn cho con. - Bà khẽ rơm rớm nước mắt mà nói.

- Tôi không cần. - An Nhiên khẽ rời nước mắt, sau đó bỏ chạy ra ngoài sân mà khóc.

Mẹ của An Nhiên nhìn thấy Tú Anh đi cùng con gái liền nghĩ đây chính là bạn trai của Nhiên Nhiên của bà. Bà nhanh chóng đi đến chiếc bình nước cũ kĩ, rót một ly nước đặt lên bàn mời Tú Anh.

- Cậu có phải là bạn trai của Nhiên Nhiên nhà tôi không? - Bà hiền từ hỏi. - Tôi đã nhìn thấy hình cậu và con bé trên các tờ báo.

- Chào bác, cháu tên là Hà Tú Anh. - Tú Anh lễ phép chào hỏi.

Một cơn ho lại kéo đến khiến bà không kiềm nén được nữa mà ho sặc sụa, Tú Anh vội đến vỗ lưng cho bà, ánh mắt ra vẻ lo lắng.

- Cháu đưa bác đến gặp bác sĩ, cứ để thế này có vẻ không ổn. - Tú Anh đỡ mẹ An Nhiên ra ngoài mà nói.

- Ta biết bệnh của mình có đi đến gặp bác sĩ cũng không khỏi, chỉ gây thêm tổn tiền của Nhiên Nhiên. Con bé vất vả kiếm tiền, ta đâu thể hoang phí tiền của con bé. Tôi nghiệp Nhiên Nhiên từ bé đã bị người trong vùng xa lánh, đến khi lớn lên hận nơi này, hận ta đến mức không muốn quay về. - Mẹ An Nhiên khẽ lau nước mắt. - Cậu Hà, ta hy vọng cậu hãy bao bọc Nhiên Nhiên, đừng khiến con bé phải chịu thiệt thòi... cái nghề con bé theo... cũng quá phức tạp, ta chỉ sợ Nhiên Nhiên của ta phải chịu đau thương.

Tú Anh chỉ im lặng lắng nghe, anh đâu thể vô tâm mà nói rằng mối quan hệ giữa anh và cô con gái như ngọc như vàng của bà chỉ hình thức. Bà ấy bị ốm nặng như vậy cũng nghĩ cho con gái, còn cô gái kia... không hề quan tâm đến tâm tư của mẹ mình.

- Con và Nhiên Nhiên ở nhà, ta ra chợ mua gì đó về nấu cho các con ăn... ngày xưa Nhiên Nhiên rất thích món bún đậu do bác nấu, con ở nhà chơi ta đi rất nhanh. - Nói xong, bà xách túi bước ra khỏi nhà vội vàng đi.

An Nhiên ngồi phía ngoài sân mà khóc, Tú Anh từ phía trong bước ra ngoài nhìn cô gái kia đã ép về đến nhà vẫn còn cố chấp không thăm hỏi mẹ mình.

- Mẹ cô bị bệnh khá nặng, cô không nghĩ đến việc mang bà ấy lên thành phố lớn chữa trị sao? - Tú Anh ngồi bên cạnh nói.

An Nhiên không đáp, ánh mắt buồn rười rượi nhìn về phía trước.

- Bà ấy dù có bệnh đến chết cũng lo nghĩ cho cô, cô lại không nghĩ cho bà ấy sao, bà là mẹ cô đó. - Giọng nói pha chút giận dữ.

- Từ nhỏ vì bà ấy làm nghề không trong sạch mới sinh ra tôi, ngay cả cha là ai tôi cũng không biết. - An Nhiên cười khẩy trong nước mắt. - Tôi phải sống trong sự khi bỉ của mọi người, tôi đến trường đều bị xa lánh từ bé đến khi cả hết cấp 3. Bọn con trai trong trường đều thích động chạm vào người tôi, xem tôi như trò đùa vì bọn chúng nói rằng mẹ tôi là “gái” thì tôi cũng giống mẹ mình. Lúc ấy chỉ có anh Hải Minh ra sức bảo vệ tôi, anh ấy là người duy nhất không xem thường tôi.

- Là người đàn ông tôi đã vài lần gặp. - Tú Anh hỏi.

An Nhiên gật đầu nói tiếp.

- Nhưng anh ấy cũng không bảo vệ tôi mãi được, cái ngày mà Hải Minh lên thành phố lớn để theo học đại học... một tên côn đồ đã chặn đường và cưỡng bức tôi... khi đó hắn ta đã cười ghê tởm và nói rằng... cuộc đời tôi cũng giống mẹ của tôi chính là “ gái” mà thôi. Nhục nhã hơn, hắn còn quăng tiền sau khi hành xử xong... những đồng tiền kia tôi đã dùng nó mà lên thành phố lớn để tìm anh Hải Minh và tự mình đứng lên vị trí hôm nay.

Tú Anh cảm thấy xót thương cho An Nhiên, đó có phải là lí do mà cô không muốn quay về nơi này... nơi mà có quá nhiều kí ức đau thương của cô. Tú Anh đưa tay lau đi giọt nước mắt của An Nhiên, cô tựa đầu vào vai anh... muốn được anh che chở.

- Tú Anh, có phải anh rất xem thường tôi đúng không. Nghĩ rằng tôi vì hám danh lợi mà bám theo Hàn tổng,

Tú Anh lắc đầu đáp:” Trước kia tôi đã nghĩ vậy, nhưng hiện tại tôi không muốn nhắc tới việc đó... đó là một quá khứ không nên nhớ tới.”

- Vì sao anh lại nhường Hạ Tuyết cho Win, tôi nghĩ anh rất yêu em ấy.

- Trong chuyện tình cảm không có khái niệm nhường, chỉ là tôi cảm thấy họ phù hợp dành cho nhau, họ không thể thiếu nhau.

An Nhiên khẽ cười.

- Anh là người đầu tiên tôi tâm sự về đời tư của tôi, vì tôi tin tưởng anh. - An Nhiên mỉm cười đứng lên. - Tú Anh, tôi thích anh... chúng ta có thể không bao giờ tuyên bố chia tay được không?

Tú Anh ngước mắt lên nhìn An Nhiên... đây là lần đầu tiên trong đời một kẻ đào hoa như anh... được một cô gái ngỏ lời.

- Anh không cần vội đâu... tôi sẽ đợi anh trả lời. - An Nhiên nói xong thì bước vào trong nhà.

Hàn Thế Bảo tỉnh lại, trong người vẫn còn cảm giác buồn nôn đến khó chịu. Cô gái kia đã cho anh ăn phải thứ gì khiến anh như muốn ngừng thở, khi anh mở mắt ra nhìn thấy Kelly đang nằm gục trên tay mình mà ngủ, bàn tay vẫn còn nắm lấy tay anh.

- Anh tỉnh lại rồi ư. - Cô thấy anh nhúc nhích bàn tay liền vội tỉnh lại.

- Em đầu độc tôi sao? - Hàn Thế Bảo trêu chọc.

- Xin lỗi... tôi không biết anh không thể ăn trứng được. Món ăn hôm qua, có rất nhiều trứng.

- Được rồi, không biết không có lỗi. - Anh nhìn cô ra vẻ biết lỗi cảm thấy vô cùng đáng yêu, đưa bàn tay xoa đầu cô. - Gọi Tuấn Anh đến đưa tôi về, tôi ghét nhất là ở bệnh viện. - Anh đã nằm trên giường bệnh 2 năm càng khiến anh chán ghét cái mùi thuốc sát trùng kinh dị.

- Nhưng... anh vẫn còn yếu lắm. - Kelly lo lắng nói.

- Thật sự còn yếu sao? - Hàn Thế Bảo kéo Kelly lại gần mặt mình khẽ nói. - Tôi hiện tại có thể khiến em mê mết dưới thân, em có muốn kiểm tra không?

Kelly đỏ mặt, tên sói lang biến thái này... chỉ biết ức hiếp cô là giỏi.

- Tôi... tôi đi gọi Tuấn Anh đến đón. - Kelly đẩy tay anh ra, thoát khỏi vòng tay anh ra ngoài.

Hàn Thế Bảo thấy Kelly ra ngoài thì khẽ nhăn mặt... trong bụng khó chịu không yên nhưng anh thật sự không muốn ở lại nơi này một chút nào.

Chiếc xe lái về biệt thự Hàn gia, cô đỡ anh xuống xe và đi vào bên trong nhà lớn liền thấy Tiểu Hân đang ngồi chơi đồ chơi giữa nhà. Cô chỉ muốn chạy nhanh tới ôm lấy con gái nhưng nhìn ánh mắt Tiểu Hân nhìn cô như người xa lạ, cô lại nhớ đến tình trạng của con bé. Tiểu Hân nhìn thấy anh liền buông đồ chơi trên tay chạy đến ôm anh/

- Baba, vì sao đêm qua baba không về ru con ngủ, con đã không ngủ được khi không có baba ru đó. - Tiểu Hân trách Hàn Thế Bảo.

- Baba xin lỗi... baba đã không hoàn thành nhiệm vụ với bé cưng, baba có món quà đền cho bé cưng đây.

Tiểu Hân nghe có quà liền tỏ ra thích thú, đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh không chớp mong chờ.

- Đây... - Hàn Thế Bảo lấy trong túi ra một sợi dây chuyền hình cỏ bốn lá quen thuộc. - Bé cưng của baba có thích không.

- Đẹp quá đi, con rất thích. - Tiểu Hân được Hàn Thế Bảo đeo sợi dây chuyền kia vào cổ thì tò ra thích thú, sau đó ôm chầm lấy anh. - Baba bế con lên phòng nhé, con muốn ngủ cùng baba.

Hàn Thế Bảo vui vẻ ôm Tiểu Hân lên phòng, cô đứng im nhìn con gái mình đang vô cùng vui vẻ hạnh phúc tại nơi này. Càng bất ngờ hơn là Hàn Thế Bảo đã tìm lại được sợi dây chuyền kia, vì có quá nhiều việc xảy ra nên cô đã quên mất việc đi chuộc lại nó. Sợi dây có rất có ý nghĩa hay sao?

- Cô Kelly, cô vì sao lại có thể làm việc khinh suất như vậy, lần này chủ nhân không sao nên họ không truy cứu, tôi cũng không thể bỏ qua cho cô. - Thím Trương đợi Hàn Thế Bảo đi khuất liền nói/

- Tôi xin lỗi, là tôi không biết... - Kelly cúi đầu nói.

- Ngày mai cô phải lau dọn toàn bộ cửa kính của biệt thự, sau đó chùi tất cả WC bên trong biệt thự... đây là hình phạt cô phải nhận lấy khi gây ra chuyện lớn như vậy.

- Vâng, tôi sẽ hoàn thành.

Thím Trương khó chịu nhìn Kelly sau đó bỏ đi vào phía sau nhà, cô khẽ thở dài... là ma củ bắt nạt ma mới sao.

Buổi tối cứ nghĩ rằng anh sẽ ngủ cùng con gái, cô sẽ thoát khỏi sự ức hiếp của anh nên cô an tâm nghỉ ngơi chuẩn bị cho ngày mai làm việc mệt mỏi đây. Nửa đêm khi cô đã chợp mắt ngủ, một bóng đen bước vào căn phòng nhỏ bé dành cho người giúp việc.

Hàn Thế Bảo tiến lại gần Kelly đang nằm trên giường ngủ. Cô mặc một chiếc váy ngủ khá mỏng manh vì thời tiết gần đây khá nóng bức. Toàn thân tỏa ra mùi hương gợi cảm, thân thể thoải mái quyến rũ...

- Kelly... Kelly... - Hàn Thế Bảo khẽ gọi nhỏ vào tai Kelly, sau đó dùng lưỡi liếm vành tai cô khiêu khích.

- Ừm... Thế Bảo... đừng mà... - Kelly nghĩ mình đang trong cơn mơ nên ngọt ngào gọi lại.

Anh nghe những lời ngọt ngào kia lại bị kích tình ghê ghớm... anh chỉ muốn chiếm lấy cô không muốn rời xa... nhìn thấy cô như sói nhìn thấy cừu ngây thơ... Bàn tay anh không yên đặt lên hai bầu sữa kiêu hãnh, bờ môi hôn lấy môi cô chiếm hữu... đôi môi từ từ tiến xuống phía dưới thì bàn tay cũng lùi về cặp mông căng tròn kia.

- Thế Bảo... đừng như vậy... đừng... - Kelly mệt mỏi không tỉnh lại... cứ ngỡ mình đang chìm đắm trong giấc mộng tình ái kia.

- Tôi muốn em... Kelly . - anh không những không dừng lại... tiếp tục không ngừng trên cơ thể quyến rũ của cô... toàn thân anh nóng hừng hực... gào thét lên dục vọng bên trong.

Hàn Thế Bảo từ từ tiến sâu vào bên trong cơ thể Kelly khiến cô rên khẽ...anh càng bị kích thích mà mạnh mẽ hơn...

- Thế Bảo... anh vào đây từ khi nào chứ... - Kelly tỉnh giấc... đã thấy Hàn Thế Bảo trên thân.

- Tỉnh rồi sao... như vậy cũng tốt... - Anh hôn lên cổ cô. - Chúng ta cùng nhau tận hưởng, sẽ vui vẻ hơn.

Kelly không thể phủ nhận cảm giác kích thích khi ở bên anh... chỉ là cô không muốn khuất phục anh.

81. Chương 69: Tình Mẫu Tử

Hàn Thế Bảo đắp chiếc mềm mỏng qua người Kelly, cô gái của anh đã ngủ say trong men tình ái, nhìn cô ngủ trong lòng anh dâng lên một viễn cảnh hạnh phúc cùng cô và Tiểu Hân. Nhưng trước hết anh phải giải quyết những khuất mắt phía trước, để cô gái của cô không phải lưu tâm không còn phải sống trong hận thù.

- Tuấn Anh, tình hình Hoàng Thiên Ân sao rồi? - Hàn Thế Bảo ngồi trên bàn làm việc, đôi bàn tay anh rê con chuột trong máy tính.

- Đã có một chút dấu vết, hẳn ta có tên trong danh sách khách trong chuyến bay hồi tuần trước. - Tuấn Anh đáp. - Hẳn đã tẩu thoát sang Mỹ.

- Sang Mỹ ư. - Hàn Thế Bảo không nhìn Tuấn Anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. - Ngày mai tôi với cậu sẽ đi Mỹ một chuyến, tôi muốn ghé thăm Hàn phu nhân một chuyến. - Anh hừ lạnh. - Tuấn Anh cậu biết không, muốn tiêu diệt một tổ chức... phải tìm kẻ cầm đầu mà tiêu diệt trước.

- Hàn tổng, ý anh là... - Tuấn Anh đưa ánh mắt nghi ngờ.

Hàn Thế Bảo gật đầu nhếch miệng cười.

- Xem ra bà ta chính là án binh bất động từ phía sau điều khiển người khác để hành động, Hoàng Thiên Phúc đang bị quản giáo trong tù, Hoàng Thiên Ân một mình không thể hành động, chắc chắn phải có thế lực khác nâng đỡ... không ai khác chính là Hàn phu nhân.

Tuấn Anh khẽ gật đầu... quay lưng đi để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai.

- Cậu gọi cho Tú Anh quay về đi. - Hàn Thế Bảo nhìn về phía lưng Tuấn Anh nói.

- Tôi hiểu rồi. - Tuấn Anh đáp.

Tú Anh đang cùng An Nhiên đi dạo quanh vùng quê của cô thì nhận được cuộc gọi từ Tuấn Anh, anh và An Nhiên tức tối quay về thành phố lớn. Vài ngày rong chơi nơi này, anh như quên hết mọi trách nhiệm của mình. Tú Anh phát hiện, khi anh bên cạnh An Nhiên anh cảm giác như mình to lớn hơn, như cô luôn cần anh che chở.

- Sắp tới tôi rất bận, việc công bố chia tay sẽ gây phiền hà cho tôi nên hãy để sau này tính đi. - Tú Anh vừa lái xe vừa nói.

An Nhiên nghe Tú Anh nói vậy thì rất vui, mặc dù anh nói rằng sợ phiền hà nhưng anh cũng đã không muốn tuyên bố chia tay.

- Tùy anh quyết định vậy. - An Nhiên đáp. - Nhưng anh phải nhớ những gì anh đã hứa với mẹ tôi đấy. - Cô khẽ cười.

Tú Anh không đáp, ánh mắt hướng về phía trước ra về tập trung lái xe. An Nhiên cũng quay mặt về phía cửa sổ, nhớ lại những việc đã xảy ra ở nhà cô.

- Cậu Hà, nhà quê dùng cơm đạm bạc mong cậu thông cảm. - Mẹ An Nhiên ái ngại nói.

- Bác đừng để ý đến cháu, cơm rất ngon. - Tú Anh đáp.

- Cậu Hà, cậu bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Dạ, cháu 31 tuổi

- Vậy là lớn hơn Nhiên Nhiên 3 tuổi nhỉ. Để ta xem... Nhiên Nhiên tuổi mao, cậu Hà là tuổi Tý. - Nói xong bà ái ngại nhìn An Nhiên.

An Nhiên nghe mẹ mình nói xong thì bị sặc, quả nhiên cô chưa hề nghĩ đến việc tuổi tác của cô và anh. Không ngờ cô tuổi mèo, anh lại là tuổi chuột...

- Mẹ... thời buổi giờ ai lại xem tuổi như mẹ chứ. - An Nhiên liếc nhìn Tú Anh nói.

- Vấn đề đó bác gái không cần lo ngại, con trước giờ chỉ tin vào duyên số không tin vào bói toán. - Tú Anh như không quan tâm. - Vả lại nếu như bác xem, thì là An Nhiên ước hiếp con, bác không cần lo... dù cô ấy ước hiếp con thế nào con cũng sẽ nhường nhịn.

An Nhiên một lần nữa phun cơm từ trong miệng ra mà ho sặc sụa... đúng quả nhiên anh ta chính là miệng lưỡi giỏi hơn tài, trước kia có từng nghe Hàn Thế Bảo nói qua nhưng cô không tin, hôm nay xem ra đã được tận tường.

- Haha, ta giao Nhiên Nhiên cho con... con nhất định phải khiến con bé là người hạnh phúc nhất. - Mẹ cô nhìn anh một cách tin tưởng,

Tú Anh buông chiếc đĩa trên tay mình, ngồi một cách đường hoàng mà đáp:” Bác gái an tâm, cô ấy là bạn gái con nên con tất nhiên sẽ yêu thương Nhiên Nhiên.”

An Nhiên là không nói lên được một lời nào, anh ta là đang nói thật hay chỉ là hoàn thành vai diễn... nếu như là diễn thì giải thưởng diễn viên xuất sắc kia là phải trao cho anh.

- Tuổi của Nhiên Nhiên không còn bé nữa, ta xem báo cũng biết hai đứa đã quen nhau khá lâu... ta hy vọng sẽ có cháu ẵm bông trước khi nhắm mắt xuôi tay.

- Mẹ... con là ca sĩ, kết hôn sớm sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp... mẹ đừng hối con. - An Nhiên vội nói, chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng không muốn anh mang nó ra là diễn kịch.

- À, ta không hối... không hối con. - Mẹ cô thấy cô hôm nay đang vui vẻ, không muốn con gái phật lòng. - Ăn nhiều vào, con càng ngày càng ốm.

- Con phải giữ dáng. - An Nhiên gấp thức ăn vào chén mẹ mình. - Con xin lỗi... vì đã không quan tâm mẹ thường xuyên.

Bữa cơm trùng xuống... nước mắt trên gương mặt có nhiều vết nhăn rơi xuống bát cơm nóng nhưng bên trong chan chứa tình thương.

An Nhiên không hề ghét mẹ... nhưng cô ghét những gì mình đã phải chịu đựng nên luôn tìm cách trốn tránh. Gặp Tú Anh, anh đã nói rằng anh rất nhớ mẹ anh... nhưng anh không còn cơ hội chăm sóc bà và khuyên cô nên tận hưởng những phút giây còn có mẹ bên cạnh. Tú Anh khiến cô thay đổi suy nghĩ, rằng cô mặc kệ những miệng đời dị nghị, rằng cô chỉ có một người mẹ trên đời và mẹ chính là người luôn nghĩ cho cô và thương yêu cô nhất... mà không hề có chút toan tính nào.

Trên bờ mi An Nhiên hiện tại lại khê rơi nước mắt... lần này về thành phố lớn cô nhất quyết sẽ sắp xếp mà đón mẹ cô về cùng chung sống. Nhưng năm tháng sau này, cô sẽ giành nhiều thời gian chăm sóc cho bà.

Tú Anh đưa An Nhiên quay về chung cư An Khang thì nhanh chóng lái xe về biệt thự Hàn gia, khi bước vào bên trong thì được người làm thông báo rằng Hàn Thế Bảo và Tuấn Anh đã đi chuyến sớm nhất có lẽ đã đến nơi

- Hàn tổng, anh lại bỏ hết công việc cho tôi ư. - Tú Anh gọi điện thoại cho Hàn Thế Bảo.

- Kelly đang ở nhà, cậu hãy thường xuyên quay về biệt thự để xem tình hình cô ấy và báo cáo sang cho tôi.

- Hàn Thế Bảo nói. - Nhưng... tuyệt đối đừng cho cô ấy biết cậu đang dõi theo. Được rồi hãy ngay hãy gửi mail cho tôi nhé. - Nói xong cúp máy.

- Hàn tổng... Hàn tổng... - Tú Anh lắc đầu... đúng là không có tương lai, bỏ đi không hề nhắc đến công việc ở The Win... chỉ lo ối người phụ nữ kia.

Từ bên trong thím Trương nhìn thấy Tú Anh liền bước ra kính cẩn chào hỏi.

- Cậu Hà, hôm nay cậu nghỉ ngơi ở biệt thự ư?

- Ừm, tôi đến The Win đã... tôi sẽ quay về, hãy chuẩn bị phòng cho tôi nhưng tuyệt đối đừng cho Kelly biết.

- Kelly... - Thím Trương hơi ngạc nhiên. - Là cô người làm mới.

- Người làm. - Tú Anh ngạc nhiên.

- Vâng, là người hầu đặc biệt của Hàn tổng.

- Ừm... đừng cho cô ta biết. - Tú Anh nhúng vai... thì ra là Hàn tổng thích chơi trò ngược đãi...sau đó quay ra xe chạy đến The Win mà giải quyết một núi công việc mà Hàn Thế Bảo để lại.

Kelly tỉnh lại thì trời sáng, chuyện đêm qua cứ như một cơn mơ... mà không phải là cơn mơ vì toàn thân cô như rã rời. Anh ta là như vậy, mỗi lần muốn chiếm lấy cô đều mạnh bạo không ngừng nghỉ mà.

- Có biết việc hôm nay của cô rất nhiều không, lại còn dám dậy muộn. - Thím Trương khó chịu nói.

- Tôi xin lỗi... - Kelly cúi đầu đáp.

Kelly bắt đầu công việc của mình, cô phải lau chùi tất cả cửa kính trong căn biệt thự này... nói đến cửa kính thì cô đang tự hỏi vì sao tên Hàn Thế Bảo đó lại lắp đặt nhiều cửa sổ như vậy chứ... lâu mãi không xong đến một nhòai. Khi hoàn thành xong nhìn đồng hồ điểm 11h trưa rồi... cô phải làm cơm mang vào cho anh ta, lần trước đã khiến anh như vậy hôm nay cô phải làm gì bồi bổ cho anh một chút. Cô vào bếp mang những đồ ăn đêm qua đã chuẩn bị sẵn ra chế biến, khi mọi thứ hoàn thành cô rời khỏi biệt thự thì thím Trương ngăn lại.

- Công việc chưa xong, cô lại muốn đi đâu hả?

- Tôi... tôi mang cơm đến The Win. - Kelly đáp.

- Hôm nay Hàn tổng không có ở công ty, cô không biết sao?

Anh ta không có ở công ty có ai nói với cô đâu mà cô biết, Kelly có một sự hụt hẫng trong lòng...

- Sáng sớm Hàn tổng và phó tổng đã bay sang Mỹ rồi, khoảng 2 tuần sau mới quay về.

Kelly bỗng dưng không hiểu vì sao trong lòng có sự buồn bã... sau đó đặt thức ăn vào trong tủ lạnh mà tiếp tục đi lau sàn nhà. Công việc cực nhọc nhưng cô không mệt... vì cô đang suy nghĩ về Hàn Thế Bảo... ba năm xa anh cô có thể kim lòng không muốn gặp nhưng vì sao hiện tại nghe anh đi hai tuần không gặp lại cảm thấy nhớ nhung... chẳng lẽ cô cũng giống anh chính là đâm ô loạn luân sao.

- Á... - Tiếng hét của trẻ con vang lên làm mọi suy nghĩ của Kelly bay đi mang cô về thực tại.

Tiểu Hân từ bên trong chạy ra ngoài... sàn nhà cô vừa mới lau nên rất trơn trượt khiến con bé té ngã. Kelly hoảng hốt nhanh chóng chạy đến ôm Tiểu Hân vào lòng lo lắng.

- Tiểu Hân, con không sao chứ.

- Tiểu Hân không sao? - Con bé nhìn cô đáp. - Cô là ai vì sao gọi con là Tiểu Hân, ở đây ai cũng gọi là nhị tiểu thư... chỉ có một mình baba gọi là Tiểu Hân.

- À không, ta xin lỗi... ta cũng phải gọi con là nhị tiểu thư. - Kelly lần đầu được gần gũi con gái kể từ khi Tiểu Hân gặp nạn thì rất vui mừng đến rơi nước mắt.

Tiểu Hân thấy Kelly khóc liền đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mi cô khẽ cười nói:” Cô bị đau ở đâu sao, cô ngoan... đừng khóc nhè... xấu lắm”

Kelly ôm chặt Tiểu Hân vào lòng hơn... đây chính là những lời cô hay nói khi Tiểu Hân bị té ngã khóc nhè trước đây... con bé có lẽ còn cảm giác thân quen.

- Kelly... ai cho phép cô ôm nhị tiểu thư hả. - Thím Trương bước tới hét lớn.

Kelly nhanh chóng buông Tiểu Hân ra... nếu thím Trương báo lại với anh ta... anh ta có thể vì cố đó mà cấm cô không được nhìn thấy con gái mình.

- Tôi... tôi...

- Phù thủy. - Tiểu Hân nhìn thím Trương mà nói.

- Nhị tiểu thư... - Thím Trương bắt ngờ.

- Ta không thích phù thủy, không thích phù thủy... mau đi đi... mau đi đi.. - Tiểu Hân hét lên khiến người làm trong nhà bắt ngờ chạy đến.

Thím Trương xấu hổ bỏ đi... Tiểu Hân được đưa vào phòng còn Kelly thì đứng nhìn con gái mà mỉm cười...

Buổi tối không có Hàn Thế Bảo hát ru Tiểu Hân không chịu ngủ, cô bé cứ thế mà khóc lớn đòi baba. Kelly nghe tiếng con gái khóc lòng nóng như lửa đốt... bao nhiêu người vào hát ru nhưng con bé đều đuổi ra ngoài nhất định không chịu.

- Thím Trương, cho con vào ru tiểu thư... con hứa sẽ làm tốt.

- Cô thì làm được gì, bao nhiêu người đã có con nhỏ đều không thể làm được.

- Con hứa sẽ làm tốt mà... tiểu thư khóc nhiều như vậy sẽ bệnh5 mất.

Mọi người lo lắng nói một lúc thì thím Trương kia mới cho Kelly vào trong phòng Tiểu Hân... Tiểu Hân đang khóc lớn trên giường nhìn thấy Kelly liền hỏi.

- Baba... baba con đâu?

- Tiểu Hân ngoan... mau lại đây cô sẽ hát ru con.

- Con muốn baba....

Kelly không đáp khẽ cất giọng hát của mình... Tiểu Hân nín khóc lắng nghe giọng hát này, vì sao lại thân quen mà êm ả như vậy. Cô bé đi lại nằm vào lòng Kelly mà nhìn cô như một cô tiên hiền từ, sau đó đôi mắt thiên thần của Tiểu Hân nhắm lại chìm vào giấc ngủ.

Hàn Thế Bảo sau khi đọc báo cáo của Tú Anh liền khẽ cười:” Tình mẫu tử... thật thiêng liêng.”

82. Chương 70: Em Nhớ Tôi Ừ?

Câu chuyện giữa Win và Hạ Tuyết lắng xuống vì người phụ nữ bị ả kia không ai biết cô là ai,, và cả hai người trong cuộc đều không lên tiếng về vấn đề này. Nhưng mọi người đều cảm thương cho Hạ Tuyết và các người hâm mộ cô đều lên tiếng về việc cô nên chia tay Win, trước khi nhận hậu quả như An Nhiên. Họ mang An Nhiên ra vấ so sánh về hai câu chuyện của hai cô gái, cả hai cô đều có mối quan hệ cùng Hàn gia. Ngày trước Hàn Thế Bảo tổng giám đốc The Win đã đối với An Nhiên thế nào, hôm nay con trai của anh khiến mọi người đều nghi ngờ về khả năng anh ở bên cạnh Hạ Tuyết. Những điều này ảnh hưởng không nhỏ đến các hợp đồng của Hạ Tuyết, cũng như kinh doanh của The Win vì người hâm mộ lại đẩy lên phong trào tẩy chay The Win vì cha con nhà họ Hàn.

- Thư kí Hà, dạo này việc kinh doanh các cửa hàng của The Win có doanh thu rất thấp. Chính là vì chuyện giữa Hàn thiếu gia và bạn gái... không hiểu sao họ lại đổ lỗi cho The Win chúng ta. - Giám đốc kinh doanh ừ ừ đến tìm Tú Anh.

Tú Anh nhìn qua bảng báo cáo doanh thu, quả nhiên thấp hơn tháng vừa rồi đến một nửa. Đây tuy không phải là thể mạnh của The Win nhưng nó thu về lợi nhuận không nhỏ. Tú Anh đưa bảng báo cáo kia về phía giám đốc điều hành mà nói.

- Được rồi, sắp tới cứ cho sản xuất lô hàng mới. - Tú Anh ung dung đáp.

- Thư kí Hà, tôi e không ổn... hàng vừa nhập còn chưa bán được....

- Giám đốc Trương, anh không tin tôi ư. - Tú Anh đưa mắt nhìn vị giám đốc có tuổi kia. - Tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Vị giám đốc kia tất nhiên khi nghe Tú Anh nói vậy thì không dám nói điều gì. Ông đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc gương mặt cau có rõ rệt, cậu ta đúng là ngựa non háu đá, công ty đang thua lỗ lại ép ông nhập thêm hàng... lần này Hàn tổng quay về ông sẽ báo cáo lại.

Tú Anh dùng điện thoại riêng mà gọi cho Win, lần này là cậu ra gây ra chuyện thì tự cậu ta phải giải quyết. Báo chí cũng thật ác miệng, nói cứ như là họ đang sống trong nhà họ Hàn này... cha nào con nấy ư... cũng hy vọng Win tài giỏi như HẠn tổng.

- Chú gọi tôi đến có việc gì sao? - Win bước từ trong cửa thang máy bước ra.

- Cậu và Hạ Tuyết thế nào rồi?

- Chuyện đó... chú đừng quan tâm. - Tâm trạng Win buồn bực, chính là Hạ Tuyết trở nên ngang bướng không chịu hiểu.

- Tôi đâu có thời gian quan tâm đến việc tình cảm của hai người, tôi muốn biết việc này vì sự phát triển của The Win.

- The Win và việc riêng tư của tôi có liên quan ư.

- Vậy là cậu không đọc báo ư... vấn đề của cậu khiến dân tình tức giận và liên tưởng đến việc của Hàn tổng và An Nhiên.

Tú Anh đưa một bảng báo cáo tài chính của The Win thắng vừa rồi đến trước mặt Win, Win cầm trên tay nhìn qua thì có đôi chút bất ngờ. Đây là lần đầu tiên anh thấy kinh doanh tệ như vậy trong gần 2 năm làm việc tại nơi này.

- Đây là thời trang độc quyền của The Win... cậu và Hạ Tuyết sẽ cùng nhau chụp hình làm mẫu đại diện.

- Chụp hình ư.... - Win nhăn mặt, anh chưa bao giờ nghĩ mình lại phải làm việc này. Anh chính là ghét nhất chụp ảnh.

Tú Anh nhìn thấy nét mặt không vui của Win thì nói tiếp.

- Đây là cách tốt nhất để lấy lại khách hàng, cộng với việc hàn gắn tình cảm của hai người. Đây chính là cơ hội tốt, quyết định vậy đi hai ngày nữa buổi chụp hình sẽ bắt đầu... chuẩn bị tinh thần một chút vì sẽ có phóng viên đến.

Win không đáp mà bỏ ra ngoài, lần này một phần cũng do lỗi của anh nên mới khiến The Win gặp tình trạng như vậy. Hiện tại chính là anh không có lí do nào để từ chối, Hạ Tuyết cũng diễn viên do The Win quản lí, cô ấy có lẽ cũng không thể từ chối.

Tại buổi chụp hình của The Win trong một studio nổi tiếng. Trang phục mặc trên người Hạ Tuyết và Win đều là những sản phẩm mới nhất chưa tung ra thị trường của The Win, cả trang sức đeo trên người họ đều tôn lên vẻ sang trọng quý phái. Hạ Tuyết và Win ngồi trong phòng trang điểm, cả hai dường như không tìm được tiếng nói chung. Win không thể giải thích cho HẠ Tuyết hiểu mối quan hệ giữa anh và Kelly... anh cảm thấy càng giải thích cô càng hiểu nhầm anh.

- Win, thật không thể tin anh có làn da còn đẹp hơn cả con gái... - Chuyên gia make up ở nói.

Win không đáp, Hạ Tuyết đưa mắt nhìn qua cô gái gọi là chuyên viên make up kia đang nhìn ngắm Win mà thèm thuồng. Cô không nói gì buồn bã bỏ ra ngoài, anh ta chính là không thể kiên quyết từ chối các cô gái xung quanh, nhìn ánh mắt cô nhìn anh cô cũng có thể hiểu... cô không tin rằng anh không hiểu.

- Em không chuẩn bị, sao lại ra đây? - Tú Anh vừa đi đến cửa thì gặp Hạ tuyết đang bước ra.

- Em muốn hít thở một chút... thật ngọt ngào. - Hạ Tuyết tựa người vào tường mà nói.

Tú Anh nhìn vệt phấn trên má cô hơi lem liền đưa tay lên bờ má cô mà bôi đi, vô tình Hạ Tuyết lại đưa ánh mắt mình nhìn anh, cô chính là không muốn có điều gì quá thân thiết cùng Tú Anh. Chuyện cũ tuy đã qua, cảm giác của cô đang rất khó chịu khi Win thân mật cùng Kelly... còn cô vô tình thân mật cùng Tú Anh thế này chẳng khác gì mang lại cảm giác ấy cho Win sao.

Hạ Tuyết hơi nghiêng mặt không để Tú Anh chạm vào, đôi môi khẽ cười trừ.

- Mặt em dính gì sao?

- Không, chỉ là vết phấn hơi lem một chút... để anh gọi chuyên gia đến make up cho em. - Tú Anh khựng tay mình lại, một chút nữa là anh đã vô tình chạm vào cô... một người anh không nên gây thêm bất cứ hiểu nhầm nào.

Buổi chụp hình diễn ra với rất nhiều phóng viên các báo đài nên dù đang giận nhưng Hạ Tuyết và Win lại tỏ ra rất thân mật. Cô và anh kết hợp với nhau khá đẹp và tạo hình khá ấn ý khiến cho đội ngũ vô cùng thoải mái.

Trong giờ nghỉ ngơi Win và Hạ Tuyết chuẩn bị đi ăn trưa thì Kelly xuất hiện. Cô mang cơm đến cho cả đoàn làm việc, các phóng viên nhìn thấy cô liền nhận ra dáng vẻ quen thuộc trên mặt báo. Họ đổ xô đến phỏng vấn nhưng bị người của Tú Anh ngăn lại.

- Mọi người tập trung ở phòng tiếp khách... chúng tôi sẽ có câu trả lời chính thức.

Hạ Tuyết đợi các phóng viên đi hết liền đi về phía Kelly mà hỏi.

- Cô Kelly, chuyện này là thế nào?

Kelly lắc đầu, buổi sáng chỉ nghe thím Trương căn dặn phải làm những phần ăn này mà mang tới địa chỉ này... cô cũng không hề hay biết chuyện lần đó cùng Win tại bệnh viện lại to chuyện như thế.

- Là tôi kêu cô ấy đến... điều gì cũng nên ba mặt một lời. - Tú Anh không muốn Win và Hạ Tuyết duy trì tình trạng tránh mặt nhau như vậy.

- Có việc gì sao? Ba mặt một lời...? - Kelly khó hiểu.

Tú Anh kể lại những việc rắc rối vừa qua cho Kelly hiểu, là một người nhạy bén nên Kelly đang thấu hiểu những gì mà trong lòng Hạ Tuyết đang giữ... Không thể trách cô bé ấy, vì cô bé thật lòng yêu Win...Kelly đi về phía Hạ Tuyết nắm tay cô đi vào bên trong phòng thay đồ.

Win và Tú Anh đứng bên ngoài đợi, mỗi người đứng mỗi góc không ai nói với nhau một lời. Sự có mặt của Kelly kia, là làm mọi chuyện thêm rắc rối hay tháo gỡ mọi rắc rối... đó chính là nhờ vào cuộc nói chuyện giữa KEL và Hạ Tuyết.

Chưa đầy 10p sau thì Kelly và Hạ Tuyết bước ra khỏi phòng thay đồ, gương mặt Hạ Tuyết tươi tỉnh hơn và Kelly thì nhìn Tú Anh khẽ cười rồi gật đầu.

- Mọi chuyện xong rồi. - Tú Anh nói.

- Đã có chuyện gì xảy ra sao? - Kelly nhìn Hạ Tuyết nói.

- Không có chuyện gì cả, chúng ta đi ăn cơm thôi... - Hạ Tuyết đi về phía Win chủ động nắm lấy tay anh.

Win hơi ngạc nhiên... trước giờ chỉ là anh chủ động thân mật cùng cô gái này, lần này là dám tự mình đến nắm tay anh không chút ngượng ngùng, quả nhiên là cô Kelly lợi hại.

Tú Anh và Kelly bước phía sau...

- Cô đã nói gì? - Tú Anh cũng không kém tò mò.

- Chuyện của phụ nữ... anh không nên biết thì tốt hơn. - Kelly mỉm cười bước đi.

- Tốt nhất không nên nghe thì hơn. - Tú Anh khẽ cười đáp.

Tú Anh và Kelly gặp phóng viên để trả lời những câu hỏi liên quan... sự thật về Kelly là giáo viên cũ của Win nên khi gặp cô tại bệnh viện có đôi lời chào hỏi và cho cô đi nhờ về khách sạn. Sau đó là hình ảnh Hạ Tuyết và Win đang nắm tay nhau sánh bước đi, cùng nhau ăn trưa ngọt ngào... khiến hình ảnh của Win trở nên tốt đẹp.

Hàn Thế Bảo nhận được báo cáo công ty đã lấy lại phong độ, lượng hàng tiêu thụ chóng mặt vì bộ sưu tập mới nhất được hình ảnh tình tứ của Win và Hạ Tuyết quảng bá. Lại nói Win không phải là người mẩu nhưng xét về phía cạnh nào anh chính là ăn đứt.

Các tạp chí và các sự kiện liên tục đặt lời mời Win đến chụp ảnh và quảng bá cho thương hiệu của họ. Hiện tại Win lại là nam nhân hót nhất khi được các em gái vô cùng ngưỡng mộ. Hạ Tuyết lại thường đùa rằng:” Người yêu cô sắp trở thành đồng nghiệp mất rồi.”

Hằng đêm công việc cuối cùng của Kelly cũng là việc mà cô thích nhất chính là ru cho Tiểu Hân ngủ. Tiểu Hân rất quý người cô này, đêm nào cũng đòi cô ngủ lại với mình nhưng thím Trương nhất quyết không cho phép, bà ta nói rằng thân phận của Kelly sẽ ảnh hưởng đến Tiểu Hân. Kelly cũng không muốn gây cho thím Trương cảm giác cô hơn quyền bà nên cũng khuất phục nghe theo.

Hơn hai tuần trôi qua nhưng Hàn Thế Bảo vẫn chưa trở về, Kelly thời gian qua chính là thoải mái không cần đề phòng dè dặt, không bị anh ta ức hiếp nhưng... cô có cảm giác nhung nhớ anh, cô muốn nhìn thấy anh... muốn nghe giọng nói của anh, tệ hơn chính là cô nhớ đến nụ hôn tràn đầy chiếm hữu nhưng ngọt ngào của anh.

Kelly lắc đầu để đánh tan suy nghĩ loạn luân của mình, vì sao anh lại khiến cô như vậy. Vì sao lại ép cô ở bên cạnh để khiến cô hiện tại giống anh như vậy.

- Cô Kelly ơi, Tiểu Hân nhớ baba. - Tiểu Hân nằm trong lòng Kelly mà nói.

- Tiểu Hân nhớ baba, vậy cô Kelly gọi baba giúp Tiểu Hân nhé. - Kelly thật lòng muốn gọi cho anh, nghe giọng nói của anh nhưng không có lý do gì để gọi...

Tiểu Hân gật gật đầu... nghoe nguẩy hai bím tóc trên đầu..

Kelly nhấn số điện thoại của anh...

- Alo? - Hàn Thế Bảo nhìn thấy số điện thoại từ Hàn gia thì nghe máy.

- Ủm... tôi... là Tiểu Hân muốn nói chuyện với anh. - Kelly vội nói.

- Ủ! - Hàn Thế Bảo đáp.

Kelly đưa máy cho Tiểu Hân, Tiểu Hân vội nói riu rít với anh... sau đó đưa mắt nhìn Kelly rồi khẽ cười... sau đó ra vẻ bí mật chỉ dạ dạ vâng vâng. Nói một lúc thì Tiểu Hân cúp máy, Kelly thật sự rất muốn nghe giọng nói của anh, nhưng cô không biết phải nói gì với anh lúc này.

- Cô Kelly. - Tiểu Hân gọi.

- Cô đây. - Kelly âu yếm nói.

Tiểu Hân choàng tay ôm Kelly một cái sau đó hôn vào má cô rồi cười khúc khích:” Baba con nhờ con hôn cô một cái để cảm ơn cô đã thay baba ru con ngủ.”

Kelly khẽ đỏ mặt, tim cô bỗng dưng đập mạnh hơn... rằng anh cũng nhớ đến cô ư...

Đợi đến khi Tiểu Hân ngủ say... Kelly không tìm được sự nhớ nhung mà một lần nữa gọi Hàn Thế Bảo.

- Alo?

- Là.. tôi?

- Tiểu Hân chưa ngủ sao?

- Con bé ngủ rồi.

- Vậy lần này... là ai muốn tìm tôi. - Hàn Thế Bảo hơi nhếch cười.

- Là tôi. - Kelly khẽ đáp.

- Có việc gì sao?

- Không... tôi... tôi chỉ muốn hỏi... khi nào anh về. - Kelly chỉ muốn tự mắng chửi mình... cô lại hỏi những điều trong lòng muốn nhưng không thể hỏi.

- Em... nhớ tôi ư... - Hàn Thế Bảo đắc ý.

83. Chương 71: Không Tin Tưởng

- Hàn... - Tuấn Anh cùng bác sĩ bước vào vừa lên tiếng gọi thì Hàn Thế Bảo ra hiệu im lặng.

Hàn Thế Bảo không nhận được câu trả lời từ Kelly thì khẽ nói tiếp.

- Sẽ nhanh chóng thôi, hãy đợi tôi. - Hàn Thế Bảo nói xong thì cúp máy, vết thương trên vai buốt lên nhưng cố gắng nén cơn đau.

Kelly nghe tín hiệu cúp máy... cô đặt điện thoại lên bàn... đưa tay sờ lên bờ ngực vẫn còn đập mạnh.

- Hàn tổng, đến giờ thay băng rồi. - Tuấn Anh nói.

- Ừm... - Hàn Thế Bảo ngồi dậy cho bác sĩ thay băng vết thương trên vai.

Sau khi vị bác sĩ bước ra khỏi phòng Hàn Thế Bảo liền nhìn Tuấn Anh mà nói.

- Chúng ta không thể rời khỏi Mỹ sao, cậu liên hệ đại sứ quán chưa. - Hàn Thế Bảo nói.

- Thật không ngờ thế lực của bà ta bên đây rất mạnh như vậy... chúng ta lại quá khinh địch khi đơn thân độc mã sang đây. Bà ta giống như đưa câu ra và chúng ta đã cắn câu. - Tuấn Anh đáp. - Hiện tại ngoài nơi này, Hàn tổng anh không nên ra ngoài... người của bà ta đã bao vây nơi đây.

Hàn Thế Bảo tức giận hất đổ chiếc bàn bên cạnh... xem ra anh tính toán sai lầm. Chưa làm được gì đã bị trọng thương như vậy... thời gian qua chỉ điều trị vết sủng này mà mất hết thời gian, để một mình Tuấn Anh rất nguy hiểm.

- Hàn tổng, anh yên tâm đây là nhà của người bạn tri kỷ của tôi... nếu chúng ta không ra khỏi nơi này... Hàn phu nhân có ăn gan hùm cũng không dám đi vào nơi này.

- Ừm. - Hàn Thế Bảo suy nghĩ một chút. - Đừng cho bọn họ biết tình hình của chúng ta, tôi không muốn ai gặp thêm nguy hiểm.

- Tôi hiểu. - Tuấn Anh cúi đầu.

Hoàng Thiên Ân thắng thế cầm chân được Hàn Thế Bảo ở Mỹ thì nhanh chóng xuất cảnh quay về. Anh muốn đến xin lỗi Kelly và đón cô cùng Tiểu Hân qua Mỹ mà cùng nhau sinh sống... lần đó chính là anh không kiểm chế được, anh cũng vô cùng lo lắng cho tình trạng của Tiểu Hân... chẳng phải Hàn phu nhân đã hứa rằng sẽ không động tới Kelly và cô con gái sao... nếu như anh đứng về phía bà ấy.

Kelly được giao nhiệm vụ đi siêu thị để mua một số thực phẩm, Tú Anh nghĩ rằng Kelly hiện tại không muốn rời xa Tiểu Hân nên cũng khá lờ là không cho người đi theo cô, là anh một lần nữa đặt lòng tin vào Kelly.

Cô đang lựa chọn một số đồ dùng thì nhìn thấy Thiên Ân đang đi về phía mình, Kelly vô cùng hoảng hốt... cô sợ có người đi theo mình.

- Không cần lo, bọn chúng không theo dõi em. - Thiên Ân nói.

- Anh Thiên Ân... - Kelly nhớ lại chuyện lần đó, lùi về sau một bước.

- Kelly... anh xin lỗi... lần đó là vì anh ghen với Hàn Thế Bảo... là vì anh quá yêu em không muốn em đi cùng hần ta. Anh biết hần ta dùng Tiểu Hân ép em phải ở Hàn gia, hiện tại hần ta đang ở Mỹ, trong thời gian tới cũng không thể về lại. - Thiên Ân lỡ miệng.

- Không thể về... vì sao không thể về. - Kelly bắt ngờ hỏi.

- À... hần ta... hần ta có rất nhiều việc...nhưng không quan trọng. Quan trọng là em hãy cùng Tiểu Hân bỏ trốn khỏi Hàn gia đi... anh sẽ cho người đến đón em.

Kelly có chút nghi ngờ, dù công việc nhiều như thế nào nhưng nếu là Hàn Thế Bảo thì anh ta muốn đi đâu về đâu không ai có quyền cưỡng ép. Nhưng Thiên Ân lại không thể... anh ta vì sao lại không thể về. Cô có chút nghi vấn, Kelly là không tin tưởng vào Thiên Ân như xưa nữa...

- Thiên Ân... em không muốn đi cùng anh. - Kelly từ chối.

- Em ở lại Hàn gia vì cái gì chứ. - Thiên Ân nói. - Anh ta và em là anh em cùng cha khác mẹ... vì sao em còn cố gắng ở lại cùng anh ta. - Thiên Ân hét lên.

Kelly hơi khựng người... vì sao anh Thiên Ân lại biết điều này khi cô chưa hề nói với anh. Kelly càng nghi ngờ nhiều hơn... có phải Thế Bảo đã gặp chuyện gì ở Mỹ?

- Anh nói đúng... em không nên ở lại Hàn gia... hãy cứu em. - Kelly nhìn Thiên Ân nói.

- Đêm mai hãy tìm cách mang Tiểu Hân ra phía sau vườn... anh sẽ cho người đến đón cả hai.

Kelly khẽ gật đầu... muốn biết việc gì xảy ra thì cô phải liều mình đi theo Thiên Ân.

Buổi tối Kelly dỗ Tiểu Hân ngủ sớm hơn bình thường... cô mở cửa nhìn xung quanh, người làm hình như không muốn làm phiền giấc ngủ của tiểu thư nên tránh không đi xung quanh phòng này. Cô nhẹ nhàng bế Tiểu Hân vào trong lòng... vừa ôm Tiểu Hân ra ngoài thì nhìn thấy Tú Anh quay về cô liền nép vào trong vách tường.

Tú Anh nói chuyện đôi câu cùng người giúp việc rồi cũng bước vào trong. Kelly nhanh chóng mang Tiểu Hân ra sau vườn... người của Thiên Ân đã đột nhập sẵn chờ đợi. Kelly thoát đi nhanh chóng...

Hàn Thế Bảo nửa đêm nhận được tin dữ... rằng Kelly một lần nữa ôm con gái của anh bỏ trốn khỏi Hàn gia. Hàn Thế Bảo tức giận quên mất mình đang ở trong tình trạng không thể ra khỏi nơi này, quên cả sự đau đớn trên vai mà bước xuống giường đi ra khỏi phòng.

- Hàn tổng, anh muốn đi đâu. - Tuấn Anh nhanh chóng ngăn lại.

- Tôi phải về lại ... cô ấy... cô ấy lại muốn bỏ trốn ư... không được để cô ta trốn đi. - Hàn Thế Bảo mất bình tĩnh đáp.

- Không thể ra ngoài, chúng ta đang trong tình trạng khó khăn... nếu anh bước ra khỏi nơi này sẽ nguy hiểm đến tính mạng. - Tuấn Anh vội nói.

- Là Hoàng Thiên Ân... chính hắn ta đã dùng cách này cản đường tôi để đưa Kelly đi... KELLY... em một lần nữa dám bỏ trốn ư... - Hàn Thế Bảo tức giận đâm mạnh vào tường... trên ngón tay buông máu... vết thương trên vai bị động đổ máu... từng giọt rơi xuống sàn nhà lách tách.

Kelly lên máy bay cùng Tiểu Hân và Thiên Ân... cô muốn sang Mỹ để tìm Hàn Thế Bảo, muốn biết tình hình của anh bên đó... Còn Thiên Ân, anh là người tốt hay kẻ xấu cô cũng mặc kệ... cô phải tìm Hàn Thế Bảo.

- Cô Kelly, đây là đâu? - Tiểu Hân tỉnh lại trong vòng tay Kelly liền hỏi.

Kelly nhìn sang Thiên Ân đang ngủ liền khẽ nói trấn an:” Chúng ta đi tìm baba con, con chịu không?”

Tiểu Hân gật đầu, cô bé rất yêu thích cô Kelly... cô Kelly luôn đối tốt với cô, Tiểu Hân tin tưởng mà tiếp tục tựa vào bờ ngực Kelly mà tiếp tục ngủ.

Đến Mỹ, Thiên Ân đưa cô và con gái về ngôi nhà lớn của anh, cô không nói gì cũng không tỏ ra ngạc nhiên chỉ im lặng mà theo anh.

- Anh Thiên Ân, em tự lo được mà... em đã sống ở đây khá lâu mà. - Thấy Thiên Ân lo lắng mọi thứ thì Kelly nói.

- Anh quên mất nhỉ? - Thiên Ân cười nói ân cần.

- Em muốn cùng Tiểu Hân nghỉ ngơi một chút. - Kelly bước vào phòng nói.

- Kelly... hãy tha lỗi cho anh chuyện lần đó... anh hứa sẽ không bao giờ làm điều thiếu suy nghĩ như vậy.

Kelly không đáp chỉ gật đầu rồi quay bước vào trong phòng. Cô đặt Tiểu Hân xuống giường... sau đó lặng lẽ bước ra khỏi phòng... nhìn thấy Thiên Ân đang đứng ngoài phòng khách gọi điện cho ai đó.

- Vâng, tôi đã về lại Mỹ... tôi đưa cả Kelly và con gái về.

-

- Được rồi... có lẽ hẳn ta sẽ đang phát tiết lên vì điều đó. - Thiên Ân cười đắc ý. - Nếu hẳn ta mất bình tĩnh rồi khỏi nơi đó... chúng ta sẽ ra tay.

- ...

- Tôi hiểu rồi... nếu tôi ra tay, bà phải giữ lời mình đã hứa. - Thiên Ân nói.

Thiên Ân cúp máy khẽ nhếch môi cười đắc ý... Hàn Thế Bảo nếu biết Kelly đã bỏ trốn hẳn ta nhất định hẳn sẽ nóng lòng quay về khi đó chính là cơ hội cho anh ra tay giết chết hẳn.

Kelly nghe qua... người bọn họ nhắc tới chẳng phải là Hàn Thế Bảo sao. Nghĩa là anh Thiên Ân muốn giết Hàn Thế Bảo sao? Còn người ra lệnh cho anh là ai? có phải là Hàn phu nhân hay không?

- Không thể được, mình không thể vì mình mà anh gặp nguy hiểm như vậy. - Kelly quay lưng vào bên trong suy nghĩ... những gì Thiên Ân nói về Thế Bảo liệu có đúng là sự thật hay không?

Cả ngày hôm đó Thiên Ân đều không ra khỏi nhà khiến lòng Kelly còn lo hơn lửa đốt, cô muốn truy tìm manh mối Hàn Thế Bảo đang ở đâu. Điện thoại cô đã bị Thiên Ân vứt đi, nếu dùng điện thoại nhà thì anh ta sẽ biết. Kelly muốn chạy ra ngoài tìm cách liên lạc với anh, nhưng không thể đi... Kelly đứng ngồi không yên.

- Kelly, em chưa ngủ sao? - Thiên Ân nhìn thấy Kelly bước ra ngoài phòng liền nói.

- Em hơi khó ngủ, có lẽ vì lạ chỗ. - Cô khẽ đáp.

- Chúng ta sẽ sống ở đây, nơi này tốt hơn cái vùng hoang sơ kia... gia đình ba người chúng ta sẽ sống hạnh phúc. - Thiên Ân nắm bàn tay Kelly mà mơ về viễn cảnh tương lai.

Kelly không rút bàn tay mình ra, ánh mắt cô nhìn Thiên Ân... vì sao người mà cô tin tưởng nhất lại chính là người lừa gạt cô nhiều nhất. Thiên Ân từng nói Hàn Thế Bảo là người giết chết cha mẹ cô... vậy điều đó có phải là sự thật hay không? Còn Hàn Thế Bảo vì sao lại luôn che giấu cô mà không nói ra sự thật.

- Thiên Ân, anh biết em không yêu anh mà. - Kelly đáp.

- Anh biết. - Thiên Ân đưa tay còn lại vuốt mái tóc Kelly. - Nhưng anh yêu em... và mãi mãi bảo vệ em.

- Em hy vọng anh Thiên Ân trong mắt em mãi mãi đáng để em tin tưởng... là một người không khiến em phải thất vọng. - Cô nói xong, rút tay mình lại quay đầu bước vào phòng. - Em hơi mệt, em nghỉ ngơi trước.

Thiên Ân đặt hai tay vào túi quần, nhìn bóng lưng cô bước đi, đến khi cánh cửa phòng Kelly đóng lại gương mặt Thiên Ân lạnh tanh không một chút cảm xúc...

- Em yêu hẳn ta... anh sẽ khiến hẳn ta biến mất khỏi trái đất này và rồi em cũng sẽ về bên anh.

Người của Hàn phu nhân vẫn canh giữ bên ngoài khu nhà nơi mà Hàn Thế Bảo đang ở, hiện tại anh rất muốn quay về để tìm kiếm Kelly, anh không muốn cô đi mất như 3 năm trước... không muốn sống trong cảm giác trống vắng và tâm trí chỉ có mình cô.

- Tú Anh, cậu đặt vé bên sân bay cho tôi... tôi phải quay về đó ngay lập tức. - Hàn Thế Bảo gọi ra lệnh cho Tú anh.

Tú Anh không hề biết tình trạng bên này nguy kịch thế nào liền vâng lệnh mà đặt vé của Hàn Thế Bảo.

- Mr. Hàn, anh không thể ra ngoài được... những người mặc áo đen vòng quanh khắp nơi. - Người bạn của Tuấn Anh, cũng là chủ nhân căn nhà này nói.

- Nhưng tôi phải về ngay lập tức, nếu không tôi có sống cũng hối hận cả đời. - Hàn Thế Bảo nhất quyết.

- Hàn tổng, tôi có một cách. - Tuấn Anh ngăn Hàn Thế Bảo lại.

- Cách gì? - Cả hai cùng nhìn Tuấn Anh.

- Tôi sẽ giả làm anh... Jame sẽ giả làm tôi để nhử bọn chúng đi. Khi bọn chúng đi hết anh hãy thoát đi. - Tuấn Anh nhìn qua Jame... - Cậu có thể giúp tôi không?

Jame gật đầu... một người học võ như anh tất nhiên là không từ nan đối với sự nhỏ vả của bạn bè. - Mr.Hà tôi tất nhiên giúp cậu, chúng ta là bạn bè mà.

- Không được... rất nguy hiểm cho cả hai người. - Hàn Thế Bảo lắc đầu. - Tôi sẽ tự mình ra ngoài.

- Nếu anh ra ngoài, chưa tìm ra Kelly anh đã mất mạng rồi... đây không phải là nơi của chúng ta... chúng ta không có gì ngoài cái mạng và trí óc vì vậy Hàn tổng, anh hãy bình tĩnh một chút. - Tuấn Anh nói.

Hàn Thế Bảo ngồi xuống... cả ba cùng nhau lập lên một kế hoạch để Hàn Thế Bảo rời đi an toàn nhất và Tuấn Anh và Jame sẽ tránh được bọn chúng.

2h sáng, Thiên Ân rời khỏi nhà đi đến nơi mà Hàn Thế Bảo đang ở mà không hề hay biết rằng Kelly đang bám theo anh. Nơi này cô khá là quen thuộc, xe Thiên Ân đậu trước một ngôi nhà khá cổ kính bên trong vẫn còn sáng đèn.

Cô núp phía sau một vách tường ngôi nhà gần đó mà quan sát... Thiên Ân đang nói gì đó cùng một số người mặc áo đen đang nhẩm về căn nhà kia. Cô nhìn thấy họ ai ai cũng đang thủ sẵn súng trong người... lần này thật sự nguy hiểm rồi.

Bên trong căn nhà bỗng có một chiếc xe lao ra nhanh như tia chớp, bên trong xe là bóng hai người rất giống Hàn Thế Bảo và Tuấn Anh trong xe... Kelly giật mình nhận ra Hàn Thế Bảo... vì sao lại liều mạng như vậy khi biết bên ngoài đây chỉ có con đường chết.

Bọn người của Thiên Ân nhanh chóng lên xe đuổi theo, cả Thiên Ân cũng nhanh chóng lái xe đuổi theo chiếc xe màu đen kia. Kelly vì không hề chuẩn bị trước nên cô không thể tìm taxi đuổi theo... mà taxi cũng không thể chạy với tốc độ kinh dị đó.

Kelly lo lắng không ngừng muốn đuổi theo nhưng không thể... cô nhìn vào ngôi nhà kia lại có một bóng người đi ra... chính là Hàn Thế Bảo... anh đang nhanh chóng lên chiếc taxi đậu gần đó...

- Hàn Thế Bảo. - Kelly hét lớn

Kelly chạy ra gọi tên anh... nhưng chiếc taxi đã chạy đi mất...

Hàn Thế Bảo ngồi trong xe... anh không hề nghe thấy tiếng Kelly gọi cũng không quay lại nhìn... chỉ muốn nhanh chóng ra sân bay... để quay về tìm cho ra cô gái kia nhưng không nghĩ rằng cô ấy đang ở phía sau chạy theo anh trong vô vọng.

84. Chương 72

Kelly không thể đuổi theo Hàn Thế Bảo, dù sao anh ấy cũng đã rời đi an toàn cô quyết định nhanh chóng quay về nhà Thiên Ân để đón Tiểu Hân... cô sẽ cùng con gái quay về để tìm anh. Cô muốn biết chuyện gì đang xảy ra, vì sao mọi người đều che giấu cô.

Kelly bế Tiểu Hân ra khỏi nhà thì từ phía xa có một chiếc xe hơi lao về phía họ, nhanh như cắt Kelly né khỏi chiếc xe kia trong gang tấc để cứu sống cả hai mẹ con. Cô nhanh chóng quay vào bên trong, nếu như bọn chúng đã cố tình truy sát cô ra ngoài chỉ có con đường chết. Nếu một mình cô hành sự, cô không sợ bọn chúng nhưng vì Tiểu Hân... cô làm sao có thể gây ra chuyện gì nguy hiểm cho con gái của mình.

Kelly ngồi trong phòng khách, Tiểu Hân tỉnh lại mê man nhìn cô mà hỏi:” Cô Kelly, baba con đâu?”

- Tiểu Hân ngoan, cô sẽ nhanh chóng đưa con về cùng baba... baba con đang đợi chúng ta. - Kelly nói xong vỗ về Tiểu Hân chìm vào giấc ngủ.

Từ phía cửa Thiên Ân bước vào, trên gương mặt đầy lo lắng nhìn Kelly...

- Kelly... chúng ta phải rời đi thôi. - Thiên Ân ngồi đối diện Kelly mà nói.

- Vì sao chứ... - Kelly vờ hỏi.

- Nơi này không còn an toàn nữa... mau theo anh... - Thiên Ân vội nắm tay Kelly mà kéo đi.

Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài cách đi theo Thiên Ân để đảm bảo an toàn cho Tiểu Hân, cô sẽ nhanh chóng tìm cách liên lạc cùng Thế Bảo để anh cứu mẹ con cô... còn anh Thiên Ân... vì sao lại trở nên con người như ngày hôm nay, năm đó là anh đã cứu cô hay vì mục đích nào khác.

Thiên Ân ngồi trên xe nhắm mắt lại... lần này để Hàn Thế Bảo cùng tên cận vệ Tuấn Anh thoát thân trong gang tấc. Hàn phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho anh vì lỡ mất cơ hội ngàn vàng này. Nhưng hiện tại bọn chúng vẫn chưa về nước, anh sẽ truy lùng cho ra Hàn Thế Bảo mà lấy mạng... Nhưng phải giấu Kelly đi, để đảm bảo an toàn cho cô.

- Thiên Ân, anh có thể nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra hay không?

- Kelly... hiện tại là anh đang làm mọi thứ để bảo vệ em. Em đừng hỏi gì cả, hãy chỉ nghe theo anh là được.

- Cứ chạy trốn mãi không phải là cách, em muốn anh quay lại mà đối mặt... vì sao lại là bảo vệ em.. bảo vệ khỏi ai...là Hàn Thế Bảo ư, anh ấy hiện tại không hề gây tổn hại nào cho em cả.

- Là Hàn phu nhân, bà ta muốn lấy mạng em.... - Thiên Ân tức giận hét lên. - Và cả con bé.

- Vì sao chứ. - Kelly ôm chặt Tiểu Hân mà nói

- Vì bà ấy hận mẹ của em... hận người đàn bà đã cướp đi người bà ta yêu thương nhất, em lại chính là kết tinh của tình yêu đó... bà ta chỉ muốn lấy mạng em.

- Anh... anh biết tất cả ư. - Kelly thoáng bất ngờ.

- Cha anh đã kể tất cả cho anh biết, vì vậy em đừng xuất hiện nữa... chúng ta trốn đi, bà ta sẽ không tha cho em đâu? Còn Hàn Thế Bảo... là anh trai của em mà, anh biết em có tình cảm với hắn nhưng chuyện đó là không thể được... vì vậy em phải rời xa hắn... em không thương mẹ em sao, ở tuổi vàng bà ấy làm sao chịu được nghịch cảnh đó.

Kelly khẽ giật mình, anh Thiên Ân nói ra không phải là không đúng, là cô và Hàn Thế Bảo mãi mãi là không được.... chỉ là bản thân anh cố chấp bá đạo không lường trước hậu quả và cô cũng bị cuốn theo sự mê hoặc từ anh. Hiện tại nghiệt ngã đau đớn thế nào, cô cũng muốn từ bỏ mọi thứ... cô lần này muốn mãi mãi ra đi.

Chiếc xe hơi đưa cô và Tiểu Hân đi về một vùng ngoại ô rất xa xôi... Thiên Ân nói rằng anh sẽ đến đó sau... hai người đàn ông phía trên tháp tùng cô và Tiểu Hân...

Thiên Ân quay lại để truy tìm chiếc xe mà anh nghĩ có Hàn Thế Bảo và Tuấn Anh. Những vết đạn xả vào xe bọn chúng... anh không tin rằng mạng bọn họ lớn đến mức không có kẻ nào dính đạn. Mặc dù vậy chiếc xe to lớn như vậy như mất tích không một chút dấu vết....

- Mr.Hà, anh không sao chứ. - Jame lo lắng nhìn qua vết thương của Tuấn Anh... anh đã bị trúng đạn nhưng vẫn cố gắng lái xe vào một khu rừng và làm mất dấu bọn chúng. - Anh bị mất máu nhiều quá.

- Jame, tôi ổn... - Tuấn Anh xé chiếc áo sơ mi nơi vị trí vết đạn.- Anh có dao không?

- Trên xe có đấy. - Jame đáp sau đó nhìn xung quanh tìm kiếm. - Đây rồi, nhưng anh muốn làm gì.

- Jame.. lấy đạn ra giúp tôi.

- No... tôi không thể. - Jame tái mặt. - Mr. Hà, tôi có một cô bạn làm bác sĩ thú y... tôi sẽ nhờ cô ấy. - Jame không còn cách nào khác.

Cả hai rời khỏi xe trong ven rừng, Jame bắt được sóng điện thoại liền nhờ trợ giúp từ cô bạn là bác sĩ thú y của mình. Cô gái này trước kia từng được Jame giúp đỡ trong việc học tập nên khi nhận được đề nghị của Jame liền lái xe đến đón cả hai người.

- Jame, anh ta là ai? - Lục An nhìn Tuấn Anh mà nói.

- Là một người bạn của tôi, anh ấy bị trúng đạn rồi... tôi cần cô giúp đỡ, cô là bác sĩ là phải không Miss An.

- Jame... tôi là bác sĩ thú y mà. - Lục An nhìn gương mặt tái đi của Tuấn Anh, hiện tại Tuấn Anh mất máu quá nhiều lâm trạng trái thái mê man.

- Miss An... cậu ấy là bạn thân nhất của tôi... xem như tôi xin cô. - Jame lo lắng.

Lục An nhanh chóng đưa hai người về phòng mạch của mình, nơi này chỉ chuyên khám bệnh cho thú cưng nay lại nhận một bệnh nhân là con người... lại là một thanh niên vô cùng đẹp trai như vậy.

- Không được rồi, chỗ tôi chỉ toàn thuốc dành cho thú mà thôi. - Lục An lắc đầu nhìn Jame...

- Lấy đạn ra trước... sau đó cầm máu lại. - Tuấn Anh khẽ nói, bàn tay nắm lấy tay của Lục An. - Không cần thuốc giảm đau, tôi chịu được.

Lục An hơi run tay, từ khi vào nghề cô chỉ toàn chữa trị cho chó mèo và các loại thú cưng. Hôm nay lại chính là lấy đạn cho con người khiến con dao trên tay cô run rẩy.

- Miss An, cô sẽ làm được mà. - Jame trấn an.

Lục An đưa con dao tiểu phẫu vào vết thương trên người Tuấn Anh mà cắt ra, máu từ trên trong tuông ra không ngớt khiến cô càng thêm căng thẳng... Tuấn Anh đau đớn nhưng vẫn cắn răng chịu đựng... anh nhắm mắt lại... nghĩ về hình ảnh của một Triệu Hải Yến cá tính và đầy nhiệt huyết.

Lục An lấy được viên đạn ra khỏi người Tuấn Anh, cô thở phào nhẹ nhõm sau đó dùng thuốc để cầm máu lại... Anh ta đúng thật không phải là người nữa, dùng dao xẻ thịt ra mà không có một tiếng kêu rên đau đớn... chỉ có một chút nhặng nên hàng chân mày.

Một tuần sau...

Hàn Thế Bảo quay về lại liền cho người tìm kiếm Kelly nhưng lại được tin báo rằng cô đã theo Thiên Ân sang Mỹ mà tung tích của hai người đó không thể dò la được ở Mỹ. Là anh hận cô, một lần nữa theo người đàn ông khác bỏ anh ra đi.

Tuấn Anh tuy qua được nguy kịch nhưng phải ở lại Mỹ để dưỡng thương... Hàn Thế Bảo cho người sang bảo vệ Tuấn Anh đợi đến khi anh bình phục sẽ quay về an toàn.

- Lục tiểu thư, cảm ơn cô thời gian qua đã chăm sóc tôi. - Tuấn Anh nằm trên giường bệnh mà nói, vết thương trên ngực vẫn chưa lành lặn.

- Đừng quá khách sáo, anh là bạn của Jame tất nhiên cũng là bạn của tôi. - Lục An khẽ cười. - Huống hồ chỉ chúng ta cũng là đồng hương, xem như là giúp nhau nơi đất khách quê người.

- Cô cũng là người sao? - Tuấn Anh hơi bất ngờ. - Tôi nghĩ cô Lục đây là người Hoa.

- Cha tôi là người Hoa còn mẹ là người Việt. Vì vậy cũng có thể xem tôi với anh là đồng hương. - Lục An đáp. - Tôi chưa từng được về, khi nào anh về nước có thể cho tôi đi cùng để xem quê hương mẹ tôi đẹp thế nào?

- Rất sẵn lòng. - Tuấn Anh lịch thiệp đáp. - Cô là ân nhân của tôi, vì vậy tôi sẽ làm mọi điều cô yêu cầu.

Lục An khẽ cười một cái rồi đi ra ngoài, trong lòng có cảm giác hân hoan... người đàn ông này cô nghe Jame nói chính là thân cận nhất của Hàn Thế Bảo, người thường xuyên xuất hiện trên tạp chí doanh nhân... người đàn ông mà mọi phụ nữ đều mơ ước.

- Hàn tổng, ngày mai tôi muốn quay về. - Tuấn Anh nhìn lịch trên bàn, gọi điện cho Hàn Thế Bảo.

- Vết thương của cậu....

- Tôi biết sức khỏe của mình. - Tuấn Anh đáp.

- Ừm, tùy cậu. - Hàn Thế Bảo đáp, anh hiểu vì sao Tuấn Anh lại muốn quay về gấp như vậy.

Sáng hôm sau chính là ngày diễn ra lễ cưới của Hải Yến và Mạc Kính Hoàng... thời gian qua chính là Tuấn Anh không hề xuất hiện bất cứ lần nào, Hải Yến ngồi trong phòng trang điểm ánh mắt ảm đạm, có thật cô muốn cưới Mạc Kính Hoàng hay không... vì sao tâm trạng cô lại u sầu như vậy?

- Hải Yến, em thật đẹp. - Mạc Kính Hoàng từ bên ngoài đi vào, đứng phía sau nhìn vào gương mà nói.

Hải Yến không đáp chỉ cười gượng nhìn anh.

- Chú rể vì sao còn ở đây, chú rể không được gặp cô dâu trước thế nào đâu nhé. - Những người trong phòng trêu chọc.

- Haha, tôi sẽ đi ngay mà. - Mạc Kính Hoàng cười vui vẻ.

Mạc Kính Hoàng rời đi khỏi phòng cô dâu. Hải Yến bấm nút gọi một người nhưng số điện thoại kia đã không liên lạc được, Hải Yến nhận ra mình và người đàn ông đó, mãi mãi không thuộc về nhau.

Mọi người chuẩn bị xong trang phục trên người Hải Yến, cô lộng lẫy như một nữ hoàng tuy nhiên là một nữ hoàng lạnh băng khi trên môi không nở một nụ cười.

Lễ cưới được diễn ra với khung cảnh lãng mạn với rất nhiều hoa hồng trắng trải dài khắp đường đi cho cô dâu và chú rể... nhưng đối với Hải Yến đây giống như một tang lễ... một tang lễ của lòng cô, nó đã chết đi từ khi anh đẩy cô ra khỏi anh và cô quyết định giết chết mình bằng hôn lễ này. Hải Yến nhìn mọi người xung quanh tươi cười chúc phúc, chỉ có một mình cô đau buồn cho cái số phận mình. Mạc gia tốt, cha cô cũng là nghĩ cho cô... nhưng Hà Tuấn Anh kia... tại sao cô yêu anh hết lòng còn anh lại vô tâm đến mức đó. Cô nhìn xung quanh tìm kiếm hình ảnh của anh, cô biết rõ anh sẽ không xuất hiện vì trong trái tim băng giá của anh không có cô.

- Kính Hoàng, con có đồng ý lấy Hải Yến làm vợ hay không? - Người chứng hôn hỏi.

- Con đồng ý. - Mạc Kính Hoàng nhanh chóng đáp.

- Triệu Hải Yến, con có đồng ý lấy Kính Hoàng làm chồng hay không? - Nhìn sang phía Hải Yến hỏi.

Triệu Hải Yến chần chừ không đáp... ánh mắt cô nhìn sang Kính Hoàng... đôi mắt ấy buồn rười rượi... một tháng qua anh đối với cô rất tốt, cưng chiều cô hết mức nhưng đối với cô người đàn ông đối diện này mãi mãi không thể đưa vào mắt, vì trong mắt cô chỉ nhìn thấy Hà Tuấn Anh. Trong thời khắc quan trọng này, cô nhớ đến Tuấn Anh... cô muốn người trước mắt mình chính là anh.

- Cô Triệu... cô Triệu... - Vị chủ hôn khẽ gọi.

Mọi người phía dưới đang đợi câu trả lời của Hải Yến... có vài lời bàn tán xôn xao, chẳng lẽ cô dâu một lần nữa làm mất mặt MẠC gia ư.

- Tôi... tôi... - Hải Yến ấp úng... - Tôi đã kết hôn rồi. - Hải Yến cuối mặt nói... vì cô vẫn chưa tiến hành ly hôn cùng Tuấn Anh... vì cô không muốn anh và cô không còn chút gì liên quan.

Quan khách bên dưới ngạc nhiên... nhà họ Triệu hình như là đang đùa bọn họ. Ba năm trước cũng có một người đàn ông mang giấy kết hôn tới... ba năm sau chính cô gái kia lại nói rằng đã kết hôn... thật là khó hiểu.

- Triệu lão gia, tôi đến đây để đòi lại lời hứa của ông. - Tuấn Anh từ bên ngoài đi vào, gương mặt anh trắng bệch nhưng bước đi vô cùng mạnh mẽ.

- Hà Tuấn Anh. - Triệu lão gia ngạc nhiên.

- Lời hứa gì? - Triệu Hải Yến bất ngờ hỏi.

- Đây là chứng minh thu nhập và toàn bộ giấy tờ liên quan đến tài sản của cá nhân tôi... Năm đó ông đã hứa nếu tôi chứng minh được mình có tài sản hơn Triệu gia ông sẽ gả Hải Yến cho tôi...

Hải Yến ngạc nhiên vì điều này, chẳng lẽ ba năm trước có việc gì mà cha cô đã giấu cô... ông ấy nói rằng Tuấn Anh đã vứt bỏ cô...

- Nhưng Hải Yến không muốn lấy cậu, con bé đã đồng ý kết hôn cùng Mạc gia...

- Điều này phải hỏi Hải Yến rồi. - Tuấn Anh đi về phía Hải Yến. - Tôi đã cho em thời gian dài suy nghĩ, để em tự do tìm kiếm và lựa chọn... hãy nói cho tôi biết... em có chấp nhận làm Hà phu nhân hay không? - Tuấn Anh quỳ xuống chân Hải Yến... vết thương bị động tuồng máu...

- Tuấn Anh... nói với em ba năm trước đã có chuyện gì xảy ra. - Hải Yến hỏi.

- Không quan trọng... quan trọng là hiện tại chỉ cần em gạt đầu không ai có thể ngăn cách chúng ta. - Tuấn Anh nói

Mạc Kính Hoàng tức giận nắm áo Tuấn Anh đâm anh ngã xuống đất... vết thương trên người đau đớn khiến Tuấn Anh không thể phản kháng lại mà ngã xuống đất.

- Tên đàn ông yếu đuối... mày là ai mà dám 2 lần phá ngày vui của tao hả... người đâu... lôi nó ra ngoài. - Sau đó nhìn sang vị chủ hôn. - Không cần cô ấy trả lời... mau tuyên bố đi.

- Nhưng... - Vì chủ hôn áp úng.

Hải Yến nhanh chóng chạy tới đỡ Tuấn Anh bị ngã cảm thấy kì lạ, anh ấy là người có võ vì sao lại bị Kính Hoàng hạ nhanh chóng như vậy. Nhìn thấy phần ngực áo vest đen có vết máu lan ra... Hải Yến mở ra nhìn vào bên trong thấy chiếc áo sơ mi đã thấm máu tươi... Tuấn Anh dùng tay ngăn Hải Yến lại...

- Hải Yến... em mau quay về vị trí của mình... tôi không cho phép em rời bỏ tôi. - Mạc Kính Hoàng kéo tay Hải Yến ra khỏi Tuấn Anh.

Trong đầu cô chỉ còn hình ảnh vết máu trên người anh, bị người khác kéo ra khỏi anh Hải Yến tức giận. Hải Yến cuối đầu xuống cúi bỏ đôi giày cao dưới chân... sau đó giật mạnh tay mình ra khỏi tay Kính Hoàng.

- Xin lỗi anh Mạc thiếu gia, tôi không yêu anh... tôi đã ép mình vì tôi hận anh ấy nhưng cuối cùng tôi lại không thể không nghĩ đến Tuấn Anh. Chúng ta dù đến với nhau cũng là không thể hạnh phúc, vì vậy tôi...không thể lấy anh.

Nói rồi Hải Yến đỡ Tuấn Anh rời đi... nhưng bị người của Mạc gia giữ lại... lần này có lẽ Mạc Kính Hoàng đã chuẩn bị trước.

- Em không được đi. - Mạc Kính Hoàng nói.

- Có thật là họ không được đi. - Một thanh niên giống hệt Tuấn Anh bước vào, cùng hàng chục người mặc áo vest đen nhìn bậm trợn bước vào.

Người của Tú Anh khổng chế toàn bữa tiệc... Hải Yến đưa Tuấn Anh ra ngoài lên xe rời đi. Trước khi rời đi Tuấn Anh quay lại nói với Triệu lão một câu:” Triệu lão gia, muốn công ty ông thoát khỏi phá sản thì tốt nhất là nhờ vào The Win... Mạc gia không cứu nổi ông đâu.”

Hải Yến rơi nước mắt nhìn cha mình rời đi... vì sao cha cô lại đối với cô như vậy.

85. Chương 73

Chiếc xe đưa Tuấn Anh đến bệnh viện nhanh nhất, vừa rời khỏi sân bay anh đã nhất định đi tới lễ cưới của Hải Yến mặc dù vết thương trên người anh khiến anh không thể cử động mạnh được. Lục An đã được người của Tú Anh đón về khách sạn Ciz, trong xe chỉ còn Tuấn Anh và Hải Yến. Cô nhìn vết thương trên người Tuấn Anh mà xót xa... vì sao anh lại không tự bảo vệ bản thân mình.

- Nếu tôi không đến, em thật sự sẽ kết hôn cùng họ Mạc? - Tuấn Anh đưa tay lên ôm vết thương đang rỉ máu.

- Rõ ràng là anh biết tôi yêu anh, rõ ràng là anh biết tôi chỉ muốn kết hôn cùng anh... vậy mà 3 năm trôi qua anh để tôi một mình cô đơn như vậy, đến khi quay về cũng không hề nói rõ ràng mọi thứ. - Hải Yến trách.

Tuấn Anh cười lạnh... sau đó đưa bàn tay mình lau đi giọt nước mắt đọng trên mi cô.

- Đừng khóc... Triệu Hải Yến tôi yêu là một cô bé học sinh trung học luôn luôn mỉm cười với tôi... dù tôi từ chối nhưng cô ấy vẫn chạy theo tôi... dù tôi lạnh lùng nhưng cô ấy đã dùng nụ cười làm tan chảy tôi. - Tuấn Anh nhìn vào đôi mắt Hải Yến mà nói. - Em quay về... tôi biết em đang giận tôi, là tôi không muốn em hận cha em đã chia cắt chúng ta. Tôi còn chưa kịp nói gì, em đã chạy đến bảo với tôi rằng em muốn ly hôn... em muốn kết hôn cùng người đàn ông khác.

- Là vì... tôi nghĩ anh đã đẩy tôi đi...

- Tôi rất tôn trọng em... và yêu em nữa. Tôi để em làm những gì em muốn, để em cùng họ Mạc kia tìm hiểu, nếu em ở bên cạnh hắn ta hạnh phúc có nghĩa là em không yêu tôi. Tôi đã chấp nhận đánh một ván bài, và cuối cùng tôi nhận ra... thời gian không là gì cả nếu cả hai chúng ta cùng biết đợi chờ... Tôi đã đợi em ba năm, đợi em thêm một chút nữa cũng không hề gì.

- Tuấn Anh... em yêu anh. - Hải Yến ôm chăm lấy Tuấn Anh.

Anh hơi nhặng mặt, chính là cô đã động vào vết thương trên ngực mình nhưng anh vẫn để yên cho cô ôm mình, bàn tay anh choàng ôm lấy cô...

- Hai vị, đã đến bệnh viện rồi. - Tú Anh lái xe ở phía trên nhìn bọn họ đóng phim mà ngao ngán... thật đúng là anh trai của anh... không yêu thì lạnh như băng yêu vào rồi lại vô cùng sến sẩm.

Trong bệnh viện mọi ánh mắt đều nhìn Hải Yến, cô trang người mặc bộ trang phục cô dâu gương mặt đã bị lem đi phần trang điểm vì nước mắt, cô mặc kệ mọi ánh mắt cứ thế mà chạy theo Tuấn Anh đang nằm trên giường bệnh đẩy vào bên trong.

- Cô là ai? - Tiểu Hân tỉnh lại lại thấy mình đang ở trong một căn phòng lớn, trước mặt cô là một người phụ nữ vô cùng xấu xí lạ mặt. - Cô Kelly đâu, baba con đâu?

- Ta là mẹ con. - Kelly trong bộ dạng xấu xí đáp.

- Mẹ ư... - Tiểu Hân tỏ ra nghi ngờ.

- Đúng vậy, ta là mẹ con... từ nay con sẽ sống cùng ta. - Kelly ôm Tiểu Hân vào lòng mà nói.

- Không... con muốn tìm baba. - Tiểu Hân không chịu mà cọ quấy... nhưng ngửi được mùi hương quen thuộc trên người cô thì lại cảm thấy thoải mái mà tựa vào lòng. - Mẹ đưa con đi tìm baba con đi.

- Tiểu Hân ngoan ngoãn... ta sẽ tìm baba cho con. - Kelly khẽ đáp, bàn tay cô vuốt mái tóc của con gái... cô làm sao có thể tìm Hàn Thế Bảo.

Kelly mơn mẩn nhớ về đêm hôm qua, cô không muốn Tiểu Hân gặp bất kỳ nguy hiểm nào lại nhớ đến việc Thiên Ân đã một lần đối với cô và Tiểu Hân như vậy. Chiếc xe đang chạy trên đường, Kelly nói rằng con gái muốn đi vệ sinh nên muốn dừng lại... hai người đàn ông nhìn Kelly lại nghĩ cô là chân yếu tay mềm nên không đề phòng... Khi cả bốn người cùng xuống xe vì sợ cô chạy mất, không ngờ bị cô ra đòn chỉ một cú đập như trời giáng đã hạ gục hai tên đàn ông to lớn. Cô lên xe, đặt Tiểu Hân ngồi bên cạnh là lái xe bỏ đi...

Lại nói nơi này gọi là rất quen thuộc của Kelly, cả tuổi thơ đầy hận thù của cô trên đất nước này. Cô tìm đến nhà của Jenny là người bạn thời đại học của mình nhờ cô ấy giúp đỡ. Jenny gặp lại Kelly thì rất vui mừng cứ nghĩ rằng đã mất liên lạc với người bạn này, Jenny hiện tại là một CEO của một công ty lớn tại Mỹ vì vậy cô dư sức giúp đỡ mẹ con Kelly.

- Kể ỉnh nghe, có phải cậu đã gặp một chàng trai rất đẹp trai không hả. Nhìn Tiểu Hân mình có thể đoán con bé giống cha 100%. - Jenny nằm bên cạnh Tiểu Hân đã ngủ và Kelly mà trêu chọc.

Kelly khẽ bật cười, Jen nghĩ vậy cũng không sai vì trước nay Jen đều chỉ nhìn thấy một Kelly xấu xí. Tiểu Hân từ bé đã có một vẻ đẹp thừa hưởng từ cả hai người, Kelly lắc đầu nói: "Đừng hỏi về cha Tiểu Hân, mình và anh ấy chia tay rồi."

- Đúng là nam nhân đẹp đều không tốt. - Jenny lắc đầu. - Hiện tại mình là giám đốc của một công ty thời trang, nếu cậu muốn mình sẽ giới thiệu cậu vào công ty mình làm việc.

- Jenny, cậu thật là tốt. - Kelly đáp..

Hôm sau, Jenny gương mặt ử rử từ trong văn phòng làm việc đi ra ngoài nhìn Kelly với hồ sơ trên tay.

- Mình xin lỗi, bọn họ nói hồ sơ cậu rất tốt nhưng công ty mình là công ty về thời trang... ngoại hình cậu không phù hợp. - Jenny ái ngại nói.

- Không sao đâu, lí do của họ không phải là không đúng. - Kelly tỏ ra bình thản. - Mình sẽ tự tìm công việc khác, mình sẽ không làm gánh nặng cho cậu đâu.

- Cậu đừng nói vậy Kelly. - Jenny nói. - Cậu là một sinh viên xuất sắc của trường, bọn họ không trọng dụng cậu chính là thiệt thòi của họ. Nhà mình rộng, cậu và Tiểu Hân cứ ở nhà mình... đừng lo chuyện gì cả.

- Cảm ơn cậu Jenny, khi nào ổn định hơn mình sẽ mang Tiểu Hân đi, không thể làm phiền cậu mãi được.

Đến giờ cô mới biết rằng ngoại hình rất cần thiết cho công việc, đa số các nơi đều từ chối hồ sơ khi nhìn thấy cô. Nhưng cô đâu thể tháo bộ mặt xấu xí này ra, vì hiện tại Tiểu Hân đã chấp nhận cô là mẹ và cô cũng đang sống nhờ ở nhà bạn thời đại học của mình. Kelly xinh đẹp kia là một người xa lạ.

- Kelly, mình nói cậu biết một tin vui. - Jenny vừa về tới nhà liền nhảy lên vui mừng tìm Kelly.

- Tin gì vậy?

- Mình có công việc cho cậu rồi. - Jenny rối rít. - Cậu sẽ trở thành trợ lý của mình vì người trợ lý cũ vừa mới xin nghỉ để chăm sóc mẹ cô ấy đang nhập viện.

- NGười ta có việc buồn, cậu là vui mừng ra mặt... thật tội nghiệp cho cấp dưới của cậu. - Kelly đang nấu cơm trong bếp liền chăm chọc,

- Haha, chỉ vì mình đã tìm được công việc cho cậu thôi. - Jenny vào bếp, lấy tay bốc thức ăn trên bàn cho vào miệng ăn vụn. - Ngày nào cậu cũng nấu ngon thế này... mình lên ký rồi đó. Món ăn Việt Nam là số 1 luôn.

- Nếu như nhân viên của cậu nhìn thấy sếp của mình như mèo ăn vụn... chắc sẽ cười vào mũi cậu. - Kelly cười lớn.

Sau đó, cô bắt đầu lao vào công việc làm trợ lý của Jenny, một công ty lớn nên dù chỉ là một trợ lý khối lượng công việc khá vất vả. Cô lại cảm thấy khâm phục Jenny hơn, bên ngoài cô ấy luôn nói cười vui vẻ nhưng khi làm việc cô đều tỏ ra tràn đầy oai vệ của một CEO tài năng.

Công việc ổn định, nơi ở ổn định... Tiểu Hân bắt đầu quen với cuộc sống nơi này... con bé hằng ngày đều được gia sư đến dạy nói tiếng mỹ để làm quen với cuộc sống mới. Hằng đêm Kelly nằm bên cạnh Tiểu Hân, càng ngắm nhìn con gái cô lại càng nhớ đến anh... lần này có lẽ anh thật sự hận cô... nhưng dù anh có hận đến nhường nào cô vẫn phải chọn cách bỏ trốn khỏi anh, vì anh và cô không thể đến với nhau.

Thiên Ân nhận được tin Kelly đã bỏ trốn thì ráo riết truy tìm cô nhưng vô vọng. Nước Mỹ rộng lớn anh lại không thông thạo nơi này, tìm cô như tìm kim đáy bể... Thiên Ân tuyệt vọng... hiện tại là anh đã mất hết tất cả, mất luôn cả người phụ nữ anh yêu thương.

- Cậu đã để xổng con mỗi lần này đừng xen vào việc của tôi nữa. - Hàn phu nhân xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, đôi mắt đầy lửa. - Cậu giấu cô ta ở đâu?

- Cô ấy bỏ đi rồi. - Thiên Ân thất thần trong tuyệt vọng khi không tìm ra Kelly.

- Đừng hòng lừa ta, mau giao con bé đó ra đây? - Hàn phu nhân nói.

- Mẹ... con nghĩ hẳn ta không nói dối đâu... mẹ nhìn gương mặt của hẳn không còn một chút sinh lực. - Hàn Liên Chi nói nhỏ.

- Thật là vô dụng. - Hàn phu nhân mắng.

- Hẳn ta đã hết giá trị lợi dụng rồi, con nghĩ để hẳn đi đi. - Hàn Liên Chi lại nói.

Hàn phu nhân không đáp dừng lên bỏ vào bên trong, cơ hội hiếm có để giết chết Hàn Thế Bảo đã mất đi. Lần này phải truy tìm con bé Kelly đó để làm mối nhử Hàn Thế Bảo một lần nữa.

Vì Tuấn Anh phải nằm ở bệnh viện điều trị vết thương nên anh ngỡ ý nhờ Tú Anh đưa Lục An đi một vòng thành phố thăm thú nhiều nơi. Lục An chính là không ngờ Tuấn Anh có một người anh em song sinh giống y hệt anh, nhưng hai người có hai phong thái nói chuyện khác nhau. Tuấn Anh ít nói, trầm lặng... còn Tú Anh thì câu nào nói ra cũng đi vào lòng người. Và sự xuất hiện của Lục An khiến An Nhiên không hề vui vẻ...

- Tú Anh, tôi muốn gặp một người tôi rất là hâm mộ. - Lục An nói.

- Người đó là ai? - Tú Anh đáp, nếu là ca sĩ diễn viên anh sẽ nhờ An Nhiên giúp, dù sao cô gái này cũng đã từng cứu mạng anh trai mình.

- Là cấp trên của anh, Hàn Thế Bảo. - Lục An thẳng thắn. - Tôi vô tình nhìn thấy anh ấy trên báo doanh nhân, tôi rất khâm phục về tài lãnh đạo của anh ấy nên muốn được gặp mặt một lần.

- Việc này. - Tú Anh khó xử...

- Nếu gây khó khăn cho anh, xem như tôi chưa nói gì. - Lục An nhìn thái độ của Tú Anh liền nói, muốn tiếp cận Hàn Thế Bảo phải từ từ.

- Tôi sẽ hỏi ý Hàn tổng trước. - Tú Anh đáp.

- Cảm ơn anh trước nhé. - Lục An cười tươi, đôi mắt cô rạng ngời.

Hàn Thế Bảo bắt đầu tìm kiếm Kelly ở Mỹ, tuy nhiên anh không nghĩ rằng cô hiện tại đã thay đổi bề ngoài nên người của anh dù có đối diện với Kelly cũng không thể nhận ra. Vì vậy anh có cho bao nhiêu người tìm kiếm đều không nhận được kết quả. Kelly như biến mất khỏi trái đất này không một dấu vết.

- Hàn tổng, anh đừng uống nữa. - Tú Anh bước vào phòng làm việc tại biệt thự Hàn gia của anh, bên trong nồng nặc mùi rượu mạnh.

Hàn Thế Bảo mặc kệ lời Tú Anh nói, đưa ly rượu trên tay mà uống cạn.

- Người phụ nữ ấy không đáng để anh phải hành hạ mình như vậy. - Tú Anh nói.

Hàn Thế Bảo đưa mắt nhìn Tú Anh, ly rượu trên tay ném thẳng vào tường vỡ nát. Hàn Thế Bảo mất bình tĩnh nắm cổ áo Tú Anh mà nói: "Nếu cô ấy không đáng, cậu nghĩ trên đời này còn ai đáng hơn cô ấy?"

- Cô ấy đã bỏ rơi anh 2 lần để quyết định đi cùng Hoàng Thiên Ân... người phụ nữ đó anh còn tiếc cuối điều gì. - Tú Anh không sợ mà nói.

- Câm miệng. - Hàn Thế Bảo vung tay đấm Tú Anh ngã xuống đất, bờ môi bật máu. - Không được phép hạ thấp Kelly.

Tú Anh ngồi dậy lau đi vết máu trên bờ môi, sau đó bỏ ra ngoài: "Anh say rồi, đến lúc anh tỉnh táo hơn chúng ta sẽ nói chuyện sau vậy."

Hàn Thế Bảo ngồi gục xuống sàn ngược mắt nhìn những mảnh thủy tinh vỡ nát... nó cũng giống như anh hiện tại, mất đi cô như tìm anh vỡ nát từng mảnh... có phải anh đã tính toán sai lầm, vì anh quá tin tưởng vào bản thân sao, hay chính là trước giờ chỉ toàn anh ức hiếp cô... còn cô không hề có chút tình cảm gì với anh. Hàn Thế Bảo đưa chai rượu trên tay mà uống cạn một hơi.

Buổi sáng Hàn Thế Bảo đến The Win nhìn thấy Tú Anh đã ngồi ở bàn làm việc. Nhìn vết thương trên môi Tú Anh, Hàn Thế Bảo nhớ đến chuyện hôm qua liền có chút ân hận, không nghĩ lại mất bình tĩnh mà ra tay với người anh em của mình.

- Hàn tổng, có cô Lục An muốn hẹn anh dùng bữa trưa... cô ấy là người đã cứu Tuấn Anh ở Mỹ. - Tú Anh thấy Hàn Thế Bảo đến liền nói.

- Cô ấy quen biết tôi ư. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Không, cô ấy nói là hâm mộ anh.

- Là ân nhân của Tuấn Anh sao. - Anh suy nghĩ một chút. - Được rồi, cậu đặt nhà hàng đi... tôi mời cô ta một bữa xem như tỏ lòng biết ơn vì đã giúp đỡ.

Tú Anh gạt đầu không nhìn Thế Bảo mà ngồi xuống bàn làm việc của mình, tìm kiếm nhà hàng để đặt bàn cho bọn họ.

Thế Bảo muốn xin lỗi chuyện tối qua nhưng không biết mở lời thế nào, sau đó bước thẳng vào phòng làm việc của mình.

- Hàn tổng, tôi đã đặt ở nhà hàng Việt - Hoa, lúc 12h trưa nay. - Tú Anh bước vào nói.

- Cảm ơn cậu... - Hàn Thế Bảo đáp.

Tú Anh quay lưng bước ra ngoài thì Thế Bảo lớn giọng:” Chuyện đêm qua, là tôi mất kiểm soát.”

- Tôi hiểu. - Tú Anh đáp sau đó liền bỏ ra ngoài.

Hàn Thế Bảo hừ lạnh... xem ra cậu ta là đang giận anh rồi.

Lục An nhận được tin Hàn Thế Bảo mời cô ăn trưa thì rất vui mừng, cuối cùng cũng có cơ hội tiếp cận người đàn ông hấp dẫn kia... cô đã từng thường xuyên lên mạng tìm kiếm thông tin của anh đều được nghe những lời đồn thổi rằng anh ta rất khó gặp, không phải ai cũng có thể gặp được. Hôm nay cô là được anh hẹn gặp, không phải là rất thuận lợi sao?

- Cô là Lục tiểu thư? - Hàn Thế Bảo nhìn thấy Lục An thì nhận ra vì Tú Anh đã gửi hình qua cho anh.

Lục An đứng lên chào hỏi.

- Vâng, tôi là Lục An, rất vui được gặp anh. - Lục An mỉm cười, nụ cười của cô rạng ngời.

- Xin lỗi vì đã để cô chờ đợi, tôi là Hàn Thế Bảo.

- Tôi đã nghe danh anh từ lâu, không ngờ bên ngoài anh nhìn còn phong độ hơn trong ảnh. - Lục An bắt đầu tấn công.

- Lục tiểu thư, mời cô chọn món. - Hàn Thế Bảo không quan tâm đến lời tăng bốc kia, đẩy thực đơn qua phía Lục An.

- Tôi là người Hoa nên ăn món ăn người Hoa mãi cũng chán, không bằng anh chọn vài món ăn Việt để tôi có thể thưởng thức ẩm thực của người Việt. - Lục An khẽ đẩy thực đơn về phía Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo thuộc loại cô thích thế thì tôi chiều vậy. Anh tùy ý gọi vài món ăn, sau đó nhìn về phía Lục An mà nói.

- Cảm ơn cô vì đã giúp đỡ Tuấn Anh khi ở Mỹ.

- Chỉ là việc nhỏ, đừng ai gặp tôi cũng cảm ơn như vậy... thật ngại. - Lục An xua tay.

- Khi nào cô sẽ quay về Mỹ. - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Tôi cảm thấy rất thích nơi này... nếu tìm được việc tôi nghĩ mình sẽ ở lại nơi này...

- Nếu gặp khó khăn gì, Lục tiểu thư hãy đến tìm tôi... - Hàn Thế Bảo nói tiếp. - Hiếm có người lại muốn từ bỏ đất Mỹ mà quay về nơi này, co lừu luyến điều gì ở đây ư.

- Đúng vậy, có một thứ tôi rất lưu luyến và từ khi gặp anh tôi lại quyết tâm đạt được. - Lục An đưa ly rượu nhẹ lên môi.

- Vậy chúc cô thành công. - Hàn Thế Bảo không quan tâm cô gái đôi diện đang nghĩ gì, chỉ xem như là lời nói gió bay.

Sau khi đưa Lục An quay về khách sạn, Hàn Thế Bảo quay về The Win... anh tìm cách lao vào công việc để không nghĩ về Kelly. Quên đi vết thương mà cô lại một lần nữa tạo ra trong anh.

86. Chương 74

Một năm trôi qua, những chuyện đau thương cũng giấu vào trong lòng mà tiếp tục một cuộc sống dần dần trở về vô vị. Đối với Kelly, cô bây giờ chỉ sống cho Tiểu Hân, tình yêu của cô và anh là một tội lỗi và cô đang chạy trốn nó mặc dù trong thâm tâm cô nhớ anh... một năm qua không đêm nào không nhớ anh, nhưng nỗi niềm đó cô cất giấu đi trong bao nhiêu nước mắt.

Một năm trôi qua, anh trở nên lạnh lùng khó đoán, bên cạnh anh không bao giờ thiếu vắng các bóng hồng. Là anh muốn cô ở một phương nào đó biết rằng, anh không thiếu phụ nữ... rằng dù cô có ôm con gái anh bỏ đi anh vẫn an hưởng lạc thú bên bao nhiêu người đẹp khác. Thật ra là anh muốn cô, anh nhớ cô... nhưng không thể tìm ra cô, anh tức giận phát điên lên nhưng không thể làm gì.

- Kelly, tổng giám cử mình về để khảo sát thị trường nhưng cậu biết rồi đó.. tháng tới mình phải kết hôn... cậu giúp mình lần này được không? - Jenny đưa gương mặt cầu khẩn trước mặt Kelly.

- Về sao? - Kelly hơi ngập ngừng.

- Đúng là về , cậu cũng là người mà, mình đã để cử cậu và tổng giám đã đồng ý rồi, ông ấy rất đặt niềm tin vào cậu. - Jenny nói. - Đây là cơ hội lớn đó, nếu dự án này thành công cậu sẽ được thăng chức.

- Nhưng... - Kelly không muốn quay về.

- Nếu cậu từ chối mình sẽ phải dời lại hôn lễ mất... Kelly làm ơn đi mà. - Jenny nài nỉ.

Kelly nhìn Jenny ra sức nài nỉ, cô lại không nỡ từ chối vì Jenny là người đã giúp đỡ cô trong lúc cô gặp khó khăn như vậy... nhưng quay về nơi đó, cô không muốn nhìn lại những kí ức đau thương.

- Được rồi Jen, đám cưới của cậu quan trọng hơn mà. Mình sẽ thay cậu đi chuyến này, chuyến đi kéo dài bao lâu? - Kelly đồng ý.

- Cậu thật tuyệt Kel. - Jen nhảy lên vui mừng. - Chuyến đi này kéo dài hơn một tháng, cậu có thể mang theo người thân. À, lần này em sẽ đi công tác với Henry đó, thích nha...

Kelly nhìn sang bàn làm việc của Henry... người đàn ông này rất được lòng phụ nữ trong công ty nhưng tuyệt nhiên đối với cô anh ta chẳng hề để mắt tới, cũng có thể vì cô kém nhan sắc... đàn ông mà, họ luôn nhìn những phụ nữ đẹp mà thôi.

- Henry. - Jenny gọi lớn.

- Cô gọi tôi Jen. - Henry ngẩng mặt lên đáp.

- Cậu sẽ đi công tác cùng Kelly đó, nhớ chăm sóc cô ấy giúp tôi nhé.

Henry nhìn Kelly khẽ cười rồi nói:” Tất nhiên rồi, chúng ta là đồng nghiệp mà.”

Kelly hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên anh ta mỉm cười với cô.... hoặc cũng có thể là đang thể hiện trước mặt Jen vì cô ấy là một người phụ nữ xinh đẹp của công ty lại chưa kết hôn.

Trên chuyến bay về lại , Kelly hồi hộp vì cũng đã hơn một năm qua cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ quay về lại nơi này, nơi mà một năm về trước cô đã trốn khỏi nó, trốn khỏi người đàn ông cô không thể yêu, hiện tại vì công việc mà phải quay về trong lòng có chút rối bời.

- Kelly, nghe nói cô đã từng làm việc tại ? - Henry ngồi bên cạnh cô và Tiểu Hân bắt chuyện.

- Vâng, cũng không lâu. - Kelly đáp.

- Tôi rất thích những cô gái , họ có cách nói chuyện rất tinh tế, giống như cô Kelly đây chẳng hạn. - Henry nói.

- Vậy lần này sếp tổng giao cho anh đi chuyến này là giúp anh rồi, tiện thể một tháng ở anh hãy mang một cô về làm vợ. - Kelly đáp.

-Ồ không, tôi chưa muốn kết hôn sớm như vậy... - Henry lắc đầu, tôi thích một cuộc sống thoải mái.

Tiểu Hân nhìn sang Henry mỉm cười, cô bé đưa đôi mắt long lanh nhìn anh sau đó khẽ nói:” Chú thích mẹ cháu sao?”

- Tiểu Hân, con không được nói vậy. - Kelly chau mày nghiêm khắc.

- Haha, cô bé thật đáng yêu. - Henry cười lớn. - Vậy cháu muốn chú làm bố cháu không?

Tiểu Hân lần này chau mày như một bà cụ non mà đáp:” Không được, bố cháu nhất định sẽ không đồng ý nếu cháu dám gọi người khác là bố.”

Kelly sững sờ nhìn Tiểu Hân... một năm qua con bé vẫn không hề quên đi hình bóng của Hàn Thế Bảo, một đứa trẻ như Tiểu Hân lại nhớ dai như vậy ư.

Henry không đáp chỉ mỉm cười rồi quay mặt đi, Kelly chỉ biết ôm Tiểu Hân vào lòng, cô làm sao có thể ngăn cấm một đứa trẻ thương nhớ cha mình, chỉ biết im lặng không thể giải thích điều gì.

Máy bay hạ cánh, họ được người của công ty đưa đến khách sạn Ciz, một khách sạn sang trọng bậc nhất ở thành phố lớn này với đầy đủ mọi thứ từ trung tâm mua sắm, cafe, nhà hàng và cả bar thư giãn ở tầng cao nhất. Phòng của Kelly và Henry được đặt gần nhau để tiện cho việc liên lạc hai bên... cô và anh lần này phải mang về cho công ty một khách hàng lớn và phát triển thị trường Mỹ sang này.

- Mẹ, có phải vì Tiểu Hân nhắc đến baba nên mẹ không vui. - Tiểu Hân nhìn thấy gương mặt không vui của Kelly liền hỏi.

Kelly khẽ cười xoa đầu Tiểu Hân sau đó chỉ lắc đầu. Từ khi cô bước ra khỏi sân bay, có một cảm giác kì lạ xe vào bên trong cơ thể, chính là cô đã quay về... quay về cái nơi bắt đầu mọi thù hận, tình yêu và cuối cùng là chạy trốn.

Tiếng cửa phòng gỗ vang, Kelly mở cửa thì nhìn thấy Henry trên người mặc chiếc áo thun năng động cùng chiếc quần rách cá tính, Nhìn thấy Kel liền mỉm cười mà nói:” Chúng ta có thể ra ngoài không, ngày mai có lẽ rất bận rộn sẽ không còn thời gian thư giãn nữa.”

Kelly hơi lắc đầu, sau đó khẽ nói:” Tiểu Hân ngủ rồi, người trông trẻ vẫn chưa đến nên tôi không thể để con bé một mình được.”

Kel vừa nói xong thì người trong trẻ mà cô đã tìm trong một trung tâm uy tín bậc nhất vừa tới. Cô đã xem qua thông tin của người này nên vừa nhìn là đã nhận ra.

Kelly hướng dẫn một số việc cho người giúp cô giữ Tiểu Hân trong thời gian cô phải làm việc ở nơi này, sau đó nhìn ra phía bàn khách vẫn thấy Henry đang đợi mình. Anh ta xem ra rất nhàm chán nơi này nên muốn ra ngoài như vậy, lại là lần đầu tiên đến đây cô cũng nên hiếu khách một chút... Kelly thay đổi trang phục sau đó cùng Henry ra ngoài.

Cà hai ngồi trong một quán cafe sang trọng, cô cũng không có điều gì để nói với người đồng nghiệp này vì khi cô vào công ty làm việc giữa cô và anh ta chưa hề có một cuộc nói chuyện nào.

- Chồng cô là người như thế nào? - Henry bỗng phá vỡ không gian im lặng.

- Tôi chưa kết hôn. - Kelly khẽ đáp.

Henry gật gù, đưa ly cafe nóng lên môi uống một hớp nhẹ, sau đó khẽ nhăn mặt:” Cafe ở thật lạ, lạ giống như con người ở đây.”

- Lạ? - Kelly hỏi.

- Giống như cô Kelly chẳng hạn, cô là cô gái kì lạ nhất mà tôi từng gặp. - Henry mỉm cười nói.

- Tôi nghĩ mình rất bình thường..

- Từ ngày cô bước chân vào công ty tôi đã cảm thấy cô rất lạ. Cô không hề nhìn tôi một lần, mặc dù trong công ty chúng ta tôi luôn được các cô gái khác theo đuổi.

Kelly lần này muốn sắc, anh ta đúng là tự tin thái quá rồi. Bên ngoài quả thật rất phong độ, anh ta mang nét đẹp âu mỹ chính thống mê hoặc rất nhiều chị em trong công ty, những bữa ăn các chị em đều bàn tán về anh ta.. nhưng cô đúng là không hề để tâm vì cô chỉ muốn tập trung làm việc để trang trải cuộc sống cho cô và Tiểu Hân..

- Ý anh là tôi phải để mắt đến anh sao, Henry?

- Tôi không có ý đó. - Henry xua tay. - Nhưng ít nhất cô cũng không nên phớt lờ tôi như vậy, điều đó khiến tôi càng để ý đến em hơn, và cuối cùng là tôi không dám đối mặt với em... tôi có cảm giác em không hề xem trọng tôi.

- Anh suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi chỉ xem anh là đồng nghiệp và rất tôn trọng anh.

- Lần này đi công tác, tôi muốn chúng ta hiểu rõ về nhau để dễ dàng làm việc... vì vậy tôi rất vui nếu như cô xem tôi là một người bạn thay vì một đồng nghiệp thông thường.

- Rất sẵn lòng. - Kelly thoải mái, dù sao cũng vì công việc.

Kết thúc cuộc nói chuyện đầy thú vị về người đồng nghiệp này Kelly quay về phòng khách sạn, cô nằm trên giường ôm Tiểu Hân vào trong lòng... hiện tại cô và Thế Bảo đang rất gần nhau, cô muốn biết anh sống thế nào, một năm trôi qua anh đã quên cô hay không nhưng rồi... cô vẫn nằm yên bất động... cô đã kiềm nén 1 năm... chỉ một tháng hơn thôi cô cũng sẽ quay về Mỹ, tiếp tục cuộc sống như cô đã chọn.

Buổi sáng, ánh mắt trời chiếu xua tan bóng đêm, mọi người tất bật chuẩn bị cho buổi họp tiếp đón Kelly và HEnry đại diện cho hãng thời trang danh tiếng để chuẩn bị tìm đối tác phù hợp nhất. Kelly an tâm một phần vì trong danh sách các công ty không có The Win của Hàn gia, có lẽ The Win muốn phát triển thương hiệu riêng biệt nên không muốn hợp tác với công ty cô, như vậy cũng tốt... cô không muốn vì chuyện riêng mà ảnh hưởng đến công việc... cũng không muốn gặp lại anh.

Kết thúc buổi họp về việc trình bày hướng phát triển của các công ty, cả Kel và Henry đều chưa thật sự hài lòng với công ty nào... thị trường rộng lớn nhưng họ đều nói những thứ chung chung chưa phân tích được rõ ràng.

Thời gian cũng sắp hết cho chuyến đi... cô và Henry đều không tìm ra được bất cứ đối tác nào phù hợp... cô bắt đầu lo lắng.

Cả hai cùng nhau bắt tay tìm ra những công ty có cơ hội và dự án phát triển nhất để quyết định kí kết, Henry nhận được một cuộc điện thoại từ Mỹ sau đó liền đi vào bên trong phòng họp nơi chỉ còn Kelly và anh mà nói:” Sếp tổng muốn chúng ta đến một bữa tiệc, họ muốn chúng ta thuyết phục một người để bọn họ đồng ý hợp tác.”

- Là ai? - Kelly tò mò, ai lại khiến sếp tổng đặc biệt quan tâm như vậy.

- Tôi cũng không rõ, ông ấy sẽ gửi mail về cho chúng ta về thông tin người cần tìm. - Henry nói tiếp. - Lần này chúng ta phải đi xin ngược lại rồi, không phải là đi chọn lựa nữa... quả thật là gây khó khăn. - Anh lắc đầu ngán ngẩm.

Kelly vỗ vỗ lên vai Henry khẽ cười nói:” Công việc mà, phải cố gắng lên chứ.”

- Hẹn gặp lại cô tối nay. - Henry ra về hối hả nhanh chóng bỏ đi.

Kelly cũng thu dọn mọi thứ trên bàn làm việc mà quay về khách sạn. Tối nay phải thuyết phục họ hợp tác với chúng ta... xem ra không dễ rồi.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, một người giao đến cho cô một hộp quà lớn... Kelly kí giấy xác nhận mang hộp quà lớn vào phòng mở ra bên trong là một bộ đầm dạ hội rất sang trọng và tinh tế, con mắt người lựa chọn cũng không phải hạng tầm thường. Bên trong có một tấm thiệp nhỏ, cô mở ra đọc:” Hy vọng tối nay em sẽ là người đẹp nhất.”

Kel bật cười, đúng là cách nhìn phụ nữ của đàn ông âu mỹ thật khác thường... với nhan sắc hiện tại của cô thì dù có diện một bộ đầm đẹp hơn thế này cũng không cứu nổi. Nhưng dù sao cũng đã nhận rồi, cô cũng không mang đầm dạ hội về... công việc quan trọng Kelly quyết định sẽ nhận món quà này.

Kelly mặc trên người bộ váy vô cùng quyến rũ kia, Tiểu Hân tròn mắt ngắm nhìn mẹ mình khẽ cười.

- Mẹ... đẹp quá. - Tiểu Hân trầm trồ,

- Chỉ khéo nịnh mẹ thôi. - Kelly cười nói.

Chiếc xe hơi được Henry thuê đậu sẵn trước khách sạn Ciz, Kelly tuy gương mặt không đẹp nhưng vóc dáng cô vô cùng khiêu gợi khi mặc chiếc đầm quá ư là sexy này... nó là do Henry lựa chọn nên độ táo bạo của nó cũng không kém. Kelly làm việc ở công ty thời trang cũng được một thời gian, vì vậy đối với cô nó lại không quá khiêu gợi như ánh mắt mọi người nhìn vào.

- Chúng ta đi thôi. - Henry mở cửa xe mời Kelly bước vào.

Kelly bước vào xe, không quên nhiệm vụ của mình quay sang nhìn Henry hỏi han:” Anh đã xác định được danh tính người chúng ta phải tiếp cận hay chưa?”

Henry gật đầu, đưa sang phía Kelly hình ảnh một người đàn ông lớn tuổi... . Cô thở phào nhẹ nhõm... đang lo lắng là người không muốn gặp nhưng thật may mắn là không phải.

Chiếc xe lái đến một khách sạn sang trọng, bên ngoài hai bên được trang trí hàng ngàn những loại hoa có màu sắc khác nhau. Bên trong đèn chùm lồng lầy phía trên, bốn bên đều sáng đèn lấp lánh... bữa tiệc hôm nay có lẽ là dành cho giới thượng lưu, không biết sắp tổng ở tận trời Mỹ kia sao lại có thiệp mời của bữa tiệc này.

- Xin chào, chúng tôi là đại diện của thời trang E.L. - Henry chào vị chủ bữa tiệc đang đón khách.

- Thì ra là người của công ty thời trang E.L sao,thật vinh hạnh.

Henry lịch thiệp bắt tay, Kelly cũng mỉm cười chào hỏi.

Cô và Henry lùi về một góc cùng nhau đứng thưởng thức ly cocktail ngon tuyệt, đang hướng về phía cửa chính để truy tìm đối tượng. Kelly có nhiệm vụ quan sát bên trong những vị khách đã đến, còn Henry sẽ quan sát những vị khách đang tiến nào. Cô không để ý ở cửa ra vào mọi người đang quay quanh một vị khách vừa đặt chân tiến vào bên trong, bên cạnh anh là một cô gái có nhan sắc vô cùng xinh đẹp và lộng lẫy.

- Kelly, cô có biết người đàn ông kia là ai không... xem ra có vẻ rất có thể lực, tất cả các quan khách đều muốn đến chào hỏi anh ta. - Henry tò mò nói.

Kel nhìn về phía đông người, bọn họ đã che mắt Hàn Thế Bảo... nên cô không nhìn thấy liền đáp.

- Nếu không phải là người chúng ta tìm kiếm, tôi cũng không quan tâm.

Henry nhúng vai, cô gái này là đang cuồng công việc đó ư...Kelly quay người bước đi thì vấp phải đuôi váy dài mà té ngã vào dây ly xếp tầng đổ ào xuống đất gây tiếng động mạnh. Đám đông quay quanh Hàn Thế Bảo liền quay lại nhìn cô... ánh mắt Hàn thế Bảo cũng lướt ngang qua cô... sau đó dừng lại trên gương mặt xấu xí kia...

- Vịt con xấu xí đã trở lại rồi ư. - Hàn Thế Bảo nhếch môi nói.

- Thế Bảo, anh nói gì vậy. - Lục An đứng bên cạnh hỏi.

- Lục tiểu thư, cô muốn làm bạn gái tôi phải không? - Hàn Thế Bảo nói nhỏ.

Lục an hơi bất ngờ... sau đó mỉm cười đáp:” Đúng vậy.”

- Bắt đầu từ bây giờ, cô chính là bạn gái tôi. - Hàn Thế Bảo nói xong liền nắm lấy tay Lục An bước tới phía trước.

- Anh kéo tôi đi đâu? - Lục An nhói đau bàn tay, Hàn Thế Bảo như muốn bóp nát tay cô...

- Đi chào hỏi người quen. - Gương mặt anh lạnh toát, nhìn rất đáng sợ.

Kelly được Henry đỡ đứng lên thì vô cùng xấu hổ, nhìn đống đổ nát phía sau mình chỉ muốn chui xuống đất mà trốn. Cô quay đầu lại nhìn thấy Hàn Thế Bảo đang đi đến phía mình thì như muốn ngã quỵ... trái đất này... tròn như vậy ư... Cô gái đi bên cạnh anh, bàn tay anh đang nắm chặt lấy tay cô gái ấy.. vì sao trái tim cô như vỡ nát... Kelly lùi về sau một bước nhưng nào thoát được ánh mắt như hổ đói của anh.

- Phạm tiểu thư, đã lâu không gặp. - Hàn Thế Bảo giọng nói lạnh như băng.

Kelly không đáp nép bên cạnh Henry... Ánh mắt Hàn Thế Bảo nhìn sang phía Henry như muốn giết người.

- Đây là. - HENry hỏi.

- Tôi là Hàn Thế Bảo, tổng giám đốc tập đoàn The Win . Còn anh.

- Tôi là Henry, là đồng nghiệp cùng KELly... chúng tôi làm ở công ty thời trang E.L. - Henry nghĩ là người quen của Kelly, lại là người mà anh tò mò.

- Thời trang E.L - Hàn Thế Bảo nói. - Rất vinh hạnh. - Anh đưa tay chào hỏi.

Henry lịch thiệp bắt tay Hàn Thế Bảo sau đó nhìn sang Lục An.

- Còn đây là?

- Đây là bạn gái tôi, Lục An. - Hàn Thế Bảo nhấn mạnh từ bạn gái.

Kelly không đáp... nhìn Lục An khoát tay Hàn Thế Bảo, ánh mắt cô đượm buồn. Nhưng cô buồn vì điều gì đây, cô đã bỏ trốn khỏi anh... anh cũng nên tìm một người phụ nữ bên cạnh.

- Henry... chúng ta còn việc phải làm. - Kelly bình tĩnh nói. - Hàn tổng, rất vui gặp lại nhưng tôi đang rất bận. - Nói xong liền nắm tay Henry kéo đi.

Hàn Thế Bảo không đuổi theo... nhếch môi cười... sau đó gọi cho Tuấn Anh.

- Điều tra về thời trang E.L cho tôi.

87. Chương 75

- Kelly, người đàn ông đó là ai? Cô có quen biết sao? - Henry đi phía sau Kelly mà hỏi, không ngờ một nhân viên nhỏ bé trong công ty như Kelly lại có mối quan hệ với nhân vật đặc biệt.

- Không, chỉ là một người quen cũ. - Kelly không muốn nói nhiều, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này và nhanh chóng rời khỏi ngay lập tức... anh ta sẽ nhanh chóng tìm ra cô và Tiểu Hân. - Henry, tôi có việc phải về Mỹ gấp anh có thể giúp tôi hoàn thành việc ở đây? - Kelly kéo Henry ra khỏi bữa tiệc, không còn tâm trí suy nghĩ đến công việc.

Henry cảm thấy kì lạ, cô gái này rõ ràng không phải là người vô trách nhiệm như vậy, cô ấy rất cuồng công việc mà không hề quan tâm đến bất kì ai xung quanh. Từ khi gặp tổng giám đốc The Win lại tỏ ra vô cùng kì lạ, có phải giữa họ có điều gì khó nói.

- Có việc gì sao, chúng ta còn chưa gặp mặt đối tượng. - Henry nhìn Kelly lo lắng, sau đó cho xe về lại khách sạn.

- Henry, đừng hỏi điều gì cả... tôi đang rất gấp.. - Kelly hai bàn tay rung rung bấm điện thoại về khách sạn...

- Vâng, khách sạn Ciz nghe.

- Tôi là Kelly Phạm... tôi là người đang ở phòng 2007, dù có bất kì ai đến tìm tôi thì phiền cô nói rằng tôi không có ở khách sạn.

- Vâng, chúng tôi sẽ giữ kín thông tin của quý khách.

- Vâng, cảm ơn.

Kelly cúp điện thoại, hai bàn tay cô rung rung... lại tiếp tục gọi cho người đang trong chùng Tiểu Hân.

- Vâng, cô chủ.

- Cô đang ở đâu vậy? - Kelly nghe tiếng ồn ào liền vội hỏi.

- Tôi đưa Tiểu Hân đi xuống trung tâm, bé không chịu ở trong phòng mà đòi ra ngoài.

- Mau đưa con bé về phòng, không được mở cửa cho bất cứ người nào, kể cả nhân viên khách sạn. - Kelly nói như hét lên.

- Vâng, tôi sẽ về ngay.

Kelly lo lắng không ngừng, là cô không muốn một lần nữa mất Tiểu Hân, cô sẽ nhanh chóng đưa Tiểu Hân đi một nơi khác. Cả đời trốn tránh cũng được, anh hiện tại đang có một cuộc sống mới, một người bạn gái lý tưởng như vậy cô không nên xuất hiện mà làm anh giao động.

- Kelly. - Bàn tay Henry nắm vào đôi tay đang rung lắc bầy của Kelly. - Cô làm sao vậy, chuyện gì đã xảy ra với cô?

- Cho xe chạy nhanh một chút, mau về khách sạn. - Kelly hướng mắt về phía trước mà nói.

Henry tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng biết chắc chắn rằng điều đó liên quan đến người đàn ông kia. Từ khi cô gặp anh ta gương mặt đã đổi sắc, hiện tại là không còn giữ được bình tĩnh và từ bỏ hết mọi công việc dù cho hậu quả khá nặng nề.

Xe vừa lái về khách sạn, Kelly không nhìn qua Henry mà nhanh chóng xuống xe chạy thẳng đến thang máy. Nhìn thang máy đã chạy đến tầng 10, cô không thể đứng im đợi chờ mà chạy lên hướng cầu thang bộ. Khách sạn chỉ ở tầng 2 nên cô đã về đến phòng an toàn, nhìn Tiểu Hân đang ngoan ngoãn vừa ăn bánh vừa xem tivi trên ghế salon cô chạy lại ôm Tiểu Hân vào lòng, cô chỉ còn một mình Tiểu Hân là niềm an ủi duy nhất, nếu con bé bị cha nó bắt đi có lẽ cô không thể sống nổi.

Henry từ từ đưa xe vào bãi, nhìn qua ghế của Kelly thì thấy chiếc điện thoại cô đã làm rơi, có lẽ vì quá vội vàng xuống xe nên cô làm rơi trên xe không hay không biết. Henry vừa cầm điện thoại lên thì nó đã đổ chuông, nhìn thấy một số điện thoại lạ khiến anh hơi phân vân. Cuối cùng là anh quyết định mang điện thoại lên cho Kelly, nhưng tiếng chuông kia lại reo vang mãi khiến Henry có chút xao lòng, anh bấm nút nghe máy.

- Alo? - Henry nói?

Bên kia không có tiếng người đáp... Henry alo vài lần vẫn không nghe tiếng đáp sau đó cảm thấy kì lạ mà cúp máy.

Hàn Thế Bảo tức giận nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, bọn họ bên ngoài nói là đồng nghiệp vậy mà lại thân thiết đến mức để hắn ta cầm điện thoại của cô ư.

- Hàn tổng, Kelly đã đặt vé máy bay về Mỹ trong đêm nay. - Tuấn Anh tức tốc chạy vào phòng Hàn Thế Bảo mà báo cáo.

- Mặc kệ cô ta? - Hàn Thế Bảo nhếch môi. - Chỉ cần bắt Tiểu Hân.

- Vâng, thưa Hàn tổng. - Tuấn Anh hiểu ý Hàn Thế Bảo.

- Còn cô ta, có tìm tới cũng đuổi cổ đi cho tôi. - Hàn Thế Bảo lạnh lùng nói.

Tuấn Anh hiểu cảm giác mà Hàn tổng đã trải qua, hiện tại chính là anh ấy đang phát tiết lên vì Kelly, cái cảm giác vừa yêu vừa hận xem ra rất khó chịu.

Tại khách sạn Ciz, Kelly thanh toán tiền phòng sau đó nắm chặt tay Tiểu Hân nhìn xung quanh mà bước ra khỏi khách sạn. Kelly đứng đón taxi để ra sân bay nhưng vì sao hôm nay nơi này lại không có một chiếc taxi nào. Một chiếc xe dừng lại phía trước mặt Kelly, Henry từ bên trong bước xuống mà nói.

- Tôi sẽ đưa cô ra sân bay.

- Cảm ơn anh. - Kelly nhanh chóng đưa Tiểu Hân lên xe.

- Kel, vì sao cô lại bỏ tôi một mình lại nơi này chứ, cô biết rằng công việc lần này một mình tôi giải quyết là quá sức. - Henry lắc đầu mệt mỏi.

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi thật sự phải về Mỹ... tôi có việc rất gấp. - Kelly áy náy.

- Có phải vì người đàn ông hôm qua. - Henry nhìn vào gương mặt Kel mà nói.

- Anh biết tôi sẽ không trả lời mà. - Cô lắc đầu.

Henry nhún vai, chiếc xe nhanh chóng lái đến sân bay.

- Cảm ơn anh, tôi rất vui khi quen biết anh Henry. - Kelly chào tạm biệt anh, có lẽ cô sẽ không còn gặp lại người đồng nghiệp này.

- Kel, tôi cũng vậy... - Henry khẽ gật đầu.

Cô nắm chặt tay Tiểu Hân đi vào bên trong, Kel nhìn xung quanh không phát hiện bất cứ ai theo dõi mình. Kelly cảm thấy có chút kì lạ, không lẽ Hàn Thế Bảo vì đã có bạn gái nên bỏ qua cho cô cũng không còn muốn lưu luyến gì cô nữa. Khi ở buổi tiệc vừa rồi, chẳng phải anh đã nắm chặt tay cô ấy mà mang đến ra mắt với cô sao, xem ra là cô tự suy diễn rằng con người không thay đổi, nhưng thật ra theo thời gian ai đều cũng thay đổi cả, vì sao chỉ còn một mình cô tim vẫn đập mạnh khi nhìn thấy anh.

Cô nắm tay Tiểu Hân bước đi vào bên trong thì vô tình va phải một thanh niên, người thanh niên đó nhanh chóng xin lỗi rồi ra về vội vàng bỏ đi. Cô và Tiểu Hân cũng không bị gì nên cũng không để ý mà tiếp tục bước vào bên trong.

Cô đi đến cổng soát vé, vậy là cô sắp quay về Mỹ và tiếp tục hành trình chạy trốn anh. Nhưng cô đang phân vân liệu cô có cần làm như vậy hay không, dù sao anh cũng đã không còn tìm cô nữa... bước qua cánh cửa kia thì cô đã có thể rời xa anh nữa vòng trái đất.

- Cô Phạm, vui lòng cho chúng tôi Hộ chiếu của con gái cô. - Nhân viên kiểm tra không thấy hộ chiếu của Tiểu Hân.

Kelly hơi bất ngờ, không phải từ khi bước xuống cô luôn để nó trong túi sách chung với vé máy bay và hộ chiếu của cô sao? Vì sao lại không có được chứ, Kelly tìm lại trong túi sách và vali nhưng vẫn không tìm ra hộ chiếu của Tiểu Hân. Cô nhớ lại người thanh niên khi nãy va vào mình, không lẽ hắn ta chính là kẻ móc túi những tiền bạc và mọi thứ còn y nguyên chỉ mất hộ chiếu mà thôi.

Cô nhận lại hộ chiếu và hai vé máy bay từ người kiểm vé, quay đầu lại bước chân ra ngoài trên gương mặt lộ nét ư rừ.... Trời về đêm rất lạnh, ngàn ánh sao trên bầu trời lung linh đua nhau phát sáng... Kelly đứng bên ngoài sân bay ồm

Tiểu Hân trong tay, bóng dáng cô thật thảm hại và bi ai... không một ai để mắt đến họ mặc dù sân bay rất đông người.

Bỗng hàng loạt chiếc xe hơi đắt tiền, chiếc nào cũng mang một màu đen hắc ám dừng lại trước sân bay. Kelly cảm thấy kì lạ liền đưa mắt nhìn một dàn xe đàn dừng lại trước mắt mình. Trên chiếc xe đầu tiên, một người đàn ông mà cô không bao giờ quên được bước xuống... anh nhìn cô cười hơi nhếch môi, sau đó đưa mắt nhìn sang Tiểu Hân.

Kelly hoảng hốt đẩy Tiểu Hân về sau lưng mình, nhưng con bé đã nhận ra Hàn Thế Bảo liền rít rít nhảy lên mà nói:” Baba, có phải baba đến đón con và mẹ.”

Hàn Thế Bảo nhìn Tiểu Hân bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương, Tiểu Hân buông tay Kelly chạy nhanh đến phía Hàn Thế Bảo mà nép vào lòng anh:” Baba vì sao lại đi công tác lâu như vậy, xem một chút là con đã quên mất người.”

Kelly nhanh chóng đi tới gần phía Hàn Thế Bảo mà đành lấy Tiểu Hân từ trong tay anh, Tiểu Hân bị mẹ kéo về liền ngoan ngoãn đi theo cô... cô tuy thương yêu Tiểu Hân nhưng khá nghiêm khắc nên con bé có chút sợ cô mà ngoan ngoãn nghe lời.

- Tuấn Anh, mang Tiểu Hân đi ăn kem đi. - Hàn Thế Bảo nói sau đó cúi người

xuống mà mỉm cười với Tiểu Hân nói tiếp. - Con gái ngoan đi ăn kem với chú, baba có việc quan trọng phải bàn bạc với mẹ con.

Tiểu Hân nhìn Kelly, bàn tay cô bé đang được tay Kelly nắm trọn.

- Để con bé đi, nếu em muốn tốt cho Tiểu Hân. - Hàn Thế Bảo nói.

Kelly biết mình thân cô thế cô, đối với anh ta là không thể không nhượng bộ. Cô buông tay Tiểu Hân ra để Tuấn Anh mang Tiểu Hân đi, cô có cảm giác như cô đã mất đi con gái mãi mãi...

Kelly đứng đối diện anh, ánh mắt cô không nhìn anh mà sụp xuống. Hiện tại cô không biết phải nói gì với anh, chỉ đang mong đợi anh nói ra những gì anh đang nghĩ trong lòng.

- Kelly, tôi sẽ mang Tiểu Hân về Hàn gia... còn em, em hãy quay về Mỹ đi. - Hàn Thế Bảo nói.

Kelly không có gì ngạc nhiên, anh ta có lẽ cũng đã nhận ra anh và cô chính là không thể ở bên nhau. Chỉ là vì sao anh đã hạnh phúc cùng người phụ nữ khác, còn cô vẫn mang trong mình hình bóng của anh... chỉ có Tiểu Hân là niềm an ủi của cuộc đời cô mà anh lại nỗ lực mất hay sao?

- Vì sao chứ, Tiểu Hân là con gái tôi?

- Em không đủ tư cách. - Hàn Thế Bảo khinh khi nói. - Một người mẹ hai lần bỏ trốn theo tình nhân, em nghĩ mình có đủ tư cách nuôi nấng con gái tôi.

- Tư cách ư. - Kelly ngược mắt nhìn Hàn Thế Bảo. - Vậy anh cũng có đầy rẫy nhân tình, tôi làm sao dám mang con gái cho anh nuôi dưỡng. - Kelly bật lại.

- Xem ra em cũng còn quan tâm đến tôi? - Hàn Thế Bảo nâng cằm Kelly lên khẽ đưa mặt mình lại gần mặt cô nhưng kết thúc không phải là một nụ hôn lãng mạn mà chính là một câu nói xé lòng. - Em mau rút đi cùng người đàn ông của mình, em nghĩ mình có thể chống lại tôi ư.

- Tiểu Hân, con bé là con gái tôi... tôi sẽ không đi nếu không có con gái.

- Em muốn ở lại bên tôi ư. - Hàn Thế Bảo cười nửa miệng nói.

- Tôi không thể sống thiếu Tiểu Hân. - Kelly nói. - Tôi sẽ cùng anh quay về Hàn gia... đừng bắt tôi rời xa con bé. - Kelly rung sợ, cô biết mình không còn cơ hội nào... cô không thể một mình chống lại anh, cô cảm thấy mình thật vô dụng trước mặt anh.

- Em nghĩ Hàn gia tôi là gì... muốn vào là vào muốn ra là ra. Vẫn một câu nói cũ, em không có tư cách. - Hàn Thế Bảo nói xong liền quay đầu bước đi. - Tốt nhất đừng để tôi gặp lại em, hãy quay về Mỹ đi.

Kelly chạy về phía Hàn Thế Bảo mà nắm lấy tay anh, nước mắt đã không kìm chế mà van xin: "Thế Bảo... đừng bắt tôi rời xa Tiểu Hân... xin anh mà."

Hàn Thế Bảo nhìn bàn tay cô đang rung rẩy ôm lấy tay anh, trong lòng có đôi chút xót xa... nhưng cô phải trả giá với những gì cô đã gây tổn thương cho anh. Một người đàn ông tự tôn như anh, lại bị cô vứt bỏ đến hai lần. Lại nghĩ cô biết Hoàng Thiên Ân đối với con gái anh tàn bạo, cô lại dám mang con đi theo hắn ta... cô không xứng đáng là mẹ Tiểu Hân, càng không xứng đáng bên cạnh anh.

- Rút đi. - Hàn Thế Bảo lạnh lùng hất tay Kelly ra khỏi tay mình, bước vào chiếc xe hơi màu đen đóng kín cửa lại mà phóng đi.

Bước vào bên trong xe, gương mặt Hàn Thế Bảo giãn ra... anh nhìn vào kính chiếu hậu nhìn thấy Kelly đau đớn ngã quỵ xuống đường. Anh muốn đỡ cô lên mà ôm vào lòng, anh muốn hét lên rằng anh yêu cô đến nhường nào... nhưng lòng tự tôn của một người đàn ông không cho phép... chính là cô tự mình làm tự mình chịu.

Nói về Lục An, năm đó cô theo Tuấn Anh qua Việt Nam thì đã có mục đích từ trước, đó chính là tiếp cận Hàn Thế Bảo.

Vì là người có ơn với mình nên Tuấn Anh giúp đỡ Lục An rất nhiều khi cô quyết định ở lại sinh sống và làm việc. Hàn Thế Bảo tặng cho Lục An một căn hộ chung cư để cô sinh sống, sau đó Tuấn Anh giúp cô tìm một nơi để mở một phòng khám thú y nhỏ, và cô được giao cho nhiệm vụ chăm sóc và thăm khám sức khỏe định kỳ cho các loại thú cưng trong biệt thự Hàn gia. Vì vậy cô có cơ hội tiếp cận Hàn Thế Bảo hơn, cô sống tại Mỹ nhiều năm nên tính cách khá thẳng thắn và đã nói rõ ràng với Hàn Thế Bảo rằng cô thích anh... chỉ là anh cũng thẳng thừng từ chối. Tuy vậy cô vẫn không từ bỏ và nói với anh rằng sẽ có một ngày anh cũng sẽ thích cô. Hàn Thế Bảo không quan tâm tới điều đó, phụ nữ bên cạnh anh vì nhiều mục đích khác nhau... nhưng anh chỉ dùng họ với một mục đích duy nhất chính là muốn ở phương nào đó Kelly sẽ chú ý đến anh. Còn về Lục An, cô ấy là ân nhân của Tuấn Anh nên anh không muốn gây tổn hại đến cô ấy.

Lần này là vì sự xuất hiện đột ngột của Kelly, anh đã nói rằng cô chính là bạn gái của anh xem ra có chút phiền phức. Lục An hiện tại đang ở nhà Hàn Thế Bảo và anh đang ngồi đối diện cô.

- Lục tiểu thư, tôi đang rất bận nên có việc gì cô hãy nói vắn tắt. - Hàn Thế Bảo không nhìn Lục An, tiếp tục giải quyết công việc.

- Thế Bảo, không phải hôm nay là cuối tuần sao. - Lục An đi tới kéo tay anh ra khỏi bàn phím. - Chúng ta mới hẹn hò, anh phải đưa em đi chơi chứ.

- Trước giờ tôi hẹn hò cùng phụ nữ, thường không có thói quen đưa họ đi đâu cả. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Em không giống bọn họ, em muốn đi chơi cùng anh. - Lục An nũng nịu.

Bên ngoài, tiếng một người phụ nữ có tuổi nhanh chóng đi tới: "Hàn tổng, tiểu thư đòi đi tìm mẹ, đang khóc rất nhiều."

Hàn Thế Bảo nhanh chóng hất tay Lục An ra nhanh chóng đi sang phòng Tiểu Hân. Lục An này giờ nài nỉ anh ta đều không lay động, vậy mà chỉ cần con gái khóc một tiếng là chạy đi ngay, Lục An hơi khó chịu cũng bước theo anh.

- Baba. - Tiểu Hân nhìn thấy Thế Bảo liền chạy lại ôm anh. - Con nhớ mẹ, baba tìm mẹ về cho con đi. - Tiểu Hân nước mắt ròng rã mà nói.

- Tiểu Hân ngoan, mẹ con đi công tác rồi... một thời gian nữa sẽ về. - Hàn Thế Bảo ôm con gái mà đáp.

- Tiểu Hân không chịu, Tiểu Hân muốn mẹ. - Tiểu Hân khóc lóc nói.

Lục An từ bên ngoài bước vào, cô đi đến bên cạnh Tiểu Hân dùng ánh mắt yêu thương nhẹ nhàng nói: "Tiểu Hân ngoan nào, cô và baba con sẽ đưa Tiểu Hân ra ngoài chơi chịu không?"

Tiểu Hân là một đứa trẻ ngây thơ, nghe nói đến việc đi chơi thì nhanh chóng quên đi bao nhiêu chuyện khác, đôi mắt phấn khởi mở to lên: "Đi công viên trò chơi."

- Được, cô sẽ đưa con đi công viên trò chơi.

- Baba, con muốn baba đưa đi. - Tiểu Hân nhìn Lục An xa lạ cũng không dám đến gần.

Hàn Thế Bảo nhìn thấy Tiểu Hân phấn khởi cũng chiều lòng con gái mà gật đầu đồng ý. Lục An mỉm cười, xem ra cô phải dùng con bé này mà tiếp cận lấy lòng Hàn Thế Bảo, anh ta xem ra khá nuông chiều đứa con này.

Chiếc xe hơi màu đen đưa ba người ra khỏi biệt thự Hàn gia, tiến đến khu trò chơi.

Bên ngoài, Kelly ngồi trên chiếc xe hơi khác đang nhìn về Hàn gia... cuối cùng thấy xe của Hàn Thế Bảo ra khỏi, bên trong còn nhìn thấy bóng dáng của một đứa trẻ liền đoán là Tiểu Hân thì nhanh chóng bảo Henry đuổi theo.

Đến công viên trò chơi, Kelly nhìn thấy Hàn Thế Bảo bế Tiểu Hân và Lục An đang mỉm cười đi theo. Họ như một gia đình hạnh phúc... chỉ có một mình cô là cô đơn, cô mất đi đứa con của mình rồi ư.

- Đó không phải là con gái cô ư. - Henry bất ngờ. - Anh ta... vì sao lại bế con bé, và con bé cũng rất vui vẻ nữa.

- Vì đó là cha của Tiểu Hân. - Kelly cuối đầu nói. - Henry, có phải tôi là một người mẹ tệ hại khi không cho con gái được sống cùng cha.

Henry phần nào hiểu ra thái độ kì lạ của Kelly hôm trước, anh đưa bàn tay mình nắm lấy tay cô mà nói: "Cô đã hy sinh tất cả để lo cho con gái mình, cô là người mẹ tuyệt vời nhất."

Tiểu Hân đang chơi trong nhà bóng, Hàn Thế Bảo ngấm nhìn con bé vui chơi mà trong lòng nhớ đến Kelly. Vì sao con bé lại giống cô như vậy, Hàn Thế Bảo khẽ mỉm cười khi nhớ đến cô... Lục An nhìn thấy nụ cười của anh thật hiếm thấy, cô chưa từng nhìn thấy anh cười hiền như vậy.

Kelly đứng gần đó cũng đang ngấm nhìn Tiểu Hân vui chơi, cô hiện tại chỉ muốn đứng từ phía xa nhìn con gái. Cô không muốn xuất hiện trước mặt Tiểu Hân, cô biết cô không giành lại anh... xuất hiện chỉ khiến Tiểu Hân đòi mẹ mà khóc nhiều hơn.

Thế Bảo đi đến khu rạp chiếu phim... Kelly cũng nhìn về phía rạp chiếu phim, cả hai người đang cùng chung một suy nghĩ. Đây chẳng phải là nơi anh và cô đã hôn nhau lần đầu ư...

Khu trung tâm trò chơi đông người, Kelly bị một người chạy quá nhanh và phải, Henry nhanh chóng ôm cô vào lòng... Hàn Thế Bảo vô tình quay lại, lại nhìn thấy cảnh tượng khiến anh càng hiểu nhầm cô hơn.

Zing Blog

88. Chương 76

- Kel, không sao chứ. - Henry ôm cô trong lòng mà nói, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra với cô nhưng anh cảm nhận được trong ánh mắt cô có một điều gì đó đau buồn,.

Henry nhìn về phía Hàn Thế Bảo liền nhận được ánh mắt chứa lửa của anh ta. Trong lòng anh có chút khó chịu, rõ ràng anh ta đang đi cùng một cô gái vô cùng xinh đẹp kia lại nóng giận khi nhìn thấy Kel đi cùng người khác. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vì sao với nhan sắc của Kel có thể khiến anh ta có con với cô được nhỉ... theo cách nhìn của anh trên người Lục An thì cô ta ăn đứt Kelly rồi... có phải vì vậy mà Kel bị anh ta bỏ rơi phải sang Mỹ làm việc vất vả nuôi con như vậy, nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy KELly thật đáng thương.

Henry liền đưa tay lên lưng Kelly mà ôm sát vào người mình hơn để chọc tức Hàn Thế Bảo, anh ta xem ra vẫn còn khá lưu luyến người phụ nữ này.

- Henry, tôi không sao? - Kelly khẽ lùi về sau một bước, ở Mỹ những hành động này không quá kì lạ nhưng cô không muốn quá thân thiết với người đàn ông khác.

- Cô muốn được ở bên cạnh con gái chứ. - Henry nói.

- Không có cách nào đâu, cha của Tiểu Hân rất có thể lực anh ta sẽ không để Tiểu Hân đi cùng tôi. - Kelly lắc đầu bất lực.

- Tôi có một cách. - Henry khẽ cười nói.

- Là cách gì. - Kelly vội hỏi, người đồng nghiệp này có cách gì có thể chống lại Hàn Thế Bảo sao.

Henry nhìn về phía sau lưng Kelly là ánh mắt Hàn Thế Bảo đang nhìn về phía bọn họ. Lục An đã đưa Tiểu Hân vào nhà vệ sinh... hiện tại Henry phải dùng một phép thử, anh không tin nếu Hàn Thế Bảo thật sự muốn vứt bỏ Kelly lại nhìn anh bằng ánh mắt đầy hận thù như vậy.

- Cô nhắm mắt lại đi. - Henry nói.

- Để làm gì. - Kel khó hiểu.

- Cô phải tin tôi, tôi sẽ giúp cô. - Henry mỉm cười.

Kelly khẽ nhắm mắt mình lại, anh ta là một người đàn ông có trách nhiệm trong công việc và khá thông minh. Nếu anh ta thật sự có cách để giúp cô giữ Tiểu Hân bên cạnh, cô có thể làm bất cứ điều gì để được ở bên cạnh con gái mình.

Henry nhìn về phía Hàn Thế Bảo cười khiêu khích, sau đó nâng cằm KELly lên mà đặt vào môi cô một nụ hôn kiểu Pháp vô cùng lãng mạn. Kelly hơi giật mình, muốn đẩy Henry ra nhưng đã bị anh ôm chặt không cho thoát ra.

Hàn Thế Bảo lần này là chính mắt mình nhìn thấy cô hôn người đàn ông khác, nó còn khó chịu hơn ngàn lần những thứ mà anh từng suy nghĩ. Máu dồn lên não, chỉ muốn nổ tung Hàn Thế Bảo bước chân đi về phía Henry đang ôm Kelly.

Kelly dùng sức đẩy Henry ra thì cũng là lúc Hàn Thế Bảo bước tới gần họ, anh vung tay đâm Henry bằng tất cả sức mạnh khiến Henry ngã xuống đất gương mặt xưng đỏ.

- Henry, anh không sao chứ. - Kelly hoảng hốt chạy đến đỡ Henry lên.

- Tôi không sao. - Henry xua tay nhìn về phía Hàn Thế Bảo khiêu khích. - Nụ hôn của em thật tuyệt vời.

Hàn Thế Bảo bước tới nắm mạnh lấy tay Kelly kéo về phía mình, không cho cô ngồi bên cạnh Henry nữa. Mọi người xung quanh đều đưa mắt tò mò nhìn về phía họ, Hàn Thế Bảo nắm lấy khuỷu tay của cô, ánh mắt giận dữ tột độ nói như hét:” Mau theo tôi.”

Henry đứng lên lau đi vệt máu còn đọng trên khóe môi, nhìn Kelly bị Hàn Thế Bảo lôi đi thì khẽ cười... hẳn ta làm sao chịu nổi khi người phụ nữ trong lòng bị người khác hôn môi như vậy... anh đã đoán đúng, người đàn ông đó chính là không thể quên Kelly được.

Lục An nhận được điện thoại của Hàn Thế Bảo, anh nói mình có việc về trước mà bảo cô hãy mau đưa Tiểu Hân về biệt thự Hàn gia. Lục An không hiểu chuyện gì xảy ra, khi quay lại nơi mà Hàn Thế Bảo đứng đợi lúc này thì chỉ còn thấy một người đàn ông nước ngoài quen mặt đang ngồi trên chiếc ghế đá.

- Cô có phải là Lục tiểu thư, lần đó đã gặp tại bữa tiệc. - Henry nhìn thấy Lục An đang nắm tay Tiểu Hân liền bước tới.

- Vâng, còn anh... - Lục An không nhận ra, chỉ cảm giác Henry khá quen mặt.

- Tôi là Henry, là đồng nghiệp của Kelly.... mẹ của Tiểu Hân. - Henry nói.

- Mẹ của Tiểu Hân, đồng nghiệp của anh... là cô gái hôm đó làm đổ hàng ly trong nhà hàng.

Henry khẽ gật đầu. Lục An có chút buồn cười... Hàn Thế Bảo lại có thể có con với một người phụ nữ xấu xí đó ư... mất mũi anh ta là đang để ở đâu nhỉ.

- Tôi phải đưa Tiểu Hân về rồi, tạm biệt. - Lục An nắm tay Tiểu Hân bước đi.

Henry nhìn theo bóng lưng Lục An, sau đó hướng theo Lục An mà khẽ nói:” Bác sĩ Lục, tôi rất nhớ Peter.”

Lục An khẽ dừng lại, sau đó liền quay đầu lại đưa ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên:” Anh biết Peter của tôi ư.”

Henry gật đầu nói:” Tôi là chủ nhân cũ của cô, vì không có thời gian nên đành giao lại ột người yêu thú cưng... và tôi rất vui khi cô cũng yêu quý nó.”

Lục An quay đầu lại mỉm cười khẽ nói:” Vâng, Peter là một con chó rất đáng yêu.” - Sau đó cô cuối đầu chào Henry, thì ra anh ấy là chủ nhân cũ của Peter, một chú chó nhút nhát mà cô đã nhận nuôi qua một trang mạng yêu thú cưng.

Hàn Thế Bảo đẩy Kelly lên xe sau đó phóng đi với tốc độ chóng mặt, trên gương mặt anh lạnh tanh đầy sát khí, cô chỉ biết ngồi yên không nói ra điều gì. Thì ra kế hoạch của Henry chính là chọc tức anh, nhưng Henry đâu biết sự phẫn nộ của Hàn Thế Bảo đều trút hết lên người cô. Kelly không sợ cái tốc độ kia, cũng không sợ bị Hàn Thế Bảo ức hiếp... chỉ sợ không có Tiểu Hân bên cạnh.

Hàn Thế Bảo không lái xe về Hàn gia, cũng chẳng chạy đến khách sạn như lần trước... Chiếc xe chạy sâu vào một khu rừng vắng, cho đến khi hết đường thì xuống xe kéo Kelly đi sâu vào bên trong,nơi này đã qua khu vực cấm người đi vào. Kelly nhìn sang phía Hàn Thế Bảo mà hoảng hốt nói:” Anh muốn đưa tôi đi đâu chứ.”

Hàn Thế Bảo không đáp, ánh mắt hằn lên sự tức giận vẫn hướng về phía trước mà nắm chặt tay cô như muốn nghiền nát nó ra. Kelly nhìn bàn tay mình đỏ lên do sức của người đàn ông này nắm quá chặt, cô tuy khá đau nhưng vẫn không nói... anh ta có lẽ đang rất tức giận và cô sắp phải lãnh chịu mọi tức giận của anh ta.

Hàn Thế Bảo đưa Kelly đến một căn nhà khá đồ sộ nằm bên trong khu rừng này, bên trong nơi hoang vắng này lại có một ngôi nhà nguy nga như vậy. Toàn bộ đều được làm bằng các loại gỗ đắt tiền, cô hết sức ngạc nhiên nhưng vẫn không dám mở lời. Hàn Thế Bảo vẫn không buông tay Kelly ra dùng sức đẩy cô ngã xuống sàn, Kelly nhìn khuỷu tay đỏ gấc của mình lại có cảm giác đau ở đầu gối vì va đập mạnh xuống sàn gỗ... trên vết trầy xước trên đầu gối đã tứa máu. Kelly nhanh chóng giấu đi vết xước kia, cũng không tỏ ra mình đau đớn như thế nào... cô đưa mắt nhìn Hàn Thế Bảo cười khinh bỉ.

- Sao... anh lại muốn cưỡng bức đứa em cùng cha khác mẹ ư. - Cô cười lớn. - Tôi ở đây đợi, anh muốn làm gì thì làm đi.

- Cô muốn đàn ông đến chết rồi ư. - Hàn Thế Bảo dùng một tay ép sát Kelly vào vách tường. - Lại đi cùng một tên mắt xanh mũi đỏ... cô chán ngán tên Hoàng Thiên Ân của cô rồi sao?

Kelly đẩy mạnh Hàn Thế Bảo lùi về phía sau tức giận hét lên: "Vậy còn anh, đã chán ngán những cô gái chân dài bên cạnh rồi ư, anh bắt tôi đến đây để làm gì?"

Hàn Thế Bảo hừ lạnh, vung hai tay ép sát lên hai bờ vai cô... ánh mắt nhìn cô không chút lưu tình, anh hiện tại chỉ muốn bóp chết cô.

- Cô muốn đàn ông như vậy, chi bằng để tôi thỏa mãn cô... không phải cô đã từng rên rỉ dưới thân tôi sao. - Hàn Thế Bảo dùng lời khê thô bỉ hạ nhục cô.

Kelly bị anh giữ chặt bằng hai tay không thể thoát ra... cô đưa mắt nhìn anh mà đáp: "Không phải anh đã từng muốn tôi đến không còn xem luân lí là gì sao... chúng ta giống nhau thôi."

Hàn Thế Bảo là đang tức giận còn bị cô chọc cho tức giận hơn... vì sao những cô gái xung quanh đều ngoan ngoãn nghe lời anh không một chút phản ứng. Còn cô gái này anh nói ra điều gì cũng xỏ xiên lại, người phụ nữ thông minh quả nhiên không nên lấy làm vợ vì có ngày sẽ bị tức chết với cô ta.

Hàn Thế Bảo nhìn lên đôi môi đỏ mọng của Kelly liền nhớ đến việc Henry đã hôn vào đôi môi này mà càng tức giận hơn. Anh đưa môi mình cưỡng ép mà hôn cô mặc cho cô đã tránh né, anh bá đạo chiếm lấy bờ môi cô, lưỡi anh đưa vào miệng cô thám hiểm... bờ môi anh cắn mút bờ môi ngọt ngào của cô... anh hôn cô say sưa như muốn hút hết sinh khí của cô.

Kelly không thể thở được... cô một phần muốn đẩy anh ra, một phần lại muốn cùng anh say đắm trong nụ hôn quen thuộc. Đó chính là sự ngọt ngào tuy có chút tàn bạo của anh, đó lại sự cuốn hút từ một người đàn ông khiến cô say mê đắm chìm. Cuối cùng cô cũng thua anh, cô chủ động đáp trả anh... cô nhớ đến phát điên nụ hôn ngọt ngào của anh, nhớ đến phát điên hơi thở và mùi hương nam tính trên người anh... Kelly đã thua cuộc.

Kelly chủ động đáp trả nụ hôn của anh, bàn tay cô ôm lấy bờ lưng dài của anh, cô đưa bờ lưỡi quấn lấy lưỡi anh mà nô đùa...

Hàn Thế Bảo dừng cuộc vui lại, từ từ rời khỏi môi Kelly... Kelly nhìn anh bằng một ánh mắt si mê, hiện tại là cô không muốn nụ hôn ngọt ngào kia dừng lại.

- Đàn bà dâm loạn, cô quả nhiên không thể thiếu đàn ông. - Hàn Thế Bảo đẩy xé toạt bộ váy đang mặc trên người Kelly, hiện tại trên người cô chỉ còn một bộ nội y trước mắt anh... và họ vẫn đang ở bên ngoài hiên nhà.

- Anh... tôi... - Kelly lấy tay che thân mình lại... nơi này tuy vắng người nhưng không phải là không có người qua lại... tấm thân này là do mẹ cô cho đâu thể trưng ra cho bàn dân thiên hạ xem. - Đây là ngoài hiên, anh không thể ở đây được.

Hàn Thế Bảo nhếch môi cười, sau đó đi lại gần cô dùng bàn tay trơn trượt trên cơ thể lén lút của anh. Kelly liền đẩy anh ra nép mình vào góc tường toàn thân cô rung lên vì sợ hãi.

- Cô thích chơi trò mèo vờn chuột. - Hàn Thế Bảo dùng một chân chặn lại góc tường, Kelly bị kẹt bên trong không thể tháo chạy được nữa. - Xem con chuột nhát gan như cô, còn chạy đi đâu.

- Thế Bảo... chúng ta... có thể vào bên trong không... lỡ có ai nhìn thấy... - Kelly dùng ánh mắt nhìn anh cầu xin.

Hàn Thế Bảo ép cô vào góc tường gương mặt tiến lại gần Kelly... sau đó đưa môi mình lại bờ tai cô nói khẽ: "Loại đàn bà như cô, cũng sợ người khác nhìn thấy ư?"

Kelly bị anh khinh bỉ đến tận cùng... lần này là cô không thể khuất phục nữa... Bao nhiêu sức mạnh cùng sự tức giận với lời nói thốt ra từ trong miệng người đàn ông duy nhất đụng chạm vào người cô... cô là cho anh tất cả của mình lại nhận được sự khinh bỉ đó. Kelly nóng giận gồng đôi tay lại, đưa ánh mắt đầy lửa giận nhìn Thế Bảo...

Hàn Thế Bảo nhìn thấy cô tức giận thì nhếch môi cười như không:” Mặt cô đỏ như vậy, là đang thèm muốn tôi phải không.”

Kelly vùng người hất tay Hàn Thế Bảo ra khỏi người, vùng tay tát anh. Cái tát của cô chứa đầy sự tức giận, trên mặt người đàn ông kia vẫn còn in năm dấu tay của cô.

- Tên khốn, anh không có quyền sỉ nhục tôi... Anh nói tôi là loại dâm loạn ư, anh còn không xem lại bản thân mình. Phụ nữ qua tay anh không thể đếm xuể, ngay cả tôi anh cũng không tha... tôi dâm loạn còn anh là thể loại gì đây... cầm thú ư. - Kelly tức giận hét lên.

Cô gái này xem ra là lớn gan to mặt, chưa một người phụ nữ nào cả gan dám động vào anh huống hồ chỉ chính là tát vào gương mặt điển trai của anh. Anh đưa mắt nhìn Kelly, ánh mắt anh bỗng dưng trùng xuống.

Hàn Thế Bảo nhìn Kelly sau đó bỏ đi, chỉ là vì anh nhìn thấy vết thương trên chân cô... lại nhìn thấy vết bầm tím trên tay cô... cái tát của cô đã khiến anh trở nên bình tĩnh hơn mà nhận ra rằng anh đã làm đau cô.

- Anh đi đâu... đưa tôi ra khỏi nơi này. - Kelly nói theo.

- Tốt nhất cô vào bên trong đợi tôi... đừng có ý định bỏ đi... không thông thuộc đường đi chỉ có nước chết mất xác. - Hàn Thế Bảo quay lại nói. - Cãi lời tôi, cô mãi mãi không thể gặp Tiểu Hân.

Nói xong Hàn Thế Bảo lên xe nổ máy bỏ đi, Kelly nhìn bộ váy đã bị xé rách không còn cách nào mặc lại... cô đi lại cánh cửa chính của căn biệt thự sang trọng mà nhìn vào... phát hiện rằng cửa chính không hề khóa. Kelly mừng rỡ bước vào bên trong, với bộ dạng hiện tại cô không hề muốn ở ngoài hiên chút nào.

Kelly đi vào bên trong nhìn cách bài trí nơi này thật sự sang trọng, đây là một căn biệt thự được làm bằng gỗ nên có lẽ giá trị của nó rất lớn. Kelly lại không quan tâm lắm đến những thứ này, điều cô cần duy nhất là trang phục, Kelly đi vào căn phòng đầu tiên cô nhìn thấy... bên trong chiếc tủ quần áo vẫn còn vài chiếc áo sơ mi cũ... nhưng vẫn còn có thể chấp nhận mà mặc trên người được, và lại có còn hơn không.

Kelly mặc tạm một chiếc áo sơ mi khá rộng, đây hình như không phải là áo của Hàn Thế Bảo vì cô biết size áo anh không phải size này, đã vậy nhìn nó không hư hỏng nhưng đây là kiểu áo đã cũ rồi, không còn xuất hiện ở thị trường thời trang nữa. Cô nhìn xung quanh một chút, cả đề qua cô vì chuyện của Tiểu Hân mà khóc trong khách sạn không hề chớp mắt, hiện tại cô cảm thấy khá buồn ngủ... dù sao anh ta cũng không dám bỏ cô chết ở nơi này đâu... vì Henry đã thấy cô đi cùng anh mà.

Kelly nằm trên chiếc ghế gỗ nhìn vào vết thương trên cơ thể mình, cũng không đáng gì đối với người luyện võ như cô, cô suy nghĩ về những năm tháng sau này liệu Hàn Thế Bảo sẽ làm gì cô, liệu cô có thể sống với Tiểu Hân hay không.... nếu anh ta kết hôn... sẽ trả Tiểu Hân cho cô hay không?

Hàn Thế Bảo quay lại biệt thự trong rừng, anh vừa bước vào đã thấy Kelly thản nhiên nằm ngủ trên chiếc ghế gỗ dài, Trên đôi chân cô vết thương đã khô nhưng vẫn còn đỏ ửng, vết bầm trên bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của cô khiến anh có chút đau lòng. Hàn Thế Bảo quỳ xuống bên cạnh Kelly, mang trong túi nilong thuốc đỏ và bông gòn để sát trùng vết thương dưới chân cho cô. Kelly ngủ say đến mức không tỉnh lại, Hàn Thế Bảo dán miếng tan vết bầm lên tay Kelly xong liền đưa mắt nhìn cô, đôi môi anh tiến lại gần mặt cô... Kelly liền mở mắt nhìn anh.

- Anh... - Kelly đẩy Thế Bảo ra.

Hàn Thế Bảo bị cô đẩy quá mạnh liền bật xuống, tay chống phải cạnh bàn kiếng tạo thành một vết xước trên tay bập máu..

- Thế Bảo, anh không sao chứ... - Kelly hoảng hốt nhìn vết thương trên tay anh, sau đó chạy đến nắm bàn tay Thế Bảo. - Tôi xin lỗi... tôi không có ý.

- Không sao? - Hàn Thế Bảo rút tay mình ra khỏi tay cô. - Chỉ là vết thương nhỏ.

Kelly lúc này liền nhận ra vết thương trên chân cô và tay đều đã được sát trùng và dán miếng dán lại. Là anh đã chăm sóc cho cô ư... anh ta làm như vậy là có ý gì...

- Để tôi băng vết thương lại cho anh. - Kelly nhìn thấy bông băng vẫn còn để trên bàn.

Cô không cho anh từ chối mà nhanh tay băng lại vết thương trên tay anh. Anh nhìn cô khéo léo băng bó trên tay mình, cô ta thật sự quan tâm anh ư... hay chỉ là cách để lấy lòng anh tìm cơ hội ôm Tiểu Hân bỏ trốn.

- Xong rồi. - Kelly nói. - Anh đừng động vào nước một thời gian, vết cắt khá sâu.

- Vì sao hôm qua cô không về Mỹ đi... không phải cô rất thích nơi đó sao? - Hàn Thế Bảo nhìn vào băng bó trên tay mình mà nói.

- Tôi không thích nơi ấy. - Kel thu dọn rác y tế trên bàn. - Tôi ghét nước Mỹ. - Cô lắc đầu nói tiếp.

- Giả dối. - Hàn Thế Bảo khẽ cười nhếch. - Cô cứ tự tình thông minh, cô tin vào lời của tất cả bọn chúng... lại không tin tôi.

- Anh nói vậy là ý gì? - Kel nói.

- Đã không quan trọng nữa rồi... vẫn là câu nói cũ... cô đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa, quay về Mỹ đi. - Hàn Thế Bảo đứng lên nói.

- Thế Bảo... tôi không muốn rời đi nữa... lần đó tôi đi là vì... - Kelly muốn nói cho anh biết rằng cô đến Mỹ vì lo lắng cho anh... nhưng cô chưa kịp nói thì anh đã xen vào.

- Đừng nói nữa... tôi không muốn nghe cô kể về chuyện tình yêu lãng mạng của hai người... - Anh quay đầu đi. - Tôi sẽ kết hôn, cô hãy biến mất như chưa từng xuất hiện.

Kelly muốn giải thích nhưng khi anh nói anh sẽ kết hôn, cô bèn im lặng... Không phải như vậy là tốt ư, cái mối quan hệ không đúng giữa cô và anh sẽ kết thúc... vì dù sao anh là một người đàn ông trách nhiệm như vậy, làm sao có thể phản bội người vợ kia.

- Vợ anh sẽ sinh con cho anh, Tiểu Hân là sinh mạng của tôi... Thế Bảo, xem như chúng ta có chút quan hệ tình thân, hãy để Tiểu Hân đi cùng tôi. - Kelly nói.

- Không bao giờ tôi cho phép Tiểu Hân rời xa Hàn gia.

- Được. - Kelly đứng lên cười nhếch môi. - Vậy anh cũng đừng hòng kết hôn.

89. Chương 77

Anh khẽ ngạc nhiên quay đầu lại nhìn cô, cô gái này chẳng phải quá tự tin vào bản thân ư. Cô ta có gì để khiến anh không thể kết hôn đây, Hàn Thế Bảo có đôi chút tò mò với suy nghĩ của cô, anh tiến lại gần Kelly một bước đưa ánh mắt có đôi chút nghi ngờ hỏi.

- Kelly, em nghĩ mình là ai, có thể ngăn cản quyết định của tôi?

Hàn Thế Bảo không đợi Kelly đáp, rút điện thoại gọi cho Tuấn Anh mà nói:” Tuấn Anh, cậu thông báo với báo chí rằng tuần sau tôi và Lục An sẽ tổ chức hôn lễ.”

Tuấn Anh có đôi chút kinh ngạc nhưng khẽ đáp:” Vâng, thưa Hàn tổng.”

- Tôi đợi xem em sẽ bày trò gì. - Hàn Thế Bảo quay đi.

Kelly lột chiếc mặt nạ xấu xí trên gương mặt, hiện tại là một gương mặt xinh đẹp thật sự của cô hiện ra... Trên người Kelly chỉ mặc hờ hững một chiếc áo sơ mi dài ngang đùi, cô bước theo phía sau lưng Hàn Thế Bảo. Ra đến xe, anh đưa cho cô một chiếc túi, bên trong có một bộ váy, bộ váy màu hồng nhạt nhẹ nhàng trông khá đẹp mắt.

- Tôi vào nhà thay. - Kelly cầm túi trang phục mà chuẩn bị xuống xe.

- Không cần phải phức tạp như vậy, trên người cô cái gì cần thấy tôi cũng đã thấy... thay ở xe đi, tôi không có nhiều thời gian. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Anh... - Kelly hơi đỏ mặt nhìn anh.

- Nếu cô không thay, tôi lái xe ra thành phố lớn thì đừng trách. - Hàn Thế Bảo nổ máy cho xe đi.

Kelly không còn cách nào khác mà trước mặt anh phải thay trang phục. Cô cởi bỏ chiếc áo sơ mi kia, trên người để lộ da thịt trắng nõn nà cộng thêm mùi hương quyến rũ từ cô phả vào mắt vào mũi anh. Hàn Thế Bảo thường nghĩ rằng mình đã rất chuyên nghiệp rồi, nào ngờ lại nhìn thấy cô thay đổi trang phục lại không thể nào không chế bản thân, người anh bắt đầu nóng lên... vật dưới thân kêu gào thảm thiết...

- À, anh có thể kéo khoá giúp tôi không. - Kelly quay lưng về phía anh nhờ vả, quả thật dây khoá phía sau cô không thể tự mình kéo lên.

Hàn Thế Bảo nhìn tấm lưng trần của cô, đưa bàn tay rung rung về phía cô cầm khoá kéo.. bàn tay chạm vào da thịt cô khiến anh càng thêm mất tự chủ.

- Thế Bảo, cẩn thận phía trước. - Kelly bỗng hét lên.

- Két.... - Tiếng thắng gấp vang lên...

- Anh... anh... chỉ một chút nữa là chúng ta mất mạng... - Kelly nhìn về phía trước là một cây to chắn ngang đường... một chút nữa là anh ta đâm vào nó.

Anh có một chút hốt hoảng, cũng chỉ tại người phụ nữ này mà anh mất bình tĩnh là tập trung như vậy. Dù một cô gái khác có cởi bỏ hết trang phục trước mặt anh, anh cũng không màn tới nhưng với cô gái này lại đặc biệt thu hút... Hàn Thế Bảo nhanh chóng lắc đầu xua tan mọi thứ, tiếp tục cho xe chạy thẳng theo lối mòn.

- Thế Bảo, tôi nghĩ kĩ rồi. Tôi sẽ quay về Mỹ. - Kelly khẽ cuối mặt nói. - Anh hãy chăm sóc cho Tiểu Hân thật tốt, đừng để bất cứ ai bắt nạt con bé.

- Cô chịu bỏ cuộc sớm như vậy ư. - Hàn Thế Bảo có chút thất vọng trong lòng, cô ta thật sự muốn đi cùng tên đàn ông đó như vậy ư.

- Tôi có một điều cuối cùng muốn nhờ anh giúp. - Kelly nói. - Tôi muốn gặp Tiểu Hân lần cuối cùng, anh thấy tôi hiện tại không còn là Kelly xấu xí với tư cách mẹ con bé. Tôi sẽ đến gặp Tiểu Hân với bộ dạng hiện tại... tôi không muốn con tôi biết rằng tôi bỏ rơi nó.

Hàn Thế Bảo nhìn qua Kelly... nếu cô ta đã quyết định ra đi anh cũng không hẹp hòi đến mức không cho cô nhìn thấy con gái lần cuối, dẫu sao cô cũng sinh ra con bé.

Hàn Thế Bảo gạt đầu... Kelly cười thầm trong lòng.

Chiếc xe đưa họ về biệt thự Hàn gia, lúc này đã chiều tối... Tiểu Hân lại khóc ré lên vì không có mẹ hoặc baba hát ru cô bé ngủ. Khi chiếc xe của Hàn Thế Bảo quay về thì thím Trương nhanh chóng từ bên trong chạy ra.

- Hàn tổng, tiểu thư không chịu ai dỗ ngủ cả... một mực đòi mẹ...

Hàn Thế Bảo chỉ gạt đầu rồi nhanh chóng tiến về phía phòng Tiểu Hân, Kelly cũng nhanh chóng đi theo phía sau anh. Cửa phòng Tiểu Hân mở ra, nhìn thấy Lục An đang làm mọi cách để Tiểu Hân uống sữa và đi ngủ nhưng con bé chỉ nằm lăn ra sàn mà khóc lóc thảm thiết gọi mẹ.

- Tiểu Hân, ngoan nào. - Kelly bước vào trong lên tiếng.

- Mẹ... là giọng mẹ... mẹ đâu rồi. - Tiểu Hân nhìn xung quanh tìm kiếm.

- Không phải mẹ, là cô đây... con còn nhớ cô chứ. - Kelly ôm Tiểu Hân vào lòng.

Tiểu Hân liền nhận ra Kelly mà nín khóc, Tiểu Hân tựa vào lòng Kelly mà thút thít:" Cô ơi, mẹ con bỏ con đi mất rồi... con muốn mẹ."

- Tiểu Hân ngoan ngoan thì mẹ sẽ về, cô sẽ ở đây với con đến khi mẹ về... Tiểu Hân chịu không? - Kelly khẽ cười nói.

- Tất nhiên chịu ạ... Cô Kelly là người thương con nhất, giọng nói và giọng hát của cô rất giống mẹ con. - Tiểu Hân đáp.

- Nhưng phải xin phép baba con... baba con không cho cô Kelly ở lại với con. - Kelly ngọt ngào nói.

Hàn Thế Bảo là biết mình bị cô lừa nhưng trong lòng không có một chút tức giận, chỉ khá khen cho người phụ nữ này lại có đầu óc như vậy

- Baba, người cho cô Kelly ở lại với con đến khi nào mẹ về nhé. - Tiểu Hân buông Kelly ra mà chạy đến phía Hàn Thế Bảo nũng nịu nói. - Con chỉ thích cô Kelly thôi, con không thích cô Lục An... cô ấy hát không giống mẹ.

- Không được nói như vậy, cô Lục An sẽ buồn đó. - Kelly ôm Tiểu Hân vào lòng mà nói.

Tiểu Hân chỉ quan tâm đến Hàn Thế Bảo mà nói:” Baba cho cô Kelly ở lại với con đi.....” - Tiểu Hân nói xong liền oà khóc....

Hàn Thế Bảo buộc lòng chiều con gái, xem như lần này là anh thua cô... cô ta muốn ở lại đây ư... được, vậy lần này anh sẽ đấu với cô một ván cờ vậy.

- Được, từ này Kelly sẽ là bảo mẫu của Tiểu Hân. - Hàn Thế Bảo nói. - Cô sẽ ở phòng bên cạnh của Tiểu Hân.

- Hàn tổng, bên cạnh phòng tiểu thư là phòng của cậu. - Thím Trương liền nói.

- Ủ nhĩ, vậy chỉ có cách cô ở phòng kế tiếp vậy. - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn tổng, nhưng phòng ấy... - Thím Trương định nói điều gì đó nhưng Hàn Thế Bảo ngăn lại.

- Được rồi, quyết định vậy đi. - Anh nói xong, quay sang nhìn Lục An mỉm cười nói. - Kelly, cô chăm sóc Tiểu Hân đi. Còn em, theo tôi về phòng tôi có việc cần nói.

Lục An cảm nhận được sự nhẹ nhàng từ Hàn Thế Bảo liền cảm thấy phấn chấn vì từ này đến giờ cô như bị cho ra ngoài lề. Cô nhanh chóng ngoan ngoãn đi theo phía sau lưng anh, ánh mắt hướng về Kelly đang ôm Tiểu Hân mà có chút lo lắng... vì nhan sắc của cô gái bảo mẫu kia quá đặc biệt.

Hàn Thế Bảo quay về phòng mình, sau khi Lục An bước vào thì khoá ngược cửa phòng lại. Lục An có chút bối rối, anh ta vì sao lại gọi cô vào phòng riêng mà khoá ngược lại.

Nhưng Hàn Thế Bảo chẳng hề nói một câu nào mà ngồi vào bàn làm việc của mình, anh mang hợp đồng ra đọc không để ý Lục An đang ngồi đối diện. Cô ngồi một lúc khá lâu liền mất bình tĩnh mà nói.

- Anh nói là có việc cần nói với em mà?

- À, tôi quên rồi. - Hàn Thế Bảo không rời mắt khỏi hợp đồng.

Lục An có chút tức giận nhưng giấu vào trong vẫn tươi cười nói:” Cô gái tên Kelly đó, rất giống tên của mẹ Tiểu Hân nhĩ.”

- Lục tiểu thư, có những chuyện không nên biết quá nhiều. - Hàn Thế Bảo khẽ nói. - Cô chỉ cần ngồi im đó, buồn chán có thể tìm sách đọc... tuyệt nhiên không nên nói chuyện.

Lục An chỉ biết vâng lời anh như một chú cún ngoan ngoãn không dám làm trái ý anh, cô cứ thế ngồi im lặng mà không dám nói ra bất cứ lời nào.

Tiểu Hân vì được Kelly dỗ dành nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Kelly đắp lên người Tiểu Hân chiếc chăn mỏng sau đó rời khỏi phòng con bé mà quay về phòng mình. Cô đi ngang qua phòng anh, cô muốn biết hai người bọn họ bên trong đang làm gì... Kelly bỗng nhớ tới lần đó anh mang cô ca sĩ An Nhiên vào phòng làm chuyện đó, cô bỗng nhiên có chút tức giận, cô chỉ muốn lao vào bên trong đó mà cho hai người bọn họ vài đòn. Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ của cô, còn cô hiện tại trong vô cùng thảm hại... cô đứng trước cửa phòng anh tưởng tượng đủ thứ nhưng không thể làm gì.

Cô quay về phòng mình thì gặp thím Trương vừa bước tới.

- Đây là chìa khoá phòng cô. - Thím Trương đưa cô một chìa khoá.

- Cảm ơn thím. - Kelly đưa hai tay nhận lấy.

- Cô ở trong căn phòng này thì không được phép gây ồn ào, phải tuyệt đối giữ im lặng rõ chưa. - Thím Trương chau mày nói.

- Vì sao ạ, không phải nơi này phòng nào cũng đã được cách âm. - Kelly thắc mắc.

- Đây là phòng đặc biệt. Nó và phòng của Hàn tổng được thiết kế chung một hệ thống cách âm. Vì vậy mọi tiếng động bên cô đều gây phiền cho Hàn tổng, nên tôi mới căn dặn cô nhất định phải giữ yên tĩnh.

Kelly khẽ gật đầu rồi bước cô phòng mình, theo như thím Trương nói thì chính là mọi tiếng động bên cô thì anh ta sẽ nghe... nghĩa là mọi tiếng động bên anh ta cô cũng sẽ nghe thấy... Kelly bước vào phòng liền áp sát tai mình vào vách tường nghe ngóng... nhưng tuyệt nhiên bên kia không hề có bất kì tiếng động nào.

- Bọn họ vào phòng không nói chuyện thì đang làm gì nhỉ? - Kelly khẽ nói nhỏ... sau đó lại tưởng tượng ra câu trả lời ỉn.

Kelly đi đi lại lại không ngủ được... cô cố gắng nghe ngóng bên phòng của anh nhưng không hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Nửa đêm, Kelly đang nằm trên giường say giấc... cô liền nghe bên phòng bên cạnh có tiếng động... à không, chính là tiếng rên rĩ của một cô gái... tiếng rên ấy rõ mồn một bên tai cô. Kelly đỏ mặt, sau đó là giận giữ... tiếp theo là buồn bã, cô bịt hai tai mình lại chui vào trong chăn nhưng vẫn không thể nào không nghe tiếng động đó.

- Tên đàn ông đê tiện... không có cô gái nào là hắn không bỏ qua... tên đàn ông biến thái, biến thái, biến thái. - Kelly khẽ nguyền rủa.

Những ngày sau đó, Lục An được Hàn Thế Bảo đón về biệt thự Hàn gia sinh sống vì lý do chung cư cô đang ở đang sửa chữa ồn ào khiến cô không ngủ được. Nhưng đối với Kelly thì cô biết rõ ràng mục đích mà anh ta mang cô gái này về Hàn gia để làm gì, cô vẫn mặc kệ... miễn sao cô có thể ở bên cạnh Tiểu Hân.

Lục An đi tới phía Kelly, sau đó đưa cho cô một bảng danh sách những thứ vật dụng mà nói: "Cô ra ngoài mua cho tôi."

- Cô Lục, xin lỗi tôi là bảo mẫu của Tiểu Hân, không phải người hầu của cô. - Kelly không biết từ khi nào rất không ưa cô gái họ Lục này, đêm nào cô ta cũng mò sang phòng Hàn Thế Bảo... khiến đêm nào cô cũng phải mất ngủ vì bọn họ quá ồn ào.

- Cũng chỉ là người làm của Hàn gia mà thôi. Cô cũng biết tôi và Hàn Thế Bảo chuẩn bị kết hôn, tôi chính là chủ nhân căn nhà này... còn cô là người làm. - Lục An hất mặt nói.

- Tôi bận trông chừng Tiểu Hân.

- Tôi tương lai là mẹ con bé, tôi sẽ trông chừng Tiểu Hân, cô đi mua cho tôi.

Thím Trương từ bên trong nghe thấy liền đi ra ngoài, bà trau mặt lại nhìn Kelly không hài lòng. Dù sao Lục An cũng sắp trở thành phu nhân căn biệt thự này, cô ta lại dám cãi lời.

- Kelly, cô mau đi giúp cô Lục đi, còn đứng ngay ra đó nữa.

Kelly một phần là không muốn gây sự lớn chuyện với Lục An, một phần cũng là nể mặt thím Trương nên đành nhượng bộ Lục An mà cầm tờ giấy danh sách kia mà đi ra ngoài.

Lục An khẽ nhếch môi cười mà nói: "Tôi mới chính là chủ nhân, còn cô chỉ là người làm mãi mãi."

- Cũng chưa chắc đâu. - Tú Anh ngáp ngủ từ phía sau nói. - Cô Lục à, tôi có câu này dành tặng cô.

Lục An nhìn sang Tú Anh.

- Trèo cao té đau. - Tú Anh quay người đi hướng khác vừa đi vừa nói. - Tôi khuyên cô mau về Mỹ mà chăm sóc chó đi... nơi này không thuộc về cô đâu.

- Anh... - Lục An tức giận.

Tú Anh nhìn đồng hồ đeo trên tay liền vội vàng chạy vào phòng vừa đi vừa lẩm bẩm: "Đến giờ đón An Nhiên rồi, lần này mà trễ xem như chết chắc."

Tiểu Hân ngủ dậy thì nhìn thấy Lục An đang gục mặt ngủ bên cạnh giường cô bé, cô bé đưa mắt tìm Kelly nhưng không thấy liền đưa tay gọi Lục An.

- Cô Lục...

- Dậy rồi sao? - Lục An giật mình. - Tiểu Hân đói bụng chưa.

Tiểu Hân gật đầu...

Lục An muốn lấy lòng Tiểu Hân nên tự tay vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho Tiểu Hân. Cho Tiểu Hân ăn xong, Lục An mỉm cười nhìn Tiểu Hân khẽ nói:” Đồ ăn cô Lục làm có ngon không?”

- Ngon ạ.

- Ngoan quá. - Lục An trong Tiểu Hân thật đáng yêu, nếu con bé ngoan ngoãn mãi thế này thì cô ta cũng không có ác cảm với con bé như vậy.

Kelly mua đầy đủ mọi thứ mà Lục An sai bảo mang về Hàn gia... từ bên ngoài Kelly có nói chuyện cùng người làm vườn nên Tiểu Hân nghe giọng Kelly liền buông tay Lục An ra mà chạy về phía cửa. Tiểu Hân vừa bước xuống cầu thang liền ngã ra ngất xỉu... bậc cầu thang không cao nhưng Tiểu Hân lăn vài vòng.

Kelly nhìn thấy liền vứt hết những thứ trên tay chạy phía Tiểu Hân...

Lục An nhìn thấy vậy liền hét lên:” Là tại cô ta, con bé nghe giọng cô ta nên mới vội vàng chạy xuống cầu thang mà té ngã.”

Tin đó được truyền đến tai Hàn Thế Bảo... anh nhanh chóng chạy đến bệnh viện..

- Cô làm bảo mẫu chăm sóc Tiểu Hân thế nào, lại khiến con bé ngã cầu thang hả. - Hàn Thế Bảo nhìn thấy Kelly ngồi ngoài phòng cấp cứu liền nói.

- Huhu, là lỗi của em... em đã không chạy theo kịp Tiểu Hân. - Lục An khóc ròng rã như cô chính là mẹ của Tiểu Hân.

Kelly không nói gì, cô mặc kệ bọn họ tình tứ... mặc kệ anh có la hét mắng chửi... cô chỉ là đang cầu nguyện cho con gái của mình tai qua nạn khỏi.

Bác sĩ từ bên trong phòng cấp cứu bước ra, Hàn Thế Bảo nhanh chóng đi tới mà hỏi.

- Bác sĩ, con gái tôi thế nào?

- Là dị ứng bẩm sinh. - Vị bác sĩ hỏi. - Người nhà có cho bệnh nhi ăn trứng không?

Kelly đưa mắt giận dữ nhìn sang Lục An khẽ nói lên như rít:” Cô cho Tiểu Hân ăn trứng ư?”

Lục An xanh mặt, khóc thảm thiết hơn...

- Thế Bảo... là em không biết... không biết con bé bị dị ứng với trứng.

- Im lặng hết đi. - Hàn Thế Bảo lo lắng nhìn bác sĩ.

- Vì thể trạng của bệnh nhi còn nhỏ và yếu ớt lại ăn khá nhiều trứng nên tình trạng càng ngày càng xấu đi... lúc đưa đến bệnh viện đã bị nghẹt thở đến ngừng thở, hiện tại đã duy trì lại hơi thở rồi nhưng xem ra còn rất yếu.

Kelly ngã quỵ xuống sàn bệnh viện... con gái cô, mạng sống của cô. Kelly nhìn sang phía Lục An không còn giữ được bình tĩnh mà hét lên:” Có phải chính cô muốn giết Tiểu Hân, có phải là cô không?”

- Tôi... tôi.. không có... tôi thật sự không biết. - Lục An lo sợ nói.

- Kelly, em bình tĩnh chút đi... Lục An làm sao biết được Tiểu Hân bị dị ứng với trứng. - Hàn Thế Bảo can ngăn.

Kelly hất tay Hàn Thế Bảo ra khỏi tay mình, sau đó nhìn vào mắt anh bằng đôi mắt đỏ hoe tràn đầy lệ tuông mà nói:” Con gái của anh vì cô ta mà sắp mất đi... anh còn ra sức bênh vực cô ta... Hàn Thế Bảo, Tiểu Hân có hề gì tôi sẽ không tha cho hai người.”

Hàn Thế Bảo nhìn vào gương mặt xanh xao của Tiểu Hân, con bé đang được hỗ trợ oxy để thở... trong lòng anh vô cùng đau xót nhưng việc này quả nhiên đâu thể đổ lỗi cho Lục An, ngay cả anh cũng không hề biết Tiểu Hân giống anh bị dị ứng đặc biệt với trứng... thì làm sao Lục An biết được.

- Lục An, cô về trước đi... - Hàn Thế Bảo nói.

- Em muốn ở lại với Tiểu Hân.

- Cả hai người đều cút đi hết đi. - Kelly tức giận nói.

- Người nhà đi đóng tiền viện phí nhập viện. - Bác sĩ thông báo.

Hàn Thế Bảo bước đi ra quầy thu ngân đóng tiền, Lục An trở về nhà... chỉ còn một mình Kelly ngồi đó với bao nhiêu đau đớn khi con gái cô phải chịu đau đớn như vậy

Bác sĩ mang tới bệnh án của Tiểu Hân, Kelly mở bệnh án ra xem...

- Nhóm máu RH- âm tính... - Kelly khẽ thốt lên.

- Vâng, đây là nhóm máu hiếm... chỉ có di truyền cha truyền cho con.

- Bác sĩ, có khi nào anh em cùng cha nhưng mang hai nhóm máu khác nhau...mà một người mang nhóm RH âm tính hay không?

Vị bác sĩ lắc đầu...

- Điều đó khó có thể xảy ra.

Zing Blog

90. Chương 78

Kelly đưa mắt nhìn chằm chằm vào bệnh án của Tiểu Hân, trong lòng Kelly có chút nghi ngờ về mọi thứ. Vì sao Hàn phu nhân lại nói với cô biết việc cô là con gái của Hàn gia, bà ta căm thù mẹ cô như vậy lại muốn tốt cho cô ư. Lại nói bà ta là muốn giành tất cả tài sản của Hàn gia, nếu cô xuất hiện công khai là con cháu nhà họ Hàn, phần tài sản kia không phải là bị phân chia hay sao? Câu nói của Hàn Thế Bảo khiến cô có chút thắc mắc, anh nói rằng cô tin tất cả bọn người kia lại không tin vào anh... vậy điều anh muốn cô tin là gì đây.

Hàn Thế Bảo từ xa đi đến, cô nhanh chóng giấu bệnh án kia đi không cho anh biết những gì cô đang suy nghĩ. Cô hiện tại là không tin bất cứ kẻ nào nữa, tự cô sẽ đi tìm chân tướng mọi việc.

- Đừng quá lo lắng, Tiểu Hân sẽ mau chóng khỏe lại. - Hàn Thế Bảo đi tới gần phía cô mà nói.

- Thế Bảo. - Kelly gọi nhỏ. - Anh yêu Lục An?

- Đừng hỏi những việc không liên quan đến cô. - Anh lạnh lùng đáp.

- Xem ra tôi hỏi thừa rồi. - Kelly nắm chặt bệnh án của Tiểu Hân, nếu anh ta không yêu cô ta thì đâu mang cô ta về Hàn gia sinh sống, cũng chẳng muốn cùng cô ta kết hôn... tệ hơn nữa chính là đêm nào cũng lôi cô ta vào phòng. - Ngày mai, là lễ cưới của hai người rồi nhỉ, nhưng xem ra Tiểu Hân làm anh mất đi niềm vui trọn vẹn rồi.

Cô đứng lên tiến về phía anh, sau đó đưa bàn tay mình sờ lên gương mặt không chút tỳ vết của anh, gương mặt này, ánh mắt này và cả bờ môi này đều khiến cô không thể nào quên được. Bàn tay Kelly đưa lên tóc anh cố tình vuốt mạnh, miệng cô khẽ nói:” Nếu như tôi không phải em gái anh, tôi chắc chắn sẽ không để anh kết hôn.”

Hàn Thế Bảo không hiểu câu nói của cô có hàm ý gì, cô ta chẳng phải lúc nào cũng khẳng khái cái suy nghĩ đó. Là anh không muốn nói ra vì anh lo sợ Kelly sẽ gặp nguy hiểm, sợ cô thiếu suy nghĩ mà tự làm

hại bản thân mình. Nhưng rồi, chỉ vì vậy mà anh mất cô... chỉ vì vậy mà Kelly bỏ anh đi hai lần mặc cho anh gặp nguy hiểm cận kề.

Điện thoại từ The Win gọi đến, Thế Bảo phải quay lại công ty để họp khẩn cấp, hiện tại tình trạng của Tiểu Hân đã qua khỏi cơn nguy kịch...

- Tôi phải về The Win, cô ở lại chăm sóc Tiểu Hân... - Hàn Thế Bảo nói. - Sẽ có người của tôi canh giữ ở bệnh viện, cô đừng nghĩ đến việc bỏ trốn.

Kelly không trả lời, trên bàn tay cô vẫn còn nắm chặt một ít tóc của Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo rời đi, Kelly biết mình cũng không thể rời khỏi bệnh viện nên đã nhờ một bác sĩ để gọi Henry đến. Henry khá bất ngờ vì Tiểu Hân phải nhập viện, anh tức tốc chạy đến.

- Kel, con bé đã ổn chưa?

- Henry. - Kelly nhìn xung quanh khẽ nói. - Tôi gọi anh đến là có việc cần nhờ anh giúp đỡ.

- Có việc gì, tôi sẵn sàng giúp cô.

Kelly đưa cho Henry một túi y tế đựng mẫu tóc của Hàn Thế Bảo và một túi đựng mẫu tóc của mình khẽ nói: "Anh mang đi kiểm tra ADN của hai người này, xem bọn họ có phải là quan hệ anh em hay không?"

Henry rời đi khỏi bệnh viện thì tức tốc mang đến trung tâm xét nghiệm ADN.

- Tôi muốn lấy kết quả nhanh nhất. - Henry yêu cầu.

Hơn nửa ngày, anh đã nhận được kết quả từ phòng xét nghiệm ADN... nhanh chóng mang tới cho Kelly.

- Kelly, đây là kết quả ADN của hai mẫu tóc mà cô đưa cho tôi. - Henry đưa cho Kelly.

- Henry, cảm ơn anh rất nhiều. - Kel hồi hộp mở phiếu kết quả ra xem.

Cô nhìn qua kết quả xét nghiệm ADN giữa cô và Hàn Thế Bảo... xem xong Kelly không nói một lời nào chỉ nhìn Henry mà nói: "Henry, anh có thể giúp tôi trông Tiểu Hân được không, tôi có việc quan trọng cần phải đi gấp."

Henry gật đầu: "Tất nhiên là được, cô đi đi Kel."

Kelly nhìn Tiểu Hân đang nằm trên giường bệnh, bác sĩ đã nói rằng con bé vẫn đang ngủ vì được tiêm thuốc mê để ổn định cho Tiểu Hân. Kelly hôn lên trán Tiểu Hân sau đó nhanh chóng rời đi.

Cô bị người của anh đang canh giữ tại bệnh viện chặn lại, lần này Kelly không còn đủ bình tĩnh nữa liền ra đoàn với những ai cản đường mình, sau đó nhanh chóng lên taxi quay về Hàn gia.

Tại biệt thự Hàn gia, mọi người đang tất bật chuẩn bị những giai đoạn cuối cùng để hôm sau sẽ diễn ra hôn lễ của chủ nhân căn biệt thự này. Kelly không quan tâm bọn họ đang làm gì, cô chỉ muốn đi tìm Hàn Thế Bảo.

- Hàn Thế Bảo đâu rồi. - Kelly tung cửa phòng anh nhưng không có anh ở bên trong.

- Kelly... cô dám đập cửa Hàn tổng. - Thím Trương tức giận nói.

- Anh ta hiện đang ở đâu? - Kelly hét lên.

Tú Anh nghe tiếng ồn từ bên ngoài liền từ trong phòng bước ra, đụng mặt Lục An cũng từ phòng bước ra...

- Hàn tổng đang ở The Win. - Tú Anh nhàn nhạt đáp.

- Cô tìm Thế Bảo có việc gì. - Lục An trên người đang mặc thử chiếc váy cưới mà nói.

- Không liên quan đến cô. - Kelly hất tay Lục An đang chạm vào người mình. - Cô cứ ở đó chuẩn bị làm cô dâu của mình đi.

Kelly nói xong nhanh chóng rời khỏi Hàn gia, chiếc taxi chạy đến tập đoàn tài chính The Win. Tú Anh nhìn theo bóng lưng của Kelly mà lắc đầu, anh đã từng rất ghét Kelly vì cô ta mà Hàn Thế Bảo phải trải qua những ngày tháng đau buồn... nhưng rồi anh nhận ra chính là cô gái này mới có thể khiến Hàn tổng của

Hàn gia này trở lại bình thường, chính cô gái này sẽ mang niềm vui đến cho người anh em của anh. Mọi nhân duyên là do trời định, nếu họ đã gắn kết với nhau như vậy... anh lấy lý gì mà không ủng hộ

Chiếc taxi dừng trước The Win, nơi đây chính là nơi mà cô đã gặp anh... nơi cô dùng mọi cách tiếp cận anh để trả thù cho cha mẹ mình. Để rồi cô nhận ra rằng anh là một con người vô vàng điểm tốt, anh không giống như những gì mà Thiên Ân nói... cô bắt đầu để mắt tới anh, bắt đầu vừa yêu mà vừa hận anh. Đến một lúc nào đó, tình yêu cô dành cho anh che lấp đi thù hận thì chính là lúc cô buộc lòng rời xa anh... cuộc đời trải qua bao nhiêu sóng gió và tình yêu càng khó khăn càng khắc cốt ghi tâm.

Kelly rải bước đi vào bên trong The Win, nơi này hiện tại đã tan ca không còn nhân viên nào chỉ còn vài bảo vệ canh gác bên ngoài. Cô không khó để qua mặt bảo vệ mà đi vào bên trong không một tiếng động, Kelly còn nhớ rõ mật mã để lên tầng 10 của cao ốc này.

Cánh cửa thang máy mở ra, Hàn Thế Bảo vẫn còn ngồi bên trong văn phòng của mình làm việc. Đây là một minh chứng cho sự thành công của anh, dù ngày mai chính là ngày anh kết hôn nhưng hôm nay anh vẫn còn ở lại công ty chăm chỉ làm việc... anh chính là người gánh vác cả một tập đoàn lớn, miếng cơm manh áo của hàng ngàn người đang nằm trong tài lãnh đạo của anh.

Cô đẩy cửa bước vào, Hàn Thế Bảo đang tập trung họp online với một vài đối tác nước ngoài, anh ngược mắt nhìn thấy cô có đôi chút ngạc nhiên, sau đó nhìn vào máy tính mà nói.

- Xin thứ lỗi, tôi có việc gấp phải ra ngoài ngay bây giờ... ngày mai chúng ta tiếp tục.

Hàn Thế Bảo nói xong, sau đó gấp chiếc laptop trên bàn xuống đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Kelly... người phụ nữ này đến đây tìm anh chắc chắn là có việc rất quan trọng.

- Cô không ở bệnh viện chăm sóc Tiểu Hân, đến tận đây tìm tôi có việc gì sao? - Hàn Thế Bảo lạnh lùng hỏi.

- Thế Bảo, tôi có một việc muốn nói. - Kelly bước tới gần anh mà nói.

- Cô nói đi. - Hàn Thế Bảo tựa người vào ghế nói.

- Ngày mai anh kết hôn cùng người phụ nữ khác, chúng ta sẽ không còn cơ hội nói chuyện như bây giờ... tôi muốn anh đưa tôi đến một nơi. - KELLY nói. - Tiểu Hân đã có người chăm sóc ở bệnh viện, không cần lo lắng.

Hàn Thế Bảo nhìn Kelly từ trên xuống dưới, cô ta không phải trốn anh không hết hôm nay lại tự chủ động đến tìm anh... anh có chút hứng thú liền đứng dậy mà nói: "Nào, em gái... muốn anh trai đưa đi đâu trước khi anh trai kết hôn." - Anh châm chọc cô, muốn xem cô đang bày trò gì.

- Chúng ta ra xe trước. - Kelly quay lưng bước đi.

Hàn Thế Bảo nhàn nhạt đi theo cô... cả hai cùng rời khỏi The Win...

- Nào, tôi phải đưa em đi đâu?

- Công viên trò chơi. - Kelly không nhìn anh, ánh mắt cô nhìn về phía trước.

Anh không đáp cho xe chạy đến khi trung tâm trò chơi... nơi này hiện tại đang khá náo nhiệt, những đứa trẻ đang nô đùa vui vẻ cùng cha mẹ và người thân.. chỉ có cô và anh mang hai gương mặt không một chút cảm xúc cùng nhau bước đi.

- Chúng ta xem phim, anh thích thể loại nào. - Cô và anh đứng trước những tấm poster, cô quay đầu sang hỏi anh.

- Tùy cô. - Hàn Thế Bảo đáp.

Kelly tùy ý chọn một bộ phim, cô cũng không đọc bộ phim ấy tên gì. Lần này là rạp chiếu phim đông người, không phải chỉ có hai người như lần đó. Cô và anh ngồi bên cạnh nhau xem hết bộ phim, tuy nhiên cả hai người đều chẳng thể nhớ nổi nội dung bộ phim vừa mới chiếu.

Cô và anh cùng bước ra khỏi rạp chiếu phim, những người đi bên cạnh đều đưa mắt nhìn họ... nhìn họ khá đẹp đôi nhưng vì sao trên gương mặt của cả hai đều quá lạnh lùng.

- Chúng ta làm gì tiếp theo đây? - Hàn Thế Bảo hỏi.

Lúc này các trò chơi đã tan người, hầu như toàn bộ đều đã tắt đèn và đóng cửa... chỉ còn khu rạp chiếu phim là còn người ra vào.

- Anh nhớ ngay tại nơi này, anh đã nói rằng anh yêu tôi. - Kelly đứng đối diện anh mà hỏi.

Anh không đáp, ánh mắt nhìn cô...

- Lúc ấy, tôi dường như muốn quên đi tất cả để ở bên cạnh anh. - Kelly đưa bàn tay sờ vào gương mặt anh.

- Hàn Thế Bảo, tôi yêu anh.

Hàn Thế Bảo thật lóng là không hiểu Kelly đang nghĩ điều gì, cô ta hành động như thế có nghĩa lý là gì đây. Trước đây thì cô trốn anh, hiện tại lại nói yêu anh... cô ta không còn sợ cái gọi là loạn luân của cô ư.

- Không phải cô nói, chúng ta là anh em sao? - Hàn Thế Bảo nhếch môi đáp.

- Nếu anh không sợ, tôi há gì phải sợ. - Kelly đáp.

Lần này là Hàn Thế Bảo bị sock nặng, anh hiện tại không còn có thể nhận biết rằng cô đang nghĩ điều gì nữa rồi. Hoặc đây chỉ là một trò bịp bợm của cô để ngăn cản anh kết hôn.

- Tôi tất nhiên không sợ điều gì... - Hàn Thế Bảo khẽ cười, lần này thì anh sẽ không lưu tình nếu cô dám bày mưu điều khiển anh. - Kelly, em sẽ không ngăn cản được hôn lễ ngày mai đâu.

Kelly hơi nhếch môi cười không để lộ ra cho anh thấy, trên gương mặt cô vẫn thể hiện cái nét bi ai giống như cô đang cắn răng chịu đựng việc anh kết hôn cùng người con gái khác, giống như vì cô là em gái nên không thể làm gì.

- Tôi muốn anh đưa đến Ciz Bar. - Kelly nói.

- Cô muốn uống rượu ư.

- Anh nghĩ một người thất tình như tôi có nên uống một chút rượu để giải sầu hay không? - Kelly nói sau đó nắm lấy bàn tay anh kéo đi. - Không say không về.

Ciz Bar lên nhạc, tiếng nhạc âm âm cùng những điệu lắc lư trên sàn nhảy. Kelly cùng Hàn Thế Bảo bước vào liền ngồi vào ghế VIP. Họ gọi một chai XO thượng hạng, Kelly rót vào hai ly sau đó cụng vào nhau đưa lên miệng uống cạn.

- Đừng uống... cô sẽ say đó. - Kelly rót ly thứ 2 thì Hàn Thế Bảo ngăn lại.

Cô xoa tay anh đi... khi làm trợ lý của Jenny cô thường xuyên cùng Jenny đi gặp khách hàng nên trình độ uống rượu của cô cũng được nâng lên... một vài ly không thể khiến cô say như trước kia được nữa. Nhưng cô uống ly thứ 2 vào, vẫn giả vờ say đến không biết gì mà nằm vào lòng anh.

- Tôi đã nói là cô không uống được mà. - Hàn Thế Bảo nhanh chóng đưa Kelly ra ngoài bar... hiện tại mang cô gái say xỉn này về Hàn gia cũng không hay ho gì, vì vậy anh quyết định đưa cô xuống tầng 2 khách sạn Ciz.

- Sau này, em đừng bao giờ uống rượu nữa... - Hàn Thế Bảo nhìn gương mặt Kelly đang ngủ mà nói. - hứa với tôi đi, Kelly....

Kelly mở mắt mình ra, nhìn vào mắt anh khẽ cười mà nói: "Tôi hứa."

Anh giật mình bật ra khỏi chiếc giường lớn bên trong khách sạn... cô ta không say ư... là giả vờ qua mặt anh.

- Cô không say sao?

Kelly lắc đầu khẽ nói...

- Chỉ là dụ anh vào đây thôi. - Cô khẽ đáp.

- Dụ? - Hàn Thế Bảo ngạc nhiên.

- Hàn Thế Bảo, anh đừng hòng thoát khỏi nơi này. - Kelly kéo chiếc cavat trên người anh lại gần mình, sau đó đặt lên môi mình lên môi anh... chủ động hôn.

91. Chương 79.1

Kelly đặt hai tay mình ôm chặt tấm lưng rộng của anh, cô chủ động hôn anh... chủ động dùng lưỡi mình thăm hiểm bờ môi anh, bàn tay cô bắt đầu mơn trớn bên trong chiếc áo sơ mi trên người anh.

Hàn Thế Bảo bất ngờ bị cô tấn công, anh dùng hai tay nắm lấy hai tay cô, gương mặt anh đảo đối diện gương mặt cô. Đôi mắt anh nhìn cô đầy nghi vấn, không phải là trước kia cô còn trốn anh mắng chửi anh tệ hại khi anh động chạm cô ư.

- Kelly, không phải cô đang say chứ. - Hàn Thế Bảo nói. - Tôi không phải người dễ dãi.

Kelly bật cười lớn... lần này cô cười như chưa từng được cười. Điều đó lại khiến Hàn Thế Bảo cảm thấy mất thể diện, cô ta đang xem thường anh sao... xem anh là người đàn ông ai cũng có thể đặt dưới thân sao.

- Không... tôi không hề say, tôi rất tỉnh... - Kelly bình tĩnh hơn một chút mà nói, nhìn thấy gương mặt đen lại của anh liền biết anh ta đang tức giận.

Cô đưa môi mình hôn nhẹ lên môi anh, sau đó từ từ đưa miệng lại gần tai anh cắn nhẹ khẽ nói như mật ngọt vào tai Hàn Thế Bảo:” Thế Bảo... tôi muốn anh.”

Hàn Thế Bảo lần này là bị cô câu dẫn một cách trắng trợn, toàn thân anh nóng lên, máu nóng trong người chảy từ các huyết mạch lên não... hiện tại anh chỉ muốn cùng cô gái này tận hưởng lạc thú. Dù vậy Hàn Thế Bảo vẫn tỏ ra như không hề hấn gì, anh không muốn lạc vào cái bẫy của cô.. gương mặt anh trở nên lạnh ngắt.

Kelly hơi nheo đôi mắt lại nhận ra gương mặt anh không hề biến sắc... cũng cảm giác như anh không có chút hứng thú với cô. Hàn Thế Bảo đứng lên quay đầu đi, anh sẽ kết hôn cùng Lục An như vậy mới có thể đánh lạc hướng của Hàn phu nhân.

- Thế Bảo. - Kelly đứng lên kéo tay anh lại.

Hàn Thế Bảo quay lại nói:” Đừng làm những điều em không muốn, dù em không mặc gì tôi cũng sẽ không động vào người em.”

- Thật ư. - Kelly nói xong... cô dùng sức đẩy anh ngã xuống giường... tự tay cởi bỏ y phục trên người mình.

Hàn Thế Bảo nhìn cô trần truồng không rời...

Kelly tiến về phía anh, cô trườn lên người anh sau đó từ từ cởi từng chiếc cúc áo. Đôi mắt cô gợi tình đến mức chỉ muốn ăn tươi nuốt sống anh.

- Anh không muốn động vào tôi... nhưng thật tiếc... em trai của anh đã phản bội anh. - Kelly đưa đôi môi mình hôn vào bờ ngực gấn chắc của anh.

- Dừng lại, Kelly. - Anh đã không còn có thể kiềm chế bản thân.

- Tôi sẽ cho anh biết... ai mới là người khiến anh thỏa mãn nhất - Kelly đưa bàn tay mình động chạm vào em trai anh... sau đó cười nham hiểm. - Hàn Thế Bảo, dù có là anh trai tôi cũng quyết ăn anh cho hết.

Hàn Thế Bảo bị cưỡng bức như thế... anh nhất quyết không phục. Cả đời anh chưa từng bị cô gái nào cưỡng bức chỉ trừ một mình người phụ nữ này... đã vậy... anh cũng không kiềm chế nữa, cô muốn ăn anh ư, để anh ăn cô trước.

Anh đẩy cô xuống phía dưới thân mình, đôi mắt anh hằn lên như hổ đói bắt được con mồi... Kelly nhìn đôi mắt đầy dục vọng trong mắt anh liền khẽ cười... cô đã thắng anh...

Họ trải qua một đêm triền miên không dứt... cả hai cùng nhau quấn lấy nhau một cách chủ động và cuồng nhiệt... Không còn phản kháng, không còn thù ghét... họ cùng nhau tận hưởng một đêm đầy kích thích.

Buổi sáng, ánh mặt trời đã lên cao... Hàn Thế Bảo tỉnh lại sau một đêm làm việc quá cuồng nhiệt. Nhìn người phụ nữ đang nằm rút vào lòng anh, trong lòng cảm thấy có chút bình yên khi nhìn thấy cô vòng tay sang ôm anh một cách thân thiết nhất.

Kelly trở người tỉnh lại, trên người cô hoàn toàn rã rời vì sự cuồng nhiệt quá mức đêm qua. Cô mở mắt nhìn anh sau đó khẽ mỉm cười đưa bàn tay mình lên bờ ngực rắn chắc của anh.

- Thế Bảo, anh biết không... khi ở Mỹ tôi đã rất nhớ anh. - Kelly khẽ nói. - Nhớ nụ hôn ngọt ngào, nhớ bờ ngực rắn chắc, nhớ giọng nói nụ cười của anh.

- Nhưng cuối cùng, em vẫn chọn cách bỏ trốn khỏi tôi. - Hàn Thế Bảo không nhìn cô, nhưng vẫn nằm yên để mặc cô nghịch phá. - Vì sao em quay về mà Hoàng Thiên Ân không theo em, hẳn ta để em tự do về nước ư.

Kelly khẽ lắc đầu, việc anh và cô không phải là anh em ruột rõ ràng là anh biết nhưng vì sao lại giấu giếm cô. Cô cũng sẽ không nói cho anh biết rằng cô đã biết được sự thật đó, cô sẽ tự mình đi tìm cái lí do mà mọi người đang che giấu... Cô sẽ không còn ngốc nghếch tin lời bất cứ ai nữa, tự cô sẽ đi tìm câu trả lời ỉn.

- Thế Bảo. - Kelly khẽ gọi

- Ủ.

- Tôi sẽ đi Mỹ. - Kelly nói. - Sẽ để Tiểu Hân lại cho anh.

Hàn Thế Bảo có chút tức giận nhưng kiềm chế lại được, cô ta cuối cùng vẫn muốn đi về cùng Hoàng Thiên Ân ư.

- Hãy chăm sóc Tiểu Hân thật tốt... hằng đêm hãy hát ru Tiểu Hân ngủ, đợi lúc con bé ngủ say nhớ đắp chăn giữ ấm cơ thể của con. Tiểu Hân nửa đêm ngủ lại hay giật mình, chỉ cần nhẹ nhàng vỗ vào lưng nhẹ thì con bé sẽ hết khóc mà tiếp tục ngủ.

- Nếu em đã quyết định đi, còn muốn tìm tôi mà làm việc này... em cần đàn ông đến như thế sao? - Anh bắt đầu châm chọc, anh muốn giữ cô lại nhưng... sự tự tôn không cho phép.

Thật sự đối với Kelly mà nói, cô chỉ dành tất cả cho anh... ngoài ra không còn bất cứ người đàn ông nào có thể chạm vào cô. Anh nghĩ thế nào về cô cũng được, chuyển đi sắp tới chính là lạnh ít dữ nhiều... cô muốn tìm hơi ấm của anh sau bao nhiêu lâu xa cách, để khi ở phương trời xa xôi kia cô có mệnh hệ nào cũng không hối hận vì đã sống hết mình vì tình yêu của cô dành cho anh.

Kelly biết anh châm chọc mình, cô liền rút trong ví ra một ít tiền thả xuống giường lớn mà nói:” Em như tôi có nhu cầu, đây là tiền của anh.”

Hàn Thế Bảo nhìn những đồng tiền lẻ kia rơi xuống mặt giường, gương mặt anh trở nên xám xịt. Cô ta dám xem anh như là kẻ bán thân nuôi miệng ư, anh là ai... là tổng giám đốc của tập đoàn có tiếng bật nhất khu vực... lại vị cô ta xem như ” con vịt ” mua vui ư... Anh tức giận kéo cô xuống giường lớn, đôi mắt hằn lên như muốn giết người mà nhìn cô... Kelly biết mình trêu chọc anh hơi quá đáng nhưng khi hối hận thì tự biết là đã muộn, anh ta chính là đang phát tiết.

- Em trả tôi nhiều quá rồi, tôi nghĩ mình cần phải phục vụ em nhiều hơn nữa. - Hàn Thế Bảo đặt cô dưới thân mà nói, giọng nói anh phát ra như có lửa bên trong.

- Không... không cần đâu... xem như tôi boa cho anh đi. - Kelly tiếp tục khiêu khích.

- Cô biết tôi là người làm ăn mà, chuyện gì cũng phải rõ ràng sòng phẳng cả. - Hàn Thế Bảo mạnh bạo cắn mút vào cổ cô mà nói tiếp. - Vì vậy, chúng ta tiếp tục thôi.

Kelly khẽ nhếch môi cười... anh ta đã quên bồng đi mất việc hôm nay là ngày anh ta kết hôn rồi... Cô nhìn vào chiếc đồng hồ tích tắc trên tường, đã điểm 11h.

Bàn tay anh không ngừng động chạm trên cơ thể Kelly, cô uốn người theo từng sự di chuyển của anh... Lúc mạnh bạo, lúc nhẹ nhàng... hai con người họ đều không muốn thoát ra sự kích thích kia.

Tiếng chuông điện thoại vang lên... Hàn Thế Bảo không ngừng lại nhưng ánh mắt hướng về phía chiếc điện thoại của mình đang để trên bàn nước. Kelly tất nhiên chọn cách thông minh nhất, cô phát ra tiếng rên rỉ to hơn, áp cả tiếng chuông điện thoại của anh. Hàn Thế Bảo càng bị kích thích, mặc kệ điện thoại reo vang liên hồi... anh chính là không rời xa được cơ thể tràn đầy quyến rũ và dâm mê này.

Tú Anh đứng trong buổi tiệc... gọi cho Hàn Thế Bảo mãi không được, đồng hồ đã sắp qua 12h rồi, có lẽ hôn lễ hôm nay phải hủy.

- Tú Anh, em biết Hàn tổng đang ở đâu không? - Tuấn Anh đi tới nói.

Tú Anh nhúng vai... sau đó suy nghĩ đôi chút liền gọi đến một số điện thoại lạ.

- Tú Anh, không ngờ anh lại gọi cho em đó. - Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

- Thật ngại, anh có việc gấp muốn nhờ em. - Tú Anh nhẹ nhàng nói.

- Em biết mà, không có việc thì đâu có quan tâm đến em. - Cô người tình ngày xưa của Tú Anh nũng nịu.

- Đêm qua em có làm việc không?

- Có, đêm qua em trực. - Cô gái đáp.

- Vậy có gặp Hàn tổng của bọn anh đến khách sạn chỗ em không? - Tú Anh hỏi, cô gái này chính là anh tán tỉnh được trong một lần mang cô gái khác vào Ciz... đó là chuyện của vài năm về trước.

- Đây là bí mật mà. - Cô gái tỏ ra nũng nịu.

- Thôi nào, em biết chiếc túi LV mới ra không... anh sẽ tặng em. - Tú Anh mua chuộc.

- Đêm qua Hàn tổng bên anh có ghé qua Ciz đó, còn đi cùng một cô gái rất xinh đẹp nữa. Đến sáng em tan ca, họ vẫn chưa ra về. - Cô ta nói tiếp. - Chiếc túi xách đó, anh nhất định tặng em đó,

- Cảm ơn em, anh sẽ nhờ người giao hàng đến cho em.

Tú Anh cúp máy nhìn sang phía Tuấn Anh, người phụ nữ xinh đẹp kia còn ai ngoài Kelly nữa. Hàn tổng từ khi Kelly bỏ đi thật sự là có nhiều mối quan hệ bên ngoài với các cô gái xinh đẹp khác nhưng tuyệt nhiên chẳng hề động vào bất cứ ai. Hôm nay lại đưa một cô gái vào khách sạn, lại cả đêm không về... quên cả ngày cưới thì tuyệt nhiên chỉ có một mình Kelly mới khiến anh ta như vậy.

- Anh trai, có lẽ anh nên thông báo hủy bỏ hôn lễ hôm nay đi... em nghĩ Hàn tổng của chúng ta đang chết trong mem tình ái rồi.

Lục An ngồi trong phòng cô dâu, cô từ bỏ mọi thứ từ Mỹ để sang nơi này chỉ vì mục đích tiếp cận người mà cô thần tượng nhất. Đến khi gặp được Hàn Thế Bảo bằng xương bằng thịt thì trong lòng có cảm giác nhất định phải lấy được tình cảm của người đàn ông này. Không ngờ bao nhiêu lâu ở bên cạnh vẫn không được anh để mắt tới, tưởng chừng như cơ hội không có thì anh ta nói rằng muốn kết hôn với cô. Cô thừa nhận rằng mình bị choáng ngợp bởi sự giàu có của Hàn gia, nhưng thật lòng trong thâm tâm cô cũng chính là yêu anh thật sự.

Tú Anh bước vào phòng cô dâu, nhìn Lục An có vẻ tội nghiệp nhưng anh đã rất nhiều lần nhắc nhở cô không nên bám lấy Hàn gia này, nơi này không có chỗ cho cô... vì anh hiểu rõ ràng trong lòng Hàn tổng kia chỉ có một mình Kelly dù cho Kelly có đối với anh như thế nào.

- Lục tiểu thư, chúng tôi không liên lạc được với Hàn tổng nên đành tuyên bố hủy bỏ lễ cưới này. - Tú Anh đứng ngoài cửa nhìn nhặt nói.

- Tôi muốn đợi Thế Bảo. - Lục An mặc trên người bộ váy cưới mà nói. - Vì sao anh ấy lại biến mất vào ngày trọng đại này.

- Lục An, cô từng là ân nhân cứu mạng của anh trai tôi nên tôi đã rất nhiều lần nhắc nhở cô rồi. - Tú Anh lắc đầu. - Nơi của cô là Mỹ, hãy quay về đi... Hàn tổng không phải người dễ dàng thay lòng đổi dạ.

- Vậy vì sao anh ta lại nói với báo giới rằng sẽ kết hôn cùng tôi, còn thông báo ngày kết hôn.

- Anh ấy có cầu hôn cô không? Có trực tiếp nói rằng muốn lấy cô làm vợ hay không? - Tú Anh lắc đầu nói.

Lục An lùi về sau vài bước vì lời nói của Tú Anh, quả thật Hàn Thế Bảo chưa hề nói rằng muốn lấy cô, cũng chưa hề có một lời ngọt ngào nào với cô. Chỉ là cô tự mình đi thử áo cưới, tự mình trang trí ngôi nhà này... lại tự mình mộng tưởng.

- Tôi hận Hàn gia các người... các người mang tôi ra làm trò đùa ư. - Lục An hét lên.

- Chúng tôi không mang cô ra làm trò đùa, chính là cô lao vào trò đùa của chúng tôi. - Tú Anh nói. - Cô đừng tưởng tôi không biết cô ở lại Hàn gia vì mục đích gì, mộng của cô thật lớn.

Tuấn Anh từ phía sau vỗ vai Tú Anh... anh biết mọi chuyện nhưng không muốn nói ra vì dù sao chính anh là người mang Lục An sang nơi này. Tuấn Anh đi về phía Lục An mà nói:” Lục tiểu thư hãy bình tĩnh lại, đợi Hàn tổng về sẽ làm rõ mọi việc.”

Lục An không đáp, ánh mắt nhìn vào tấm gương lớn in hình cô đang mặc chiếc váy cưới... trong đầu hẳn lên một ý định phải trả thù vì những gì Hàn Thế Bảo đã đối với cô.

Zing Blog

92. Chương 79.2: Quay Về Mỹ

Một đêm một ngày chìm đắm trong tình ái, toàn thân rã rời không nhấc nổi người ra khỏi giường lớn. Kelly mở mắt nhìn thấy bóng lưng người đàn ông đang mặc lại chiếc áo sơ mi, cô xoay người một chút đưa mắt nhìn chăm chăm vào phía sau anh lên tiếng.

- Anh đi đâu vậy?

Anh quay mặt lại nhìn cô, sau đó nhặt bộ váy dưới sàn đặt lên giường bên cạnh cô khẽ nói:” Mặc vào đi, tôi đưa em đi ăn.”

Nhắc tới việc ăn uống cô mới sực nhớ rằng cả ngày hôm qua cho đến giờ cô chưa ăn gì, vì lo lắng cho Tiểu Hân mà chẳng buồn ăn uống, đến khi sức khỏe Tiểu Hân ổn định lại cô liền đi tìm anh, cô không thể phủ nhận rằng khi cầm kết quả ADN kia trên tay cô đã rất vui mừng chỉ muốn chạy đến ôm chầm lấy anh.

- Đúng rồi, Tiểu Hân. - Kelly chợt nhớ đến Tiểu Hân, lúc đầu chỉ muốn nhờ Henry trông coi giúp một lúc để đi tìm anh... không ngờ cô lại đi đến tận bây giờ.

Cô nhanh chóng thay bộ váy trên người, gương mặt cũng trở thành một Kelly xấu xí cùng Hàn Thế Bảo bước ra khỏi khách sạn thì hàng loạt phóng viên vây kín anh hỏi về việc anh không có mặt tại buổi lễ sáng lại đi cùng một cô gái khác từ bên trong khách sạn ra ngoài. Kelly thật sự không nghĩ rằng mọi việc sẽ phức tạp như vậy, việc này nếu không giải quyết ổn thỏa thì thanh danh của Hàn gia vì chuyện này mà bị hạ thấp... lần đó không phải chỉ là vì Win giúp đỡ cô bị nhà báo chụp được tạo dựng lên một câu chuyện nhảm nhí... sau đó dư luận đã nổi sóng như thế nào.

Hàn Thế Bảo và Kelly bị nhà báo bao quanh, độ ngũ bảo vệ của khách sạn không thể ngăn nổi bọn họ. Anh ôm cô vào trong lòng, Kelly không muốn bị mọi người chụp ảnh liền né mặt vào lòng anh... đây không phải là chuyện đáng hạnh diện, chính là cướp chủ đề ngay ngày đám cưới.

- Hàn tổng, đây có phải vì tình nhân mới của anh. Vì cô ấy mà anh đã hủy bỏ hôn lễ.

- Hàn tổng, anh có suy nghĩ thế nào khi người khác gọi mình là kẻ trăng hoa?

Không có một câu trả lời nào được phát ra từ miệng anh, từ phía xa hàng loạt chiếc xe hơi màu đen dừng lại. Tú Anh và Tuấn Anh cùng một số người bước xuống mà giải vây cho Hàn Thế Bảo... không biết bọn nhà báo lấy đâu ra thông tin Hàn Thế Bảo đang ở khách sạn này mà từ sau khi tuyên bố hủy bỏ hôn lễ đã

chạy đến đây mà canh gác. Khi nhân viên khách sạn báo về thì Tuấn Anh và Tú Anh tức tốc cùng người cùng người của Hàn gia đến Ciz để bảo vệ an toàn cho Hàn Thế Bảo và cả Kelly khỏi vòng vây của các phóng viên.

Anh che chắn cho cô cùng nhau bước lên xe, chiếc xe hơi màu đen đóng kín cửa lái vụt đi với bao nhiêu ánh mắt đang hướng về nó. Bên trong xe Kelly mới cảm thấy bớt lo lắng, cô nhìn sang gương mặt không có chút biến sắc nào của anh, anh ta không lo lắng điều gì ư.

- Thế Bảo, anh không lo lắng sao?

- Lo lắng về điều gì?

- Nếu bọn họ viết bài bôi xấu thành danh của anh... giống như lần đó Win vấp phải, không phải sẽ rất khó giải quyết sao.

- Từ khi nào em lại biết lo lắng cho tôi... - Hàn Thế Bảo nhàn nhạt đáp. - Em đã quyết định ra đi, vậy nên mọi việc sẽ giải quyết ổn thỏa... nhưng Kelly, một khi em rời đi thì đừng bao giờ quay lại nữa.

Kelly gật đầu... nếu như còn duyên còn nợ, dù anh có đẩy cô đi cô cũng quyết bám theo, nhưng trước mắt cô phải đi tìm sự thật.

- Chúng ta tới bệnh viện đi, tôi muốn gặp Tiểu Hân... Thế Bảo, anh hãy chăm sóc tốt cho con của chúng ta... - Kelly khẽ nói, đây là lần đầu tiên cô nói với anh rằng Tiểu Hân là con “ của chúng ta”.

Hàn Thế Bảo lại không để ý nhiều về điều đó, trong đầu anh hiện tại chính là suy nghĩ giữa việc để cô đi hay giữ cô ở lại. Con người đã muốn ra đi như vậy, anh có làm bao nhiêu cách cũng không thể giữ nổi chân cô, càng giữ cô càng muốn bỏ trốn... thôi thì cứ để cô chọn cái cuộc sống mà cô mong ước. Anh im lặng đưa chiếc xe nhanh chóng đến bệnh viện nhi, nơi mà Tiểu Hân đang điều trị.

- Henry, cảm ơn anh đã giúp tôi chăm sóc Tiểu Hân. - Kelly bước vào bên trong phòng bệnh của Tiểu Hân liền gặp Henry đang đi về phía họ.

- Kel... bọn người bên ngoài là sao vậy? - Henry tỏ ra khá tức giận.

Kelly nhìn qua phía Hàn Thế Bảo ái ngại, còn anh chỉ hướng mắt về phía Tiểu Hân đang nằm trên giường bệnh mà tiến về phía cô bé... Anh đưa tay vuốt đôi má phúng phính nhưng không còn hồng hào như mỗi ngày, càng nhìn Tiểu Hân anh càng không thể chịu nổi suy nghĩ Kelly có thể từ bỏ đứa trẻ đáng yêu này để chạy theo người đàn ông khác.

Henry không quan tâm đến Hàn Thế Bảo, anh nhìn Kelly vội vàng nói:” Kelly, sếp tổng vừa gọi điện cho tôi hôm qua, nói rằng chúng ta không cần thuyết phục người đàn ông kia nữa... đã có một công ty liên hệ hợp tác với E.L rồi, hiện tại chỉ cần chúng ta đến đó kí kết hợp đồng.”

- Là công ty nào? - Kelly khẽ ngạc nhiên, là công ty nào có sức hút khiến E.L vừa nghe đến đã đồng ý không cần xác nhận.

Henry ái ngại nhìn về phía Hàn Thế Bảo khẽ nói nhỏ:” Chính là The Win của anh ta.”

Cô đưa mắt nhìn về phía anh, anh vẫn không có một chút biểu cảm nào khi nghe Henry trình bày lại với Kelly. Cô đi về phía anh mà hỏi:” Vì sao lại là The Win.”

- Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ muốn em nhanh chóng rút về Mỹ. - Hàn Thế Bảo nói. - Không còn dùng bất cứ lí do nào ở lại nơi này.

Cô lặng người đôi chút, anh ta là muốn cô biến khỏi mắt anh ta một cách nhanh nhất ư. Đó chẳng phải là điều cô mong muốn sao? Kelly đi về phía Henry mà nói:” Henry, chúng ta sẽ đến The Win vào sáng mai... anh đặt hai vé trong buổi chiều mai đi, chúng ta về Mỹ.”

- Hai vé ư? - Henry nhìn về phía Tiểu Hân.. - Tôi có thể về một mình mà, cô không ở lại với Tiểu Hân sao?

- Không, tôi sẽ đi một mình.. Tiểu Hân tốt hơn nên ở lại cùng cha của con bé. - Kelly quay đầu bước ra ngoài. Henry tuy có đôi chút thắc mắc nhưng cũng rảo chân bước theo cô, anh nhìn trên gương mặt Kelly không có một chút cảm xúc nào hệt như cô rất kiên cường bỏ lại Tiểu Hân cho cha...

Khi cả hai lên xe Kelly không nói ra bất cứ lời nào, chỉ hơi cúi mặt xuống quay đầu về phía cửa sổ mà ngấm nhìn đường phố. Nơi này không thuộc về cô ư, Thế Bảo cũng không thuộc về cô ư... anh không hề ngăn cản cô đi, còn giúp cho cô đi nhanh một chút. Nhớ lại những lần trước anh dùng bao nhiêu thủ đoạn để giữ lại cô bên cạnh, lần này là anh thật sự muốn buông cô rồi ư.

Hôm sau Kelly và Henry đến The Win để kí kết hợp đồng hợp tác giữa hai công ty hàng đầu về lĩnh vực thời trang. Người đứng ra tiếp đón bọn họ là Tú Anh, Hàn Thế Bảo cố tình không muốn gặp lại Kelly.

- Hợp tác vui vẻ. - Tú Anh bắt tay Kelly xấu xí, anh nhoẻn miệng cười. - Kelly, gương mặt này của cô mà đi làm trong một công ty thời trang... tôi cảm thấy có chút khâm phục.

- Thư kí Hà, anh không cần phải châm chọc về nhan sắc của tôi... tôi làm việc bằng năng lực, không cần dùng sắc đẹp vẫn có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ đó thôi

- Tôi lại cảm thấy Kelly có nét đẹp riêng của cô ấy, chẳng phải Hàn tổng của The Win đã nhìn ra nét đẹp bí ẩn của Kelly rồi sao?

-Ồ! - Tú Anh bật cười. - Cô Kelly đây... tất nhiên là có vẻ đẹp tiềm ẩn... ẩn đến nỗi tôi không thể nhìn ra.

Kelly biết miệng lưỡi của người đàn ông này là khó có thể nói lại anh ta thì chỉ cười trừ, dù sao lần này cũng mang về cho E.L hợp đồng lớn không uổng công Jenny tin tưởng giới thiệu cô vào E.L...

Hai người rời khỏi The Win với hợp đồng đã được kí kết... cô bước ra khỏi cao ốc này không quên nhìn lên tầng 10... một nơi cao như vậy, liệu anh có nhìn thấy cô đang hy vọng được nhìn thấy anh một lần trước khi quay về Mỹ.

- Kelly, chúng ta đến sân bay thôi. - Henry khẽ gọi.

- Ừm... - Kelly bước lên xe...

Tại văn phòng tổng giám đốc, Hàn Thế Bảo đứng trên tầng 10 nhìn qua tám kiếng cường lực xuống mặt đất, nhìn thấy bóng của Kelly bước ra khỏi The Win sau đó tiến về chiếc xe hơi mà mà vụt đi.. đôi mắt anh trùng xuống, trong lòng cam giác thật khó chịu.

- Hàn tổng, cô ấy đi rồi. - Tuấn Anh bước vào bên trong mà nói.

- Ừ! - Anh nhàn nhạt đáp.

- Chuyến bay lúc 2h. - Tuấn Anh lại nói.

- Cậu nói với tôi điều ấy làm gì. - Hàn Thế Bảo đưa mắt nhìn Tuấn Anh.

- Chỉ là tiện thể nói ra... - Tuấn Anh nói xong liền lảng đi. - À, Lục tiểu thư vẫn đang ở Hàn gia đợi anh quay về.

- Cô ta muốn đợi cứ để cô ta đợi đi. - Hàn Thế Bảo nhắm mắt lại tựa lưng ra chiếc ghế dựa. - Rồi cũng sẽ tự động rút lui thôi.

- Vâng. - Tuấn Anh khẽ đáp. - Hàn tổng, lần trước anh bảo tôi điều tra về Kelly... tôi đã có thông tin một năm qua của cô ấy. Cô ấy không sống cùng Hoàng Thiên Ân và sống cùng một cô gái khác là bạn học đại học của mình, cô bạn học này chính là người đã giới thiệu Kelly vào trong thời trang E.L. Còn về Hoàng Thiên Ân, anh ta hình như cũng tìm kiếm Kelly nhưng cô đang bỏ sang tiểu bang khác... nước Mỹ rộng lớn, anh ta mò kim đáy bể.

Hàn Thế Bảo nghe xong liền mở mắt ra, nhìn Tuấn Anh mà nói:" Cô ta không phải bỏ đi cùng Hoàng Thiên Ân sao, lại bỏ trốn khỏi hần ta."

- Đúng vậy, cô ấy bỏ đi cùng hần nhưng khi sang Mỹ lại không sống cùng hần ta... Cô ấy thay đổi hình dạng nên Hoàng Thiên Ân không thể ngờ tới... anh ta truy lùng cô bằng hình ảnh thật. - Tuấn Anh nói. - Cũng giống chúng ta... không thể ngờ Kelly lại thông minh như vậy.

- Cậu nói chuyến bay lúc mấy giờ. - Hàn Thế Bảo bật đứng dậy.

- Là 2h. - Tuấn Anh đáp.

Đồng hồ đã là 1h45p... Hàn Thế Bảo cầm trên tay chiếc áo vest nhanh chóng lao ra khỏi văn phòng tổng giám đốc... Tuấn Anh lo lắng theo sau, anh không muốn Hàn Thế Bảo vì mất bình tĩnh đuổi theo Kelly mà xảy ra tai nạn như lần trước.

- Hàn tổng, để tôi lái. - Tuấn Anh ngăn anh lên vị trí lái xe.

Hàn Thế Bảo hiểu suy nghĩ của Tuấn Anh, cũng không còn nhiều thời gian mà nhường vị trí tài xế kia cho Tuấn Anh... chiếc xe rời khỏi The Win tiến thẳng về sân bay...

Cô ta rõ ràng không sống cùng Hoàng Thiên Ân, nhưng không hề một lời giải thích với anh, trong lòng cô ta là đang suy nghĩ điều gì... đang muốn làm việc ngu ngốc gì nữa.

Điện thoại của Thế Bảo vang lên, anh nhấc máy.

- Hàn tổng, tôi là nhân viên của khách sạn Ciz. Hôm qua ngài có đến khách sạn của chúng tôi, khi dọn dẹp phòng chúng tôi phát hiện ngài có để quên đồ, chúng tôi thông báo để ngài không phải lo lắng về việc đánh mất đồ vật khi ở khách sạn chúng tôi.

- Là đồ vật gì. - Hàn Thế Bảo hỏi

- À, là một tờ giấy... là kết quả xét nghiệm ADN.

- Kết quả xét nghiệm ADN sao...

- Đúng vậy, nếu nó quan trọng Ciz sẽ gửi đến nhá riêng cho ngài.

- Không cần, sẽ có thư kí của tôi đến nhận lại ngay lập tức. - Hàn Thế Bảo nói, xét nghiệm ADN sao, là của Kelly ư.

Hàn Thế Bảo gọi cho Tú Anh đến nhận phiếu kết quả kia...sau đó lái xe đến sân bay gặp Hàn Thế Bảo.

- Chia ra tìm Kelly. - Hàn Thế Bảo nói.

Trên tay anh cầm phiếu kết quả xét nghiệm minh chứng anh và cô không có quan hệ ruột thịt... nếu như cô đã biết hai người không hề có ràng buộc như vậy, tại sao còn chọn quyết định bỏ đi.

Tiếng phi cơ bay cao vút trên trời xanh đầy nắng... Hàn Thế Bảo tức giận vò nát tờ giấy trên tay tức giận, phía sau là Tuấn Anh và Tú Anh cũng hướng mắt nhìn về chiếc máy bay đang vút bay đi.

- Đặt vé cho tôi sang Mỹ. - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn tổng...- Tuấn Anh khẽ nói nhưng Tú Anh ngăn lại.

- Vâng... đã lâu rồi không sang Mỹ... hay chúng ta cùng nhau du lịch một chuyến. - Tú Anh liền nói, không thể ngăn cản được Hàn Thế Bảo... mặc dù biết rằng Hàn phu nhân sẽ ra tay khi Hàn Thế Bảo bước chân sang Mỹ...

93. Chương 80

Máy bay cất cánh, Kelly nhìn ra bên ngoài chỉ nhìn thấy những tầng mây mù mịt. Cuối cùng thì cô cũng đã tự mình bắt đầu con đường đi tìm sự thật... cô không còn là một cô bé 10t ngày nào, cũng không còn ngu ngốc mà tin tưởng vào Thiên Ân. Cô nhớ mẹ cô đã từng cảnh dặn, không được tin vào bất kì ai dù là người thân quen nhất, mẹ cô đã nói đúng... là cô phải tự mình tìm ra mọi thứ và không cần nghe theo bất cứ lời nào.

- Henry, chúng ta chia tay ở đây vậy. - Kelly xách valy rời khỏi sân bay New York La Guardia tạm biệt HEnry. - Anh mang hộp đồng đến E.L một mình nhé, tôi có việc phải đi trước.

- Cô không về công ty sao, có lẽ bọn họ đang làm tiệc đợi chúng ta. - Henry hỏi.

- Gửi lời xin lỗi đến mọi người giúp tôi, tôi đi trước nhé. - Kelly kéo valy của mình ra khỏi sân bay, lên một chiếc taxi.

Henry đứng nhìn chiếc taxi rời đi một lúc sau đó cũng lên một chiếc taxi khác mà quay về công ty thời trang E.L để báo cáo về hợp đồng với The Win. Tuy trong lòng vô cùng thắc mắc, cô gái ấy có thể bỏ Tiểu Hân ở lại cùng cha con bé để sang Mỹ một mình ư... chẳng phải Jenny từng nói rằng Kelly rất khó khăn và làm mọi thứ để kiếm tiền lo cho Tiểu Hân những thứ tốt nhất. Anh lại nhớ trước khi bước vào quầy kiểm vé khi còn ở , Kelly đã quay lại nhìn về phía sau như tìm kiếm gì đó... sau đó cô lại nói một câu tiếng Việt khiến anh không thể hiểu nổi, nhưng trong ánh mắt cô có nét buồn bã đến rung người.

- Jenny, mình muốn nhờ cậu một việc. - Kelly gọi điện cho cô bạn thân của mình.

- Kel, sao cậu không đi cùng Henry... mọi người rất vui khi cậu quay về đó, nhờ có hợp đồng lần này với đối tác lớn nên sếp tổng đang muốn lên chức cho cậu. - Jen vui mừng nói. - Nghe nói tổng tài The Win có quen biết cậu ư?

- Jen... cậu nghe mình nói trước đã. - Kelly không thể ngăn nổi cái miệng nói hoài không ngớt của Jenny.

- Cậu nói đi... -

- Trong két sắt của mình có một tập hồ sơ màu trắng... cậu hãy bảo quản nó giúp mình. Ms4 số là 2605.

- Kel, nó rất quan trọng sao... vì sao cậu lại nhờ mình việc này, cậu không về nhà ư. - Jenny có cảm giác bất an.

- Mình sẽ tìm cậu và lấy lại nó sau... nó là một thứ rất quan trọng với cuộc đời của mình. - Kelly nói. - Cảm ơn cậu đã giúp đỡ mình thời gian qua, nhờ cậu giúp mình từ chức tại E.L, mình có việc quan trọng phải làm. JEN, nếu như mình không quay lại nữa... cậu hãy mang hồ sơ đó gửi cho Hàn Thế Bảo, tổng giám đốc tập đoàn The Win.

- Kel, cậu làm mình rất lo lắng, cậu đi đâu chứ.

- Hãy nhớ những gì nãy giờ mình nói, Jen, mình rất biết ơn cậu. - Kelly cúp máy, cô không muốn Jen lo lắng cho cô hơn... trong tập hồ sơ kia chính là bảng danh sách đã đi theo cô suốt hơn mười năm qua... Lần đó đưa cho Thiên Ân chỉ là bảng cô copy và xào trộn thứ tự bên trong, còn bản gốc cô vẫn luôn giữ bên mình... đây là di vật cuối cùng mà cha mẹ cô để lại, cô đâu thể dễ dàng giao nó cho ai...

Tại cao ốc The Win, mọi người đang xầm xì bán tán và dồn mắt vào cô gái đang đứng ngay trung tâm ở tầng 1, cô ta nhất quyết muốn gặp Hàn tổng nhưng Hàn tổng hiện đang họp khẩn cấp không thể gặp mặt, ấy thế mà cô ta nhất quyết không tin và làm trận làm thương vô cùng đáng xấu hổ.

- Các người không biết tôi là ai ư, tôi là vợ sắp cưới của tổng giám đốc các người... các người dám không cho tôi lên ư.

- Lục tiểu thư, Hàn tổng thật sự không có ở văn phòng... nếu cô thật sự muốn gặp hãy đợi chúng tôi báo cáo.- Một nhân viên nhã nhặn nói. - Đây là bộ mặt của The Win, nếu như Lục tiểu thư gây náo loạn... buộc lòng chúng tôi phải gọi bảo vệ.

- Cô không muốn làm việc ở đây nữa sao, dám hù dọa tôi. - Lục An tức giận, từ lúc hủy bỏ hôn lễ cô luôn đợi anh ta giải thích nhưng anh ta còn không buồn về Hàn gia... làm sao mà gặp mặt để hỏi cho ra lẽ, Lục An cô đâu thể dễ dàng bị xem thường như vậy.

- Lục tiểu thư, mời cô sang bên kia ngồi đợi... nếu cô cứ làm loạn chúng tôi sẽ không nể mặt nữa. - Vị nhân viên đã bắt đầu khó chịu. - Đã có rất nhiều cô gái đến đây tìm Hàn tổng và bị tôi vứt ra khỏi The Win... và hiện tại vị trí của tôi vẫn không hề lung lay.

Lục An nhìn xung quanh, mọi ánh mắt ái ngại đều đổ dồn lên người cô. Chưa bao giờ cô cảm thấy xấu hổ đến mức này, nhưng cô muốn gặp Hàn Thế Bảo, anh ta phải có một lời nào đó với cô chứ, vì sao mãi tránh né cô.

Win và Hạ Tuyết từ bên ngoài bước vào... Win hiện tại đã chuyển ra ngoài sống mà không sống ở Hàn gia nữa. Anh muốn sống một cách tự lập mà không dựa vào Hàn gia, chí ít có thể học hỏi được nhiều kinh nghiệm vững trãi bên ngoài để mai sau tiếp quản The Win, và Hàn Thế Bảo cũng ủng hộ điều đó.

- Win, cô ấy không phải là mẹ kế của anh sao... nhưng hình như lại bị cha anh trêu đùa. - Hạ Tuyết khẽ nói nhỏ vào tai Win, ánh mắt nhìn Lục An cảm thấy cô ấy thật đáng thương.

- Em đừng quan tâm đến việc của bọn họ, anh hiểu ba của anh... ông ấy làm việc gì cũng có tính toán riêng, chúng ta không thể hiểu được đâu. - Win nắm tay Hạ Tuyết đi ngang qua Lục An.

- Hàn thiếu gia, anh đến tìm Hàn tổng sao? - Co nhân viên nhìn thấy Win liền mỉm cười đi tới.

Win chỉ gật đầu không đáp.

Lục An nghe bọn họ gọi Win là Hàn thiếu gia liền đứng bật lên... thì ra đây là đứa con trai của Hàn Thế Bảo mà cô chỉ nghe nói qua mà chưa từng gặp mặt. Bên ngoài cậu thanh niên này thật khôi ngô tuấn tú, đúng là hổ phụ sinh hổ tử mà.

- Con trai, gặp ta lại phớt lờ không chào. - Lục An đi tới phía Win mà nói. Ánh mắt bắt đầu nhìn qua Hạ Tuyết.

- Xin lỗi, tôi không quen cô. - Win tỏ vẻ không quen không biết.

- Con thật vô tình, lại không quan tâm đến cha con như vậy... ta là người cha con sẽ kết hôn. - Lục An tự đắc nói.

Win cười nhếch môi lên nhìn Lục An đáp: "Đợi đến lúc cô bước được vào Hàn gia rồi tính đi." - Nói xong kéo tay Hạ Tuyết đi.

- Vì sao các người nói Hàn thế Bảo không có trong văn phòng... vậy lại cho bọn họ lên trong khi lại ngăn cản tôi. - Lục An vừa nói vừa bước tới gần phía Hạ Tuyết, vô tình kéo tay Hạ Tuyết quá mạnh khiến cô ngã xuống sàn.

- Hạ Tuyết. - Win nhanh chóng đỡ Hạ Tuyết đứng lên. - Em có sao không.

Hạ Tuyết khá đau ở cổ tay nhưng vẫn lắc đầu tỏ vẻ không sao. Win tức giận nhìn về phía Lục An, cô ta dám động vào bạn gái anh ư.

- Gọi bảo vệ đuổi cô ta ra khỏi đây. - Win nói.

Hạ Tuyết ngăn Win lại, cô ấy dù sao cũng có mối quan hệ với Hàn tổng... cũng từng là người ở bên cạnh của Hàn tổng... đâu thể vì chút tình mà đối xử như vậy, huống hồ gì cô cũng không bị làm sao, có lẽ Lục An cũng chỉ vô tình đẩy ngã cô.

- Win. - Hạ Tuyết lắc đầu. - Dù sao cô ấy cũng là người của cha anh, không nên đối xử với cô ấy như vậy. - Sau đó Hạ Tuyết đi lại phía Lục An mà nói. - Cô Lục, tôi sẽ nhắn với Hàn tổng rằng cô cần gặp ông ấy... vậy nên cô hãy quay về biệt thự đợi ông ấy, ở đây là nơi làm việc cô Lục hành động như vậy chỉ khiến cô và Hàn gia xấu hổ.

Lục An nghe giọng nói êm ái của Hạ Tuyết trong lòng cũng bớt cơn giận, đúng là lời nói ngọt ngào luôn dễ nghe như vậy. Lục An đáp: "Xem như tôi tin cô, hãy nhắn với anh ta rằng nếu anh ta không nói rõ ràng với Lục An tôi, tôi sẽ không để yên."

Tại phòng tổng giám đốc của tập đoàn The Win, Hàn Thế Bảo kết thúc cuộc họp quay về thì nhìn thấy Win và Hạ Tuyết đang ngồi đợi anh tại bàn tiếp khách. Đứa trẻ ngày nào nay đã khôn lớn, lại còn có bạn gái luôn kề bên...

- Ba tìm con có việc gì sao? - Win đưa mắt nhìn về phía Hàn Thế Bảo.

- Ừm, ta cần con thời gian tới hãy đến The Win thay ta quản lý.

- Ba đi đâu sao?

- Ta còn việc phải sang Mỹ, chuyến đi này có lẽ không ngắn. - Hàn Thế Bảo nói.

- Nhưng... - Win băng khuôn, đây thật sự không phải là điều anh thích, công việc kinh doanh ở The Win quá khô khan.

- Win... con phải nhớ The Win trước sau gì cũng là của con, con phải từ từ nắm bắt và quản lý nó. Win-con là con trai duy nhất của Hàn gia con phải nhớ trọng trách của mình.

Tú Anh từ bên ngoài tiến vào bên trong văn phòng tổng giám đốc với gương mặt nghiêm trọng, nhìn thấy Win liền đi đến phía Hàn Thế Bảo khẽ nói nhỏ:” Hàn tổng, có chuyện rồi.”

- Win, ta có việc cần bàn bạc với Tú Anh... thời gian tới con hãy đến The Win, thời gian không còn nhiều để con rong chơi bên ngoài nữa.

Win không đáp cùng Hạ Tuyết ra ngoài, thật sự đối với anh The Win không quan trọng vì anh không thích trở thành một ông chủ lớn nhờ công sức của cha mình. Anh muốn tự mình làm nên sự nghiệp, tự tay mình tạo dựng một cơ ngơi... dù nó không thể bằng những thứ có sẵn kia.

Hàn Thế Bảo đưa mắt nhìn về phía Tú Anh, chưa bao giờ nhìn thấy trên gương mặt cậu ta nghiêm nghị như vậy, chuyện gì đã xảy ra ư.

- Hàn tổng, một người bạn của tôi làm ở viện kiểm soát nói rằng bọn họ đang có nghi vấn về việc chúng ta trốn thuế và làm ăn bất hợp pháp, trong chiều nay sẽ đến đây và tiến hành kiểm tra các tài liệu.

- Vì sao lại có việc vô lý như vậy. The Win luôn làm mọi việc dựa theo pháp luật. - Hàn Thế Bảo đập bàn tức giận.

- Vì lần này chúng ta kí kết hợp đồng với E.L nên bọn họ nghi vấn về sự hợp tác đó... hoặc có ai đó đã từ bên ngoài tác động. - Tú Anh đáp. - Hàn tổng, anh cũng đã có lệnh cấm xuất cảnh từ phía cảnh sát.

- Cấm xuất cảnh ư. - Hàn Thế Bảo lần này là tức giận muốn lát tung bàn làm việc, vì sao lại trùng hợp như vậy...

- Hàn tổng, sắp tới anh đừng nên xuất hiện. Tôi và Tuấn Anh sẽ thu xếp việc này, anh hãy về Hàn gia đi. - Tú Anh nói. - Vả lại, Tuấn Anh đã nhờ Jame lặng lẽ đi theo Kelly rồi, anh hãy an tâm.

Hàn Thế Bảo ngồi xuống ghế, bàn tay nắm lại thể hiện sự tức giận trong lòng đang dâng cao. Anh đưa mắt nhìn Tú Anh khẽ nói:” Tú Anh, cậu nghĩ xem The Win trước giờ vẫn làm ăn hợp pháp, đóng thuế đầy đủ lại bị điều tra... chẳng phải có thể lực khác muốn dấn lên The Win mà đi lên ư.”

Tuấn Anh từ bên ngoài mở tung cửa đi vào giọng khẩn cấp:” Hàn tổng, Jame nói rằng Kelly hiện tại đang ở gần biệt thự của Hàn phu nhân, tuy nhiên cô ấy không vào trong mà cứ từ xa nhìn vào... bộ dạng như đang suy tính việc gì đó.”

- Ngụ ngốc. - Hàn Thế Bảo đứng lên hét. - Cô ta nghĩ mình là ai, dám đi tìm bà ta...

Kelly đứng trước căn biệt thự khang trang của Hàn phu nhân tại Mỹ... cô không đến gần nhưng đứng ở một vị trí đủ để quan sát toàn bộ căn biệt thự này. Trong đầu cô lại đang tính toán chỗ hờ của nơi này, cô muốn đột nhập vào bên trong để uy hiếp bà ta... hoặc tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể tìm ra bí mật mà mọi người đang che giấu.

Cái chết của mẹ cô, người cha đã nuôi cô khôn lớn... vì sao cô lại là con gái của Hàn gia... vì sao anh Thiên Ân liên tục lừa gạt cô, anh ấy có liên quan đến cái chết của mẹ cô hay không?

Bên trong căn biệt thự lớn, người của Hàn phu nhân tiến vào thông báo.

- Phu nhân, có một cô gái đang ở phía xa nhìn vào nơi này khá lâu rồi, rất đáng nghi.

Hàn phu nhân đang ngồi trên chiếc ghế lông, sau đó đứng lên đi về phía ban công đưa ống kính quan sát. Bà ta khẽ cười:” Ra lệnh ọi người, nếu cô ta có làm cách gì đột nhập vào hãy mặc kệ xem như không biết gì cả, hiểu chưa.”

- Vâng, thưa phu nhân.

- Đúng là trời giúp ta rồi. - Hàn phu nhân cười đầy thủ đoạn. - Thế Bảo ơi là Thế Bảo, ta xem lần này con chọn phụ nữ hay địa vị.

94. Chương 81: Hàn Thế Bảo... Anh Say Rồi... Chúng Cự Được Tôi Ư.

Viện kiểm soát xong vào tập đoàn tài chính The Win mà thu giữ tất cả tài liệu liên quan đến việc làm ăn hợp tác của The Win dưới sự kinh ngạc của tất cả nhân viên. Báo chí liên tục đưa tin về vận đen của The Win đã tới, cổ phiếu The Win liên tục rớt giá và khủng hoảng từ bên trong nội bộ khiến Hàn Thế Bảo vô cùng khó khăn trong thời điểm này.

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng làm việc của mình, trên tay cầm một điếu thuốc chưa kịp tàn. Rất ít khi anh phải sử dụng đến thứ này, chỉ vì hiện tại anh chưa thể tìm ra được hướng giải quyết, anh nhớ cô đến điên đảo... biết cô ở đâu nhưng không thể nào đến được, vì sao những khi anh gặp khó khăn nhất cô đều rời bỏ khỏi cuộc sống của anh như vậy. Hàn Thế Bảo có chút hối hận, nếu anh giữ cô lại bên cạnh mình, đừng quá sĩ diện mà hạ thấp bản thân mình xuống thì có lẽ đã giữ được Kelly bên cạnh.

- Hàn tổng, Jame báo về là đã mất dấu Kelly rồi. - Tuấn Anh chạy vào báo cáo. - Nhưng chắc chắn cô ấy chưa bước vào biệt thự của Hàn phu nhân.

- Tuấn Anh cậu sang Mỹ tìm Kelly cho tôi đi... tôi cần Kelly ngay lúc này. - Hàn Thế Bảo đưa ly rượu còn dở trên bàn uống cạn. - Mất hết cũng được, chỉ cần Kelly bên cạnh tôi.

- Thế Bảo, xin cho phép tôi gọi anh là như vậy. - Tuấn Anh đi tới cầm chai rượu trên bàn rót vào ly rồi nâng lên miệng mình uống. - Tôi sẽ không bỏ anh mà đi đâu, mọi việc ở đây đang rối tung lên... dù anh có sa thải tôi cũng nhất quyết không rời đi.

Hàn Thế Bảo đưa mắt nhìn Tuấn Anh, đúng là một người anh em tốt nhất mà anh có được. Nếu như Hàn Thế Bảo này không có những người bạn là Tuấn Anh và Tú Anh, anh cũng không nghĩ mình có được thành công ngày hôm nay.

- Jame hứa sẽ nhờ bạn bè tìm Kelly giúp, sẽ nhanh chóng tìm ra thôi... - Tuấn Anh nói tiếp.

Hàn Thế Bảo không đáp, anh đứng lên nhìn ra bầu trời kia có một đàn chim đang tung cánh tự do bay lượn. Anh liên tưởng đến Kelly, cô cũng giống hết như bầy chim kia, cô chỉ cho anh nhìn ngắm... và cô luôn tự do tung bay khắp nơi không thể ở bên cạnh một mình anh được ư.

Tiếng reo của điện thoại trong phòng Hàn Thế Bảo vang lên, anh thôi không nhìn ra bầu trời kia nữa mà quay lại bàn làm việc.

- Hàn tổng, có cô Lục An đến tìm anh... có để cô ấy lên không ạ?

Hàn Thế Bảo suy nghĩ đôi chút, sau đó khẽ nói:” Nói tôi không có ở đây.”

- Vâng, tôi đã nói rồi nhưng cô ấy nói là có một việc rất quan trọng muốn thương lượng.

Cô gái này có việc gì cần đến thương lượng với anh, đối với anh Lục An chính là một cô gái khá tham vọng... tham vọng của cô ta còn nhiều hơn là Hàn phu nhân.

- Để cô ta lên. - Hàn Thế Bảo đáp, để xem cô ta có điều gì muốn nói.

- Là Lục An. - Tuấn Anh hỏi.

Hàn thế Bảo khẽ gật đầu. - Cô ta nói muốn thương lượng.

- Thương lượng. - Tuấn Anh tỏ ra khó hiểu.

- Để xem. - Hàn Thế Bảo nhún vai.

Lục An được nhân viên mời lên tầng mười văn phòng tổng giám đốc liền cười nheo miệng, cuối cùng cũng có cơ hội được gặp Hàn Thế Bảo.

- Tôi nghe nói cô muốn thương lượng với tôi... vậy cô Lục muốn thương lượng về vấn đề gì? - Hàn Thế Bảo từ bàn làm việc đi đến ngồi vào bàn tiếp khách đối diện Lục An.

- Thế Bảo, anh quả là người làm ăn nên thích nói thẳng vấn đề, chỉ là em không thích thái độ xa cách của anh. - Lục An đáp.

Hàn Thế Bảo hơi nhúng vai, miệng đưa ra tia cười nửa miệng:” Tôi thật sự không có nhiều thời gian.”

- Là thế này, cha tôi có quen biết thân thiết với một người làm trong viện kiểm soát... Tôi biết là anh tự tin The Win không làm ăn phi pháp, nhưng anh biết đó dính đến tai tiếng sẽ rất khó trong kinh doanh, càng để họ điều tra lâu tự ắc sẽ phát sinh ra vấn đề... không có gì là hoàn hảo 100% cả. - Lục An nhướn cười nhìn anh. - Nếu như chúng ta có mối quan hệ đặc biệt, tôi lại có cái cớ để nhờ cha tôi ra mặt nhờ vả.

Hàn Thế Bảo nghe xong có chút suy nghĩ. Cô gái Lục An này đúng là không phải hàng tầm thường lại biết tận dụng cơ hội như vậy, nhưng nếu cô ta thật sự có thể giúp đỡ The Win để việc điều tra kia kết thúc sớm thì mọi vấn đề đều được giải quyết.

- Quan hệ đặc biệt mà cô Lục nói ở đây, là mối quan hệ gì. - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Tất nhiên là quan hệ vợ chồng. - Lục An đưa bàn tay mình nắm lấy tay Hàn Thế Bảo. - Anh nghĩ thế nào, Thế Bảo?

Bàn tay của Lục An động chạm vào anh khiến anh cảm giác ghê tởm loại phụ nữ này hơn, anh không thể hiểu cô ta biết rõ ràng anh không có tình cảm lại nhất quyết muốn kết hôn với anh, vậy đối với loại phụ nữ này có thể đem hôn nhân ra để đánh đổi hay sao?

- Tôi sẽ suy nghĩ về đề nghị của cô Lục. - Hàn Thế Bảo rút tay mình ra khỏi tay Lục An. - Tôi có việc cần phải làm, Lục tiễn thư đi thông thả.

Lục An đứng lên mỉm cười, sau đó lại khẽ nói:” Hai hôm nữa baba của tôi sẽ đến thăm tôi, tôi hy vọng anh biết nắm bắt cơ hội.”

Đợi đến khi Lục An ra ngoài, Tuấn Anh mới nhìn về phía cửa mà lắc đầu. Năm đó nghĩ rằng cô ta là người có ơn vì đã giúp anh, nghĩ rằng cô ta chỉ muốn sang đây tham quan du lịch ngỡ đâu trong tâm trí người con gái nhỏ nhắn kia lại có nhiều âm mưu như vậy.

- Hàn tổng, chuyện của Lục An anh tính sao?

- Cậu điều tra về mối quan hệ của cha cô ta trước, nếu thật sự có thể giúp The Win được... cô ta không sợ thiệt, Hàn Thế Bảo tôi lo sợ điều gì.

- Còn Kelly.

- Tuấn Anh, cậu biết vì sao tôi có thể leo lên vị trí này hay không... đó là phải tách riêng hai vấn đề phụ nữ và công việc ra hai khía cạnh khác nhau. Đối với Kelly là vấn đề tình cảm, còn Lục An chỉ là công việc... Năm đó Hàn Liên Chi bỏ đi cùng Hàn phu nhân, tôi đã tự mình phân chia rõ ràng như vậy.

Hai hôm sau,...

- Đúng là con gái tinh mắt, chọn đúng người đàn ông lý tưởng như vậy. - Lục Ân nhìn Hàn Thế Bảo hài lòng... ông không hề hay biết việc con gái mình bị từ hôn trước đó vì Lục An không thông báo, cô muốn đưa Hàn Thế Bảo sang Mỹ chào gia đình trực tiếp.

- Chú Lục quá lời. - Hàn Thế Bảo chào hỏi.

- Baba à, lần này baba qua đây thật đúng lúc... con và anh ấy đang dự định đi tới hôn nhân nhưng gặp một vài vấn đề. - Lục An nũng nịu.

- Là chuyện gì, ta có thể giúp các con không?

- Baba... con từng nghe nói cha có một người bạn thân làm trong viện kiểm soát, chức quyền của ông ấy không nhỏ phải không?

- Ừ, quả thật ta và ông ấy rất thân thiết.

- Lần này công ty của anh ấy không biết vì sao bị viện kiểm soát kiểm tra... bạn trai con tất nhiên con hiểu, anh ấy là một người đàn ông tốt không bao giờ làm việc sai trái pháp luật. Chỉ là viện kiểm soát họ cứ giữ

không công bố, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công ty... và Thế Bảo cũng âu lo phiền muộn... nếu chúng con cưới lúc này e là mất vui.

- Con muốn ta làm gì đây?

- Baba, baba vì con mà đi nói với ông ấy một câu... The Win được trong sạch, con gái của baba cũng kết hôn vui vẻ.

Lục Ân thương con gái hơn bất cứ điều gì trên đời... cả đời chỉ sinh ra một đứa con gái ngoan ngoãn... lại chọn người đàn ông tốt làm chồng ông là cha nếu có thể giúp được thì làm sao có thể từ chối. Và lại gia thế ông và Hàn gia này rất không xứng, nhưng nếu lần này ông ra mặt giúp thì con gái ông sau này ở Hàn gia cũng có tiếng nói.

- Ta sẽ giúp các con. - Lục Ân đáp.

- Cảm ơn baba, baba thương con nhất mà. - Lục An mừng rỡ... lần này anh ta không còn lý do gì mà có thể từ hôn với cô.

Hàn Thế Bảo nhớn cười... lần này có thể cứu được The Win là một điều tốt, còn Lục An đã có lòng giúp anh, lại muốn kết hôn như vậy anh cũng chẳng ích gì mà không cho cô ta một cái đám cưới vô nghĩa.

Chỉ trong ngày hôm sau báo chí liên tục đưa tin viện kiểm soát đã thông báo không tìm thấy bất cứ bằng chứng nào để kết tội Hàn Thế Bảo và The Win được giải vây khỏi nguy cơ phá sản... cổ phiếu liên tục tăng lên và mọi thứ đều trở lại hoạt động bình thường.

- Lần này là phải cảm ơn cô rồi, Lục tiểu thư. - Hàn thế Bảo đọc tờ báo buổi sáng trên tay mà nói.

- Chúng ta có giao hẹn... chỉ hy vọng anh không lật lọng. - Lục an đưa ly sữa lên môi mà uống.

- Chỉ là kết hôn thôi mà, rất đơn giản. - Hàn Thế Bảo nhếch môi cười, đặt tờ giấy trên bàn quay lưng bỏ đi...

- Anh còn chưa ăn sáng mà. - Lục An nói lớn.

- Hôm nay tôi đến đón Tiểu Hân... hy vọng trên bàn ăn sẽ không bao giờ xuất hiện trứng nữa. - Anh khoác chiếc áo vest lên người bỏ đi không nhìn lại.

Lục An nhìn món trứng opla mà cô đã thức dậy chuẩn bị cho anh... anh ta lại không động đến một miếng. Con người đó vô tình lạnh lùng như vậy, nhưng cô phải cố gắng chịu đựng... vì cô muốn vị trí Hàn phu nhân cao quý kia.

Tiểu Hân được xuất viện quay về biệt thự Hàn gia, tình trạng của Tiểu Hân đã ổn định sức khỏe hồi phục bình thường.

- Baba, cô Kelly đâu ạ. - Tiểu Hân hỏi.

- Cô Kelly đã nghỉ việc rồi, Tiểu Hân ở nhà ngoan chơi với cô nhé. - Lục An nắm tay Tiểu Hân nói.

- Không. - Tiểu Hân ôm chặt chân anh. - Con muốn baba, muốn mẹ, muốn cô Kelly.... không thích cô Lục. Hàn Thế Bảo thấy vậy liền bế con gái trên tay, hôn vào má Tiểu Hân cưng chiều.

- Tiểu Hân ngoan ở nhà chơi, baba phải đến công ty làm việc.

Tiểu Hân khóc thét lên, đôi mắt đỏ hoe không buông Hàn Thế Bảo... lại nhìn sang Lục An càng khóc to hơn.

Chiếc xe hơi màu trắng từ bên ngoài lái vào biệt thự Hàn gia, Win và Hạ Tuyết cùng nhau bước xuống... đi vào bên trong liền nghe tiếng trẻ con khóc liên tục bước vội tới.

- Ba, có việc gì vậy... sao Tiểu Hân khóc như vậy. - Win nhìn Tiểu Hân đang khóc lớn liền hỏi.

- Con bé đòi ta, không muốn ở nhà. - Hàn Thế Bảo nói.

Hạ Tuyết nhìn Tiểu Hân mỉm cười, sau đó ngồi quỳ xuống ngang mặt Tiểu Hân nhìn cô bé một cách dịu dàng nhất. Sau đó đưa bàn tay vuốt lấy mái tóc con trên đầu Tiểu Hân mà nói: "Đáng yêu quá."

Tiểu Hân nhìn thấy Hạ Tuyết liền buông Hàn Thế Bảo ra mà chạy vào trong phòng khách tìm kiếm thứ gì đó khiến mọi người đưa mắt tò mò nhìn con bé. Sau đó, Tiểu Hân cầm một tờ tạp chí điện ảnh chạy về phía Hạ Tuyết.

- Người này là cô phải không?

- Tiểu Hân gọi chị là chị nhé. - Hạ Tuyết khẽ cười - Ừ, đó là chị.

Tiểu Hân vui mừng ôm chầm lấy Hạ Tuyết mà nói:” Chị ơi, lớn lên em cũng sẽ xinh đẹp như chị đó.”

Cả Win và Hàn Thế Bảo đều cười, xem ra đã có cách để con bé chịu buông Hàn thế Bảo để anh đến công ty rồi. Tiểu Hân cứ đeo theo Hạ Tuyết không rời, Hạ Tuyết cũng vui vẻ chơi đùa cùng cô bé. Chỉ là ánh mắt của Lục An nhìn về phía bọn họ không vui nhìn về phía hai người bọn họ đang cười đùa.

- Ba, con đọc báo nhìn thấy tin tức tốt với The Win... không ngờ mọi chuyện giải quyết nhanh như vậy? Ba có sang Mỹ nữa không, con nhận ra mình cần phải phụ giúp ba nhiều hơn.

- Ta cũng không muốn ép con... nhưng con nghĩ như vậy là tốt. Trước mắt The Win đang có hợp đồng cùng E.L, con hãy là đại diện của chúng ta để thực hiện hợp đồng này.

- E.L không phải là hãng thời trang lớn sao... ba tin tưởng con như vậy.

- Yên tâm đi, ta sẽ không giao cho con nếu biết con không thể làm đâu. - Hàn Thế Bảo vỗ vai Win. - Ta đến The Win đây, con cũng nên thân thiện với Tiểu Hân hơn... con dọn ra ngoài ở lại ít tiếp xúc với con bé.

- Vâng, con hiểu rồi.

Một ngày làm việc căng thẳng, Hàn Thế Bảo không muốn quay về lại biệt thự Hàn gia... nơi có quá nhiều phiền muộn. Anh nhớ Kelly nhưng liệu khi tìm ra cô cô có muốn quay lại cùng anh hay không, vả lại anh không thể rời The Win lúc này.

Hàn thế Bảo chán nản tìm đến Ciz bar giải sầu... anh càng uống nhiều càng nhớ đến Kelly. Trên chiếc bàn VIP kia chỉ có một mình anh lẻ bóng ngồi đó... những cô gái đều bị anh đuổi đi tất cả.

Từ phía xa có một cô gái mang một chiếc mặt nạ hình bướm rực rỡ, trên người mặc một bộ váy vô cùng sexyxxy táo bạo bước đến bàn của Hàn Thế Bảo... cô ta không nói gì chỉ đưa ly về phía anh mà cụng.

Anh đã uống quá nhiều mà ngất men say... nhìn cô gái trước mặt có chút bí ẩn cũng cảm giác thú vị... anh cũng không mở lời cả hai chỉ biết cụng ly mà uống... đến khi anh gục xuống bàn không còn biết gì nữa... cô gái kia liền nhếch môi cười nham hiểm đỡ anh ra khỏi Ciz bar mà đi xuống tầng 2.

Bàn tay cô mơn trớn trên thân xác nóng hừng hực của anh...khiến toàn thân anh mê mẩn ham muốn... từng chiếc nút áo trên người anh bị cởi bỏ, cô ta đưa lưỡi mình chạm vào bờ ngực rắn chắc...

Đôi môi cô gái kia cắn nhẹ vào bờ tai anh, thổi hơi nóng vào đôi tai của kẻ say rượu kia.

- Buông ra... cô là ai. - Hàn Thế Bảo kìm chế ham muốn đẩy toàn thân cô gái kia ra khỏi thân mình. - Tôi đã có bạn gái rồi, đừng động vào tôi.

Cô gái kia bật cười, sau đó đi ra gần cửa tắt đèn đi...

- Hàn Thế Bảo... anh say rồi... chóng cự được tôi ư.

95. Chương 82

- Kelly... Kelly... - Hàn Thế Bảo trong cơn say, nghe giọng nói quen thuộc kia liền gọi tên người mà hằng đêm anh thương nhớ. - Kelly đừng đi mà.

Cô gái kia tiến về phía anh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ngọt ngào trên môi anh... từng ngón tay cô luồn qua ngón tay anh nắm chặt. Hàn Thế Bảo không thể dứt ra khỏi nụ hôn đầy mê hoặc của cô, toàn thân

nóng hực như có lửa... anh mở đôi mắt đầy mem tình ái nhìn vào gương mặt đã bị chiếc mặt nạ che đi. Bàn tay anh muốn tháo bỏ chiếc mặt nạ kia ra, trong màn đêm mờ ảo của chiếc đèn ngủ như tối mịt... chiếc mặt nạ kia mở ra cũng không thể nhìn rõ người phụ nữ trước mặt là ai.

- Thế Bảo... Thế Bảo... e on...- Cô gái kia bật cười thành tiếng, trêu chọc người đàn ông này quả thật khá thú vị.

Hàn Thế Bảo nghe giọng nói cô gái trước mặt khiến anh mê hoặc cực điểm... là anh mơ hay là sự thật... đây chẳng phải là giọng nói đầy quyến rũ của Kelly hay sao?

- Kelly, là em phải không... Kelly. - Hàn Thế Bảo nói trong cơn mơ, nồng nàn quyến luyến cùng cô gái bên cạnh.

Cô gái kia không đáp khẽ mỉm cười đưa bàn tay ôm chặt lấy anh, một lần nữa hôn lên bờ môi của anh... vì sao bờ môi của anh lại ngọt ngào như vậy khiến cô luôn bị say mê và đắm chìm. Anh không còn thể kìm chế, không còn có thể khống chế bản thân với những trò đùa nghịch của anh, Hàn Thế Bảo đẩy cô gái đang say mê trên thân mình xuống dưới thân, chiếm lấy với bao nhiêu nồng cháy...

- Kelly... anh yêu em... anh rất nhớ em... đừng rời xa anh. - Hàn Thế Bảo không ngừng di chuyển hạ thế... anh luôn nghĩ về cô, luôn nghĩ về những giây phút mặn nồng bên cô.

- Ừm... Thế Bảo.. nhẹ nhàng một chút. - Cô gái kia khẽ nói...

Giọng nói đó càng khiến anh mạnh mẽ hơn, càng khiến anh muốn chiếm lấy cô, không thể dừng lại được nữa. Anh nồng cháy như thế, cuồng say như thế chỉ vì không muốn cô một lần nữa buông anh ra...

- Nói là em yêu anh đi, nói là em sẽ không rời đi nữa... Kelly... - Hàn Thế Bảo nói như thét lên.

- Thế Bảo, em yêu anh...- Cô gái kia đưa bàn tay ôm lấy bờ lưng dài của anh.

Cả hai cuốn vào nhau không ngừng, bao nhiêu nỗi nhớ nhung anh dành cho cô, bao nhiêu tâm tình trong lòng chỉ muốn bên cạnh cô...Một đêm tình ái triền miên không dứt, sự ngọt ngào khiến cả hai cùng đắm chìm trong mem tình.

Buổi sáng hôm sau, Hàn Thế Bảo tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong khách sạn, trên người lại không còn một mảnh vải che thân... anh ôm chiếc đầu nặng trĩu của mình miên man nhớ về chuyện hôm qua. Cô gái đeo chiếc mặt nạ hình bướm kia đã cùng anh ân ái triền miên một đêm qua... gương mặt cô ta anh không thể nào nhớ nổi... chỉ là mùi hương trên cơ thể rất quen thuộc, hệt như mùi hương Kelly của anh.

- Là cô ấy ư. - Hàn thế Bảo ngồi dậy nhìn xung quanh mà nói. - Nhưng cô ấy đâu rồi.

Anh chạy vào nhà vệ sinh hắt tung cửa nhưng bên trong hoàn toàn trống rỗng, trong đầu không thể chắc chắn được điều gì. Nếu là Kelly vì sao lại xuất hiện nơi này, vì sao cô ấy lại đến tìm anh rồi bỏ đi như vậy.

Hàn Thế Bảo quay lại giường lớn mặc lại trang phục, anh khẽ nhếch môi nhìn trên chiếc giường trắng tinh kia vẫn còn lưu lại vài sợi tóc dài màu nâu đen thẳng mượt. Hàn Thế Bảo cẩn thận nhặt những sợi tóc kia lên, sau đó đặt vào trong túi áo vest mà bước ra ngoài.

- Kelly... nếu thật sự là em thì em chết chắc với tôi, dám mang tôi ra đùa cợt như vậy. - Hàn Thế Bảo rời khỏi căn phòng đầy mùi tình ái của một đêm triền miên... trong lòng có chút thoải mái.

- Hàn tổng, cảm ơn đã đến Ciz. - Cô gái lễ tân chào hỏi, chỉ cần nhìn thấy người đàn ông này là tim đập tay rung... vì sao trên đời lại sinh ra một mỹ nam như vậy.

- Cô gái cùng phòng tôi ra về từ khi nào vậy? - Hàn Thế Bảo nói.

- Cô ấy ra khỏi nơi này lúc 6h sáng. - Cô nhân viên đáp, vì cô gái kia rất đặc biệt.

- Cô ta có giống như cô gái trong bức hình này. - Hàn Thế Bảo đưa hình Kelly xinh đẹp ra.

Cô nhân viên lắc đầu...

- Vậy còn cô gái này. - Là vịt nhỏ Kelly trong điện thoại anh.

Cô nhân viên cũng lắc đầu.

Hàn Thế Bảo có chút băng khuâng... thật sự không phải là cô ư, đêm qua anh có cảm giác vô cùng thoải mái, vô cùng ngất ngây cùng với người phụ nữ kia... cảm giác anh chỉ có ở Kelly.

- Hàn tổng, thật ra thì cô gái cùng phòng với ngài khi ra về cũng mang trên mặt chiếc mặt nạ giống như lúc đến nên tôi thật không thể nhận ra.

- Thì ra đã làm khó cô. - Hàn Thế Bảo mang điện thoại đưa vào túi quần. - Ngày mới tốt lành. - Nói xong liền quay đầu bước đi.

“Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát... em nghĩ mình mang chiếc mặt nạ kia có thể trêu đùa được tôi ư. Kể có gan muốn chơi đùa, muốn nằm phía trên thân Hàn Thế Bảo này chỉ có một mình em thôi, vệt nhỏ.”

Hàn Thế Bảo không về biệt thự mà đến thẳng The Win, vừa bước chân ra khỏi thang máy liền nhận được cái nhìn đầy tinh ranh của Tú Anh.

- Hàn tổng đại tài, đêm qua lại đi phong lưu sao... chuyện thật khó tin. - Tú Anh châm chọc.

- Đêm qua cậu về biệt thự sao? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Không. - Tú Anh lắc đầu. - Tôi ở nhà.

- Vì sao lại biết tôi không về biệt thự. - Hàn Thế Bảo thắc mắc.

- Trang phục trên người anh không phải là trang phục của hôm qua sao, vả lại đêm qua cô Lục có gọi điện cho tôi để tìm anh. - Tú Anh đáp. - Hàn tổng à, anh đi phong lưu lại không rủ thêm anh em sao.

Hàn Thế Bảo bị Tú Anh châm chọc thì nhếch môi cười đáp: “Cậu không phải sợ gấu dữ hay sao?”

- Tôi là người đàn ông độc thân hấp dẫn. - Tú Anh tự đắc. - Cậu đó phải nhường cho ngài đó Hàn tổng của tôi, vì gấu dữ đang ở bên trong đợi ngài. - Tú Anh cười đắc ý.

Hàn Thế Bảo bước vào bên trong phòng làm việc đã nhìn thấy Lục An đang ngồi bên trong. Vì lần này cô ta chính là người giải nguy cho The Win nên Tú Anh cũng phải nể mặt một chút, cô ta muốn lên phòng tổng giám... thôi thì chịu ý.

- Có việc gì sao? - Anh đi tới phía Lục An ngồi đối diện cô.

- Đêm qua vì sao không về nhà. - Lục An hỏi.

- Lục tiểu thư, chúng ta chưa kết hôn tôi không cần phải trả lời câu hỏi đó của cô... vả lại tôi cũng muốn nhắc nhở cô, dù là đã kết hôn với cô... tôi cũng sẽ thường xuyên như vậy. Vì vậy đừng chạy đến đây tìm tôi mà hỏi nữa.

- Anh ra ngoài với phụ nữ... - Lục An đứng lên đi về phía Hàn Thế Bảo. - Tôi cũng là phụ nữ... tôi lại không tin mình kém hấp dẫn như vậy. - Hai bàn tay cô từ phía sau xoa về phía trước ngực anh... ngực cô ép sát vào đầu anh... đôi môi thì thâm vào tai Hàn Thế Bảo.

Anh nhếch môi cười đầy thâm ý, đưa hai bàn tay mình nắm lấy bàn tay của Lục An đẩy ra khỏi người anh, sau đó đứng lên quay đầu về phía Lục An nhìn cô ta bằng một ánh mắt chán ghét: “Lục tiểu thư, đêm qua thật sự quá cuồng nhiệt nên tôi không thể thực hiện điều cô mong muốn được đâu.”

Lần này là Lục An bị Hàn Thế Bảo châm chọc cho đến tức chết, anh ta là vị hôn phu của cô lại dám trước mặt cô mà nói cùng người phụ nữ khác cuồng nhiệt. Nhưng ở trước mặt Hàn Thế Bảo mà tức giận lại càng thua kém những cô gái khác mà thôi, Lục An quyết định kìm nén lại cảm xúc, bàn tay một lần nữa đặt lên ngực Hàn Thế Bảo mà xoa nhẹ nhẹ trên môi xuất hiện một nụ cười ranh ma.

- Không vội không vội, chúng ta còn cả đời để ở bên nhau. - Ý cô đã thể hiện rõ, dù anh có thế nào cô cũng đeo bám cô cả đời.

- Lục tiểu thư không vội, tôi thì đang rất gấp... tôi có cuộc họp quan trọng vì vậy mời Lục tiểu thư về cho. - Hàn Thế Bảo quay đầu về bàn làm việc, trong miệng mắng chửi “cô ta đúng là không biết xấu hổ ư.”

Lục An vừa bước ra khỏi cửa thì Tú Anh cũng nhanh chân chạy vào trong xem Hàn tổng của anh có toàn mạng hay không... nhưng vừa vào đã thấy Hàn Thế Bảo vẫn bình thản ngồi trên bàn làm việc như không có chuyện gì xảy ra liền từ từ bước tới gần Hàn Thế Bảo mà hỏi.

- Hàn tổng, gấu dữ chưa ăn thịt anh sao?

- Cậu nghĩ tôi là ai? - Hàn Thế Bảo nhếch môi nói, thật ra là cũng vô cùng khó chịu với Lục An.

- Haha, đúng là Hàn tổng đại tài... cả phụ nữ cũng giải quyết nhanh gọn như vậy. - Tú Anh vỗ vai Hàn Thế Bảo. - Xem như tôi khâm phục khẩu phục vậy.

Hàn Thế Bảo đưa mắt nhìn lên bàn tay đang vỗ vào vai mình, cái tên Hà Tú Anh này thật quả là lúc này lúc nọ, nhiều lúc muốn tống cổ ra khỏi phòng làm việc. Hắn ta chính là đang không còn biết cao thấp mà đùa giỡn với sự tôn nghiêm của anh đó ư.

- Cậu mang đến viện kiểm tra ADN cho tôi. - Hàn Thế Bảo đưa cho Tú Anh vài sợi tóc mà anh nhặt được ở trong khách sạn. - So sánh với kết quả ADN của Kelly..

- Kelly sao, không phải cô ấy đang ở Mỹ sao... thứ này không thể là của Kelly đâu. - Tú Anh lắc đầu.

- Mau mang đi đi, từ khi nào cậu lại nói quá nhiều như vậy chứ.

Tú Anh nhận ra ánh mắt của Hàn Thế Bảo nhìn anh lộ rõ nét khó chịu, xem ra hôm nay anh đùa hơi quá với Hàn tổng... nhanh chóng rút khỏi nơi này để toàn mạng sống.

- Vâng, tôi đi ngay. - Tú Anh nhanh chân chạy ra ngoài... ở lại đó thêm một chút có lẽ sẽ bị anh ta trút lên đầu mọi sự bực bội.

Hàn Thế Bảo gọi cho Tuấn Anh đến phòng làm việc của mình, mọi suy nghĩ đều nghĩ về đêm hôm qua... thật ra người phụ nữ đó có phải là Kelly hay không?

- Hàn tổng. - Tuấn Anh đi vào bên trong phòng làm việc của anh.

- Cậu tra cho tôi, Kelly có quay về chưa?

- Chắc chắn là không có đâu, những chuyến bay từ Mỹ về đều được theo dõi liên tục và không hề có tên cô ấy. - Tuấn Anh đáp.

- Đêm qua tôi có gặp một cô gái có giọng nói rất giống Kelly. - Hàn Thế Bảo nắm chặt đôi tay lại, nếu người đó không phải Kelly... chẳng phải anh đã bị một cô gái khác mang vào khách sạn mà không chế,

- Kelly ở Mỹ lâu năm, đa số việc kiều tại Mỹ đều có giọng nói lai lải giống nhau... anh có thể là đã nghe nhầm. - Tuấn Anh đáp. - Giống như Lục An, giọng nói của cô ấy nghe cũng khá giống Kelly, vì phát âm không chuẩn.

Hàn Thế Bảo lần này là giật mình kinh ngạc... giọng của Lục An quả thật cũng hao như cái giọng không chuẩn của Kelly. Sáng hôm nay cô ta lại không hề tỏ ra tức giận, trái lại còn ngọt ngào với anh... chẳng lẽ người đêm qua chính là cô ta câu dẫn anh ư. Cặp chân mày của Hàn Thế Bảo cau lại...

Bên ngoài Tú Anh đẩy cửa vào bên trong, ánh mắt nhìn Hàn Thế Bảo lộ rõ vẻ tức giận.

- Anh trêu chọc tôi đó hả, cái này là tóc giả đó... làm sao mà xét nghiệm ADN được. - Tú Anh bị người ở viện xét nghiệm ADN trả lại mẫu tóc với lý do là tóc giả, trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Là tóc giả. - Hàn Thế Bảo bất ngờ đứng lên. - Tuấn Anh, đêm qua cậu có về biệt thự không?

- Không, đêm qua tôi có hẹn với Hải Yến. - Tuấn Anh đáp.

Hàn Thế Bảo nhanh chóng gọi về biệt thự Hàn gia thì gặp thím Trương.

- Đêm qua, Lục An có ở nhà không? - Hàn Thế Bảo vội hỏi.

- Đêm qua Lục tiểu thư có ra ngoài, tôi ngủ sớm nên cũng không biết cô ấy về khi nào? - Thím Trương đáp.

Hàn Thế Bảo đập máy xuống bàn rất mạnh, cả Tuấn Anh và Tú Anh đều ngạc nhiên trước thái độ của anh.

- Hàn tổng, có việc gì sao? - Tuấn Anh vội hỏi.

Bàn tay Hàn Thế Bảo xua đi ra hiệu cả hai hãy ra ngoài đi... Tuấn Anh và Tú Anh thấy vậy liền rải bước ra ngoài, xem ra Hàn tổng có việc gì đó rất khó nói... chưa bao giờ nhìn thấy anh ta căng thẳng như vậy.

Một cô gái ngồi trong khách sạn, trên gương mặt vẫn đeo chiếc mặt nạ kì bí kia... trên tay cầm một ly rượu đưa vào miệng uống cạn, sau đó khẽ nhếch môi cười...

- Có lẽ anh ta đang tò mò đêm qua là đã lưu tình phóng dăng với ai. - Cô gái lung lay chiếc ly trên tay làm chất lỏng màu đỏ bên trong đung đưa qua lại, đôi môi màu đỏ khẽ nhếch cười...

96. Chương 83

Tại chung cư cao cấp An Khang, An Nhiên đưa một ly nước lọc trên tay uống cạn nhìn sang Hạ Tuyết và Win đang ngọt ngào trò chuyện bên ngoài phòng khách. Nghĩ đến cái gọi là hữu danh vô thực giữa cô và Tú Anh trải qua mấy năm qua liền cảm thấy đáng xấu hổ. An Nhiên mặc một bộ trang phục nhẹ nhàng trên tay xách chiếc giỏ hàng hiệu mà bước ra ngoài, nhìn qua hai người kia liền giả vờ trách hờn nói: "Tôi đi ra ngoài cho hai người tự nhiên thôi, vả lại cũng không muốn tăng cân vì đồ ngọt."

- Tăng cân vì đồ ngọt. - Win khó hiểu nhìn sang An Nhiên hỏi.

- Cậu là giả vờ ngốc sao, không nói với hai người nữa tôi ra ngoài đây. - An Nhiên lườm Win một cái.

- Chị có hẹn với Tú Anh sao? - Hạ Tuyết hỏi.

- Đừng nhắc đến cái con người vô tình bạc bẽo đó nữa... chị đi shopping thôi, cuộc đời này chỉ đi shopping là vui vẻ nhất. - An Nhiên vừa bước ra khỏi cửa vừa nói.

Hạ Tuyết nhìn sang Win, anh ta chắc vẫn đang thắc mắc câu nói của An Nhiên đây. Hạ Tuyết bật cười nói: "Chị ấy treu chọc anh thôi, chính là nói chúng ta ngọt ngào như đường mật... khiến chị ấy nuốt không vào."

- Hạ Tuyết, hay em về sống cùng anh được không? - Win nắm lấy tay Hạ Tuyết mà nói. - Em biết đó, anh hiện đã dọn ra khỏi biệt thự Hàn gia rồi, một mình trong một căn nhà rộng lớn rất cô đơn...

Hạ Tuyết bất ngờ trước đề nghị của Win, cô là người nổi tiếng... sống cùng bạn trai như vậy cũng không nên, hưởng hồ hiện tại sống cùng An Nhiên rất tốt, hai chị em nương vào nhau mà sống và vượt qua bao nhiêu sóng gió trong công việc lẫn tình cảm.

- Win... nếu cảm thấy cô đơn hay anh quay về Hàn gia đi, nơi đó hiện tại có Tiểu Hàn rất cần một người anh trai bên cạnh. - Hạ Tuyết đáp. - Em không muốn bỏ chị An Nhiên một mình.

- Là em không tin tưởng anh sao? - Win nói.

- Win, không phải như vậy...

- Anh dọn ra khỏi Hàn gia vì không muốn mọi người... và quan trọng nhất là em nghĩ rằng anh chỉ biết dựa vào Hàn gia nhà sống. Em lại muốn anh quay về đó, chẳng phải em nghĩ rằng anh bất tài vô dụng... chỉ có thể dựa vào cha anh.

- Em... em... không hề có ý đó. - Hạ Tuyết bất ngờ nhìn Win... cô chưa từng nghĩ như vậy.

- Em chính là đang có ý đó. - Win đứng lên, đi ra phía cửa. - Anh thật sự có thể tự mình đứng lên bằng đôi chân của mình, em sẽ nhìn thấy điều đó.

Hạ Tuyết chỉ ngồi im nhìn Win bước đi, cô quá hiểu tính cách của Win một khi đã nóng giận thì không đưa lời nói của bất cứ ai vào tai mình. Hạ Tuyết thở dài, có lẽ lần này việc Win hiểu nhầm này khiến anh bị tổn thương rất nhiều... muốn giải thích nhưng anh lại không chịu nghe.

Điện thoại Hạ Tuyết reo vang, cô nhìn số người gọi liền mệt mỏi nghe máy... chỉ vừa được nghỉ ngơi nửa ngày thì đạo diễn đã gọi cô.

- Hạ Tuyết, có một sự thay đổi nhỏ... cảnh quay ở Nhật Bản ngày mai chúng ta sẽ đi. - Đạo diễn nói.

- Không phải nói là tuần sau sao? - Hạ Tuyết hỏi lại. - Gấp như vậy, giờ anh mới thông báo tôi... bao nhiêu kế hoạch phải làm sao?

- Hiện tại bên đây đang có tuyết rơi, năm nay lại rơi sớm hơn năm ngoái nên lịch trình thay đổi. - Đạo diễn nói tiếp. - Cô chuẩn bị đi, ngày mai sẽ có xe đến đón cô ra sân bay.

Hạ Tuyết mệt mỏi đứng lên đi chuẩn bị mọi thứ cho những ngày ở Nhật... còn về Win, có lẽ đây cũng là cơ hội tốt để cô và anh xa nhau một thời gian... để anh có thời gian suy nghĩ nhiều hơn về chuyện của cả hai.

Hạ Tuyết vừa sắp xếp quần áo vào bên trong vali thì An Nhiên cũng quay về với đủ thứ túi xách trên tay, nhìn thấy Hạ Tuyết đang chuẩn bị quần áo liền hỏi.

- Em định đi đâu sao?

- Em có cảnh quay ở Nhật, ngày mai sẽ đi.

- Là dự án phim em đang quay sao, không phải lần trước nói là tuần sau sao? - An Nhiên ngồi phịch xuống ghế thở ra.

- Lịch quay thay đổi. - Hạ Tuyết khẽ đáp. - Em sẽ đi trong khoảng một tuần.

- Ôi... trong một tuần chị biết làm gì một mình ở nhà đây. - An Nhiên nằm ra ghế.

- Các show đều là buổi tối... buổi sáng lại nằm ngủ ở nhà thôi.

Hạ Tuyết nhìn An Nhiên rồi mỉm cười, cái người chị này thật là trên sân khấu thì vô cùng quyến rũ, vô cùng tự tin... trước mặt người lạ thì e lệ nhưng một khi đã bước vào nhà rồi thì như một con mèo lười nhát vậy.

Sân bay đông người, Hạ Tuyết trước khi vào sân bay liền nhắn cho Win một tin nhắn... nhắn xong cô liền tắt nguồn điện thoại. Thời gian một tuần... hy vọng anh sẽ thay đổi về cách suy nghĩ.

Win nhận được tin nhắn liền nhanh chóng gọi lại nhưng điện thoại Hạ Tuyết đã tắt, cô đã bước lên máy bay. Win lái xe đến sân bay thì chuyến bay sang Nhật Bản đã cất cánh tự lúc nào...

Tại cao ốc The Win, Hàn Thế Bảo đang tiếp đón Henry thay mặt cho thời trang E.L công tác sang để thực hiện khâu chuẩn bị ra mắt hàng mới được sự hợp tác giữa hai công ty về ngành thời trang có tiếng.

Win được chọn là người sẽ đại diện cho The Win để thực hiện hợp đồng này... Hàn Thế Bảo cũng mong rằng Win sẽ thể hiện tốt bản lĩnh lãnh đạo của mình, để mai sau khi Win đứng trước một The Win to lớn, khi không có Tú Anh và Tuấn Anh... Win sẽ làm tốt mọi việc.

- Lần này E.L còn có thêm một đối tác lớn... vì lần trước The Win gặp sự cố, mong quý công ty hiểu cho E.L... hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ. - Henry ngồi đối diện Win nói.

Trong trường hợp này là 3 công ty hợp tác, như vậy quyền lợi của The Win sẽ bị giảm đi... còn nếu hủy bỏ hợp đồng lần này với E.L thì The Win sẽ phải bồi thường một khoản không nhỏ. Thật sự lần này không có sự giúp sức của Tú Anh và Tuấn Anh khiến Win gặp một chút bỡ ngỡ.

- Henry... dù bên công ty chúng tôi có gặp một chút rắc rối nhưng thật sự chúng tôi đã giải quyết được mọi việc trước khi chúng ta bắt tay nhau thực hiện hợp đồng này. - Hàn Thế Bảo nhìn thái độ của Win liền nói.

- Hiện tại, nếu như E.L muốn hợp tác với công ty khác... chúng tôi buộc lòng kiện E.L.

-Ồ không, tôi thật sự không muốn mọi việc đi theo chiều hướng xấu như vậy... bởi vì tập đoàn Ress đã đồng ý cùng bắt tay hợp tác với The Win và E.L chúng tôi...

- Là Ress sao? - Hàn Thế Bảo hơi nhíu mày.

- Đúng vậy, chính là tập đoàn Ress... họ cũng đã cử đại diện đến nơi này để cùng tham gia cuộc họp. Chỉ là tôi muốn hỏi ý kiến của Hàn tổng đây.

- Là thế này, mọi quyền hạn trong việc này đều do Win đảm nhiệm... hãy hỏi Win. - Hàn Thế Bảo vỗ vào vai Win sau đó khẽ nói nhỏ. - Ress với The Win chúng ta có mối quan hệ thâm giao trong làm ăn, lần này không thể từ chối họ rồi.

Win nghe xong liền khẽ nói:” Vậy mời đại diện Ress vào cùng chúng ta bàn bạc kế hoạch thôi.”

Henry liền mỉm cười vì biết The Win đã đồng ý cho Ress tham gia vào kế hoạch lần này, thật ra là vì E.L muốn ăn chắc trong chuyến phân tán nước ngoài lần này. Nếu được hai công ty lớn đỡ đầu cho họ thì việc thua lỗ của E.L tại là không thể.

Bên ngoài một cô gái xinh đẹp bước vào, trẻ người mặc một chiếc áo vest màu trắng sang trọng... chiếc váy công sở màu đen tôn lên đường nét cơ thể. Đôi mắt đỏ khẽ mỉm cười khi nhìn thấy Win.

- Win, đã lâu không gặp. - Trúc Chi đưa tay chào hỏi.

Win đứng lên, đưa tay bắt lấy tay Trúc Chi lịch thiệp đáp:” Tiểu thư Trúc Chi, không ngờ cô lại là đại diện của Ress.”

- Rất vui vì là đối tác của anh, Win. - Trúc Chi nhìn Win khẽ cười.

- Chúng ta bắt đầu cuộc họp thôi. - Win ngồi xuống, mắt không nhìn Trúc Chi nữa mà nhìn vào dự án sắp tới.

Hàn Thế Bảo bước chân ra ngoài, để mọi việc lại cho Win quyết định để Win không phải bị phân tâm bởi sự có mặt của anh. Anh bước ra ngoài, nhìn thấy Tú Anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó liền bước chân lại gần...

- Tôi bận. - Tú Anh nói.

- ...

- Cô đi một mình đi, tôi thật sự rất bận. - Tú Anh gắt lên.

- ...

- Vậy tôi cúp máy nhé, cô đi chơi vui vẻ.

Nói xong Tú Anh liền cúp máy, sau đó tựa mình vào tường ra vẻ suy nghĩ...

- Sao, lại bị phụ nữ đeo bám ư? - Hàn Thế Bảo bước tới nói.

- Một cô gái không thể động vào... - Tú Anh lắc đầu.

- Đã lâu không nhìn thấy cậu như vậy. - Hàn Thế Bảo vỗ vai Tú Anh. - Thật ra thì cậu nên tự bản thân mình xem có thật sự không có tình cảm hay không, đừng tự ép bản thân mình.

Tú Anh không đáp điều gì mà quay đầu bỏ đi, thật ra đối với An Nhiên là anh không muốn vướng vào yêu đương với người phụ nữ đó. Cô ta trước kia là người tình của Hàn Thế Bảo, lại từng mang thai đứa con của Hàn Thế Bảo... anh không phải chê cười tư cách nhưng... có điều gì đó không hay ở đây.

An Nhiên bị Tú Anh từ chối lời mời đến dự bữa tiệc sinh nhật của một người bạn trong giới của cô. Thật ra trước khi gọi cô đã biết bị anh từ chối rồi, nhưng vẫn mang một chút hy vọng.. cuối cùng thì vẫn mang thất vọng. Bao năm qua cô và anh cứ như vậy, không tiến triển cũng chẳng rời xa... tuổi thanh xuân của cô cũng không còn dài nữa, phải chăng cô đã đợi anh trong vô vọng... nếu anh có tình cảm với cô thì đã không lạnh lùng với cô bao nhiêu lâu nay.

An Nhiên lái xe đến bữa tiệc của người bạn của cô, bước vào bên trong bữa tiệc này vì nể mặt cô bạn trong giới, thật ra đối với cô những bữa tiệc này lại khá nhàm chán... cô thà nằm ườn ở nhà ăn bánh xem phim tình cảm trên tivi còn thích hơn bao nhiêu lần.

- Em là An Nhiên. - Một người đàn ông đi tới nhìn An Nhiên nhoẻn cười.

- Biết rồi còn hỏi. - An Nhiên nhìn người đàn ông đối diện từ trên đầu xuống chân, là người xa lạ nên cô đứng đưng như không.

- Tôi hâm mộ em từ lâu, rất vui khi gặp được em.
- Cảm ơn. - An Nhiên đưa ly cocktail ra khỏi miệng, sau đó khẽ cười gượng.
- Tôi có thể mời em một bài. - Tiếng nhạc du dương vang lên, các cặp đôi đang khiêu vũ bên ngoài.
- Xin lỗi, tôi không quen nhảy với người lạ mặt. - An Nhiên từ chối. - Tôi phải qua đây một chút, xin lỗi anh. - Cô tìm cách đi nơi khác.

Cô quay mặt bước đi thì nghe tiếng một cô gái phía sau lưng gọi.

- Cao Triết, em tìm anh mãi.

An Nhiên hơi quàng người lại, nhìn cô gái kia tới khoát tay người đàn ông khi này bắt chuyện với cô. Anh ta là Cao Triết sao, cô đã từng nghe qua danh tiếng của anh ta nhưng không ngờ bên ngoài lại có nét điển trai như vậy. Cô thường nghĩ những đại gia giàu có thường xấu trai nên mới tìm phụ nữ đẹp để cải thiện đời sau... nào ngờ vị đại gia có tiếng này lại thật sự đẹp trai... nhưng anh ta tất nhiên không thích hợp với cô rồi... cô không thích loại đại gia vung tiền cho phụ nữ không suy nghĩ như vậy.

Cô đến chúc mừng người bạn sau đó vội bước ra về, nơi này tuy náo nhiệt nhưng đối với cô không hề thích thú... cô tiến ra xe khởi động thì xe không thể nổ máy. An Nhiên xuống xe đang không biết làm sao thì Cao Triết từ phía sau đi tới.

- Xe em làm sao vậy.
- À, nó không nổ máy... thật là xui xẻo.
- Nếu không chê, tôi có thể đưa cô về nhà... còn chiếc xe này tôi sẽ cho người mang đến nơi sửa chữa.

An Nhiên muốn từ chối nhưng cô gọi Tú Anh mãi mà anh ta không thèm nghe máy... không có ai giúp đỡ nên thôi đành đi cùng người đàn ông này về vậy... anh ta cũng chẳng dám ăn thịt cô. Trên xe An Nhiên liên tục gọi cho Tú Anh đến khi điện thoại cô hết pin thì anh vẫn chưa nghe máy.

- An Nhiên, tôi sẽ đưa em về tận nhà không cần gọi người đến đón đâu. - Cao Triết nhìn An Nhiên liên tục gọi cho ai đó với vẻ mặt căng thẳng liên nói.
- À, xin lỗi tôi không có ý đó... thật ra là tôi có việc cần tìm một người bạn. - An Nhiên nhả nhận đáp, dù sao cũng là đang nhận sự giúp đỡ của người đàn ông này.
- Thật ra tôi biết em đã có bạn trai, nhưng vì sao hôm nay lại lẻ bóng như vậy, hai người có vấn đề sao?
- Anh ấy có việc bận, đâu nhất thiết yêu nhau thì đi đâu cũng phải đi chung. - An Nhiên đáp.

Cao Triết à một tiếng rồi không nói gì nữa. Anh là quan tâm đến cô từ lúc vô tình trông thấy cô đi cùng Hạ Tuyết đến buổi lễ trao giải thưởng ca sĩ của năm, khi điều tra về thân phận cũng lại cảm thấy cảm thương và khâm phục nỗ lực của cô hơn... nhưng chỉ tiếc là cô hiện tại đã có bạn trai nên anh không tiếp cận. Hôm nay vô tình gặp mặt lại không thể kìm nén mà đến bắt chuyện, cứ xem như là kết bạn... biết đâu anh có cơ hội.

Chiếc xe hơi đắt tiền loại hiếm thấy ở đậu trước chung cư An Khang, An Nhiên bước xuống khiến bao nhiêu ánh mắt dồn vào cô. Cao Triết bước xuống xe khẽ nói: "Đến nhà rồi, khi nào xe em sửa xong tôi sẽ cho người mang đến đây."

- Anh biết nhà tôi? - An Nhiên khẽ hỏi, cô không cần nói anh ta cũng tự động lái xe đến đây.
- Là vì tôi quan tâm em... - Cao Triết mỉm cười đáp.

An Nhiên hơi ngượng trước câu nói đó của Cao Triết, sau đó cô khẽ đáp lại: Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi xin phép lên nhà trước.

- Tạm biệt, hẹn gặp lại. - Cao Triết gật đầu.

An Nhiên quay đầu bước đi thì vô tình đôi giày cao trên chân cô bị trật qua một phía khiến cô mất thăng bằng như muốn té ngã, Cao Triết đang nhìn theo cô liền chạy đến đỡ cô như ôm cô vào lòng.

- Em không sao chứ. - Cao Triết lo lắng,
- Híc, chắc là trật chân rồi. - An Nhiên đau cả chân trái liền nhăn mặt.
- Để tôi đưa em lên nhà. - Cao Triết nói xong liền bế cô trên tay mà bước đi vào trong.
- Anh... anh buông tôi xuống... tôi tự đi được mà.. - An Nhiên liền nói.
- Em càng cử động vết thương sẽ càng lâu lành lặn... không phải em sắp có chuyển lưu diễn sao... không thể để bị thương như vậy được. - Cao Triết vừa đi vừa nói.
- Sao... sao anh biết tôi có chuyển lưu diễn. - An Nhiên kinh ngạc... chuyển đi đó cô đang tiến hành trong bí mật.
- Tôi đã nói là tôi quan tâm em... em làm gì ở đâu... tôi đều dõi theo em. - Cao Triết bước vào thang máy mà nói.

An Nhiên không nói một lời nào, dù sao cũng đã lỡ để anh ta bế trên tay... thôi thì để anh ta bế lên nhà vậy... dù sao chuyển lưu diễn kia thật sự quan trọng, cô không muốn vết thương kia càng lớn hơn.

Cao Triết bôi thuốc cho An Nhiên xong thì cáo từ ra về, An Nhiên không thể di chuyển nên nằm trên ghế mà ngủ... quên mất điện thoại đang hết pin.

Buổi sáng hôm sau, các tờ báo đều được bán rất chạy và rất nhanh vì có tin khá hot chính là ca sĩ An Nhiên công khai hẹn hò cùng đại gia Cao Triết, bạn trai cũ ít xuất hiện cùng cô gần đây có lẽ là đã chia tay... cô và Cao Triết tình tứ ôm nhau trước chung cư An Khang, và sau đó là hình ảnh Cao Triết bế An Nhiên vào bên trong khi cô vô tình vấp ngã.

Tú Anh nhìn những hình ảnh và dòng chữ to đùng trên trang nhất mặt báo, anh gọi cho An Nhiên nhưng điện thoại cô không thể liên lạc được. Tú Anh cứ thế nhìn những bức hình kia, sau đó hất tung cả ly sữa trên bàn xuống đất.

- Ly này là của Hàn gia chúng tôi, cậu có tức giận cũng không nên đập phá như vậy. - Hàn Thế Bảo nhìn nét mặt của Tú Anh nhưng vẫn cố tình trêu chọc.
- Hàn tổng, hôm nay tôi nghỉ phép. - Tú Anh nói xong liền đứng lên bỏ ra ngoài.
- Đây... đây... tôi chưa duyệt mà. - Hàn Thế Bảo nói theo.
- Hàn tổng, đừng châm chọc Tú Anh nữa... xem ra lần này cũng biết thế nào là ghen tuông rồi. - Tuấn Anh nói.

Tiếng chuông điện thoại của Tuấn Anh reo lên, anh nhanh chóng nghe máy... trềng gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên sau đó nhìn về phía Hàn Thế Bảo mà nói.

- Hàn tổng, bên phía sân bay gọi đến.
- Sao... Kelly quay về sao? - Hàn Thế Bảo đứng bật lên.
- Không phải. - Tuấn Anh lắc đầu. - Là cô ấy từ Việt Nam bay qua Mỹ.
- Cô ta... cô ta... đang ở ư. Cô ta về từ khi nào... vì sao họ không thông báo. - Hàn Thế Bảo hỏi.
- Họ nói là trong tất cả các chuyến bay từ Mỹ về đều không có tên cô ấy... nhưng hiện tại chúng ta phải đi ngay... cô ấy bay chuyến bay lúc 9h sáng.
- Đi thôi.- Hàn Thế Bảo nhanh chóng chạy vụt ra xe. - Lần này không thể để cô ta thoát được.

Cả hai lao xe vút đi, Hàn Thế Bảo ngồi trong xe mà suy nghĩ về cô gái hôm đó cùng anh triền miên không dứt. Rõ ràng cảm giác của anh hết như khi ở bên cạnh Kelly, mùi hương đó.. giọng nói đó.. vì sao anh còn phân vân mà không cho người đi tìm cô.

Sân bay rộng lớn... Hàn Thế Bảo và Tuấn Anh chạy khắp nơi tìm kiếm...

Một cô gái mặc một bộ quần áo màu đen, đội chiếc nón lưỡi trai màu đen đang ngồi trên băng ghế chờ... Trên tai đeo một tai nghe nho nhỏ vu vơ hát theo lời một bài hát âm hưởng nhẹ nhàng.

Ngắm hoa rơi lòng em vẫn nhớ
Nhớ một người mà em luôn yêu
Một tình yêu đã quá nhiều
Ước mong anh sẽ vui nơi ấy
Ước mong anh sẽ quên nơi đây
Dù điều ấy, quá đắng cay
Gió đông sang, nỗi nhớ anh, ngút ngàn...

Zing Blog

97. Chương 84

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ
Vô duyên đối diện bất tương phùng.

Giữa anh và cô là mối nhân duyên nào đây. Gặp nhau vì thù hận, yêu nhau trong thù hận... tìm thấy nhau trong sự hiểu lầm... đó là mối nhân duyên không dứt giữa hai người. Kelly cuối mặt xuống đất, chiếc mũ lưỡi chai che gần nửa khuôn mặt công thêm chiếc áo khoác da màu đen kéo cao qua cổ, nhìn bên ngoài khó ai có thể nhận ra đây là một Kelly quyến rũ thường ngày.

Hàn Thế Bảo và Tuấn anh chia nhau ra tìm kiếm nhưng sân bay đông người qua lại, nhìn đâu đâu cũng không thấy cô... Hàn Thế Bảo chạy khắp nơi đến khi chiếc áo vest cũng ướt sũng một bên, cavat trên cổ áo cũng bị lệch đi vì nóng bức...

Toàn thân anh mồ hôi ướt sũng nhưng anh vẫn kiên trì tìm kiếm... anh không muốn một lần nữa mất cô.

Tiếng nhân viên thông báo chuyển bay từ sang Mỹ đã sắp đến giờ càng khiến anh nóng lòng hơn... nếu như lần này mất dấu Kelly... thì anh phải tìm cô bao lâu nữa đây... 1 năm, 2 năm, hay là mãi mãi không thể tìm thấy. Anh đã chờ đợi cô rất lâu rồi, chờ đợi trong vô vọng và bao nhiêu nhớ nhung.

- Hàn tổng, tôi không nhìn thấy cô ấy. - Tuấn Anh hờ không ra hơi mà đáp.

- Đi tìm tiếp thôi... không thể để Kelly đi mất. - Hàn Thế Bảo nói.

- Đi tìm thế này không phải là cách hay, tôi có một cách. - Tuấn Anh nói. - Chỉ là anh có dám làm hay không?

- Nói đi, dù bất cứ cách nào để Kelly ở lại.

Tuấn Anh nói nhỏ vào tai Hàn Thế Bảo... có một chút suy nghĩ... Hàn Thế Bảo liền gật đầu đồng ý.

Bên ngoài tiếng xe cấp cứu làm náo động cả toàn sân bay, Kelly hơi nghiêng đầu nhìn về những bác sĩ đang chạy vào bên trong. Trên loa thông báo của sân bay vang lên một giọng nói quen thuộc.

- Kelly, tôi biết cô đang ở đây... Hàn tổng... anh ấy sắp không chịu được nữa rồi... nếu cô còn chút lương tâm hãy đến gặp anh ấy lần cuối. - Giọng Tuấn Anh gấp gáp.

Kelly khựng người một chút... Hàn tổng... giọng nói của Tuấn Anh... là anh ta nói Hàn Thế Bảo sao, gặp lần cuối ư...

- Kelly... xin cô mà... Hàn tổng không chịu đi cấp cứu khi chưa gặp được cô... anh ấy sợ mình sẽ ra đi mà không gặp cô lần cuối cùng... - Giọng Tuấn Anh khẩn thiết.

Tiếng xì xầm bàn tán của mọi người xung quanh, Kelly cứng đờ người không thể nhúc nhích...

- Ai là Kelly thì đi đến gặp người bị nạn đi... thật đáng thương. - Giọng nói của một phụ nữ ngồi kế bên Kelly.

- Hàn tổng... Hàn tổng... xin anh hãy theo các bác sĩ đi...

Kelly đứng phắt lên, trên khoé mi đã rơi những giọt nước mắt. Đôi mắt cô đỏ hoe chạy đi theo hướng mà khi nãy cô nhìn thấy các vị bác sĩ đã chạy vào bên trong đó, trong lòng không thôi lo lắng đến tình trạng của anh... anh ta bị làm sao mà rất nguy kịch.

Kelly chạy đến nơi thì nhìn thấy Tuấn Anh đang ngồi rầu rĩ nhìn thấy Kelly liền nói như việc quá khẩn trương.

- Kelly... cô đến rồi.. mau lên vào trong đi, Hàn tổng đang đợi cô. - Tuấn Anh mở cửa đẩy Kelly vào bên trong.

Kelly vào bên trong thì nhìn thấy Hàn Thế Bảo đang nằm trên một chiếc bàn, nơi này có lẽ là phòng thông báo tin khẩn cấp... nhìn gương mặt anh xanh xao, trên đầu đã băng bó mà bất tỉnh. Kelly nắm lấy tay anh mà khóc, cô khóc rất đau lòng.

- Thế Bảo, anh tỉnh lại đi... Thế Bảo... đừng bỏ em mà... anh phải sống để đợi em chứ. - Kelly nói trong đau đớn hoảng loạn nhất.

- Chúng ta còn phải cùng nhau nuôi dạy Tiểu Hân, ba người chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau...- Kelly ôm lấy Hàn Thế Bảo mà nói. - Thế Bảo, em xin anh đó... mất đi anh em biết sống sao... em biết phải làm thế nào đây.

Kelly vừa khóc vừa ôm lấy anh, Hàn Thế Bảo nhếch môi cười mở mắt ra bàn tay đưa lên bờ lưng nhỏ bé của cô mà ôm lấy:" Mất đi em, tôi cũng không biết phải sống thế nào."

- Anh... anh tỉnh lại rồi ư. - Kelly tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

- Trêu đùa em thôi. - Hàn Thế Bảo đứng lên mang băng quấn trên đầu gỡ xuống. - Xem ra em không phải loại vô tâm vô tình.

- Anh... - Kelly lùi về xa khỏi người anh. - Vì sao lại bày trò này.

- Em còn dám hỏi vì sao. - Hàn Thế Bảo tiến tới gần Kelly, Kelly lùi về phía sau thì anh càng tiến tới. - Tôi hỏi em, người phụ nữ hôm đó là em đúng hay không?

- Người phụ nữ nào, tôi không biết. - Kelly lắc đầu nói.

- Còn dám chối. - Hàn Thế Bảo đưa bàn tay bên má cô giữ yên chiếc cằm cô lại. - Có nhận hay không hả.

- Tôi không phải... tôi không biết thật mà. - Kelly cố gắng vùng khỏi anh nhưng không thể.

Bàn tay anh kéo khoá chiếc áo khoác da bên ngoài... lộ rõ làn da trắng nõn bên trong với chiếc áo ba lỗ đầy cá tính. Hàn Thế Bảo đưa môi hôn vào cổ cô... khẽ nói:" Cô cần tôi nhắc lại chuyện đêm đó để cô nhớ hay không."

- Hàn Thế Bảo, anh không được... đây là sân bay... - Kelly hét lên.

- Cô biết hôm đó xảy ra chuyện gì sao, vì sao lại biết nơi này không được. - Hàn Thế Bảo hỏi, đôi bàn tay luồn vào bên trong áo cô... bờ môi khẽ đưa lên tai cô nhếch môi cười.

- Thế Bảo... đừng mà... - Kelly bị anh trêu chọc... toàn thân cô nóng lên.

- Mau nói, hôm đó có phải cô hay không? - Hàn Thế Bảo nhìn sâu vào mắt Kelly. - Nói.

Kelly cúi mặt xuống đất... nếu như cô kiên quyết chối thì anh ta sẽ làm chuyện gì tại nơi này... nơi này thì thật sự là không thể được... nhưng liệu với kẻ biến thái như anh ta, cô không thể ngờ được điều gì.

- Ủm... là tôi đó. - Kelly cúi mặt nói.

- Vì sao cô biết tôi ở Ciz mà tới.

- Tôi... theo dõi anh...

- Cô về nước khi nào...

- Buổi sáng hôm đó. - Kelly đáp.

Hàn Thế Bảo dừng lại mọi hành động, chiếc khoá của chiếc áo khoác da trên người cô được anh kéo lên y như cũ... sau đó nắm chặt đôi bàn tay Kelly mà bước ra ngoài:” Về nhà thôi, Tiểu Hân rất nhớ em.”

Trên xe, Tuấn Anh nhìn Kelly mà rất thắc mắc... vì sao cô ta về nước lúc nào mà bộ phận kiểm soát của sân bay không hay biết.

- Kelly, cô về nước bằng cách nào... vì sao các chuyến bay từ Mỹ về đều không hề có tên cô. - Tuấn Anh hỏi.

- Là tôi sợ Hàn phu nhân truy ra nên tôi đã mua vé bay sang TQ... sau đó từ TQ mua vé bay về Việt Nam.

- Vì sao em lại quay lại. - Hàn Thế Bảo hỏi. - Không phải em đã quyết tâm bỏ lại Tiểu Hân mà đi ư, vì Tiểu Hân sao?

Kelly cúi đầu không đáp... thật ra là cô vì anh mà quay lại, cô đọc tin tức thấy The Win gặp vấn đề khuất mắc, anh có nguy cơ phải vào tù nếu viện kiểm soát truy ra có dấu hiệu vi phạm pháp luật. Trên thương trường làm ăn, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra... cô cảm thấy quá lo lắng cho anh nên tìm cách quay về tìm anh, dù không làm được điều gì nhưng cô muốn ở bên cạnh an ủi anh... cô biết anh là một người rất cô đơn. Nhưng khi quay về đến nơi, đã thấy mọi việc của The Win đã được giải quyết, anh lại vô cùng tình cảm với Lục An mà công bố ngày chính thức sẽ kết hôn... giải thích việc lần trước là do anh sai sót.

- Sao lại không trả lời. - Hàn Thế Bảo nhìn sang Kelly mà hỏi.

- Ủm... là vì tôi nhớ Tiểu Hân. - Kelly đáp.

Chiếc xe dừng lại trong dinh thự Hàn gia, Hàn Thế Bảo nắm chặt tay Kelly kéo vào bên trong... cánh cửa của phòng ngủ đóng ầm lại một tiếng động lớn khiến mọi người kinh hồn.

- Hàn tổng quay về rồi sao, anh ấy đâu rồi. - Lục An từ bên trong nghe tiếng xe liền chạy ra bên ngoài tìm kiếm.

- Lục tiểu thư, Hàn tổng ở trong phòng. - Thím Trương khẽ đáp.

Lục Anh mỉm cười bước tới căn phòng của Hàn Thế Bảo thì Tuấn Anh ngăn lại.

- Tốt hơn Lục tiểu thư đừng nên làm phiền Hàn tổng, anh ấy có việc quan trọng cần giải quyết.

- Việc quan trọng là việc gì chứ. - Lục An không tin mà bước tới gõ cửa.

Tuấn Anh cũng không ngăn lại nữa, cái này là cô ta tự làm tự chịu vậy.

Hàn Thế Bảo bước ra ngoài mở cửa, sau đó ra lệnh:” Cấm tuyệt đối bất cứ ai lại gần phòng tôi.”

Lục An nhìn qua khe cửa liền nhìn thấy Kelly đang ngồi bên trong trên giường của Hàn Thế Bảo thì trong lòng dâng lên cơn ghen tức. Sau đó đẩy anh sang một bên mà chạy vào bên trong..

Kelly nhìn thấy Lục An đi vào liền đưa mắt nhìn cô ta không phòng bị.

- Bốp. - Một cái tát thật mạnh của Lục An vào mặt Kelly.

Kelly đưa tay lên sờ trên gương mặt mình khá rất buốt... gương mặt nhìn Lục An đang nhìn cô bằng ánh mắt tức giận.

- Con đàn bà ti tiện, mày lại dám trèo lên giường của chồng tao. - Lục An mắng chửi.

Kelly bước xuống khỏi giường sau đó khoanh hai tay lại khẽ nói:” Cô thích chiếc giường này sao, vậy mời cô nằm lên đó cho thoả thích đi... tôi đã nằm trên nó chán chê rồi.”

- Cô... cô...

Tuấn Anh nghe Kelly đáp trả Lục An như vậy thì bật cười... hay cho câu chán chê đầy mĩa mai của cô... đúng là nói không biết suy nghĩ hậu quả.

Hàn Thế Bảo đi tới phía Kelly nhìn trên gương mặt cô còn dấu đỏ sau đó nhìn sang phía Lục An mà nói:” Lục An, cô ra ngoài đi...”

- Thế Bảo, chúng ta sắp kết hôn... anh không thể đối với em như vậy. - Lục An chạy đến ôm Hàn Thế Bảo mà khóc.

- Lục tiểu thư, ngay từ đầu tôi đã cảnh cáo cô từ trước rồi... hôn nhân không phải là thứ có thể ràng buộc được tôi. - Hàn Thế Bảo đẩy Lục An ra khỏi người mình mà nói.

- Hai người trò chuyện đi, tôi muốn sang thăm Tiểu Hân. - Kelly bước ra ngoài, quả thật cô cảm thấy thông cảm cho Lục An...

Kelly đi vào phòng Tiểu Hân đang ngồi chơi đồ chơi trên giường, nhìn thấy Kelly liền mỉm cười chạy đến mà ôm lấy.

- Cô Kelly.. cô đã đi đâu, con rất nhớ cô.

- Cô cũng rất nhớ Tiểu Hân. - Kelly ôm con gái vào lòng.

- Cô hứa là sẽ không đi khi mẹ con chưa quay về mà... vì sao cô lại đi như vậy. - Tiểu Hân buồn bã trách.

- Cô có việc quan trọng cần giải quyết, khi giải quyết xong sẽ quay về cùng Tiểu Hân, Tiểu Hân chịu không.

- Dạ. - Tiểu Hân ngoan ngoãn úp mặt vào lòng Kelly ngửi mùi hương quen thuộc trên người cô.

Kelly ôm Tiểu Hân ru con bé ngủ trưa... đã rất lâu cô mới được ôm con gái của mình vào trong lòng thế này... Kelly đắm chìm trong hạnh phúc mà ôm con Tiểu Hân ngủ quên trên giường.

Lục An âm ỉ quay về phòng mình mà tức giận, thì ra người mà anh ta yêu thương chính là Kelly xinh đẹp kia chứ không phải là mẹ của Tiểu Hân. Thì ra trước giờ cô ghen ghét nhầm người rồi, nếu là Kelly thì quả thật là cô không thể tự tin như trước nữa... vì nhan sắc của cô gái người hầu đó quả nhiên hơn hẳn cô.

Hàn Thế Bảo mở cánh cửa căn phòng của Tiểu Hân nhìn thấy Kelly và Tiểu Hân đang thoải mái nằm trên chiếc giường của Tiểu Hân mà ngủ say. Trong lòng anh có một sự ấm áp trước giờ chưa hề có, anh khẽ mỉm cười căn dặn mọi người không được làm phiền Kelly và Tiểu Hân.

- Hàn tổng, chuyện anh và Lục tiểu thư kết hôn...

- Cứ làm theo dự định thôi. - Hàn Thế Bảo nói. - Một lời đã hứa ra thì không thể rút lại được, cô ta muốn kết hôn thì sẽ kết hôn... cái đó gọi là cô ta tự chui đầu vào lọ, sau này có đau khổ cũng không thể trách ai.

- Vâng, ngày mai sẽ có lịch đi thử đồ cưới. - Tuấn Anh nói. - Cô ấy nói muốn cả hai cùng đi vì lần trước anh đã làm cô mất mặt nên cô ta bị ám ảnh.

Hàn Thế Bảo gật đầu, sau đó khẽ nói nhỏ vào tai Tuấn Anh:” Cho người canh gác cẩn thận Kelly, tìm người giỏi một tý... đừng để một vài thế đã bị cô ấy hạ gục.”

Tuấn Anh gật đầu sau đó rời đi khỏi Hàn gia mà bố trí người xung quanh căn mật canh gác... lần này Kelly muốn thoát ra khỏi Hàn gia cũng không phải là dễ dàng.

Tú Anh đi đến chung cư An Khang, khi anh vừa ra khỏi thang máy thì nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa của nhà An Nhiên. Người đàn ông đó chính là Cao Triết, người xuất hiện cùng cô ta trên trang báo hay sao... lại còn tìm đến tận nhà như vậy.

Cánh cửa phòng được mở ra... người đàn ông kia liền bước vào bên trong. Tú anh nhanh chóng bước lại gần thì phát hiện cửa không đóng kín lại vẫn còn một khe hở có thể nhìn vào bên trong.

Tuy nhiên chiếc ghế salon dài nơi mà An Nhiên đang ngồi đã che khuất hai người đó... Tú Anh vẫn lặng lẽ đứng bên ngoài quan sát.

Bỗng nhiên người đàn ông kia cúi hụp mặt xuống mắt hút khỏi chiếc ghế kia... còn An Nhiên thì hơi nghiêng người một chút... trên gương mặt hơi nhặng lại tiếp theo đó là những tiếng rên rỉ đến nóng người...

Tú Anh đứng lên ngoài, bàn tay nắm chặt lại như muốn giết người... cho đến khi An Nhiên ngày càng rên rỉ to hơn khiến Tú Anh chịu không nổi đập tung cửa bước vào mà hét: "Hai người đang làm trò gì vậy hả."

An Nhiên nhặng mặt quay lại nhìn Tú Anh, trên gương mặt anh ta vì sao lại đỏ gay trong ánh mắt hình như có lửa như vậy. Cô khẽ nói: "Anh đến đây có việc gì sao?"

- Cô... cô và người đàn ông kia đang làm gì hả?

Cao Triết nghe tiếng Tú Anh liền đứng lên, đưa ánh mắt khá ngạc nhiên nhìn Tú Anh.

- À, tôi bị trật chân, anh ấy đến thăm và nói rằng từng học qua đông y nên có thể bẻ lại chân cho tôi... - An Nhiên xút xoa nói. - À, đây là Hà Tú Anh, bạn trai tôi. - An Nhiên nhìn Cao Triết mà giới thiệu.

- Chào anh, Hà tiên sinh. - Cao Triết gật đầu nói.

- Chào anh. - Tú Anh khẽ đầu.

Cao Triết nhìn thấy Tú Anh tới thì yên tâm đã có người chăm sóc An Nhiên nên cáo từ ra về, anh vừa quay đầu đi thì Tú Anh bước theo phía sau.

- Để tôi tiễn anh. - Ánh mắt nhìn Cao Triết đầy thách thức.

- Vậy phiền Hà tiên sinh rồi. - Cao Triết cũng khẽ cười mà nói.

An Nhiên ngồi trên ghế nên không nhìn thấy ánh mắt hai người đang nhìn nhau, chỉ cảm thấy họ vừa mới gặp mà tình cảm lại tốt như vậy, còn người về người tiễn.

- Anh Cao... cảm ơn anh đã quan tâm đến bạn gái tôi, nhưng những việc này có tôi làm... không cần phiền anh. - Tú Anh đứng trong thang máy cùng Cao Triết mà nói.

- Tôi cảm thấy không phiền là được, vả lại tôi cũng rất thích An Nhiên... hai người chưa kết hôn, tôi nghĩ mình có quyền theo đuổi cô ấy. - Cao Triết nói rõ thâm ý.

- Kết hôn là chuyện sớm hay muộn mà thôi, tôi tất nhiên tin tưởng bạn gái mình. - Tú Anh bước ra khỏi cửa thang máy mà nói.

- Nhưng tôi lại không tin tưởng một đào hoa công tử như Hà tiên sinh đây có thể khiến An Nhiên hạnh phúc. - Cao Triết khẽ cười. - Những khi cô ấy cần anh nhất, anh lại không hề có mặt... thay vào đó tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô ấy... liệu anh nghĩ ai sẽ thắng cuộc.

- Hy vọng anh sẽ tỉnh lại giấc mơ ban ngày của mình. Tạm biệt. - Tú Anh nói xong liền quay vào bên trong thang máy.

Cao Triết khẽ cười sau đó gọi điện đến cho bầu sô lưu diễn mà An Nhiên sắp đi nói: "Anh Hưng, tôi muốn tài trợ toàn bộ cho An Nhiên trong lần lưu diễn sắp tới của cô ấy... vì vậy chuyến đi này tôi có thể tham gia cùng."

Tú Anh quay lại nhà của An Nhiên, nhìn cô đang vô cùng vô tư thoải mái mà ngồi trên chiếc ghế salon mà ăn bánh snack xem phim liên tục giật đi tới.

- Cô không xem tin tức đi, chỉ toàn xem những thứ nhảm nhí. - Tú Anh tắt tivi mà nói.

- Đây, phim đang gây chấn động. - An Nhiên dành lại remote mà mở lại.

Tú Anh tức giận rút cả đầu cắm tivi ra... An Nhiên không thể di chuyển được đành chịu thua trong tức giận. Tú Anh đập tờ báo mới nhất lên bàn trước mặt An Nhiên, An Nhiên nhìn qua có chút bất ngờ... nhưng trong cái giới nghệ sĩ dính vào những chuyện này là bình thường thôi, chỉ cần im lặng bọn họ sẽ cũng cho vào quên lãng.

An Nhiên gạt tờ báo xuống đất như không quan tâm sau đó nhìn Tú Anh nói:” Cắm tivi vào cho tôi đi, tôi muốn xem phim... là xme phim đó.”

- An Nhiên... bọn họ nói cô cặp kè đại gia đó vậy mà anh ta còn đến nơi này... cô không phải là muốn quen hẳn luôn sao? - Tú Anh tức giận nói.

An Nhiên vừa bị đau chân, vừa bị đứt đoạn bộ phim đang theo dõi... lại bị anh ta vô cớ tức giận đổ oan thì cáu lên:” Thì có liên quan gì đến anh chứ, tôi thích đại gia đó thì sao... không phải anh luôn muốn tuyên bố chia tay sao... sẵn dịp này tai tiếng như vậy tôi tuyên bố đã chia tay anh cho xong... ”

- Cô... cô thật sự thích hẳn ta. - Tú Anh nghe An Nhiên vì gặp Cao Triết mà đòi tuyên bố chia tay liền tức giận.

- Tôi có thích hay không thì liên quan gì đến anh hả... chẳng phải anh không có tình cảm ...

An Nhiên chưa kịp nói dứt câu... miệng cô đã bị bao phủ bởi đôi môi của Tú Anh... cô trơ mắt ngạc nhiên... là anh ta đang hôn cô ư...

Nụ hôn của Tú Anh sâu lắng nhẹ nhàng... An Nhiên từ từ nhắm bờ mi mình lại mà đáp trả anh... đôi bàn tay Tú Anh ôm lấy toàn thân An Nhiên...

- An Nhiên... cô không được phép thích bất cứ người đàn ông nào khác. - Tú Anh khẽ nói nhỏ.

An Nhiên chìm đắm trong nụ hôn của anh.. nghe anh nói những lời ngọt ngào liền khẽ đáp:” Tú Anh, anh thật đáng ghét.”

Tú Anh mỉm cười rời khỏi đôi môi An Nhiên nhìn xuống bàn chân còn đỏ ửng của cô khẽ hỏi:” Có đau lắm không?” - Sau đó đưa môi mình xuống thối.

- A, không cần phải vậy đâu. - An Nhiên bật cười trước sự ngọt ngào của Tú Anh... thì ra người đàn ông khô khan với cô lại ngọt như vậy.

- Đợi sau chuyến lưu diễn này, anh sẽ đưa em về quê một lần nữa gặp mẹ em. - Tú Anh nói.

- Để làm gì vậy, mẹ em hiện tại đã khỏe rồi. - An Nhiên ngạc nhiên.

- Tất nhiên không phải chỉ để thăm mẹ em, anh muốn đến hỏi mẹ em có đồng ý gả em cho anh hay không?

An Nhiên mỉm cười ngượng ngùng... là anh ta đang cầu hôn cô đó sao... nhưng thật là... ít ra cũng phải có hoa hay nhẫn chứ.

- Đợi em lưu diễn về, chúng ta về quê. - An Nhiên chồm người lên ôm lấy Tú Anh ngọt ngào nói.

.....

Zing Blog

98. Chương 85

- Henry, vì sao hôm nay Win không đến cuộc họp của chúng ta nhỉ. - Trúc Chi nhìn về vị trí của Win liên hỏi.

- Hình như cậu ấy bị sốt rồi, đêm qua tôi và cậu ấy có đi đến các xưởng may ở xem xét tiến trình, nhìn cậu ấy lúc đó rất mệt mỏi và có nói với tôi rằng có lẽ sắp bị sốt rồi. - Henry cũng khá lo lắng. - Chúng ta có nên đến nhà thăm Win.

- Anh biết nói Win đang ở sao, nghe nói anh ấy đã dọn ra khỏi Hàn gia. - Trúc Chi liền rạng ngồi hỏi.

- Vâng, có một lần tôi đến nhà Win để bàn bạc một số vấn đề quan trọng và ngủ lại đó. - Henry đáp. - Cậu ấy sống một mình nhưng khá tiện nghi và sạch sẽ.

- Vậy thì tốt quá rồi, chúng ta đến đó thăm anh ấy thôi. - Trúc Chi nhanh chóng đứng lên mà bước đi.

Henry đưa Trúc Chi đến một căn nhà tuy không lớn nhưng khá đầy đủ tiện nghi, Win bước ra mở cửa với gương mặt tái xanh cộng thêm hơi nóng hừng hực toả ra từ cơ thể.

- Thật xin lỗi, tôi bị sốt nên không thể đến cuộc họp... lại ngủ quên báo lại. - Win nhìn Henry và Trúc Chi liền nói.

- Em có mang cháo đến nè, anh ăn cháo rồi uống thuốc. - Trúc Chi không đợi Win mời má tiến vào bên trong nhà. - Henry, anh đỡ anh ấy vào nghỉ ngơi đi.

Trúc Chi đổ cháo ra chén rồi mang đến mà đút cho Win ăn nhưng Win liền từ chối.

- Tôi có thể tự ăn, tiểu thư Trúc Chi không nên hạ thấp mình. - Win nói.

- Không sao cả, anh là đối tác của tôi... anh bị ốm xem như kế hoạch mất đi một nhân lực... cứ xem tôi chăm sóc anh chỉ vì muốn kế hoạch lần này thành công.

- Win, cậu mau ăn đi... sức khoẻ là quan trọng.

Win cũng không muốn nói nhiều nữa, trong người quả thật rất mệt mỏi... cả đêm qua tưởng chừng như chết đi sống lại... trong một ngôi nhà vắng bóng không có ai, anh lại không muốn làm phiền đến cha mình vì bên cạnh ông ấy đã quá đủ rắc rối... anh đã gọi cho Hạ Tuyết, đơn giản chỉ vì muốn nghe giọng cô nhưng vô vọng, cô vẫn chưa chịu mở máy.

- Anh nghỉ ngơi đi, chúng em về đây. - Trúc Chi đút cho Win ăn xong, cho anh uống thuốc sau đó cùng Henry tạm biệt ra về.

- Cảm ơn hai người đã quan tâm đến tôi. - Win biết ơn nói.

- Ngoài là đối tác, chúng ta cũng có thể làm bạn bè mà. - Henry vỗ vai Win mà đáp. - Nhưng vì sao cậu bị ốm lại không gọi cho cha mình, lại chịu đựng như vậy.

- Cha tôi chuẩn bị kết hôn nên có lẽ rất bận rộn, tôi không muốn làm phiền ông ấy những việc nhỏ nhặt như thế này. - Win đáp.

- Là kết hôn cùng bác sĩ Lục sao? - Henry khẽ hỏi.

- Anh cũng quen cô Lục An sao? - Win ngạc nhiên. - Đúng là sẽ kết hôn cùng cô ấy.

Henry khẽ cười không đáp sau đó cùng Trúc Chi ra về.

Tại một tiệm áo cưới sang trọng bậc nhất thành phố, Hàn Thế Bảo và Lục An đang ở bên trong mà lựa chọn bộ trang phục cưới thích hợp nhất... tất nhiên là Tiểu Hân cũng đòi theo và cô bé nhất quyết bắt Kelly đi theo. Chính vì điều này càng khiến Lục An không vui hơn, tuy nhiên chẳng phải cô mới chính là chủ nhân hay sao... cô mới chính là cô dâu của Hàn Thế Bảo.

- Thế Bảo, anh thấy bộ váy này hợp với em không?

- Tùy ý. - Hàn Thế Bảo ngồi trên ghế, bàn tay nhìn vào điện thoại mà nói.

- Không đẹp đâu. - Tiểu Hân lắc đầu nói.

- Tiểu Hân, vậy con chọn giúp dì nhé. - Lục An thấy Tiểu Hân quan tâm đến mình liền vờ mỉm cười đi tới nói.

- Bộ váy đó hợp với cô Kelly hơn, dì Lục không thích hợp. - Tiểu Hân nhìn Kelly nói. - Cô Kel, cô thử bộ váy đó cho con xem đi.

- Tiểu Hân, hôm nay là ngày baba con và dì Lục lựa chọn... con không được phá phách. - Kelly vỗ về nói.

- Không... - Tiểu Hân bắt đầu mè nheo chạy về phía Hàn Thế Bảo. - Baba, con muốn cô Kelly mặc bộ váy đó... con muốn cô Kelly... con muốn... - Vừa nói vừa nhảy lên đòi cho bằng được.

Hàn Thế Bảo lần này mới đưa mắt nhìn qua bộ váy cưới sang trọng được treo trước mắt, sau đó ôm Tiểu Hân vào lòng mà nói:” Cô thử nó đi.” Hàn Thế Bảo đưa mắt nhìn Kelly mà nói.

- Đây là mẫu mới nhất của cửa hàng chúng tôi, quý khách thật là biết chọn lựa. - Cô nhân viên mỉm cười nói trong khi không hiểu chuyện khủng khiếp sắp xảy ra.

Kelly nhìn bộ váy trước mặt mà khẽ cười, cô cũng có một hy vọng được mặc bộ váy đẹp như vậy mà bước cùng anh lên khán đài, sau đó hai người sẽ trước mặt mọi người cùng nhau thề nguyện cùng nhau nắm tay nhau đi hết con đường dài phía trước. Nhưng nhìn về hiện tại, là anh chuẩn bị kết hôn cùng người phụ nữ khác bộ váy kia dù có thật sự phù hợp với cô cũng không thuộc về cô... hết như anh vậy.

- Tôi mới chính là cô dâu... cô ta thử váy cưới để làm gì chứ. - Lục An không chấp nhận. - Tôi muốn thử bộ váy này. - Lục An đi lại gần chiếc váy kia mà đóng rèm thử.

- Không... con muốn cô Kelly, là cô Kelly. - Tiểu Hân rời bàn tay Hàn Thế Bảo mà chạy đến phía chiếc váy kia tranh dành. Không may Lục An trong lúc giành lại thì hất ngã Tiểu Hân... khiến con bé đập đầu vào bậc thang.

- Tiểu Hân... - Kelly chưa kịp đến ngăn Tiểu Hân lại thì đã nhìn thấy con gái mình té ngã nhanh chóng chạy tới.

Phía sau Hàn Thế Bảo cũng vô cùng lo lắng mà chạy đến phía Tiểu Hân bị ngã.

Lục An hoảng hốt nhìn Tiểu Hân ngã xuống, nếu con bé có chuyện gì... cô khó lòng sống trong Hàn gia.

- Con... con có sao không... - Kelly ôm Tiểu Hân vào lòng mà nói.

Tiểu Hân khóc lớn, trên đầu chỉ bị một cục u to bằng quả trứng nhưng vẫn còn tỉnh táo khóc ngất nhìn Kelly mà nói:” Con muốn cô Kelly mặc mà... không được cho cô Lục mặc nó...”

Hàn Thế Bảo tức giận giành Tiểu Hân từ trong tay Kelly ôm vào lòng, đôi mắt hướng về Kelly sau đó liếc qua Lục An đang đứng như trời trồng mà thét.

- Cô còn đứng đó, mau đưa bộ váy cưới lại. - Sau đó nhìn sang Kelly giọng cũng không hạ xuống. - Còn cô, mau chòng mặc nó vào ngay lập tức.

Kelly nhìn Tiểu Hân chỉ vì muốn cô mặc cho con bé xem bộ áo cưới này mà bị thương như vậy thì vô cùng xót xa, nếu ngay từ ban đầu cô kiên quyết tranh giành với Lục An thì con bé đã không xảy ra chuyện gì. Kelly bước vào bên trong phòng thay váy cưới, nhân viên bắt đầu giúp cô thay đổi kiểu tóc và đội trên đầu một chiếc vương miện nhỏ đi cùng bộ váy... Kelly bước ra ngoài hết như một nữ hoàng vô cùng quyền rũ và quý phái,

- Cô Kelly, cô đẹp quá... hết như những cô tiên trong truyện cổ tích. - Tiểu Hân tròn mắt nhìn Kelly.

Ánh mắt của Hàn Thế Bảo cũng nhìn về phía Kelly không dứt, biết rằng Kelly xinh đẹp như vậy nhưng khi cô ấy khoát trên người bộ váy cưới này càng khiến cô thêm phần lộng lẫy hơn... hiện tại là anh muốn chạy đến mang cô đi kết hôn ngay lập tức.

- Hàn tổng, anh có thử áo vest không?

- Không cần đâu, thứ gì mặc trên người tôi mà không đẹp. - Hàn Thế Bảo khẽ đáp.

Cô nhân viên kia khẽ cười, nhưng Hàn tổng tự tin như vậy cũng không có gì là quá đáng... với thân hình chuẩn như anh ấy thì trang phục xấu cũng hoá thành đẹp.

- Tôi có thể thay nó ra được chưa? - Kelly nhìn Hàn Thế Bảo mà nói.

- Được rồi. - Sau đó nhìn sang Lục An. - Cô có thử nó hay không?

- Anh... anh có biết tôi mới chính là cô dâu hay không hả vì sao lại để cô ta thử chiếc váy cưới đẹp nhất ở đây. Chiếc váy kia mặc lên người cô ta đã bị dơ bẩn theo cô ta rồi, anh nghĩ tôi sẽ khoát trên người nó hay sao?

- Lục tiểu thư, ăn nói phải cẩn thận một chút. - Hàn Thế Bảo đáp. - Nếu cô muốn trở thành phu nhân Hàn gia, đừng gây thêm chuyện cho người khác chê cười Hàn gia chúng tôi.

- Gây chuyện sao, không phải chính anh ép tôi phải như thế. - Lục An đi tới về phía Kelly. - Chiếc váy này rất đẹp, rất hợp với cô... nhưng rất tiếc cả đời cô cũng không thể có được.

Kelly hiểu thâm ý trong câu nói của Lục An, cô lại khẽ đáp:” Biết hợp nhưng vẫn cứ thích vứt bỏ vẫn tốt hơn là không hợp và cứ bám lấy mãi.”

- Cô... - Lục An hiểu Kelly đang nói khích mình.

Kelly khẽ cười sau đó gọi người vào giúp mình thay bộ trang phục trên người, một lần cuối ngẩng nhìn mình trong bộ váy kia trong gương... Kelly tự khẽ cười bản thân mình, sau đó nhớ đến ánh mắt đầy tình ý mà Hàn Thế Bảo nhìn cô, không thể hiểu là anh ta muốn điều gì.

- Baba, hay chúng ta về đi. - Tiểu Hân ngược mắt nhìn Hàn Thế Bảo mà nói.

- Tôi vẫn chưa thử trang phục xong. - Lục An nói.

- Baba, con muốn đi về... đợi cô Kelly ra sẽ cùng về với chúng ta. - Tiểu Hân nằng nặc đòi.

Kelly từ bên trong phòng thay trang phục bước ra ngoài, nhìn thấy Tiểu Hân đang mè nheo với Hàn Thế Bảo thì có chút lo lắng, từ khi nào lại học được tính cách muốn gì được đó, lại hay mè nheo với cha. Anh ta lại quá cứng chiều mà không bao giờ là mắng mà làm theo tất cả những việc Tiểu Hân muốn.

- Cô Kelly, chúng ta về thôi. - Tiểu Hân quau sang nhìn Kelly mà nói.

- Thế Bảo, em vẫn chưa thử đồ xong... để cô ta mang Tiểu Hân về trước đi, anh ở lại cùng em chọn lựa. - Lục An khẽ nói.

- Không... không... con muốn đi cùng baba, con muốn baba. - Tiểu Hân hét lên.

- Được rồi, Lục An cô ở lại tùy ý lựa chọn đi... muốn lấy loại nào thì cứ lấy đi. - Hàn Thế Bảo bế Tiểu Hân trên tay mà nói. - Con bé không chịu rồi tôi, có lẽ phải đưa Tiểu Hân về trước.

Hàn Thế Bảo nói xong liền bế Tiểu Hân ra ngoài, phía sau là Kelly đang bước theo... trong họ vô cùng xứng lứa vừa đôi, một gia đình ba người vô cùng hạnh phúc.

Lục An đứng bên trong nhìn ba người bọn họ bước đi má trong lòng vô cùng lo lắng, liệu vị trí Hàn phu nhân kia có thuộc về cô hay không, cô đã cố gắng trong bao nhiêu lâu nay, nhất định không thể bỏ cuộc.

Lục An nhìn qua vài bộ váy khác thì không còn hứng thú chọn lựa nữa... cô bước ra khỏi cửa tiệm mà rảo bước trên con đường lớn. Con đường ánh đèn xanh đỏ lấp lánh, đã từ rất lâu rồi cô mới đi bộ trên con đường này vào buổi tối...

- Gâu... gâu.. - Tiếng một chú chó chạy về phía cô mà quẫy đuôi mừng rỡ.

- Peter. - Lục An choàng người xuống ôm lấy vật cưng. - Sao mày lại ở đây được hả. - Cô đưa chú chó cưng lên lòng mà ôm lấy.

- Bác sĩ Lục, là cô sao? - Henry mang Peter đi dạo, không may bị tuột xích liền đuổi theo thì gặp một bóng dáng cô gái đang ôm Peter, đi lại gần lại nhận ra chính là Lục An.

- Là anh sao? - Lục An nhìn Henry. - Anh mang Peter về đây ư, không phải nó đang sống cùng ba mẹ tôi.

- Là thế này, tôi có chuyển công tác dài hạn ở , tôi đã đến nhà cô có nhã ý muốn mang Peter qua đây để bầu bạn và chăm sóc. Dù sao cô cũng đã ở , tôi đang dự định một ngày nào đó sẽ đưa Peter đến thăm cô, nhưng xem ra hiện tại cô khá bận rộn.

- Ôi Peter của chị, rất lâu rồi không gặp mày... mày có nhớ chị không hả. - Lục An nâng Peter lên mà mỉm cười, nụ cười của cô dành cho Peter không một chút toan tính... là nụ cười của sự yêu thương.

Trên con đường vắng người, có hai bóng người đang cùng nhau đi trên tay dắt theo một chú chó đáng yêu.

- Nghe nói cô sắp kết hôn. - Henry nói.

- Ừ. - Lục An gật đầu.

- Gả vào gia đình tốt như vậy, cô lại buồn bã như vậy. - Henry nhìn Lục An không vui đáp mà nói.

- Không phải cứ là gia đình tốt thì hôn nhân sẽ tốt. - Lục An nặng nề đáp.

Henry lặng lẽ bước đi cùng Lục An... một cuộc hôn nhân không tốt thì cô ấy duy trì nó để làm gì cơ chứ, nhưng anh lại không nói ra vì dù sao quyết định của cô ấy là quan trọng nhất.

Chiếc xe lăn bánh vào biệt thự Hàn gia, Hàn Thế Bảo không nhìn qua Kelly mà bế Tiểu Hân đang ngủ quên trên tay anh mà đi thẳng vào phòng con bé. Kelly cũng quay về phòng mình, hiện tại cô được xem như là khách của Hàn Thế Bảo không phải là người làm trong nhà nữa nên thím Trương tất nhiên không được quyền la mắng.

Kelly mệt nhoài nằm trên giường mình, sau đó khẽ nhắm mắt lại thì lại hiện ra ánh mắt say đắm của Hàn Thế Bảo khi nhìn cô đang mặc bộ váy cưới... Kelly khẽ lắc đầu sau đó chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, cô lại nhìn thấy hình ảnh đầy máu của người mẹ... mẹ cô nhìn cô như muốn nói lên điều gì... trong ánh mắt của bà từ từ rơi ra dòng lệ... dòng lệ đó thật khác biệt... nó mang màu đỏ của máu.

- Mẹ... mẹ... mẹ ơi... - Kelly hét lên trong không gian yên tĩnh.

Hàn Thế Bảo giật mình tỉnh giấc, nghe tiếng thét của Kelly liền chạy qua phòng cô. Kelly vẫn còn đang mê man ngủ, miệng lẩm bẩm điều gì đó toàn thần đều đổ mồ hôi thấm ướt cả chiếc váy ngủ.

- Kelly... tỉnh lại... tỉnh lại. - Hàn Thế Bảo gọi cô, kéo cô ra khỏi cơn ác mộng.

Kelly nhìn thấy mẹ cô cứ khóc ra máu như vậy... ánh mắt đó nhìn cô chăm chăm nói điều gì đó mà cô không thể nghe được. Sau đó mẹ cô vì một toáng người mặc áo đen bắt đi, cô đã cố gắng chạy theo nhưng không được... bàn chân cô cứng đờ không thể nhúc nhích. Sau đó là giọng của anh vang lên, anh từ ở nơi nào đó liên tục gọi cô...

- Thế Bảo. - Kelly mở mắt mình ra, đôi mắt ướt sũng vì nước. - Tôi... tôi... rất sợ.

- Kelly quay lại thực tại, ôm chầm lấy anh mà khóc.

- Ổn rồi, có tôi ở đây... không phải sợ điều gì cả. - Hàn Thế Bảo ôm cô vào lòng mà nói.

- Thế Bảo, về cái chết của cha mẹ tôi... thật sự là anh sao... - Kelly khóc trong lòng Hàn Thế Bảo mà nói. - Là Thiên Ân đã nói với tôi là anh, nhưng hiện tại tôi phân vân không biết cái nào là sự thật...làm ơn hãy nói với tôi sự thật... làm ơn.

Hàn Thế Bảo nhìn thấy Kelly vô cùng mất bình tĩnh... nếu như anh nói ra hết cho cô biết, sự thật chính là Hàn phu nhân và Hoàng gia kia cùng nhau thực hiện kế hoạch giết người đó. Chẳng phải cô sẽ đi tìm bọn họ mà phục thù sao, điều đó lại vô cùng nguy hiểm đến Kelly. Thà cô cứ nghĩ là anh đi, cứ tìm anh mà phục thù không phải an toàn hơn cho cô sao?

- Sự thật thế nào không phải em đã biết, em còn muốn biết điều gì?

- Vậy cho tôi lý do đi, vì sao anh giết cha mẹ tôi. - Kelly nói, cô đã rất đau lòng...

vì không phục thù cho cha mẹ mình lại mang trái tim trao cho anh, và vì cô không thể giết cha của con gái mình.

- Không phải Hoàng Thiên Ân đã nói cho em hết mọi việc rồi sao? - Hàn Thế Bảo đứng lên quay đầu đi. - Em hận tôi như vậy, thì hãy ra tay đi.

Kelly đứng lên, bàn tay đưa về phía bóng lưng cả anh nhưng vươn chưa đến đã hạ bàn tay mình xuống.

- Là tôi vô dụng không thể báo thù cho cha mẹ, lại càng không thể giết chết cha của con gái mình. - Kelly khóc ngất mà nói. - Tôi với anh không phải là anh em ruột thịt, điều đó khiến tôi vô cùng vui mừng vì Tiểu Hân sẽ không gặp phải vấn đề sức khỏe nào. Nay Tiểu Hân cũng đã lớn, lại yêu quý cha như vậy... anh cũng sắp kết hôn cùng người phụ nữ khác... tôi ở lại nơi này cũng không còn chút ý nghĩa nào.

Hàn Thế Bảo nghe xong lời Kelly nói ra, đôi mắt anh đen lại... gương mặt dằng dằng sát khí mà quay lại nhìn vào mắt Kelly: "Em lại muốn bỏ đi nữa ư."

Kelly chưa kịp đáp đã bị anh đẩy hất xuống giường.

- Dù em có hận tôi, em cũng không được phép rời xa tôi. - Hàn Thế Bảo đưa gương mặt mình sát vào gương mặt cô mà nói, tiếng ken két như nẩy lửa.

Hàn Thế Bảo đưa bàn tay mình cởi bỏ chiếc váy ngủ của Kelly, đưa ra trước mặt thân hình đầy đặn quyền rũ trước mắt... trong lòng tuy đã dặn lòng không muốn ức hiếp cô... nhưng quả nhiên cô ta lại làm anh tức giận mà không kiềm lòng được nữa.

Zing Blog

99. Chương 86

- Thế Bảo, đừng làm như vậy. - Kelly ngăn lại bàn tay của anh đang mơn trớn trên cơ thể cô. - Anh sắp kết hôn rồi.

- Tất nhiên là tôi biết, không cần em phải nhắc nhở. - Hàn Thế Bảo khẽ đưa miệng vào vành tai cô mà nói khẽ, hơi thở của anh phả vào tai cô khiến Kelly không còn hơi sức mà phản kháng. - Lần đó em đã dùng cách này mà nếu tôi lại không cho tới đến lễ cưới sao, lần này tôi cũng muốn em dùng cách đó.

- Lục tiểu thư rất yêu anh và đã giúp đỡ anh rất nhiều. - Kelly đáp lời. - Chúng ta không nên khiến người khác vì chúng ta mà đau buồn.

Hàn Thế Bảo không đưa lời cô vào trong tai, nhìn thấy cơ thể đầy đặn trên người cô đầy quyền rũ thì làm sao có thể dứt ra. Anh trút bỏ những thứ còn vương vãi trên thân thể hai người, cuồng say vào cơn mem tình ái. Kelly biết có muốn thoát khỏi anh cũng không thể thoát, vả lại cảm giác bên anh quyền luyến đến mức cô cũng phải say mem tình cùng anh. Cô từ từ đáp trả anh, từ từ trở nên chủ động khi ở bên cạnh anh. Cô biết là đang làm một việc không đúng đắn, nhưng từng nhịp di chuyển của Hàn Thế Bảo lại khiến cô khát khao hơn.

- Em chán chê khi ở bên tôi ư. - Hàn Thế Bảo đưa đôi môi nóng bỏng vào bờ cổ Kelly cắn nhẹ... nhưng vẫn để lại dấu vết.

- Không có... - Kelly trong cơn say tình mà lắc đầu, bàn tay đưa qua lưng anh mà xiết nhẹ. - Tôi rất nhớ anh.

Hàn Thế Bảo nhếch môi cười, đôi môi tiếp tục chạm vào môi cô mà đùa giỡn. Tiếng kêu khe khẽ trên môi Kelly càng khiến anh kích tình hơn, toàn thân hoạt động mạnh mẽ khiến trên gương mặt cô càng lúc càng đỏ ửng lên. Kelly bấu chặt vào lưng anh, ôm lấy anh mà trong lòng có nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Lục An quay về vào lúc nửa đêm, cô và Henry ở bên ngoài trò chuyện về mọi thứ, đến khi nhận ra thì đường phố đã vắng bóng người... nhìn lại đồng hồ thì đã nửa đêm. Lục An vội chia tay Henry mà đón xe quay về Hàn gia, nhưng cuối cùng đợi mãi không tìm được xe thì Henry lái xe tới mà đưa cô về nhà. Khi vừa bước vào cửa Hàn gia, nhìn thấy Hàn Thế Bảo từ phòng của Kelly mà bước ra... trong lòng Lục An vô cùng đau đớn và tức giận. Cô nép mình phía sau một tấm rèm không để Hàn Thế Bảo nhìn thấy, đôi mắt trừng lên vô cùng đáng sợ.

- Kelly, cô sẽ phải trả giá vì câu dẫn chồng tôi.

Buổi sáng tại Hàn gia, Hàn Thế Bảo ngồi vào bàn ăn sang ở vị trí chủ gia bên trái là Lục An, còn bên phải là Tiểu Hân và Kelly. Kelly đang đút cháo cho Tiểu Hân không để ý đến ánh mắt của Lục An nhìn cô đầy ganh ghét, còn Hàn Thế Bảo lại là một ánh mắt vô cùng âm ảm.

- Ăn sáng thôi... - Tú Anh từ phía trong bước ra. - Thím Trương, cho tôi một phần. - Đây là con người đang yêu đời nhất.

- Hôm nay chú Tú Anh có việc gì rất vui ạ. - Tiểu Hân nhìn Tú Anh mỉm cười nói.

- Con gái thông minh, chính là chú đây đang có tâm trạng rất tốt. - Tú anh bước tới nựng má Tiểu Hân. - Hôm nay Tiểu Hân sẽ đến trường đúng không?

- Vâng ạ, hôm nay cô Kelly sẽ đưa con đến trường. - Tiểu Hân quay sang nhìn Kelly mà nói. - Baba sẽ đưa con và cô đến trường, sau đó baba sẽ đưa cô Kelly quay về nhà. - Tiểu Hân vỗ tay. - Đến chiều, baba sẽ đưa cô Kel đến đón con, đúng không ạ. - Tiểu Hân nhìn về phía Hàn Thế Bảo mà nói.

Hàn Thế Bảo mỉm cười gật đầu...

Lục An nhìn thái độ vui vẻ của Hàn Thế Bảo trong lòng khá là tức giận, anh ta từ đầu đã không hề nhìn cô một lần. Ánh mắt đều hướng qua phía Tiểu Hân nhưng thật chất là muốn ngắm nhìn Kelly. Lục An đưa tay mình qua đặt lên tay Hàn Thế Bảo vô cùng tình tứ trước mặt Kelly khẽ mỉm cười nói: "Thế Bảo, hôm qua em vẫn chưa chọn được váy cưới... hôm nay chúng ta đi thử lại nhé."

- Vậy cũng được. - Hàn Thế Bảo gật đầu đáp.

Lục An vô cùng phấn khởi, xem ra tình cảm bọn họ chỉ là theo kiểu lên giường mà thôi. Tại sao trước mặt cô ta anh ấy không hề kiên dè với cô, Lục An khẽ mỉm cười bắt đầu ăn.

- Làm sao bây giờ, anh không nhớ hôm nay sẽ bay sang Hàn Quốc để thám thính thị trường và tiến hành hợp tác sao? - Tú Anh lắc đầu nói, quả nhiên chính là từ khi Kelly quay lại người đàn ông tài ba kia thật lười biếng. chỉ biết có phụ nữ mà thôi.

- Anh đi Hàn Quốc ư, bao lâu sẽ về.

- Khi nào anh quay về.

Giọng nói của cả Kelly và Lục An đều cất lên cùng một lúc. Hàn Thế Bảo đứng lên đặt khăn ăn trên bàn phải tay nhìn qua phía Lục An mà nói.

- Thật xin lỗi, lần trước không phải cô đã tự mình chọn một bộ váy cưới rất đẹp sao... tôi tin tưởng vào chọn lựa của cô sẽ không làm mất mặt Hàn gia. Tôi sẽ quay về trước ngày chúng ta kết hôn, yên tâm lần này sẽ không để cô một mình trong ngày cưới đâu.

Sau đó quay sang nhìn Kelly mà nói: "Đi thôi, đưa Tiểu Hân đi học."

Kelly đứng lên chuẩn bị quần áo tươm tất cho Tiểu Hân sau đó nắm tay con bé ra xe. Trên xe, Hàn Thế Bảo ngồi một bên, Kelly ngồi một bên đặt Tiểu Hân ngồi chính giữa... không gian im lặng không ai nói với ai một câu nào.

- Baba đi Hàn Quốc khi nào sẽ quay về ạ. - Tiểu Hân lên tiếng.

- Hai tuần nữa baba sẽ về. - Hàn Thế Bảo nói.

- con sẽ rất nhớ baba đó. - Tiểu Hân tựa vào lòng Hàn thế Bảo mà nói. - Nhưng có cô Kelly bên cạnh rồi, sẽ không phải buồn nữa.

Hàn Thế Bảo đưa tay mình vuốt mái tóc của Tiểu Hân, nhìn sang Kelly đang nhìn ra ngoài cửa sổ... bàn tay kia của Hàn Thế Bảo bỗng đưa qua tay cô mà nắm chặt.

Kelly hơi bất ngờ quay sang nhìn anh... đôi mắt khó hiểu, anh ta đang muốn nói gì với cô ư.

Hàn Thế Bảo vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn cô trong khi bàn tay vẫn nắm chặt.

- Tú Anh. - Hàn thế Bảo khẽ gọi.

- Vâng.

- Khi tôi không có ở đây, hằng ngày cậu đưa Kelly và Tiểu Hân đến trường rồi đến giờ đưa đến đón Tiểu Hân giúp tôi. - Hàn Thế Bảo vẫn nhìn vào Kelly mà nói. - Nhờ cậu chăm sóc họ giúp tôi.

Tú Anh nhìn vào kiếng chiếu trong xe, nhìn thấy ánh mắt của Hàn Thế Bảo đang nhìn Kelly... hai còn người này thật rắc rối, vì sao tự biết bản thân yêu nhau lại không từ bỏ tất cả mà đến với nhau... những khuất mắc trong lòng cứ nói rõ ra để dễ dàng mà giải quyết.

Đưa Tiểu Hân đến trường xong thì chiếc xe lái thẳng đến sân bay nơi mà Tuấn Anh và Hải Yến đang đứng đợi Hàn Thế Bảo. Nhìn hai con người này hạnh phúc bên nhau khiến bao nhiêu người ghen tỵ.

- Anh trai, hành lý của một mình anh ư. - Tú Anh tròn mắt hỏi.

- Không, là hành lý của chị dâu đó em trai. - Hải Yến trêu chọc Tú Anh. - Chị sẽ đi cùng sang Hàn Quốc.

Cả Tú Anh và Hàn Thế Bảo đều nhìn Tuấn Anh mà ngán ngẫm... là đi làm việc lại mang theo cô gái này.

- Hàn tổng, anh sẽ cho tôi đi mà, phải không, phải không, phải không. - Hải Yến chạy đến kéo tay Hàn Thế Bảo mà nài nỉ.

- Xin lỗi, biết tôi đi công tác ở Hàn Quốc cô ấy liền nằn nặc đòi theo... tôi không thể từ chối được. - Tuấn Anh liền áy náy đáp.

- Em sẽ không làm phiền đến công việc của anh đâu, chỉ cần đưa em đi cùng... em đã đặt vé xem EXO biểu diễn rồi... huhu em muốn đi Hàn Quốc mà..... - Triệu Hải Yến nhảy lên mà nói.

- Đứa trẻ của cậu, tự cậu quản đi. - Hàn Thế Bảo bật cười vỗ vai Tuấn Anh ra vẻ cảm thông. - Chúng ta đi thôi, mà EXO là gì.

Cả Tú Anh, Tuấn Anh và Kelly đều lắc đầu không biết.

Ba người họ bước vào bên trong quầy kiểm soát vé, Kelly cùng Tú Anh đứng bên ngoài nhìn theo bóng ba người họ khuất sau vào bên trong.

- Chúng ta về thôi. - Tú Anh nói.

Kelly quay trở về biệt thự Hàn gia thì đã nhìn thấy những người mặc áo đen đứng bên ngoài, xem ra Hàn Thế Bảo đã chuẩn bị từ trước rồi... Hàn Thế Bảo ơi là Hàn Thế Bảo, một khi Kelly này đã muốn bỏ đi thì anh nghĩ mình có thể giữ chân được tôi ư.

Những ngày Win bị ốm tại nhà riêng, hằng ngày Trúc Chi đều mang cháo và thuốc sang chăm sóc cho Win, mặc dù Win đã từ chối nhưng Trúc Chi không từ bỏ mà ngày nào cũng đến. Điều đó khiến Win cảm thấy áy náy, tuy nhiên nhờ vậy mà anh có thể khỏi bệnh nhanh như vậy. Win lấy lại phong độ, đến The Win làm việc mà tiếp tục công việc trong dự án của mình. Ngày xưa anh không thích Trúc Chi vì nghĩ cô ta là tiểu thư lá ngọc cành vàng chẳng chọc không biết làm thứ gì, nhưng từ khi tiếp xúc mới biết cô ấy cũng là một người cầu tiến và chịu học hỏi, có ngày còn cùng anh và Henry đi xuống tận các xưởng may và xưởng nhuộm đến tận đêm để khảo sát tiến trình và chắc chắn về màu sắc, điều đó khiến Win có thiện cảm với Trúc Chi hơn.

Kế hoạch hợp tác giữa thời trang E.L và hai công ty đối tác Việt Nam thành công khi khách hàng đặt hàng ngày một tăng lên. Họ được sự đánh giá cao từ các chuyên gia, bộ phận thiết kế và gia công làm việc cật lực để tạo ra những sản phẩm tốt nhất để cung ứng thị trường đang mong đợi.

Henry nghe xong điện thoại trong buổi họp tại nhà riêng của Win, nhìn sang Trúc Chi và Win mà cười lớn: "Thành công rồi, sếp tổng đã duyệt và sắp tung ra thị trường rồi, sản phẩm lần này làm ra đúng với chỉ tiêu chất lượng yêu cầu của cả 3."

- Cạn ly. - Henry nâng ly lên cao chúc mừng sự hợp tác thành công.

- Chúc mừng mọi sự đều thuận lợi. - Win nâng ly khẽ cười.

Trúc Chi không nói chỉ hướng ứng mà cụng ly cùng hai người họ, cả ba cùng nhau nói chuyện và vui vẻ nghĩ về tương lai của những sản phẩm mà cả ba bọn họ đã cố gắng như thế nào. Điện thoại Henry reo lên, là Lục An gọi anh... Henry nhanh chóng nghe máy sau đó nhìn về phía Win và Trúc Chi mà nói.

- Làm hai người mất vui rồi, tôi có việc quan trọng phải đi trước. Win, một lát cậu đưa Trúc Chi về nhé.

- Đi đâu chứ, chúng ta còn chưa đi ăn mừng mà. - Win ngăn lại.

- Đúng đấy Henry, anh không thể đi như thế. - Trúc Chi cũng ngăn lại.

- Quả thật là chuyện rất gấp, không thể không đi. - Henry cố gắng cũng thoát khỏi hai người bọn họ mà chạy đến nơi Lục An đang đợi.

Bên trong căn phòng rộng, chỉ còn Win và Trúc Chi cùng nhau ngồi trò chuyện và uống rượu... họ nói chuyện rất nhiều kể về lần đầu tiên gặp và đến tận hôm nay.

- Win, từ lần đầu tiên gặp anh tôi đã rất ấn tượng với anh. - Trúc Chi nói.

- Ấn tượng. - Win hỏi.

- Vâng, tôi tự hỏi vì sao trên đời này lại có một người trẻ tuổi tài ba như anh, đã vậy còn vô cùng phong độ và hấp dẫn.

- Tiểu thư lại đề cao tôi nữa rồi. - Win hất tay đi.

Trúc Chi đưa tay mình nắm lấy tay Win, đôi mắt nhìn sâu vào mắt Win khẽ nói:” Tôi không đề cao anh đâu, anh thật sự là một người đàn ông lý tưởng... và tôi đã thích anh từ rất lâu rồi.”

Win rút tay mình ra khỏi bàn tay của Trúc Chi... Cô không ngừng lại mà tiến sát về phía Win hơn.

- Trúc Chi, cô cũng biết tôi đã có bạn gái rồi mà. - Win từ chối sự thân mật này.

- Anh nói là Lâm Hạ Tuyết sao? - Trúc Chi đưa bàn tay mình nắm lấy tay anh. - Cô ấy có thật sự thích anh hay không, vì sao lại không ở bên cạnh anh khi anh cần cô ấy... vì sao lại bỏ đi không chịu nói trước... biết anh ở nơi này cô đơn lại không đến sống cùng anh. Win, Hạ Tuyết chỉ muốn ở bên cạnh anh để đánh bóng tên tuổi cô ta thôi.”

- Vì sao cô biết những điều này.

- Lần đó không phải khi anh say đã tâm sự với tôi và Henry sao... - Trúc Chi đưa bàn tay lên gương mặt Win mà nói. - Nếu tôi là cô ấy, nếu tôi được ở bên cạnh anh... tôi sẽ không đối với anh như vậy, Win... tôi biết anh rất cô đơn mà.

- Trúc Chi, tôi...

- Win, em yêu anh... em yêu anh...

Trúc Chi đưa mắt mình nhìn sâu vào mắt Win, Trúc Chi là nói đúng với nỗi lòng của Win... là anh trách Hạ Tuyết vì sao điều đơn giản mà người ngoài có thể hiểu mà cô lại không hiểu. Trúc Chi nhón chân lên, đôi môi chạm phải môi Win. Trong giây phút đó, Win đã không đẩy Trúc Chi ra mà đáp trả nụ hôn của cô ta.

- Cách. - Tiếng mở cửa vang lên. - Win, em về rồi đây. - Hạ Tuyết đọc báo thấy dự án của Win được đánh giá cao thì rất vui mừng, sau chuyên bay khá mệt mỗi từ Nhật Bản quay về cô nhanh chóng chạy đến nhà Win để chúc mừng anh.

Trong thời gian ở Nhật Bản cô đã rất nhớ anh. Vì lịch làm việc rất dày đặc càng khiến cô rất mệt mỏi lại càng mong muốn có Win ở bên cạnh, cô mới nhận ra rằng có lẽ Win cũng rất mệt mỏi mà muốn cô ở bên cạnh anh... vì vậy anh đã rất muốn cô sống cùng anh. Hạ Tuyết lần này quay về quyết định sẽ đến sống cùng Win, vì dù sao chị An Nhiên cũng sẽ kết hôn cùng Tú Anh.

Nhưng khi bước vào căn nhà này, nơi mà cô và anh từng ngọt ngào vui vẻ bên nhau... lại nhìn thấy cảnh một người con gái khác cùng anh hôn nhau... rất tình cảm. Hộp quà mà cô mua ở Nhật mang về tặng anh rơi xuống đất... tiếng vỡ nát bên trong rất lớn. Hạ Tuyết quay lưng bỏ chạy ra ngoài.

Win và Trúc Chi đều kinh ngạc quay qua nhìn Hạ Tuyết... trên môi Trúc Chi nở nụ cười, cô ta về cũng thật đúng lúc.

- Hạ Tuyết. - Win buông Trúc Chi ra chạy theo Hạ Tuyết.

- Win, tốt nhất đừng chạy theo cô ấy. - Trúc Chi kéo tay Win lại. - Cô ấy đang mất bình tĩnh, sẽ đưa ra những quyết định sai lầm.

Win quay lại nhìn Trúc Chi khẽ nói:” Cô về trước đi, không thể để Hạ Tuyết hiểu nhầm được.”

- Như thế nào là hiểu nhầm, chính là chúng ta hôn nhau... cả anh và tôi. - Trúc Chi từ phía sau ôm lấy Win.

- Xin lỗi... có lẽ vì tôi không kiềm chế được cảm xúc. - Win đẩy Trúc Chi ra khỏi mình. - Tôi phải đi tìm Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nhanh chóng lại lên xe, nước mắt giàn dụa trên mi... chiếc xe vừa chạy đi thì Win vừa chạy ra ngoài, chuyện này xem ra... khó lòng giải thích.

Hạ Tuyết quay về chung cư An Khang với nước mắt giàn dụa trên mi, cô vừa bước vào thang máy thì Tú Anh cũng vừa đi tới... nhìn thấy Hạ Tuyết hai đôi mắt đỏ hoe liền vội hỏi.

- Có việc gì sao? - Tú Anh quan tâm hỏi.

- Không... không có gì cả. - Hạ Tuyết lắc đầu, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

- Nói đi, là ai ức hiếp em. - Tú Anh đưa hai tay lên vai Hạ Tuyết mà hỏi.

- Tú Anh, Win... Win... anh ấy có người phụ nữ khác rồi. - Hạ Tuyết nói trong tiếng nấc.

- Có thể là hiểu nhầm thôi, em lại nghe ai nói nhầm nhứ nữa rồi. - Tú Anh đáp.

- Là tận mắt em thấy, Win và cô ta đang hôn nhau trong nhà anh ấy... nếu em không quay về ngay lúc đó... bọn họ còn làm điều gì khủng khiếp hơn như thế. - Hạ Tuyết khóc lớn hơn.

Tú Anh nhìn thấy Hạ Tuyết khóc trong đau đớn như vậy liền cảm thương... không thể hiểu nổi Win vì sao có được Hạ Tuyết lại bắt chước cha mình mà bị bay bướm cùng người phụ nữ khác.

- Được rồi, đừng khóc nữa... tôi sẽ đi tìm cậu ấy hỏi rõ ràng. - Tú Anh an ủi.

- Không cần hỏi nữa... chính mắt tôi đã nhìn thấy còn phải hỏi điều gì nữa. - Hạ Tuyết mệt mỏi trong chuyến đi vừa rồi, khi về nhìn thấy cảnh tượng đó khiến cô càng mệt mỏi hơn... bàn chân không đứng vững nữa mà ngã quỵ xuống.

Tú Anh đỡ lấy Hạ Tuyết mà ôm vào lòng, cửa thang máy mở ra... An Nhiên đang đứng trước thang máy nhìn vào.

- Tú Anh... Hạ Tuyết. - An Nhiên khẽ nói

- An Nhiên, em mau đỡ Hạ Tuyết vào nhà... - Tú Anh liền nói. - Cô ấy có lẽ bị kiệt sức rồi.

An Nhiên lúc này mới nhìn thấy Hạ Tuyết hai mắt đỏ hoe, bàn chân như không còn sức lực nữa mà tựa vào Tú Anh. Cô nhanh chóng chạy đến cùng Tú Anh đỡ Hạ Tuyết đi vào bên trong. Đặt Hạ Tuyết nằm trên giường, hiện tại Hạ Tuyết có lẽ quá kiệt sức mà ngủ rồi... nhưng trên gương mặt đó vẫn còn đọng lại nước mắt nơi khóe mi.

- Có chuyện gì xảy ra vậy.

Tú Anh lắc đầu nói;” Có lẽ là có hiểu nhầm gì với Win.”

- Hạ Tuyết như vậy, sao em có thể bỏ đi được. - An Nhiên nói.

- Vậy đừng đi nữa. - Tú Anh nhún vai.

- Không được, em đã ký hợp đồng rồi... vả lại còn sự uy tín của mình nữa. - An Nhiên đáp. - Hay là anh chăm sóc Hạ Tuyết thay em, còn em sẽ đi lưu diễn.

- Em không ghen sao. - Tú Anh trêu chọc. - Không phải khi này một chút nữa đã hiểu nhầm ư/

- Không tin tưởng anh nhưng em tin tưởng Hạ Tuyết. - An Nhiên mỉm cười nói.

Tú Anh suy nghĩ một chút, hiện tại anh cũng không có nhiều thời gian rảnh mà lui tới nơi này để trong coi Hạ Tuyết, nếu cô ấy vì chuyện của Win mà làm điều gì dại dột thì hối hận cả đời.

- Hay anh mời Hạ Tuyết về Hàn gia ở một thời gian, cô bé Tiểu Hân rất đáng yêu sẽ khiến Hạ Tuyết vui bất suy nghĩ không vui. - Tú Anh nói.

- Liệu có ổn không. - An Nhiên ra vẻ suy nghĩ, cái Hàn gia đầy rắc rối đó.

- Không sao đâu, hiện tại Hàn tổng đã đi công tác rồi... mọi việc ở Hàn gia đều do anh sắp đặt mà.

- Còn cô vợ sắp cưới của anh ta đâu, cô ta chịu cho phụ nữ vào nhà sao? - An Nhiên nhớ đến Hàn Liên Chi mà không vui.

- Không sao, cô gái họ Lục đó hiện tại chỉ ghen với Kelly thôi, còn Hạ Tuyết đã từng gặp mặt giới thiệu là bạn gái Win.

An Nhiên gật gù đồng ý, để Hạ Tuyết một mình ở lại nơi này trong tâm trạng như vậy khiến cô không an tâm... vậy nên để Hạ Tuyết đến Hàn gia vài ngày sẽ tốt hơn.

Trong những ngày Hàn Thế Bảo không có ở Hàn gia, mọi việc trong Hàn gia tưởng chừng như êm đềm nhưng sự thật thì không phải là như vậy. Kelly thì vẫn ở bên cạnh Tiểu Hân hằng ngày nhưng cô nào đâu biết ánh mắt của Lục An nhìn cô càng ngày càng đầy lửa hận.

Trong bữa cơm, Kelly ngồi trên bàn ăn dứt cơm cho Tiểu Hân, mùi đồ ăn sộc vào mũi khiến cô vô cùng khó chịu... cô buột miệng chén cơm trên tay xuống bàn mà chạy vào bên trong nhà vệ sinh nôn ói.

- Cô ta bị làm sao vậy nhỉ. - Lục An nhìn theo hướng Kelly mà nói.

- Lục tiểu thư, có lẽ cô ta mang thai. - Thím Trương khẽ nói. - Cô ta bị như vậy vài ngày rồi.

- Mang thai sao? - Lục An rơi chiếc đũa trên tay.

- Tôi là người có kinh nghiệm, chỉ cần nhìn qua là biết cô ta đang mang thai. - Thím Trương khẽ nói. - Tôi định báo cho Hàn tổng biết, không thể để người trong Hàn gia mang thai hoang như vậy, sẽ có điều tiếng.

- Không, anh ấy hiện tại đang rất bận rộn... việc này cứ để tôi quyết định.

- Vâng, vậy tiểu thư sẽ giải quyết thế nào đây. - Thím Trương khẽ hỏi, dù sao Lục An cũng chuẩn bị là chủ nhân gia đình này., muốn giữ chén cơm thì phải biết phục vụ bên nào.

- Cô ta là người của Hàn gia lại mang thai hoang như vậy, tất nhiên là đáng bị đuổi ra khỏi nơi này nhưng thiết nghĩ Tiểu Hân thích cô ta như vậy... thôi thì chúng ta giữ lại cô ta bên cạnh Tiểu Hân... nhưng đứa trẻ kia nhất định không thể giữ được.

- Vâng, Lục tiểu thư nói đúng.

100. Chương 87.1

- Hạ Tuyết, không phải như em thấy đâu, hãy nghe anh giải thích. - Win đến tìm Hạ Tuyết nhưng An Nhiên nhất định không mở cửa cho anh vì Hạ Tuyết đã khóc lóc mà năn nỉ An Nhiên đừng mở cửa dù Win có nói ra điều gì.

Win ngồi phía trước cửa nhà An Nhiên, anh muốn gặp mặt Hạ Tuyết một lần để giải thích mọi chuyện với cô, rằng anh và Trúc Chi kia không hề có tình ý gì cả... vì sao lúc ấy anh lại hôn cô ta, anh thật sự đã bị cô ta kích động như vậy.

Từ bên trong An Nhiên bước ra phía ngoài, nhìn Win có vẻ đau khổ như vậy mà ngồi trước cửa nhà cô. Một đại thiếu gia oai phong của Hàn gia, lại có thể hạ mình làm như vậy xem ra không còn mặt mũi nào nữa rồi, nhưng cô đã hứa với Hạ Tuyết thì nhất định không được mềm lòng.

- Win, cậu về đi con bé nhất định không muốn gặp cậu. Hãy đợi Hạ Tuyết bình tĩnh lại rồi cả hai cùng nói chuyện.

- Chị An Nhiên, chị cho tôi vào gặp cô ấy đi... - Win đứng lên nói.

An Nhiên lắc đầu đáp:” Cậu quay về nhà đi, Hạ Tuyết đang rất đau buồn. Tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra, nhưng con bé đang rất mệt mỏi... đừng để con bé kích động hơn nữa... để Hạ Tuyết nghỉ ngơi đi.”

Win nghe An Nhiên nói vậy cũng đành quay về, anh bước vào thang máy thì quay đầu lại nói với An Nhiên:” Chị giúp tôi chăm sóc cô ấy, nhắn với cô ấy rằng mọi việc không giống như cô ấy nhìn thấy đâu... nói rằng tôi rất hối hận.”

An Nhiên gật đầu... thật tình là... cha nào con này ư!

Hôm sau Tú Anh đến đón An Nhiên và Hạ Tuyết rời khỏi chung cư An Khang, đưa An Nhiên đến công ty giải trí để cùng mọi người đi lưu diễn xa, sau đó lại đưa Hạ Tuyết quay về Hàn gia để sống vài ngày... ít ra nơi đó còn có người nói chuyện để không phải suy nghĩ điều gì.

- Thật ra không cần phải đến Hàn gia đâu? - Hạ Tuyết nói.

- An Nhiên đã nhờ, tôi cũng nghĩ điều đó tốt với em. - Tú Anh đáp.

- Tú Anh, chị An Nhiên là người tốt... hãy trân trọng và yêu chị ấy thật nhiều nhé. - Hạ Tuyết khẽ nói.

Tú Anh hơi cười gượng mà đáp:” Không cần em nhắc nhở, tôi tất nhiên trân trọng người phụ nữ ấy.”

Cả hai cùng im lặng không nói một câu nào nữa, chiếc xe chạy vào bên trong biệt thự Hàn gia. Lục An từ bên trong đi ra nhìn Hạ Tuyết trên tay cầm valy mà đưa mắt hỏi.

- Hạ Tuyết, con mang valy đi đâu vậy?

- Cô Lục, Hạ Tuyết sẽ ở tại Hàn gia này vài ngày. - Tú Anh cầm valy trên tay Hạ Tuyết mà kéo vào. - Hàn tổng đã đồng ý rồi.

- Đây đâu phải khách sạn, đâu phải ai cũng có thể vào ở. - Lục An ngăn lại, cô gái này thân thiết với Tiểu Hân... có cô ta ở nơi này bọn họ sẽ thêm đồng minh.

- Cô cũng biết điều đó sao? - Tú Anh đưa mắt theo kiểu ngạc nhiên. - Vậy mà có người nhà đã sửa xong mà ở lý không chịu quay về.

Lục An bị Tú Anh châm chọc mà tức giận, biết là không thể nói lại cái tên mồm mép này đành rút lui một bước để Tú Anh kéo valy cho Hạ Tuyết đi vào bên trong.

- Dì Lục, con chỉ ở tạm vài ngày rồi sẽ dọn đi, phiền dì rồi.

Lục An quay ngoắt người vào bên trong không đáp, phải nhanh chóng giải quyết cái thai của Kelly trước khi cái tên Tú Anh mồm mép kia biết mà báo cho Hàn Thế Bảo biết. Lục An nhìn qua phía thím Trương với ánh mắt đầy ám hiệu, sau đó thím Trương liền theo cô ta vào bên trong.

- Cô Kelly. - Hạ Tuyết đi tới phía Kelly mà mỉm cười.

- Hạ Tuyết, ta có nghe Tú Anh nói em sẽ đến đây ở một thời gian... nơi này rộng lớn quá nhưng lòng người thì lại nhỏ, có em bầu bạn thật là vui.

- Cô, trông cô xanh xao quá... cô bị ốm sao? - Hạ Tuyết nhìn Kelly mà nói.

- Ủ, hình như dạ dày cô có vấn đề. - Kelly xoa xoa phía bụng mà nói. - Dạo này cô ăn uống không ổn lắm.

- Cô phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, Tiểu Hân...- Hạ Tuyết khẽ nói thì Kelly lắc đầu nói nhỏ.

- Nơi này không ai biết cô là mẹ Tiểu Hân cả, em nên cẩn thận vì xung quanh không biết ai tốt ai xấu cả. - Kelly đáp.

Hạ Tuyết có đôi chút không hiểu rõ, tuy cô được nghe Win nói sơ qua về mối quan hệ giữa cô Kelly và Hàn tổng giám nhưng nó vẫn rất mơ hồ. Dù vậy đó gọi là việc của người lớn nên cô cũng không tiện hỏi nhiều.

- Cô có cần đến bệnh viện kiểm tra không, nhìn cô thật sự không ổn. - Hạ Tuyết lại nói.

- Không cần đâu, vài ngày sẽ bình thường lại thôi mà. - Kelly xua tay nói.

Buổi chiều khi Kelly đang ngồi xem phim trên tivi trong phòng khách thì Lục An đi ngang qua nhìn thấy Kelly liền nhếch môi cười đầy mưu tính.

- Thím Trương. - Lục An gọi to.

Thím Trương từ bên trong đã chuẩn bị sẵn sàng mà chạy ra ngoài.

- Vâng, Lục tiểu thư gọi tôi.

- Sao trong nhà đầy bụi vậy, trên trần nhà lì đầy bồ hóng... thím mau đi lau dọn sạch sẽ đi, sắp tới là ngày trọng đại ở Hàn gia này... phải chuẩn bị mọi thứ từ sớm.

- Vâng, tôi sẽ đi làm ngay. - Thím Trương chạy vào trong nhà kho mà vác chiếc thang cao ra ngoài, sau đó bắt đầu lau bồ hóng trên trần nhà.

Kelly ngược đầu lên nhìn thím Trương đã có tuổi lại bị Lục An bắt ép làm việc nguy hiểm như vậy liền không hài lòng. Cô đi về phía thím Trương đang làm việc mà nói:” Thím Trương để con làm giúp, việc này thật sự rất nguy hiểm... thím đã có tuổi rồi.”

Thím Trương nhìn Lục An đầy mưu toan, xem như con mồi đã cắn bẫy của bọn họ rồi. Chiếc thang được đặt hơi nghiêng một chút nhưng Kelly lại không để ý, từng bước từng bước Kelly đi lên phía cao thì ánh mắt của Lục An và thím Trương trông theo tới đó, bọn họ là đang trông chờ Kelly ngã xuống.

- Kelly, cô đang làm gì vậy. - Tú Anh để quên tập tài liệu mà quay về liền nhìn thấy mà nói.

- À, tôi giúp thím Trương quét dọn một chút. - Kelly không bước lên à nói.

- Đó không phải là việc của cô. - Tú Anh trừng mắt nhìn thím Trương. - Chẳng phải hằng tuần đều có người đến làm công việc này sao?

- Là tôi thấy chướng mắt nên bắt dọn dẹp đó. - Lục An nói. - Không lẽ tôi không có quyền sai người làm dọn dẹp nhà cửa.

Tú Anh đi đến giữ thăng bằng chiếc thang để Kelly bước xuống, sau đó nhìn sang Lục An mà nói:” Cô có quyền sai tất cả mọi người, trừ cô ấy ra.”

- Tú Anh, không phải Lục tiểu thư sai bảo tôi đâu, là tôi tự nguyện làm.- Kelly thấy Tú Anh ra vẻ nghiêm trọng liền nói.

- Hàn tổng trước khi đi đã căn dặn phải chăm sóc cô và Tiểu Hân, vì vậy cô không nên khiến tôi phải khó xử. - Tú Anh nói, sau đó nhìn qua thím Trương mà nói. - Kelly là khách quý của Hàn gia chúng ta, thím không nên coi cô ấy như một người làm như xưa nữa.

- Vâng, cậu Tú Anh.

Tú Anh nói xong liền bỏ đi đến The Win, nếu như anh không về kịp thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra, cô ta trèo lên chiếc thang đang để nghiêng như vậy sẽ bị ngã xuống là điều chắc chắn... đúng là phụ nữ không biết gì lại thích bày trò.

Kế hoạch 1 thất bại, Lục An vô cùng tức tối mà bỏ vào phòng. Nếu như cái tên Tú Anh kia không quay về kịp lúc thì cô ta đã bị ngã xuống sàn... đứa trẻ trong bụng kia thể nào cũng mất đi. Lúc đó dù Hàn Thế Bảo có trách cũng có cái cớ là cô vô tình, cô không biết là cô ta mang thai... nhưng hiện tại xem như tiêu tan, Tú Anh đã nói vậy thì cách này không thể thực hiện nữa rồi.

- Lục tiểu thư, chúng ta phải làm gì đây.- Thím Trương hỏi.

- Không dùng cách này được, chúng ta dùng cách khác. - Lục An nói.

- Ở nơi tôi sinh sống có một loại thuốc để phá thai rất hữu hiệu... nếu cô cần...- Thím Trương khẽ nói nhỏ.

Lục An nhếch môi cười... xem lần này cô ta còn có thể thoát thân trong gang tấc như vậy nhưng...

- Nhưng nếu bác sĩ phát hiện, chúng ta biết nói sao đây. - Lục An khẽ nói.

- Đừng lo, loại thuốc kia chỉ làm cho cái thai chết từ trong bụng mẹ... khi đó cô ta

sẽ rất đau đớn, lúc thai chết rồi bác sĩ cũng không thể tìm ra nguyên nhân, có rất nhiều nguyên nhân để thai nhi chết lưu.

- Rất tốt...- Lục An nói. - Thím mau đi mua đi.

Buổi cơm hôm đó, thím Trương cố tình trộn loại thuốc đó trong chén canh của Kelly... Kelly vừa ăn vài thìa cơm thì tiếp tục nôn ói... nôn đến tái xanh mặt mũi. Cô mệt đến mức chẳng buồn ăn thứ gì nữa... chén canh kia cũng bị bỏ đi.

Lục An là mất ăn mất ngủ, nếu như cô ta đi khám sẽ biết cô ta mang thai.. lúc đó càng khó hành động hơn.

- Cô Kelly, cô phải đến bác sĩ thôi... sắc mặt cô càng ngày càng kém, lại không thể ăn uống gì được. - Hạ Tuyết lo lắng nói.

- Không cần phải đi bác sĩ, tôi là bác sĩ mà.. nhìn qua là biết dạ dày có vấn đề rồi... tôi có một ít thuốc đau dạ dày, lát nữa sẽ mang cho cô. - Lục An liền ngăn cản.

Kelly ngược mắt nhìn Lục An, hôm nay cô ta lại tốt với cô như vậy. Nhưng Kelly không suy nghĩ nhiều, ngay cả sức để nói còn không có nữa thì suy nghĩ về cô ta để làm gì.

Trong phòng mình Lục An đi qua đi lại, sau đó nhìn Thím Trương mà nói.

- Làm sao bây giờ, cô ta mà biết cô ta có thai thì xem như là hết cơ hội.

- Lục tiểu thư, không phải cô là bác sĩ sao, cô mang thuốc cho cô ta uống vào nói là thuốc dạ dày... cô ta tất nhiên không thể biết được.

Lục An suy nghĩ một chút, nếu như cô ta uống vào xem như là mọi chuyện trở nên xong, cô ta sẽ không thể giữ được đứa con kia... nếu cô ta mà biết mình mang thai sẽ mang đứa trẻ đó mà uy hiếp Hàn Thẻ Bảo làm đám cưới với cô, cô tất nhiên không để chuyện đó có thể xảy ra.

- Kelly, đây là thuốc dạ dày của cô.

- Cảm ơn, nhưng tôi đã ổn hơn rồi. - Kelly từ chối, dù sao tình cảm của cô và Lục An không tốt như vậy.

- Cô xem thường tôi? - Lục An nói. - Tôi thấy cô bị như vậy nên mang thuốc đến cô lại từ chối, không phải là không tin tưởng tôi.

- Vậy cảm ơn cô. - Kelly cầm trên tay gói thuốc rồi đáp.

- Cô uống đi. - Lục An nói tiếp. - Uống vào thì chứng nôn mửa của cô sẽ không còn nữa.

- Một lát nữa tôi sẽ uống nó. - Kelly đáp.

- Tôi là bác sĩ nên rất ghét bệnh nhân hèn như vậy, tôi phải nhìn thấy cô uống tận mắt tôi mới yên tâm.

Kelly cảm thấy vô cùng phiền phức, vì sao hôm nay cô ta lại đối với cô tốt đột xuất như vậy. Nhưng Kelly tin tưởng rằng cô ta chắc sẽ chẳng dám đầu độc cô đâu, dù sao thì đây cũng là Hàn gia.

Kelly cầm gói thuốc trên tay vừa định đưa vào miệng, Lục An đưa mắt nhìn từng viên thuốc trên tay Kelly mà háo hức thì tiếng bước chân của Tú Anh đang đi vào.

- Cô đang uống thứ gì. - Tú Anh nhìn vào bàn tay Kelly mà nói.

- Dạ dày tôi hơi khó chịu, vừa may cô Lục là bác sĩ nên đã cho tôi thuốc uống. - Kelly đáp.

- Theo tôi nhớ không nhầm cô Lục là bác sĩ thú y mà, vì sao lại có thuốc dành cho người như vậy. - Tú Anh quay sang hỏi.

Lục An hơi bất ngờ, cô đúng là bác sĩ thú y... cái tên Tú Anh trời đánh này luôn phá chuyện tốt của cô, Lục An nhanh nhẩu đáp.

- À, là tôi cũng bị đau da dày nên luôn chuẩn bị thuốc theo bên mình.

- Kelly, triệu chứng của cô thế nào?

- Tôi cảm thấy khá buồn nôn khi ăn bất cứ thứ gì, bụng cảm thấy hơi chướng một chút... cảm giác thật sự khó chịu. - Kelly đáp.

- Đó là triệu chứng của dạ dày kém, vì vậy cô hãy uống thuốc đi... sẽ nhanh chóng khỏi bệnh thôi. - Lục An nhanh nhẩu đáp.

Kelly suy đi nghĩ lại đến bệnh viện cũng thật là phiền phức, thời gian gần đây Tiểu Hân lại hay bị ốm vặt nên cô cần có nhiều thời gian chăm sóc Tiểu Hân. Kelly đưa những viên thuốc kia chuẩn bị uống, vừa đưa đến miệng thì một bàn tay ngăn lại.

- Cũng không chắc có phải là dạ dày hay không, đến bệnh viện nhờ bác sĩ kiểm tra là chính xác nhất... tôi không tin bác sĩ thú y có thể khám bệnh cho người được. - Tú Anh không cho Kelly uống.

- Không cần đến bệnh viện đâu. - Kelly xua tay toan uống những viên thuốc kia liền nói.

- Nếu cô không nghe tôi mà đến bệnh viện, tôi sẽ báo với Hàn tổng rằng cô bị bệnh mà không chịu đi. - Tú Anh đưa điện thoại lên nói.

- Anh có số anh ta ở Nhật Bản sao? - Cả hai cùng thốt lên.

Sau đó hai ánh mắt nhìn nhau... Kelly hơi ái ngại, dù sao cô ấy cũng là vợ sắp cưới của anh, còn cô chỉ là một mối quan hệ mập mờ.

- Tất nhiên là có, nhưng để Hàn tổng không bị làm phiền nên không thể cho bất cứ ai. - Tú Anh nói xong liền quay đầu bước đi. - Ngày mai tôi đưa cô đến bệnh viện, còn mấy viên thuốc này Lục tiểu thư để dành mà uống.

Lục An tức giận quay về phòng mình... cái tên Tú Anh đó... cô thề sẽ lột da hắn ra, dám phá chuyện tốt của cô đến hai lần.

Zing Blog

101. Chương 87.2

Kelly quay về phòng mình, đã mấy ngày qua cô ở tại Hàn gia này nhìn đâu đâu cũng thấy hình ảnh của anh nhưng lại không thể nhìn thấy anh. Trong lòng có chút nhớ nhung anh, nhưng nỗi nhớ đó cũng không có ý nghĩa gì... chuyện giữa anh và cô phải làm sao giải quyết cho dứt đây... Kelly nằm trên giường mà suy nghĩ, cô chìm vào giấc ngủ khi nào không hay không biết... cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo lên khiến cô mơ màng tỉnh giấc không kịp nhìn ai đang gọi mà nghe máy.

- Vâng, Kel nghe. - Kelly mơ màng đáp.

- Đang ngủ sao? - Hàn Thế Bảo nghe giọng ngái ngủ của cô khẽ hỏi.

Đôi mắt đang nhắm lại bỗng mở to ra, giọng của anh từ bên trong điện thoại khiến cô giật nảy mình... là anh ta gọi về cho cô ư. Kelly muốn kiểm tra kĩ hơn, nhìn vào màn hình điện thoại đúng là số nước ngoài.

- Đã ngủ luôn rồi sao? - Hàn Thế Bảo không nghe thấy tiếng trả lời liền hỏi tiếp.

- Không... không... tôi đã thức dậy rồi. - Kelly vội đáp.

- Cô bị ốm ư - Hàn Thế Bảo hỏi.

- À, chỉ là dạ dày có chút vấn đề. - Kelly tim đập thình thịch mà đáp, anh ta gọi về vì biết cô bị ốm ư.

- Phải ăn uống cẩn thận một chút, không được phép bỏ bữa. - Anh căn dặn. - Ngày mai đi bệnh viện kiểm tra.

- Tôi biết rồi. - Kelly khẽ đáp.

- Không còn chuyện gì nữa, đi ngủ đi. - Hàn Thế Bảo khẽ nói, định cúp máy.

- Thế Bảo. - Kelly vội nói.

- Có chuyện gì sao?

- Ở bên ấy, có lạnh lắm không? - Kelly nói nhỏ, gương mặt cô đỏ lên... thật ra cô có rất nhiều điều muốn hỏi anh nhưng không biết nói từ đâu.

- Khi không có em ở bên cạnh... tôi luôn cảm thấy lạnh.

Trái tim cô đập thình thịch, bàn tay bấu chặt lấy điện thoại trên tay, bờ môi cô rung rung hơi cười trước câu nói đầy ma mị của anh.

- Nếu lạnh như vậy, hãy mặc áo thật ấm nhé. - Kelly khẽ đáp. - Tôi phải đi ngủ rồi, ngủ ngon. - Kelly nói nhanh sau đó cúp máy đi, cô sợ kéo dài thêm ra cô sẽ nói ra những lời không thể nói.

Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi cười nhìn vào màn hình của điện thoại... đó là một Kelly xấu xí là một cô gái không hề có nhan sắc có thể cướp lấy trái tim anh. Anh có thể làm mọi thứ để bảo vệ cô, tổn thương anh cũng được miễn rằng Kelly của anh được sống hạnh phúc.

- Hàn tổng, Hàn Liên Chi đến rồi. - Tuấn Anh nói.

- Mời cô ta vào đi. - Hàn Thế Bảo đành mặt lại nói,.

Hàn Liên Chi từ bên ngoài bước vào, gương mặt cô ta vẫn không thay đổi theo năm tháng. Ánh mắt sắc sảo, gương mặt lúc nào cũng rạng ngời xinh đẹp chỉ tiếc là sắc đẹp đó mang đầy nguy hiểm.

- Cô đến tìm tôi, thật đáng ngạc nhiên. - Hàn Thế Bảo ngồi trên bàn làm việc, hai tay đan vào nhau hướng mắt về phía Hàn Liên Chi.

- Thế Bảo, chuyện cũ đã qua rất lâu rồi... anh cũng không nên nhìn em bằng ánh mắt xa lạ như vậy. - Hàn Liên Chi ngồi đối diện Hàn Thế Bảo, ánh mắt nhìn anh có một chút tiếc nuối. - Lần này là em đã giấu mẹ đến gặp anh, Thế Bảo... em biết là mẹ đã sai nhưng hiện tại mẹ càng lúc càng đắm chìm trong thù hận, em rất sợ khi ở bên cạnh bà... anh hãy giúp bà ấy dứt ra khỏi nó, em muốn nhìn thấy mẹ có một cuộc sống vui vẻ như bao người.

- Ngay cả tôi, bà ấy còn muốn giết chết... tôi có thể giúp gì cho bà ta sao? - Hàn Thế Bảo đáp. - Câu chuyện cũ nhắc lại, từ đầu đến cuối đều là Hàn phu nhân sai lầm... từ phá hỏng một chuyện tình đẹp đến giết chết một người mẹ của hai đứa con còn thơ bé... có lẽ là cha nuôi sai nhưng bà ấy đâu có quyền tước đi mạng sống người khác. - Hàn Thế Bảo lắc đầu. - Ngay cả em, từ một đứa trẻ ngây thơ trong sáng đó... em từ bỏ mọi thứ bên tôi để đi theo tội ác của bà ta vậy nên hiện tại em đến nơi này mà xin tôi giúp em ư... ngoài cho bà ta vào con đường cùng của tội lỗi... tôi phải làm gì đây.

- Thế Bảo, anh cũng biết từ bé em mồ côi cha mẹ... là một tay mẹ đã chăm sóc và nuôi dưỡng em đến ngày hôm nay. Em biết mình đã sai khi không khuyên can mẹ và cứ răm rắp nghe lời bà ấy, đến hôm nay nhận ra thì em biết mình không còn kịp nữa rồi... vậy nên em mới đến tìm anh, dù sao mẹ cũng là người nuôi nấng anh... xin anh hãy kéo bà ấy ra khỏi hố sâu đó. - Hàn Liên Chi đau lòng nói.

Hàn Thế Bảo lắc đầu, trên đời này điều khó thay đổi nhất chính là sự thù hận... sự thù hận của Hàn phu nhân đã ngấm sâu vào máu, huyết mạch và ăn vào tim gan theo năm tháng... bà ta hiện tại là muốn tiêu diệt tận gốc những thứ có liên quan đến mẹ của Kelly... nhưng hiện tại anh lại là cái gai khiến bà ta khó lòng thực hiện mưu đồ, vì vậy ngay cả anh bà ta cũng không bỏ qua mặc dù anh chính là đứa trẻ mà bà ta từng chăm sóc từ bé. Người ta thường nói không có công sinh thành, nhưng có công nuôi dưỡng... cái công nuôi dưỡng kia còn vất vả hơn công ơn sinh thành, anh đã vì điều đó mà luôn nhượng bộ bà... nhưng càng lúc bà càng khát máu hơn.

- Hiện tại mẹ đang tìm kiếm Kelly, con gái người tình của cha nuôi. - Hàn Liên Chi nói. - Bà ấy muốn dùng Kelly để nhử anh sang Mỹ, một lần thanh toán.

- Tôi biết. - Hàn Thế Bảo nhún vai nói. - Bà ta luôn khát máu như vậy.

Hải Yến đến tìm Tuấn Anh thì vô tình nghe cuộc nói chuyện giữa Liên Chi và Hàn Thế Bảo, cô nhanh chóng đẩy cửa bước vào mà nói.

- Hàn tổng, xin lỗi vì đã nghe chuyện riêng của gia đình anh mà chưa được phép. Nhưng tôi có một ý này, nghe có vẻ hơi hoang đường. Nếu muốn Hàn phu nhân thay đổi, thì phải làm cho bà ấy nhận ra rằng mình đã sai.

Hàn Thế Bảo và Hàn Liên Chi đều đưa mắt nhìn Triệu Hải Yến... cái cô gái này vẫn không có chút thay đổi nào. Vẫn vô phép tắc lại thích bày trò gì nữa đây, nhìn từ trên xuống dưới bộ trang phục của cô ta có thể đoán được rằng cô ta vừa chạy nhảy khắp đường phố và chui vào các show ca nhạc.

- Nói thử xem. - Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi, thử nghe xem đứa trẻ con này muốn bày trò gì.

- Là thế này. - Triệu Hải Yến nhìn sang phía Hàn Liên Chi mà nói. - Cô quay về làm cách nào đó để dụ mẹ cô về Việt Nam một chuyến, sau đó khi bà ta ở trong khách sạn chúng ta sẽ diễn một vở kịch nhất ma bà ấy... chúng ta sẽ hóa trang thành người mà Hàn phu nhân kia đã từng cướp đi mạng sống. Người sống bà ta không sợ nhưng tôi tin chắc người chết hiện về đòi mạng... bà ta có là thành thánh mới không sợ. - Triệu Hải Yến vừa nói xong liền le lưỡi trợn mắt đưa hai tay lên mà giả ma nhát người.

Cả Hàn Liên Chi và Hàn Thế Bảo tuy đang căng thẳng nhưng bật cười với suy nghĩ của Triệu Hải Yến. Tuy nhiên, đó không phải là một suy nghĩ không hay... nếu như bà ta biết sợ... có thể sẽ dừng lại.

- Hải Yến, em lại bày trò gì nữa đây... - Tuấn Anh vừa ra ngoài nghe điện thoại từ đối tác quay vào đã nhìn thấy Triệu Hải Yến đang múa máy tay chân trước mặt Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo ra hiệu cho Tuấn Anh im lặng để nghe Triệu Hải Yến đang vạch ra kế hoạch sẽ làm thế nào mà hù ma Hàn phu nhân khiến bà ta không phát hiện ra, phải nói là trong cái đầu óc trẻ con của cô gái họ Triệu này cũng khá là thông minh và đầy tính chiến lược.

- Thống nhất vậy đi. - Hàn Thế Bảo nói. - Liên Chi, quan trọng là em có thể đưa bà ấy về lại hay không?

- Em sẽ cố gắng... - Hàn Liên Chi gật đầu. - Cảm ơn đã giúp em.

- Dù sao... anh cũng từng gọi bà ấy là “mẹ”.

- Nghe nói anh sắp kết hôn sao, anh không đợi Kelly nữa ư. - Hàn Liên Chi hỏi. - Mẹ có nói với cô ấy là hai người là anh em... có lẽ bà ấy muốn chia rẽ hai người để dễ dàng hành động.

- Không sao cả, mọi chuyện đều ổn. - Hàn Thế Bảo không muốn tiết lộ cho Hàn Liên Chi biết rằng Kelly đang ở chỗ anh... sự thật là anh chưa thể tin tưởng người phụ nữ này.

Nếu như Hàn phu nhân chịu dừng lại, chẳng phải điều đó là điều tốt ư... cách của Hải Yến không phải là Hàn Thế Bảo hoàn toàn tin tưởng... tuy nhiên như thế cũng khiến Hàn Liên Chi đưa bà ta về nơi này... nơi mà thế lực bà ta không có.

- Hàn tổng, anh không nên quá tin tưởng cô ta.- Tuấn Anh khẽ bước vào phòng Hàn Thế Bảo mà nói. - Ai biết được đây có phải là một âm mưu của Hàn phu nhân.

- Tin tưởng. - Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi cười. - Tuấn Anh, cậu an tâm đi... dù bà ta có bày trò gì, tôi cũng sẽ là người cầm cán của cuộc chơi này.

Tuấn Anh nghe Hàn Thế Bảo nói vậy cũng liền hiểu ý của anh, dù là Hàn Liên Chi là do Hàn phu nhân sai đến... anh cũng sẽ điều khiển cuộc chơi này.

Buổi sáng hôm sau Kelly chuẩn bị trang phục tươm tất để cùng Tú Anh đến bệnh viện... tuy nhiên vừa sáng sớm thì Lục An đã dậy rất sớm, cô ta cứ đi đi lại lại trong phòng khách khiến ai nấy đều tò mò nhưng không dám hỏi. Kelly vừa bước ra ngoài thì Lục An đã chạy đến bên cạnh cô, bộ dạng như có chuyện gì đó bí hiểm lắm.

- Kelly, tôi có một việc nhờ cô giúp. - Lục An nói.

- Có việc gì sao? - Kelly hỏi lại, cô ta có việc gì sao.

- Là thế này, tôi đã đánh rơi chiếc nhẫn cưới của tôi mà Thế Bảo. - Bộ dạng ra vẻ lo lắng. - Một người nhặt được nó và họ nhận ra chiếc nhẫn đó vì cặp nhẫn này đã được đưa lên báo. Hắn ta đã tìm cách liên lạc với tôi và ngỏ ý rằng dễ cho tôi chuộc lại nó.

- Vậy thì tốt rồi, cô mau đi chuộc lại đi. - Kelly đáp.

- Không đơn giản như vậy, hắn ta đưa ra số tiền khá cao và yêu cầu tôi đến đó một mình. - Lục An ra vẻ lo sợ. - Tiền không phải là vấn đề, nhưng tôi rất sợ... lỡ như đến đó hắn ta cướp tiền và không trả nhẫn cho tôi.

- Cô hãy nói với Thế Bảo, anh ấy sẽ cho người lấy lại giúp cô.

- Không được... tôi không muốn anh ấy biết tôi đã làm mất nó... anh ấy sẽ nghĩ tôi không tôn trọng anh ấy.

- Lục An lắc đầu.

- Vậy cô muốn nhờ tôi việc gì. - Kelly hỏi.

- Cô có thể đi cùng tôi được không? - Lục An ra vẻ van xin. - Đừng để bất cứ người nào trong Hàn gia biết, họ sẽ nói lại với Thế Bảo mất.

Kelly hơi phân vân một chút, cô ta vì sao lại nhờ vả cô trong khi cả hai người có vẻ không ưa gì nhau lắm. Kelly chưa kịp trả lời thì lại nghe Lục An nói tiếp.

- Tôi không quen biết ai ở nơi này cả, một người bạn cũng không có... đến lúc gặp chuyện cũng không biết nhờ vả ai. Những người trong Hàn gia này đều là người của Thế Bảo, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có một mình cô có thể tin tưởng... làm ơn đi cùng tôi được không... Kelly.

- Thôi được rồi, tôi đi bệnh viện về sẽ đi cùng cô. - Kelly gật đầu đứng lên.

- Không được, hấn ta hẹn trong sáng nay... nếu không đến xem như mất chiếc nhẫn mãi mãi. - Lục An kéo tay Kelly lại. - Tôi xin cô Kelly, việc này rất gấp.

Đi bệnh viện hôm nay đi cũng được ngày mai cũng không sao, bệnh viện kia vẫn nằm đó chứ không mất đi đâu được. Còn chiếc nhẫn kia lại quan trọng với cô ta như vậy, xem như cô giúp người vậy... cô gái này cũng không phải là người xấu hoàn toàn.

- Được rồi, tôi sẽ đi với cô. - Kelly nói. - Nhưng tôi phải nói với Tú Anh một tiếng, anh ta lại đợi.

- Kelly, đừng nói là đi với tôi... anh ta lại hỏi chúng ta đi đâu, tôi sợ mọi chuyện sẽ đổ bể ra hết. - Lục An khê nói.

- Tôi hiểu rồi, an tâm đi. - Kelly gật đầu nói.

Đợi Kelly bước ra khỏi cửa thì bên trong Lục An khê cười đầy dã tâm, bàn tay bấm điện thoại trên tay khê cười nói vào trong điện thoại:” Con mồi đã cắn câu... bắt đầu hành động.”

102. Chương 88.1

Kelly lái xe đưa Lục An đến địa chỉ mà Lục An đưa cho cô, thật ra cô cũng không rành rẽ đường phố của thành phố này lắm. Từ bé cô đã sống ở Mỹ, về nước lại bị tập trung ục đích trả thù mà chỉ nhắm đến Hàn gia, cái địa chỉ kia cô đã dò mãi trên bản đồ mới tìm ra... khi lái xe đi vào mới biết đây là một bùng ngoại ô thành phố, hai bên là cây cối um tùm và rất thưa thớt dân cư. Cái bọn người này vì sao lại hẹn Lục An tại nơi này, cô ta không dám đi một mình là đúng.

- Tôi nghĩ thấy mùi không an toàn nơi này rồi.- Kelly nhìn xung quanh mà nói. - Một lát nữa cô hãy đứng phía sau tôi, để tôi nói chuyện với bọn họ.”

- Kelly, cô thật cam đảm. - Lục An đưa đôi mắt biết ơn giả tạo.

Địa chỉ bọn chúng đưa là một căn nhà nhỏ nằm khuất phía bên trong thật khó tìm, cuối cùng thì cô cũng đã tìm được mà thở phào nhẹ nhõm... Kelly nhìn sang Lục An đang hướng mắt nhìn vào bên trong kia, trên tay cầm một túi màu đen đựng tiền.

- Chúng ta vào thôi... phải vào hang cọp mới bắt được cọp chứ. - Kelly mở cửa xe đi xuống. - Không khí nơi này thật thoải mái, đúng là trong lành mà. - Kelly vươn vai hít thở không khí trong lành của chốn đồng quê.

Lục An bước xuống đi phía sau Kelly tiến về phía căn nhà kia. Hai cô gái đang đứng giữa sân thì từ bốn phía có rất nhiều tên đàn ông bậm trợn bước ra bao vây lấy họ. Kelly bước lên một bước che chắn cho Lục An nhìn về cái tên mà cô cho là thủ lĩnh đang nhìn cô đầy thèm thuồng.

- Tôi mang tiền đến chuộc nhần. - Kelly hất mặt nói với tên thủ lĩnh. - Các người giao nhần, tôi giao tiền.
- Cô em, vẫn chưa biết gì sao? - Tên đầu đàn cười lớn bước tới. - Còn bảo vệ người muốn hại cô nữa, thật là đáng yêu mà.

Kelly không hiểu tên đầu đàn này đang muốn nói điều gì cho đến khi nhìn thấy Lục An bước về phía bọn chúng, cả đám nhìn Kelly cười lớn giống như cô là một con ngốc bị lừa không biết gì. Kelly đưa mắt về phía Lục An, cô gái này lại có thể bày trò này để hại cô sao?

- Lục tiểu thư, là cô thật ư. - Kelly khê nói.

- Đúng vậy, chính là tôi lừa cô đến đây. - Lục An bước tới phía trước Kelly mà nói. - Thật ra tôi cũng không muốn làm hại cô, nhưng cô đã mang trong mình dòng máu của Hàn Thế Bảo... anh ta mà biết điều đó nhất định sẽ lấy lý do đó mà từ hôn với tôi, đứa trẻ trong bụng cô nhất định không thể giữ.

Kelly khê đưa tay sờ vào bụng mình, cô có thai ư... vậy mà cô lại hoàn toàn không biết điều gì cả.. Kelly nhớ tới lần mang thai Tiểu Hân cũng có những triệu chứng giống như vậy, lần này lại không nghĩ đến là có thai với anh, Lục An là đang muốn giết đứa con này của cô ư.

- Đứa trẻ vô tội con chưa kịp sinh ra đời đã có kẻ muốn giết nó. - Kelly xoa vào bụng mình. - Cô lại nghĩ mọi việc quá dễ dàng rồi.

Lục An nhếch môi cười bước lùi ra sau một bước sau đó quay đầu bỏ đi không quên để lại một câu:” Muốn làm gì tùy các người nhưng đứa bé trong bụng cô ta nhất quyết không được phép giữ.”

Bọn đàn ông nhìn thấy Kelly có một nhan sắc kiều sa, thân hình quyến rũ rạng ngời thì không thể kiềm nổi dục vọng bên trong mà cùng nhau xông vào muốn khống chế cô mà cưỡng bức.

Kelly khê nhếch môi cười nhìn bọn người xung quanh mình. Là xem thường cô là nhi nữ thường tình mà muốn làm chuyện sần bậy ư... cô là ai chứ, là Kelly cửu đẳng huyền đai karatedo mà bọn chúng dám xem thường ư. Từng tên nhào đến đều bị cô đá văng ra xa mà nằm đau đớn, vài tên bị thương nằm dưới sàn khiến tên đầu đàn đỏ mặt tím tai.

- Lên hết cho tao.

Kelly hạ từng tên, từng tên nằm xuống đất một cách thê thảm... bọn chúng bị cô đo bàn một cách đơn giản nhất. Kelly phải tay nhìn cả đám đang đau đớn ôm thân, bọn người này đúng là không biết phân cao thấp mà.

- Bốp. - Một tiếng đập lớn vang lên phía sau gáy cô, đầu óc cô choáng váng quay lại thì nhìn thấy một tên trong bọn chúng đang cầm một khúc gỗ lớn nhìn cô nhếch cười... Kelly tối sầm mặt mày không thể đứng vững được nữa... máu từ trên đầu đổ xuống ướt cả chiếc áo trên người. Kelly lấy tay sờ lên đầu mình, đôi chân loạn choạng... cô ngã xuống bàn tay dính đầy máu tươi, mùi máu sộc vào mũi cô... Kelly khê nhắm mắt lại, một dòng lệ tuông rơi... hình ảnh người mẹ đầy máu lại hiện ra trong mắt cô...

Tên đàn ông kia nhìn thấy cô đã ngã xuống, nhìn lên bụng Kelly mà nhớ đến yêu cầu của Lục An là phải giết chết đứa bé trong bụng Kelly. Hắn ta giơ cao khúc gỗ lớn nhắm về phía bụng Kelly, hắn dùng hết sức mà hạ xuống mục tiêu mình đang nhắm tới...

- Đoàn. - Tiếng súng nổ lớn, khúc gỗ trên tay người đàn ông kia rơi xuống... máu trên tay hắn bắt đầu phún ra.

- Mau bắt hết lại cho tôi. - Trần Hậu ra lệnh cho đàn em mình dùng súng khống chế toàn bộ bọn chúng. Sau đó nhanh chóng bế Kelly đang nằm gục dưới sàn nhanh chóng lên xe đến bệnh viện.

Tuấn Anh đã bỏ tiền ra thuê người của Trần Hậu để theo sát canh chừng và bảo vệ Kelly, buổi sáng nay Kelly và Lục An ra khỏi nhà và chạy đến nơi này... Trần Hậu cũng cho xe mình chạy theo nhưng đang theo dõi thì chiếc xe bỗng dờ chừng mà tắt máy... Trần Hậu nhanh chóng cho xe chạy vào nơi này mà tìm kiếm

nhưng tìm mãi tưởng chừng như mất dấu. Cho đến khi Lục An lái xe ra từ một con đường nhỏ, anh nhìn trong xe chỉ có một mình Lục An quay về thì có linh cảm không tốt mà nhanh chóng cho xe chạy vào bên trong. Không ngờ anh lại đến trễ một bước, để Kelly gặp tai nạn như vậy.

- Hàn tổng, không hay rồi... Kelly có chuyện rồi. - Tuấn Anh nghe Trần Hậu báo lại liền tung cửa mà chạy vào phòng Hàn Thế Bảo mà nói.

Hàn Thế Bảo đang ngồi xem qua những hợp đồng sẽ kí kết vào buổi chiều nay với đối tác, nghe đến Kelly liền đưa mắt lên nhìn Tuấn Anh hỏi gấp.

- Kelly... cô ta xảy ra chuyện gì?

- Trần Hậu chỉ nói vắn tắt qua điện thoại tôi không thể hiểu rõ vấn đề, chỉ biết là Kelly đang rất nguy kịch ở bệnh viện. - Tuấn Anh nói. - Tôi đã đặt vé quay về Việt Nam rồi, anh đi đi... việc ở đây tôi sẽ tự lo liệu.

Điện thoại của Tuấn Anh lại reo lên.

- Trần ca, có việc gì. - Tuấn Anh nói.

- Bệnh viện hết máu dự trữ rồi, cô ta có người thân hay không... gọi đến tiếp máu ngay lập tức.

- Người thân sao? - Tuấn Anh hơi ngập ngừng. - Tôi sẽ gọi người thân đến bệnh viện ngay lập tức.

Tuấn Anh nhìn sang Hàn Thế Bảo mà nói:” Kelly đang mất máu, bệnh viện lại không đủ máu dự trữ... Hàn tổng, anh hãy gọi cho Win...”

Hàn Thế Bảo không còn nghĩ được nhiều nữa, bàn tay anh rung lên mà bấm gọi cho Win, mọi chuyện rồi sẽ nhanh chóng sáng tỏ... Win và Kelly là cùng một cha sinh ra nên đang chảy trong người chung một dòng máu.

Win nhận được cuộc gọi từ cha mình thì nhanh chóng chạy đến bệnh viện để truyền máu cho Kelly, anh cũng khá lo lắng cho Kelly... Win ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật thì nhìn thấy Tú Anh và Hạ Tuyết lo lắng chạy vào. Hạ Tuyết và Win bốn mắt nhìn nhau, nhưng sau đó không ai nói với nhau lời nào... vì điều quan trọng hiện tại là tình trạng của Kelly.

- Trần Hậu đại ca, chuyện gì đã xảy ra với cô ấy, sáng nay cô ấy hẹn tôi sang ngày mai sẽ đi bệnh viện... không ngờ lại xảy ra chuyện này.

- Tôi đang đậu xe trước cửa biệt thự thì nhìn thấy Kelly đang chở theo Lục An mà tiến ra khỏi Hàn gia, khi đuổi theo thì vô tình làm mất dấu bọn họ... đến lúc chiếc xe kia quay ra thì chỉ còn nhìn thấy Lục An... tôi cảm thấy không ổn liền chạy vào thì mọi chuyện đã xảy ra. - Trần Hậu đáp. - Tôi nghĩ Lục An có liên quan.

- Tôi phải quay về Hàn gia trước, cô ta bỏ trốn thì nguy. - Tú Anh đứng lên.

- Không cần phải vậy, tôi đã cho người canh gác ở ngoài... ngay cả một con kiến cũng không thể chui ra ngoài.

- Hàn tổng đang trên đường quay về, lần này tôi chết chắc rồi... anh ấy đã giao phó việc bảo vệ mẹ con họ cho tôi. - Tú Anh lại trợn mắt nhớ tới Tiểu Hân đang ở nhà cùng Lục An. - Tiểu Hân... tôi phải quay về cùng con bé.

- Đừng quá lo lắng, cô ta không biết Tiểu Hân là con của cô Kelly... có lẽ không dám động tới con bé đâu. - Hạ Tuyết khẽ đáp. - Không ngờ cô Lục đó lại ác độc như vậy.

- Không được, tôi không an tâm... con người ác độc đó không chuyện gì là không dám làm cả. - Tú Anh nhanh chóng rời đi.

Trần Hậu nhận được điện thoại cũng rời đi vì nơi này đã có Win và Hạ Tuyết bên ngoài, nơi đó chỉ còn hai con người... ngồi cách xa nhau, trong lòng có rất nhiều nỗi niềm nhưng không nói nên lời.

- Hạ Tuyết, anh... - Win khẽ lên tiếng.

- Anh đừng nói gì cả, hiện tại việc của cô Kelly mới là việc quan trọng. - Hạ Tuyết khẽ đáp.

- Anh chỉ muốn nói một câu. - Win đưa mắt nhìn sang Hạ Tuyết. - Em phải tin anh, anh và Trúc Chi không có bất cứ mối quan hệ tình cảm nào, cô ta chỉ là đối tác làm ăn.

Hạ Tuyết khẽ cuối đầu xuống, là cô không muốn tranh cãi với anh ở bệnh viện, lại càng không muốn mọi người nhận ra mình. Không có mối quan hệ tình cảm thì nụ hôn giữa hai người là đang minh chứng điều gì, hằng đêm cô luôn gặp ác mộng bởi cảnh họ hôn nhau trong ngôi nhà của anh... Hạ Tuyết khẽ lắc đầu, liệu Win có thật sự yêu cô hay không... bao nhiêu năm qua ở bên cạnh cô nhưng anh ấy vẫn rung động trước người con gái khác.

Tú Anh quay về biệt thự Hàn gia thì nhìn thấy Tiểu Hân vì không có Kelly nên đòi khóc, Lục An đang ở bên cạnh dỗ dành nhưng con bé vẫn khóc đòi Kelly bằng được. Tú Anh nhìn thấy Lục An ở gần Tiểu Hân liền nhanh chóng đi đến ôm lấy con bé, đôi mắt anh nhìn Lục An căm ghét nhưng vẫn thu vào.

- Kelly đã đi đâu nhỉ, vì sao tôi không thấy cô ta. - Tú Anh vờ hỏi.

- Tôi không biết, có lẽ cô ta đã suy nghĩ ra rằng không nên phá hoại gia đình người khác mà bỏ đi rồi. - Lục An dừng dừng đáp.

- Kelly mà đi có lẽ cô Lục đây rất vui mừng nhỉ?

- Là việc cũng đáng mừng. - Lục An đưa tay vào túi quần mà quay lưng vào trong.

Tú Anh bế Tiểu Hân ra xe, cô ta đúng là không biết Tiểu Hân là con gái của Kelly nên không ra tay cùng con bé. Nhưng lòng người khó đoán, mang theo Tiểu Hân bên cạnh là chắc chắn nhất. Tú Anh lái xe đến sân bay mà đón Hàn Thế Bảo, Kelly được Hạ tuyết báo lại rằng vẫn chưa ra khỏi phòng phẫu thuật...

Hàn Thế Bảo rời khỏi sân bay nhanh như chớp bước lên xe Tú Anh mà vụt đi bến bệnh viện. Tú Anh nhìn Hàn Thế Bảo mà thắc mắc:” Hàn tổng, hành lý của anh đâu.”

- Cậu nghĩ tôi còn thời gian mà thu xếp hành lý ư. Mau nói, Kelly đã xảy ra việc gì.

Tú Anh kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Hàn Thế Bảo nghe, sau đó lại hỏi:” Đám cưới, chúng ta có nên hủy hay không?”

- Không, cứ tổ chức đám cưới đó... phải tổ chức thật linh đình và hoành tráng nhất. - Hàn Thế Bảo nắm hai tay tức giận. - Cậu thông báo cho Lục An, tôi sẽ bao vé cho tất cả các bạn bè của cô ta từ Mỹ đến dự.

Tú Anh không biết Hàn Thế Bảo đang dự tính gì trong đầu nhưng có vẻ kế hoạch của anh ta thật đáng sợ.

Hàn Thế Bảo nhanh chân bước vào phòng phẫu thuật nhưng hiện tại Kelly vẫn chưa ra khỏi. Cuộc phẫu thuật kéo dài đã hơn 10 giờ đồng hồ nhưng các bác sĩ vẫn chưa ra, tình trạng của Kelly khiến mọi người bên ngoài đều lo lắng.

- Hàn tổng, tôi đã thông báo với cô ta rồi... cô ta có vẻ rất vui mừng.

- Ừm. - Hàn Thế Bảo ngồi trên chiếc ghế nhựa bên ngoài phòng phẫu thuật, hai bàn tay đan vào nhau tựa đầu mình vào đó mà khẽ nhắm mắt suy nghĩ.

- Trần Hậu có hỏi, những kẻ ra tay với Kelly xử lý như thế nào? - Tú Anh lại hỏi.

- Nhốt bọn chúng lại mà thẩm vấn, ghi âm cuộc thẩm vấn đó lại. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Vâng.

Tiếng chuông báo hiệu cuộc phẫu thuật hoàn thành, các bác sĩ bước chân ra ngoài với nét mặt vô cùng căng thẳng.

- Cô ấy vẫn ổn phải không? - Hàn Thế Bảo nhanh chóng bước tới.

- Hiện tại bệnh nhân đang trong giai đoạn cực kỳ nguy hiểm... chúng tôi đã tiến hành hút máu bầm trong não của bệnh nhân ra nhưng vẫn chưa chắc chắn sẽ có biến chứng nào hay không. - Vị bác sĩ lắc đầu. - Tuy nhiên đứa trẻ trong bụng cô ta vẫn an toàn, thai khỏe và đang phát triển khá tốt. Nhưng nếu cô ta không tỉnh lại trong thời gian dài, có lẽ phải loại bỏ cái thai để bảo vệ tốt sức khỏe của bệnh nhân. - Bác sĩ căn dặn thêm một số thứ cần thiết khi chăm sóc bệnh nhân rồi bước đi.

- Kelly đang mang thai ư. - Hàn Thế Bảo khẽ nói.

- Có lẽ Kelly cũng không biết điều đó, cô ấy cứ nghĩ mình bị dạ dày. - Hạ Tuyết khẽ đáp.

Đôi mắt Hàn Thế Bảo hằn lên sự tức giận... anh quay sang phía Tú Anh mà nói, giọng nói như phát ra lửa:” Tú Anh, gọi thám tử đến gặp tôi.”

- Vâng.- Tú Anh gật đầu rồi quay sang phía Win và Hạ Tuyết nói. - Win, cậu đưa Hạ Tuyết về đi, ở đây đã có tôi và Hàn tổng rồi.

- Không sao, để tôi tự mình về. - Hạ Tuyết quay đầu bước đi. - Cô Kelly là người tốt, trời sẽ phù hộ cho cô ấy.

- Vậy con về trước.- Win đứng lên đi theo phía sau Hạ Tuyết.

Trên giường bệnh, Kelly gương mặt xanh xao.. trên đầu quần đầy gạc trắng còn rớm màu đỏ của máu. Hàn Thế Bảo xót xa nắm lấy đôi bàn tay của cô, trong lòng anh còn đau đớn gấp ngàn lần hơn.

- Kelly, có phải anh chỉ toàn gây cho em tổn thương hay không? - Đôi mắt Hàn Thế Bảo đỏ lên, một dòng lệ lăn tràn xuống nơi khoé mắt... đây là người phụ nữ đầu tiên trong cuộc đời khiến anh phải rơi nước mắt vì sợ phải mất cô, vì lo lắng cho sinh mạng nhỏ bé của cô

Zing Blog

103. Chương 88.2

- Thím Trương, thím đã vào Hàn gia được bao lâu rồi nhỉ. - Hàn Thế Bảo ngồi trong một căn phòng trống ở bệnh viện nhìn vào mắt người giúp việc lâu năm tại Hàn gia.

Thím Trương nhìn vào gương mặt đanh lại của Hàn Thế Bảo, trong lòng có chút rung sợ với nét mặt không một chút cảm xúc nào, đôi mắt Hàn Thế Bảo hằn lên như một con sói chỉ muốn giết chết người trước mắt.

- Tôi... tính đến thời điểm này tôi đã làm việc ở Hàn gia hơn 20 năm rồi. - Thím Trương cúi đầu đáp.

- Vậy thím xem, tôi đối với thím thế nào? - Hàn Thế Bảo lại hỏi.

- Hàn gia rất tốt với tôi và gia đình tôi, nhờ vào Hàn gia mà con cái tôi đều ăn học thành người. - Thím Trương không hiểu vì sao Hàn Thế Bảo lại hỏi bà những việc này.

- Tôi rất quý thím, vì thím là người đã chăm sóc ngôi nhà đó bao nhiêu năm gắn bó. - Hàn Thế Bảo đưa hai tay xen vào nhau cố gắng giữ bình tĩnh. - Còn thím, liệu có chung thành với Hàn gia hay không?

- Hàn tổng, cậu nói gì vậy... tôi tất nhiên rất chung thành với cậu. - Thím Trương hoảng hốt đưa mắt nhìn Hàn Thế Bảo.

- Vậy tại sao biết Kelly mang thai không báo cho tôi? - Hàn Thế Bảo hiện tại chỉ muốn bóp chết bà ta khi nhớ đến những việc bà ta và Lục An bày ra... lúc đầu chỉ nghĩ là muốn ức hiếp Kelly nhưng nghĩ lại thì là cố tình loại bỏ đứa con của cô ấy.

- Hàn tổng, tôi... tôi... đã định báo cho cậu nhưng Lục tiểu thư nói rằng cậu đang rất bận để cô ấy giải quyết.

- Thím Trương cuối đầu nói.

- Và thím đã cùng cô ta muốn giết đứa trẻ trong bụng Kelly. - Hàn Thế Bảo đập mạnh bàn mà nói.

- Hàn tổng, tôi xin lỗi vì đã chưa hỏi ý kiến cậu mà nghe theo lời Lục tiểu thư... tôi nghĩ trước sau cô ấy cũng là phu nhân của Hàn gia nên không dám cãi lời... - Thím Trương vội biện minh cho hành động ác độc của mình.

- Mau kể lại đầu đuôi sự việc, dám gian dối một lời đừng trách Hàn Thế Bảo tôi vô tình vô nghĩa. - Hàn Thế Bảo hét lên.

Thím Trương sợ đến rung người mà kể lại tất cả những gì mà bà và Lục An đã bày ra để hồng giết chết đứa bé trong bụng Kelly, tuy nhiên mọi kế hoạch đều không thể thực hiện vì có Tú Anh xen vào. Tuy nhiên việc Kelly bị Lục An gài bẫy đưa đi thì bà không hề hay biết chuyện đó.

- Các người... bày mưu tính kế mà giết chết đứa con của tôi. - Hàn Thế Bảo tức giận siết cổ áo của thím Trương khi nghe bà ta kể lại. - Đồ cầm thú.

Tú Anh bên ngoài đi vào nhìn thấy liền can ngăn Hàn Thế Bảo, dù sao thím Trương cũng là người đã có tuổi lại là người làm có thân tình bao nhiêu năm tại Hàn gia, bà ấy dù sao cũng không biết đó là con của Hàn Thế Bảo lại bị Lục An sai khiến.

- Hàn tổng, bình tĩnh lại một chút... chuyện này là do Lục An chủ mưu... thím Trương chỉ là người làm theo cô ta.

Hàn Thế Bảo buông tay ra khỏi người bà ta... vút một phong bì lên bàn mà hét lên:” Cầm lấy và cút đi... tôi nhìn thấy bà chỉ muốn nghiền nát bà ra... “

Thím Trương hoảng sợ đến rung người, thì ra cái thai kia là của Hàn tổng... nếu bà biết điều đó thì có ăn gan trời cũng không dám ra tay với Kelly như vậy. Lần này chính là tự mình hại mình mà mất đi công việc tốt như vậy.

- Thím cầm lấy tiền mà về quê đi, vì thím là người thân thiết nên Hàn tổng bỏ qua... đừng chọc giận anh ta hơn nữa. - Tú Anh cầm phong bì tiền nhét vào túi thím Trương mà đỡ bà ta ra ngoài.

Đưa thím Trương ra ngoài Tú Anh quay lại tìm Hàn Thế Bảo, đi vào bên trong liền nhìn thấy bàn tay Hàn Thế Bảo vì khi nãy tức giận quá mà đâm vào tường đã túa máu ra. Đúng là nổi đau trong lòng lẫn át nổi đau thể xác...

- Hàn tổng, chỉ còn vài ngày nữa là hôn lễ sẽ được cử hành, người nhà của Lục An đã chuẩn bị được đưa sang đây tham dự. - Tú Anh nói nhỏ. - Cô ta mời rất nhiều bạn bè ở Mỹ... xem ra rất thích thú khoe khoang về cuộc hôn nhân này.

- Cứ để cô ta vui sướng đi. - Hàn Thế Bảo nhếch môi cười. - Chỉ vì lần đó cô ta cứu Tuấn Anh nên chúng ta đã quá nhượng bộ cô ta khiến cô ta không xem ai ra gì, coi trời bằng vung ư...

- Hàn tổng, tôi cho người theo dõi cô ta thì thấy cô ta thường qua lại với Henry - người đại diện của E.L đang là đối tác với chúng ta.- Tú Anh nói. - Bọn họ có vẻ rất thân thiết, không phải kiểu bạn bè bình thường.

Tú Anh đưa ra những bức hình mà anh cho người chụp được giữa Lục An và Henry. Hàn Thế Bảo nhìn qua liền nhếch môi cười, sau đó khẽ nói:” Ngày mai, cậu mời Henry đến Hàn gia một chuyến.”

- Vâng. - Tú Anh gật đầu.

Hàn Thế Bảo quay lại giường bệnh của Kelly vẫn bất tỉnh nằm đó, anh nắm lấy bàn tay cô ngắm nhìn gương mặt đã hóc hác đi trong thấy... đôi mắt vẫn nhắm lại im lìm không có một chút dấu hiệu tỉnh lại.

- Kelly, anh nhất định sẽ trả thù cho em... những kẻ nào khiến Kelly của anh tổn thương sẽ không bao giờ được sống tốt.

Bữa tối tại Hàn gia, Henry được Hàn Thế Bảo mời đến thì có chút ngạc nhiên nhưng vì là đối tác của The Win nên anh không tiện từ chối. Mấy ngày qua anh cùng Lục An thường xuyên hẹn gặp nhau, anh phát hiện cô và anh có nhiều quan điểm và lối sống rất giống nhau, anh phát hiện mình có tình cảm với Lục An nhưng rất tiếc cô hiện tại đã sắp kết hôn... nỗi niềm kia chỉ biết giấu trong lòng.

- Hàn tổng, thật bất ngờ và lấy làm vinh hạnh khi được anh mời đến nhà hôm nay. - Henry bắt tay Hàn Thế Bảo mà nói.

- Chúng ta là đối tác, dự án thành công như vậy tôi cũng cảm thấy biết ơn anh và thời trang E.L đã đồng ý cùng The Win tôi hợp tác. - Hàn Thế Bảo nói.

Lục An từ bên trong phòng bước ra, đựng mặt Henry đang ngồi trên bàn ăn liền khựng lại... cô không hề biết về việc Hàn Thế Bảo mời Henry đến nhà.

- Lục An em đến đây, đây là Henry... em nhớ chứ, lần đó đã gặp tại bữa tiệc. - Hàn Thế Bảo nói.

Lục An khẽ gật đầu, nhìn Henry ái ngại mà nói:” Chào anh, Henry.”

- Chắc anh cũng đã biết nhỉ, đây là vợ sắp cưới của tôi, Lục An. - Hàn Thế Bảo nhìn Henry mà nói.

- Vâng chào cô, Lục tiểu thư. - Henry cuối đầu khẽ chào.

Cả ba ngồi vào bàn ăn, Lục An và Henry đưa mắt len lén nhìn nhau như sợ Hàn Thế Bảo biết rằng bọn họ thường xuyên gặp gỡ nhau bên ngoài... tuy là chỉ là những cuộc gặp gỡ thông thường nhưng cả hai đều có tình ý với nhau nên luôn muốn giữ kẽ trước mặt Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo nhìn vào ánh mắt hai người, sau đó khẽ nhếch môi cười như không có, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường như kẻ không hề hay biết chuyện gì.

- Chúng ta nâng ly thôi, vì dự án thành công tốt đẹp.. - Hàn Thế Bảo nâng ly rượu trên bàn đã được rót sẵn.

Cả ba cùng cùng ly đưa vào miệng uống cạn.... Hàn Thế Bảo nhìn từng dòng rượu đỏ chảy vào miệng hai người bọn họ khẽ hài lòng. Sau đó anh ra hiệu cho Tú Anh từ bên ngoài bước vào.

- Hàn tổng, có việc gấp. - Tú Anh đưa miệng vào tai Hàn Thế Bảo vờ như nói điều gì đó.

Hàn Thế Bảo nhanh chóng thay đổi sắc mặt khẽ đứng lên nhìn Henry ra vẻ ái ngại mà nói:” Thật ngại, mời anh đến nhà chưa tiếp đón được bao lâu tôi lại có việc gấp phải ra ngoài...”

- Không sao, anh là tổng giám đốc một công ty lớn phải giải quyết nhiều việc như vậy, đã có lòng mời tôi đến đây tôi đã vô cùng vinh hạnh, nếu anh có việc cần đi tôi xin phép cáo từ. - Henry khẽ nói.

- Không thể được, Hàn gia tôi mời khách đến đây đâu thể tiếp đón như vậy... - Hàn Thế Bảo nhìn sang Lục An nói. - Em ở nhà tiếp đón Henry giúp anh, anh có việc phải ra ngoài giải quyết.

- Không sao đâu, tôi sẽ ra về. - Henry lên tiếng. - Không phải quan trọng việc tiểu tiết.

- Tôi không thể để người khác vì việc này mà cười chê Hàn gia... anh hãy ở lại đây thêm một chút nữa... -Hàn Thế Bảo không cho Henry đi. - Lục An, tiếp Henry giúp anh.

Lục An đã rất lâu mới nghe Hàn thế Bảo ngọt ngào với cô như vậy lại có việc nhờ vả cô, cô đâu thể khiến anh thất vọng nên khẽ nói:” Henry, Thế Bảo đã nói vậy anh nên ở lại một chút nữa, tôi sẽ tiếp anh thay anh ấy.”

Henry nghe Lục An lên tiếng muốn anh ở lại thì cũng xiu lòng mà không đòi ra về nữa... Hàn Thế Bảo cùng Tú Anh cùng nhau bước ra khỏi cửa... Hàn Thế Bảo nhếch môi cười ra lệnh.

- Không cho phép bất cứ người nào lang vãng ra khỏi phòng mình trong tối nay.

- Vâng, tôi đã thông báo với tất cả người làm rồi. - Tú Anh khẽ đáp.

- Tốt... chúng ta cũng đi thôi... cho bọn họ mượn nơi này một đêm vậy...

Khi Hàn Thế Bảo vừa bước ra khỏi cửa thì ánh mắt của Henry và Lục An không còn nhìn nhau một cách xa lạ như khi nãy... họ bắt đầu nhìn nhau bằng ánh mắt nhu tình đầy tình ý...

Cả hai không hiểu vì sao trong cơ thể mình nóng rực, nhìn thấy đối phương thì dục vọng lại tăng cao... không ai nói với ai một lời nào mà họ lao vào nhau... triền miên không dứt từ phòng ăn... đến khi Henry bế Lục An vào phòng ngủ của cô ta...

- Hàn tổng, vì sao anh chắc chắn bọn họ sẽ làm việc đó. - Tú Anh trên xe hỏi.

- Trong ly rượu bọn họ vừa uống, có chất kích thích ham muốn dục vọng... cả hai đều uống vào, xem như là tâm đầu ý hợp không ai có thể không chế... - Hàn Thế Bảo nói. - Đoạn phim có được xem ra còn hay hơn nhưng bộ phim khiêu dâm.

Xem ra lần này Hàn Thế Bảo là lộ rõ sự tàn bạo của mình rồi, Tú Anh khẽ nhúng vai một cái mà nghĩ cô gái tên Lục An đó đáng bị như vậy.

Tuấn Anh kí xong hợp đồng cùng công ty Hàn Quốc nhanh hơn dự tính liền đặt vé quay về sớm hơn... nhưng khi quay lại khách sạn tìm Hải Yến thì cô gái của anh không có mặt ở khách sạn... gọi điện mãi cũng không thấy Hải Yến nghe máy... Tuấn Anh lắc đầu suy nghĩ một chút, sau đó lái xe đến sân vận động Olympic, anh đoán chắc chắn cô ta sẽ quanh quẩn nơi này vì hôm nay nhóm nhạc EXO gì đó của Hải Yến hôm nay sẽ biểu diễn tại đây.

Sân vận động Olympic rộng lớn và rất hoành tráng lại khá đông người... tìm cô gái này như thể tìm kim trong đống biển vậy. Tuấn Anh đi khắp nơi đưa mắt tìm kiếm nhưng không thể tìm thấy... điện thoại gọi liên tục nhưng Hải Yến không hề bắt máy.

- , (Xin chào, chúng ta có thể làm quen không?) - Một cô gái người Hàn Quốc bước đến nói với Tuấn Anh vì vẻ bề ngoài lịch lãm của anh rất hút mắt các cô gái trẻ.

Tuấn Anh không hiểu cô gái này đang nói gì, anh lắc đầu không đáp.

- (Anh có bạn gái chưa?) - Cô gái tiếp tục hỏi.

Tuấn Anh thật sự không hiểu liền lắc đầu một lần nữa...

- (Anh ấy là của tôi.) - Hải Yến từ đâu nhanh chóng xuất hiện, cô gái kia dấm tán tỉnh người đàn ông của cô sao?

Tuấn Anh nhìn thấy Hải Yến liền nhanh chân đi về phía cô, nắm lấy tay Hải Yến mà nói:” Em đi đâu lại không nói với anh một tiếng chứ.”

- Không phải em đã nói mục đích của em đến đây là để xem EXO biểu diễn hôm nay sao, là anh không để tâm đến. - Hải Yến nói.

Cô gái kia nhìn thấy Tuấn Anh nắm tay Hải Yến liền goe ngoáy bỏ đi, nhìn thấy anh ta đi qua đi lại một mình cứ nghĩ chưa có bạn gái, ngờ đâu bạn gái anh ta lại xinh đẹp như vậy.

- Nếu em không đến kịp, cô ta đã tán tỉnh chồng em rồi. - Hải Yến ôm lấy tay Tuấn Anh nói.

- Cô ta nói gì, anh không hiểu? - Tuấn Anh nhìn Hải Yến. - Em biết tiếng Hàn Quốc ư.

- Tất nhiên rồi, em theo học tiếng Hàn Quốc để hiểu các oppa đang nói gì mà. - Hải Yến cười lớn. - Chúng ta vào trong thôi, em vì muốn rủ anh đi nên đã mua hai vé nhưng thấy anh bận rộn như vậy nên dự tính đi một mình... không ngờ anh lại đến đây, chúng ta vào trong đi.

- Chúng ta về nước thôi, anh đã đặt vé máy bay rồi. - Tuấn Anh kéo Hải Yến lại.

- Không được, vé máy bay có thể dời lại mà... khó khăn lắm em mới mua được vé này. - Hải Yến nũng nịu.
- Tuấn Anh, chúng ta vào đi.

Tuấn Anh lại bị đứa trẻ con này thu phục, đành cùng Hải Yến bước vào bên trong sân vận động ngập người... khi nhóm nhạc nổi tiếng kia bước ra... tiếng reo hò như muốn sập cả sân vận động... bọn họ nhảy nhót reo hò theo từng giọng hát điệu nhảy của nhóm nhạc... Tuấn Anh lần đầu tiên nhìn thấy Hải Yến cuồng nhiệt như vậy.

104. Chương 89

Lục An và Henry say sưa cuồng nhiệt cùng nhau, đến khi thỏa mãn mê dục vọng mới nhận ra cả hai người vừa làm một việc vô cùng sai lầm và nguy hiểm. Đây là biệt thự Hàn gia, Henry lại dám cùng vợ sắp cưới của chủ nhân ngôi nhà này làm điều tác tệ như vậy... nếu Hàn Thế Bảo biết chuyện này thì chắc chắn sẽ không tha cho cả hai người. Lục An ôm tấm thân không còn mảnh vải che thân mà khóc thút thít... giống như là Henry cưỡng bức cô vậy.

- Lục tiểu thư, tôi xin lỗi... không hiểu vì sao lúc đó tôi lại không thể kiềm chế được. - Henry nhanh chóng mặc lại trang phục sau đó nhìn sang Lục An nói tiếp. - Tôi xin thề sẽ không bao giờ tiết lộ chuyện này với ai.

- Anh mau rút đi cho tôi. - Lục An khóc lớn.

Henry nhanh chóng rời đi, thật sự anh cũng có tình cảm với Lục An nhưng đâu đến mức cùng cô ấy gây nên chuyện này. Nhớ hôm qua rõ ràng Lục An cũng hưởng ứng theo anh rất nhiệt tình, hôm nay lại khóc như vậy... phụ nữ thật khó hiểu.

Lục An ngồi trong phòng mình mà khóc, không hiểu vì sao đêm qua lại dây dưa không dứt với Henry, rõ ràng là cô biết mình và anh ta không thể được nhưng vì sao cô không thể dừng lại được... sự ham muốn thể xác đã đốt cháy cô, làm ta rã cái lý trí của cô... cho đến bây giờ cô hối hận cũng không kịp... Lục An nhanh chóng thay đổi trang phục mà bước chân ra ngoài, tìm thím Trương nhưng không thấy bà ta, liền hỏi một người làm ở ngoài vườn thì mới biết tin rằng thím Trương đã xin nghỉ về quê sống cùng con trai. Lục An nhếch mép cười mà nghĩ, có lẽ bà ta nhất gan nên bỏ trốn rồi... nhưng cũng không sao bớt thêm một người biết việc này chẳng phải tốt hơn ư.

- Hàn tổng đêm qua có về không? - Lục An hơi lo sợ hỏi.

- Đêm qua Hàn tổng không quay về, buổi sáng cũng không thấy về. - Cô người làm đáp.

Lục An khẽ mừng trong lòng, việc đêm qua có lẽ không ai hay biết. Henry chắc chắn sẽ không bán đứng cô... chỉ cần cô không nói, anh ta không nói thì làm sao Hàn Thế Bảo có thể biết.

Tại bệnh viện nơi mà Kelly đang điều trị, cô vẫn nằm đó mê man, tình trạng không có chút tiến triển nào.. cơ thể ngày càng xanh xao và ốm yếu. Hàn Thế Bảo nhìn cô mà xót xa trong lòng, anh vẫn luôn cầu mong Kelly có thể tỉnh lại... dù cô có muốn rời đi, có muốn bỏ mặc anh cũng được chỉ cần anh biết cô đang sống thật khỏe mạnh. Nhưng có lẽ ông trời không nghe lời cầu nguyện của anh, Kelly cứ thế mà nhắm mắt mãi...

- Bệnh nhân ngày càng ốm yếu là vì dinh dưỡng đưa vào cơ thể một phần đã được đưa đi nuôi dưỡng thai nhi, nếu như tình trạng này kéo dài tôi e cơ thể không thể chịu được. - Bác sĩ khám qua cho Kelly mà nói.

- Bác sĩ, hãy cứu lấy cô ấy. - Hàn Thế Bảo lo lắng nắm lấy bàn tay gầy gò của cô.

- Trong một tuần nữa nếu bệnh nhân không tỉnh lại, chúng ta phải tiến hành hút thai ra ngoài. - Bác sĩ xót xa nói. - Như vậy thì mới có thể duy trì được tình trạng sức khỏe của bệnh nhân.

Hàn Thế Bảo khẽ nhìn lên bụng của Kelly, bên trong là một sinh linh đang cố gắng để duy trì sự sống...

- Không còn cách nào khác ư. - Hàn Thế Bảo khẽ hỏi.

- Đây là cách tốt nhất, người nhà hãy suy nghĩ thật kĩ... tuy nhiên hút thai ra chỉ để duy trì thể trạng hiện tại của bệnh nhân... còn việc tỉnh lại hay không là do ý chí của cô ấy. - Bác sĩ nói xong, đưa một tờ giấy cho Hàn Thế Bảo mà nói. - Nếu anh đồng ý hút thai, hãy kí vào đây mà đưa lại cho tôi, một tuần sau sẽ thực hiện.

Bác sĩ nói xong thì bước ra ngoài, anh đưa mắt nhìn Kelly đang nhắm mắt nằm trên giường bệnh khẽ nói:” Kelly, em cũng rất thương con mà đứng không... em hãy tỉnh lại đi, hãy bảo vệ đứa trẻ của chúng ta.”

Tuấn Anh từ bên ngoài bước vào phòng bệnh của Kelly, anh đưa mắt nhìn Kelly càng ngày càng xanh xao mà trong lòng lo lắng, lại nhìn sự suy sụp tinh thần của Hàn Thế Bảo lại càng lo lắng hơn... nhưng lúc như thế này, nhìn anh ấy như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

- Hàn tổng, Kelly nhất định sẽ tỉnh lại. - Tuấn Anh khẽ nói.

Hàn Thế Bảo nhìn về phía Tuấn Anh, sau đó đưa bàn tay vuốt lên mái tóc Kelly mà đáp:” Cô ấy là một người mẹ vĩ đại, cô ấy nhất định sẽ bảo vệ con mình.”

- Xin lỗi anh, Hàn tổng. - Tuấn Anh cúi đầu nói.

- Vì sao cậu lại xin lỗi tôi?

- Chính tôi là người mang Lục An đến gần Hàn gia, không ngờ cô ấy lại nhấn tâm như vậy. - Tuấn Anh cảm thấy vô cùng hối hận. - Tôi đã nhìn sai người.

- Cuộc sống có rất nhiều loại người, cậu cũng không phải thần thánh mà biết trong đầu họ đang nghĩ gì... tôi cũng vậy, chỉ nghĩ rằng cô ta đơn thuần là háo thắng nhưng thật chất thì sự đố kỵ của cô ta thật không thể tưởng tượng nổi. - Hàn Thế Bảo lại đưa mắt nhìn Tuấn Anh mà cười nửa miệng. - Cô ta sẽ phải trả giá cho những gì cô ta đã gây ra với người phụ nữ của tôi.

Tuấn Anh không đáp, lần này anh cũng không thể giúp Lục An được nữa vì những việc Lục An gây ra ngay cả anh còn cảm thấy căm phẫn. Nếu như lần đó Trần Hậu không đến kịp, thì anh sẽ ân hận cả đời khi đã đưa cô ta đến gần Hàn gia.

5 ngày sau...

Tại biệt thự Hàn gia lộng lẫy, khác mời đông đúc nhìn đâu đâu cũng thấy người người đang cùng nhau chờ đợi đám cưới thể kỷ của một tổng giám đốc tài bà và một cô bác sĩ thú y nhỏ bé. Họ đang liên tưởng đến một câu chuyện cổ tích giữa lọ lem và hoàng tử... mấy ai biết được rằng cô lọ lem này đã phải dùng biết bao nhiêu chiêu trò để leo lên vị trí này.

- Hàn tổng, anh đến tìm cô dâu sao? - Một cô bạn gái của Lục An nhìn thấy Hàn Thế Bảo liền bật cười nói. Hàn Thế Bảo hơi cười lại khẽ nói:” Tôi có thể nói chuyện riêng với cô ấy.”

- Vâng, tất nhiên là được. - Mọi người nhanh chóng lui ra ngoài.

Lục An đưa mắt nhìn Hàn Thế Bảo, sau đó khẽ mỉm cười hài lòng vì trông anh thật bảnh bao với bộ vest trắng như một bạch mã hoàng tử.

- Có chuyện gì sao?

- Hôm nay trong Lục tiểu thư thật xinh đẹp. - Hàn Thế Bảo đi về phía sau Lục An nhìn vào tấm gương lớn mà nói. - Nhà báo đến rất nhiều, em hãy luôn tươi cười như bây giờ là tốt nhất.”

- Thế Bảo, tất nhiên em phải luôn cười rồi... hôm nay là ngày trọng đại của chúng ta mà. - Lục An khẽ đáp.

- Tốt rồi, tôi chỉ muốn căn dặn em hãy luôn mỉm cười như vậy... tôi ra ngoài đợi em. - Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi cười mà bước ra ngoài.

Lục An cảm thấy có chút kì lạ nhưng cũng không bận tâm vì dù sao hôm nay cô cũng đã chính thức bước vào Hàn gia này, có mọi quyền hạn trong tay cô không phải e dè điều gì nữa.

Trong không khí trang trọng, mọi người hồi hộp chờ cô dâu xinh đẹp đang nắm lấy tay cha của mình tiến lên lễ đài. Bên trên Hàn Thế Bảo đang đứng phía trước mắt mình hướng nhìn về phía Lục An. Phía dưới là ánh mắt đầy ghen tỵ của những người bạn không thân với cô nhưng do cô muốn khoe mẽ nên đã mời sang, một chuyến du lịch miễn phí thì chẳng ai đành từ chối.

Cha Lục An đưa tay con gái vào tay Hàn Thế Bảo... sau đó khẽ nói:” Ta trao con gái cho con, hy vọng con sẽ biết trân trọng nó.”

Hàn Thế Bảo khẽ nhếch môi cười... sau đó nắm lấy tay Lục An mà nói:” Trước khi chúng ta làm lễ, tôi có một món quà tặng em.”

Cả khán phòng vỗ tay lớn với sự ngọt ngào của chú rể... mọi người đang mong chờ món quà bất ngờ mà Hàn Thế Bảo giàu có kia muốn tặng cho cô vợ xinh đẹp là gì.

Hàn Thế Bảo quay ra mọi người đang đứng phía dưới đưa một ngón tay lên miệng “ suýt” ý bảo mọi người hãy im lặng... Thấy vậy nên tất cả đều im lặng, không còn bất cứ tiếng động nào vang lên.

Màn hình lớn mở lên, mọi ánh mắt đều hướng về màn hình lớn đã được chuẩn bị từ trước... đó chính là cảnh ân ái của Lục An và Henry... mọi người đều trở mắt nhìn vào màn hình mà kinh hãi... các nhà báo đua nhau chụp lia lịa... Lục An xanh mặt trốn phía sau Hàn Thế Bảo.

- Không phải đã nói, sẽ luôn tươi cười sao? - Hàn Thế Bảo hất cô ra khỏi người.

- Anh... anh muốn làm nhục tôi. - Lục An hét lên.

Cha Lục An nóng mặt vì xấu hổ mà hét lên muốn tắt đoạn phim kia đi nhưng không thể làm gì với sự khống chế của người của Hàn gia.

Tiếng xe cảnh sát réo vang lên ngoài lễ cưới, màn hình tắt xuống khiến mọi người lại chú ý có rất nhiều cảnh sát đang bao vây Hàn gia và đi vào bên trong.

- Hàn tổng, xin thất lễ vì quấy rối đám cưới của anh nhưng chúng tôi có lệnh bắt khẩn cấp Lục An. - Một viên cảnh sát nói.

- Không sao cả, các anh cứ thi hành nhiệm vụ... Hàn Thế Bảo tôi luôn luôn nghiêm chỉnh chấp hành pháp luật. - Hàn Thế Bảo nói.

- Các người vì sao lại bắt tôi, tôi đã làm gì chứ. - Lục An hét lên.

- Làm gì thì về đồn sẽ rõ. - Những viên cảnh sát áp giải Lục An đi ra xe... báo chí liên tục chụp ảnh, Lục An hiện tại đã không cười nổi nữa mà khóc lóc như mưa.

Cô ta nhìn Hàn Thế Bảo đầy tức giận nói:” Tất cả là anh làm đúng không?”

- Nếu cô không làm điều gì, hãy quay về chúng ta sẽ tiếp tục kết hôn vậy. - Hàn Thế Bảo nhếch môi cười...

Lục An được cảnh sát đưa đi, khách khứa tán loạn ra về... những người bạn bè thân thiết của Lục An đều sợ bị vạ lây mà nhanh chóng liên lạc người nhà mua vé để về nước. Các nhà báo bu quanh Hàn Thế Bảo mà liên tục đặt câu hỏi.

- Hàn tổng, clip sex đó ở đâu anh có được?

- Tôi thật sự không biết clip đó. - Hàn Thế Bảo vờ như không biết. - Tôi muốn tặng cô ấy một clip khác... không hiểu vì sao ai lại làm điều đó, và tôi cảm thấy rất sock về điều đó.

- Người đàn ông trong hình, anh biết là người nào không?

- Anh cũng đã nhìn thấy, người đàn ông kia đã bị che mặt lại... tôi không thể đoán ra vì tôi tin tưởng cô ấy không quan tâm đến những mối quan hệ bên ngoài... nào ngờ lại bị cô ấy phản bội.

- Còn về việc vợ mình bị cảnh sát bắt, anh có biết lí do vì sao hay không?

- Cái đó hãy để phía cảnh sát thông báo, tôi cũng đang rất lo lắng. - Hàn Thế Bảo lại đáp. - Nhưng nếu thật sự cô ấy phạm tội, mong pháp luật hãy xử đúng người đúng tội... tôi luôn tin tưởng vào pháp luật.

Hàn Thế Bảo nói xong liền bỏ đi, các nhà báo muốn đuổi theo hỏi tiếp nhưng người của Hàn gia đã ngăn bọn họ lại. Anh bỏ vào trong nhà lớn mà nhếch môi cười, những lời khai của bọn người kia đều được thu lại và đưa cho cảnh sát... bọn chúng cũng đã được giao cho phía cảnh sát xử lý... Lục An lần này khó lòng mà thoát tội, cha cô ta dù có quen biết rộng thế nào... anh quyết tâm đẩy cô ta vào tù mà suy nghĩ với những gì đã làm.

- Hàn tổng, mọi việc đã giải quyết xong rồi... phía bệnh viện gọi điện đến báo rằng yêu cầu chúng ta nộp lại tờ giấy cam kết sẽ lấy đứa bé ra. - Tuấn Anh bước vào nói.

- Đứa trẻ đó không có tội. - Hàn Thế Bảo lắc đầu. - Nó còn chưa được hình thành...

- Nhưng... nếu giữ lại đứa trẻ này thì Kelly có thể mất đi mãi mãi và đứa trẻ kia cũng không thể sinh ra. - Tuấn Anh khẽ nói.

Hàn Thế Bảo không nói điều gì, anh ra xe mà lái đến bệnh viện... thật sự hiện tại khiến anh vô cùng đau đớn.

- Kelly... anh xin em mà hãy tỉnh lại đi.. anh xin em mà Kelly, hãy vì đứa con của chúng ta mà tỉnh lại, nó đang cần em và anh cũng cần em... Tiểu Hân đêm nào cũng khóc vì nhớ em, anh xin em hãy tỉnh lại đi Kelly. - Hàn Thế Bảo ngồi bên cạnh Kelly mà nói... trong giọng nói chứa bao nhiêu nỗi đau.

- Chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc, anh em và hai đứa con của chúng ta sẽ nắm tay nhau thật chặt đi trên một con đường đầy tình yêu và hạnh phúc... vậy nên em hãy tỉnh lại đi... nếu em không muốn bên anh,

em muốn bỏ đi anh cũng sẽ chiều theo ý em... cả đời cũng không đi tìm em... chỉ cần em mở mắt ra nhìn anh thôi Kelly... em có nghe anh nói không hả Kelly...

Giọng nói Hàn Thế Bảo vang lên khắp căn phòng, không có bất cứ kì tích nào xuất hiện... đôi mắt của Kelly vẫn không mở ra... cô vẫn nằm yên không nhúc nhích.

- Đã đến lúc anh quyết định rồi. - Tuấn Anh từ phía sau nói.

Hàn Thế Bảo nhìn lên gương mặt càng lúc càng gầy gò đi, da vẻ xanh xao không có một chút sự sống nào. Anh đành đau lòng mà đặt bút kí vào mảnh giấy kia...

- Tha thứ cho ta...đứa con đáng thương. - Hàn Thế Bảo sờ lên bụng Kelly mà đau lòng nói, nước mắt tràn bờ mi anh...

Trên khóe mi của Kelly cũng vừa rơi ra một giọt nước mắt... nó lại trôi đi quá nhanh... Hàn thế Bảo đang quay mặt ngược lại hướng cô nên không hề nhận ra...

Báo chí hôm sau đăng tin về cuộc hôn nhân của Hàn Thế Bảo và nói là lời nguyên của Hàn gia rằng đứa trẻ của An Nhiên đã phá cuộc hôn nhân của Hàn Thế Bảo... cả đời anh cũng không thể kết hôn và người phụ nữ nào kết hôn cùng anh đều chịu hậu quả khôn lường.

Tú Anh đọc qua cái tin kia mà cảm thấy nhảm nhí vô cùng... họ còn lại mang nỗi đau của An Nhiên ra làm trò đùa. Nghĩ đến An Nhiên, Tú Anh lại khẽ cười... cô ấy cũng sắp quay về anh và cô sẽ nhanh chóng về một mái nhà. Tú Anh định đóng tờ báo lại thì vô tình nhìn thấy cái tên của An Nhiên đang in trên báo. Anh tìm về số trang báo viết về cô thì nhìn thấy hình ảnh cô và cái tên Cao Triết kia đang đứng bên cạnh nhau... đọc qua bài báo thì mới biết Cao Triết là nhà tài trợ chính của chuyến đi và luôn theo sát bên cạnh An Nhiên trong chuyến đi.

Tú Anh nhìn tấm hình trên báo tuy hai người đó chỉ đang đứng bên cạnh nhau không quá gần nhưng trong lòng anh như lửa đốt. Chưa bao giờ anh có cái cảm giác này, Tú Anh tức giận ném tờ báo xuống đất.

An Nhiên đang ngồi trong khách sạn tại nơi cô đang lưu diễn thì tiếng chuông cửa phòng cô vang lên... thời gian gần đây cái người họ Cao kia lúc nào cũng quan tâm đến cô thái quá khiến cả đoàn đều đồn thổi cô và anh ta đang hẹn hò, thật là nhức đầu đến chết... cô chẳng muốn giải thích vì càng giải thích càng bị trêu chọc. Tiếng chuông cửa kia chắc chắn lại là anh ta, sáng nào cũng mang hoa đến tặng khiến cô không biết vứt đi đâu.

- Buổi sáng tốt lành, An Nhiên.- Một bó hoa hồng khá to đưa ra trước mặt An Nhiên.

Cô nhàm chán nhìn Cao Triết mà đáp:" Anh là đang làm giàu cơ cô chủ bán hoa nào đây, tôi đã nói là anh đừng mang hoa đến tặng tôi nữa mà."

- Chẳng lẽ quà tặng của Fan hâm mộ, cô lại từ chối. - Cao Triết khẽ đáp.

- Cao tiên sinh, tôi thật sự không muốn nhận hoa từ anh nữa... cũng không muốn anh quan tâm đến tôi như vậy trước mặt mọi người, tôi đã có bạn trai rồi và không muốn bị đồn thổi không hay. - An Nhiên lắc đầu nói.

- Tôi biết em đã có bạn trai, em không cần lúc nào cũng nhắc nhở tôi về điều này. - Cao Triết mỉm cười. - Tôi không quan trọng điều đó, quan trọng là tình cảm tôi dành cho em là chân thật.

An Nhiên thật tình không biết làm cách nào để khiến Cao Triết nhận ra rằng cô sẽ không bao giờ cho anh ta cơ hội. Cô càng phủ phàng anh ta càng đeo bám, cô thật sự quá nhức đầu.

- Thôi được rồi, tôi còn phải luyện thanh... tạm biệt. - An Nhiên cầm bó hoa bước vào trong. - Tôi hy vọng đây là lần cuối tôi phải nhận hoa từ anh...

- Tạm biệt. - Cao Triết mỉm cười, cô càng đẩy anh ra anh càng muốn lại gần.

Cao Triết bước đi thì Tú Anh bước tới bấm chuông cửa phòng An Nhiên... An Nhiên nghĩ rằng Cao Triết quay lại mà mở cửa ra như hét lên:" Tôi không thích anh, làm ơn đừng đến tìm tôi nữa."

Tú Anh nhúm mày nhìn An Nhiên, những lời này là cô ta nói với anh sao...

- Là anh sao? - An Nhiên nhìn lại thấy Tú Anh liền giật mình.

- Vậy em hy vọng là ai? - Tú Anh khẽ nói, đôi mắt nhìn An Nhiên có chút tức giận.

105. Chương 90.1:

- Không phải, anh đến mà không báo trước khiến em vô cùng ngạc nhiên. - An Nhiên hơi bất ngờ đáp.

- Em không nói với tôi rằng chuyến đi này cũng có người đàn ông đó. - Tú Anh nhìn An Nhiên bằng đôi mắt đầy ghen tuông.

- Người đàn ông đó? - An Nhiên ra vẻ không hiểu. - Ý anh nói là Cao Triết ư, anh ta là người tài trợ cho chương trình... từ khi nào anh quan tâm đến công việc của em vậy.

- Hắn ta đang tán tỉnh em. - Tú Anh gằn giọng.

- Anh cũng biết sao? - An Nhiên nhìn thấy gương mặt đang ghen tuông của Tú Anh trông khá buồn cười nên cố tình trêu chọc. - Em đẹp mà, nên họ bám theo là chuyện bình thường thôi.

An Nhiên nói xong liền tự đắc mà bước vào trong phòng, không để ý đến gương mặt đang tối sầm lại của Tú Anh, mấy năm qua đều là anh không thèm quan tâm đến cô, lần này chỉ vì có người để mắt đến cô mà anh mới nhận ra tình cảm của mình... lần này có cơ hội cô sẽ trêu chọc anh để lấy lại những năm tháng trước kia bị anh không để mắt.

Nghe An Nhiên nói vậy, Tú Anh lại hơi cười nửa miệng sau đó nhìn theo bóng lưng An Nhiên, anh không bước vào phòng cô chỉ đưa mắt hướng về cô mà nói: "Tôi nghĩ em đã thay đổi, nhưng xem ra không phải lúc nào tôi cũng nghĩ đúng." - Tú Anh nói xong quay lưng bước đi... anh bật cười mà nói, cô ta đã từng là phụ nữ của Hàn tổng... anh cũng phải biết những cô gái bám theo Hàn tổng là loại người nào, cô ta đẹp... cô ta thích có nhiều đàn ông bám theo. Tú Anh không cần loại người đó làm vợ.

An Nhiên cảm thấy nhói khi Tú Anh buông ra câu nói đó, toàn thân cô cứng đờ không thể di chuyển được... giống như nổi đau quá khứ kéo về, đến khi cô quay lại thì đã không còn nhìn thấy Tú Anh nữa mà nhanh bước đuổi theo anh muốn giải thích.

Tú Anh bước vào thang máy, lại gặp Cao Triết vừa bước ra nhếch môi cười nhếch môi cười mà nói: "Anh thích cô ta lắm sao?" - Chỉ về An Nhiên đang chạy ra phía sau Tú Anh.

- Hà tiên sinh, anh có ý gì? - Cao Triết đưa mắt nhìn lên gương mặt thoáng buồn của An Nhiên mà đáp.

- Tôi không cần loại phụ nữ đó nữa, nhường cho anh vậy. - Tú Anh lướt nhìn sang An Nhiên, sau đó bước vào thang máy mà bấm nút đóng lại.

- Anh... anh... Tú Anh... - An Nhiên chạy lại phía thang máy nhưng thang máy đã đóng cửa lại... - Không phải như anh nghĩ đâu, em thật sự không phải như anh nghĩ mà. - An Nhiên khóc lớn ngã quỵ xuống phía dưới thang máy.

- An Nhiên, bình tĩnh đi em. - Cao Triết đỡ An Nhiên đứng lên, dìu cô vào phòng mình. - Hai người cãi nhau ư.

An Nhiên không nói gì chỉ lắc đầu, sau đó nhanh chóng đứng lên mà theo đường cầu thang chạy xuống để đuổi theo Tú Anh, có lẽ là cô sai thật rồi là cô phải biết thân phận mình thế nào không nên mang chuyện đó ra mà trêu chọc anh. Là cô không muốn mất anh như vậy, khó khăn lắm anh mới đáp trả tình cảm mà cô dành cho anh bao năm qua... không thể mất đi tất cả như vậy.

Tú Anh bước ra khỏi thang máy tiến ra cửa chính đi về phía bãi giữ xe... anh không nghĩ rằng An Nhiên đang đuổi theo anh.

Mọi người trong khách sạn đều chú ý đến An Nhiên, một cô ca sĩ hằng ngày xuất hiện đều được trang điểm xinh đẹp mặc trên người những bộ quần áo đắt tiền. Hiện tại là An Nhiên đang mặc một bộ đồ ngủ, chân không mang dép và gương mặt không hề có chút phấn son tuy nhiên nhìn cô vẫn khá là xinh đẹp nhưng bộ dạng hiện tại khá quái gở.

Cô mặc kệ những ánh mắt đang nhìn mình, mặc kệ những tiếng xì xầm xung quanh mà chạy nhanh ra khỏi khách sạn lớn... nhìn thấy xe của Tú Anh đang từ trong tầng hầm gửi xe chạy lên mà nhanh chóng chạy đến gọi anh. Nhưng Tú Anh không nhìn thấy cô, hiện tại tâm trạng anh rất tệ chỉ muốn rời khỏi nên này lên nhanh chóng phóng xe đi...

An Nhiên vội chạy theo xe anh mà gọi, ánh mắt chỉ hướng về chiếc xe của Tú Anh nên không để ý mà chạy ào ra đường lớn... từ phía sau một chiếc xe thắng kết vang rít lên khiến ai cũng đưa mắt nhìn.

Tú Anh nghe tiếng thắng rít từ phía sau mà nhìn vào gương chiếu hậu, anh tận mắt chứng kiến chiếc xe hất văng An Nhiên đi...

- An Nhiên..... Không... - Tú Anh hét lên... nhưng đã quá muộn.

An Nhiên bị chiếc xe hất văng ra xa... toàn thân nằm trên một vũng máu tươi...

- An Nhiên, tỉnh lại đi em... anh sẽ đưa em đến bệnh viện. - Tú Anh bế An Nhiên trên tay, tâm trạng vô cùng hỗn loạn.. - Anh xin lỗi, đừng bỏ anh...

An Nhiên khẽ mở mắt ra...giọt nước mắt rơi rơi nhìn Tú Anh mà mỉm cười trong đau đớn.

- Cuối... cùng... cũng... đã... đuối... kịp... anh... rồi. - An Nhiên đưa bàn tay đầy máu rung rung mà sờ lên má Tú Anh. - Em... thật... sự... đã.... thay.. đổi... mà. - Cô nói xong, nước mắt rơi xuống, đôi mắt nhìn anh mà đau nhói.

- Anh biết mà... anh biết An Nhiên là phụ nữ tốt nhất mà. - Tú anh ôm cô vào lòng. -Vậy xin em đừng rời bỏ anh, được không?

- Em... xin... lỗi... Tú Anh. - An Nhiên nấc lên trong đau nhói. - Em ... thật... sự... rất... yêu... anh.

- Anh yêu em, anh đã tự lừa dối mình bao nhiêu lâu nay... anh yêu em, rất yêu em. - Tú Anh hoảng loạn, anh có cảm giác sắp mất đi điều gì đó rất quan trọng.

An Nhiên khẽ mỉm cười... đôi mắt cô nhắm lại, bàn tay buông lơi...

- An Nhiên... An Nhiên... đừng rời bỏ anh mà. - Tú Anh hét lên trong đau đớn....

Tại bệnh viện lớn, Hàn Thế Bảo vẫn túc trực tại bệnh viện ngày đêm để chăm sóc cho Kelly. Hôm nay, đã đến ngày các bác sĩ tiến hành hút thai ra ngoài, nhưng Kelly vẫn không có bất kì dấu hiệu nào tỉnh lại... có lẽ ý trời đã định cô và đứa bé trong bụng kia không có duyên làm mẹ con.

Cô đang được cái bác sĩ kiểm tra lại lần cuối để tiến hành hút thai.Hàn Thế Bảo đang từ từ cùng các bác sĩ đẩy Kelly trên giường đẩy tiến đến phòng phẫu thuật.

#####

- Mẹ ơi, mẹ ơi... - Một giọng nói trẻ con vang lên khiến Kelly khẽ mở mắt... đó không phải là giọng của Tiểu Hân.

Kelly nhìn thấy phía trước mà một không gian sáng rực rỡ, mọi thứ rất sáng khiến cô chói mắt phải nhắm mắt lại, đến khi mắt đã quen với ánh sáng thì từ từ hé ra... cô nhìn thấy một thiên thần nhỏ đang bay xung quanh cô... một thiên thần bé nhỏ nhưng vô cùng đáng yêu.

- Mẹ ơi... con là con của mẹ đây. - Thiên thần nhỏ quẩn quít bên cô mà nói.

- Thật sao. - Kelly đưa tay ra cho thiên thần nhỏ bay vào nằm gọn trong tay mình. - Con thật đáng yêu.

- Mẹ ơi, mẹ có thương con không? - Thiên thần nhỏ kia đưa ánh mắt long lanh nhìn cô.

- Tất nhiên rồi, mẹ sẽ luôn yêu thương con.

- Vậy mẹ hãy cứu con... bọn họ sắp bắt con phải rời xa mẹ rồi... con sợ đau lắm mẹ ạ. - Thiên thần khóc nước mắt, từ từ bay ra xa bàn tay Kelly.

- Con đi đâu vậy, con là con của mẹ mà. - Kelly khẽ gọi. - Ai ức hiếp con, ta sẽ không tha cho họ.

- Mẹ... hãy cứu con... cứu con... cứu con... cứu con... - Một giọng nói trẻ con ngây thơ khẽ vang bên tai Kelly... nó cứ vang mãi vang mãi càng lúc càng thê lương.

#####33

Các bác sĩ đưa Kelly vào phòng phẫu thuật, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng... bác sĩ bắt đầu thực hiện giai đoạn hút thai thì bàn tay Kelly khẽ nhúc nhích... nhịp tim tăng lên, nước mắt từ khóe mi rơi ra.

- Bác sĩ, bệnh nhân có dấu hiệu tỉnh lại.

Vị bác sĩ đi đến kiểm tra giác mạc, sau đó lại nói:” Không tỉnh lại được đâu, tiếp tục đi.”

Sau đó vị nữ bác sĩ này tiếp tục đi đến lấy dụng cụ hút thai mà bắt đầu đặt vào người Kelly.

Kelly càng lúc càng nghe tiếng con mình kêu cứu thảm thiết hơn, cô mở mắt ra nhìn thấy vị bác sĩ kia đang bắt đầu đưa chiếc kẹp vào trong váy cô liên tục người dùng tất cả sức mạnh mà đập văng vị bác sĩ ngã ngựa xuống đất mà hét:” Không được giết con tôi.”

Mọi người trong phòng phẫu thuật vừa kinh ngạc vừa buồn cười vì Kelly đã đập ngã vị bác sĩ kia. Cô gái này đúng quả thật tỉnh lại đúng lúc, cô đã cứu được đứa con trong bụng của mình.

Kelly được ra khỏi phòng phẫu thuật trong tình trạng tỉnh táo, những ngày qua cô như ngủ mê và chỉ cần một chút nữa thôi là cô đã mất đi đứa con của mình...

- Kelly em tỉnh rồi sao? - Hàn Thế Bảo nhìn thấy bác sĩ đẩy Kelly ra ngoài, ánh mắt cô đang mở ra.

Kelly nhìn Hàn Thế Bảo không đáp quay đầu đi nơi khác.

- Kelly... là anh đây, anh là Hàn Thế Bảo đây.. - Hàn Thế Bảo nắm lấy tay cô mà nói.

Kelly khẽ rút tay ra khỏi tay anh... sau đó lại hỏi:” Anh là ai vì sao lại dám nắm tay tôi?”

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng bác sĩ viện trưởng, từng lời nói của vị bác sĩ này khiến anh rối bời hơn... cô ấy lại có thể không nhận ra anh sao?

- Hàn tổng, là bị chấn thương vùng đầu quá mạnh nên có lẽ dẫn đến hiện tượng mất đi ký ức tạm thời. - Viện trưởng nói. - Tôi đã cho chụp não lại, hiện tại nó đã lành lặn không còn vấn đề gì... lí do cô ấy bị mất ký ức cũng không thể tìm ra.

- Vậy bao lâu cô ấy sẽ nhớ lại.

- Cái đó cũng chưa xác định, cậu hãy thường xuyên nhắc lại những chuyện trước đây... hy vọng cô ấy sẽ nhớ lại sớm.

Hàn Thế Bảo bước ra khỏi phòng viện trưởng, anh đi đến phòng Kelly... nhìn thấy cô đang đứng trước cửa sổ hai tay khoanh lại nhìn ra ngoài, anh đi tới từ phía sau mà ôm lấy Kelly khẽ nói:” Chúng ta về nhà thôi.”

- Anh là gì của tôi? - Kelly quay lại nhìn Hàn Thế Bảo mà nói.

- Tôi là chồng em. - Hàn Thế Bảo đáp.

- Chúng ta kết hôn lâu chưa. - Kelly lại hỏi.

- Chúng ta đã có một đứa con gái 3 tuổi, tên là Tiểu Hân. - Hàn Thế Bảo đáp. - Chúng ta là một gia đình rất hạnh phúc.

Chiếc xe lái vào biệt thự Hàn gia, Tuấn Anh đã căn dặn kĩ càng mọi người phải gọi Kelly là phu nhân và xem như cô ấy đã từng sống ở nơi này rất lâu rồi... không được phép hé răng về bất cứ chuyện gì. Tiểu Hân

cũng được Hàn Thế Bảo căng dặn phải gọi Kelly là mẹ, con bé cũng rất yêu quý Kelly nên cũng chấp nhận đề nghị của baba mình.

- Đây là nhà của chúng ta? - Kelly nhìn qua biệt thự mà nói.

- Đúng vậy, em đã từng sống tại nơi này cùng tôi và con của chúng ta. - Hàn Thế Bảo đặt tay vào eo Kelly mà nói. - Chúng ta vào nhà thôi, bà xã. - Anh ngọt ngào nói.

Kelly bước theo anh vào bên trong, để yên tay anh ở eo mình... chẳng phải anh ta nói anh ta là chồng cô ư.

Hàn Thế Bảo đưa Kelly vào phòng mình để cô nghỉ ngơi vì vết thương trên đầu cô vẫn chưa lành hẳn, Kelly nhìn qua phòng Hàn Thế Bảo lại quay sang hỏi:” Đây là phòng ai?”

- Phòng của chúng ta. - Hàn Thế Bảo đáp đưa tay ôm lấy Kelly mà nói. - Chúng ta đã tạo ra Tiểu Hân và đứa bé trong bụng em trên chiếc giường kia.

Hàn Thế Bảo đưa môi mình hôn vào môi cô... nụ hôn của anh nhẹ nhàng quyến luyến đầy đam mê... Kelly khẽ lùi về sau một bước, đôi môi cô rời khỏi môi anh mà khẽ cúi đầu nói.

- Tôi thật sự không nhớ anh là ai... vậy nên từ nay đến khi tôi nhớ ra anh là chồng tôi... tôi muốn ngủ một mình. - Kelly nói.

- Anh sẽ làm tất cả những gì em muốn. - Hàn Thế Bảo cương chiều nói.- Anh sẽ ngủ ở phòng khác... em nghỉ ngơi đi.

Đợi Hàn Thế Bảo bước ra ngoài... Kelly nhìn quanh căn phòng... từ từ bước đến bàn làm việc của anh sau đó nhìn vào tấm hình ba người được lồng vào khung đặt trên bàn mà khẽ nhếch cười nói:” Trình độ ghép ảnh cũng không đến nỗi nào.”

Hàn Thế Bảo bước ra ngoài thì nhìn thấy nét mặt của Tuấn Anh khá nghiêm trọng.

- Hàn tổng, An Nhiên... cô ta mất rồi. - Tuấn Anh nói.

Hàn Thế Bảo kinh ngạc.

- Khi nào, vì sao lại đột ngột như vậy?

- Sáng nay, cô ấy bị tai nạn giao thông. - Tuấn Anh khẽ đáp.

- Tú Anh... cậu ta có sao không?

- Hiện tại, Tú Anh rất suy sụp... Tú Anh luôn tự trách bản thân rằng chính cậu ta gây ra cái chết cho An Nhiên... - Tuấn Anh khá lo lắng. - Tôi sợ cú sock này sẽ khiến Tú Anh ngã quỵ mất.

106. Chương 90.2

Hạ Tuyết nhận được tin An Nhiên bị tai nạn giao thông thì vô cùng hốt hoảng, không phải chị ấy hiện tại đang đi lưu diễn sao... Cô nhanh chóng chạy đến bệnh viện nơi mà An Nhiên đang được cấp cứu do quản lý của An Nhiên gửi cho Hạ Tuyết. Hạ Tuyết cố gắng tìm cách liên lạc với Tú Anh nhưng không được, cô cảm thấy vô cùng bất an... vì người quản lý nói rằng tình trạng của An Nhiên rất tệ.

Khi Hạ Tuyết đến bệnh viện thì đã nhìn thấy Tú Anh trên người đầy máu đang ngồi thất thần trước cửa phòng cấp cứu... trên gương mặt Tú Anh không còn một chút sinh lực như thể người mất hồn.

- Tú Anh, có chuyện gì đã xảy ra... vì sao trên người anh toàn máu vậy? - Hạ Tuyết lo lắng. - Anh bị thương ở đâu sao?

- Không, đó là máu của An Nhiên.. - Tú Anh khẽ đáp. - Tôi đã hại cô ấy rồi, chính tôi đã khiến cô ấy bị xe đâm phải.

Nhìn thấy Tú Anh mất bình tĩnh như vậy, Hạ Tuyết khẽ nắm lấy bàn tay Tú Anh mà nói:” Anh đừng tự trách mình nữa... hãy cầu mong cho chị ấy không sao?”

- An Nhiên... làm ơn... làm ơn đừng bỏ anh. - Tú Anh nhìn vào hướng cửa phòng cấp cứu mà nói.

Hạ Tuyết ngồi xuống bên cạnh Tú Anh, cô cũng hướng mắt nhìn về phía cánh cửa phòng cấp cứu kia mà cầu nguyện rằng ông trời đừng cướp đi sinh mạng của người chị này.

Đèn phòng cấp cứu đổi màu, từ bên trong bác sĩ bước ra ngoài... gương mặt vị bác sĩ này đầy nét buồn bã.

- Cô ấy... cô ấy không sao phải không bác sĩ. - Tú Anh nhanh chóng tiến tới phía bác sĩ mà hỏi.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức... cô ấy đã trút hơi thở cuối cùng. - Vị bác sĩ lắc đầu nói. - Người nhà hãy vào nhìn mặt cô ấy lần cuối trước khi chúng tôi làm thủ tục.

Hạ Tuyết và Tú Anh đều như chết lặng... Tú Anh chạy vào bên trong nhìn gương mặt xanh xao của An Nhiên đang nằm trên giường bệnh... Hạ Tuyết khóc không ngừng mà đi tới bên cạnh An Nhiên...

Hạ Tuyết quỳ xuống dưới giường bệnh mà nắm lấy tay An Nhiên khóc lớn... nỗi đau này to lớn biết nhường nào.

- Không... em không được chết đi... em phải tỉnh lại, An Nhiên... chúng em hãy tỉnh lại đi, mở mắt ra nhìn anh đi... An Nhiên. - Tú Anh hét lên ôm lấy An Nhiên... nước mắt anh rơi xuống chạm vào gương mặt tái nhợt kia.

- Chị ơi... chị đừng chết mà, đừng bỏ em mà. - Hạ Tuyết khóc lớn, vì sao người tốt như chị An Nhiên của cô lại ra đi sớm như vậy.

Điện thoại của Hạ Tuyết reo lên, là Tuấn Anh gọi cho cô vì anh nghe tin An Nhiên xảy ra chuyện.

- Chị... ấy... đã... mất... rồi... - Hạ Tuyết nấc lên từng tiếng.

- Tú Anh có ở đó không? - Tuấn Anh lo lắng hỏi.

- Anh ấy... rất đau lòng... và luôn tự cho rằng vì anh ấy mà chị ấy mới bị tai nạn. - Hạ Tuyết khẽ đáp trong tiếng nấc không dứt.

- Cô ấy thật đáng thương. - Tuấn Anh khẽ đáp. - Tôi sẽ lo hậu sự.

Hạ Tuyết tắt điện thoại bước vào trong phòng cấp cứu thì nhìn thấy Tú Anh đang đặt hai tay mình trên vai An Nhiên mà khẽ gào lên: "Em dậy đi, đừng ngủ nữa mà... hãy mở mắt ra nhìn anh đi... anh là Hà Tú Anh... là bạn trai của em đây." Tú Anh vừa nói vừa lay mạnh hai vai của An Nhiên... toàn thân An Nhiên lắc lư theo từng nhịp lay của bàn tay Tú Anh.

- Anh yêu em mà... em cũng nói rằng em yêu anh mà, làm ơn hãy tỉnh lại với anh đi... đừng ngủ nữa, đừng nhắm mắt không nhìn anh như vậy... anh xin lỗi An Nhiên, anh rõ ràng biết em đã thay đổi vì anh nhưng lại hiểu nhầm em để em phải đau lòng như vậy... Anh yêu em, thật sự yêu em. - Tú Anh ôm An Nhiên vào lòng, sau đó nhìn vào bờ môi cô... sau đó đặt môi anh vào bờ môi đã tái đi của cô mà hôn...

Hạ Tuyết đứng cách đó không xa nhìn Tú Anh mà đau lòng khôn xiết... nước mắt Hạ Tuyết rơi xuống... cô xem An Nhiên như chị em thân thuộc của mình, nay nhìn An Nhiên bất động trước mặt mà không thể làm gì, cô cảm thấy cuộc đời thật ngắn ngủi...

- Tú Anh, chị ấy chết rồi... đừng làm vậy nữa. - Hạ Tuyết nhìn thấy Tú Anh cứ lay An Nhiên mãi không chịu dừng, cô xót xa chạy lại kéo An Nhiên về phía mình mà ôm lấy.

- Không, cô ấy chưa chết... cô ấy chỉ đang mãi ngủ thôi, tôi phải gọi cô ấy dậy. - Tú Anh đau lòng nói.

Hạ Tuyết khóc ngất đặt An Nhiên nằm xuống giường, nhìn An Nhiên cô đau lòng đến nghẹn ngào. Hạ Tuyết nắm lấy tay An Nhiên, tựa đầu vào ngực cô mà khóc...

Hạ Tuyết bỗng giật mình, là cô nghe nhịp tim của An Nhiên vẫn đang đập thì phải... sau đó cô hướng mắt về phía Tú Anh mà nói: "Tú Anh, tìm chị An Nhiên còn đập... anh thử nghe xem... hay là do tôi tưởng tượng." - Hạ Tuyết sợ mình vì quá đau thương mà tưởng tượng.

Tú Anh nhanh chóng đặt tai mình vào ngực An Nhiên, quả nhiên tim cô vẫn còn đang đập...

- Bác sĩ... bác sĩ.. - Tú Anh chạy ra ngoài hét lên.

Các bác sĩ nhanh chóng mời Tú Anh và Hạ Tuyết ra ngoài để tiến hành kiểm tra. Rõ ràng khi này cô gái này đã ngừng thở... đồng hồ điện tim cũng là một đường thẳng vậy mà hiện tại tim cô ta đã đập lại... máy trợ oxy gắn vào miệng khiến hơi thở được lấy lại... điều này khiến mọi người vô cùng thắc mắc.

- Bác sĩ, cô ấy có phải đã sống lại phải không... đã không sao nữa. - Tú Anh nhanh chóng chạy đến khi các bác sĩ quay ra ngoài,

- Cậu bình tĩnh nghe tôi nói. Bệnh nhân trước đó đã ngừng thở nên lượng oxy lên não đã bị ngắt... tim cô ấy đập lại và hơi thở vẫn còn nhưng não bộ đã chết... - Vị bác sĩ nói tiếp. - Bệnh nhân sẽ phải sống một cuộc sống thực vật nếu gia đình muốn tiếp tục mong đợi một phép màu nào đó... còn không, chúng ta hãy để cô ấy ra đi thanh thản.

Bác sĩ nói xong thì lắc đầu bỏ đi, người chết thì thương tiếc rồi cũng mau quên đi... nhưng người sống nằm đó chỉ khiến mọi người nhìn vào thêm đau lòng.

Tú Anh nắm bàn tay An Nhiên đang nằm trên giường bệnh... đôi môi khẽ mỉm cười mà nói:” Chỉ cần có 1% hy vọng, anh vẫn sẽ đợi em... An Nhiên. Chỉ cần anh và em vẫn cùng nhau hít thở dưới một bầu trời, anh vẫn sẽ mãi mãi chờ đợi em quay về.”

1 tháng sau...

- Hàn tổng, Hàn Liên Chi thông báo rằng Hàn phu nhân đang chuẩn bị về nước, cô ta đã thuyết phục được bà ta. - Tuấn Anh bước vào phòng của Hàn Thế Bảo tại biệt thự Hàn gia mà nói.

- Được rồi, cậu hãy lên kế hoạch như chúng ta đã định sẵn. - Hàn Thế Bảo nói. - Bà ta có lẽ vẫn chưa biết Kelly đang ở đây... trong những ngày sắp tới hãy tăng cường người bí mật bảo vệ nơi này.

- Vâng.

- Tú Anh, cậu ấy sao rồi.. đã bình tĩnh lại chưa. - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Cậu ấy vẫn ở trong bệnh viện hằng ngày. - Tuấn Anh khẽ đáp. - Tôi có nói thế nào cũng không chịu quay lại The Win, cậu ấy nói rằng muốn bù đắp cho khoảng thời gian trước đây lạnh nhạt với An Nhiên.

- Như vậy cũng tốt... hãy để cậu ấy làm những gì cậu ấy muốn. - Hàn Thế Bảo khẽ đáp. - Còn hơn là muốn làm nhưng không thể làm.

Tuấn Anh hiểu được thâm ý của Hàn Thế Bảo, chính là đang nói về Kelly... chính là muốn bên cạnh chăm sóc cho Kelly nhưng đều bị cô ấy xem như xa lạ. Cả ngày Kelly chỉ ở bên cạnh Tiểu Hân không hề nhìn qua Hàn Thế Bảo một lần. Hàn Thế Bảo cũng chiều lòng Kelly mà không muốn làm cô phật lòng.

Tuấn Anh rời khỏi phòng của Hàn Thế Bảo, hiện tại phòng chính của anh đã nhường lại cho Kelly mà phải dọn ra phòng khác. Hằng ngày chỉ nhìn Kelly ở nhà, cô chỉ mở miệng với một mình Tiểu Hân... ngoài ra không nói ra một lời nào.

Kelly đứng ở bên ngoài nghe hết câu chuyện của Hàn Thế Bảo và Tuấn Anh... một tháng qua cô đóng giả như người mất trí, càng nói ra nhiều càng dễ bị lộ diện thế nên cô quyết định giữ im lặng và tránh xa người đàn ông đầy mê lực kia. Họ nói rằng Hàn phu nhân sắp quay lại nơi này, cô phải tìm cách gặp bà ta... cô phải ép bà ta nói ra sự thật, cái điều mà cô tin chắc Hàn Thế Bảo không muốn nói ra với cô.

Lí do mà Kelly giả vờ mất trí nhớ chính là muốn đánh lạc hướng Hàn Thế Bảo không để mắt tới cô nữa, muốn tìm ra sự thật đằng sau bí ẩn kia. Cô nép phía sau cánh cửa, đợi Tuấn Anh đi khuất mới lui bước đi...

Cô quay về phòng của Hàn Thế Bảo... cô đã lục lọi khắp căn phòng này nhưng vẫn không tìm ra bất cứ thứ gì quan trọng. Kelly nhìn xung quanh căn phòng, suy nghĩ đôi chút nếu cô là chủ nhân căn phòng này, muốn cất giấu thứ gì đó bí mật sẽ cất giấu nơi nào.

Cất ngang suy nghĩ của cô, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên... Hàn Thế Bảo đang ngậm ngùi trong lòng, hiện tại khi muốn vào phòng mình anh lại phải gõ cửa...

- Anh tìm tôi? - Kelly mở cửa nhìn Hàn Thế Bảo.

- Anh cần lấy một sổ thứ trong phòng, anh có thể vào không?

- Tất nhiên rồi. - Kelly lùi bước một để Hàn Thế Bảo bước vào. - Anh vào đi.

Hàn Thế Bảo bước vào căn phòng quen thuộc của mình, hiện tại anh lại cảm thấy ngỡ ngàng như bước vào một căn phòng xa lạ... Hàn Thế Bảo nhanh chóng mang USB đến máy tính mà sao chép tài liệu trong máy tính ra USB.

- Xong rồi, tôi lấy một số tài liệu quan trọng. - Hàn Thế Bảo đứng lên nói. - Kelly, em ngủ một mình có sợ không?

- Không, tôi cảm thấy rất thoải mái. - Kelly đáp.

- Vậy sao, trước kia em rất sợ ngủ một mình... lúc nào cũng đòi anh ngủ cùng... - Hàn Thế Bảo nhìn vào mắt cô mà nói.

Kelly khẽ nhếch cười... cái tên đại biến thái này lại muốn giở trò với cô nên mới bịa chuyện ư... cô là ai... lại sợ ngủ một mình...

- Vậy sao? - Kelly vờ đáp.

Hàn Thế Bảo gật đầu... sau đó ôm cô vào lòng... đôi môi hôn lên mái tóc cô mà nói: "Anh nhớ em, Kelly..."

107. Chương 91

Kelly ngửi được mùi hương nam tính trên bờ ngực săn chắc của anh, cô biết nếu như không chủ động đẩy anh ra thì chính cô cũng sẽ bị anh cuốn vào sự say mê này. Anh vòng dài tay dài của mình mà ôm qua lưng cô, cảm giác được anh ôm vào lòng thật sự ấm áp... chỉ là cô hiện tại không thể là không thể đón nhận anh.

- Thế Bảo, buông tôi ra. - Kelly không đẩy anh ra, dùng lời nói đầy uy quyền.

Hàn Thế Bảo buông cô ra, hai bàn tay đặt lên vai cô... ánh mắt đầy tình ý nhìn sâu thẳm vào đôi mắt cô. Kelly đưa mắt mình nhìn vào mắt anh, cô lại bị cuốn hút bởi anh... Hàn Thế Bảo từ từ đặt nụ hôn xuống bờ môi đầy khiêu khích của Kelly... Bờ môi ngọt ngào của anh như hút hồn cô, anh nhẹ nhàng quyến luyến lướt trên bờ môi cô như muốn hút hết sinh lực bên trong... Kelly không còn có thể khống chế bản thân mà đáp trả nụ hôn kia.

Bàn tay Hàn Thế Bảo từ bờ vai bé nhỏ kia làm mơn trớn phía dưới, đến khi bàn tay kia từ từ kéo chiếc khóa của chiếc váy trên người Kelly thì cô mới giật mình... nhưng điều đó lại bị nụ hôn của anh càng cuồng nhiệt hơn mà làm điên đảo... cô không còn nhớ chính mình là ai, chỉ biết say mê với nụ hôn từ bờ môi anh...

Chiếc váy rơi xuống đất... Hàn Thế Bảo nhắc bổng cô lên từ từ đi lại chiếc giường lớn mà nhẹ nhàng đặt cô xuống... Bờ môi anh từ từ hôn lên bờ môi cô, anh thổi từng hơi khẽ vào tai cô khiến Kelly khẽ rùng mình... hiện tại sự kích tình của anh đối với cô là tột độ... bàn tay cô đưa ôm lấy đầu anh....

Anh từ từ hôn lên cổ cô rồi tiến xuống phía dưới chạm phải núm hồng trên người cô... tiếng rên khe khẽ của cô càng khiến anh bị kích thích... bàn tay anh đưa xuống phía thân dưới mà kéo chiếc quần bé nhỏ còn sót lại trên người cô mà kéo xuống... anh dùng bàn tay đùa nghịch càng khiến dục vọng trong cô tăng lên... Bờ môi cô ửng đỏ, đôi môi như khao khát men tình...

- Kelly, anh yêu em... - Hàn Thế Bảo đưa đôi môi lên tai Kelly khẽ thở thê... - Em xem... dù đầu em không nhớ anh... nhưng cơ thể em đang rất nhớ anh...

Cô xấu hổ đến mức không biết đáp trả lời của anh thế nào, bản thân cô chính là không thể nào không bị kích thích bởi anh... hiện tại là cô không muốn rời khỏi anh... muốn được anh cưng chiều.

Anh từ từ tiến sâu vào cô mà không ngừng di chuyển... anh như mất hết lý trí khi ở bên cạnh cô, là không thể dứt được khi ân ái cùng cô...

- Thế Bảo... không... buông em ra... con chúng ta.. - Kelly hét lên, cô là đang mang thai... làm sao có thể để anh động chạm.

- Anh hứa... anh sẽ nhẹ nhàng... - Hàn Thế Bảo không thể ngừng lại... hai tay nắm lấy hai tay cô, bờ môi mình lại hôn lên môi cô.. - Anh không thể kiềm chế khi ở cạnh em... Kelly..

Kelly nhắm mắt lại... từ từ đón nhận sự nhẹ nhàng từ anh...Lý trí cô không cho phép nhưng trái tim và dục vọng đã đánh thắng bản thân, cô không thể ngừng lại... và càng không muốn anh ngừng lại...

Tại bệnh viện phụ sản, vị bác sĩ khó tính nhìn hai người trẻ tuổi này mà chau mày lại... sau đó nhìn Kelly mà lên tiếng.

- Có dấu hiệu động thai, nhưng không nguy hiểm lắm... chỉ cần không hoạt động mạnh, không di chuyển nhanh... và nhất quyết không được quan hệ sẽ ổn. - Sau đó đưa mắt nhìn Hàn Thế Bảo. - Cậu nghe rõ chưa.

Kelly hơi đỏ mặt... đêm qua sau khi hai người triền miên ân ái xong thì cô cảm thấy bụng mình hơi đau liên bảo Hàn Thế Bảo mang đến bệnh viện kiểm tra... không ngờ vì hành động tối đêm qua đã ảnh hưởng đến đứa bé.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ... tôi sẽ cẩn thận. - Kelly khẽ đáp.

- Ít nhất trong bốn tháng đầu nhé chàng trai... nhưng mà nếu có thể thì cả 9 tháng sẽ tốt hơn.- Vị bác sĩ kia nhìn Hàn Thế Bảo mà nói.

Hàn Thế Bảo không đáp kéo tay Kelly bỏ đi, Kelly nhìn sang gương mặt của Hàn Thế Bảo không có một chút biểu cảm đang nắm lấy tay cô mà bước đi. Đi đến cầu thang đi xuống, anh nhắc bồng cô lên bế cô đi xuống cầu thang khiến nhiều người chú ý bật cười... Kelly xấu hổ nép vào ngực anh khẽ nói:” Buông tôi ra đi, mọi người đang nhìn chúng ta.”

Mặc dù nói vậy nhưng khi được anh bế trên tay như vậy cô lại cảm thấy có chút đáng yêu, từ góc này cô có thể ngắm nhìn gương mặt của anh từ góc này... Hàn Thế Bảo từ từ bế cô vào trong xe...đặt móng cô lên trên đùi mình hai tay vẫn ôm lấy cô.

- Để tôi xuống ghế được rồi... không cần như vậy đâu? - Kelly khẽ nói.

- Từ nay, em không được phép đi cầu thang, không được chạy nhảy, không được tự ý rời khỏi Hàn gia... nếu cần ra ngoài hãy nói với tôi.

Kelly khẽ cúi mặt mỉm cười... anh ta đang tỏ ra uy quyền của người chồng hay sao, cô đưa mắt nhìn lên gương mặt anh, lại không tìm thấy được sự quyến rũ mà đưa bàn tay mình sờ lên bờ môi anh...

- Em phải biết tự kiềm chế bản thân chứ. - Hàn Thế Bảo nhìn sang cô mà nói.

- Anh phải nói lại mình đi. - Kelly buông tay ra khỏi môi anh.

Hàn Thế Bảo khẽ nhìn Tuấn Anh đang lái xe phía trước sau đó khẽ mỉm cười, đưa miệng mình vào tai cô khẽ nói:” Tôi đã nói tôi không thể kiềm chế bởi em mà, vệt nhỏ xấu xí.”

Tập đoàn tài chính The Win.

Dự án lớn lần này của The Win, Ress và E.L thành công vang dội và mang lại lợi nhuận cho cả ba công ty. Họ muốn cùng nhau bắt đầu phát triển và đưa sang Mỹ mặt hàng này. E.L muốn mời đại diện The Win và Ress sang Mỹ để cùng họ thực hiện một kế hoạch khác sẽ được phát triển tại Mỹ. Đây là cơ hội lớn của The Win và Ress, vì E.L đã có sẵn tiếng tăm ở thị trường nước ngoài... điều đó sẽ dễ dàng hơn cho sự đầu tư sau này .

- Win, con sẽ đi chứ. - Hàn Thế Bảo ngồi trong văn phòng, anh đưa mắt nhìn Win mà nói.

Win thật ra là không muốn bỏ đi trong thời gian này, việc giữa anh và Hạ Tuyết vẫn chưa được giải quyết... anh sợ nếu anh bỏ đi càng khiến Hạ Tuyết hiểu nhầm và anh sẽ mất cô ấy mãi mãi.

Hàn Thế Bảo dường như hiểu được tâm tư của Win, nhưng anh muốn Win phải tự mình đưa ra quyết định rạch ròi... giữ tình cảm và công việc phải có sự sắp xếp hợp lý.

- Dự án lần này chỉ có một mình con có thể đảm trách mà đại diện The Win sang Mỹ cùng Ressa. Nếu như con quyết định ở lại, The Win sẽ rút khỏi dự án và mọi nỗ lực của con từ trước tới nay đều đổ bỏ. - Hàn Thế Bảo nghiêm nghị nói. - Ta không ép con, chỉ là muốn con phải suy nghĩ thật kỹ càng.

Win đưa mắt nhìn Hàn Thế Bảo, sau đó khẽ gật đầu: "Con sẽ đi."

- Tốt. - Hàn Thế Bảo có chút hài lòng. - Con nhất định phải trở thành một người lãnh đạo xuất sắc... như vậy The Win này ta mới an tâm giao cho con."

- Giao The Win cho con ư... không phải con không phải là người thừa kế của Hàn gia sao?

- Ai nói cho con điều đó. - Hàn Thế Bảo nhíu mày lại.

- Đó là vài năm trước... con đã nghe được cuộc nói chuyện giữa ba và chú Tuấn Anh... lúc đó con đã rất tức giận vì nghĩ ba không thương mình... nhưng sau này con lại nghĩ khác, cái gì tự tay con tạo nên mới có giá trị. - Win đáp.

- Suy nghĩ đó của con rất tốt... nhưng The Win này, là của con... vì vậy con nhất định phải bảo vệ nó.

- Vâng, con nhất định sẽ cố gắng.

Hạ Tuyết cầm trên tay tờ báo nhìn thấy hình ảnh của Win, Trúc Chi và Henry đang cùng nhau cụng ly mỉm cười, thông tin Win và Trúc Chi sẽ cùng nhau sang Mỹ mà tiếp tục làm dự án mới được in rõ ràng trên tờ báo mới. Trong bài phỏng vấn Trúc Chi lại nói có tình cảm với Win và hy vọng chuyến đi này sẽ giúp bọn họ tiến xa hơn... điều đó càng khiến Hạ Tuyết buồn bã hơn.

Có quá nhiều việc đang xảy ra, cô và Win cũng đã tránh mặt nhau một thời gian và báo chí cũng đã đánh tiếng việc hai người đã chia tay... lần này Win và Trúc Chi cùng nhau đi như vậy thì có lẽ mọi việc đã quá rõ ràng.

Hạ Tuyết mệt mỏi đóng lại tờ báo trên bàn, cô xách túi mà bước ra khỏi nhà... nơi này hiện tại chỉ còn một mình cô sống... Hạ Tuyết cảm thấy thật sự cô đơn và rất nhớ An Nhiên. Cô thường xuyên đến thăm An Nhiên, nhìn thấy Tú Anh lúc nào cũng ở bên cạnh chị ấy mà cô cảm thấy xót xa... hy vọng một ngày nào đó chị An Nhiên sẽ tỉnh lại và hai người ấy sẽ có một kết thúc tốt đẹp.

Hạ Tuyết lái xe đến trung tâm mua sắm, cô phải đi chọn một chiếc váy cho buổi sự kiện mà cô vừa đồng ý tham gia. Nhớ lại những lần trước, đều là An Nhiên đi cùng và lựa chọn giúp cô... hiện tại chỉ có một mình cô đơn bước.

Hạ Tuyết bước vào bên trong trung tâm mua sắm cô đến một shop thời trang quen thuộc mà An Nhiên thường lui tới để chọn trang phục. Những nhân viên ở đây nhìn thấy liền nhận ra Hạ Tuyết mà chào hỏi, sau đó là hỏi thăm tình hình sức khỏe của An Nhiên. Hạ Tuyết mỉm cười đáp lời sau đó đi một vòng mà chọn trang phục... cô nhìn thấy một bộ váy khá nổi bật đang được mặc trên người manocanh liền đưa tay chỉ về nó mà nói.

- Tôi muốn thử bộ váy đó. - Hạ Tuyết vừa nói thì một giọng nói khác cũng hướng về chiếc váy mà nói.

Sau đó bốn mắt nhìn nhau liền nhận ra nhau, đó chính là Trúc Chi cũng đang đi tới phía bộ váy nhưng ánh mắt đang hướng về phía Hạ Tuyết.

- Mang nó vào cho tôi thử. - Trúc Chi nói lớn.

Cô nhân viên kia đưa ánh mắt ái ngại nhìn Hạ Tuyết, Hạ Tuyết cũng không muốn tranh giành với Trúc Chi khẽ cười mà nói: "Tôi không chọn nó nữa, để cô ấy thử vậy."

Trúc Chi đi ngang qua Hạ Tuyết nhếch môi cười nói nhỏ: "Cô biết thân biết phận là tốt, đừng nghĩ sẽ tranh giành lại tôi bất cứ thứ gì, kể cả Win."

- Tôi không tranh giành vì tôi tôn trọng quyết định của Win. - Hạ Tuyết khẽ đáp. - Và Win là một người có suy nghĩ, không phải đồ vật mà tôi có thể tranh giành.

- Dù cô có nói gì, mãi mãi cũng chỉ là kẻ thua cuộc. - Trúc Chi cười lớn. - Xa mặt cách lòng, Win cũng đã từng hôn tôi... nghĩa là anh ấy cũng có tình cảm với tôi. Tôi chắc chắn sẽ khiến Win yêu tôi.

Hạ Tuyết đưa mắt nhìn về Trúc Chi không nói gì, sau đó quay đi... ánh mắt trở nên buồn bã.

- Hạ Tuyết, cô ta là người thứ ba xen vào tình cảm của em và Win thiếu gia phải không, báo chí dạo này đang rất sốt với tin tức ấy. - Chị quản lý bước đến hỏi han.

- Không có chuyện đó đâu, báo chí họ toàn đặt điều thôi. - Hạ Tuyết lắc đầu.

- Vậy vì sao dạo này không thấy em xuất hiện cùng Win... cậu ấy lại sắp đi Mỹ cùng cô ta. - Chị quản lý lại nói. - Không phải chị nói xấu bạn trai em, nhưng cô ta giống như hồ ly vậy... em phải cẩn thận với bạn trai mình.

- Cảm ơn chị. - Hạ Tuyết mỉm cười nói. - Khi khác em sẽ ủng hộ chị, em đi trước.

Hạ Tuyết rời đi khỏi shop thời trang kia vì cô không muốn đụng mặt Trúc Chi nữa, nhìn thấy Trúc Chi cô lại nhớ đến cảnh Win và cô ta đang hôn nhau tại nhà anh... Hạ Tuyết lái xe trên đường mà cứ mãi suy nghĩ... cuối cùng lại lái xe đến nhà Win khi nào không biết.

Cô phân vân đôi chút rồi cuối cùng cũng chọn cách bấm chuông cửa... nếu như là trước kia thì cô sẽ tự mình mở cửa đi vào, nhưng hiện tại quan hệ giữa cô và anh không cho phép cô làm điều đó. Cánh cửa mở ra, Win nhìn Hạ Tuyết ra vẻ ngạc nhiên.

- Hạ Tuyết. - Win nhìn cô bất ngờ. - Em có chìa khóa mà, vì sao phải bấm chuông.

- Em... em mang chìa khóa đến trả anh. - Hạ Tuyết chỉ vừa mới nghĩ ra lí do đến gặp Win... thật ra là cô muốn nhìn thấy anh.

Win nhìn chiếc chìa khóa bé nhỏ nằm gọn trong tay Hạ Tuyết đang đưa về phía mình, cô chọn cách trả chiếc chìa khóa này lại cho anh... chẳng khác nào như cô chính thức muốn nói lời chia tay anh sao? Win đưa tay mình ra đón lấy chiếc chìa khóa nhưng lại nắm trọn bàn tay Hạ Tuyết kéo cô về phía mình mà ôm vào trong lòng.

- Hạ Tuyết, em đừng như vậy... anh thật sự không có gì với cô ta cả, anh thật sự chỉ yêu một mình em mà thôi. - Win ôm lấy cô... như thể sắp mất đi cô.

- Thật ra, em mang chìa khóa đến trả cho anh là vì... - Hạ Tuyết khẽ mỉm cười ngược nhìn Win. - Em muốn sống cùng anh trong một căn nhà khác... một căn nhà chỉ có hai chúng ta không vướng bận hình bóng của bất kì ai.

- Em đã tha thứ cho anh rồi ư. - Win ôm cô vào lòng mà nói.

- Chưa đâu, em sẽ phạt anh...

- Em muốn phạt điều gì cũng được, miễn là em chịu bỏ qua cho anh. - Win vui mừng đáp.

- Em muốn cùng anh đi Mỹ. - Hạ Tuyết nói tiếp. - Em sẽ đi khắp nơi để tham quan... sẽ không làm phiền anh làm việc.

- Tất nhiên là được rồi. - Win gật đầu đồng ý.

Tại sân bay, Trúc Chi ngạc nhiên nhìn Win và Hạ Tuyết tay trong tay đang tiến về hướng cô và Henry đang đứng đợi... nhìn bọn họ cò vẻ đang rất hạnh phúc mà trong lòng vô cùng tức giận... bọn họ đã làm hòa với nhau nhanh vậy sao?

- Ôi, đây là bạn gái cậu sao Win. - Henry bất ngờ nói. - Cô ấy thật sự rất xinh đẹp.

- Cảm ơn anh. - Hạ Tuyết khẽ ngượng ngùng cười đáp.

- Chúng ta vào trong thôi, đến giờ rồi. - Win nhìn đồng hồ trên tay... sau đó nắm lấy tay Hạ Tuyết, hai người hạnh phúc bước đi cùng nhau...

Win vừa rời khỏi Việt Nam thì bên trong sân bay, Hàn phu nhân và Hàn Liên Chi cùng nhau bước ra ngoài... sau đó tiến về chiếc xe hơi màu đen đậu sẵn bên ngoài mà đưa họ về khách sạn Ciz...

- Con chắc là Kelly đã quay về chứ. - Hàn phu nhân nghi ngờ nhìn về phía Hàn Liên Chi.
- Con chắc chắn mà. - Hàn Liên Chi khẽ gật đầu.
- Lần này quay về, bịt hết mọi thông tin lại đi... đừng để Hàn thế Bảo biết chúng ta quay về. - Hàn phu nhân ra lệnh. - Nó ở ngoài sáng, chúng ta trong tối... sẽ dễ dàng hành động hơn.
- Vâng, thưa mẹ. - Hàn Liên Chi khẽ gật đầu mà đáp.

108. Chương 92.1: Hù Dọa

Biệt thự Hàn gia, Kelly nhìn thấy Tuấn Anh vội vàng đi vào bên trong thì nép mình vào góc tường, Tuấn Anh không nhìn thấy cô mà đi về hướng phòng của Hàn Thế Bảo... Kelly nhẹ bước đi theo.

- Hàn tổng, Hàn Liên Chi thông báo cô ta và Hàn phu nhân đã quay về, hiện tại đang trên đường đến khách sạn Ciz. - Tuấn Anh bước vào bên trong phòng làm việc của Hàn Thế Bảo mà nói.

Hàn Thế Bảo đóng chiếc laptop trên bàn làm việc lại, hướng mắt nhìn về phía Tuấn Anh khẽ nhếch môi cười:” Vậy chúng ta bắt đầu thực hiện kế hoạch của Triệu tiểu thư kia.”

- Anh tin tưởng vào kế hoạch đó ư?

Hàn Thế Bảo hơi lắc đầu, từng ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn là đáp:” Đó cũng là một kế sách hay... tuy nhiên chúng ta sẽ có một kế hoạch khác, một kế hoạch mà Hàn Liên Chi không hay không biết.”

Lúc này Tuấn Anh mới ngẫm ra trong đầu của Hàn tổng đúng là anh không thể sánh bằng... thì ra là anh ấy vờ như hợp tác với Hàn Liên Chi nhưng thật ra chính là đặt cô ta vào cái bẫy mà anh đang đặt sẵn.

- Hàn tổng, tôi sẵn sàng chờ lệnh anh.
- Đừng vội. - Hàn Thế Bảo nhếch môi. - Trước tiên cứ thực hiện như kế hoạch chúng ta đã bàn bạc với Hàn Liên Chi... nhưng phải có chút thay đổi.”

Tuấn Anh gật đầu sau đó rời bước ra khỏi Hàn gia, đến Triệu gia tìm Hải Yến. Anh và cô thật ra chính là vợ chồng trên mặt luật pháp nhưng vì Hải Yến muốn cha mình thật sự chúc phúc nên anh và cô đã chọn cách để cô quay về Triệu gia mà từ từ thuyết phục cha mình... cha cô chỉ có một mình cô là con gái, không thể bỏ rơi ông ấy như vậy... điều đó Tuấn Anh hoàn toàn đồng ý với cô. Thời gian trôi qua đã khá lâu, Triệu tổng kia vẫn khẳng khái nhất quyết không đồng ý, mặc dù không thể ngăn cấm nhưng nhất định nói rằng sẽ không có mặt và từ Hải Yến nếu cô nhất định đi theo Hà Tuấn Anh... vì vậy hiện tại Tuấn Anh vẫn chưa thể chính thức mang Hải Yến về Hà gia.

- Hải Yến, em đang ở đâu vậy? - Tuấn Anh gọi hỏi.
- Em đang đi học? - Hải Yến đáp.
- Học? - Tuấn Anh hơi bất ngờ, chẳng phải cô ấy đã học xong rồi ư.
- Em đi học nấu ăn... - Hải Yến vội nói.- Em đang rất bận, có việc gì không ạ.
- Tuấn Anh khẽ giật mình, cái cô tiểu thư này cũng có sở thích đi học nấu ăn ư... đúng là không thể hiểu nổi trong đầu Hải Yến đang nghĩ gì.
- À... là kế hoạch ở Hàn Quốc em từng nói, chúng ta chuẩn bị hành động.
- Tưởng gì. - Hải Yến khúc khích cười như đang đùa. - Em đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần con mồi xuất hiện...em sẽ khiến bà ta sợ chết khiếp luôn.
- Đây là việc quan trọng, em không nên xem nó là trò đùa.
- Dạ... vâng... thưa Hà phó tổng ạ, anh cứ như ông cụ non ấy, em biết mình phải làm gì mà. - Hải Yến nói tiếp. - Thật ra việc này Hàn tổng đã nói cho em rồi, những gì em cần nói cũng đã thuộc rồi... em sẽ làm tốt, anh phải tin tưởng vợ anh chứ.
- Em đang ở đâu, anh sẽ đến đón. - Tuấn Anh khẽ cười nhẹ.

- Em ở trung tâm văn hóa thành phố. - Hải Yến vui mừng nói tiếp. - Anh đến đây, em có quà cho anh đây.

Tuấn Anh cúp máy chạy đến trung tâm văn hóa thành phố để đón cô vợ trẻ con của mình, không biết lại bày trò gì nữa... đúng là quần không nổi việc của cô. Chiếc xe chạy vào bên trong khu trung tâm, anh không gọi Hải Yến mà hỏi đường đến lớp dạy nấu ăn... từ bên ngoài nhìn vào liền thấy nét mặt chăm chú... trên gương mặt còn dính chút bột màu trắng mà không hề hay biết... trong lòng Tuấn Anh lại có cảm giác yêu cô nhiều hơn, muốn cưới cô về nhà ngay lập tức.

- Anh. - Hải Yến nhìn ra ngoài thấy Tuấn Anh liền giơ tay gọi.

Tuấn Anh khẽ nhìn cô cười...

Buổi học kết thúc, Hải Yến mang món ăn cô vừa làm xong ra ngoài với ánh mắt cực kì hy vọng đặt phía trước Tuấn Anh khẽ nói:” Anh ăn thử đi, xem ngon không... đây là lần đầu em nấu ăn đó.”

Tuấn Anh nhìn chiếc bánh hình dạng xấu xí thì hơi nhăn mặt nhưng khi nhìn thấy ánh mắt long lanh của cô đang nhìn anh thì Tuấn Anh đưa chiếc bánh vào miệng cắn một miếng nhỏ.

- Sao... ngon không? - Hải Yến reo lên.

- Ừm... rất ngon... vợ anh thật khéo. - Tuấn Anh mỉm cười đáp.

- Thật sao... em biết mình có khiếu nấu ăn mà. - Hải Yến reo lên. - Vậy là sau này hằng ngày em sẽ nấu cơm cho anh, chăm sóc cho anh và các con của chúng ta nữa.

- Em đi học nấu ăn vì muốn nấu cho anh ăn sao? - Tuấn Anh hỏi.

- Em đọc trong một bài báo nói rằng, muốn giữ người đàn ông của mình điều quan trọng là phải giữ được bao tử của anh ta. - Hải Yến đáp.

- Thật ra thì em không cần phải ép mình đi đến đây vì anh đâu, sau này chúng ta có thể thuê người giúp việc... em không cần vất vả như vậy.

- Không phải vì đến đây em mới biết mình có năng khiếu đó sao... anh cũng khen ngon mà... ngon thì anh ăn hết đi.. - Hải Yến đưa phần bánh còn lại lên miệng Tuấn Anh.

Tuấn Anh nhìn chiếc bánh kia là nhíu mày... thật ra mùi vị của nó rất kì lạ và rất khó nuốt nhưng vì không muốn làm cô buồn nên khen cho cô vui... nào ngờ cô ấy lại muốn anh ăn hết, Tuấn Anh cực kì cảm thấy không ổn.

- Anh... anh... không thích đồ ngọt nhưng anh sẽ mang về và từ từ anh nhé. - Tuấn Anh liền đáp.

- Không được, bánh này không để lâu được đâu. - Hải Yến đáp. - Thôi được rồi, chúng ta chia ra làm hai... anh một nửa em một nửa. - Hải Yến từ từ bẻ đôi chiếc bánh kia ra.

Tuấn Anh nhanh tay giắt lấy sau đó cho hết vào miệng mình, cái mùi vị kinh khủng kia khiến anh không thể chịu nổi mà chạy vào nhà vệ sinh nôn ra hết... thật sự chưa bao giờ anh lại tự đầy dạ bản thân mình như vậy.

- Anh có sao không? - Hải Yến nhìn nét mặt của Tuấn Anh mà hỏi. - Có phải vì bánh em làm rất khó ăn không?

- Không sao, nó rất ngon... chỉ là hơi kì lạ một chút. - Tuấn Anh vuốt mái tóc dài ngang lưng của cô mà nói.

- Nếu anh nói ngay từ đầu, em đã không ép anh ăn... - Hải Yến cúi mặt. - Em xin lỗi, là do em không tốt... do em hậu đậu không biết làm gì cả.

- Em rất tốt. - Tuấn Anh ôm cô vào lòng. - Em đã vì anh mà đến nơi này anh cảm thấy rất vui rồi, anh luôn cảm ơn ông trời đã ban cho anh một cô vợ thật sự đáng yêu... Hải Yến, anh muốn chính thức đón em về nhà anh.

- Nhưng cha em... - Hải Yến khẽ buồn. - Ông ấy dường như không hề bị lung lay ý định, em thật sự xin lỗi anh...

- Anh có cách khiến cha em buộc phải đồng ý. - Tuấn Anh nói.

- Là cách gì? - Hải Yến hỏi.

- Nếu em giả vờ có thai, ông ấy không muốn em chịu thiệt sẽ gả em cho anh. - Tuấn Anh khê cười.

- Sao em không nghĩ ra sớm nhỉ... - Hải Yến cười lớn. - Được, vì tương lai của chúng ta, em sẽ diễn tốt.

- Hôm nay ngồi máy bay lâu như vậy, mẹ mệt nên đi ngủ sớm đi ạ. - Hàn Liên Chi ngồi bên cạnh Hàn phu nhân mà nói.

- Liên Chi, ta đã già rồi sao? - Hàn phu nhân nắm lấy tay Liên Chi mà nói. - Ngày xưa đi đi về về liên tục cũng không làm sao... nay chỉ ngồi một ngày lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi thế này.

- Mẹ, mẹ vẫn còn trẻ và rất đẹp ạ. - Liên Chi nói. - Mẹ phải cười nhiều hơn thì sẽ giữ mãi nét đẹp.

- Chỉ khéo nịnh ta. - Hàn phu nhân hơi cười nhẹ. - Đã từ rất lâu ta chẳng biết niềm vui thật sự là gì, đối với ta chỉ có trả thù được con đàn bà đề tiện kia mới chính là niềm vui thật sự.

- Vâng, con hiểu. - Hàn Liên Chi khê đáp, Hàn phu nhân luôn như vậy... trong đầu lúc nào cũng là thù hận không dứt. - Mẹ đi nghỉ ngơi đi ạ, con về phòng đây.

- Con cũng nghỉ ngơi đi... ngày mai sẽ có nhiều việc phải làm. - Hàn phu nhân nói, mắt bà ta ánh lên một kế hoạch độc ác.

Buổi tối khi Hàn phu nhân đang ngủ, ánh đèn màu vàng trong khách sạn bỗng biến thành màu đỏ của máu... những tấm màn bỗng nhiên bay phất phới mặc dù các cửa sổ đã được đóng kín... tiếng gió hú nghe rợn người khiến bà ta thức giấc... Hàn phu nhân mở mắt ra nhìn về phía trước... một bóng dáng một cô gái tóc dài, mặc một bộ quần áo màu trắng dính đầy máu tươi... trên gương mặt kia trắng bệch như một xác chết... mái tóc che đi một nửa gương mặt chỉ phất phới gió tay... tiếng gió rít lên không ngừng...

- Là ai. - Hàn phu nhân hoảng sợ hét lên.

- Sao, chị không nhận ra tôi sao... . - Giọng nói kia vang lên, cộng thêm tiếng âm vang phía sau hết ghê rợn.

- Người mà chị ra tay sát hại gần 15 năm trước đây.

- Cô là... là... Tú Yên. - Hàn phu nhân lùi về mép giường nói. - Cô... cô.. muốn... gì... cô... không... làm... gì... được... tôi ...đâu.

Bóng trắng kia như bay tiến gần tới phía Hàn phu nhân, giọng nói âm vang khắp căn phòng kín.. mùi máu bốc lên lan khắp căn phòng.

- Tôi đến để đòi mạng... trả lại mạng cho tôi. - Giọng nói như rú lên trong không trung.

- Tú Yên... chính là cô đã cướp đi hạnh phúc gia đình của tôi... vì cô mà tôi mất đi đứa con của mình... tôi giết cô để trả thù cho con tôi. - Hàn phu nhân hét lên.

- Người cướp đi hạnh phúc của tôi chính là cô... chính cô đã cướp Thế Hùng... - Giọng nói kia lại vang lên... - Trả lại hạnh phúc cho tôi, trả lại mạng sống cho tôi. - Bàn tay lạnh buốt kia đặt lên cổ Hàn phu nhân.

- Tú Yên... tha cho tôi... Tú Yên... chỉ vì tôi yêu Thế Hùng... đừng... đừng giết tôi.- Hàn phu nhân hét lên.

- Năm đó, người cùng cô giết gia đình tôi ngoài Hoàng Thiên Phúc... còn kẻ nào nữa...tôi sẽ tìm bọn chúng trả thù. - Giọng nói kia kề sát vào Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân xanh mặt, giọng nói rung rẩy... hoảng sợ tột cùng...

- Không, chỉ có tôi và cha con Hoàng Thiên Phúc và Hoàng Thiên Ân...

- Bà hận tôi... vì sao lại ra tay với Phạm Bảo Toàn...

- Đó là do Hoàng Thiên Phúc... ông ta làm ăn phi pháp bị chồng cô phát hiện nên muốn giết người diệt khẩu.

- Những điều bà nói đều là sự thật?

- Tôi xin thề... cô đã chết rồi... tôi nói dối cô không có lợi ích gì. - Hàn phu nhân tái xanh mặt.

Bóng ma kia buông Hàn phu nhân ra... sau đó quay mặt kia cười lớn... giọng cười âm vang khắp căn phòng nghe man rợ. Sau đó quay lại nhìn chăm chăm vào Hàn phu nhân...máu từ trong mắt và miệng tuông ra... hai bàn tay đầy mảnh vuốt giơ lên lao vào bà ta.

Hàn phu nhân hoảng sợ đến mức ngất đi....

Căn phòng sáng lên, Hàn Liên Chi bước vào lo lắng nhìn Hàn phu nhân...

- Không sao đâu, chỉ bị dọa ngất đi thôi. - Triệu Hải Yến lột mái tóc giả ra mà nói. - Bà ta chắc sẽ sợ rồi, tôi đi đây.

Hải Yến bước ra khỏi khách sạn... sau đó leo lên một chiếc xe màu đen nhìn Tuấn Anh mỉm cười:” Thành công tốt đẹp.” Sau đó từ trên cổ áo lấy xuống một chiếc camera thu âm nhỏ, đưa về phía Hàn Thế Bảo.

- Cửa Hàn tổng, lần này phải lên chức cho chồng tôi nha.

- Cậu ta hiện là phó tổng, muốn lên chức... vậy cậu muốn lên chức gì đây Tuấn Anh. - Hàn Thế Bảo nhìn chiếc camera nhếch môi cười nói.

- Tôi không dám, Hàn tổng. - Tuấn Anh khẽ cười.

109. Chương 92.2: Hay Chúng Ta... Có Con Thật Đi.

Ở bên phòng khách sạn kế bên, trên bàn đã đặt sẵn chiếc laptop, Kelly thất thần khi nghe được những gì Hàn phu nhân và Triệu Hải Yến nói với nha...Trước khi Hải Yến tới, Kelly đã giả thành một người phục vụ khách sạn để đặt máy nghe lén vào bên trong phòng của Hàn phu nhân, sau đó thuê phòng bên cạnh để lắng nghe những gì Hàn phu nhân và Hàn Liên Chi trò chuyện để tìm ra manh mối... không ngờ mọi sự thật lại bất ngờ như vậy, người nắm đố cứu cô khỏi cái chết, người gieo mọi ý nghĩ trả thù trong lòng cô chính là kẻ thù giết cha mẹ.Nhưng vì sao Hàn Thế Bảo không hề liên quan đến việc này, khi cô khẳng khái nhất định trả thù lại không nói ra cho cô sự thật... thật ra là anh đang muốn điều gì.

Kelly thu lại mọi thứ, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài...cô sẽ tiếp tục vờ như một kẻ không biết gì, một người đã mất đi trí nhớ mà từ từ tìm hiểu lý do ở Hàn Thế Bảo. Còn Hàn phu nhân và cha con họ Hoàn... khi cô sinh ra bé con trong bụng này, cô sẽ tự tay giết chết bọn chúng, cô không muốn đứa trẻ trong bụng chưa sinh ra... mà bàn tay cô lại dính máu dơ bẩn của lũ vô nhân tâm đó...

- Mẹ, con nhất định trả thù cho cha mẹ. - Kelly rời khỏi khách sạn, cô nhanh chóng lên xe phóng thẳng về biệt thự Hàn gia trước Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo quay về Hàn gia trước Kelly, anh nhìn xung quanh lại không tìm thấy Kelly thì vô cùng lo lắng, không phải đã căn dặn cô không được phép bước ra khỏi nhà... bên ngoài có bảo vệ nghiêm ngặt vậy mà cô lại có thể ra ngoài ư, chẳng lẽ cô đã nhớ lại mọi việc.

- Phu nhân ra ngoài lâu chưa? - Anh hỏi người làm trong nhà.

- Dạ, phu nhân nói là cảm thấy mệt nên vào phòng nghỉ, sau đó chúng tôi đi làm việc nên không biết phu nhân đã ra ngoài khi nào?

Trong lòng có một chút lo lắng, Hàn Thế Bảo vừa quay bước ra ngoài để đi tìm cô thì Kelly đã bước vào nhà. Kelly động phải ánh mắt của anh thì có chút bối rối, sau đó liền nhanh chóng thay đổi thái độ mà nhìn Hàn Thế Bảo mỉm cười.

- Anh về rồi sao? - Kelly hỏi.

- Em vừa đi đâu về vậy? - Hàn Thế Bảo dò xét.

- Tôi ra ngoài mua chút đồ. - Kelly đáp, sau đó giơ túi xách trên tay mà đáp.

- Không phải tôi đã nói, em phải cẩn thận đi lại và muốn mua thứ gì cứ nói với tôi ư. - Hàn Thế Bảo không ngừng nghi ngờ.

- Tôi muốn tự tay mình lựa quần áo cho đứa con sắp chào đời, anh là đàn ông thì làm sao có thể giỏi hơn tôi. - Kelly bước thẳng vào bên trong, là cô không muốn bị anh chất vấn.

- Em ra ngoài bằng cách nào? - Hàn Thế Bảo hỏi.

Kelly hơi nhếch môi nhìn anh... cô khẽ đáp:” Từ cửa chính.” - Kelly biết, anh ta sẽ không dám nói rằng cho người canh gác cô... lúc đó cô sẽ hỏi anh ta lý do là vì sao?

- Có việc gì sao, không phải muốn đi ra ngoài thì phải ra bằng cửa chính ư? - Kelly vờ như ngây ngô.

- Không có gì, em mệt rồi... vào nghỉ ngơi đi. - Anh lắc đầu khẽ đáp...

- Vậy tôi lên trước. - Kelly bước đi vào trong, mặc kệ ánh mắt anh đang nhìn cô đầy nghi ngờ.

Hàn Thế Bảo nhìn về phía Kelly đang bước đi vào bên trong, đôi môi anh hơi nhếch lên một chút.. trong lòng có chút nghi ngờ nhìn về phía Kelly sau đó tiến bước theo phía sau cô.

Kelly hồi hộp đến mức không nghe thấy tiếng bước chân của anh đang bước theo phía sau cô, khi cô mở cửa bước vào phòng thì bàn tay Hàn Thế Bảo đã ôm chặt lấy cô từ phía sau, đôi môi anh mơn trớn trên cổ cô.

- Thế Bảo, anh đang làm gì vậy. - Kelly hơi rùng người mà nói.

- Em là vợ tôi mà, tôi chỉ muốn thân mật với em mỗi ngày. - Hàn Thế Bảo đáp.

Cánh cửa kia đóng lại, đôi tay anh từ từ luồn vào bên trong cơ thể cô, đôi môi anh cứ thế hôn lên chiếc cổ nhỏ nhắn của cô. Kelly rùng mình, nhưng anh ta nói đúng nếu là vợ của anh thì cô lại không có quyền từ chối những hành động thân mật này. Nếu biện lý do cô không nhớ anh thì cũng không thể được, vì lần trước cô và anh đã thân mật như vậy.

Anh quay người cô lại, trong ánh mắt anh nhìn cô đầy nhu tình... đôi môi anh chạm vào môi cô say sưa, nụ hôn đầy chiếm hữu và say đắm. Bàn tay anh lại tiếp tục tham lam hơn mà cởi bỏ trang phục trên người cô... bàn tay bé cô lên chiếc giường lớn.

Đôi bàn tay kia không ngừng mơn trớn lên bờ ngực căng tràn rồi vuốt ve khắp cơ thể... anh nhẹ nhàng xoa lên bụng cô một cách đầy cưng chiều.

Nụ hôn đó từ đôi môi nóng bỏng của cô lại tiếng xuống bờ cổ, rồi từ từ chạm vào những nụ hồng trên người cô một cách kích thích... Hàn Thế Bảo từ từ tiến xuống bụng Kelly mà khẽ hôn vào nhẹ nhàng.

- Bảo bối, là mẹ con hư hỏng không bảo vệ con. - Hàn Thế Bảo mỉm cười nói.

Kelly lúc này mới bắt giác giật mình nhớ lại lời vị bác sĩ kia căn dặn, là anh và cô không được phép đụng chạm trong thời gian cô đang mang thai. Vì sao cô lại bị anh kích thích đến mức quên đi sự an toàn của đứa trẻ, hoặc là trong thâm tâm cô hiện tại có quá nhiều việc phải suy nghĩ.

Hàn Thế Bảo nhìn gương mặt ngây ra của Kelly mà cười:” An tâm, tôi tất nhiên là tự kiểm chế bản thân mà bảo vệ bảo bối của mình.”

- Anh biết như vậy là tốt. - Kelly lấy tấm mền che thân thể mình lại. - Tôi muốn đi ngủ.

Hàn Thế Bảo quay lưng bỏ về phòng mình, anh vừa bước vào phòng mình thì chiếc áo trên cơ thể liền cởi ra mà lao vào phòng tắm... vòi tắm mở ra để làm xoa dịu đi cơ thể đang nóng hừng hực khắp cơ thể... chỉ là muốn trêu chọc cô ta một chút, hậu quả lại là làm chính bản thân mình khó chịu.

Tắm xong, anh bước ra ngoài mang chiếc camera mà Hải Yến đưa anh kết nối với máy tính mà xem qua. Ánh mắt anh hơi nhếch lên cười, có điểm yếu của bà ta trong tay sẽ không chế được bà ấy... chẳng phải anh sẽ bảo vệ được người phụ nữ anh yêu thương sao.

Kelly nằm trên giường mà không thể nào chợp mắt được, cô luôn suy nghĩ về cái mối quan hệ giữa mẹ cô và Hàn Thế Hùng. Cái mối quan hệ phức tạp ở đời trước khủng khiếp đến mức mà Hàn phu nhân đã ra tay giết mẹ cô. Con của bà ấy không phải là Hàn Thế Bảo, con của bà ấy đã chết rồi ư, vậy vì sao Hàn Thế Bảo lại là người đứng đầu Hàn gia như vậy... Kelly lắc đầu trong mớ bòng bong đầy rắc rối... nhớ lại lần đó Hàn phu nhân muốn giết chết Hàn Thế Bảo, liệu lần này bà ấy về đây có phải là nhắm đến anh

Cả hai con người đang ở hai căn phòng bên cạnh nhau.. mỗi người mang một suy nghĩ khác nhau mà lo lắng cho sự an toàn của nhau. Tình yêu của họ dành cho nhau, không phải đơn giản chỉ là một thứ tình cảm bình thường mà chính là yêu đến mức có thể hy sinh cả mạng sống, hy sinh cả bản thân để bảo vệ đối phương...

Trong bữa cơm tại Triệu gia, Hải Yến len lén nhìn Triệu gia đang ngồi ăn không để mắt đến cô. Hải Yến gấp một miếng cá trên bàn đưa vào miệng, sau đó vờ như buồn nôn mà chạy vào nhà vệ sinh như là một người có thai thực thụ.

- Con bé làm sao vậy? - Triệu gia nhìn về phía nhà vệ sinh mà nói.

- Cô chủ đạo này rất kén ăn, hôm nay lại nôn ói như vậy... xem ra ông chủ sắp có tin vui. - vị quản gia liền nói.

- Tin vui. - Triệu gia đặt đũa xuống bàn, ngược mắt nhìn vị quản gia, sau đó nhìn về phía Hải Yến đang bước từ trong nhà vệ sinh ra ngoài. - Con nói ta nghe, con bị sao vậy?

- Cha.. con xin lỗi.. con đã có thai với anh ấy. - Triệu Hải Yến cuối đầu mà nói.

- Có thai. - Triệu gia nhìn về phía Hải Yến nhần mạnh.

- Cha... chúng ta phải mau hối thúc Tuấn Anh tổ chức đám cưới, nếu không cái thai này lớn lên... Triệu gia chúng ta không biết giấu mặt vào đâu. - Triệu Hải Yến khê nói. - Cha... con xin lỗi.. con đã làm mất mặt cha.

- Hải Yến... đây là địa chỉ của bác sĩ, bà ấy là người quen của ta. Con hãy đến đó kiểm tra, nếu con thật sự có thai thì ta sẽ có cách giải quyết. - Triệu gia nhìn Hải Yến mà nói, muốn qua mặt người già dặn kinh nghiệm như ông... con bé còn quá non nớt.

Hải Yến biết việc nói dối của cô đã bị bại lộ, cô xụ mặt xuống mà đáp:” Vâng, con sẽ đến đó.” - Cô ngoan cố khê đáp mà bỏ lên lầu.

- Con không ăn nữa sao? - Triệu gia hướng về Hải Yến mà hỏi.

- Con buồn nôn, nuốt không vào. - Hải Yến đáp.

Triệu tổng khe cười, sau đó khê nói:” Con gái ta đúng là ngoan cố.”

Hải Yến lên lầu thay đổi trang phục sau đó mặc kệ Triệu gia không cho ra ngoài mà bỏ đi, cô lái xe đến tìm Tuấn Anh vì cô thật không thể hiểu nổi cô đã diễn đạt như vậy mà cha cô lại nhận ra. Cô phải đến hỏi Tuấn Anh cách giải quyết việc này, không thì cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

- Trễ rồi, em đến đây không báo trước, có việc gì sao? - Tuấn Anh mở cửa nhìn thấy Hải Yến thì khê ngạc nhiên.

- Em đã dùng cách anh nói rồi, nhưng cha em bắt em đến bác sĩ quen của ông ấy kiểm tra...

- Đúng là không dễ qua mặt được ông ấy. - Tuấn Anh khê mỉm cười. - Không sao, em hãy nói r sự thật đi... cha em cũng không trách phạt em đâu.

- Không, em không muốn...- Hải Yến lắc đầu. - Em muốn mặc váy cưới thật đẹp đi cùng bên anh. - Hải Yến nhìn Tuấn Anh khê cười. - Hay chúng ta... có con thật đi.

Tuấn Anh bật cười với yêu cầu không một chút e ngại của Hải Yến. Tuấn Anh xoa đầu Hải Yến mà nói:” Bé con, mau về nhà ngủ đi.”

- Anh... anh không thích em sao, hay em không đủ hấp dẫn anh. - Hải Yến nhìn Tuấn anh mà hỏi.

- Không phải, anh yêu em... yêu hơn mọi thứ, em lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp và hấp dẫn. Nhưng, anh là một người có quan niệm khá cổ hữu một chút, anh không muốn động vào em khi chưa chính thức cưới em. - Tuấn Anh nói. - Vậy nên, em đừng suy nghĩ nhiều... anh sẽ tìm cách khác để đón em về và sinh con cho anh.

Triệu Hải Yến cảm động nhìn Tuấn Anh, từ đâu lại có một người đàn ông hoàn hảo như vậy. Vậy nên cô đã có một quyết định, cô không thể để người đàn ông này thoát khỏi tay cô. Triệu Hải Yến bước gần lại Tuấn Anh sau đó choàng lên người mà hôn anh... một nụ hôn cuồng nhiệt nhất đầy sự tấn công của Hải Yến.

- Hải Yến, đừng cố chấp mà. - Tuấn Anh bật cười trước sự nghịch ngợm của cô.

- Em nhất quyết... có con với anh trong hôm nay. - Hải Yến đẩy Tuấn Anh ngã xuống giường, đôi mắt nhìn anh như muốn nuốt sống con mồi.

110. Chương 93.1

Hàn phu nhân trong cơn mê man mà tỉnh lại, đối với bà ta mọi thứ cứ như là một cơn ác mộng. Bao nhiêu năm qua bà chìm đắm trong sự thù hận, hôm nay người phụ nữ kia lại tìm về muốn báo thù, phải chăng cô ta đang lo sợ cho sinh mạng của đứa con gái của mình. Hàn phu nhân nhìn về phía Hàn Liên Chi, sau đó nắm lấy tay Hàn Liên Chi mà nói:” Liên Chi, con đi với ta đến một nơi.”

Hàn Liên Chi đi theo Hàn phu nhân ra khỏi khách sạn, không biết là Hàn phu nhân muốn đưa cô đi đâu, về mặt của bà có vẻ nghiêm trọng nên cô không muốn hỏi quá nhiều. Cô đang tự hỏi bản thân mình, Hàn phu nhân có phải đã suy nghĩ lại và không gây ra tội lỗi nữa. Chiếc xe dừng trước một ngôi nhà nhỏ, bên ngoài để những bài vị trông rất đáng sợ...

Hàn phu nhân bước đến một cái hầm bên trong căn nhà, sau đó cùng Hàn Liên Chi bước xuống...càng đi vào bên trong không gian càng u ám... đến lạnh cả người. Hàn Liên Chi rung rẩy đi phía sau Hàn phu nhân, đôi bàn tay cô ướt sũng trong khi bên trong nơi này rất lạnh lẽo.

- Mẹ, đây là đâu? - Hàn Liên Chi nhìn xung quanh ánh sáng mờ mịt mà hỏi.

- Giữ im lặng đi. - Hàn phu nhân cứ thế bước vào như rất quen thuộc, không có một chút sợ hãi.

Bên dưới căn hầm kia, có một người đàn bà mặc một bộ đồ màu sắc dị thường... đôi mắt bà ta hướng về Hàn phu nhân sau đó nhìn về Hàn Liên Chi, bà ta khẽ nhe miệng ra cười một cái.. những cái răng màu vàng ghê tởm, cùng nét nhăn trên gương mặt kia khiến Liên Chi sợ hãi.

- Phu nhân, đã lâu không gặp. - Bà ta lên tiếng, giọng nói âm vang khắp căn hầm kín.

- Không ngờ bao nhiêu năm qua không gặp, bà vẫn còn nhận ra tôi. - Hàn phu nhân khẽ lên tiếng.

- Phu nhân đến đây chắc hẳn có việc quan trọng, nếu không bà sẽ chẳng bao giờ muốn bước vào nơi này thêm một lần nào nữa... kể từ cái ngày đó.

- Cô ta... vẫn còn ở chỗ bà chứ. - Hàn phu nhân khẽ hỏi.

Hàn Liên Chi đứng phía sau thắc mắc... người mẹ cô nhắc tới là ai?

Người đàn bà kia không đáp... bước đi vào bên trong lấy ra một chiếc bình bằng sứ rất lớn, bên ngoài chiếc bình được dán rất nhiều loại bùa chú.

- Là cô ta ư. - Hàn phu nhân nhìn vào chiếc bình mà nói.

- Đúng vậy... linh hồn của cô ta vẫn bị nhốt tại nơi này bao nhiêu năm qua. - Người phụ nữ kia nói. - Bà đến đây để kiểm tra nó sao?

- Vậy tại sao, đêm qua cô ta quay về tìm tôi... lại còn muốn tôi đền mạng. - Hàn phu nhân nghi ngờ nói. - Có phải bà đã để cô ta trốn thoát.

Người phụ nữ kia liền nhìn đăt chiếc bình kia vào một đồng lửa lớn... chiếc bình từ từ đỏ lên hừng hực, sau đó là một tiếng hét vang rên rĩ trong đau đớn... tiếng hét thê lương kia khiến cả Hàn phu nhân và Liên Chi đều xanh mặt kinh hãi.

- Hàn phu nhân, bà đã nghe thấy chưa... linh hồn cô ta đang bị lửa thiêu đốt mà đau đớn... nếu ta chưa giải bùa chú, cô ta không bao giờ có thể thoát ra ngoài.

- Nhưng... rõ ràng hôm qua... - Hàn phu nhân thuật lại câu chuyện mà bà ta gặp đêm qua.

Người đàn bà kia cười lớn... sau đó lại nhìn vết chiếc cổ của Hàn phu nhân có một chút vết đỏ liền đáp:” Dù cô ta có thể đến tìm phu nhân, cũng chỉ gây cho phu nhân sự hoảng sợ và ảo tưởng cảm giác mà thôi... không thể gây ra thương tích cho bà. Trên cổ bà có vết đỏ, chắc chắn là có người giả ma hù dọa.”

Hàn phu nhân nhìn về phía Hàn Liên Chi đang đứng phía sau bà, nhưng con bé này đã đi theo bà từ nhỏ... nó không thể giả ma mà hù dọa bà được... và lại nếu là con bé thì bà đã nhận ra ngay lập tức. An ninh tại Ciz lại nghiêm ngặt, không để bất cứ ai quấy rối khách... ai có thể là người đã bày trò như vậy... là Hàn Thế Bảo sao?

- Liên Chi. - Hàn phu nhân gọi.

- Dạ.. dạ.. - Hàn Liên Chi giật mình đáp.

- Vì sao con phải giật mình như vậy hả? - Hàn phu nhân nhíu mày.

- Dạ... nơi này... con thấy thật đáng sợ, mẹ gọi bất ngờ khiến con giật mình. - Hàn Liên Chi đáp.

- Đêm qua con có nghe thấy tiếng gì không?

- Dạ, không. - Hàn Liên Chi lắc đầu. - Có lẽ vì ngồi trên máy bay nên con thối mệt... ngủ say quá.

- Thôi được rồi, chúng ta về thôi... còn rất nhiều việc phải làm. - Hàn phu nhân nói xong quay qua nhìn người đàn bà kia. - Đã làm phiền bà rồi.

Người đàn bà kia quay mặt vào bên trong, ôm chiếc bình sứ kia đặt về vị trí cũ... nơi đó là một chiếc bàn bằng gỗ cũ kĩ... xung quanh cũng có vô số những bùa chú dán xung quanh. Hàn Liên Chi rời khỏi căn hầm kia, trên đường lái xe quay về mà suy nghĩ... linh hồn trong chiếc bình kia chính là mẹ của Kelly, nếu vậy mẹ sẽ nghi ngờ và tiếp tục đắm chìm trong thù hận kia, mọi kế hoạch xem như đổ vỡ... cô phải thông báo với Hàn Thế Bảo nhanh nhất.

Điện thoại Hàn phu nhân reo lên khiến Liên Chi giật nảy mình... cô đưa mắt liếc về tấm gương chiếu phía trên. Hàn phu nhân nghe máy, ánh mắt bà đầy mưu tính...

- Tốt, tốt... cậu làm việc rất tốt. - Hàn phu nhân cười lớn. - Tất nhiên rồi,... cậu phải tin tưởng tôi chứ.

Nói xong Hàn phu nhân cúp máy nhìn về phía trước mà nói:” Hàn Thế Bảo, con dám chơi trò nhát ma sao... con cũng thật hài hước.” - Sau đó cười lớn....

Về đến khách sạn, Hàn phu nhân đến quầy lễ tân yêu cầu họ cho xem camera trước phòng bà nhưng nhân viên thông báo rằng hôm qua camera gặp trục trặc nên không hoạt động, hôm nay đã hoạt động lại bình thường.

- Đúng là có kế hoạch từ trước, nhưng vì sao nó lại biết ta về... và ở căn phòng đó mà tính toán từ trước như vậy. - Hàn phu nhân đi phía trước, vừa đi về phòng vừa nói Hàn Liên Chi đi phía sau nên bà ta không nhận ra ánh mắt hơi thấp thỏm của cô ta, Liên Chi lại nhanh nhẩu đáp... muốn xóa tan nghi ngờ của Hàn phu nhân về mình.

- Mẹ, Hàn Thế Bảo bảo hắn ta là con người rất mưu tính, lại có Tuấn Anh bên cạnh nên hắn ta như hổ có cánh... muốn làm điều gì cũng có trợ thủ. - Liên Chi liền nói. - Chúng ta về đây là vì mục đích tìm ra Kelly... mẹ đừng bị phân tâm.

- Ta đã biết con bé đó ở đâu rồi. - Hàn phu nhân quay lại nhìn Hàn Liên Chi mà đáp.- Ta sẽ khiến con bé đó, tự mình đến giao nộp mạng sống.

- Mẹ có cách gì sao?- Hàn Liên Chi hỏi.

- Đến lúc đó con sẽ biết thôi. - Hàn phu nhân vỗ vỗ vai Hàn Liên Chi.

Hàn phu nhân bước vào phòng mình, Hàn Liên Chi bên ngoài có chút rung sợ với ánh mắt nhìn của bà dành cho cô... cô sống với bà từ bé nên rất hiểu từng cử chỉ hành động đến ánh mắt của bà là đang nghĩ gì... đó là một sự nghi ngờ và đề phòng cao độ.

Buổi sáng, Kelly chuẩn bị đầy đủ quần áo để Tiểu Hân được Hàn Thế Bảo đưa đến nhà trẻ như mọi ngày, chỉ là hôm nay khi Kelly nhìn thấy anh liền nhớ đến việc đêm qua anh trêu chọc cô mà giận đến đỏ hai bờ má, ánh mắt ngượng ngùng không dám nhìn anh.

- Baba, hôm nay Tiểu Hân muốn có cả baba và mẹ Kelly đưa đi học. - Tiểu Hân ôm chầm lấy Kelly mà nói.
- Các bạn khác đều có mẹ đưa đi cùng ạ.

- Mẹ con đang có em bé... không tiện đi cùng. - Hàn Thế Bảo đáp. - Hay baba tìm cho Tiểu Hân một người chăm sóc mới, để mẹ Kelly có nhiều thời gian nghỉ ngơi.

- Không. - Tiểu Hân lắc đầu. - Con chỉ thích mẹ Kelly thôi.

- Tôi có thể chăm sóc con gái mình mà, không cần đến ai cả. - Kelly cũng vuốt mái tóc tơ của Tiểu Hân mà nói. - Hôm nay mẹ sẽ đưa con gái đi học nhé.

- Dạ. - Mắt Tiểu Hân sáng ngời.

Hàn Thế Bảo đành chiều lòng "vợ con" nên đồng ý cho Kelly cùng đưa Tiểu Hân đến trường, vì nh không muốn có xuất hiện ra ngoài nhiều... người của Hàn phu nhân sẽ phát hiện ra cô.

Chiếc xe dừng trước cổng trường, Hàn Thế Bảo bế Tiểu Hân đi vào bên trong, phía sau là Kelly cũng đang đi từ phía sau.... trong họ như một gia đình hạnh phúc, tiếng trẻ con cười đùa cùng nụ cười hạnh phúc trên môi Kelly và Hàn Thế Bảo trước sự tinh nghịch của Tiểu Hân.

Ở phía xa, cũng là một chiếc xe hơi màu đen khác đang dừng cách đó không xa. Bên trong một người mặc chiếc áo vest màu đen, trên mắt đeo một cặp mắt kính đen... hướng mắt nhìn về phía Kelly đang bước đi... nhìn thấy nụ cười trên môi cô mà bàn tay nắm chặt lên vô lăng xiết mạnh, đôi môi như gặm lên một tiếng tức giận.

Đợi chiếc xe của Hàn Thế Bảo quay đi, người đàn ông kia liền nhấc điện thoại lên mà gọi: "Đã xác định được mục tiêu."

Đưa Kelly quay về lại biệt thự Hàn gia, nhìn thấy cô đi vào bên trong thì anh mới có thể an tâm đôi phần mà lái xe đến The Win. Hiện tại dự án của Win ở Mỹ phát triển khá tốt, Win đã thể hiện được tài đàm phán và lãnh đạo một cách tốt nhất và ngày càng học hỏi được nhiều hơn trong chuyến đi kia. Hàn thế Bảo cảm thấy khá hài lòng, nhìn chiếc USB được đặt trên bàn liền khẽ cười... mọi chuyện cần được hạ màn, anh và Kelly sẽ cùng nắm tay nhau đi đến nơi mà anh và cô nhất định phải đến.

- Tuấn Anh, trông cậu hôm nay thật lạ. - Hàn Thế Bảo nhìn Tuấn Anh đang ngồi trước mặt mình có vẻ đắm chiêu... chưa từng nhìn thấy ở Tuấn Anh.

- Tôi vẫn bình thường, Hàn tổng. - Tuấn Anh điềm tĩnh lại như thường ngày mà đáp.

- Đêm qua cậu không ngủ sao? - Hàn Thế Bảo nhíu mày hỏi.

Tuấn anh không đáp... ánh mắt nhìn vào màn hình chiếc laptop.

- Lại còn làm việc quá sức nữa. - Hàn Thế Bảo bắt đầu đoán.

Tuấn Anh vẫn không đáp, bàn tay gõ phím nhanh hơn bình thường.

- Cậu thấy thế nào, rất tuyệt vời đúng không?

Tuấn Anh nóng người gấp chiếc laptop lại đứng lên mà nói: "Hàn tổng, nếu không có việc gì quan trọng tôi xin phép về phòng."

- Ấy, tôi chỉ quan tâm đến cậu thôi mà. - Hàn Thế Bảo cười lớn. - được rồi, được rồi... không trêu chọc cậu nữa.

Tuấn Anh bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hàn Thế Bảo, đêm hôm qua chính là bị Hải Yến khiêu khích đến mức say chìm trong mê không còn biết là mình và cô ấy đã trải qua bao nhiêu lâu... chỉ biết khi họ ngừng lại ôm nhau ngủ thì mặt trời thức giấc... Đến sáng Tuấn Anh tỉnh lại để đi làm việc thì Hải Yến vẫn còn say giấc... nhìn người phụ nữ bên cạnh mình sau mỗi buổi sáng thức dậy, Tuấn Anh có một chút lạ lẫm... tuy nhiên cũng không kém phần hạnh phúc.

- Theo lời Liên Chi nói thì lần này bà ta về nước là vì nghe tin Kelly đang ở . Kế hoạch trò đùa trẻ con của Hải Yến có lẽ đã bị bà ta phát hiện rồi, nên tôi nghĩ bà ấy đang ráo riết tìm Kelly. - Hàn Thế Bảo nghiêm túc nói.

- Vậy chúng ta nên tăng cường người đến biệt thự. - Tuấn Anh nói.

- Không cần đâu, càng làm bà ta nghi ngờ hơn mà thôi. - Hàn Thế Bảo nói. - Chúng ta cứ bình thường, tôi sẽ tìm đến gặp bà ta để dùng cái đó uy hiếp bà ta. - Anh đặt chiếc USB lên bàn.

- Tôi nghĩ anh sẽ nộp nó cho cảnh sát. - Tuấn anh bất ngờ.

- Mọi việc tôi làm đều có lý do của nó. - Hàn Thế Bảo khẽ nói.

Tuấn Anh không hỏi tiếp, bao nhiêu lần có cơ hội tiêu diệt bà ta nhưng Hàn tổng đều nường tay... chắc chắn rằng anh ấy có một lý do nào đó, để rồi đến khi bà ta muốn lấy mạng anh thì không có chút lương tâm.

Tiếng chuông điện thoại của Tuấn Anh reo lên... là Hàn Liên Chi gọi mà thông báo rằng kế hoạch đã bị bại lộ và hy vọng Hàn Thế Bảo nghĩ cách khác, lại nói ra rằng Hàn phu nhân đã có kế hoạch bắt Kelly.

- Hàn tổng, bà ta đã biết nơi Kelly ở... lại nói rằng cô ấy sẽ tự mang mạng đến nộp. - Tuấn Anh nói.

Hàn Thế Bảo hơi nhíu mày lại... tự mang mạng đến nộp của bà ta là ý gì chứ.

- Tiểu Hân. - Cả hai cùng đồng thanh lên tiếng.

- Nhanh... phải đến rước Tiểu Hân. - Hàn Thế Bảo vội chạy ra khỏi phòng làm việc. - Cậu liên hệ nhà trường đi, nói rằng không được phép cho ai đón Tiểu Hân.

Chiếc xe màu đen cùng hiệu, cùng biển số với chiếc xe của Hàn Thế Bảo thường hay chạy đưa Tiểu Hân đi học đậu trước cổng trường. Giáo viên đều không hề nhận ra đây là chiếc xe khác... vì số xe lại là một số nên họ an tâm giao Tiểu Hân cho vị tài xế kia.

- Hàn tổng, bên nhà trường thông báo đã có người đón Tiểu Hân... họ nói một người đàn ông đi chiếc xe của anh nói là tài xế đến đón Tiểu Hân về nhà vì cha mẹ đều bận.

- Xe của tôi, chẳng phải đang ở đây sao? - Hàn Thế Bảo tức giận hét lên. - Gọi về Hàn gia, không cho Kelly bước ra khỏi phòng nữa bước.

Kelly đang ngồi trong vườn thì người làm mang điện thoại đến cho cô vì người gọi đến nêu đích thị là gặp cô Kelly...

- Nếu mày muốn gặp con gái lần cuối thì một mình đến đây?

- Các người là ai chứ? - Kelly nhíu mày. - Các người nghĩ tôi sẽ tin ư?

Kelly nghe tiếng khóc lớn... tiếng khóc kia đích thị là của Tiểu Hân khiến Kelly lần này là không thể không tin, sau đó liền hét lên.

- Bọn mày muốn gì, đừng làm hại con gái tao? - Kelly hét.

- Mày mau đến đây... chỉ một mình mày.

Kelly nhìn xung quanh không có ai... lại theo lối riêng mà lần trước cô tẩu thoát để trốn khỏi nơi này... con gái mới chính là sinh mệnh của cô.

- Hàn tổng, người làm nói Kelly nhận một cuộc điện thoại thì đã biến mất, bọn họ cũng đang rất lo lắng.

- Chết tiệt. - Hàn Thế Bảo đập tay lên chiếc ghế trên xe. - Đến Ciz đi.

- Hàn phu nhân buổi sáng đã trả lại phòng rồi. - Tuấn Anh lắc đầu. - Có lẽ bà ấy đã biết Ciz liên kết với chúng ta.

Hàn Thế Bảo một phen lo lắng không ngừng... hiện tại anh cảm thấy mình như sắp mất đi tất cả... mất đi Kelly và Tiểu Hân... và đứa trẻ trong bụng kia, cuộc sống này còn gì là ý nghĩa....

Zing Blog

111. Chương 94

Kelly đi đến địa điểm mà bọn bắt cóc Tiểu Hân đã cung cấp cho cô, cô nhìn xung quanh nơi này thật sự khá lý tưởng để làm những việc sai trái. Một nơi hẻo lánh, không có một bóng người qua lại. Chiếc xe dừng lại ở chân núi, không còn đường để xe chạy vào bên trong nữa.. cô bước xuống đi bộ vào phía trong rừng sâu. Nơi này cây cối mọc um tùm nhưng vẫn có một lối mòn dẫn vào mà theo chỉ dẫn của bọn họ đây chính là đường đi đến nơi bọn chúng đang giữ Tiểu Hân.

Kelly cũng suy đoán người bắt Tiểu Hân là ai, nếu bọn chúng là bắt cóc tổng tiền thì tất nhiên sẽ tìm Hàn Thế Bảo chứ tuyệt nhiên chẳng phải là cô. Điều này chứng tỏ họ không cần tiền mà chỉ là cần sinh mạng của cô mà thôi, chỉ có thể là Hàn phu nhân - người đàn bà độc ác nham hiểm. Bà ta cướp đi người yêu của mẹ cô, lại còn đẩy mẹ cô vào chỗ chết... nếu như bà ta động đến Tiểu Hân, cô liều mạng với bà.

- Kelly, em đến rồi. - Một giọng nói khá quen thuộc vang lên, từ phía đối diện cô mà đang bước gần về phía cô.

- Hoàng Thiên Ân. - Kelly giật mình nhìn người đàn ông đang bước tới.

- Kel... lần đầu tiên em lại gọi cả họ tên anh như vậy, không phải trước nay đều gọi anh là anh Thiên Ân sao? - Thiên Ân ôm chặt lấy Kelly mà nói.

- Uhm... anh Thiên Ân, vì sao anh lại có mặt ở nơi này. - Kelly hận đến mức chỉ muốn giết người đàn ông đang động vào cô... nhưng vẫn vờ như chưa hề hay biết điều gì.

- Kelly... Hàn phu nhân bà ta thật sự chỉ muốn giết Hàn Thế Bảo và chiếm lại Hàn gia mà thôi, vì vậy nên mới bắt Tiểu Hân và em để làm mối nhử hấn ta... Nếu bà ta có thể giết được hấn ta... chẳng phải tốt rồi sao, em không phải tự mình ra tay trả thù cho cha mẹ nữa. - Hoàng Thiên Ân nói. - Lúc đó anh và em và cả Tiểu Hân nữa sẽ cùng nhau đi đến một nơi không ai biết chúng ta...

- Thật sao, nếu như em đồng ý hợp tác thì em và Tiểu Hân sẽ được an toàn. - Kelly đáp. - Bà ta sẽ giết Hàn Thế Bảo thay em?

- Đúng vậy... bà ta chỉ muốn chiếm Hàn gia mà thôi...

- Được, em đồng ý hợp tác cùng bà ta. - Kelly nhếch môi cười... Hoàng Thiên Ân vì đang ôm cô nên không thể nhìn thấy nụ cười đầy sự tức giận và căm phẫn của cô... bao nhiêu năm qua cô là một con ngốc bị anh lừa gạt, lại đi tin tưởng người đã ra tay giết chết cả gia đình cô... biến cô thành một cô nhi không cha không mẹ.

Hoàng Thiên Ân đưa Kelly vào một ngôi nhà bằng gỗ, cô nhìn xung quanh đưa mắt tìm kiếm Tiểu Hân nhưng không thấy con bé đâu thì khá lo lắng đưa mắt hỏi Thiên Ân.

- Con gái em đâu?

- Em an tâm đi... con bé đang ở một nơi rất an toàn. - Thiên Ân nói.

- Vì sao không cho em gặp con gái... như vậy làm sao em tin bà ta mà hợp tác.

- Em tin anh mà phải không? - Thiên Ân nắm tay Kelly. - Anh đảm bảo Tiểu Hân đang ở một nơi rất an toàn, Kelly... anh luôn xem Tiểu Hân là con gái mình.

Kelly biết hiện tại cô không nên trở mặt với người đàn ông này, anh ta có lẽ đã bị Hàn phu nhân kia thu phục làm một con chó bên cạnh bà ta. Cô hơi cắn môi mình mà chịu đựng... rồi cô sẽ có cách khiến hấn ta chịu nói Tiểu Hân của cô đang ở đâu.

- Anh Thiên Ân, em tất nhiên là tin tưởng anh rồi nhưng anh biết em rất yêu thương con gái mà... không nhìn thấy con bé em thật sự rất lo lắng.

- Được rồi, anh sẽ cho em nghe giọng Tiểu Hân để em an tâm... - Hoàng Thiên Ân liền bấm một số điện thoại mà gọi...

Kelly đưa mắt nhìn số điện thoại mà Hoàng Thiên Ân bấm... nhanh chóng học thuộc trong đầu...

- Cho tôi nói chuyện với con bé. - điện thoại được đưa về phía của Kelly.

- Tiểu Hân, là mẹ đây. - Kelly nói lớn.

- Mẹ... huhu... cứu con với....huhu. - Tiểu Hân hét lên khóc lớn. - Con muốn về nhà, muốn về nhà với baba với mẹ Kelly...

- Tiểu Hân ngoan đừng khóc, mẹ sẽ nhanh chóng đến với con... không sao đâu... - Kelly dỗ dành Tiểu Hân.

- Mẹ... mẹ đừng bỏ mặc con. - Tiểu Hân khóc lớn. - Những người ở đây đều trong thật đáng sợ, không hiền như baba con.

- Tiểu Hân đừng nhìn họ, nhắm mắt lại đi nào...Tiểu Hân của mẹ nhắm mắt lại chưa?

- Dạ rồi ạ.

Sau đó Kelly khẽ hát qua điện thoại... giọng hát quen thuộc êm dịu khiến Tiểu Hân chìm vào trong giấc ngủ. Kelly khẽ cúp điện thoại khi chắc chắn rằng Tiểu Hân đã bớt hoảng sợ mà ngủ yên giấc... sau đó đưa điện thoại trả cho Thiên Ân. Đối với cô hiền tại chính là sự an toàn của Tiểu Hân, là phải bảo vệ Thế Bảo khỏi âm mưu đen tối của Hàn phu nhân...

Một tuần trôi qua... Hàn Thế Bảo vẫn không nhận được bất cứ tin tức gì từ Hàn phu nhân cả bọn người bọn họ như mất tích khỏi cái thành phố này... anh cho người đi tìm kiếm đều không hề có bất cứ dấu hiệu nào cho rằng Hàn phu nhân còn ở đây, cả Hàn Liên Chi cũng không còn liên lạc được.

- Hàn tổng, hôm nay Win sẽ từ Mỹ quay về. - Tuấn Anh bước vào phòng tổng giám đốc mà nói.

- Cậu đến sân bay đón thẳng bé đi... tôi phải đi đến một nơi. - Hàn Thế Bảo không nhìn Tuấn Anh mà đáp, tâm trạng hiện tại thể hiện trên gương mặt anh cực kì tệ.

- Vâng, Hàn tổng. - Tuấn Anh bước ra ngoài, có lẽ những ngày qua chính là Hàn phu nhân muốn dày xéo tâm can của Hàn tổng, bà ta muốn Hàn tổng phải lo lắng đến mức mất hết tinh thần... để khi bà ta ra mặt, mọi điều kiện của bà ta Hàn tổng đều sẽ phục tùng. Tuấn Anh còn lạ lẫm gì cái mưu kế hèn mọn này của bà ta, chỉ là anh đang lo sợ Hàn tổng sẽ không thể gắng gượng hơn nữa.

Hàn Thế Bảo lái xe đến một nơi mà hằng năm vào ngày này anh đều một mình đến đây với tâm trạng buồn bã... trên tay cầm một bó hoa cúc trắng bước đến mộ phần của Hàn Thế Hùng. Khi anh đến trước mộ phần của cha nuôi mình, trên mộ phần của cha anh đã nhìn thấy một bó hoa cúc trắng tươi xanh như ai vừa đặt lên không lâu... anh nhìn xung quanh phát hiện ra một bóng người mặc chiếc áo khoát màu đen đang bước đi lặng lẽ.

- Bà còn dám đến nơi này sao? - Hàn Thế Bảo hướng về phía người phụ nữ kia mà nói.

Hàn phu nhân hơi giật mình, nhưng sau đó lại quay mặt lại nhìn Hàn Thế Bảo, đây là một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời bà ta chính là nhận nuôi thẳng bé này. Từ nhỏ nó đã không nghe theo lời bà, đến hiện tại cũng là muốn chống đối bà.

- Vì sao ta không thể đến, ông ấy là chồng ta. - Hàn phu nhân nhìn vào mộ phần của Hàn Thế Hùng mà nói. - Dù có thể ông ta không yêu ta, nhưng mãi mãi là chồng của ta... điều đó không có gì có thể thay đổi, ta con nhớ ngày xưa ông ấy rất thích hoa cúc trắng... ông ta từng nói rằng nó là biểu tượng của sự trong trắng và ngây thơ... nhưng rất tiếc câu nói đó không dành cho ta mà chính là cho người đàn bà đã phá nát gia can của ta.

- Đến khi ông ấy đã vì sự độc ác của bà mà tự sát... bà vẫn không thể nhận ra sai lầm của mình. - Hàn Thế Bảo rít lên. - Từ đầu... mọi sự đau khổ chính là do bà đã gây ra. - Hàn Thế Bảo nắm cổ áo Hàn phu nhân mà hét. - Bà dám đến nơi này một mình, không sợ tôi giết chết bà.

- Haha, con dám giết ta ư? - Hàn phu nhân cười lớn. - Sinh mạng đứa con gái của con và người phụ nữ con yêu đang nằm trong tay ta... con dám động đến ta ư. Ta già rồi sống bao nhiêu đó cũng đủ rồi... chết cũng không có gì hối tiếc, nhưng nếu bọn họ chết đi... con thử hỏi xem người đau đớn nhất là ai... haha.

- Hàn phu nhân, bà muốn gì? - Hàn Thế Bảo dùng ánh mắt đầy lửa giận mà rít lên.

- Con hỏi ta muốn gì sao? - Hàn phu nhân nhếch môi cười. - Ta muốn trả thù con đàn bà kia vì nó mà ta đã mất đi đứa con của mình và mãi mãi không thể có con được nữa... đứa con của ta chết thì con của nó cũng không được phép sống.

Hàn Thế Bảo cảm thấy tức giận trước sự trả thù một cách mù quáng của Hàn phu nhân, trước nay anh đều cảm thấy bà ta có lẽ quá đau đớn vì mất đi đứa con mà sống trong thù hận như vậy... nhưng càng ngày bà ta càng lún sâu vào, đến hôm nay lại muốn lấy đi mạng sống của người phụ nữ mà anh yêu thương càng khiến anh không thể chấp nhận được nữa.

- Nhưng mà... - Hàn phu nhân nhếch môi nói. - Hiện tại ta muốn The Win hơn là giết bọn chúng... con hãy chuyển hết cổ phần ở The Win của con cho ta, ta sẽ tha cho các con một con đường sống.

- Được, nếu bà muốn The Win... tôi sẽ giao cho bà, chỉ cần Kelly và Tiểu Hân được an toàn.

- Vậy chúng ta hẹn gặp tại The Win vậy. - Hàn phu nhân nói xong quay đầu đi... ánh mắt bà ta đầy tham vọng và những âm mưu hèn mọn nguy hiểm.

Hàn Thế Bảo quay lại mộ phần của cha mình... anh đứng đó một lúc thật lâu sau đó khẽ nói thật nhỏ: "Cha... con xin lỗi nhưng con không thể giữ lời hứa với cha được rồi... bà ta hiện tại không còn là con người nữa rồi... con xin lỗi cha." - Hàn Thế Bảo nói xong cúi đầu trước mộ phần sau đó bỏ đi.

Hạ Tuyết quay về lại Việt Nam sau một chuyến đi cùng Win, nơi đầu tiên cô từ sân bay muốn đến chính là bệnh viện, An Nhiên vẫn bất động nằm đó nhưng tim chị ấy vẫn còn đập nghĩa là còn hy vọng. Còn Tú Anh hằng ngày qua ngày vẫn cứ ở bệnh viện, xem nơi này như nhà của mình mà chăm sóc cho An Nhiên.

Khi Hạ Tuyết bước vào phòng An Nhiên thì nhìn thấy Tú Anh đang ngồi bên cạnh An Nhiên mà đọc sách thành tiếng cho An Nhiên nghe. Hạ Tuyết nhìn tình cảnh này mà cảm thấy xúc động trong lòng.

- Anh Tú Anh. - Hạ Tuyết khẽ gọi.

Tú Anh ngược nhìn về phía Hạ Tuyết, cuốn sách trên tay khẽ gấp lại nhìn cô đôi môi hơi mỉm cười. - Đã về rồi sao?

- Vâng, em vừa mới xuống máy bay. - Hạ Tuyết tiến lại gần An Nhiên nhìn An Nhiên nằm trên giường bệnh ngày càng ốm đi. - Chị ấy có tiến triển gì không?

Tú Anh khẽ cười buồn mà lắc đầu nói: "Các bác sĩ nói rằng não cô ấy đã không còn hoạt động... vì vậy hy vọng cô ấy tỉnh lại là rất nhỏ nhoi, chỉ hy vọng vào số mệnh và sự may mắn."

Hạ Tuyết không đáp chỉ xót xa nhìn An Nhiên... sau đó lấy từ trong giỏ xách mình ra một sợi dây chuyền hình chữ U mà đeo vào cổ An Nhiên mà khẽ nói: "Em mua ở Mỹ trong một lần đến khu phố của người Nhật. Họ nói rằng sợi dây này sẽ mang lại may mắn, đẩy lùi bệnh tật và tà ma. Hy vọng rằng chị An Nhiên sẽ nhanh chóng tỉnh lại để cùng chúng ta tận hưởng hạnh phúc của cuộc đời."

- Cảm ơn em, Hạ tuyết. - Tú Anh khẽ nói.

Hạ Tuyết nhìn thấy những quyển sách đặt ở trên bàn khá nhiều, không nghĩ rằng Tú Anh lại thích đọc sách như vậy. Cô khẽ hỏi: "Anh thích tiểu thuyết sao, nhìn anh không giống như vậy?"

Tú Anh khẽ cười nhìn về những tập tiểu thuyết dài dằng dặc kia mà bật cười nói: "Là mẹ của An Nhiên mang vào, bà ấy nói khi còn ở với bà An Nhiên rất thích đọc những loại tiểu thuyết tình cảm này, sau này khi bắt đầu đi làm thì không còn thời gian đọc nữa... Hiện tại cô ấy rảnh rồi như vậy, tôi sẽ đọc cho cô ấy nghe.. có lẽ cô ấy rất thích nghe."

- Nếu chị ấy tỉnh lại mà biết anh vì chị ấy mà làm những việc này, có lẽ chị ấy sẽ rất cảm động.

- Chỉ cần cô ấy tỉnh lại... tôi có thể làm tất cả mọi việc. - Tú Anh đưa mắt nhìn An Nhiên nằm trên giường... đôi mắt cô cứ thế nhắm lại...

Hàn Liên Chi ở trong khách sạn nhưng không được phép ra ngoài cũng không thể liên lạc với bên ngoài, Hàn phu nhân không thể hiện rằng đang giam lỏng cô nhưng bà nói rằng hiện tại cô không nên ra ngoài vì bọn Hàn thế Bảo sẽ điều tra ra được nơi bọn họ đang ở. Nhưng cô biết chính là mình bị Hàn phu nhân nghi ngờ nên mới không thể ra ngoài như vậy. Cô nghe qua những cú điện thoại của bà nên cũng phần nào đoán được việc bà đang âm mưu hành động, cả bản thân cô cũng không biết ai là người trợ giúp bà và nơi bà giam giữ Kelly là ở chỗ nào. Hiện tại điều quan trọng chính là phải thoát ra khỏi nơi này.

Hàn Liên Chi mở cánh cửa chính ra liền nhận được hai bàn tay to lớn ngăn lại, cô dùng ánh mắt lo lắng nhìn hai người họ mà nói.

- Xin lỗi nhưng nhà vệ sinh ở đây bị ngẹt rồi... - Hàn Liên Chi nói.

- Tôi sẽ cho người đến sửa, cô vào trong đi.

- Nhưng hiện tại là tôi đang có nhu cầu cần dùng... anh xuống mượn chìa khóa phòng khác giúp tôi với. - Hàn Liên Chi dùng ánh mắt cầu khẩn nói.

Hai tên canh gác nhìn sau, lại nghĩ một mình cô gái bé nhỏ này có thể làm gì được người đàn ông to lớn nên một tên quyết định xuống dưới để một tên ở lại canh gác.

Khi tên kia vừa đi thì Liên Chi liền dùng tay mình sờ lên bờ ngực của tên đàn ông trước mặt mà nói: "Đại ca à, sao phải vất vả đứng bên ngoài... vào trong uống chút nước ăn chút bánh với em."

Tên canh gác nhìn nét đẹp của Liên Chi cùng hành động động chạm của cô mà hứng thú liền nghe lời cô mà bước vào bên trong phòng. Hắn ta ngồi trên ghế salon mà đợi Liên Chi từ bên trong mang một chai rượu bước ra nhìn hắn ta tươi cười rạng rỡ...

- Đang làm nhiệm vụ, tôi không uống rượu được đâu. - Hắn ta nhìn Hàn Liên Chi không dời mà nói.

- Thật sự là không thể uống sao? - Hàn Liên Chi rót vào ly một ít rượu đỏ, sau đó tiến gần đến phía hắn ta mà khẽ cười đầy quyến rũ. - Vậy thì ăn nguyên cái chai vậy. - Hàn Liên Chi hét lên, cầm chai rượu đập vào đầu tên đàn ông to lớn phía trước bằng tất cả sức mạnh.

Hắn ta đau đớn vì người đầy máu cộng với mãnh lực của chai gim trong người nên vật xuống sàn đau đớn rên la. Hàn Liên Chi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng không quên mắng lại một câu: "Đừng trách tôi, cũng tại anh quá mê gái thôi."

Hàn Liên Chi chạy ra đến cửa thì nghe tiếng bước chân của tên còn lại đang đi lên, cô nhanh chóng lại cánh cửa phòng mà bấm nút khóa sẵn bên trong sau đó chạy lên tầng trên lẫn trốn. Đến khi nhìn thấy hắn ta đi vào trong phòng thì nhanh chóng chạy xuống phía dưới mà đóng âm cửa lại mà chạy thật nhanh xuống phía dưới.

Tên canh gác còn lại nhìn thấy đồng bọn của mình nằm rên la đau đớn, lại nghe tiếng đóng cửa liền giật mình mới phát hiện đã để Hàn Liên Chi trốn thoát. Hắn ta nhanh chóng đập tung cửa mà đuổi theo...

Bên ngoài không có sẵn một chiếc taxi nào, nhìn về phía cầu thang lại thấy tên đàn ông kia đang chạy xuống hét lên. Bảo vệ đang nhìn về hướng cô như muốn bắt lại, Hàn Liên Chi liều mạng chạy thật nhanh vào bên trong đám đông người đi lại ngoài đường lớn. Bọn người của Hàn phu nhân chia nhau tìm kiếm, Liên Chi không thể nào chạy nổi nữa... nhìn bọn người phía sau như muốn đuổi kịp mình... nếu lần này bị bắt lại chắc chắn Hàn phu nhân sẽ không còn vị tình thân mà tha cho cô. Nhìn thấy thùng rác lớn trước mặt, Hàn Liên Chi nhanh chóng chui vào bên trong mà trốn.

- Vừa mới thấy bóng cô ta ở đây mà. - Một tên hét lên.

- Chết tiệt, chia ra tìm đi. - Tên khác đá chân vào thùng rác kia rồi cả đám cùng nhau tẩu đi mà đi tìm Hàn Liên Chi.

Hàn Liên Chi chui ra từ bên trong thùng rác dưới ánh mắt tò mò của mọi người, chưa bao giờ cô lại cảm thấy xấu hổ như vậy, toàn thân bốc mùi kinh dị... ngay cả bản thân cô còn muốn buồn nôn. Nhưng hiện tại có nhiều việc quan trọng hơn cần làm..

Hàn Liên Chi không tìm Hàn thế Bảo mà đi đến căn nhà mà lần trước Hàn phu nhân đưa cô tới... Hiện tại nếu tìm Hàn Thế Bảo chắc chắn sẽ bị Hàn phu nhân bắt trước khi tìm gặp... điện thoại thì không có, tiền cũng không mang theo... người bên ngoài nhìn cô lại tránh xa vì hiện tại nhìn cô khá kinh tởm hơi hám... Cô quyết định sẽ tìm hiểu về câu chuyện linh hồn kia, còn người đàn bà kia vì sao lại chịu ở nơi kinh dị đó mà canh giữ linh hồn kia giúp Hàn phu nhân...

112. Chương 95: Bất An

- Hàn tổng, cậu cho gọi tôi. - Luật sư Hà từ bên ngoài đi vào trong, ông là luật sư của Hàn gia nhiều năm qua.

- Luật sư Hà, mời ông ngồi. - Hàn Thế Bảo từ bàn làm việc đứng lên, đi về phía bàn tiếp khách, rót trà vào ly mời khách.

- Hôm nay cậu gọi tôi đến đây chắc hẳn là liên quan đến di chúc trước đây? - Luật sư Hà nói.

- Không hẳn, là tôi muốn ông giúp tôi từ chối nhận gia sản nhà họ Hàn này vì tôi là con nuôi của Hàn gia. Tài sản này sẽ được chia cho hai đứa con ngoài giá thú của cha nuôi tôi. - Hàn Thế Bảo nói.

- Theo tôi để đơn giản hóa vấn đề, cậu chỉ cần chuyển toàn bộ tài sản cho hai người bọn họ... vì đây là cậu tự nguyện nên mọi chuyện đã quá dễ dàng.

- Luật sư Hà, nếu đơn giản như vậy thì chẳng lẽ Hàn Thế Bảo tôi lại không nghĩ ra được, ở đây là tôi muốn ông bí mật làm việc này. - Hàn Thế Bảo đẩy một phong bì dày cộm về phía vị luật sư mà nói. - Ông hãy bí mật làm việc này giúp tôi, đây là kết quả xét nghiệm ADN của Win và cô con gái của cha nuôi tôi, còn đây là giấy từ chối nhận tài sản thừa kế và sẽ chuyển nhượng cho hai người họ... tôi muốn ông hãy bí mật chuyển hết tài sản của tôi sang cho bọn họ...

- Tôi sẽ làm hết sức mình. - Luật sư Hà cầm phong bì bỏ vào cặp da sau đó liền đi ra ngoài, chuyện này hết sức dễ dàng như vậy lại còn nhận được lợi lộc thì hà cớ gì phải thắc mắc mà mất đi quyền lợi.

Đội luật sư Hà ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, Tuấn Anh mới từ bên ngoài bước vào phòng làm việc của Hàn Thế Bảo... Thời gian trôi qua cũng đã hơn một tuần, bên Hàn phu nhân lại không hề có bất kỳ động tĩnh vào về việc yêu cầu để trả người... chỉ sợ bà ta là không cần gì cả mà chỉ cần mạng sống của hai mẹ con Kelly. Tuấn Anh biết hiện tại là giai đoạn rất khó khăn với Hàn Thế Bảo nên đã đến bệnh viện để nói chuyện với Tú Anh, thời gian trôi qua cũng đã lâu như vậy, Tú Anh cũng nên ngó ngoai mà quay về lại vị trí của mình... vì hiện tại Hàn gia đang rất cần những người như Tú Anh... những người tuyệt đối trung thành không bao giờ phản bội.

- Hàn tổng, Tú Anh sẽ quay về. - Tuấn Anh bước vào nói, đưa mắt nhìn Hàn Thế Bảo đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. - Bên Hàn phu nhân, bà ta có động tĩnh gì không?

- Bà ta muốn tài sản của Hàn gia. - Hàn Thế Bảo đáp, bàn tay vẫn gõ nhanh trên bàn phím chiếc laptop, mắt anh vẫn hướng về phía màn hình.

- Anh sẽ làm theo yêu cầu của bà ta.

- Không còn cách nào khác, để bảo vệ mạng sống của Kelly và Tiểu Hân... tôi có đánh đổi tất cả cũng không hối tiếc. - Anh đưa ngón tay gõ vào phím enter trên bàn phím, đôi môi hơi nhếch cười. - Tuấn Anh, có vẻ như chúng ta đã bị Kelly lừa gạt... cô ấy xem ra không hề bị mất trí nhớ.

- Không mất trí nhớ ư. - Tuấn Anh hơi ngạc nhiên.

- Tôi đã dò tìm trong danh sách thuê phòng khách sạn ở Ciz ... phòng bên cạnh Hàn phu nhân chính là phòng mà Kelly đã thuê sẵn trước đó vài ngày. Vì sao cô ấy lại biết chúng ta cố tình sắp xếp Hàn phu nhân ở đâu để đặt trước phòng bên cạnh .

- Kelly nghe lén khi tôi và anh bàn bạc ư.

- Có lẽ cô ấy cố tình giả vờ như vậy để chúng ta không đề phòng. - Hàn Thế Bảo nói. - Không mất trí nhớ là tốt, ít ra cũng sẽ không bị lừa gạt một cách ngốc nghếch nữa. - Đôi mắt anh có vẻ hơi trùng lại khi nhớ đến cô nhưng không lâu sau lại trở nên tinh anh hơn. - Ngày mai, cậu đi với tôi đến Ciz để gặp Hàn phu nhân.

- Vâng, Hàn tổng...

Buổi tối tại biệt thự Hàn gia, Hàn Thế Bảo đứng bên ngoài khuôn viên nhìn về chiếc xích đu phía đối diện anh. Anh nhớ cô, những ngày cô giả vờ ngốc nghếch ở tại Hàn gia này, nơi cô thích nhất chính là ra ngoài khuôn viên hoa này ngồi trên chiếc xích đu kia mà ngắm nhìn vườn hoa do một tay cô chăm sóc... từ phía trong nhà anh nhìn thấy nụ cười tỏa nắng ban mai của Kelly mà lòng đầy cảm xúc ngọt ngào, chỉ là hiện tại quá cay đắng, Kelly của anh đang gặp nguy hiểm... thời gian càng trôi qua, anh càng lo sợ cho sinh mạng của cô và Tiểu Hân.

Tiếng điện thoại trong túi reo lên cắt ngang dòng tâm tư của anh, anh nhìn một số điện thoại lạ gọi đến, đôi mắt hơi nhú lại mà nghe máy.

- Thế Bảo, là em đây... mau cứu Tiểu Hân. - Giọng Kelly vang lên.

- Kelly... em đang ở đâu... mau nói anh biết. - Hàn Thế Bảo ngạc nhiên vội hỏi.

- 090..... - Kelly đọc một số điện thoại mà cô đã có nhẩm thuộc. - Đó là số của kẻ đang giữ Tiểu Hân, mau cứu con bé. - Kelly vội nói.

- Còn em, em đang ở đâu... anh sẽ đến cứu em. - Thế Bảo hét lên.

- Không... anh đừng đến đây, chỉ cần cứu được Tiểu Hân, em sẽ biết cách thoát đi. - Kelly nói xong liền nhanh chóng cúp máy.

Kelly cúp điện thoại xong liền vội tháo sim ra khỏi chiếc điện thoại mà bỏ đi... cô sợ Hàn Thế Bảo sẽ lần ra vị trí của cô mà đến đây. Là cô không muốn anh gặp nguy hiểm, vì Hàn phu nhân và cả Hoàng Thiên Ân đều có dã tâm giết anh.

Kelly nhìn tên canh gác đang nằm gục dưới chân mình, hôm nay Hoàng Thiên Ân đi ra ngoài không còn bám sát cô như mọi ngày vì vậy cô liền nhanh trí gọi một tên đang canh gác ở ngoài đi để cùng cô đi vào rừng hái một ít loại hoa quý hiếm chỉ nở vào buổi tối. Vì thường ngày Hoàng Thiên Ân luôn ra vẻ cứng chiều cô nên bọn người kia cũng không muốn làm cô phật ý vì vậy cử một tên to lớn đi theo. Nào ngờ vừa ra đến đường lớn cô lại bất ngờ đánh cho hắn ta ngất đi, sau đó lục lấy điện thoại mà gọi về cho Hàn Thế Bảo...

- Cô quay về một mình, còn tên kia đâu rồi. - Người của Thiên Ân nhìn Kelly quay về một mình liền kinh ngạc.

- Hắn ta giả trò đồi bại với tôi, bị tôi ột trận... có lẽ không còn dám quay về. - Kelly tức giận đáp. - Còn các người, nếu tôi nói lại với Thiên Ân rằng các người biết tên đó sẽ làm hại đến tôi mà không đi theo bảo vệ... tôi không nghĩ ra anh ấy sẽ làm gì các người.

- Chị Đại à, tha cho chúng tôi đi... lão Đại sẽ không tha cho chúng tôi đâu.

-Tôi cũng không phải loại nhỏ mọn gì, thôi được rồi... không ai nói thì anh ấy cũng không biết, xem như chưa có chuyện gì xảy ra đi. - Kelly bỏ vào trong.

Cả bọn ngu ngốc đều mừng rỡ vì Kelly hứa sẽ không báo lại với Thiên Ân, nào đâu biết là đang bị mắc mưu của Kelly... đúng là một bọn đầu to nhưng không có óc, chỉ được cái to xác mà ngu đần.

Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng làm việc tại biệt thự Hàn gia, đối diện anh là Tuấn Anh và Tú Anh... đôi mắt anh hơi rực lên ngọn lửa của sự tức giận, cô gái ngang bướng đó đang chọc tức anh.

- Hàn tổng, tôi đã dò tìm được địa chỉ nơi mà số điện thoại của Kelly đưa. Còn số của cô ấy gọi đến... thì không thể dò tìm ra được, có lẽ cô ấy đã tắt máy rồi. - Tuấn Anh báo cáo.

- Chúng ta có nên cứu Tiểu Hân ra ngay. - Tú Anh khẽ hỏi.

Hàn Thế Bảo hơi lắc đầu, hai bàn tay đan vào nhau đặt trên bàn kê đưa mắt về phía Tuấn Anh và Tú Anh mà nói: "Không nên bắt dây động rừng."

- Tôi đang đợi lệnh của anh, Hàn tổng.

Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi cười...

- Ngày mai, Tuấn Anh mang người đến địa điểm này mà cứu Tiểu Hân. - Hàn Thế Bảo chỉ vào địa điểm nhấp nháy trên màn hình mà nói. - Còn Tú Anh, cậu theo tôi đến gặp Hàn phu nhân.

- Không được, Tú Anh không biết võ... rất nguy hiểm.- Tuấn Anh phản đối.

- Không phải hai người là anh em song sinh sao... - Hàn Thế Bảo nhìn Tú Anh mỉm cười. - Cậu hiểu tôi mà, đúng không Hà Tú Anh.

Tú Anh gật đầu đôi môi cũng hơi nhếch cười: "Xem ra tôi phải mặc vest đen nữa rồi."

Tuấn Anh không hiểu hai người này đang nói gì, nhưng người của Hàn phu nhân không phải loại tầm thường... một mình Hàn tổng không phải đối thủ của bọn họ, lại còn phải bảo vệ Tú Anh.

- Tiếng tâm lý lừng của Hà Tuấn Anh cậu, bọn chúng ăn gan trời cũng không dám ra tay đâu. - Hàn Thế Bảo nói. - Nếu lỡ như bọn chúng ăn gan trời thật, tôi hứa sẽ mang em trai cậu về nguyên vẹn. - Hàn Thế Bảo vỗ vai Tuấn Anh nói.

- Anh muốn Tú Anh đóng giả tôi. - Tuấn Anh hỏi.

Hàn Thế Bảo gật đầu.

- Khá mạo hiểm. - Tuấn Anh lắc đầu.

- Chúng ta phải cứu Tiểu Hân và gặp gỡ bà ta cùng lúc... như vậy bà ta có trở tay cũng không kịp. - Hàn Thế Bảo đi về phía bàn làm việc mà nói tiếp. - Sau khi cứu được Tiểu Hân, mang con bé đến chỗ của Win... cậu hãy ở đó mà bảo vệ chúng phòng khi Hàn phu nhân trở mặt.

Tuấn Anh và Tú Anh cùng gật đầu... bắt đầu kế hoạch giải cứu..

Buổi sáng hôm sau, Tú Anh mặc một bộ vest đen, đầu tóc nghiêm trang nhìn anh hệt như Tuấn Anh không khác một điểm nào... Tú Anh nắm lấy bàn tay gầy gò của An Nhiên mà nói: "Hôm nay không đọc truyện em nghe được rồi, Hàn tổng đang cần anh... anh đi rồi sẽ về với em." sau đó hôn lên trán An Nhiên rồi bước ra ngoài.

Tú Anh vừa bước ra ngoài... những ngón tay An Nhiên khẽ cử động....

Tại nhà hàng Ciz... Hàn phu nhân và người của bà ta bao vây khắp nhà hàng giả thành những thực khách ngồi quanh bàn của Hàn Thế Bảo. Còn bà ta chỉ một mình ngồi đối diện Hàn Thế Bảo và Tú Anh.

- Hôm nay Hàn phu nhân không mang theo đứa con gái yêu quý ư. - Hàn Thế Bảo nhìn không thấy Hàn Liên Chi thì có chút lo lắng... nghe Tuấn Anh nói đã không thể liên lạc với cô ta nữa.

- Con là đang quan tâm đến Liên Chi đó sao? - Hàn phu nhân cười lớn. - Không phải năm đó vứt bỏ nó không một chút thương tiếc, con bé mà biết con vẫn còn nghĩ đến nó có lẽ rất vui mừng.

- Chúng ta vào vấn đề chính đi. - Hàn Thế Bảo nói. - Tuấn Anh, mang giấy tờ ra đây.

Tú Anh đưa một xấp tài liệu đặt lên bàn, bày ra trước mặt Hàn Thế Bảo và Hàn phu nhân.

- Đây là thứ bà muốn... nếu bà trả tự do cho Kelly và Tiểu Hân, tôi sẽ giao tất cả tài sản do tôi đứng tên cho bà. - Hàn Thế Bảo nói.

- Hàn Thế Bảo à, con lúc nào cũng ngông cuồng như vậy. Ở trong trường hợp này, con là người có quyền đặt điều kiện ư?

Hàn thế Bảo hơi nhúu mày lại, sau đó lại bình tĩnh mà tiếp tục nói: "Vậy xin mời Hàn phu nhân nói."

- Đưa ông ta ra. - Hàn phu nhân nói lớn.

Từ phía trong luật sư Hà đang bị hai người đàn ông cao to hộ tống ra ngoài, Hàn Thế Bảo nhìn ông ta... xem ra lần này mọi chuyện đã bị đổ bể.

- Hàn tổng, tôi xin lỗi... Hàn phu nhân lấy người nhà tôi ra uy hiếp. - Vị luật sư hơi cuối đầu nói.

Hàn Thế Bảo không đáp, đầu hơi cúi xuống bàn tay đặt trên bàn từng ngón gõ nhẹ xuống mặt bàn... anh đang dò xét thái độ của Hàn phu nhân.

- Luật sư Hà, cảm phiền ông xem giúp những giấy tờ trên đây có hợp lệ hay không? - Hàn phu nhân chỉ về những giấy tờ mà Hàn Thế Bảo đã đặt lên bàn trước đó.

- Hàn phu nhân, tất cả đều hợp lệ... chỉ cần Hàn tổng kí vào, tất cả đều thuộc về bà. - Luật sư Hà xem qua khẽ đáp.

Hàn phu nhân lúc này mới nhìn qua xấp giấy tờ trên bàn mà đọc qua, vừa đọc vừa cười mãn nguyện. Muốn qua mặt bà sao, xem ra Hàn Thế Bảo còn quá kém cỏi rồi.

- Tôi lại không mang theo viết... Tú Anh, cậu đưa tôi mượn cây viết. - Hàn phu nhân nhếch môi nhìn Tú Anh mà nói.

Lần này chính là Tú Anh nhú mày lại, bà ta đã phát hiện ra anh đang đóng giả Tuấn Anh từ khi nào... từ trang phục đến thái độ điềm tĩnh anh đều thực hiện không khác một chút nào.

- Hàn phu nhân, bà đã gọi nhầm tên tôi rồi... tôi là Tuấn Anh. - Tú Anh đáp, sau đó đặt cây bút lên bàn.

- Haha, hai anh em cậu quả thật giống nhau như hai giọt nước... nhưng Hà Tuấn Anh chắc chắn sẽ không đến bệnh viện thăm cô ca sĩ An Nhiên - người tình của em trai mình trước khi đến đây. - Hàn phu nhân cầm trên tay cây bút mà kí vào hồ sơ trên bàn. - Còn Hà Tuấn Anh, có lẽ là đang đi cứu Tiểu Hân sao? Haha, các người nghĩ có thể qua mắt được bà già này.

Mọi kế hoạch tưởng chừng như hoàn hảo đều bị bà ta nắm gọn trong tay, Hàn Thế Bảo biết mình thua một bước vì không tính toán đến việc người đàn bà này quá mưu mô quỷ quyệt... có lẽ Kelly đã bị gài bẫy... Hàn Thế Bảo khẽ nhếch môi cười lắc đầu mà nói: "Xem ra, Hàn phu nhân đây cao tay hơn tôi rồi."

- Hàn tổng đại tài, mời cậu kí vào. - Hàn phu nhân đẩy tập hồ sơ chuyển nhượng kia về phía Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo cầm cây bút trên tay, nhìn vào vị trí kí tên của mình sau đó lại đưa mắt hướng về Hàn phu nhân mà nói: "Tôi muốn gặp Kelly và Tiểu Hân trước."

- Cậu không có quyền lựa chọn. - Hàn phu nhân lắc đầu.

- Là dân kinh doanh bà biết đấy Hàn phu nhân, phải xem qua hàng hóa tốt... tôi mới có thể bỏ tiền ra mà mua vào. - Hàn Thế Bảo dựa người ra ghế thoải mái. - Hiện tại còn không biết họ sống chết, tôi không thể làm ăn mà không biết rõ có lời hay không?

Hàn phu nhân suy nghĩ qua một chút, hẳn ta là tự nguyện cùng bà đi đến nơi giam giữ Kelly... như vậy cũng tốt... một lần bà sẽ cho bọn chúng cùng nhau đi về một thế giới khác không cần phải suy nghĩ.

- Được, ta sẽ đưa con đi gặp vợ con của mình. - Hàn phu nhân nói.

- Mời bà, Hàn phu nhân. - Hàn Thế Bảo đưa tay mời Hàn phu nhân đi phía trước.

Tuấn Anh lần theo dấu vết của chiếc điện thoại kia thì cũng tìm ra vị trí chính xác của nó, đó là một căn nhà hoang bên ngoài trung tâm thành phố lớn. Nơi này khá vắng vẻ và ít người qua lại...

- Đại ca, chúng ta vào chứ.

- Không... đợi một chút đã. - Tuấn Anh lắc đầu nói, nhìn vào màn hình chiếc laptop.

- Có việc gì bất ổn sao?

Tuấn Anh nhìn vào điểm nhấp nháy bên trong màn hình máy tính, từ đêm qua đến tận hôm nay vị trí nhấp nháy này không hề xê dịch... cho đến khi đến tận nơi này vị trí nhấp nháy kia vẫn không một chút di chuyển

đi. Một con người không thể ngồi một chỗ lâu như vậy... trừ khi hắn ta đã chết... Nơi này nếu là nơi đang giam giữ Tiểu Hân chắc chắn sẽ có người canh gác vậy vì sao người của anh đến bên ngoài lâu như vậy vẫn không hề thấy bất kì động tĩnh gì bên trong.

- Bên trong có gì đó không ổn. - Tuấn Anh lắc đầu, không ai được phép vào trong.

Nghe lệnh Tuấn Anh tất cả đàn em đều không ai bước vào bên trong. Tuấn Anh xuống xe bước lại gần ngôi nhà hoang một chút mà khẽ gọi.

- Tiểu Hân, là chú đây... chú Tuấn Anh đây. - Giọng Tuấn Anh vang lên.

Bốn bề yên ắng, không một tiếng đáp trả.

Từ bên trong, tiếng chuông điện thoại reo vang lên rất lớn... Tuấn Anh tò mò bước vào bên trong... bọn đàn em vì chưa có lệnh của Tuấn Anh nên không dám bước vào theo. Tuấn Anh nhìn thấy chiếc điện thoại đang nằm dưới đất rung lên... Trong màn hình điện thoại kia là tên Thiên Ân, Tuấn Anh khẽ đưa tay bấm nút nghe.

- Chúc mừng mày, Tuấn Anh... hahahaha. - Giọng Hoàng Thiên Ân vang lên.

Tuấn Anh nhìn vào màn hình điện thoại... là số giây đếm ngược...

- Bùm..... - tiếng nổ lớn vang lên... căn nhà hoang nổ tung trước mắt bọn đàn em ở phía ngoài.....

Hải Yến đang học nấu ăn tại gia cùng các chị làm bếp... trên tay cầm dao cắt hành bỗng nhiên làm rơi xuống đất mà cửa vào chân... một vết máu tóe ra.

- Tiểu thư, cô có sao không. - Người làm hốt hoảng. - Mau lấy bông băng cầm máu cho tiểu thư.

- Không sao, tôi không sao? - Hải Yến nhìn máu từ chân mình chảy ra... không hiểu vì sao cô không hề đau vì vết thương kia.... trong lòng có một cảm giác bất an đến cùng cực...

113. Chương 96

Đêm hôm trước...

Hoàng Thiên Ân bế Tiểu Hân đang ngủ say trên tay vào căn nhà nhỏ nằm sâu trong rừng vắng, Kelly nhìn thấy con gái liền nhanh chóng đứng lên đón Tiểu Hân từ tay Hoàng Thiên Ân.

- Tiểu Hân, con bé bị sao vậy? - Nhìn thấy Tiểu Hân mê man Kelly liền lo lắng hỏi.

- Không sao đâu, vì con bé không chịu ngồi yên nên cứ la hét mãi nên anh để Tiểu Hân ngủ một chút sẽ tỉnh lại. - Hoàng Thiên Ân vuốt mái tóc Tiểu Hân ra vẻ cưng chiều.

Kelly lùi lại một bước ôm Tiểu Hân vào lòng mình ra vẻ không muốn bán tay ghé tởm đó động vào con gái mình liền nhận được ánh mắt kì lạ khó hiểu của Thiên Ân đang nhìn mình. Cô lại không muốn để lộ mọi việc, không muốn cả Tiểu Hân và đứa bé trong bụng mình gặp nguy hiểm đành sời lời nói: "Đã lâu không nhìn thấy con gái, em muốn được ôm con chặt hơn."

- Xong xuôi mọi việc, anh sẽ đưa em và Tiểu Hân chúng ta cùng nhau sống những tháng ngày hạnh phúc không ưu lo phiền muộn bất cứ việc gì nữa. - Hoàng Thiên Ân đưa trợn bàn tay ôm lấy Kelly và Tiểu Hân vào lòng.

Cô thật chỉ muốn tung một cước mà đạp tên đàn ông này ra xa khỏi người cô, lại càng không muốn bàn tay hắn chạm vào người mình. Hắn đã giết chết cha mẹ cô, lại còn lừa gạt cô biết bao nhiêu năm qua... đã vậy biết cô yêu Hàn Thế Bảo liền đổ oan trách nhiệm cho anh... hại cô bao nhiêu năm qua sống trong dày vò đau khổ.

Đợi Hoàng Thiên Ân ra ngoài, Kelly ôm Tiểu Hân vào lòng mà ngắm nhìn đứa trẻ đáng yêu mang đầy nét giống cha. Cô lại giật mình sức nhớ đến việc Hàn Thế Bảo chắc chắn đang truy tìm tung tích của Tiểu Hân, nếu như anh ấy tìm ra được nơi này mà lui tới thật không phải quá nguy hiểm hay sao. Kelly một phen lo lắng khôn nguôi, cô cứ đi qua đi lại không tài nào chớp mắt được... nếu như Thế Bảo đến nơi này thì đường sống xem như không có.

Sau khi bàn bạc kế hoạch với Hàn Thế Bảo và Tú Anh, Tuấn Anh quay về lại nhà mình để chuẩn bị mọi việc cho kế hoạch vào ngày mai.

Tuấn Anh rời khỏi xe từ trong bãi ở phía tầng hầm đã cảm thấy có một bóng đen bám theo mình, anh xem như mình không nhìn thấy gì mà tiếp tục đi về hướng căn hộ của mình... bóng đen kia lại tiếp tục bám theo anh. Tuấn Anh bước hơi nhanh chân, sau đó núp vào một bức tường phía trước.

- Dâu rồi, vừa mới nhìn thấy mà. - Một giọng nói quen thuộc vang lên, mắt nhìn qua hai phía tìm kiếm.

- Ai sai cô theo dõi tôi. - Tuấn Anh từ phía sau ôm chặt bóng đen kia mà nói.

- Trái tim tôi sai khiến. - Triệu Hải Yến đôi môi hơi mỉm cười khê đáp.

Tuấn Anh từ từ quay người Hải Yến về đối diện anh, nhìn cô mặc nguyên một bộ quần áo màu đen, khẩu trang màu đen, mắt kính đen và chiếc mũ cũng màu đen trông đến buồn cười:” Em ăn mặc như vậy, không khéo người khác nhìn vào lại tưởng là ăn trộm.”

- Em đúng là ăn trộm mà, em đến đây để đánh cắp trái tim của anh... - Hải Yến bỏ khẩu trang và mắt kính ra khỏi người liền nói. - Nhưng em bịt kín như vậy, anh nhìn từ phía sau vậy mà nhận ra được em ư.

- Thật ra anh đã nhận ra một kẻ rình mò lấp ló ở trong bãi xe rồi, chỉ muốn xem tài cán của em đến đâu thôi... nhưng xem ra rất là tệ. - Tuấn Anh mở cửa, nắm tay Hải Yến kéo vào.

Tuấn Anh bước vào bên trong trước muốn đi đến tủ lạnh lấy nước cho Hải Yến nhưng đã bàn tay cô từ phía sau đã đặt vào ngang hông anh mà ôm chặt lấy. Gương mặt cô áp vào bờ vai rộng của anh, đôi môi cô đưa vào tai anh mà khê nói:” Theo như em tìm hiểu qua sách báo, hôm nay chính là ngày nguy hiểm nhất của em... nghĩ là mức độ em sẽ mang thai cao nhất.”

- Triệu Hải Yến. - Tuấn Anh quay đầu lại đưa hai tay béo hai bờ má phúng phính đỏ ửng của cô mà nói. - Không phải là hôm nay, ngày mai anh có việc quan trọng phải làm.

- Đó là việc của ngày mai mà... - Hải Yến đưa hai tay lên vai Tuấn Anh, đôi môi hơi chu lên vô cùng đáng yêu mà nói. - Còn hôm nay, anh muốn tự nguyện hay bị em ép.

Tuấn Anh thật tâm chỉ muốn vò đầu bức tóc với cô gái này, chuyện gì đã muốn là nhất quyết phải làm cho bằng được... ngay cả việc tế nhị này đáng ra cô ấy phải e thẹn, xấu hổ thì hẳn là ngược lại, luôn luôn chủ động và không có chút ngượng ngùng nào.

- Anh muốn đi tắm. - Tuấn Anh lắc đầu buông Hải Yến ra bước vào nhà vệ sinh.

- Em ở ngoài đợi anh. - Hải Yến cười híp cả mắt lại... hệt như cái kiểu con mèo đang chuẩn bị tự nguyện dâng lên miệng cạp.

Trong thời gian Tuấn Anh đi tắm, bên ngoài Hải Yến nhanh chóng lấy những thứ mà cô đã chuẩn bị trước trong túi xách ra ngoài. Trên giường ngủ của Tuấn Anh, cô rải những cánh hoa hồng đỏ tạo thành một hình trái tim. Trên chiếc bàn trong phòng ngủ, cô thay chiếc khăn bàn màu tối kia thành một chiếc khăn bàn màu trắng tinh... trên bàn đặt hai chiếc ly cùng một chai rượu màu đỏ, chính giữa bàn chính là một ngọn nến lung linh đầy lãng mạn.

Tuấn Anh tắm xong mặc một chiếc khăn choàng bước ra ngoài, đèn điện đã tắt đi thay vào đó là ánh sáng le lói của ánh nến trên bàn... Triệu Hải Yến mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh màu cánh sen đầy thu hút. Tuấn Anh là đang suy nghĩ cách nào để Hải Yến bỏ cuộc ra về, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này... xem ra anh phải suy nghĩ lại.

- Chồng yêu, đến đây nào... chúng ta cùng uống rượu. - Hải Yến dùng ánh mắt gợi tình nhìn Tuấn Anh, sau đó rót vào hai ly rượu trên bàn.

- Có đầu tư. - Tuấn Anh bước đến nhìn Hải Yến khẽ cười. - Bộ váy đó rất hợp với em.

Hải Yến đứng lên... chiếc váy ngủ trễ nải bộ ngực căng đầy gợi cảm của cô nhưng không còn gì che đậy tiến về phía Tuấn Anh... bàn tay cô chạm vào bàn tay đang cầm ly rượu trên tay của anh khẽ đưa ly rượu của anh vào miệng mình hợp một ngụm nhỏ. Đôi chân Hải Yến hơi nhún lên, đôi môi chạm lấy môi anh đưa hết rượu trong miệng mình lùa vào miệng anh.

- Anh thấy rượu hôm nay có đặc biệt không? - Hải Yến cười che miệng đầy gợi tình.

- Là loại ngon nhất anh từng được uống. - Tuấn Anh đưa lưỡi liếm những giọt còn vương trên bờ môi anh. - Có lẽ anh đã say rồi. - Tuấn Anh đưa bàn tay ôm lấy eo Hải Yến kéo sát về phía mình, bàn tay đó không để yên trên eo cô mà từ từ đi xuống phía dưới.

- Là say rượu. - Hải Yến đưa bàn tay đùa nghịch trên bờ môi anh. - Hay say tình.

- Cả hai. - Tuấn Anh nói xong, đôi môi anh cũng chạm vào đôi môi cô, vẻ quyến rũ của Hải Yến khiến anh không thể nào cưỡng lại bản thân.

Nụ hôn kéo dài không dứt vì họ không muốn rời ra... Tuấn Anh hôn cô một cách cuồng say, cả hai cùng nhau chủ động tiến vào giường lớn. Bàn tay anh từ từ cởi bỏ những thứ còn vương trên cơ thể hai người... đôi môi anh hôn khắp cơ thể đầy gợi tình trên người cô... cả hai lao vào cuộc chơi tình ái triền miên đến sáng.

Buổi sáng, ánh mắt trời vừa lên cao, tiếng chim hót ríu rít bên ngoài hiên cửa sổ... Hải Yến mở mắt ra đã nhìn thấy Tuấn Anh đã chuẩn bị xong trang phục, nhưng hôm nay trang phục của anh không phải là những bộ vest thường ngày mà lại là một bộ quần áo khác lạ với chiếc quần jean đơn giản và chiếc áo thun màu đen.

- Ngủ một chút nữa đi, anh phải ra ngoài rồi. - Tuấn Anh quay qua nhìn thấy Hải Yến đã tỉnh lại đang nhìn mình thì chồm đến hôn vào trán cô mà nói.

- Hôm nay trông anh thật lạ. - Hải Yến ngấm nhìn Tuấn Anh mà nói.

- Tính chất công việc, thật ra đây không phải là phong cách của anh. - Tuấn Anh lắc đầu nói.

- Không, em thấy nó rất hợp với anh đó chứ. - Hải Yến mỉm cười. - Nhìn rất "kool"

- Dù em có nói gì, anh cũng sẽ không mặc lại nó đâu. - Tuấn Anh đứng lên nói. - Em ngủ thêm một chút nữa đi, anh phải đi rồi.

- Tối nay em sẽ làm cơm mang đến cho anh, anh nhất định phải về ăn đó. - Hải yến vội nói theo. - Lần này em được các chị đầu bếp ở nhà chỉ dạy tận tình, nhất định không như lần trước.

Tuấn anh mỉm cười quay đầu lại giơ ngón cái về phía Hải Yến, đôi mắt đá lông nheo với cô mà nói: "Vợ anh nấu gì cũng ngon, anh nhất định sẽ ăn hết mà."

Nhắc lại về Hàn Liên Chi, sau khi thoát khỏi tay Hàn phu nhân cô nhanh chóng đi đến cái nơi bí ẩn mà người đàn bà ghê tởm kia đang khư khư ôm lấy cái linh hồn của mẹ Kelly. Cô chỉ đơn giản nghĩ rằng nếu như linh hồn kia được giải thoát, mẹ cô sẽ bị linh hồn đó hù dọa mà ngừng lại mọi tội ác... cô không muốn mẹ cô cứ như vậy lại sa vào hết tội ác này đến tội ác khác, cuộc đời này ngắn ngủi như vậy... vì sao bà lại không có được một ngày vui về thật sự.

Liên Chi cố gắng đi mãi cuối cùng cũng đi tới được tầng hầm kia mà bước xuống... vừa bước xuống toàn thân cô cảm giác lạnh căm, bên trong là tiếng rên la gào thét không ngừng... đôi tay rung rung, bàn chân thoái lui không dám bước tiếp, gương mặt Hàn Liên Chi xanh ngắt không còn chút máu vì sợ hãi... nhưng cuối cùng vì mẹ cô, cô cứ thế bịt tai nhắm mắt lại mà chạy thẳng vào bên trong.

Hàn Liên Chi vì nhắm mắt chạy tới nên không biết trước mặt mà một cái bẫy, lần trước là đi cùng Hàn phu nhân nên an toàn, không ngờ nơi này lại có bẫy khiến cô té ngã xuống phía dưới.. tiếng hét của Hàn Liên Chi vang vọng khắp căn hầm kín.

- Không ngờ cái bẫy này cũng bẫy được người... ta cứ nghĩ nó chỉ có thể bẫy được những con chuột vô tình chạy ngang qua. - Giọng một người đàn bà âm âm vang vọng từ phía trên.

- Bà, bà không nhớ tôi sao... tôi là người lần trước đến cùng Hàn phu nhân. - Liên Chi nhanh nhẩu đáp.

- Bám vào. - Người đàn bà kia đưa một sợi dây xuống, sau đó kéo Hàn Liên Chi lên. - Cô đến đây có việc gì sao? Hàn phu nhân sai cô đến ư?

Hàn Liên Chi rời khỏi cái bẫy kia, đi theo phía sau người đàn bà cuối cùng cũng đến nơi lần trước cùng Hàn phu nhân gặp bà ta. Cô ngồi xuống một gốc cây khô, nhìn xung quanh cái nơi đầy rẫy bùa chú liên rung người.

- Cô gái, cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta?

- Không, tôi đến để tìm gặp bà. - Hàn Liên Chi nói.

- Gặp ta, để làm gì?

- Tôi có một thắc mắc, vì sao bà lại nhốt mình tại nơi này... lại còn giúp Hàn phu nhân canh giữ linh hồn của một người chết oan. - Hàn Liên Chi dò xét.

- Vì sao ta lại phải nói với cô? - Người đàn bà kia không nhìn Hàn Liên Chi mà nói tiếp. - Tốt nhất cô nên rời khỏi nơi này đi, nếu không những oan hồn bị giam bên trong này sẽ không cho cô đi nữa.

Hàn Liên Chi hơi nhếch môi cười:” Tôi đã quyết định vào đây tìm bà, lại sợ những oan hồn kia ư... Người chết không đáng sợ, người sống mới đáng sợ.”

Người đàn bà kia cầm một thanh gỗ quăng vào đống lửa đang cháy, sau đó nhìn về phía Hàn Liên Chi mà nói:” Cô gái, cô bao nhiêu tuổi rồi.”

- Tôi 29 tuổi.

- Đã có gia đình chưa?

Hàn Liên Chi lắc đầu.

- Con gái ta cũng bằng tuổi cô.

- Bà có con ư, hiện tại cô ấy đang ở đâu... vì sao không chăm lo cho bà lại để bà phải sống ở đây.

- Ta không biết. - Người đàn bà kia lắc đầu. - Nhưng ta biết nó đang có một cuộc sống vô cùng tốt đẹp và cũng không còn nhớ đến ta nữa...

- Vì sao bà không đi tìm cô ấy...nếu cô ấy có cuộc sống tốt đẹp tôi tin chắc cô ấy sẽ chăm sóc bà tốt hơn.

- Hãy để cho con bé sống một cuộc sống yên ổn, ta không muốn nó biết nó có một người mẹ đã nhẫn tâm giết chết cha ruột của nó.

- Bà... bà đã giết chồng mình ư? Vì sao? - Hàn Liên Chi hơi kinh sợ.

- Nhìn thấy cô, ta lại nhớ đến con gái mình. - Người đàn bà kia đặt tay lên bàn tay Hàn Liên Chi mà nói. - Ta là một thầy bói cao tay ẩn nhất vùng, mọi người có việc gì đều đến tìm ta mà nhờ ta xem cho họ. Những người đó đa số là những người có tiền của vì vậy họ cho ta rất nhiều tiền... khi ta giàu có thì người đàn ông đó xuất hiện bên cạnh ta... Vì để mọi người không nghi ngờ về việc nếu ta kết hôn sẽ coi không linh nghiệm nữa nên ta và ông ấy quyết định sống với nhau nhưng không kết hôn. Rồi ta cũng có thai và người tìm đến ta xem càng lúc càng ít đi, thai kì hành hạ ta không thể làm được bất cứ việc gì... tiền trong nhà ngày càng vơi ít đi cho đến ngày ta lâm bồn, ta gọi ông ta mang tiền đến để ta đóng viện phí thì nhận được hung tin rằng ông ta đã bán hết tất cả mọi thứ mà bỏ trốn... nhục nhã hơn rằng vợ con ông ta từ đầu xuất hiện mắng chửi và đánh đập ta, cũng may lúc đó có các bác sĩ trong bệnh viện đến cứu giúp.

Người đàn bà kia kể lại... trong mắt bà vẫn còn chút đau đớn...

- Trong lúc không có tiền trong người, mất hết tất cả lại ôm nỗi đau tinh thần quá lớn... ta đã gặp Hàn phu nhân, một khách hàng mà trước kia đã đến chỗ ta. Bà ta lo cho ta mọi thứ, cho đến khi ta sinh ra một bé gái trắng trẻo và xinh đẹp.

- Ông ta đã bỏ đi rồi, bà hận đến mức tìm giết ông ta ư?

- Không, dù ông ta đối với ta như vậy nhưng ta vẫn còn rất yêu thương ông ta. Đứa bé chào đời được hai năm, ông ta quay về muốn hàn gắn tình cảm và nhận con... nhìn đứa trẻ khác đều có cha chỉ riêng con gái ta là không có nên ta cũng gật đầu đồng ý vì ông ta đã đưa ra đơn ly hôn với người vợ cũ. Ta cứ nghĩ rằng mọi sóng gió qua đi, cuối cùng cũng có một gia đình hạnh phúc nhưng tất cả đã chấm dứt trong một đêm mưa lớn.

Người đàn bà kia không nói tiếp, tiếng nấc nghẹn trong cổ họng khi nhớ về chuyện xưa... Hàn Liên Chi có chút cảm thông với bà ta, bàn tay chủ động nắm lấy tay bà.

- Đêm đó trời mưa rất lớn, gió cũng mạnh... ta và con gái đang nằm ngủ trong phòng thì nghe tiếng nói chuyện thì thào bên ngoài. Ta cố gắng lắng nghe thì đó chính là tiếng ông ta đang nói chuyện điện thoại, ông ta nói rằng chỉ quay về với ta vì hiện tại ta đang kiếm ra rất nhiều tiền... đến một lúc nào đó sẽ gom hết và quay về với người vợ cũ kia. Trong lòng không kiềm được cơn tức giận, nhớ lại năm đó bị bọn chúng sỉ nhục mà lựa giận sức sôi... ta đã từ phía sau cầm con dao đâm chết ông ta trong đêm hôm đó với sự tức giận tột cùng...

Hàn Liên Chi hơi rung rung đôi tay khẽ hỏi: "Sau đó, bà có bị bắt không?"

- Không. - Người đàn bà kia lắc đầu. - Lúc đâm ông ta xong ta mới nhận ra mình đã làm một việc vô cùng sai lầm... ta rung rẩy và gọi cho Hàn phu nhân nhờ sự giúp đỡ của bà ta... cuối cùng thì bà ta đã giấu ta ở nơi này từ ấy đến nay.

- Và bà đã vì điều đó mà canh giữ giúp bà ta linh hồn của người phụ nữ đáng thương kia. - Hàn Liên Chi hỏi.

- Nếu chồng của cô ta không theo sát vụ án thì Hàn phu nhân đã có thể bao che cho ta... nào ngờ ông ta một mực điều tra kỹ càng... Trong một lúc vì muốn bảo vệ cho ta, bà ấy đã cho người giết ông ta... nào ngờ cô ta lại nhào ra chết cùng chồng mình. Vì vậy ta phải canh giữ linh hồn cô ta, tránh làm phiền đến Hàn phu nhân.

Liên Chi giật mình trước câu chuyện của người đàn bà này... thì ra mẹ của cô lại đã tâm ác độc như vậy, là có tính toán từ trước. Nhưng cô con gái của người đàn bà này được mẹ cô bao bọc, vì sao chưa hề nghe nhắc tới.

- Nghĩa là linh hồn hai vợ chồng họ đều bị nhốt ở đây ư?

- Không, người chồng thật ra là đến số chết nên đã đi rồi... con cô ta vẫn chưa đến số chết nên linh hồn còn ở nhân thế... nếu không bị ta nhốt lại sẽ bám theo người nào giết hại cô ta.

Hàn Liên Chi nhìn người đàn bà kia liền khẽ nói: "Nãy giờ lo nghe bà kể chuyện, tôi lại quên mất việc Hàn phu nhân nhờ tôi đến chuyển lời giúp bà ấy?"

- Có việc gì sao?

- Bà ấy buổi tối ngủ vẫn bị cô gái kia về đòi mạng. - Hàn Liên Chi tỏ vẻ sợ hãi nói. - Bà ấy nói rằng muốn tôi đến kiểm tra lại một lần nữa xem cô ấy còn ở đây không?

Người đàn bà kia cảm thấy tin tưởng Hàn Liên Chi nên đi vào bên trong ôm ra một chiếc bình bằng sứ bước ra... trên chiếc bình dính đầy bùa chú.

- Những thứ này là bùa chú ư? - Liên Chi hỏi.

Người đàn bà kia gật đầu.

- Nếu tháo nó ra, linh hồn sẽ thoát ra ư?

- Không dễ dàng như vậy đâu... - Người đàn bà lắc đầu.

- Vậy làm cách nào thì linh hồn mới có thể thoát ra?

Người đàn bà nhìn Hàn Liên Chi một cách nghi ngờ.

- À, tôi chỉ tò mò một chút thôi... thật ra trước kia tôi không tin những bùa chú như vậy.

- Linh hồn này thoát ra chỉ có một cách duy nhất... chính là dùng máu của ta và máu của người giết cô ta nhỏ lên nắp chai hai giọt... linh hồn cô ta sẽ được giải thoát ra khỏi nơi này... đến lúc đó thì ta cũng sẽ....

Người đàn bà kia chưa kịp nói hết câu thì đã bị Hàn Liên Chi đánh vào huyệt đạo mà ngất đi. Cô cũng không muốn làm bà ta đau... nhưng cô phải làm như vậy...

Hiện tại....

Hàn Thế Bảo và Tú Anh bước vào bên trong khu rừng vắng người... anh nhìn xung quanh liền nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ bên trên lưng chừng ngọn núi.

- Cô ta và con gái con ở bên trong đó, nếu con chịu kí vào tờ giấy kia ta sẽ cho các con đoàn tụ. - Hàn phu nhân nói.

Điện thoại của Hàn Thế Bảo reo lên, anh nhìn vào màn hình liền nghe máy. Sau khi nghe máy xong, Hàn Thế Bảo khẽ nhắm đôi mắt mình lại bất động trong vài giây... sau đó tắt điện thoại đi mà mở đôi mắt mình ra nhìn vào Hàn phu nhân.

- Cho tôi nhìn thấy người trước. - Hàn Thế Bảo nói.

- Con lạnh lùng hơn ta nghĩ. - Hàn phu nhân cười lớn, bà biết rõ ràng đó chính là điện thoại báo tin rằng Hà Tuấn Anh đã chết vì đến nơi bà đã gài sắn bom.

- Kelly và Tiểu Hân ở đâu. - Hàn Thế Bảo gặng lên như hổ.

Hàn phu nhân ra hiệu cho người đưa Kelly và Tiểu Hân ra ngoài.

Từ bên trên Kelly nhìn xuống thấy Hàn Thế Bảo đang đứng cùng Hàn phu nhân, điều cô lo lắng nhất cũng đã xảy ra... Hàn Thế Bảo đến nơi này chẳng phải là tìm đến con đường chết hay sao?

- Thế Bảo, đi đi, đừng lo cho em. - Kelly hét lên.

Hàn Thế Bảo nhìn về phía Kelly và Tiểu Hân đang đứng phía trong ngôi nhà... anh đưa mắt về phía Hàn phu nhân, miệng anh đưa vào tai bà ta mà nói:” Hàn phu nhân, nợ máu phải trả bằng máu.”

Chia sẻ:

Bài viết: 96

Nguồn Zing Blog

114. Chương 97

- Con đã đến đây nghĩa là con đã thua ta một bước, mau kí vào giấy chuyển nhượng kia ta sẽ để con và bọn họ đi. - Hàn phu nhân đưa tập hồ sơ ép Hàn Thế Bảo phải kí vào.

Hàn Thế Bảo cầm cây bút trên tay đặt tay kí vào hồ sơ xác định mọi tài sản thuộc quyền sở hữu của anh sẽ chuyển sang cho Hàn phu nhân, vừa kí xong thì khẩu súng lục từ trong túi áo khoác của bà ta cũng rút ra chìa thẳng vào đầu Hàn Thế Bảo. Gương mặt Hàn Thế Bảo không lộ một chút nào sợ hãi, cũng không hề ngạc nhiên.

- Con đã biết trước rằng ta sẽ không dễ dàng tha cho con... con lại chọn cách kí vào tờ giấy này, con muốn mọi chuyện kết thúc nhanh hơn sao? - Hàn phu nhân cười lớn.

Trên đôi môi Hàn Thế Bảo hơi nhếch cười, đôi mắt đưa về phía Hàn phu nhân hăng lên một sự khinh bỉ đáng sợ. Khẩu súng trên tay bà bị ánh mắt của anh làm cho hơi rụt rè, tuy nhiên vẫn nhắm bắn về phía anh.

- Hàn phu nhân, bà sống trong hận thù bao nhiêu năm qua... cuối cùng cũng có ngày giết hết chúng tôi, bà nghĩ mình có con đường sống ư?

- Nơi hẻo lánh này, các người có mục xương ở đây cũng không ai hay biết. - Hàn phu nhân rụt rè nói.

- Cũng có thể chúng tôi chết không ai hay biết. - Hàn Thế Bảo mở điện thoại mình ra đưa về phía Hàn phu nhân. - Nhưng cái chết của cha mẹ Kelly, chắc chắn mọi người đều sẽ biết ai mới thật sự là thủ phạm. - Hình ảnh và giọng nói của Hàn phu nhân trong chiếc điện thoại kia... là bằng chứng nói lên tội lỗi của bà ta.

- Thì ra, con đã chuẩn bị từ trước.- Hàn phu nhân nheo mắt lại nhìn hình ảnh trong điện thoại Hàn Thế Bảo. - Chúng ta sẽ thương lượng. - Bà ta hạ súng xuống.

Anh ngược mắt nhìn về phía Kelly đang lo lắng nhìn mình ở bên trên, anh mất anh trùng lại không còn cái nét sắc bén nữa... Tiểu Hân đang khóc lớn đòi baba.

- Đưa họ xuống đây. - Hàn Thế Bảo nói lớn.

Hàn phu nhân biết hiện tại là bà đang thất thế, dù có giết chết bọn chúng bà cũng không thể thoát khỏi cảnh lao tù hoặc hơn hết chính là cái chết cận kề nếu như Hàn Thế Bảo giao những thứ đó cho cảnh sát. Bà nhìn về những tên đàn em mà gật đầu, ra hiệu đưa Kelly và Tiểu Hân bước xuống.

- Kelly, em đi theo hẩn sao? Em quên cái chết của cha mẹ em rồi ư. - Hoàng Thiên Ân từ bên trong đi ra, nhìn Kelly đang ôm Tiểu Hân đi về phía Hàn Thế Bảo.

- Thiên Ân, tôi tất nhiên là nhớ mãi về cái chết đầy oan ức của cha mẹ mình, tôi tất nhiên là nhớ bao nhiêu năm qua anh đã ở bên cạnh tôi, đào tạo tôi trở thành một cô gái chỉ biết thù hận, mục tiêu sống chính là trả thù. Anh đã gieo vào đầu tôi sự thù hận với Hàn Thế Bảo... cuối cùng tôi thật sự đau lòng... còn đau lòng hơn sự thù hận kia, chính là bao năm qua người tôi tin tưởng nhất lại lừa gạt tôi. - Kelly quay mặt lại nhìn Thiên Ân mà nói.

- Kelly, em đã biết sự thật rồi ư? - Hoàng Thiên Ân rung người nói. - Em biết từ khi nào, vì sao mấy ngày qua em đều tỏ ra như không hề hay biết.

- Anh lừa gạt tôi hơn 10 năm, tôi lừa gạt anh vài ngày... cũng không công bằng cho lắm. - Kelly lạnh lùng đáp. - Người tôi yêu là anh ấy, không phải là anh... vì vậy anh đừng ảo tưởng sẽ có được tôi. - Kelly nói xong quay đầu đi về hướng Hàn Thế Bảo.

Hoàng Thiên Ân nắm chặt tay mình lại, đôi mắt nhìn từng bước chân của Kelly như dậm nát trái tim của hẩn ta, hẩn ta đã yêu cô từ rất lâu... tình yêu đó cứ thế chiếm hết mọi lý trí của hẩn, đến hôm nay cô lại bước đi và quay lại cay nghiệt với hẩn khiến hẩn ta dần như mất hết lý trí của mình.

Hoàng Thiên Ân bước theo cô, đánh ngã hai tên đàn ông đang đi phía sau cô... Kelly bất ngờ quay mặt lại thì Hoàng Thiên Ân đã đi đến gần bên cạnh mình. Trên tay cô vươn bẹn Tiểu Hân nên không thể khống chế Hoàng Thiên Ân, chỉ biết né bẹn tay hẩn ta đang cố gắng bắt lấy cô.

Hàn Thế Bảo nhìn thấy mọi chuyện muốn chạy lên giúp Kelly thì bị người của Hàn phu nhân ngăn lại. Bên phía bà ta quá đông người nên anh không thể nào qua được hàng rào chắn của bọn chúng.

Kelly đứng trên bậc cầu thang, cô và Hoàng Thiên Ân đang giằng co nhau giành Tiểu Hân trên tay cô. Hoàng Thiên Ân muốn bắt Tiểu Hân vì nghĩ rằng Kelly chắc chắn sẽ không bỏ con mà theo anh đi, vì vậy anh cứ giằng co lấy Tiểu Hân. Kelly giữ chặt con lại... nhưng sức cô không thể bằng được sức Hoàng Thiên Ân... Kelly cố gắng kéo mạnh Tiểu Hân về phía mình, không ngờ trượt tay ra khỏi người Tiểu Hân toàn cơ thể nhào ra phía sau, ngã lăn xuống tầng bậc thang.

- Kellyyyyyyyyy. - Hàn Thế Bảo hét lên, lần này anh đạp ngã tất cả những tên chặn lại mà chạy về phía Kelly.

Hoàng Thiên Ân bất ngờ đứng trờ mắt nhìn về phía Kelly đang ngã xuống từng bật thang... trong lòng lo lắng khôn nguôi. Là hẳn không hề muốn Kelly bị thương, hẳn chỉ muốn có được cô, chỉ muốn cô đi theo hẳn.

Máu từ trong người Kelly chảy ra... Kelly tỉnh lại nhìn máu thấm qua chiếc váy trắng mà cô đang mặc thành một màu đỏ tươi... mùi máu sọc lên mũi cô. Hàn Thế Bảo ôm Kelly vào lòng... ánh mắt nhìn cô đầy lo lắng.

- Thế Bảo, con chúng ta... sẽ không sao phải không? - Kelly rơi một giọt nước mắt, bàn tay dính đầy máu đưa lên gương mặt Hàn Thế Bảo.

- Không sao, sẽ không sao đâu... anh sẽ đưa em đến bệnh viện. - Hàn Thế Bảo bế Kelly lên.

Tiểu Hân nhìn thấy mẹ bị ngã, nhìn người đàn ông đang giữ mình đang mất tập trung nhìn về phía mẹ. Cô bé lạnh trí liền cắn mạnh vào bàn tay Hoàng Thiên Ân khiến hẳn ta đau quá mà buông bàn tay bé nhỏ của Tiểu Hân ra. Tiểu Hân nhanh chóng chạy về phía Hàn Thế Bảo... Hoàng Thiên Ân biết mình làm việc có lỗi với Kelly cũng trùng chân không đuổi theo con bé.

- Tú Anh, mang Tiểu Hân ra xe. - Hàn Thế Bảo nhìn về phía Tú Anh đang đứng bên cạnh.

Hàn Thế Bảo bế Kelly trên tay, từng giọt máu trong người Kelly nhỏ xuống thấm ướt cả mặt đất. Người của Hàn phu nhân chặn bọn họ lại. Anh đi ngang qua phía Hàn phu nhân là nói:” Bà để chúng tôi đi, clip đó tôi sẽ giao cho bà.”

Hàn phu nhân suy nghĩ đôi chút rồi gật đầu, bọn người của bà cũng tránh ra cho Hàn Thế Bảo và Tú Anh bước đi.

Chiếc xe lái như tia chớp đến bệnh viện, Tiểu Hân ngồi bên cạnh Tú Anh ở phía trên nhưng luôn quay mặt lại nhìn Kelly mà khóc, cô không hiểu được nỗi đau của mẹ là thế nào.. nhưng nhìn thấy Kelly khóc mãi khiến Tiểu Hân phải khóc theo.

Kelly mất máu quá nhiều, lại cơ thể suy nhược mà ngất đi. Chiếc xe lái đến bệnh viện, Hàn Thế Bảo nhanh chóng bế Kelly vào bên trong cho các bác sĩ chữa trị. Kelly nằm trong phòng cấp cứu chưa biết kết quả ra sao, Hàn Thế Bảo đứng lên đặt Tiểu Hân đang ngồi trong lòng mình về phía Tú Anh mà nói.

- Cậu ở đây trong chòng Kelly giúp tôi, tôi phải đi đến một nơi. - Hàn Thế Bảo nói xong liền nhanh chóng bỏ đi.

Tú Anh ngạc nhiên nhìn về phía bóng lưng Hàn Thế Bảo, Kelly đang gặp nguy hiểm như vậy mà anh ta bỏ đi chắc hẳn việc kia phải quan trọng. Nhưng trước giờ chưa từng nhìn thấy nét mặt nghiêm trọng của Hàn Thế Bảo như vậy, và chuyện gì khiến anh ta còn quan tâm hơn cả Kelly.

Nơi Hàn Thế Bảo không mần trên người toàn thân dính đầy máu, Kelly đang gặp nguy hiểm ở bệnh viện chính là căn nhà hoang đã bị bom nổ tan mà người của Tuấn Anh vừa gọi điện báo. Trong lòng Hàn Thế Bảo hoang mang vô cùng, anh xem Tuấn Anh như anh em trong nhà, tình cảm giữa anh và Tuấn Anh còn quý trọng hơn mọi thứ trên đời này... Tuấn Anh chết đi, anh làm sao không khỏi đau đớn.

- Hàn tổng, anh đến rồi. - Bọn đàn em của Tuấn Anh vẫn đứng bên ngoài ra sức dập tắt lửa để tìm kiếm Tuấn Anh.

- Người đâu rồi. - Hàn Thế Bảo hỏi.

Bọn đàn em u sầu thực lại chuyện vừa xảy ra tại nơi này, trong lòng cũng vô cùng xót xa vì Tuấn Anh là một anh hùng trong mắt tất cả các đàn em... lúc nào cũng được Tuấn Anh quan tâm đến mọi thứ.

- Chia nhau ra đi tìm. - Hàn Thế Bảo ra lệnh.

- Chúng tôi đã tìm bên trong nhưng bên trong đổ nát, mọi thứ đều không nguyên vẹn... lúc tiếng bom nổ lớn đại ca đang ở bên trong... chỉ e là chết không toàn thay.

- Câm miệng. - Hàn Thế Bảo hét lớn. - Mau chia nhau ra đi tìm cho tôi... có lật tung nơi này lên cũng phải tìm cho ra. Chết cũng phải tìm ra xác.

Bọn đàn em nhanh chóng chia nhau ra đi tìm... dù biết là tìm trong vô vọng.

Triệu Hải Yến mang cơm đến nhà Tuấn Anh, mặc dù hai bên qua lại nhưng mật mã nhà Tuấn Anh cô lại không rõ, có lẽ vì cô không hỏi nên anh cũng không nghĩ đến. Chú bảo vệ lại nói rằng chưa thấy Tuấn Anh quay về nên cô đành ngồi đợi ở bên ngoài, trên tay ôm những hộp đồ ăn mà cô đã vất vả tự tay nấu cho anh, dưới chân vết thương vẫn còn đang băng lại. Tuy vậy, Hải Yến vẫn vui vẻ ngồi trước cửa nhà anh mà đợi.

Hải Yến ngồi mãi cũng chán nhưng Tuấn Anh vẫn chưa quay về, điện thoại anh lại không liên lạc được nên cô liền đứng lên nhìn từng dòng gạch ở dưới sàn mà đếm... đếm mãi cô mới biết nhà của anh chiều rộng bao nhiêu ô gạch... lại tự mình tính toán sau này đến đây ở sẽ chia phòng hai người ở đâu, rồi phòng con của họ ở đâu, lại dự định sẽ sinh cho anh bao nhiêu đứa con mà khẽ mỉm cười.

Trời nhá nhem tối, vẫn không hề thấy Tuấn Anh quay về... cứ nhìn thấy thang máy mở ra thì cô đều vui mừng nhìn chăm chăm vào rồi sau đó lại thất vọng thì đó không phải là người cô mong đợi.

11h đêm, Hải Yến với nét mặt buồn rười rượi... ngồi nhìn hộp cơm đặt kế bên cô, bụng cô rất đói nhưng miệng lại chẳng muốn ăn.

12h đêm, Hải Yến ngủ gục trước cửa nhà..

Một bàn tay khẽ lay Hải Yến, cô mừng rỡ mở mắt ra thì lại hụt hẫng vì đó không phải Tuấn Anh.

- Tiểu thư, có lẽ hôm nay cậu ấy không quay về... cô nên về nhà đi đã quá trễ rồi.

Hải Yến nhìn đồng hồ đã hơn 12h đêm, cô một lần nữa gọi anh nhưng vẫn không thể liên lạc được... cô buồn bã đứng lên mà bước đi.

- Tiểu thư, cô để quên đồ. - Anh bảo vệ gọi lại.

Hải Yến quay lại nhìn hộp cơm mà cô đã vất vả chuẩn bị, gương mặt buồn bã quay lại cầm hộp cơm lên bước ra khỏi căn chung cư. Đôi chân bước ra ngoài ngược lên nhìn bầu trời đầy sao sáng, đêm về từng cơn gió thổi bay mái tóc dài tung lên, cô ngược lên bầu trời nhìn từng ánh sao đang lấp lánh.. gió khẽ thổi qua cô làm những giọt nước mắt trên bờ mi Hải Yến chưa kịp khô đã bay vụt đi.

Một ngôi sao bay vụt qua... Hải Yến khẽ đánh rơi hộp cơm xuống đất chấp hai tay lại nguyện cầu:" Mong rằng Tuấn Anh sẽ mãi mãi bên cạnh Hải Yến, không được để Hải Yến cảm thấy bất an như hiện tại."

Cô cầu nguyện xong, người ta thường nói rằng mỗi lần nhìn thấy sao băng thì hãy nguyện ước một điều gì đó thì nó sẽ trở thành hiện thực. Hải Yến trẻ con đến mức đi tin vào điều đó, cầu nguyện được ở bên cạnh người cô yêu thương như vậy... Hải Yến tin rằng cô và anh sẽ mãi mãi được hạnh phúc bên nhau. Cô leo lên chiếc taxi gần đó mà quay về biệt thự Triệu gia, cô không hờn giận anh... ngược lại còn lo lắng vì cô hiểu con người của Tuấn Anh... một khi anh đã hứa sẽ nhất định làm nhưng vì sao hôm nay anh lại không quay về... cô lo sợ chính là anh gặp chuyện không hay.

Hàn Thế Bảo quay lại bệnh viện thì Kelly đã trải qua cơn nguy hiểm và được truyền máu kịp thời. Chỉ là đứa bé trong bụng kia đã không còn giữ lại được, còn Kelly vẫn đang hôn mê vì thuốc mê vẫn còn ngấm trong cơ thể.

- Hàn tổng, tôi không liên lạc được với anh Tuấn Anh. Không phải anh ấy đi cứu Tiểu Hân, nhưng hiện tại Tiểu Hân đang ở đây sao? - Tú Anh nhìn Hàn Thế Bảo đang ngồi trên chiếc ghế nhựa bên cạnh anh.

- Tú Anh, cậu bình tĩnh nghe tôi nói. - Hàn Thế Bảo nhắm mắt lại, hai bàn tay bám chặt vào nhau. - Tuấn Anh... đã chết rồi.

Tú Anh bất động vài giây, ánh mắt nhìn Hàn Thế Bảo như không tin vào những gì anh vừa nói. Tú Anh sau đó lại khẽ cười nói:" Hàn tổng, anh đang đùa sao... anh ấy làm sao có thể chết được. Mới lúc sáng anh ấy còn căn dặn tôi phải cẩn thận mà."

- Tú Anh, đừng như vậy nữa... là Tuấn Anh đã thật sự chết rồi. Hàn phu nhân bà ta đã đặt bẫy dụ chúng ta mắc bẫy. - Hàn Thế Bảo lắc đầu nói. - Tôi nhất định sẽ trả thù cho cậu ấy.

- Là bà ta, tôi phải đi giết chết bà ta. - Tú Anh hét lên, đứng lên.

Hàn Thế Bảo nắm tay Tú Anh mà kéo lại, nếu Tú Anh đi tìm ta bà cũng chẳng thể giải quyết được việc gì, không may còn gặp phải nguy hiểm.

- Tú Anh cậu bình tĩnh đi, tôi còn muốn phan thay bà ta còn hơn cậu... Tuấn Anh vì tôi mà chết đi, tôi không trả thù được cho cậu ấy, tôi sẽ lấy mạng mình đền cho cậu ấy. - đôi mắt anh hằn lên sự căm phẫn tột cùng.

- Hiện tại xác anh trai tôi đang ở đâu? - Đôi mắt Tú Anh đỏ lên, dòng lệ tuông rơi... anh là đang quá đau lòng khi mất đi người thân duy nhất trên đời.

- Tôi vẫn đang cho người tìm kìm trong đống đổ nát kia... - Hàn Thế Bảo cúi đầu nói. - Bọn đàn em nói Tuấn Anh đang ở trong căn nhà hoang đó khi nó phát nổ.

Tú Anh như không còn đứng vững được nữa, bàn tay anh vịn vào tường để giữ thăng bằng... Điện thoại Tú Anh bỗng reo vang lên, là số của bệnh viện nơi mà An Nhiên đang điều trị, Tú Anh liền giữ lại bình tĩnh mà nghe máy.

- Anh là người thân của cô An Nhiên đúng không, anh nhanh chóng đến đây đi... cô ấy đã mở mắt ra rồi.

Tú Anh nghe xong liền nhanh chóng đi đến nơi của An Nhiên, ông trời vẫn còn xót thương anh ư... mang anh trai của anh đi nhanh như vậy, sau đó lại khiến An Nhiên của anh tỉnh lại.

- An Nhiên, em tỉnh lại rồi ư. Em có nhận ra anh không, là anh đây, là Tú Anh của em đây. - Tú Anh chạy vào phòng ôm An Nhiên mà nói, không để ý các bác sĩ đang đứng bên cạnh.

An Nhiên vẫn không đáp trả lời nào, đôi mắt cô như vô hồn nhìn phía trước.

- An Nhiên, em sao vậy... sao không nhìn anh, sao không trả lời anh. - Tú Anh khẽ lay An Nhiên như người bất động.

- Cậu đừng quá khích động, cô ấy chỉ mới mở mắt ra được thôi... não bộ vẫn chưa có thể hoạt động lại hoàn toàn... nhưng đây cũng có thể gọi là có tiến triển tốt. - Vị bác sĩ giải thích.

Tú Anh nhìn An Nhiên mà xót xa... tuy cô ấy không thật sự tỉnh lại nhưng có tiến triển là tốt rồi... miễn là cô ấy đừng ngủ mãi là anh cảm thấy được an ủi phần nào. Tú Anh đưa bàn tay sờ lên gò má hóp gầy lại của An Nhiên, những ngày tháng qua anh chỉ hy vọng cô mở mắt ra nhìn anh, đừng mãi ngủ mê như vậy... cuối cùng ông trời cũng đã lắng nghe lời nguyện cầu của anh.

Tại bệnh viện khác, Kelly khẽ mở mắt khi vừa gặp qua một cơn ác mộng, cô nhìn thấy mình nằm trên một vũng máu đầy mùi hôi tanh... một thiên thần bé nhỏ nhìn cô mỉm cười rồi bay đi xa dần cô, cứ thế mà xa dần cho đến mất hút. Nhìn bên cạnh cô là Hàn Thế Bảo đang nắm lấy tay mình, xung quanh mà một màu trắng của bệnh viện.

- Em tỉnh rồi sao, mọi việc đã qua rồi... em cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn. - Hàn thế Bảo nhẹ nhàng nói.

- Thế Bảo, con chúng ta... có phải là đã mất rồi không? - Kelly khẽ rơi nước mắt... những việc vừa xảy ra và giấc mơ của cô, cô cũng có thể đoán được phần nào

- Kel, anh xin lỗi... là tại anh không tốt không bảo vệ được mẹ con em. - Hàn Thế Bảo tự trách mình.

- Là tại em là một người mẹ không tốt... - Kelly khóc nhiều hơn. - Tiểu Hân, Tiểu Hân của em đâu rồi. - Kelly khẽ nhìn xung quanh tìm con gái.

- Tiểu Hân đã được đưa về biệt thự rồi, Win và Hạ Tuyết đang ở bên cạnh con bé. - Hàn Thế Bảo đáp. - Kelly, em yên tâm đi... tất cả bọn chúng sẽ phải bị trừng phạt với những gì mà chúng đã gây ra.

Kelly đưa bàn tay mình nắm chặt lấy tay Hàn Thế Bảo mà nói: "Thế Bảo, hay chúng ta ôm Tiểu Hân mà trốn đi... đến một nơi không ai biết chúng ta, em không muốn những người em yêu thương nhất gặp nguy hiểm."

Hàn Thế Bảo ôm lấy Kelly mà nói:” Anh hứa sẽ mang em đi xa cái nơi đầy những kỉ niệm buồn này... nhưng không phải là bây giờ. Em nghỉ ngơi đi, sức khỏe của em là quan trọng nhất.”

- Em muốn về Hàn gia, em muốn ở bên cạnh Tiểu Hân... chỉ khi được nhìn thấy Tiểu Hân em mới an tâm rằng con bé được an toàn.
- Bây giờ đã trễ rồi, ngày mai anh sẽ đưa em về nhà, hiện tại em hãy nhắm mắt lại đi... em vẫn còn yếu lắm.
- Hàn Thế Bảo hôn vào trán Kelly mà nói.

Kelly khẽ nhắm mắt lại, cô hiện tại chỉ hy vọng mọi thứ như chưa từng xảy ra... cô hy vọng đứa bé trong bụng cô vẫn còn tồn tại... cô hy vọng cô và anh cùng nhau chung sống trong một gia đình bình thường như bao nhiêu người... cô muốn khi cô mở mắt ra, mọi thứ đều bị quên lãng đi, thù hận chấm dứt đi... vì cô không muốn nhìn người thân của mình phải gặp nguy hiểm.

Buổi sáng hôm sau, tiếng chuông cửa của biệt thự Triệu gia vang lên...

- Chào Triệu tổng, tôi đến đây để tìm bà Hà, vợ của ông Hà Tuấn Anh. - Người đàn ông kia nói.
- Ở đây không có bà Hà gì cả. - Triệu tổng tức giận nói, ông chưa gả lại dám gọi là bà Hà.
- Ông là ai, tìm tôi có việc gì? - Hải Yến từ trên lầu đi xuống nói.
- Chào bà Hà, tôi là luật sư Tôn, là luật sư đại diện của ông Hà Tuấn Anh. Hôm nay tôi đến đây để hoàn tất hồ sơ chuyển nhượng tài sản của ông Hà Tuấn Anh cho bà Hà là vợ của ông ấy.
- Vì sao phải chuyển nhượng cho tôi?
- Ông Hà là chồng bà, ông ấy mất thì tài sản chung giữa hai người sẽ thuộc về bà vì hai người vẫn chưa có con. - Vị luật sư nói, sau đó lấy những giấy tờ ra.
- Cái gì, ông nói ai mất. - Cả Hải Yến và Triệu gia đều ngạc nhiên hỏi.
- Vâng, đêm qua ông Hà đã gặp tai nạn và đã qua đời. - vị luật sư buồn bã nói. - Thật đáng thương, cô chưa biết gì ư?

Hải Yến nghe tin Tuấn Anh đã chết... toàn thân cô không còn một chút sức lực, quá kích động đến mức ngất đi...

- Hải Yến, mau gọi cấp cứu... Hải Yến. - Triệu tổng nhanh chóng đỡ con gái mình mà hét lên.

Hải Yến được hồi sức và truyền nước nhưng vẫn còn trong trạng thái hôn mê. Các bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu thì Triệu tổng nhanh chóng đến hỏi.

- Con gái tôi có sao không bác sĩ.
- Cô ấy có lẽ vì quá kích động mà ngất đi, cơ thể đang mang thai nên tránh những sự kích động quá mức như vậy. - Các bác sĩ lắc đầu. - Sẽ không tốt cho cả mẹ và đứa bé trong bụng.

Zing Blog

115. Chương 98: Kelly Nổi Giận.

Triệu Hải Yến theo luật pháp đã kết hôn cùng Tuấn Anh, số tài sản mà Tuấn Anh tạo ra lại trong khoảng thời gian hai người họ đã kết hôn vì vậy luật sư của Tuấn Anh đang hoàn tất mọi thủ tục. Hải Yến không quan tâm đến những thứ mà Tuấn Anh để lại ỉn, đó là một khoảng lớn bao gồm các bất động sản, cổ phần của The Win và ngôi nhà chung cư cao cấp mà hiện tại anh đang ở.... điều cô đau đớn nhất hiện nay chính là người cô yêu thương nhất đã bỏ cô mà đi.

Chìa khóa căn hộ mà Tuấn Anh từng sinh sống được giao lại cho Hải Yến, cô bước vào nơi mà trước kia cô từng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc thì hiện tại nó chính là một cảm giác lạnh lẽo, một cảm giác đau đớn

khi trước mắt cô nhìn thấy bao nhiêu kỉ niệm của hai người. Hải Yến bước vào phòng ngủ của anh... mùi hương của anh vẫn còn phảng phất nơi đây, cô ôm những bộ trang phục của anh mà cảm nhận chút hơi ấm từ anh... nhưng kết quả vẫn là sự đau đớn tột cùng trong trái tim đang rỉ máu kia... Tuấn Anh đã mãi mãi xa cô rồi. Cô nằm trên chiếc giường lớn, nơi mà anh và cô đã từng bên nhau ngọt ngào... cô từng mơ ước hằng ngày vào buổi sáng khi mở mắt ra được nhìn thấy gương mặt của Tuấn Anh... cô từng mong ước hằng ngày đều được giúp anh thất cavat cho anh. Nước mắt trên khóe me Hải Yến rơi xuống, thấm ướt cả chiếc gối màu trắng phía dưới.

Tiếng chuông cửa khiến cô hơi giật mình, Hải Yến lau đi khóe mi còn ướt đọng nước mắt mà mệt mỏi bước chân ra phía cửa.

- Xin chào, đây có phải nhà của ông Hà Tuấn Anh không ạ. - Một cô gái đứng trước mặt Hải Yến hỏi.

- Đúng vậy, cô tìm anh ấy có việc gì? - Hải Yến nhìn cô gái trước mắt mà hỏi. - Tôi là vợ anh ấy.

- Tôi là nhân viên của công ty trang sức Kim Ngọc. Ông Hà đã đặt một chiếc nhẫn thiết kế bên công ty, ông ấy đã trả tiền trước nhưng khi chúng tôi hoàn thành lại không liên lạc được với ông ấy nên đành mạo phép mang đến địa chỉ mà ông Hà để lại. - Cô gái đưa một chiếc túi nhỏ về phía Hải Yến.

- Cảm ơn cô. - Hải Yến nhận lấy, ánh mắt nhìn về phía chiếc hộp nhỏ kia khẽ nói. - Tôi sẽ chuyển nó đến cho chồng tôi.

Cô nhân viên hoàn thành xong nhiệm vụ thì cũng cáo từ ra về. Hải Yến đóng cửa lại, cô từ từ mở chiếc hộp kia ra, nhìn thấy một chiếc nhẫn đính một viên kim cương sáng bóng lấp lánh. Hải Yến như ngã quỵ xuống lưng cô tựa vào cửa ra vào... nước mắt rơi xuống mà ôm lấy chiếc nhẫn vào lòng mà khóc lớn... miệng gọi tên Tuấn Anh trong đau đớn khôn nguôi.

Hàn Thế Bảo đưa Kelly quay về biệt thự Hàn gia, nơi mà cô tìm về một chút yên bình khi ở bên con gái của mình. Đứa bé trọng bụng mất đi khiến Kelly vô cùng đau xót, Hoàng Thiên Ân và Hàn phu nhân đã gây ra cái chết cho cha mẹ cô, nay lại giết chết đứa bé còn chưa thành hình trong người cô... cô nhất định sẽ trả thù cho những người thân yêu nhất của mình. Lưới trời lồng lộng, những kẻ độc ác đó sẽ phải trả giá cho những gì bọn họ đã làm.

- Thế Bảo, vì sao ngay từ đầu anh lại không nói cho em biết sự thật, vì sao lại để em sống trong cảm giác vừa hận vừa yêu anh. - Kelly nằm trên giường, đưa mắt nhìn sang Hàn Thế Bảo đang đứng mở cánh cửa sổ ra cho không khí trong lành bên ngoài chiếu vào phòng.

- Là vì anh yêu em. - Hàn Thế Bảo nghiêng đầu nhìn Kelly hơi cười. - Anh không muốn em gặp nguy hiểm, càng không muốn em phải sống trong sự thù hận...

Kelly đưa tay mình về phía Hàn Thế Bảo, ngụ ý muốn anh lại gần bên cạnh mình. Hàn Thế Bảo quay đầu lại, bước tới nắm lấy tay cô... ánh mắt cô đờm buồn nhìn anh mà nói: "Thật ra cảm giác vừa yêu vừa hận một người, nó còn đau đớn và khó chịu hơn... trước khi gặp anh em đã sống một cuộc sống không có chút ý nghĩa, đến khi gặp anh cuộc sống em như lật sang một trang mới... tuy nó chứa nhiều đau buồn và nước mắt nhưng em không hề hối hận vì đã gặp anh, anh chính là người đã cho em cảm giác cuộc sống này có nhiều cung bậc khác nhau."

- Cuối cùng thì chúng ta cũng đã ở bên cạnh nhau, anh sẽ làm tất cả mọi thứ để bảo vệ gia đình của mình. - Hàn Thế Bảo ôm Kelly vào lòng, đôi môi hôn lên mái tóc cô. - Em chỉ cần hứa với anh một việc, đừng liều lĩnh tự quyết định bất cứ việc gì cả...

Kelly tựa đầu mình vào lòng ngực anh, một mình anh liệu có thể chống lại Hàn phu nhân sao... vì cô mà Tuấn Anh đã chết oan uổng như vậy, cô thật sự không muốn ngồi yên một chỗ mà nhìn... Hàn phu nhân bà ta, đã quá xem thường Kelly này rồi. Nhưng cô lại không muốn Hàn Thế Bảo lo lắng hơn nữa, Kelly khẽ gật đầu.

Từ bên ngoài Tú Anh đẩy cửa vào, nét mặt đờm buồn nhưng hơi khấn trương... nhìn thấy Hàn Thế Bảo đang ôm Kelly thì hơi khựng lại. Hàn Thế Bảo nghe tiếng người bên ngoài đi vào thì cũng buông Kelly ra, nhìn về phía Tú Anh.

- Hàn tổng, Hàn phu nhân bà ta đang triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị khẩn cấp. - Tú Anh lo lắng nói.

- Mục tiêu của bà ta trong đó có The Win, bà ta cứ nghĩ rằng The Win thuộc về gia sản của cha bà ấy. - Hàn Thế Bảo bước lại gần phía Tú Anh. - Nhưng rất tiếc, bà ta mãi mãi không phải là đối thủ của tôi. - Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi cười, vỗ vào vai Tú Anh như muốn Tú Anh an tâm.

Tú Anh hơi ngẩng người lo lắng, không phải lần đó Hàn tổng đã kí vào hồ sơ chuyển giao hết tất cả tài sản cho Hàn phu nhân, trong đó bao gồm cả cổ phần của The Win. Nhìn thấy nét mặt không một chút lo lắng của Hàn tổng mà Tú Anh vô cùng khó hiểu, phải chăng là anh ta chấp nhận bỏ tất cả chỉ cần có Kelly mà thôi.

Từ bên ngoài người làm trong Hàn gia đứng ngoài cửa phòng khẽ thông báo có người đến tìm Hàn Thế Bảo. Khi anh bước ra ngoài thì nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc lịch sự đang ngồi ngoài phòng khách, khi thấy Hàn Thế Bảo bước ra liền đứng lên hơi nghiêng đầu chào anh.

- Ông đây là? - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Xin chào Hàn tổng, tôi thay mặt Hàn phu nhân đến để lấy một thứ từ cậu. - Người đàn ông kia nói.

- Hàn phu nhân muốn lấy thứ gì từ tôi? - Hàn Thế Bảo lại hỏi.

- Là một đoạn clip. - Người đàn ông kia đáp.

Hàn Thế Bảo à lên một tiếng, sau đó nhìn sang Tú Anh. Tú Anh đi vào bên trong phòng làm việc mà lấy ra một chiếc camera ngụy trang, bên cạnh đó là một chiếc đĩa phim đặt lên bàn.

- Tôi đã hứa sẽ đưa những thứ này cho bà ấy thì chắc chắn sẽ đưa. - Hàn Thế Bảo đáp. - Chỉ mong ông quay về nhắn với bà ấy vài lời.

- Hàn tổng cứ nói, tôi sẽ giúp cậu.

- Nói với bà ta... mọi việc chưa kết thúc đâu, có lẽ chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

- Vâng, tôi sẽ chuyển lời giúp cậu. Cáo từ. - Người đàn ông kia cầm lấy thứ cần thiết rồi nhanh chóng rời khỏi ánh mắt như muốn giết người của Hàn Thế Bảo.

Tú Anh từ phía sau bước tới một bước, nhìn về phía Hàn Thế Bảo... miệng muốn nói nhưng lại ngập ngừng không mở lời được.

- Cậu muốn hỏi vì sao tôi lại đưa cái đoạn clip đó cho bà ta, vì sao không nộp cho cảnh sát ư? - Hàn Thế Bảo hỏi.

Tú Anh gật đầu, tâm tư của cậu bị anh đoán biết.

Hàn Thế Bảo nhếch môi cười:” Cái chết của nhà họ Phạm, đã hết thời hạn điều tra. Chỉ là bà ta quá hoảng sợ nên không để ý đến điều đó, dù clip đó chúng ta có trình nộp cho phía cảnh sát... họ cũng không thể làm gì bà ta.”

- Nghĩa là không thể làm gì bà ta nữa ư?

- Tất nhiên là bà ta sẽ phải trả giá cho những gì đã làm với Tuấn Anh, với đứa con vô tội của tôi. - Hàn Thế Bảo bóp mạnh tay mình lại. - Bà ta... phải sống không bằng chết.

Trong cuộc họp hội đồng quản trị, Hàn Thế Bảo ngồi tại vị trí cao nhất.. bên cạnh là Hàn phu nhân đang đắc ý. Hàn phu nhân không phải là loại ham muốn tài sản tiền tài, chỉ là bà ta không muốn tài sản này thuộc về những đứa con của người đàn bà mà bà ta thù hận. Bên dưới là những ánh mắt đang ái ngại nhìn về phía hai mẹ con nhà họ Hàn đang đối đầu nhau, đang phân vân không biết sẽ theo người nào.

- Hôm nay tôi đến đây triệu tập cuộc họp các vị trong ban hội đồng quản trị để bàn bạc một số vấn đề liên quan đến The Win. Mà quan trọng nhất chính là chức vụ tổng giám đốc của The Win, do ông Hàn Thế Bảo đang đảm nhiệm. - Hàn phu nhân đứng lên nói. - Hiện tại, cổ phần của ông Hàn Thế Bảo đã không còn trong công ty của chúng ta, chúng ta cần thiết phải đổi một tổng giám đốc có cổ phần cao nhất.

Lời nói của Hàn phu nhân khiến mọi người trong phòng họp kinh ngạc nhìn sau, tiếng bàn tán xì xầm, những ánh mắt nghi ngại hướng về Hàn Thế Bảo.

Anh vẫn không lên tiếng, vẫn ung dung ngồi đó để mặc Hàn phu nhân muốn nói điều gì thì nói.

- Hàn tổng, anh nghĩ tôi nói có đúng không... người đứng đầu The Win phải là người có số cổ phần tại The Win cao nhất. - Hàn phu nhân nhếch môi cười.

- Tôi đồng ý với ý kiến của Hàn phu nhân đây. - Hàn Thế Bảo lên tiếng.

Kết quả điều tra về số cổ phần của các cổ đông được công bố. Người đại diện đứng lên mà tuyên bố.

- Cổ phần của Hàn phu nhân tại The Win là 35%... là người nắm cổ phần cao nhất ở The Win, tiếp theo đó là cổ phần của cậu Hàn Thế Hào là 34%.... vì vậy chúng ta sẽ phải có một cuộc bầu chọn cho hai vị đại diện này.

Hàn phu nhân tức giận nhìn về phía Hàn Thế Bảo... thì ra là ngoài luật sư Hà ra thì anh đã tìm một luật sư khác ngầm thực hiện việc chuyển số cổ phần của anh cho Win trước... số cổ phần còn lại sẽ được chuyển cho Hàn phu nhân để bà ta không để ý đến.

- Win là một đứa trẻ hỷ mũi chưa sạch... các vị có thể tin tưởng mà giao cả The Win cho thằng bé ấy sao? - Hàn phu nhân đánh đồng các vị cổ đông.

Những người còn lại cảm thấy Hàn phu nhân nói cũng có lý... Win xem ra chỉ là một đứa trẻ con làm sao có thể gánh vác cả một tập đoàn to lớn như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại thì Hàn phu nhân là một người có nhiều kinh nghiệm trên thương trường hơn, tuy vậy họ vẫn muốn tổng giám đốc là Hàn Thế Bảo... bao năm qua dẫn dắt The Win ngày càng phát triển, họ thu lợi không biết bao nhiêu.

Cuộc bầu chọn diễn ra khá căng thẳng, mọi người là suy nghĩ cho lợi ích trước mắt của mình bà đều bầu chọn cho Hàn phu nhân... cũng vài người vì nể Hàn Thế Bảo bao nhiêu năm qua giúp đỡ nên bỏ phiếu cho Win.

Kết quả chính là Hàn phu nhân và các cổ đông khác cộng lại chính là 42%. Còn Win chỉ có vốn vẹn 38%.

- Tôi xin tuyên bố, Hàn phu nhân được nhiều phiếu hơn... và chính là tổng giám đốc mới của tập đoàn The Win.

Tiếng vỗ tay vang lên... cánh cửa phòng họp mở ra khiến mọi người hơi ngạc nhiên nhìn ra ngoài.

- Khoan đã, mọi người họp hội đồng quả trị... lại không mời tôi ư? - Triệu Hải Yến từ bên ngoài đi vào.

Các vị cổ đông đều ngạc nhiên trước câu nói của Hải Yến... cô ta là ai mà lai5c01 thể đi vào nơi này.

- Xin tự giới thiệu, tôi là Triệu Hải Yến... tôi đang giữ 20% cổ phần của The Win...- Hải Yến đi về phía sau Hàn Thế Bảo mà nói.

- Quả nhiên là cô rồi, tôi đang suy nghĩ 20% cổ phần kia đang ở đâu. Vậy cô hãy cho tôi một lá phiếu bầu chọn.

Hàn phu nhân nhìn Triệu Hải Yến thì nhận ra đây chính người của Tuấn Anh. Bà giết đi Tuấn Anh, cô là ủng hộ bà là chuyện không thể rồi. Chẳng lẽ đường thắng đang đợi trước mắt, lại thua thảm hại như vậy.

- Tôi tất nhiên ủng hộ Win rồi. - Triệu Hải Yến nhún vai. - Tôi tin tưởng Hàn tổng tài giỏi như vậy, con trai của anh ấy cũng sẽ không kém cha mình.

- Vậy xem như kết quả đã rõ rồi... The Win sẽ thay đổi tổng giám đốc mới... người đó chính là Hàn Thế Hào... - Hàn Thế Bảo đứng lên mà nói. - Cuộc họp đến đây là kết thúc.

Hàn Thế Bảo nói xong liền bỏ ra ngoài... vậy là mọi việc đã diễn ra giống như anh hằng mong muốn... anh sẽ để lại The Win này cho Win... còn anh sẽ rời khỏi cái nơi không thuộc về anh.

- Hàn tổng, nghe nói anh đã tìm thấy thi thể của anh ấy... tôi muốn đến nhìn anh ấy lần cuối. - Hải Yến đau lòng mà nói

Hàn Thế Bảo quay lại, lấy trong túi áo ra một sợi dây chuyền mà Tuấn Anh hay đeo trên cổ đưa về phía Hải Yến mà nói:" Đừng quá đau lòng... đây là thứ duy nhất còn nguyên vẹn."

- Thứ duy nhất con nguyên vẹn. - Hải Yến lùi về su một bước, ánh mắt nhìn Hàn Thế Bảo kinh ngạc.

- Vị trí Tuấn Anh đứng gần với bom... khi tìm kiếm đã không còn gì nữa... tôi nghĩ cô không nên đến đó. Cô lại đang có thai, đừng quá xúc động mà không tốt cho đứa trẻ.

Hải Yến cầm trên tay sợi dây quện thuộc mà cô thường thấy nằm trên cổ anh. Vì sao mọi thứ lại trở nên tàn nhẫn với cô như vậy.

- Là ai, là ai đã giết anh ấy... là ai? - Hải Yến hét lên.

- Triệu Hải Yến... nếu cô thật sự yêu cậu ấy hãy cố gắng vượt qua mọi đau đớn hiện tại.. cái chết của Tuấn Anh... tôi nhất định giúp cô trả thù. - Hàn Thế Bảo khẽ đáp. - Và cảm ơn vì đã giúp tôi trong việc vừa qua.

- Chỉ là... nếu là Tuấn Anh... anh ấy sẽ làm như vậy, tôi chỉ thay anh ấy làm như thế... Hàn tổng, anh nhất định phải giữ lời hứa với tôi... Tuấn Anh không thể chết một cách oan uổng như vậy.

Tại biệt thự Hàn gia, Tiểu Hân đang ngồi ngoài vườn thì nhớ đến mẹ Kelly mà chạy vào bên trong.

- Mẹ, mẹ định đi đâu vậy. - Tiểu Hân nhìn thấy Kelly mặc một bộ quần áo màu đen mà hỏi.

- Tiểu Hân ở nhà ngoan không được bước ra ngoài... mẹ phải đi ra ngoài một chút.- Kelly ôm Tiểu Hân vào lòng mà nói. - Nếu baba con có quay về, con nói mẹ rất mệt nên đã cần dặn baba không được làm phiền mẹ, hiểu không?

- Dạ, con hiểu. - Tiểu Hân ôm con gấu bông mà gật đầu. - Vì sao lại nói dối baba ạ. Nói dối là không tốt.

- Lớn lên con sẽ hiểu... - Kelly nói xong, hôn lên má Tiểu Hân rồi bay từ cửa sổ ra ngoài... trước tiên phải đi tìm Hoàng Thiên Ân... chính vì anh ta mà bé con của cô mất đi.

116. Chương 99

Kelly nhảy ra khỏi biệt thự Hàn gia, cô không muốn Hàn Thế Bảo vì cô mà phải đối diện với nguy hiểm. Đây là thù hận giữa cô và bọn chúng, những kẻ đã cướp đi người thân của cô... nay lại chính là bé con còn chưa thành hình trong bụng cô. Kelly không muốn nhìn thấy người mà cô yêu quý phải vì cô mà gặp nguy hiểm nữa... việc của cô, cô sẽ tự mình giải quyết... ân oán hận thù kia, không thể dây dưa không dứt mà liên lụy đến bao nhiêu người.

Hàn Thế Bảo quay về biệt thự Hàn gia sau cuộc họp buổi sáng và làm một số thủ tục để chính thức giao lại The Win cho Win đảm trách vai trò tổng giám đốc. Anh tin rằng với sự giúp sức của Tú Anh thì Win sẽ nhanh chóng làm quen với trọng trách trên vai... còn anh sẽ giấu cô ở một nơi mà Hàn phu nhân không thể nào tìm thấy nữa... sau khi kế hoạch của anh kết thúc, mọi thứ sẽ trở nên bình yên.

- Baba đã về. - Tiểu Hân từ bên trong chạy ra ôm Hàn Thế Bảo mừng rỡ reo lên.

Hàn Thế Bảo bế con gái trên vai, nhẹ nhàng hỏi:” Mẹ đâu rồi.”

- Mẹ bảo mẹ mệt muốn nghỉ ngơi, không muốn baba làm phiền. - Tiểu Hân nhớ lời Kelly dặn dò mà nói, trong câu nói có chút lúng túng.

Anh lại không để ý đến thái độ lúng túng đó của Tiểu Hân, nghe con gái nói vậy cũng không làm phiền Kelly, nghĩ rằng cô có lẽ vẫn còn buồn bã sau khi mất đi đứa trẻ trong bụng. Anh không bước vào phòng ngủ mà đi qua bên phòng làm việc.

Màn đêm buông xuống, không gian tĩnh lặng bên ngoài biệt thự Hàn gia... bóng của người đàn ông in dài xuống mặt đất mang màu xanh của cây cỏ. Một hình bóng trầm tư đầy nét ưu phiền, anh đốt một điếu thuốc đưa lên miệng rít một hơi dài... Hàn Thế Bảo rất ít khi động đến những thứ này, nhưng hiện tại có quá nhiều việc khiến anh cần phải giữ tỉnh táo mà suy nghĩ.

- Hàn tổng, những thứ đó không tốt cho sức khỏe đâu. - Tú Anh từ phía sau bước đến, nhìn thấy điều thuốc lá trên tay Hàn Thế Bảo liền nói. - Tôi biết hiện tại có quá nhiều việc khiến anh lo lắng, nhưng mọi thứ đang đi đúng hướng mà chúng ta dự liệu... anh không nên quá lo lắng.

Hàn Thế Bảo không quay đầu lại, ánh mắt anh hướng về ánh sáng màu vàng trên chiếc đèn le lói ngoài sân. Chiếc đèn sáng thu hút hàng trăm con thiêu thân lao vào nó không màn sống chết.. cuộc đời cũng như vậy, ai ai cũng muốn chạy theo những thứ le lói phía trước nhưng đâu biết con đường chết đang trải dài trước mắt. Còn anh, anh không chọn ánh sáng đó... con đường anh chọn rất khác nhưng vì trách nhiệm vì lời hứa, anh buộc phải đi vào con đường hiện tại... đã là con người, ai ai cũng có cảm giác mệt mỏi.

- Tú Anh, ngày mai cậu thay tôi đưa Kelly và Tiểu Hân đến nơi này. - Hàn Thế Bảo đưa vào tay Tú Anh một địa chỉ.

- Anh quyết định sẽ mạo hiểm sao? - Tú Anh nắm chặt tờ giấy kia mà nói.

- Không còn cách nào khác, tôi không muốn để bất cứ ai vì chuyện này mà gặp nguy hiểm nữa... một mình Tuấn Anh đã là quá đủ. - Hàn Thế Bảo lắc đầu, nét mặt anh lộ nét đau buồn.

- Không còn cách nào sao, Hàn tổng.

Anh đưa một tay vỗ vỗ vào vai Tú Anh khẽ đáp:” Nếu tôi thật sự kém may mắn... cậu hãy giúp tôi chăm sóc bọn họ... đây là mảnh ghép của cha nuôi đã để lại cho tôi trước khi ông ấy mất đi, nếu tôi không thể quay về hãy đưa nó cho Kelly... cô ấy sẽ biết phải làm điều gì.”

Tú Anh nhận lấy mảnh ghép, anh nhìn vào không thể nào hiểu được là mảnh ghép này đang viết những gì. Nhưng là của Hàn tổng đã giao phó, anh nhất định phải giữ gìn cho thật kỹ càng.

Hàn Thế Bảo bước vào bên trong ngôi biệt thự xa hoa của nhà họ Hàn, anh bước đến cửa phòng ngủ khẽ nhẹ nhàng mở cánh cửa ra mà nhìn vào bên trong. Anh nhìn thấy Kelly đang nằm trên giường mà đắp chăn kín cả người... Hàn Thế Bảo không hề mấy may có chút nào nghi ngờ, anh đứng đó lặng người đôi chút rồi cũng khẽ đóng cánh cửa kia lại mà quay lưng đi. Anh nào đâu hay biết, Kelly đã hành động từ trước khi anh rời khỏi Hàn gia này.

Buổi sáng, ánh mặt trời chiếu sáng qua khe cửa phòng bệnh viện... ánh nắng chiếu vào gương mặt của cô gái đang nằm trên giường. An Nhiên mở mắt ra, đôi mắt như vô hồn chỉ nhìn về một điểm... toàn thân bất động gương mặt không có chút biểu cảm.

Một cô gái đang giúp An Nhiên vệ sinh thân thể và thay đổi trang phục khác... cô gái này là người mới được thay thế bởi người giúp việc vì bà ấy bận việc phải về quê ít hôm. Cô gái trẻ vừa làm vừa hát líu lo, cẩn thận tỉ mỉ giúp An Nhiên lau từng khóe tay.

- Cô là ai? - Tú Anh bước vào, nhìn thấy cô gái xa lạ liền nói.

Nghe có người bước vào, cô ta quay đầu nhìn lại liền bị thu hút bởi vẻ ngoài đẹp trai của Tú Anh, sau đó liền cuối đầu nói:” Chào ông chủ, tôi là cháu của dì Hương, bác ấy có việc về quê ít ngày nên tôi vào đây làm thay bác ấy.”

Tú Anh nhìn cô gái này có vẻ thông minh lanh lợi, có lẽ cũng không đến nỗi không thể chăm sóc An Nhiên vài ngày. Anh bước tới lại gần chiếc bàn đặt một ít tiểu thuyết trên bàn, sau đó đi về phía An Nhiên lại nói:” Không cần gọi tôi là ông chủ, cô tên gì?”

- Dạ, tên là Diệu Anh.

Tú Anh hỏi cho có lệ, sau đó không nhìn cô gái mà hướng mắt nhìn về phía An Nhiên khẽ mỉm cười, Tú Anh đưa bàn tay lên mái tóc của An Nhiên khẽ nói:” Anh đưa em ra ngoài đi dạo.”

Anh bế cô xuống chiếc xe lăn đặt sẵn gần giường, Tú Anh bắt đầu đẩy cô ra đến cửa thì quay đầu lại nhìn Diệu Anh mà nhún mày:” Cô đứng đó làm gì, mang theo nước đi theo tôi.”

Diệu Anh là đang bị sức hút của Tú Anh khiến cô mơ màng lạc vào cơn mê hồn, anh ta là một nam thần trong mắt cô hiện tại. Anh ấy thật phong độ và đẹp trai công thêm sự chung tình không ai sánh kịp. Cô đã từng nghe dì Hương kể về tình cảnh của vị thiếu gia vì si tình cô ca sĩ An Nhiên mà hằng ngày đều đến

thăm cô ta rất lâu, lại còn đọc sách cho cô gái kia nghe mỗi ngày... dù biết cô ta mê man không thể nghe thấy.

- Dạ, vâng. - Diệu Anh luống cuống mang theo nước mà đi theo phía sau Tú Anh.

Tú Anh đẩy An Nhiên ra khuôn viên của bệnh viện, nơi này có một vườn hoa đủ màu sắc... những đứa trẻ đang nô đùa cùng nhau cười rạo rờ..

- Em nhìn thấy lũ trẻ không, rồi chúng ta sẽ có với nhau thật nhiều đứa trẻ đáng yêu như vậy. - Tú Anh cuối mình xuống đưa môi kề tai An Nhiên mỉm cười nói.

Đôi mắt An Nhiên không có chút lay động, vẫn nhìn về một hướng mơ hồ...

Đi một vòng công viên... Tú Anh đẩy An Nhiên đến một vườn hoa cúc dại... những đóa hoa nhỏ bé, có cánh hoa nho nhỏ màu vàng đua chen nhau đón ánh nắng buổi sáng mà khoe sắc hương. Tú Anh ngồi trên chiếc ghế đá gần đó, nhìn An Nhiên có một chút xót xa... một cô gái năng động như cô, có lẽ rất là khó chịu khi phải ngồi yên một nơi như vậy.

- Anh uống chút nước đi ạ. - Diệu Anh đưa chai nước về hướng Tú Anh.

Tú Anh đưa mắt nhìn về phía cô gái đang đứng phía sau mình, vì này giờ chỉ chú tâm vào An Nhiên mà quên mất cô ta đang đi theo phía sau. Thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt đang đỏ ửng lên vì mệt khiến anh cảm giác đôi chút tội nghiệp.

- Cô ngồi đi. - Tú Anh nhận lấy chai nước khui ra đưa về phía cô gái. - Tôi không khát, cô uống đi.

- Cảm ơn. - Diệu Anh ngồi xuống bên cạnh Tú anh mà nhận lấy chai nước từ trong tay anh.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi. - Tú anh hỏi.

- Tôi năm nay 23t. - Diệu Anh khẽ đáp.

- Không ngờ dì Hương lại có cháu lớn như vậy, cô hiện tại đang làm gì mà lại có thể giúp dì ấy chăm sóc bạn gái tôi. - Tú Anh hơi ngạc nhiên hỏi.

- Tôi vừa tốt nghiệp đại học, cũng chưa tìm được việc làm thích hợp nên tôi có thể giúp dì ấy. - Diệu Anh nhỏ nhẹ đáp. - Dì ấy nói rằng anh đối xử rất tốt với người làm nên không muốn mất công việc này...

- Người làm hay là chủ cũng là những con người với nhau... đã là con người thì chúng ta phải hiểu và cảm thông cho số phận của nhau. - Tú Anh lắc đầu nhẹ mà đáp. - Không ai có thể chọn được gia cảnh sinh ra... nhưng bản thân chúng ta có thể quyết định con đường phía trước.

- Anh quả nhiên là không khác với những gì dì tôi ca ngợi... anh là một người đàn ông tốt.

- Tôi không tốt như cô nghĩ đâu... nếu tôi thật sự tốt thì cô ấy đã không bị tai nạn như vậy. - Tú Anh lộ nét u buồn nhìn về phía An Nhiên.

- Những chuyện trước kia tôi không biết, nhưng thật hiếm khi thấy một người đàn ông nào có thể chung tình với bạn gái của mình như anh... tôi thật sự ghen tỵ với cô ấy. - Diệu Anh khẽ đáp. - Cô ấy bị như vậy, mà anh vẫn chờ đợi... nếu tôi có thể tìm được một người bạn trai như vậy... thật là tốt.

Tú Anh lắc đầu khẽ mỉm cười:” Nắng trưa rồi, chúng ta vào trong thôi.” - Tú Anh đứng lên đẩy An Nhiên đi.

Diệu Anh nhìn theo bóng dáng người đàn ông kia... nếu như cô được làm bạn gái anh ta... thì dù cô chính là người phải sống cuộc sống thực vật kia cô cũng toại lòng.

Kelly rời khỏi biệt thự Hàn gia thì nhanh chóng đi đến nơi mà lần trước bị Hoàng Thiên Ân giam giữ... cô nghĩ rằng mình có thể tìm được anh ta ở đó... hoặc ít ra thì cũng tìm được manh mối về anh ta. Kelly đoán không sai, Hoàng Thiên Ân vẫn chưa rời khỏi nơi này, những tên canh gác cũng vẫn đứng ở bên ngoài.

Kelly nhanh như cắt, từ từ hạ những tên canh gác một cách nhẹ nhàng không hề gây ra một tiếng động nào lớn... cô từ từ tiến vào bên trong, nhìn qua phía cửa sổ là Hoàng Thiên Ân đang ngồi một mình, trên bàn là

chai rượu đã gần cạn.. anh ta từ từ uống cạn từng ly từng ly một mà không màn xung quanh... một ánh mắt tràn đầy thù hận đang hướng về anh.

- Hoàng Thiên Ân, anh phải trả giá những gì đã gây ra cho tôi. - Kelly bước đến, khẩu súng trong tay hướng lên đầu Hoàng Thiên Ân.

Hoàng Thiên Ân đưa mắt nhìn về phía Kelly, ánh mắt chứa chan bao nhiêu tình cảm mà không có một chút rung sợ trước nồng súng của cô. Anh khẽ mỉm cười, sau đó uống cạn ly rượu trên tay mà rót thêm một ly mới: "Em muốn uống không?"

- Hoàng Thiên Ân, anh không hề rung sợ ư? - Kelly tức giận hét lên, cô chỉ mong anh ta sẽ sợ hãi cầu xin cô tha chết.

- Sợ ư? Kelly, em biết không? Đã hàng ngàn đêm anh đều nằm mơ nhìn thấy cảnh tượng này. Lúc đầu anh sợ hãi, nhưng mãi rồi cũng quen. Đến bây giờ, mọi thứ trong cơn ác mộng kia đã trở thành hiện thực, anh đáng chết như vậy... em giết anh đi. - Hoàng Thiên Ân không màn đến mạng sống mà nói, là anh đang cố tình ở lại nơi này chờ đợi Kelly quay lại mà báo thù.

Nồng súng đưa lên đầu Thiên Ân, Kelly khẽ nhắm mắt lại... những hình ảnh của Thiên Ân từng ân cần chăm sóc, từng dạy dỗ cô từ khi cô còn là một đứa trẻ... đến lúc anh ra sức bảo vệ cô, nuôi cô khôn lớn lại hiện về trong tâm trí... một giọt nước mắt của Kelly rơi xuống, bàn tay cô rung lên không dứt khoát.

- Hoàng Thiên Ân, vì sao chứ... vì sao năm đó anh không giết chết tôi cùng với cha mẹ tôi... vì sao lại mang tôi đi huấn luyện tôi thành một sát thủ, để hôm nay tôi lại không thể trả thù cho họ. - Kelly rơi dòng nước mắt xuống... giọt lệ tràn bờ mi, khẩu súng trên tay hạ xuống, là cô vô dụng không thể ra tay với Hoàng Thiên Ân.

- Là vì tôi yêu em... tôi biết mình không xứng đáng nói lên điều đó, nhưng tôi không thể nào giấu giếm nó được nữa. Kelly, em giết chết tôi đi... em giết tôi và hãy quay về bên cạnh Hàn Thế Bảo... đừng đi sâu vào chuyện này nữa, tôi không muốn em gặp nguy hiểm. - Hoàng Thiên Ân cầm tay Kelly, giữ khẩu súng vào người anh. - Bóp cò đi, hãy bóp cò đi, Kelly.

Kelly rung rẩy không dám bóp cò, trong lời nói của Hoàng Thiên Ân đầy ẩn ý khiến cô không thể không suy nghĩ. Kelly hất Hoàng Thiên Ân ra xa, khẩu súng cũng rơi ra khỏi tay cô mà bị văng ra phía ngoài.

Tiếng vỗ tay từ bên ngoài đi vào, Hàn phu nhân nhếch môi bước vào... bà ta đã biết trước thể nào Kelly cũng sẽ quay lại đây tìm Hoàng Thiên Ân vì cậu ta đã vô tình gây ra cái chết của đứa trẻ trong bụng cô.

- Thật là con người có tình có nghĩa... ngay cả người giết chết cha mẹ và đứa con chưa kịp sinh ra cũng không dám ra tay, vậy mà còn muốn đến đây trả thù ư. - Hàn phu nhân cười lớn mà nói.

- Bà câm đi... mọi chuyện là ở bà mà ra, chính là bà đã gây ra mọi tội ác. - Hoàng Thiên Ân tức giận nhìn về phía Hàn phu nhân mà hét lên.

- Thiên Ân, ta không phủ nhận chuyện ta làm... nhưng con nên nhớ người trực tiếp ra tay giết bọn họ chính là cha con nhà con. - Hàn phu nhân tỏ vẻ ngạc nhiên mà nói. - Chúng ta không phải đang đi trên cùng một con thuyền sao? Lần này là nhờ con mà con mới cuối cùng tự mình đến đây.

Kelly nhìn Hàn phu nhân đầy thù hận, đôi mắt cô đưa nhìn khẩu súng đã rơi về phía bên ngoài kia... nếu như còn khẩu súng trong tay cô đã một phát mà bắn chết bà ta. Xung quanh nhìn thấy người của Hàn phu nhân đã bao quanh, Kelly nhìn về phía Hoàng Thiên Ân, không phải anh ta và bà ta thật sự cùng một con thuyền mà cái bẫy cô ư.

- Là anh sao? - Kelly đưa mắt nhìn về phía Hoàng Thiên Ân.

- Kelly, em phải tin anh... anh không bao giờ muốn em gặp nguy hiểm. - Hoàng Thiên Ân đau lòng mà nói.

Hàn phu nhân cười lớn, người của bà ta đã khống chế Hoàng Thiên Ân trong tay... còn Kelly đang đứng đó... lạc lõng một mình đây nguy hiểm.

- Con gái... đi theo cha mẹ mình mà hỏi tại sao đi. - Hàn phu nhân đưa khẩu súng về phía Kelly. - Ta sẽ không chần chờ nữa... mày phải chết.

Hàn phu nhân chưa kịp ra tay đã nghe tiếng súng vang bên ngoài, một tên chạy vào bên trong mà nói:” Phu nhân, người của Hàn thế Bảo đang bao vây chúng ta... người của chúng ta đã thiệt hại quá nhiều rồi.. không thể chống chế được.”

Bà ta nhìn về phía Kelly, Hàn thế Bảo mà biết Kelly ở bên trong sẽ không dám ra tay nữa... mạng sống của bà cũng không bị uy hiếp. Khẩu súng trên tay hạ xuống, Kelly bị bọn chúng áp giải đi.

Bên ngoài Hàn Thế Bảo đang tiến vào bên trong, những người của Hàn phu nhân đa số đã đầu hàng cầu sinh tha mạng. Tưởng chừng như đắc thắng nhưng từ bên trong Hàn phu nhân dẫn Kelly ra bên ngoài khiến Hàn Thế Bảo trùng chân.

- Kelly... em làm gì ở đây? - Hàn Thế Bảo nhìn thấy cô đang ở trong tay Hàn phu nhân thì lo lắng.

- Rút người đi... nếu không cô ta sẽ chết. - Hàn phu nhân chìa khẩu súng lên đầu Kelly.

Kelly cảm thấy như mình đã quyết định sai lầm... có lẽ chính vì cô mà Hàn Thế Bảo lần nào cũng lâm vào nguy hiểm.

- Bà thả người, tôi rút người. - Hàn Thế Bảo nói.

- Mày không có quyền lên tiếng... nếu không rút hết người thì tao sẽ nổ súng. - Nòng súng dí vào đầu Kelly.

- Được... tôi sẽ rút... không được bắn. - Hàn Thế Bảo nói.

- Thế Bảo... giết bà ta đi... - Kelly nhìn Hàn Thế Bảo mà nói. - Dù anh có rút đi, bà ta cũng sẽ giết em... vì vậy còn cơ hội anh hãy giết chết bà ta. - Kelly nói.

- Câm miệng... - Hàn phu nhân dùng súng đập vào đầu Kelly khiến cô ngất đi.

- Không được làm cô ấy bị thương. - Hàn Thế Bảo hoảng hốt..

- Nếu mày không rút người đi... tao sẽ bắn, còn không mau rút người đi.

Hàn Thế Bảo ra lệnh cho người của mình rút đi.. từng chiếc xe rời khỏi khu rừng... chỉ còn một mình anh ở lại.

- Súng của mày, quăng về phía tao? - Hàn phu nhân ra lệnh.

Hàn Thế Bảo nhìn thấy nòng súng của bà ta đang lâm le sinh mạng của Kelly, khẩu súng trên tay anh quăng về phía Hàn phu nhân.

Kelly nằm ngục xuống, tựa người vào vách đá...

Từ phía ngoài bóng dáng của một người con gái đang tiến vào bên trong, từ một gốc cây mà quan sát mọi việc đang xảy ra...

Hoàng Thiên Ân tung cước đánh ngã tên đang giữ mình... anh nhanh chóng nhặt khẩu súng mà Kelly làm rơi nhanh tay bắn hạ tất cả bọn người của Hàn phu nhân...

Hàn phu nhân nghe tiếng súng phía trên căn nhà liền ngược đầu nhìn lên... không ngờ bị Hàn Thế Bảo nhanh mắt chạy đến xô ngã bà ta mà bé Kelly về phía mình. Hàn phu nhân ngã xuống, nhanh chóng giương súng bắn về phía trước... viên đạn ghim vào chân Hàn Thế Bảo khiến anh ngã quỵ xuống... nằm trên tay anh cũng ngã lăn ra phía xa. Hàn Thế Bảo đau đến thấu xương những vẫn cố gắng lết toàn thân tiến gần đến phía Kelly.

Hàn phu nhân nhếch môi cười đứng lên... khẩu súng hướng về phía đầu Hàn Thế Bảo mà nhắm bắn.

- Đoàn... - tiếng súng phát ra... máu tóe ra khắp nơi...

117. Chương 100

Mẹ, mẹ không sao chứ. - Hàn Liên Chi từ trong bụi cây gần đó nhìn thấy máu từ người Hàn phu nhân chảy xuống liền nhảy ra đỡ bà ta.

Hàn phu nhân nhìn qua vết thương trên bàn tay phải của mình, nó được bắn từ phía sau lưng nên tất nhiên bà ta sẽ đoán được phát súng đó từ đâu. Tuy vết thương không nặng lắm nhưng khiến bà ta đau buốt, khẩu súng trên tay bà rơi xuống đất... Hàn Thế Bảo vì vậy mà thoát chết trong gang tấc.

- Mẹ, mẹ dừng lại đi... đừng gây thêm tội ác nào nữa, dừng lại ngay khi mọi việc vẫn chưa đi quá xa, con cầu xin mẹ mà. - Hàn Liên Chi ôm Hàn phu nhân vào lòng, máu từ trên vai bà ta nhỏ giọt xuống... bàn tay Hàn Liên Chi cũng dính đầy máu của bà ta.

- Liên Chi xinh đẹp, con hối hận khi đi theo ta rồi ư... mọi việc đã đi quá xa rồi, không thể quay lại được nữa. - Hàn phu nhân nhìn Hàn Liên Chi mà nói., sau đó dùng tay trái với lấy khẩu súng trước mắt. - Chỉ có giết hết bọn chúng, thì ta mới có những ngày tháng không phải lo âu nữa.

- Bỏ súng xuống. - Hoàng Thiên Ân trên tay cầm một khẩu súng, nhắm hướng Hàn phu nhân mà nói.

Hàn phu nhân nhếch môi cười:” Nếu cậu dám giết ta, khi này đã nhắm ngay đầu ta mà bắn rồi... haha Hoàng Thiên Ân, cậu giết ta ai sẽ nói cho cậu biết cha cậu đang ở đâu?”

- Bà. - Hoàng Thiên Ân nắm chặt khẩu súng hướng về Hàn phu nhân, nhưng lòng anh không vững... anh muốn cứu người cha của mình đang trong tay Hàn phu nhân. Cuối cùng Thiên Ân hạ súng xuống đưa mắt nhìn về viễn cảnh trước mặt, tất cả mọi tội lỗi là do anh gây nên sao... tất cả bất hạnh của Kelly là do bàn tay anh làm ra ư. Trong đầu xáo trộn nhiều suy nghĩ, Hoàng Thiên Ân mất hết bình tĩnh mà lao chạy đi.

Hàn phu nhân bằng tay trái đưa khẩu súng trên tay về phía Hàn Thế Bảo... lúc này Hàn Thế Bảo đã trường đến nơi Kelly đang nằm bất động kia, bàn tay anh nắm chặt tay cô ôm trọn cô vào lòng mình mặc cho nguy hiểm, mặc cho đau đớn... chỉ là anh muốn bảo vệ người phụ nữ gốc gác của mình.

- Hàn Thế Bảo, đáng ra con không hề liên quan gì đến việc này, nhưng chính con đã khiến mình phải nhận lấy hậu quả ngày hôm nay. - Hàn phu nhân bước một bước đến gần Hàn Thế Bảo.

Hàn Thế Bảo như không quan tâm đến lời nói của bà ta, bàn tay anh ôm chặt Kelly vào lòng đưa lưng ngược hướng với Hàn phu nhân. Đôi môi anh khẽ nhếch lên khinh bỉ mà nói:” Chết hay sống không quan trọng, quan trọng là có nắm giữ được hạnh phúc của mình hay không. Bà giết chết mẹ Kelly, cha nuôi cũng vì điều đó mà tự sát theo bà ấy... họ chết cũng có đôi có cặp, còn bà sống trên đời này chỉ biết ôm thù hận, tôi khẳng định từ ngày cha nuôi ra đi... chưa có một ngày nào bà sống trong vui vẻ.”

- Mẹ, Thế Bảo nói đúng... con xin mẹ đừng giết họ. - Hàn Liên Chi ôm lấy Hàn phu nhân mà nói.

Khẩu súng trên tay Hàn phu nhân vẫn không hề có chút lay động mặc cho bao nhiêu nước mắt và cầu xin của Hàn Liên Chi. Hàn phu nhân chính là bị thù hận che mắt, và che đi luôn cả lý trí tình cảm của một con người. Hàn Thế Bảo như không quan tâm đến nguy hiểm phía sau, cũng không tỏ ra một chút rung sợ trước cái chết cận kề.

Hàn Liên Chi bước ra trước mặt Hàn phu nhân, đưa mình trước tầm nhắm của Hàn phu nhân mà nói:” Nếu mẹ không thể tha cho họ, hãy bắn chết con trước... ” - Đây là cách cuối cùng mà Hàn Liên Chi muốn mẹ mình thay đổi, mang cả mạng sống của mình để đánh đổi. Mạng sống của cô là do Hàn phu nhân cứu mang, nay cô nguyện lòng vì bà mà đánh đổi.

- Mau rút ra. - Hàn phu nhân hét lên. - Con đừng nghĩ ta không thể bắn con.

- Vậy mẹ bắn con đi, con không muốn nhìn thấy mẹ càng lúc càng đi vào những sai lầm. - Hàn Liên Chi vừa rơi nước mắt vừa đáp.

- Liên Chi, con nghĩ bản thân con có thể thay đổi được quyết định của ta sao... haha con cũng chỉ là thứ để ta trao đổi mà thôi. - Hàn phu nhân đẩy Hàn Liên Chi sang một bên, cô ngã xuống một góc cây.

- Mẹ, trao đổi... nghĩa là sao? - Hàn Liên Chi ngạc nhiên hỏi.

Máu trên chân Hàn Thế Bảo càng lúc càng ra nhiều hơn... bờ môi anh nhợt nhạt, bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay Kelly... anh hơi nghiêng người nghe những điều Hàn phu nhân nói thì khẽ nhếch cười. Anh đã từng thắc mắc con người ác độc như bà ta lại có thể cứu mang một đứa trẻ mồ côi như Liên Chi sao, thì ra phía sau còn có ẩn tình.

- Người đàn bà mà ta đã từng đưa con đi gặp ngay cái đêm đầu tiên về lại nơi này, bà ta là mẹ của con... ta và bà ta đã trao đổi. - Hàn phu nhân nhúng vai nhìn về phía Liên Chi. Ai thuận ta thì sống, chống ta thì cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Hàn Liên Chi nghe Hàn phu nhân nói ra thì như người bất động... người đàn bà đáng thương kia chính là mẹ cô ư. Người đàn bà có một cuộc đời đầy bi thảm đó lại chính là mẹ cô, trong khi cô ở trong sự giàu sang sung túc thì mẹ cô vì cô mà phải lâm lũ trong một nơi đầy kinh dị đó. Hàn Liên Chi đau đớn nhìn Hàn phu nhân, vì sao cô lại luôn yêu thương người phụ nữ đã khiến mẹ cô ra như vậy.

- Tại sao, tại sao mẹ lại đối với bà ấy như vậy hả? - Hàn Liên Chi gào lên.

- Con phải cảm ơn ta vì ta đã giúp ẹ con thoát khỏi cảnh lao tù. Mau tránh ra, để ta còn xử lý bọn chúng.

Hàn Thế Bảo mất máu đến kiệt sức, mắt anh mờ đi không còn nhìn thấy rõ mặt Kelly nữa... bàn tay vẫn nắm chặt lấy cô... cho đến khi kiệt sức mà ngắt đi trên người cô.

Hàn Liên Chi chạy đến giằng co khẩu súng trên tay bà ta không cho bà ấy làm hại Hàn Thế Bảo. Trong thâm tâm cô là không muốn bà gây thêm tội ác nào nữa, lại không muốn Hàn Thế Bảo gặp nạn... cả Kelly nữa vì con gái cô ta cần có mẹ.

Tiếng súng nổ vang khắp mọi nơi rúng động một góc khu rừng... những con vật giật mình chạy loạn, tiếng gió xào xạt qua những kẽ lá nghe như một âm thanh buồn bã chết chóc.

Hàn Liên Chi bị Hàn phu nhân hất ra xa, bà ta mất bình tĩnh mà nhắm bắn vào người Hàn Liên Chi như một con mồi... Hàn Liên Chi bị trúng đạn mà ôm ngực đau đớn, nước mắt trên mi cô rơi xuống, không ngờ một ngày cô lại chết dưới tay người mà từ bé cô đã vô cùng tôn kính.

Khi nhìn thấy máu trên người Hàn Liên Chi phun ra thì Hàn phu nhân mới giật mình nhận ra mình đã không kìm chế mà bắn đứa trẻ luôn ở bên cạnh bà khi bà cô đơn nhất, đứa trẻ trung thành và luôn làm cho bà hài lòng. Hàn phu nhân chạy đến bên cạnh Hàn Liên Chi... rất hiếm khi nhìn thấy nước mắt của bà ta rơi xuống, ấy vậy mà lại rơi vì Liên Chi.

- Ta xin lỗi... ta đã giết con rồi. - Hàn phu nhân ôm Hàn Liên Chi vào lòng mà nói.

- Mẹ, mẹ đừng sống trong thù hận nữa... con xin mẹ hãy quay đầu lại được không? - Hàn Liên Chi đau đớn mà nói.

- Không thể, ta sống trên đời bao nhiêu năm qua chỉ vì một mục đích này... dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, ta đều phải thực hiện nó.

Hàn Liên Chi biết dù cô có hy sinh cả mạng sống của mình cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của bà ta. Bàn tay cô một lần nữa chạm vào vết thương trên vai Hàn phu nhân, vết thương bị chạm vào, máu lại bắt đầu tứa ra...

- Con làm gì vậy. - Hàn phu nhân đau đến nhăn mặt lại đẩy Hàn Liên Chi ra.

Hàn Liên Chi không nói gì, khẽ nắm chặt bàn tay dính đầy máu lại mà bắt đầu trườn đi...

Không hiểu Hàn Liên Chi muốn trườn đi đâu, bà ta mặc kệ cô mà quay đầu lại đã nhìn thấy Hàn Thế Bảo gục vào người Kelly... một cảnh tượng khá bi đát. Trên đôi môi bà nhếch cười... rồi mọi chuyện sẽ kết thúc. Bà ta đưa khẩu súng trên tay lên đầu Hàn Thế Bảo, lần này thì không có Hoàng Thiên Ân, cũng không còn Hàn Liên Chi... có trời mới cứu được Hàn Thế Bảo kia.

- Cách.- Một tiếng động phát ra từ trên tay Hàn phu nhân.

Bà ta tức giận nhìn khẩu súng trên tay mình, khi nãy tranh giành với Hàn Liên Chi bắn loạn xạ khá nhiều đạn thì ra đến lúc cần dùng lại hết đạn.

- Không có đạn cũng không sao. - Hàn phu nhân vứt khẩu súng hết đạn xuống đất đi về phía hai người bọn họ.

Hàn Liên Chi cố gắng trườn về phía đặt chiếc bình gốm màu trắng đã lấy từ căn hầm nơi mà mẹ cô canh giữ. Máu của mẹ cô đã được cô cho sẵn vào... trong tay cô hiện là máu của Hàn phu nhân, chỉ cần ấu của bà ấy vào thì linh hồn kia sẽ được giải thoát. Cô không muốn người chết mãi bị giam giữ, trước khi cô chết đi... phải làm một điều gì đó mà cô có chết cũng không hối tiếc.

Từng giọt máu được thả vào bên trong chiếc bình kia... chiếc bình lóe sáng đầy kì bí. Hàn Liên Chi khẽ mỉm cười rồi ngất lịm đi.

Đôi bàn tay của Hàn phu nhân đặt vào cổ Kelly mà ra sức bóp chặt...

Kelly khó thở đến mức bình tĩnh lại... đôi mắt cô mở to nhìn Hàn phu nhân đang bóp cổ mình... cô ngạt thở đến kiệt sức mà không thể chống chế lại bà ta. Đôi mắt Kelly đưa nhìn về phí gương mặt trắng nhợt của Hàn Thế Bảo... cô có thể nhìn thấy anh trước khi chết, cũng đã mãn nguyện. Đôi mắt Kelly khẽ nhắm lại... nước mắt tràn bờ mi.

- Cô nghĩ có thể giết tôi một lần nữa ư? - Giọng nói quen thuộc vang lên, ánh mắt căm phẫn nhìn Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân nhìn thấy người mình đang bóp cổ liền giật mình mà buông ra... đây chẳng phải là Tú Yên sao... chính gương mặt này giọng nói này không lẫn vào đâu được.

- Cô... cô... - Hàn phu nhân như không tin vào mắt mình.

Bàn tay lạnh ngắt kia đưa lên cổ Hàn phu nhân, ánh mắt chứa đầy sự căm phẫn mà nhìn bà ta như muốn lấy đi sinh mạng nhỏ bé trong bàn tay đầy quyền lực.

- Không phải... cô đã chết rồi... không phải... là kẻ giả mạo. - Hàn phu nhân sợ hãi mà nói.

Oan hồn người phụ nữ đáng thương kia mang bao nhiêu căm phẫn dành cho Hàn phu nhân. Tú Yên đưa bàn tay mình lên cổ Hàn phu nhân như nâng bà lên không trung, giọng nói đầy ai oán vang vọng khắp nơi.

- Tha cho tôi đi, làm ơn tha cho tôi đi. - Hàn phu nhân mở to mắt kinh sợ... hét lên.

Kelly không còn bị ngạt thở liền mở mắt ra nhìn, nhìn thấy Hàn phu nhân bỗng dưng rung sợ cứ lùi về phía sau mãi... đôi môi bà ta như đang nói điều gì đó thều thào khiến cô không nghe rõ. Kelly cảm thấy kì lạ, tuy nhiên nhìn Hàn Thế Bảo đang nằm bên cạnh mình mà lo lắng... cô đỡ anh lên lưng mình mà công anh đi mặc. Kelly ái ngại nhìn về phía Hàn phu nhân lo sợ bị bà ta ngăn cản, tuy nhiên hình như bà ta không chú ý đến cô... đôi mắt bà cứ hướng về một không trung mơ hồ một phía, bàn tay chấp lại van lạy, đôi môi liên tục nói nhưng không ra lời.

Đôi mắt của Tú Yên nhìn về phía Kelly đầy yêu thương, con gái cô đã lớn lại mang một vẻ đẹp kiêu sa như vậy, người đàn ông bên cạnh con gái có phải chính là cậu thanh niên mà ngày trước Hàn Thế Hùng nhắc đến hay không. Hai đứa đã được bà và Hàn Thế Hùng từ bé dự định tương lai, những ngày tháng bị giam cầm không thể nhìn thấy con gái mình, không ngờ người đàn bà ác độc này ngay cả một đứa trẻ cũng không tha. Càng nghĩ đến mà càng oán hận, Tú Yên bước tới phía trước thì Hàn phu nhân càng lùi về phía sau.

- Tú Yên, chúng ta từng là bạn bè mà... xin cô đừng hại tôi. - Hàn phu nhân hoảng sợ mà nói.

- Cô cũng còn nhớ chúng ta là bạn bè sao? - Mẹ Kelly hằn lên sự tức giận. - Ngày đó vì xem cô là bạn nên tôi đã nhường anh ấy cho cô, vì xem cô là bạn nên tôi đã bỏ đi vì tôi nghĩ rằng anh ấy yêu cô. Nhưng sự thật chính là cô đã cố tình gài bẫy anh ấy.

- Nhưng Thế Hùng là chồng tôi, cô phải hiểu nỗi đau của người phụ nữ có chồng đi ngoại tình với người đàn bà khác. - Hàn phu nhân bao biện. - Người đó lại chính là tình nhân cũ.

- Anh ấy đến với tôi vì gia đình cô xem anh ấy không bằng một kẻ ăn bám mặc dù Thế Hùng đã giúp gia đình cô kiếm ra rất nhiều hợp đồng lớn. - Mẹ Tú Yên chua xót. - Chính cô đã tự tay đánh mất cái hạnh phúc gia đình đó, người đàn ông họ xem trong nhất là thể diện... anh ấy khi đến với tôi vô cùng mệt mỏi với tâm trạng chất chứa bao nhiêu ưu phiền.

- Dù có lí do gì thì hai người cũng không được ở cùng nhau vì người đàn ông đó là của tôi. - Hàn phu nhân hét lên.

- Vì vậy mà cô ra tay thảm sát tôi và Phạm gia ư. - Tú Yên khẽ nói. - Cả cô và Hoàng Thiên Phúc đều vì cái bí mật kho báu và tôi và Thế Hùng nhắc đến mà ra tay tàn ác như vậy sao?

- Tôi không hề biết kho báu gì cả. - Hàn phu nhân lắc đầu. - Tôi chỉ nghĩ rằng cô chết đi Thế Hùng sẽ quay về với tôi, còn Hoàng Thiên Phúc vì bị Phạm cực trường điều tra về công ty ông ta nên ông ta cũng muốn ra tay với ông ấy.

- Tôi sẽ giết cô để đền tội. - Tú Yên đưa bàn tay mình ra với tới Hàn phu nhân.

- Cô là người đã chết, không thể làm hại được tôi. - Hàn phu nhân nhớ tới lời người đàn bà canh giữ kia từng nói.

- Thật là không thể làm gì sao? - Tú Yên cười lớn, giọng cười kia vang vọng khắp núi rừng.. giọng cười đó khiến Hàn phu nhân tái xanh mặt mày. Máu từ hai khoe mắt của Tú Yên rơi ra, đôi mắt màu đen nhìn Hàn phu nhân... bàn tay lạnh ngắt kia chạm vào da thịt Hàn phu nhân, mùi xác chết bốc lên kinh dị... lá cây xung quanh bắt đầu héo úa. Hàn phu nhân thoái lui về sau kinh hãi trước viễn cảnh trước mắt... bà càng thoái lui thì oan hồn kia càng tiến lại gần hơn... đến khi Hàn phu nhân vấp phải một góc cây trời lên mà ngã đập đầu và một tảng đá lớn mà ngã đi trong nỗi sợ hãi kinh hoàng.

Oan hồn của Tú Yên đứng đó, gió nhẹ thổi bay bay mái tóc dài ngang lưng trên vai cô...

118. Chương 101

Máu từ trên bàn chân Hàn Thế Bảo tuông ra không dứt, từng cử động nhẹ đều khiến nó đau buốt và ra máu nhiều hơn... Trên đoạn đường từ bên trong ra xe, máu của anh vươn trên từng gốc cây kê lá, không khí u ám khó lường... mưa rơi nặng hạt ướt đầm hai con người đang đứng trên bờ sự sống và cái chết...Toàn thân cô và anh ướt đầm nước mưa... từng giọt nước mưa và máu hòa lẫn với nhau từ trên chân anh nhỏ giọt rồi nhanh chóng tan biến.

Kelly đưa Hàn Thế Bảo ra khỏi khu rừng, chiếc xe của anh vẫn còn đậu ngoài bãi rừng... cô nhanh chóng đưa anh vào xe, khi cô lùi ra để đi về phía tay lái thì bàn tay anh nắm chặt tay Kelly mà kéo lại.

- Thế Bảo, em sẽ đưa anh đến bệnh viện... - Kelly khẽ nói.

- Kelly anh có một việc phải nói cho em biết, anh sợ sẽ không thể nói được với em. - Hàn Thế Bảo cố gắng thều thào từng chữ một.

- Không, em không muốn nghe... - Kelly lắc đầu. - Hãy nói điều đó với em sau khi chúng ta đến bệnh viện.

Kelly buông bàn tay anh ra, đóng cửa xe lại tiến về phía tay lái mà lao xe thật nhanh đến bệnh viện gần nhất. Tại nơi này, họ thông báo rằng anh bị mất máu một cách nghiêm trọng, cần phải có lượng máu truyền vào nếu không khó mà cứu nổi. Tuy là vết thương không đáng ngại nhưng vì không cầm máu kịp thời, lại để thời gian trôi qua quá lâu.

Nhìn gương mặt trắng bệch xanh xao vì mất máu, toàn thân anh rung lên vì cơn lạnh từ bên trong cơ thể. Kelly đau xót như bất lực nhìn anh, cô ôm lấy cơ thể anh mà đợi kết quả từ bệnh viện.

- Xin lỗi, nhóm máu của bệnh nhân là loại máu hiếm Rh -, bệnh viện còn rất ít lượng máu dự trữ đang truyền cho bệnh nhân. Cô hãy gọi người nhà của bệnh nhân đến xét nghiệm và truyền máu gấp. - Một cô y tá mặc trang phục màu trắng bước đến gấp gáp nói.

- Người thân sao? - Kelly lo sợ nhìn Hàn Thế Bảo.

- Đúng vậy, chúng tôi cần lượng máu đủ để tiến hành lấy đạn từ chân bệnh nhân ra trước khi nó bị nhiễm trùng. - Cô y tá nói.

Kelly nhanh chóng gọi cho Win đến để truyền máu cho Hàn Thế Bảo nhưng khi bác sĩ rút máu của Win mà tiến hành kiểm tra thì lại lác đầu:” Nhóm máu của cậu không cùng với bệnh nhân, bệnh nhân mang nhóm máu Rh- còn của cậu là AB.”

Cả Win và Kelly đều bất ngờ trước câu nói của bác sĩ, chẳng phải Win chính là con của Hàn Thế Bảo sao vì sao lại có thể khác nhóm máu như vậy. Đã vậy Win và cô lại cùng mang một nhóm máu AB. Kelly quay sang nhìn Win khó hiểu, phía sau còn có sự thật nào đang bị che giấu ư.

- Chúng ta phải làm sao đây? - Win lo lắng nói, nhóm máu Rh- rất ít người có.

- Tiểu Hân còn quá bé để có thể ấu. - Kelly ôm mặt khóc, chỉ có một mình Tiểu Hân là người mà cô biết thuộc nhóm máu kia.

Cả hai bất lực nhìn nhau... hiện tại phải làm cách nào để cứu người quan trọng trong cuộc đời của họ.

Từ phía xa Tú Anh đi cùng một cô gái bước đến, là Win đã gọi điện thông báo cho Tú Anh việc Hàn Thế Bảo bị thương nhập viện và cần một lượng máu Rh- hiếm. Khi đó Tú Anh đang ở bệnh viện nơi An Nhiên đang điều trị, Diệu Anh ngồi bên cạnh nghe thấy liền nói rằng bản thân cô cũng mang dòng máu RH- nên sẵn sàng hiến máu nếu Tú Anh cần. Tú Anh liền nhanh chóng đưa Diệu Anh đến bệnh viện nơi Hàn Thế Bảo đang chờ người truyền máu gấp.

- Đây là người có nhóm máu Rh-.

- Thật sao, cảm ơn cô đã giúp đỡ. - Kelly mừng rỡ nói.

- Không có gì ạ, có cơ hội giúp đỡ anh Tú Anh là em vui rồi.- Diệu Anh khẽ mỉm cười đi vào bên trong phòng lấy máu.

Kelly nghe lời nói của Diệu Anh và ánh mắt nhìn Tú anh đầy tình ý thì cũng nhận ra phần nào, An Nhiên cũng đã rất lâu rồi không có tiến triển nào... Tú Anh đã từ bỏ rồi ư.

- Cô ấy là ai vậy? - Kelly khẽ hỏi.

- Là người chăm sóc An Nhiên. - Tú Anh đáp. - Cô ấy rất chu đáo, khi nghe tôi cần người có nhóm máu Rh- liền tự động giúp đỡ.

Kelly quan sát ánh mắt Tú Anh có chút dè dặt nhìn về phía Diệu Anh... trong lòng cô có chút không hài lòng... đàn ông dễ dàng thay đổi như vậy ư?

Hàn Thế Bảo nhờ Diệu Anh truyền máu nên tiến hành phẫu thuật lấy viên đạn từ chân anh ra, sắc mặt anh cũng bắt đầu hồng hào trở lại... nguy hiểm đã qua đi.

Diệu Anh vì đã giúp đỡ Hàn Thế Bảo, lại xét trình độ của cô cũng khá tốt nên Tú Anh quyết định nhận Diệu Anh vào The Win làm trợ lý của anh. Một phần tạo điều kiện cho cuộc sống của cô tốt hơn, một phần muốn giữ cô ở lại phòng khi Hàn tổng cần người truyền máu.

Quay lại khu rừng âm u, sau cơn mưa bớt chột trái mùa kia... bóng dáng của oan hồn Tú Yên đã không còn ở lại... Hoàng Thiên Ân sau khi bình tĩnh lại, quay lại để cứu Kelly khỏi bàn tay của Hàn phu nhân nhưng trước mặt anh là một cảnh tượng khó nghĩ. Kelly có thể chóng lại nòng súng của Hàn phu nhân mà đánh bà ta ngất đi ư... phía xa xa ở một góc cây là một vũng máu tươi bên cạnh một chiếc bình sứ kì lạ, nhưng lại không nhìn thấy người... Thiên Ân hoảng hốt, máu này là của ai?

Anh ta bế Hàn phu nhân rời khỏi khu rừng, bà ta là người duy nhất biết cha của anh đang ở nơi nào... bà ta không thể nào chết khi chưa nói với anh. Hoàng Thiên Ân nhanh chóng rời khỏi khi rừng kia...

Tại một căn hầm tối, oan hồn Tú Yên không có một chút e sợ đứng trước người đàn bà đã nhốt cô suốt bao nhiêu năm qua... bắt cô chịu bao nhiêu đau đớn. Nhưng khi nghe tâm tư của bà ta, cô cũng có một chút xiu lòng.

- Cô gái trẻ đó đã cứu cô ra rồi ư? - Người đàn bà kia không e sợ mà nói.

- Đúng vậy, bà thật tốt số... có một cô con gái thật tốt bụng. - Tú Yên đáp.

- Cô biết con gái ta ư?

- Người cứu tôi chính là con gái của bà. - Tú Yên đáp. - Nhưng ta đã giao trứng cho ác, hiện tại con gái bà đang đứng giữa con đường sinh tử...

Người đàn bà kia cả kinh, cô gái xinh đẹp lần đó theo Hàn phu nhân chính là con gái của bà ư. Đứa trẻ ngày xưa nay lại lớn và xinh đẹp như vậy... nhưng cô ta nói là con gái bà đang gặp nguy hiểm sao?

- Con gái ta, con gái ta đang ở đâu? - Người đàn bà kia liền hỏi.

- Tôi đã mang cô ta về đây... chỉ e là không còn kịp. - Tú Yên đưa tay ra... Hàn Liên Chi nhẹ nhàng hiện ra đang nằm thoi thóp trên một đồng rơm gần đó.

Tú Yên nhìn thấy người đàn bà kia nhanh chóng chạy lại ôm lấy Hàn Liên Chi thì quay đầu bỏ đi... Tình mẫu tử thật thiêng liêng, dù bao nhiêu năm xa cách... khi nhận ra nhau luôn vô cùng xúc động như vậy. Ma thì không thể khóc, nhưng không phải là không có cảm xúc...

Gần một năm sau...

Tại một bệnh viện lớn, tiếng khóc chào đời của một bé trai kháu khỉnh với cặp mắt sáng long lanh, đôi bờ má tạo thành hai hõm sâu vào thành cặp lún đồng tiền vô cùng đáng yêu. Hải Yến sau khi vượt qua cơn sinh tử, giọt nước mắt cô rơi ra khỏi khóe mắt bế đứa con tội nghiệp của mình trên tay, những ngày tháng qua tuy không có Tuấn Anh bên cạnh nhưng cuối cùng cô cũng đã cố gắng vượt qua nỗi đau đớn đó vì đứa trẻ của anh và cô.

- Con trai, con đẹp trai hết như cha con vậy. - Hải Yến dùng ngón tay mình chạm nhẹ vào chiếc mũi cao trông thấy của đứa bé, môi cô khẽ cười hạnh phúc trên bờ mi cũng khẽ rơi một giọt nước mắt... không ai biết đó là nước mắt của sự hạnh phúc, hay chính là nỗi đau khi cô nhớ đến anh.

- Chị dâu, chị chọn tên cho tiểu bảo bối này chưa. - Tú Anh bế đứa bé nâng niu mỉm cười mà hỏi.

- Tên là Hà Tuấn Hải. - Hải Yến khẽ đáp

Tú Anh nhìn đứa bé trên tay mình nhớ đến người anh trai song sinh kia, nếu như anh ấy còn sống thì thật là tốt, có lẽ Tuấn Anh sẽ rất vui mừng khi nhìn thấy đứa con trai đầu lòng của nhà họ Hà thật khôi ngô như vậy.

Từ phía ngoài, Triệu tổng đẩy cửa phòng của Hải Yến mà đi vào, nhìn thấy đứa cháu ngoại đầu tiên ra đời an toàn thì thở phào nhẹ nhõm. Ông lại không nghĩ rằng Hải Yến sinh con trước dự tính như vậy nên có chuyến công tác châu Âu, vừa nghe tin Hải Yến vào bệnh viện liền tức tốc bay về nước vì quá lo lắng cho đứa con gái duy nhất này.

- Cháu của ta đâu, đưa cho ta bế nào. - Triệu tổng hớn hở nhìn đứa bé trên tay Tuấn Anh, nét nhăn trên mặt lão già khó tính kia giãn ra đưa tay đón lấy bảo bối áp sát vào lòng. - Đúng là con nhà tông, nhìn cái nét mặt này là thấy giống hệt ông ngoại con rồi.

Hải Yến bật cười, Tuấn Hải nhìn qua đã có nét giống Tuấn Anh, cha mình lại bị quá ảo tưởng rồi.

- Ba à, có cháu ngoại rồi lại không thèm nhìn qua con gái sao? - Hải Yến khẽ cười nói.

- Con xem đã có con rồi lại con nũng nịu với ta. - Triệu tổng bật cười bế đứa bé đi lại gần Hải Yến. - Từ nay con mới chính là cục cưng của ta, ẹ con ra rìa thôi. - Triệu tổng mỉm cười nhìn đứa bé mà nói.

Tuấn Hải nhìn thấy ông ngoại cười, đôi môi hơi khẽ cười... càng khiến Triệu tổng cưng chiều cháu trai mình hơn.

Tú Anh cuối chào ra về, để lại niềm vui ở lại nơi ấy... ánh mắt anh chợt buồn. An Nhiên vẫn cứ như người vô hồn, toàn cơ thể chỉ một mình đôi mắt cô là hoạt động nhắm lại và mở ra... Tú Anh hằng ngày vẫn vào thăm cô, chăm sóc cô và nuôi hy vọng. Là anh không thể đưa bất cứ cô gái nào vào mắt mình nữa, điều đó khiến anh cảm thấy lỗi của mình với An Nhiên lại nhiều hơn.

Tú Anh lái xe đến một ngôi chùa, anh tiến vào nơi đặt bài vị của mẹ mình đặt lên đó một bó hoa cắm chướng nhiều màu sắc. Bàn tay anh lau đi lớp bụi che phủ trên di ảnh của người mẹ đã bỏ anh và Tuấn Anh đi từ khi cả hai chưa kịp báo đáp công ơn sinh thành và dưỡng dục.

- Mẹ đã gặp anh ấy chưa? - Tú Anh khẽ hỏi. - Hai người có lẽ đang rất vui phải không, con ở nơi này cô đơn lắm mẹ ạ. - Tú Anh quỳ xuống tựa lưng vào bức tường màu xanh phía sau mình, nước mắt của một người đàn ông cô đơn cùng cực túa ra khỏi bờ mi. Anh đã kìm nén đau đớn, kìm nén mọi thứ nhưng có vẻ anh không thể chiến thắng.

Khi bình tĩnh hơn đôi chút, Tú Anh đứng lên ôm di ảnh của mẹ anh vào lòng mà khẽ nói:” An Nhiên là hy vọng cuối cùng của con, mẹ hãy phù hộ cho cô ấy tĩnh lại... nhìn cô ấy như một xác không hồn con thật xót xa...”

Tập đoàn tài chính The Win.

- Từ ngày cậu ngồi ở vị trí này, lợi nhuận của The Win ngày càng đi xuống. Chúng tôi muốn cậu phải có câu giải thích cho việc này. - Cổ đông lớn của The Win lên tiếng, ông không hài lòng với cách làm việc của Win.

Win cảm thấy mình khá bất tài, thời gian Hàn Thế Bảo đứng đầu The Win luôn gặt hái được nhiều thành công, hiện tại từ khi anh bước vào chiếc ghế này đều chưa có một hợp đồng nào xuất sắc... có chăng đều nhờ vào Tú Anh giúp đỡ. Win biết mình không phù hợp với vị trí này, đam mê của anh chính là mở một tiệm cafe, tự tay anh sẽ pha chế những sản phẩm ngon tuyệt nhưng anh không dám nói ra điều này chỉ e Hàn Thế Bảo sẽ gạt đi.

- Hoàn hảo gia ông nên bình tĩnh lại một chút, ông nói tổng tài chúng ta lại không xem xét lại tình hình tài chính của cả thế giới đều lũng đoạn, đâu riêng gì The Win. Tổng giám của chúng ta có thể mang lại lợi nhuận cho The Win như thế là quá xuất sắc rồi. - Tú Anh liền đáp.

Tú Anh chính là người mà hội đồng quản trị ngán ngẩm thứ hai sau Hàn Thế Bảo, những câu nói của Tú Anh vô cùng sắc sảo khiến người đối diện khó mà đáp trả.

- Trong việc hợp tác với công ty Ella và tập đoàn Ress không phải tổng giám đã mang lại một khoản lợi nhuận không nhỏ sao, mọi người đâu phải không nhìn thấy... cuộc họp này tôi cũng khá ngạc nhiên khi được mở ra. - Tú Anh đóng quyển sổ trên bàn lại đứng lên mà nói. - Kết thúc cuộc họp thôi, các ngài xem ra đạo này thật rảnh rồi. - Tổng giám, cậu có cuộc gặp với đại diện tập đoàn Ress... có vẻ đã trễ.

Win nhanh chóng đứng lên mà nói:” Tôi sẽ cố gắng dẫn dắt The Win ngày một phát triển mà bước qua tình trạng khủng hoảng tài chính hiện tại, mong các cổ đông hãy tin tưởng vào tôi.” - Win khẽ cúi đầu chào rồi cùng Tú Anh bước ra ngoài.

- Chú à, chú thay cháu đi gặp đại diện Ress được không? - Win khẽ nói.

- Cậu bận gì sao? - Tú Anh đưa mắt hỏi.

- Không. - Win ấp úng đáp, anh hơi e ngại về thái độ của Trúc Chi với mình, mặc dù biết Hạ Tuyết là bạn gái anh nhưng Trúc Chi vẫn luôn tỏ ra thân mật thái quá.

- Win, cậu biết vì sao cha cậu luôn đạt được những thành công hay không?

Win nhìn Tú Anh...

- Là vì Hàn tổng biết cách phân định rõ ràng giữa công việc và tình cảm. - Tú Anh đáp.

Win nhận ra lời Tú Anh đang giáo huấn anh, quả nhiên là anh đang chen chân giữa tình cảm và công việc. Hạ Tuyết là một cô gái nhạy bén, anh tin cô sẽ hiểu anh.

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi gặp Trúc Chi. - Win đáp... nếu lòng anh vững thì dù cô ta có làm gì cũng không thể khiến anh lay tâm.

Buổi gặp mặt giữa The Win và Ressa diễn ra tốt đẹp, tất nhiên là nói về phía cạnh công việc. Khi Win rời đi, ánh mắt đầy quyến rũ của Trúc Chi thay đổi ngay lập tức... người đàn ông đó nhìn cô một cái cũng không muốn nhìn. Nếu như Ressa và The Win hợp lại thì không phải là lớn mạnh hơn sao, nếu cô không có được Win... thì cô sẽ khiến Hạ Tuyết cũng không có được anh ấy.

- Tổng biên tập Lâm, đã lâu không gặp... anh có thể mời tôi ăn tối được không? - Trúc Chi nhoẻn miệng cười nói.

- Trúc Chi tiểu thư, không ngờ lại còn nhờ đến một tổng biên tập nhỏ bé như tôi? - Lâm Khiết bất ngờ nói.

- Tất nhiên rất vinh hạnh cho tôi nếu được mời cô dùng bữa.

- Vậy hẹn gặp anh vào 7h nhé. - Trúc Chi đáp.

Chiếc điện thoại bấm nút tắt đi... Trúc Chi nhìn áp phích Hạ Tuyết đang làm mẫu đại diện cho hãng mỹ phẩm nổi tiếng khẽ nhếch môi cười. - Đợi đó, con ranh... rồi mày sẽ mất tất cả.

119. Chương 102

- Thế Bảo, em có thể vào được không?

Kelly từ cửa nhìn vào trong phòng Hàn Thế Bảo, hiện tại anh đang ngồi một mình trầm ngâm, đôi mắt kia có đôi chút phiền muộn nhìn về một khoảng không gian vô định.

- Em vào đi. - Anh đưa mắt nhìn về phía cô, chậm rãi nói.

- Em có một việc muốn hỏi anh. - Kelly bám chặt bàn tay vào phía sau chiếc ghế tựa, trong lòng có chút lo lắng.

Anh đưa mắt nhìn cô, trong ánh mắt có chút bất an chính là anh đã đoán được Kelly đang muốn hỏi anh điều gì.

- Thế Bảo, không phải là em ghen tuông điều gì nhưng em muốn hỏi anh về mẹ của Win... cô ấy là người như thế nào?

- Là một người phụ nữ có thể đánh đổi mọi thứ vì tình yêu?

- Vì sao cô ấy lại từ bỏ Win.

- Kelly. - Hàn Thế Bảo đưa bàn tay mình nắm lấy tay cô kéo cô mà ôm vào lòng. - Có những việc em không nên biết thì tốt hơn. Mọi thứ đã quay về đúng vị trí của nó, chúng ta hãy sống một cuộc sống bình yên hiện tại.

Kelly tựa đầu mình vào lòng ngực ấm của anh, nghe trái tim của anh đang đập mạnh. Cô biết là anh có nhiều điều không muốn nói ra với cô, cô hiểu là anh chỉ lo lắng cho cô. Cuộc sống hiện tại thật êm ái, cả nhà ba người sống hạnh phúc dưới một mái nhà nhưng trong lòng cô vẫn thật bất an.

- Anh có tin tức của họ chưa? - Là Kelly đang nói về Hàn phu nhân và Thiên Ân.

Hàn Thế Bảo lắc đầu:” Từ ngày hôm đó, cơn mưa như xóa sạch tất cả mọi thứ... biến mất giống như hạt mưa tan đi.”

- Em chỉ sợ, rồi một ngày nó sẽ thành một cơn bão lớn... - Kelly lo lắng.

- Đừng lo, dù là cơn bão kia có lớn thế nào, dù bầu trời không có một chút ánh sáng chỉ cần em nắm chặt bàn tay anh, anh sẽ không bao giờ buông em ra.- Hàn thế Bảo nắm chặt bàn tay Kelly mà nói tiếp. - Kelly, ngày mai theo anh đến một nơi.

- Em sẽ theo anh đi bất cứ nơi nào. - Kelly áp má mình vào lòng ngực anh, tìm kiếm hơi ấm.

Tại nhà hàng, Trúc Chi ăn mặc đơn giản trên gương mặt cũng không quá cầu kì như lúc gặp Win, chỉ thấy trên gương mặt cô ta đầy sự nham hiểm.

- Trúc Chi tiểu thư hôm nay hẹn gặp tôi, e là không phải là việc nhỏ?
 - Tổng biên tập Lâm lại quá đa nghi rồi. - Trúc Chi e lệ nói. - Chỉ là dạo này thấy tòa soạn của anh có vẻ không có tin tức nào thật sự gây chú ý, tôi và anh dù sao cũng có mối quen biết.
 - Cô có tin tức gì cho chúng tôi sao?
 - Một tin vô cùng có giá. - Trúc Chi nhếch đôi môi to son màu đỏ tươi mà nói.
- Tổng biên tập Lâm vô cùng hào hứng, tờ báo điện ảnh của anh gần đây chẳng có một tin nào thu hút, chỉ vài ba tin scandal của các diễn viên nước ngoài không đáng quan tâm.
- Liên quan đến Lâm Hạ Tuyết. - Trúc Chi khề che miệng cười.
 - Là diễn viên Lâm Hạ Tuyết, bạn gái của tổng giám đốc tập đoàn The Win. - Lâm chủ biên hơi e ngại, cô gái này chẳng phải có đại gia như The Win chống lưng ư.
 - Sợ rồi sao, tòa soạn của anh dù sao cũng là một tờ báo có danh tiếng, khi tin tức về cô ta được tung lên... dù là 10 The Win cũng không thể nào cứu nổi.
 - Là tin tức gì, thật sự có giá trị như vậy? - Tổng biên tập Lâm tò mò.

Trúc Chi nhếch môi cười thầm... cô nhất định phá nát cái sự nghiệp của Lâm Hạ Tuyết.

Buổi sáng hôm sau, Kelly ngồi trên bàn ăn đọc tờ báo sáng sớm liền nhìn thấy hình của Hạ Tuyết được in lớn trên mặt báo với tiêu đề khá bất ngờ. Kelly hơi hoảng hốt đưa về phía Hàn Thế Bảo, xem ra việc lần này không đơn giản.

- Cô bé đó hiền lành, vốn không phù hợp với cái nghề đầy sự thị phi đó. Có sự ghen ghét hãm hại nhau là việc khá bình thường. - Hàn Thế Bảo nhìn qua mà nói. - Người làm nên việc này cũng thật biết chọn thời điểm, Win vừa bay sang Mỹ vào sáng sớm... đây là muốn giết chết con mồi không còn vật cản.
- Hạ Tuyết có lẽ sẽ không thể vượt qua. - Kelly lo lắng.
- Nếu con bé đã chọn cái nghề đó thì phải tự mình học cách đứng lên. - Hàn Thế Bảo vỗ vai Kelly. - Nếu không thể đứng lên, vẫn còn đủ thời gian để Hạ Tuyết chọn một công việc phù hợp hơn, em đừng quá lo lắng anh không tin bao nhiêu năm sống trong sự cay nghiệt của nghề nhiếp con bé vẫn yếu đuối như ngày nào.

Kelly nghe lời Hàn Thế Bảo nói có chút đúng đắn, Hạ tuyết phải tự biết đứng trên đôi chân của mình mà vượt qua những thử thị phi buộc phải có.

Hạ Tuyết cầm tờ báo trên tay, điện thoại trên tay reo liên tục... nước mắt ở khóe mi bắt đầu rơi xuống. Hiện tại cô đang sống ở trong căn hộ của Win nên các nhà báo lại đang bao vây quanh cổng, Win vừa đi công tác thì việc không hay lại xảy ra... lần này không có Win bên cạnh khiến cô cảm thấy vô cùng khó khăn.

Nằm trốn trong chiếc chăn lớn trên giường, cô không muốn nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Cô muốn gọi cho Win nhưng không thể, chỉ nghĩ rằng công việc của anh đang cần sự tập trung... những phiền muộn về The Win của Win không phải là cô không biết, cô không thể làm phiền anh mãi được. Hạ Tuyết tắt nguồn điện thoại đặt lên bàn, dây điện thoại bàn cũng rút ra... bọn họ chán sẽ tự ra về. Cô buồn chán bắt đầu lên mạng thì quản lý của mình liền nhảy vào chat, tin tức về cô lan truyền quá nhanh... lại nói các công ty quảng cáo đang liên hệ để làm rõ và xem xét lại hợp đồng quảng cáo.

Hạ Tuyết không trả lời tin nhắn của bất cứ ai... những người trong giới hoặc những Fan hâm mộ. Vì cô cảm thấy họ như đang soi mói bản thân cô hơn là quan tâm, cũng không biết ai là người thật sự quan tâm cũng như là đang lợi dụng mà moi thông tin từ cô.

Trên các trang báo mạng cũng đăng các bài giống như bài báo sáng nay cô đọc được. Chính là nói về việc cô nói dối đã tốt nghiệp lớp 12 nhưng thật sự là cô đã bỏ học giữa chừng ở lớp 12. Năm đó có quá nhiều việc xảy ra, cô vì sự an toàn mà nương nhờ nhà họ Hàn cho đến khi gặp An Nhiên và bén duyên vào con đường nghệ thuật hôm nay. Hạ Tuyết học cách mà An Nhiên vượt qua bão scandal chính là chọn cách im lặng, nó chính là vũ khí tiêu diệt mọi thù địch cũng để mọi người quên đi không nhắc đến cô.

Những khi gặp khó khăn như hiện tại, cô chợt nhận ra mình lại may mắn như vậy. Những lần trước đều có Win hoặc An Nhiên ra tay giúp đỡ thay cô chịu hết mọi bàn tán của dư luận, lần này cô phải tự mình đứng lên không thể mãi mãi núp phía sau những người yêu thương cô mãi được.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, Hạ Tuyết bật nguồn gọi cho người quản lý mang xe đến để cô đến buổi chụp hình đã lên lịch sẵn, lại còn là buổi ra mắt phim mà cô vừa tham gia xong. Không thể để những tin tức xấu kia làm lung lay hình ảnh mà cô đã gây dựng bao nhiêu lâu.

Chiếc xe hơi chạy thẳng vào khuôn viên nhà, sau đó đoàn người bảo vệ che chắn ột bóng dáng đã bịt kín nửa phía trên bằng tấm vải đen đang từ từ tiến về chiếc xe mà Hạ Tuyết dùng để đi làm hằng ngày. Đám phóng viên nhanh chóng chen chúc lại rồi nhanh chóng lên xe đuổi theo chiếc xe kia.

Từ bên trong ngôi nhà, Hạ Tuyết khẽ cười bước ra ngoài... một chiếc xe khác chạy đến, vị quản lý của Hạ Tuyết nhanh chóng mở cửa để cô lên xe rồi vọt đi nhanh nhất.

- Đại minh tinh à, vì sao cô lại không nghe máy, có biết tôi rất lo lắng cho cô không?

- Em cần phải suy nghĩ.

- Cô muốn đi đến nơi chụp hình sao? Bọn họ vừa gọi điện hủy buổi chụp hình rồi... vì họ nói hình tượng của cô không phù hợp và vi phạm hợp đồng?

- Tôi sẽ kiện bọn họ.

- Bọn họ không kiện cô là tốt rồi, nhưng ai lại tiết lộ chuyện đời tư của cô tòa soạn báo điện ảnh chứ... thật là nham hiểm.

- Đi đến buổi ra mắt phim vậy? - Hạ Tuyết xịu mặt.

- Đạo diễn cũng vừa gọi điện nói rằng cô không cần phải đến, để tránh bộ phim bị cô ảnh hưởng nên họ đã dời lịch rồi.

- Vậy hôm nay tôi không có lịch rồi. - Hạ Tuyết vươn người. - Lâu lâu mới có một ngày rảnh rỗi như vậy, thật thoải mái.

Quản lý của Hạ Tuyết tròn mắt nhìn cô gái này, cô ta không mấy may quan tâm một chút nào đến scandal lần này ư.

- Đưa tôi đến bệnh viện đi. - Hạ Tuyết nói. - Tôi muốn thăm chị An Nhiên.

- Cô không lo lắng gì ư?

- Vì sao tôi phải lo lắng... khi điều đó là sự thật, người ta thường lo lắng khi sự giả dối phơi bày còn sự thật phơi bày chẳng phải là điều tốt sao? Họ có quyền không chấp nhận nhưng sự thật mãi mãi là sự thật.

- Nhưng họ là đang tố cô nói dối. - vị quản lý của Hạ Tuyết như muốn hét lên, cô gái này không hiểu mọi việc đang lớn như thế nào ư?

- Tôi không nói dối. - Hạ Tuyết cương quyết. - Tôi chưa bao giờ lừa gạt người hâm mộ.

Chiếc xe đậu tại bệnh viện lớn, dưới trang phục của một cô gái đầy cá tính khó ai có thể nhìn ra đó là Hạ Tuyết với chiếc mũ lưỡi trai che đi hơn nửa khuôn mặt, chiếc quần jean rách cùng áo khoác da màu đen khiến cô giống hệt một holigan hơn.

Hạ Tuyết bước vào phòng An Nhiên thì nhìn thấy An Nhiên đang ngồi trên chiếc xe lăn, ánh mắt vô hồn nhìn về bên ngoài phía cửa sổ. Bao nhiêu ngày tháng trôi qua, An Nhiên vẫn không có chút tiến triển nào vẫn ngồi im bất động không một chút cảm xúc.

- Có tôi ở đây rồi, chị ra ngoài một chút nhé. - Hạ Tuyết khẽ nói với người chăm sóc An Nhiên.

Dì Hương nghe vậy liền quay đầu ra ngoài, vì Hạ Tuyết quá quen thuộc nên an tâm để An Nhiên một mình cùng Hạ Tuyết.

- Chị... cuối cùng em đã hiểu cái thế giới mà chị bước vào nó thật sự không yên lành. Có phải chị đã đạp lên mọi đau đớn mà tiến về phía trước không, em thật ngưỡng mộ chị.- Hạ Tuyết quỳ gối xuống, áp mặt mình vào bàn tay gầy gò của An Nhiên.

An Nhiên bất động, ánh mắt không lay chuyển.

- Em sẽ cố gắng với bao nhiêu niềm hy vọng từ chị, em sẽ học hỏi chị cách vượt qua bao nhiêu thử thách. - Hạ Tuyết khẽ rơi nước mắt. - Chị phải mau chóng tỉnh lại nhé, để nhìn thấy em của chị đang thành công thế nào, để Tú Anh... đừng mãi u buồn như vậy.

Hạ Tuyết khóc rất nhiều vì dường như chỉ còn mỗi An Nhiên bên cạnh mà thấu hiểu nỗi lòng của cô.

- Em làm bẩn áo chị rồi. - Hạ Tuyết khẽ tự lau nước mắt trên hàng mi nhìn An Nhiên khẽ cười.

Hạ Tuyết vừa bước vào nhà vệ sinh rửa mặt thì bên ngoài có tiếng cửa mở ra và tiếng bước chân bước vào bên trong. Hạ Tuyết liền nghĩ và dì Hường liền quay mặt trở ra, cô nhìn thấy Diệu Anh người từng chăm sóc An Nhiên mặc một bộ quần áo rất sang trọng bước vào, khác với một Diệu Anh mà cô từng nhìn thấy.

Hạ Tuyết không vội lên tiếng, đứng bất động mà quan sát Diệu Anh đang đứng phía đối diện An Nhiên.

- Cô vẫn không chịu tỉnh lại nữa sao? - Diệu Anh lên tiếng. - Nếu như cô không tỉnh lại được thì đừng cố gắng nữa... hãy buông xuôi mà chết đi, đừng khiến Tú Anh vì cô mà phiền muộn nữa.

Diệu Anh trong lời nói đầy lời oán trách, ghen ghét.

- Tôi sẽ thay cô chăm sóc anh ấy, vì vậy cô hãy an tâm mà ra đi đi... đừng vì cô mà gây nên sự tổn thương trong trái tim anh ấy nữa. - Diệu Anh lay người An Nhiên mà nói lớn.

Hạ Tuyết lần này là không thể chấp nhận được nữa... cô ta có tư cách gì mà đến nơi này mà trách cứ An Nhiên lại nói ra những lời lẽ độc ác như vậy. Hạ Tuyết tức giận nhanh chân bước ra khỏi nhà vệ sinh hướng tới phía Diệu Anh.

Diệu Anh nghe tiếng bước đi liền quay đầu lại nhìn Hạ Tuyết.

- Bốp.

Một cái tát từ tay Hạ Tuyết bằng bao nhiêu sự tức giận lên gương mặt Diệu Anh khiến cô ta té ngã xuống đất.

Bất ngờ, từ phía ngoài Tú Anh mở cửa vào nhìn thấy hành động đó của Hạ Tuyết thì vô cùng kinh ngạc, trước giờ Hạ Tuyết trong mắt anh là một cô gái hiền lành.

- Hạ Tuyết, dừng lại. - Tú Anh chạy đến kéo Hạ Tuyết lại khi cô đang tiến một bước đến phía Diệu Anh như thể muốn hành hung người trước mặt.

Hạ Tuyết đưa mắt nhìn Tú Anh đầy oán trách, nếu như người đàn ông này không đối tốt với cô ta, cô ta làm sao có thể dám nghĩ đến việc trèo cao lật lọng như vậy. Trong thâm tâm Hạ Tuyết là đang rất tức giận, cơn giận hiện tại còn hơn cả khi nhìn thấy Win hôn Trúc Chi.

Tú Anh chạy đến đỡ Diệu Anh đứng lên, cô gái kia ôm mặt tựa vào lòng Tú Anh mà khóc lớn như một đứa trẻ (sống lâu năm).

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? - Tú Anh khó hiểu hỏi.

- Em không biết, em đến thăm chị An Nhiên thì tự dưng cô ấy lao đến tát em. - Diệu Anh nhìn Hạ Tuyết mà nói.

- Em làm sao vậy, Hạ Tuyết. - Tú Anh nhìn về phía Hạ Tuyết đang đứng nhìn bọn họ. Ánh mắt cô rất tức giận như muốn đốt cháy Diệu Anh.

- Anh tin lời cô ta nói ư? - Hạ Tuyết cất tiếng.

- Diệu Anh là thư kí của anh, cô ấy chưa bao giờ nói dối anh điều gì. - Tú Anh đáp. - Nhưng anh sẽ tin em, vì vậy em hãy nói cho anh biết lý do em hành động kì lạ như vậy?

Hạ Tuyết nhìn cử chỉ quan tâm của Tú Anh dành cho Diệu Anh thì trong lòng vô cùng tức giận, cái gì mà tin cô, cái gì mà thư kí chưa từng nói dối. Vâng, cô ta chính là con cáo già thâm độc đang muốn lấy lòng tin và sự cưng chiều từ anh. Hạ Tuyết nhìn sang An Nhiên, ánh mắt An Nhiên đang nhìn về phía họ... có chút nét buồn bã. Hạ Tuyết đau lòng vì người chị con thân thiết hơn chị em ruột này.

- Cả hai người, rút đi hết cho tôi. - Hạ Tuyết hét lên.

- Hạ Tuyết, có việc gì xảy ra với em vậy? - Tú Anh đặt hai tay lên vai Hạ Tuyết mà nói.

Diệu Anh đắc ý đôi chút, xem ra cô diễn viên này tức giận đến mức mất đi lý trí, nếu như cô ta nói ra những lời đã nghe được với Tú Anh thì xem ra Tú Anh sẽ tin cô ta. Đôi bàn tay Diệu Anh bám lấy tay Tú Anh mà nói.

- Anh, em không sao đâu. Có lẽ chị ấy đang mất bình tĩnh vì tin tức không tốt sáng nay.

Tú Anh nhìn về những tờ tạp chí đang ở trên bàn liền đọc qua, cũng nghĩ theo Diệu Anh nói chính là Hạ Tuyết đang mất đi sự bình tĩnh.

- Hạ Tuyết, chuyện này không phải chuyện lớn... em không cần lo lắng anh sẽ giải quyết giúp em.

Hạ Tuyết cười khẩy mà nói: "Tôi không quan tâm đến tin đồn đó, tôi hiện tại chỉ quan tâm đến một việc."

- Là việc gì? - Tú Anh hỏi.

- Nếu như chị An Nhiên mãi mãi không tỉnh lại... liệu Hà Tú Anh anh, sẽ đợi chị ấy được bao lâu?

Tú Anh nhìn sang An Nhiên... khẽ đáp: "Cả đời..."

Hạ Tuyết nhếch môi nhìn sang Diệu Anh: "Anh đã nói như vậy, tôi tin anh."

Nói xong, Hạ Tuyết quay đầu bước ra khỏi phòng bệnh, nếu Tú Anh đã khẳng định như vậy... xem ra anh cũng không hề để mắt đến con hồ ly tinh kia. Cô thật sự không phải muốn Tú Anh cả đời cô độc nhưng người thay thế chị An Nhiên là phải xứng đáng, không phải một con người mưu mô độc ác như vậy.

Hạ Tuyết vừa bước ra, Tú Anh nhìn sang Diệu Anh đang nắm lấy tay mình thì khéo léo hất ra...

- Cảm ơn em đã đến thăm An Nhiên. - Tú Anh nói. - Anh không biết việc gì đã xảy ra nhưng cũng thành thật thay Hạ Tuyết xin lỗi em.

- Không sao đâu ạ, từ bé em đã phải luôn nhường nhịn và cam chịu, cũng bởi vì gia cảnh em không bằng ai cả?

- Đừng suy nghĩ như vậy, quan trọng là em cố gắng để thoát khỏi sự nghèo khó. - Tú Anh vỗ vai Diệu Anh động viên.

Khi anh nhìn sang phía An Nhiên, đôi mắt cô đã nhắm lại... như không muốn nhìn thấy những điều trước mắt... nhưng Tú Anh nào đâu biết được điều đó.

Hàn Thế Bảo đưa Kelly đến một ngôi nhà quen thuộc, nơi này bọn họ đã đến một lần khi mà anh nói sẽ bắt nhốt cô ở đây. Bốn bên là cây cối, đường đi xem ra chỉ có một mình anh nắm được... Kelly đứng trước cửa nhà nhớ đến khoảng thời gian mà anh đã ức hiếp cô tại nơi này...

- Vào thôi. - Hàn Thế Bảo mở khóa cửa.

Kelly mỉm cười bước theo phía sau...

- Đây là ngôi nhà mà cha anh và mẹ em đã cùng nhau thiết kế và xây dựng. Họ đã dùng nơi này là nơi hẹn hò bí mật để tránh mặt mọi thứ, không nhớ đến những âu lo phiền muộn mà hạnh phúc bên nhau.

- Là nơi này sao? - Kelly nhìn xung quanh mà nói.

- Bên trong ngôi nhà này có rất nhiều sự kì bí. - Hàn Thế Bảo khẽ nói. - Bản đồ đến nơi này là do cha anh giữ... và giải đáp sự kì bí bên trong nó là do mẹ em giữ.

Kelly bắt ngờ nhìn Hàn Thế Bảo.

- Nghĩa là từ nhỏ chúng ta đã có một mối liên kết, nếu chúng ta không gặp nhau và không đến với nhau thì bí mật kia mãi mãi sẽ bị chôn vùi. - Hàn Thế Bảo nói. - Cha nuôi của anh và mẹ của em... chính là muốn chúng ta được ở bên nhau và đây chính là món quà của họ.

- Anh nói... giống như chúng ta được đính ước từ trước. - Kelly khẽ cười. - Nhưng làm sao anh lại biết tất cả còn em lại không biết gì.

- Điều đó không quan trọng... quan trọng là chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm món quà mà những người thật lòng yêu thương chúng ta dành tặng. - Hàn Thế Bảo ôm Kelly mà nói. - Đưa cho anh bí mật của em.

- Vì sao anh biết em luôn mang theo mà không nói trước chứ.

- Thật ra là anh biết em giấu nó ở đâu. - Hàn Thế Bảo nhếch môi cười. - Chỉ là anh muốn em tự nguyện cùng anh tìm ra nó, một mình anh thì đâu còn ý nghĩa gì.

Kelly khẽ cười, trong chiếc vòng tay cô thường xuyên đeo trên tay Kelly rút ra tấm bản đồ được cô cuộn lại một cách tỉ mỉ. Sau đó đưa về phía Hàn Thế Bảo, cô tự nguyện cho anh... vì hiện tại anh và cô chính là một.

Tiếng đập cửa bên ngoài nghe một tiếng “ầm”.

Anh và cô kinh ngạc nhìn về phía cửa.

- Cảm ơn hai người bạn trẻ, cuối cùng thì kho báu kia... cũng đã sắp được giải đáp. - Hoàng Thiên Phúc giờ khẩu súng về phía bọn họ... phía sau là Hàn phu nhân và Thiên Ân cùng rất đông người của bọn chúng.

- Giao nó ra đây, người của bọn ta đã bao vây hết ngôi nhà rồi. - Hàn phu nhân bước lại gần Hàn Thế Bảo. - Ta đã nói, con có thông minh đến thế nào... thì cũng không thể thắng được ta.

Hàn Thế Bảo nhếch môi cười khẩy... giao bản đồ thật từ trên tay cho Hàn phu nhân là nói:” Kelly à, bảo lớn đã tới...”

Kelly lo lắng nhìn anh... bàn tay đưa vào lòng bàn tay anh nắm chặt....

120. Chương 103: Giải Đáp Bí Ẩn

Hạ Tuyết là đang rất tức giận vì những việc vừa xảy ra, cô chỉ muốn chị An Nhiên nhanh chóng tỉnh lại để con hồ ly tinh kia có nằm mơ cũng không còn nghĩ đến Tú Anh nữa. Cô ráng bước ra khỏi bệnh viện, ánh nắng chói chang bên ngoài chiếu xuống từng con đường đông đúc người qua lại. Hạ Tuyết nhìn thấy những người bán hàng rong ven đường, những con người cơ cực mồ hôi đã thấm đẫm chiếc áo mỏng. Cô nhớ mẹ, nhớ những ngày tháng vất vả trước kia... mặc dù hiện tại mọi thứ dường như đã thay đổi nhưng cô vẫn hy vọng cô có thể trở về một Hạ Tuyết của ngày xưa vô lo vô nghĩ không bị mọi người soi mói như hiện tại.

Ở phía xa, một người đàn ông đang vất vả đẩy chiếc xe hàng trong nắng nóng, mồ hôi lăn trên bờ trán nhằng nhứn lại vì thời gian. Hạ Tuyết bước tới, đưa bàn tay trắng nõn của mình giúp người đàn ông kia đang khó khăn đẩy xe hàng nặng trĩu lên lề.

- Cảm ơn cô gái, thời này những người như cháu thật là hiếm. - Người đàn ông rồi rít cảm ơn.

- Không có gì đâu ạ. - Hạ Tuyết khẽ cười, dùng sức đẩy mạnh chiếc xe.

Người đàn ông kia khi đã đẩy được chiếc xe hàng lên lề thì mới nhìn kỹ Hạ Tuyết mới nhận ra cô gái này rất quen mắt. Đây chẳng phải là diễn viên Lâm Hạ Tuyết mà hằng ngày gia đình ông thường xem trên tivi sau những giờ lao động vất vả sao?

- Cô là... là.. diễn viên Lâm Hạ Tuyết. - Người đàn ông bất ngờ nói.

Hạ Tuyết khẽ cười nói:” Dạ, là cháu.”

- Con cái tôi ai cũng rất hâm mộ cô, vai diễn của cô thật là xuất sắc.

Hạ Tuyết mỉm cười nhẹ nhàng:” Cảm ơn bác đã quá khen cháu rồi.”

- Hai đứa lớn thì thích cô với Hàn Tử, hai đứa bé lại thích cậu Lâm Hà hơn... bọn chúng cứ thế mà cãi nhau mãi.

- Chú có bốn người con ạ... bọn trẻ chắc là đáng yêu lắm. - Hạ Tuyết mỉm cười nhưng nhìn thấy gia cảnh của ông ấy, nuôi nấng bốn người con khôn lớn có lẽ rất vất vả.

- Mẹ bọn trẻ thì đi thu mua ve chai, chú thì đẩy xe hàng này đi bán... bán đắt thì còn đủ ăn, ngày nào vắng khách thì xem như sáu miệng ăn húp cháo qua ngày.

- Người đàn ông buồn bã lắc đầu nói.

Hạ Tuyết xót xa... gia cảnh của họ thật giống với cô trước kia.

Từ phía xa, một giọng nói gấp gáp vội vàng hướng về phía hai người họ:” Hạ tuyết, cô đang làm gì ở đây vậy... cô có biết hiện tại cô không nên xuất hiện ở chốn đông người không hả, bọn phóng viên có mặt ở khắp mọi nơi.”

Hạ Tuyết phiền não khi nhắc đến phóng viên, những kẻ lợi dụng công rảnh rỗi mãi đi theo chân cô mà soi mói. Hạ Tuyết nhìn về người đàn ông tội nghiệp, sau đó lấy trong túi xách một xấp tiền mà đưa về phía ông ta nói:” Chú cầm lấy một ít mua gạo cho bọn trẻ, đang tuổi ăn tuổi lớn phải ăn thật no để nhanh lớn.”

- Không, tôi không thể nhận được. - Người đàn ông bắt ngờ liền từ chối.

Hạ Tuyết đặt số tiền kia vào trong túi của ông ta sau đó với tay lấy một cây kẹo mút trên xe hàng mỉm cười:” Cháu đâu có cho chú, là cháu mua cây kẹo này nhé.” - Nói xong Hạ Tuyết nhanh chóng bước đi cùng quản lý... trong lòng có một chút thanh thản ít ra tối nay gia đình họ cũng có một bữa cơm thật ngon... không phải húp cháo qua ngày.

- Muốn làm người tốt rất khó, vì trên đời này còn rất nhiều hoàn cảnh đáng thương hơn người đàn ông kia... cô cũng không thể cho tất cả bọn họ. - Vị quản lý vừa đi vừa nói.

- Tôi cũng biết điều đó mà, chỉ là giúp được một người vẫn hơn vô tình quay đi, phải không?

- Cô giúp họ, đến lúc cô đang gặp khó khăn liệu có ai sẽ giúp cô?

- Tôi giúp họ là bằng tình cảm chân thành không đòi hỏi họ phải giúp lại tôi...

Hạ Tuyết nói xong thì lên xe, cô nhìn về phía người đàn ông đứng ở phía xa đang nhìn về cô với ánh mắt tràn đầy sự biết ơn. Cô khẽ đưa tay chào, rồi bước vào bên trong chiếc xe hơi màu trắng.

- Có lẽ chúng ta phải làm một buổi họp báo xin lỗi người hâm mộ thôi. - Vị quản lý vừa nói vừa lái xe đi.

- Vì sao tôi phải xin lỗi? - Hạ Tuyết tựa cằm vào tay nhìn ra phía cửa sổ.

- Hạ Tuyết, từ khi nào lại trở nên ngang bướng như vậy. Việc này cũng không lớn lao gì, chỉ cần cô lên tiếng xin lỗi là có thể lắng xuống.

Hạ Tuyết tuyệt nhiên không quan tâm đến lời quản lý... cô tự nhủ rằng cô không làm gì sai sẽ không phải lo lắng điều gì.

Ngôi nhà nơi mà Hạ Tuyết ở đã bị nhà báo bao vây không thể nào về được nữa. Quản lý e ngại nhìn Hạ Tuyết khi trời đã nhá nhem tối. Cô ngồi thừ ra tựa vào ghế khẽ nói:” Có lẽ đêm nay tôi không thể về nhà rồi.”

- Ngày mai sẽ là cuộc họp báo, cô phải nghỉ ngơi sớm để xuất hiện trước ống kính.

- Ngủ nhờ nhà chị nhé. - Hạ Tuyết nói.

- Không được, hôm nay chồng tôi đi công tác vừa về rồi. - Chị quản lý vội nói.

- Ai da, dù thế nào cũng phải giữ gìn sức khỏe mà đến buổi họp báo cùng tôi đây. - Hạ Tuyết mở cửa xe bước xuống khi xe đang dừng đèn đỏ. - Tôi đi đây... không cần lo cho tôi đâu.

- Hạ.... - Chị quản lý gọi lại thì đã thấy bóng Hạ Tuyết chạy xa...

Cô bước đi qua những con phố, mùi đồ ăn của các quán ven đường thơm phức khiến bụng cô đói cồn cào mới chợt nhớ từ sáng đến tối cô chưa hề ăn thứ gì. Cô bước đến một hàng bánh định mua ăn lót dạ thì chợt nhớ tiền trong túi khi sáng đã đưa cho người đàn ông kia cả. Điện thoại cũng rơi trên xe chị quản lý... Hạ tuyết tiếc nuối nhìn chiếc bánh sau đó liền quay lưng bỏ đi.

Đã thật lâu rồi, cô mới có lại được cái cảm giác đói bụng cồn cào nhưng không còn một xu nào trong túi, lang thang khắp mọi phố phường bằng đôi chân của mình chứ không phải là ngồi bên trong những chiếc xe hơi đắt tiền. Cô nhận ra chính là định mệnh đã thay đổi cả cuộc đời cô, nhờ Win mà cô mới có ngày hôm nay...

Cô bước đi trên con phố, khi nhìn lên đã thấy bệnh viện lớn... đêm nay cũng không biết phải ngủ ở đâu vì vậy Hạ Tuyết quyết định sẽ vào bệnh viện ngủ cùng chị An Nhiên. Đã từ rất lâu rồi, hai chị em không còn ngủ chung với nhau tâm sự thâu đêm, không còn có thể đùa giỡn trên chóc nhau.

- Dì Hương, đêm nay cháu sẽ ở lại chăm sóc chị ấy... hôm nay dì có thể về nhà. - Hạ tuyết nói.

Dì Hương thấy Hạ Tuyết đến thì cũng vui vẻ đồng ý.

- Chị Nhiên Nhiên, em nhớ chị lắm. - Hạ Tuyết khẽ lau giọt nước mắt trên bờ mi mình khi nhìn thấy An Nhiên vẫn như một xác không hồn lặng lẽ không hề hay biết mọi việc xung quanh đang xảy ra.

Hai cô gái mang hai số phận nghiệt ngã cùng nhau bước vào con đường nghệ thuật đầy gian truân. Họ cùng nhau bước đi, cùng nhau mỉm cười và cùng nhau khóc... đến hôm nay họ lại cùng nhau nắm lấy tay nhau để cảm nhận sự cay nghiệt của số phận dành cho họ.

Hạ Tuyết tựa đầu mình vào tay An Nhiên, đôi mắt cô khẽ nhắm lại ngủ quên trong bao nhiêu mệt mỏi lo âu.

Win đi công tác nên mọi việc đều dồn về phía Tú Anh khiến hầu hết thời gian anh đều ở lại trong công ty để giải quyết quá nhiều hợp đồng từ các đối tác khiến thời gian dành cho An Nhiên càng lúc càng ít đi. Đây lại là thời cơ để Diệu Anh ngày càng tiếp cận và thân thiết hơn với Tú Anh.

-Tú Anh, anh xem anh đã làm việc đến quên cả bữa tối rồi. - Diệu Anh mang một hộp cơm đặt lên bàn mà nói. - Anh phải giữ gìn sức khỏe một chút, ít ra cũng là vì chị An Nhiên đang cần anh.

-Cảm ơn em, sao giờ này em còn ở đây. - Tú Anh nhìn vào đồng hồ đã hơn 10h tối.

-Em lo cho sếp em đổ bệnh thì không còn ai trả lương cho em nên cố tình nấu chút canh mang vào cho anh đây. - Diệu Anh đặt những món ăn trên bàn. - Anh ăn chút đi rồi tiếp tục làm việc.

Tú Anh nhìn thấy cơm liền có cảm giác đói bụng, nghe mùi thơm của thức ăn không kiềm chế nổi liền đứng lên đi về phía Diệu Anh khẽ nói:" Phiền em rồi, anh cũng định sẽ ăn tạm thứ gì đó... lần sau không cần em vất vả như vậy."

Diệu Anh chỉ mỉm cười không đáp, cô ngồi nhìn Tú Anh ăn những món ăn mà cô đích thân nấu cảm thấy thật là hạnh phúc. Cô mong ước rằng người đàn ông trước mắt cô sẽ thuộc về cô, muốn mang lại hạnh phúc cho anh... chỉ tiếc là trong mắt anh lại đang nuôi một hy vọng xa vời với một cô gái đang sống một cuộc sống như người thực vật như vậy.

Tú Anh đã rất lâu lại chưa được nếm được hương vị cơm nhà nấu ngon như vậy... anh chỉ lao đầu vào công việc từ một người vô tư vô lo biến thành một người cuồng công việc hơn cả ngắm nhìn các cô gái hay đến những vũ trường sôi động. Cũng đã từ khá lâu... anh trở nên cứng ngắt và quyết đoán trong mọi việc.

Cánh cửa lớn của tập đoàn The Win mở ra, hai bong bóng con người cuối cùng rời khỏi The Win khi trăng đã lên cao. Ánh sáng của những chiếc đèn đường quá sáng không thể nào cảm nhận được ánh sáng của ánh trăng kia kì diệu đến thế nào. Tú Anh nhìn đồng hồ cũng đã gần 12 đêm, nhìn Diệu Anh ăn mặc phong phanh trong cơn gió đêm liền cởi chiếc áo khoác của mình mà khoát lên vai cô:" Trời lạnh lắm."

-Cảm ơn anh. - Diệu Anh hơi cúi mặt nói.

-Trễ rồi, tôi đưa em về. - Tú Anh đi về phía bãi xe, Diệu Anh cũng bước chân theo sau.

Trên đoạn đường về nhà, Tú Anh không nói bất cứ lời nào cũng như không hề nhìn sang phía Diệu Anh. Hiện tại anh chỉ muốn nghỉ ngơi đôi chút để ngày mai kí một hợp đồng quan trọng mà anh vừa chỉnh sửa xong.

-Đến đây được rồi ạ, chỗ em ở xe hơi không thể vào được đâu. – Diệu Anh khẽ nói.

-Nơi em ở cách xa nơi này không?

-Cũng không xa lắm, em có thể tự bộ được ạ.

Nghe xong, Tú Anh cũng bước xuống xe mà nói:” Trễ rồi, tôi không an tâm khi để một cô gái đi một mình trên con đường vắng.”

Chiếc đèn đường trên cao soi bóng hai người đi cách xa nhau một khoảng, người đàn ông bỏ hai tay vào túi mà bước đi, cô gái e thẹn đi một bên hơi cuối đầu.

-Đến nơi rồi, hôm nay lại phiền anh đưa em về đến tận đây.

-Cảm ơn em về bữa cơm, ngủ ngon. – Tú Anh quay đầu bước đi... Diệu Anh nhìn theo cái bóng dáng ấy vẫn một người đàn ông cao cao với dáng đi thanh tao nhưng vì sao bóng dáng kia lại chứa chan đầy nét cô độc.

Buổi sáng, tiếng động lạch cạch những bước chân khiến Hạ Tuyết tỉnh lại. Nguyên cả đêm cô ngồi bên cạnh An Nhiên mà ngủ khiến cơ thể toàn thân nhức mỏi. Nhìn đồng hồ đã điểm 7h sáng liền giật mình.

-Buổi họp báo, chị quản lý sẽ giết mình chết. – Hạ Tuyết nhanh chóng rửa mặt tươi tỉnh, sau đó lấy chiếc áo khoác mặc vào người sau đó hôn An Nhiên một cái trên má rồi che mặt lại bước ra khỏi phòng bệnh.

An Nhiên chợt mở mắt ra, từng ngón tay khẽ nhút nhích nhưng không ai hay biết...

May mắn gặp dì Hương bên ngoài nên Hạ tuyết có thể gọi điện cho chị quản lý đến đón cô vì hiện tại trên người cô không còn một xu dính túi... hoàn cảnh vô cùng thê thảm mà không ai thể ngờ được đối với một diễn viên tên tuổi như Hạ Tuyết.

-Một lát nữa, em phải trả lời cho khéo... theo chị điều tra thì có người cố tình hại em. – Chị quản lý căn dặn.

Hạ Tuyết vừa được chuyên viên trang điểm vừa ăn lót dạ để có sức chống chọi phóng viên liền đáp:” Họ ở trong tối, em ở ngoài sáng... em sẽ dung ánh sáng mà đánh tan bóng tối.”

-Chị hy vọng em không bị họ đập đến tan xương nát thịt. – Chị quản lý cốc đầu Hạ tuyết mà nói.

Hạ Tuyết bước vào buổi họp báo với khá đông phóng viên, cô ngồi vào một chiếc bàn đã được đặt sẵn hàng loạt máy thu âm.

-Lời đầu tiên, tôi xin gửi lời xin lỗi đến mẹ tôi vì có lẽ bà đã rất lo lắng cho tôi. – Hạ tuyết không đợi bất cứ ai hỏi mà nói. – Mẹ, con xin lỗi mẹ. – Cô cuối đầu trước màn hình mà nói.

-Cô không xin lỗi người hâm mộ vì đã nói dối về trình độ học tập của mình sao?

Hạ Tuyết mỉm cười đáp:” Tôi chưa từng nói dối.”

-Theo kết quả từ nhà trường thì cô đã bỏ học giữa lớp 12, nghĩa là cô chưa hoàn thành xong chương trình THPT. Nhưng trong lí lịch của cô đều khai rằng cô đã tốt nghiệp.”

-Thật ra thì ngay từ khi bước vào nghề này, tôi không hề được qua bất cứ lớp đào tạo nào... khi tôi nhận vai đầu tiên là lúc tôi đang học lớp 12 tại trường trung học King. Vì một vài lí do cá nhân nên tôi đã thôi học giữa chừng ở King, sau đó tôi nhận được nhiều lời mời từ các đạo diễn hơn và bắt đầu chú tâm vào cái gọi là trời ban cho tôi tài năng để phục vụ khán giả. Tôi chỉ biết dùng tài năng đó của mình mà cố gắng tập luyện để tốt hơn, những tờ khai lí lịch hay bất cứ thứ gì tôi đều không quan tâm đến ai là người đã làm nó giúp tôi.

-Cô đang chuẩn bị làm đại sứ ột trường học quốc tế nhưng vì sự cố scandal lần này nghe nói họ sẽ hủy hợp đồng vì cô không đủ tư cách... Cô nghĩ mình đủ tư cách để nhận vị trí đó ư?

-Tư cách một con người được đánh giá qua nhiều phương diện, Hạ Tuyết của chúng tôi tuy chưa tốt nghiệp lớp 12 nhưng thành tích của cô ấy là rất xuất sắc cộng với việc cô ấy là một con người vô cùng tốt bụng. – Chị quản lý không để Hạ tuyết trả lời mà nói.

Sau đó, trên màn hình chiếu chiếu ảnh chụp những thành tích mà Hạ Tuyết đạt được, ngay cả giấy mời học bổng toàn phần của The Win cũng được tung ra... sau đoạn công khai thành tích chính là bức ảnh Hạ tuyết đang giúp người đàn ông bán hàng rong đẩy xe lên lề sau đó là vui vẻ trò chuyện khiến cả Hạ Tuyết và cả bọn phóng viên đều ngạc nhiên.

-Các vị thấy đó, Hạ Tuyết của chúng tôi có một thành tích học tập tuyệt vời, được cả trường TH danh giá The Win trao học bổng thì việc cô ấy có thể tốt nghiệp hay không là việc quá rõ ràng. – Chị quản lý lại nói.

Hạ Tuyết không vui nhìn chị quản lý, trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi.

Sau đó mọi câu hỏi Hạ Tuyết đều im lặng để mặc chị quản lý trả lời về các dự án sắp tới, cũng như để mặc bọn phóng viên chụp hình cô lia lịa. Hạ tuyết đưa mắt nhìn về phía cửa ra vào, một ánh mắt đang nhìn về phía cô.

-Chú, cháu xin lỗi... cháu không phải là cố tình làm vậy để mang lên buổi họp báo đâu. – Hạ Tuyết rơi nước mắt khi nhận thấy ánh mắt u buồn của người đàn ông.

-Ta biết mà, đừng khóc nữa.- Người đàn ông kia khẽ cười. – Tôi nghe nói hôm nay cháu có buổi họp báo nên đẩy xe đến xem, chỉ mong gặp được cháu mà đưa những món quà mà con ta đã làm tặng cho cháu. – Người đàn ông kia mang một chiếc lọ thủy tinh hơi cũ bên trong chứa rất nhiều hạt giấy đặt vào tay Hạ tuyết. – Hạt giấy sẽ mang nỗi buồn của cháu bay đi mãi và tìm về cho cháu sự bình an.

-Chú thật sự không hiểu lầm cháu chứ, cháu thật sự không biết sự tồn tại của những bức ảnh kia. – Hạ Tuyết lắc đầu nói.

-Cháu là một cô gái tốt, vì vậy đừng để bất cứ việc gì làm ảnh hưởng đến tính cách quý báu đó, chúc cháu thành công. – Người đàn ông kia nói xong, quay đầu bước đi thì mới nhận ra xung quanh ông và Hạ Tuyết phóng viên đang bao quanh...

Từ phía xa một tiếng vỗ tay đang bước lại gần phía Hạ Tuyết, người đàn ông cao lớn từ từ mỉm cười bước về phía cô mà nói:” Em làm tốt lắm.”

-Win, không phải anh đang đi công tác sao?

-Anh nghĩ kĩ rồi, công việc quan trọng nhưng em đối với anh còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên cõi đời này. – Win nhẹ nhàng cười, bàn tay đưa vào trong túi áo rút ra một chiếc hộp bên trong chứa một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh Win quỳ gối mà nói.- Anh nghĩ kĩ rồi, anh sẽ giữ em thật chặt bên cạnh không để em phải một mình chịu ức hiếp, không để bất cứ ai có một hy vọng nào mà xen vào chúng ta. Vì vậy, Hạ Tuyết... làm vợ anh nhé.

Đứng giữa một rừng phóng viên mà cầu hôn như vậy, là cách mà Win tạo miếng cơm cho bọn họ viết bài rồi. Ánh đèn chớp nháy lia lịa vào cặp tình nhân đẹp nhất trong giới nghệ thuật.

-Em đồng ý. – Hạ Tuyết đưa bàn tay mình ra khẽ nói.

Win đeo chiếc nhẫn kia vào tay cô, đặt một nụ hôn vào bờ môi...

Hôm sau chính là báo chí đưa tin về đám cưới của Win và Hạ Tuyết khắp các trang báo mà quên mất đi việc cô có nói dối hay không. Họ chỉ biết khen Hạ Tuyết giỏi giang tốt bụng với những bằng chứng mà chị quản lý đưa ra... vì ít ai dám động đến tổng tài phu nhân tương lai của The Win cả.

Tú Anh ngồi trong văn phòng, đọc tờ báo buổi sáng thì khẽ mỉm cười... cuối cùng thì họ cũng đã quyết định tiến thêm một bước nữa. Đang trong suy nghĩ, điện thoại Tú Anh reo vang, là người của biệt thự Hàn gia gọi đến.

-Cậu Tú Anh, Hàn tổng và phu nhân ra ngoài vài ngày vẫn không thấy quay về cũng không liên lạc được... tiểu thư cứ khóc mãi bảo rằng rất nhớ cha mẹ, chúng tôi đỡ thế nào cũng không chịu nín.

-Được rồi, tôi sẽ quay về. – Tú Anh cúp máy, sau đó cố gắng liên lạc với Hàn Thế Bảo nhưng không được, cả Kelly cũng không thể liên lạc... trong lòng anh có chút bất an.

Tú Anh gọi Win quay về biệt thự Hàn gia để tìm cách liên lạc với Hàn Thế Bảo và nhắn cả Hạ Tuyết để đỡ dành Tiểu Hân.

-Trước mắt tôi và Hạ Tuyết sẽ chuyển về Hàn gia để chăm sóc Tiểu Hân, hai người họ có lẽ sẽ không sao đâu... có lẽ là muốn tìm một không gian riêng cho họ.

Tú Anh lắc đầu mà nói:” Kelly rất thương Tiểu Hân, sẽ không bỏ mặc con bé mà không hề gọi về hỏi thăm như vậy.”

-Em cũng cảm thấy rất kì lạ, có điều gì đó không ổn.

Cả ba người nhìn nhau lo lắng... họ hiện tại chỉ biết đợi chờ không thể làm được điều gì.

Ở một nơi xa xôi, Hàn Thế Bảo và Kelly đang bị trói chặt nhốt trong một căn phòng. Đã nhiều ngày trôi qua bọn chúng vẫn không thể nào tìm được kho báu bí mật trong ngôi nhà này. Điều đó càng khiến Hoàng Thiên Phúc tức giận hơn, đến ngày hôm nay ông ta đã chịu đựng không nổi liền đi về phía HTB mà nói.

-Mày biết giải kí hiệu trên đây đúng không?

Hàn Thế Bảo lắc đầu.

Hoàng Thiên Phúc giơ khẩu súng vào đầu Kelly mà nói:” Nếu mày không biết, nó sẽ phải chết.”

Anh hơi nhú mày lại khẽ nói:” Đừng chạm vào cô ấy, tôi sẽ thử.”

Hoàng Thiên Ân nhếch môi cười, điểm yếu của tên nhãi ranh này chính là con bé Kelly kia... chỉ cần dùng nó ra uy hiếp thì mọi chuyện đã nhanh chóng giải quyết. Ông thật ngu ngốc mới tin vào người đàn bà ngu đàn kia có thể giải được.

Hàn Thế Bảo nhìn vào tấm bản đồ của Kelly thì đã đoán được ý nghĩa của nó, vì trước kia anh và Hàn Thế Hùng thường cùng nhau chơi trò chơi kí tự bí ẩn nên những kí tự này anh đều thuộc nằm lòng trong đầu. Tuy nhiên anh luôn ra vẻ trầm tư suy nghĩ...

-Cuối cùng mày có giải được không hả. – Hoàng Thiên Phúc nóng giận nói.

-Hoàng lão gia đừng quá nóng giận, ông ít ra phải mở trói cho tôi để tôi tập trung một chút chứ... ông người đông như vậy lại sợ tôi có thể chạy ư?

-Mở trói. – Hoàng Thiên Phúc ra lệnh.

Hàn Thế Bảo đi qua đi lại nhìn vào tấm bản đồ kia, sau đó nhìn Kelly nháy mắt một cái...

Kelly biết anh đã giải ra nhưng vẫn im lặng.

-Tôi cảm thấy rất đói bụng Hoàng lão gia ạ, những khi tôi đói lại không thể tập trung làm được việc gì cả.

– Hàn Thế Bảo nói.- Sẵn tiện thêm một chút rượu, phải là loại RoYal tôi mới uống quen. Những thứ này tôi cảm thấy rất quen mắt, hình như đã hiểu được một chút.

Kelly hơi bật cười... anh là đang trêu chọc bọn chúng.

-Thật là nhiều trò. – Hoàng Thiên Ân nhanh chóng cho người đi mua đồ ăn về.

Kelly cũng được yêu cầu cởi trói và cùng anh ngồi trên bàn ăn mà thưởng thức những món ăn như không hề có chuyện gì xảy ra.

-Ông tin HTB sẽ giải được ư? – Hàn phu nhân ngồi bên ngoài phòng khách mà nói.

-Nó sẽ không dám lấy mạng sống của con bé kia ra đùa giỡn.

-Sau khi tìm thấy, bọn chúng cũng sẽ bị thủ tiêu... HTB thừa thông minh để biết điều đó, ông nghĩ nó sẽ giúp ông sao?

-Tôi tin chắc thằng bé cũng tò mò không biết hai người bọn họ đã để lại thứ gì trong ngôi nhà này... nơi mà Hàn Thế Hùng và Tử Yên cùng nhau hạnh phúc. – Hoàng Thiên Phúc châm chọc Hàn phu nhân.

-Câm miệng già ông lại. – Hàn phu nhân như đã quên mất chuyện đã từng gặp hồn ma của mẹ Kelly.

Chỉ riêng Hoàng Thiên Ân tuy là đang đứng về phía cha mình nhưng anh không hề lên tiếng... chỉ im lặng quan sát mọi thứ.

HTB và Kelly cơm no rượu say thì Hoàng Thiên Phúc và Hàn phu nhân cũng bước vào. Hàn Thế Bảo khẽ nhếch môi nói:” Dòng đầu tiên tôi đoán chính là - Khi ánh trăng chiếu vào ô cửa sổ vào giờ bạch song hồ tìm mỗi... âm thanh sẽ phát ra thú vị.”

Sự khó hiểu trong câu nói kia khiến hai con người đầy mưu mô toán tính kia không thể nào hiểu được.

Tuy nhiên trong ánh mắt của 3 con người trẻ tuổi lại đang nhìn về phía cổng chính căn nhà... chính là được tạc hình cặp hồ trắng.

121. Chương 104

Kelly nhìn về phía cửa sổ, nếu như nói về ánh trăng có nghĩa là ngày 15 âm hằng tháng chính là lúc trăng sáng nhất. Chẳng phải ngày rằm đã qua vào vài ngày trước rồi sao, nghĩa là phải đợi đến gần một tháng sau thì bí ẩn kia mới có cơ hội giải đáp.

- Ánh trăng sáng nhất là vào ngày rằm 15 hàng tháng nhưng ngày 15 đã qua vài ngày rồi. - Hoàng Thiên Ân khẽ nói.

- Hoàng lão gia, xem ra chúng ta còn phải nhìn mặt nhau thêm một thời gian nữa. - Hàn Thế Bảo ngồi trên chiếc ghế bật cười nói.

Hoàng Thiên Phúc tin tưởng nhất là đứa con trai của mình, trong đầu lão cáo già này thật sự có rất nhiều mưu tính. Một tháng thì một tháng, ông đợi chừng ấy năm còn được hưởng hồ chi chỉ cần 1 tháng mà thôi. Ông ta lấy từ trong túi áo chiếc điện thoại của HTB bị ông tịch thu mấy ngày trước đưa về hướng anh.

- Cậu mau gọi về nhà, nói với bọn chúng rằng đang đi du lịch tránh bọn chúng báo công an. - Hoàng Thiên Phúc đưa khẩu súng về Kelly mà uy hiếp. - Nếu dám nói lời nào khó hiểu, đừng trách sao viên đạn trong đây lại vô tình.

Hàn Thế Bảo cũng muốn gọi về để mọi người không phải lo lắng cho họ. Hiện tại chỉ còn Win và Tú Anh ở tại Hàn gia... Tú Anh thì không hề có chút võ công dính vào những việc này chỉ là chết oan mạng, còn Win... anh lại càng không muốn Win gặp nguy hiểm.

Tú Anh đang ngồi trong biệt thự Hàn gia cùng Win lo lắng thì điện thoại từ phía HTB gọi đến khiến Tú Anh vô cùng kinh ngạc.

- Hàn tổng. - Tú Anh vội nghe máy.

- Tú Anh, dạo này công việc ổn chứ. - Hàn Thế Bảo vờ như không có điều gì.

- Hàn tổng, anh đang ở đâu... vì sao không thể liên lạc.

- Tôi và Kelly đang đi du lịch xa... có lẽ chuyến đi này kéo dài hơn một tháng. Cậu thay tôi chăm sóc Tiểu Hân và giúp đỡ Win. - Hàn Thế Bảo nói, trong giọng nói không có chút kì lạ nào.

- Vâng, tôi hiểu rồi. - Tú Anh liền đáp.

- Được rồi, chúng tôi cần không gian riêng nên mọi người đừng làm phiền chúng tôi. - HTB nói thêm.

- Dạ, Hàn tổng.

HTB cúp máy đi thì Hoàng Thiên Phúc cũng lấy lại chiếc điện thoại kia mà tắt nguồn.

- Hoàng lão gia, dù sao hiện tại chúng ta cũng không thể làm gì... người của ông đông như vậy tôi và cô ấy cũng không thể trốn thoát. Thời gian cũng phải gần 1 tháng, xem như chúng ta mỗi người thương lượng một chút... ông sẽ không trối chúng tôi, tôi sẽ giúp ông dịch những thuật ngữ còn lại.

Hoàng Thiên Phúc nghĩ cũng đúng... thời gian còn khá lâu như vậy cứ trối bọn họ ngồi một chỗ cũng rất là bất tiện. Ngoài HTB cũng không ai có thể giải ra tấm bản đồ kia, Kelly giữ nó hơn 10 năm cũng không thể nhìn ra nó ghi điều gì.

- Được... nếu như cậu không tìm ra kho báu, cả hai sẽ chết không toàn thay.

- Mời các vị ra ngoài, tôi và Kelly cần nghỉ ngơi. - HTB bước ra cửa như đuổi những người trong phòng ra khỏi.

Thiên Ân đưa mắt nhìn Kelly, hiện tại anh không còn mặt mũi nào đối diện với cô... chỉ hy vọng một ngày nào đó cô sẽ hiểu rằng anh không cố tình hại cô, anh chỉ muốn mọi thứ tốt đẹp nhất dành ột cô gái bé nhỏ luôn đi theo phía sau anh.

Hàn Thế Bảo đóng cửa lại khi cả ba người bọn họ bước ra khỏi căn phòng nhốt cô và anh. Lần này là anh chủ động khóa lại từ bên trong, anh ra sức kéo chiếc bàn lớn chắn ngang cửa ra vào, lại để thêm những chiếc ghế khá nặng lên chiếc bàn kia. Kelly nhìn những hành động của Hàn Thế Bảo mà khó hiểu... không phải là anh đang tìm cách chạy trốn chứ. Cô nhìn ra phía cửa sổ, đây là tầng 4 bên ngoài toàn cây cối... nếu mà té xuống dưới đất thì chỉ toi mạng.

- Thế Bảo, đây là tầng 4... chúng ta không thể leo xuống được. - Kelly lo lắng nói.

- Leo xuống. - Hàn Thế Bảo lau mồ hôi trên trán nhìn Kelly. - Em đùa sao... thiết kế không có ban công... không thể leo xuống được đâu.

- Không phải anh chắn cửa lại vì ý định đó sao? - Kelly ngạc nhiên,

Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi cười... từ từ bước về phía Kelly đang ngồi trên giường lớn đưa đôi mắt ngây thơ nhìn anh. Anh hơi cúi người xuống để gương mặt mình nhìn thẳng vào gương mặt cô với cự li gần nhất, bàn tay anh chóng xuống chiếc nệm.. đôi môi anh khẽ động đậy.

- Đây chính là phòng ngủ của cha nuôi anh và mẹ em.

Kelly đưa đôi mắt ngờ vực nhìn anh, khẽ nói:” Thì sao?”

- Hiện tại, nó chính là phòng ngủ của chúng ta.

- Không phải là anh... - Kelly đỏ mặt, không phải là trong lúc nguy hiểm này mà anh ta lại muốn làm việc đó ư?

- Anh thích điều em đang nghĩ.

Kelly thoái lui về sau một chút, người đàn ông trước mắt cô điên thật rồi.

- Chúng ta là đang bị bọn họ bắt, bọn họ có thể vào đây bất cứ lúc nào. - Kelly từ chối.

- Vì vậy anh mới vất vả chắn cửa lại...

Không đợi Kelly từ chối, đôi môi anh đã chạm vào đôi môi ửng đỏ của cô. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng, triền miên trên môi cô như muốn trao hết sự ngọt ngào dành cho cô. Kelly vẫn không thể nào cưỡng lại sự ngọt ngào đó, vẫn say mê bờ môi ngọt của anh, cô không muốn đôi môi này rời khỏi môi cô.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó buông Kelly ra mà từ từ đi về phía cửa, bàn tay anh đưa lên công tắc điện mà bấm kêu “ tách” khiến đèn điện tắt đi. Kelly hơi bất ngờ, ánh trắng sáng kia soi qua cửa sổ, ánh sáng kia mờ ảo nhưng vẫn khiến cô có thể nhìn thấy mọi thứ. Chiếc giường đặt cạnh cửa sổ nên ánh sáng đó chiếu vào cô bừng sáng xung quanh bóng tối.

- Dưới ánh trăng, em chính là nữ thần xinh đẹp nhất. - Hàn Thế Bảo bước tới, dùng lời ngọt ngào đưa Kelly đến một đêm tình ái mặn nồng.

- Thế Bảo, ánh trăng thật sáng. - Kelly tựa vào lòng anh mà nói.

Dưới ánh trăng soi sáng... mọi thứ trở nên lãng mạn và mê đắm hơn. Soi bóng hai con người dù nguy nan nhưng vẫn tận hưởng những thứ tuyệt diệu trên cuộc đời...

Tú Anh nhìn thấy Win và Hạ Tuyết vui vẻ bên nhau, trong lòng có chút buồn bã. Anh lái xe trên con đường lớn đông người qua lại cũng không tìm ra một người nào quen thuộc. Bỗng nhiên Tú Anh dừng xe lại trước một shop quần áo nhỏ ven đường, nhìn thấy cô gái quen mắt đang đứng bên ngoài nhìn vào.

- Cô thích nó ư? - Tú Anh từ phía sau bước đến nói.

Diệu Anh bất ngờ quay đầu lại, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên khi nhìn thấy Tú Anh.

- Sắp tới công ty có tổ chức bữa tiệc, em đang chọn trang phục cho phù hợp. - Diệu Anh khẽ đáp.

Tú Anh nhìn qua trang phục đang bày bán trong cửa hàng này liền không ưng ý được bộ nào, bữa tiệc thường niên của The Win đều toàn những nhân viên cao cấp. Tú Anh là phó tổng nên thư kí của anh tất nhiên cũng được mời... anh lại không nhớ đến gia cảnh của Diệu Anh, xem ra đã khiến cô ấy khó xử.

- Theo tôi. - Tú Anh nói xong, quay đầu bỏ đi.

Diệu Anh bước theo sau.

Anh đưa cô đến trung tâm thương mại The Win, sau đó đưa cô đến một cửa hàng trưng bày những bộ đầm vô cùng lộng lẫy và đẹp mắt.

- Cô chọn một bộ, cô là thư kí của tôi... không thể mặc những trang phục làm xấu mặt phó tổng được. - Tú Anh nhìn Diệu Anh mà nói.

Diệu Anh cuối đầu đi vào bên trong mà lựa chọn, cô nhìn vào giá lên đến bảy số 0 liền giật mình không dám chọn. Tiền lương một tháng của cô.... còn không mua nổi một cái váy nơi này.

Nhìn thấy Diệu Anh cầm hết chiếc váy này lên nhìn vào giá rồi hốt hoảng đặt xuống, rồi lại cầm cái khác y như vậy. Tú Anh liền bước đến chọn giúp cô một chiếc váy dài màu da, không quá hở hang nhưng không hề kín đáo đưa về phía Diệu Anh mà nói: "Thử chiếc váy này vậy?"

Diệu Anh không dám từ chối, nhìn qua chiếc váy mà Tú Anh chọn... giá còn cao hơn những bộ mà khi nãy cô lựa chọn. Diệu Anh lại càng không dám thử... nếu như hợp thật thì quả nhiên là cô không thể nào trả nổi, nhưng lại không dám mở miệng từ chối yêu cầu của Tú Anh. Diệu Anh cầm chiếc váy kia trên tay, không chịu vào thử cũng không dám trả lại... đứng im như tượng.

- Cô Diệu Anh, còn không mau vào thử cho tôi. - Tú Anh hơi lớn giọng.

- Dạ, phó tổng. - Diệu Anh giật mình, nhanh chóng đi vào phòng thử đồ.

Diệu Anh bước ra, Tú Anh nhìn qua rồi nói: "Được rồi, vào thay ra đi."

Nhìn thái độ của Tú Anh khiến Diệu Anh hơi thất vọng... có lẽ những thứ sang trọng này không phù hợp với cô...

Cô thay xong trang phục, bước ra với gương mặt u buồn chiếc đầu cuối gằm xuống đất mà đi về phía Tú Anh. Một nhân viên mang ra một chiếc túi lớn đưa cho anh, anh nhìn về phía Diệu Anh rồi nói.

- Đi thôi.

Diệu Anh không hiểu gì, nhanh chân bước theo.

Đến một cửa hàng giày, Tú Anh nhìn thấy chiếc giày cao đang được trưng bày tại vị trí bắt mắt liền yêu cầu Diệu Anh thử vào. Chiếc giày màu trắng lấp lánh với thiết kế đơn giản nhưng tinh tế, Diệu Anh rất thích nhưng lại nhìn vào cái giá mà choáng váng.

- Tôi lấy đôi này. - Tú Anh liền nói.

- Khoan đã. - Diệu Anh liền nói. - Tôi... tôi..

- Cứ lấy cho tôi. - Tú Anh nhìn về cô nhân viên mà nói.

Cô nhân viên đi vào bên trong tính tiền thì Diệu Anh nhìn Tú Anh mà nói:” Tú Anh, em... em... không thể mua nó.”

- Vì sao, nó khá hợp với cô?

- Nó... nó... quá đắt.- Diệu Anh cuối đầu nói.

Tú Anh nhìn qua giá của chiếc giày trưng bày, sau đó hơi nhú mồm nói:” Giá tạm ổn, ý cô nói The Win bán hàng quá đắt ư?”

- Em...em không có ý đó. - Diệu Anh vội lắc đầu. - Chỉ là em không đủ khả năng mua nó.

Tú Anh bắt cười nói:” Thì ra này giờ là sợ tôi không đủ tiền trả ư?”

Diệu Anh bất ngờ nhìn Tú Anh không thể nói lời nào... trong lòng là một niềm vui to lớn, nếu như anh ấy không để mắt đến cô thì đâu thể đối xử tốt với cô như vậy.

Anh đưa cô về đến đầu hẻm, sau đó đưa cho cô những túi xách nữa mua ở The Win mà nói:” Đừng suy nghĩ nhiều, tôi sẽ trừ lương của cô từ từ.”

Diệu Anh nghe xong liền xùi mặt... này giờ trên xe cô vui mừng là không phải ư.

- Không cần tỏ thái độ rõ ràng như vậy, chỉ là đùa thôi. - Tú Anh nói xong, quay lưng bước đi.

Diệu Anh đưa tay nắm lấy tay Tú Anh mà kéo lại, đôi chân hơi nhún lên mà hôn vào môi anh....

Tú Anh bất ngờ... chưa kịp nói gì thì Diệu Anh đã quay đầu bỏ chạy.

Anh quay đầu bước ra xe... trong lòng có nhiều suy nghĩ, xem ra anh đã khiến Diệu Anh hiểu nhầm. Anh lái xe đến bệnh viện, ngồi trước An Nhiên bàn tay nắm chặt lấy tay cô khẽ nói:” Anh sẽ không làm điều gì khiến em phải buồn đâu.”

Tại bữa tiệc của The Win, các nhân viên cao cấp trong tập đoàn đều ăn mặc lộng lẫy nhất. Win đứng trên bục cao nhất đọc diễn văn và mời mọi người nhập tiệc.

Các cô gái đều để mắt đến Tú Anh vì hiện tại vị phó tổng này vẫn đơn phương lẻ bóng không có một hồng nhan bên cạnh. Các cô gái đều lần lượt đi đến phía người đàn ông điển trai đang đứng một mình nơi gần hồ bơi, trên tay cầm một ly rượu màu đỏ lắc lư theo tiếng nhạc du dương.

- Phó tổng, mời anh. - Một cô gái xinh đẹp tiến lại gần Tú Anh mà cười nói.

Tú Anh khẽ cười cụng ly cô gái trước mắt rồi đưa ly rượu lên miệng mà uống cạn.

- Phó tổng, tửu lượng của anh thật tốt.

- Xin lỗi, tôi cần yên tĩnh để suy nghĩ một số việc. - Tú Anh từ chối trò chuyện.

Cô gái kia nghe xong thì bước đi... người đàn ông này trước kia nổi tiếng trăng hoa nhưng những năm gần đây dường như không hề thấy bất cứ bóng dáng cô gái nào bên cạnh. Muốn tiếp cận cũng không phải là dễ dàng, thời gian đó mang đi tìm người đàn ông tốt khác.

Diệu Anh bước vào bên trong bữa tiệc với bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc của mọi người, họ không thể nhận ra đây chính là cô thư kí trong hơi què què của phó tổng. Đã có rất nhiều lời xì xầm vì Diệu Anh được Tú Anh chọn vào vị trí kia, đến hôm nay họ mới nhận ra được sắc đẹp thật sự của cô qua những trang phục đắt tiền như vậy, quả không sai khi nói người đẹp vì lụa.

Cô nhanh chóng bước lại gần phía Tú Anh, trên gương mặt có chút ngại ngùng.

- Xin lỗi, em đến trễ.

- Không sao đâu, bữa tiệc cũng chỉ vừa mới bắt đầu. - Tú Anh nhìn Diệu Anh cũng có vẻ hơi ngạc nhiên.

Hạ Tuyết đang đứng bên cạnh Win mà trò chuyện cùng mọi người nhìn thấy Diệu Anh thì trong lòng khó chịu vô cùng. Tuy nhiên nơi này chính là bữa tiệc của công ty, cô không thể nóng giận mà làm mất đi hình tượng.

- Trông em không được vui? - Win nhìn Hạ Tuyết đang vui vẻ thì gương mặt cau lại thì quan tâm hỏi.

Hạ Tuyết không đáp, ánh mắt nhìn về phía Tú Anh và Diệu Anh đang đứng...

- Có vấn đề gì sao? - Win nhìn theo ánh mắt Hạ Tuyết mà nói.

- Cô ta đang tiếp cận chú ấy. - Hạ Tuyết nói.

Win khẽ cười nói: " Cô ấy là thư kí của chú ấy, không như em nghĩ đâu."

Hạ Tuyết không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệu Anh...

Bữa tiệc kết thúc, Win và Tú Anh đứng chào quan khách lần lượt ra về. Cho đến khi chỉ còn 4 người ở lại, Diệu Anh vẫn muốn ở bên cạnh Tú Anh nên không vội về, vả lại cô cũng có lí do là thư kí của anh nên phải giúp anh đưa đón khách.

- Chúng ta cũng về thôi. - Tú Anh nhìn Win nói.

- Vậy tạm biệt chú, tôi đưa Hạ Tuyết về trước. - Win nắm tay Hạ Tuyết kéo đi.

- Em thấy chú ấy có vẻ uống hơi nhiều, chúng ta nên đưa chú ấy về trước. - Hạ Tuyết kéo tay Win lại.

- Còn cô Diệu Anh. - Win nhìn qua Diệu Anh. - Cô về bằng gì?

- Tôi... tôi có thể tự về. - Diệu Anh đưa mắt nhìn Tú Anh.

Tú Anh lại nói vào: " Tôi không sao, hai người cứ về trước đi." - Sau đó nhìn sang Diệu Anh mà nói: " Đường về nhà cô ấy khá vắng người, một mình đi rất nguy hiểm... tôi sẽ đưa cô ấy về."

- Lý gì mà một phó tổng lại đưa thư kí của mình về đến tận nhà... trừ khi có khuất mắc bên trong. - Hạ Tuyết bước lên phía trước mặt Tú Anh. - Hoặc chính là tình ý.

- Em say rồi, Hạ Tuyết. - Win kéo tay Hạ Tuyết lại.

Tú Anh không nói gì, chỉ quay mặt bước ra xe đưa Diệu Anh đi.

- Khi này, vì sao anh không giải thích với cô Lâm. - Diệu Anh hỏi.

- Có những việc càng nói càng rắc rối, huống hồ chỉ tôi và cô không phải như Hạ tuyết nghĩ.

Diệu Anh nhìn Tú Anh... đây có phải là sự từ chối khéo léo của anh.

Anh đưa Diệu Anh về đến nhà thì nhà cô đã khóa ngoài, cô lại không mang theo chìa khóa... gọi ẹ cô thì không thể liên lạc được. Diệu Anh đang không biết phải làm sao thì Tú Anh khẽ nói: " Tạm thời đến khách sạn ngủ, ngày mai quay về xem xét."

Chiếc xe lái đến khách sạn Ciz... vào nửa đêm nhưng cô gái chàng trai ăn mặc sành điệu bước vào bên trong trung tâm Ciz khiến Diệu Anh tròn mắt ngạc nhiên.

- Họ cũng giống tôi nhà bị khóa cửa sao?

Tú Anh hơi bật cười: " Là họ đi bar."

- Bar? - Diệu Anh ngập ngừng.

- Có lẽ cô chưa từng đi đến những nơi đó.

Cô gật đầu.

- Muốn thử không?

Diệu Anh hơi phân vân.

- Bỏ đi, nó không phù hợp với cô.

Nghe câu nói đó của Tú Anh, giống như chính là anh và cô không cùng tầng lớp và đẳng cấp. Cô cũng muốn một lần thử nơi giành cho giới sang giàu là như thế nào?

- Tôi muốn vào thử một lần.

Tú Anh hơi ngạc nhiên nhìn cô... anh cũng đang muộn phiền, có lẽ rượu sẽ giúp anh quên hết mọi thứ.

Thay vì lên tầng hai, Tú Anh chọn tầng cao nhất của trung tâm Ciz....

Rượu trên bàn được rót ra rất nhiều ly xếp đầy bàn... Tú Anh đưa lên cùng vào ly Diệu Anh.

- Cô có thể uống chứ.

Diệu Anh gật đầu...

Cả hai cùng thi nhau uống không biết cạn bao nhiêu ly...

- Tuổi lượng cô cũng khá đó. - Tú Anh thấm say

- Anh cũng vậy. - Diệu Anh vẫn tươi tỉnh.

- Nếu như An Nhiên mãi mãi không tỉnh lại... tôi biết phải làm sao đây...? - Tú Anh bắt đầu mất đi lý trí mà nói.

- Tú Anh, anh vẫn còn có tôi mà... tôi sẽ mãi bên cạnh anh. - Diệu Anh xót xa nhìn người đàn ông đáng thương.

- Cô là ai? - Tú Anh ngược mắt nhìn Diệu Anh. - Là em phải không, An Nhiên.

Diệu Anh khẽ rơi giọt nước mắt nhưng gật đầu...

Tú Anh say đến mức không còn đứng vững mà gục mặt xuống bàn... nhạc sàn đã xuống, nhân viên nhận ra Tú Anh nên giúp cô đưa anh xuống khách sạn nghỉ ngơi.

Trong cơn mơ... Tú Anh liên tục gọi tên An Nhiên, sau đó đau đớn đến rơi nước mắt mà liên tục nói lời xin lỗi.

Diệu Anh nhìn anh, bàn tay sờ vào bờ má của anh... sau đó từ từ cởi bỏ quần áo trên người anh và cô....

122. Chương 105

Khi ánh mặt trời đốt cháy màn đêm, khi mặt trăng nhường chỗ ặt trời soi sáng... nhịp sống của những con người giống như một quyển tiểu thuyết dài tập dần cộm mà chính họ đang tự mình viết lên từng trang từng trang. Mà quyển tiểu thuyết của cuộc đời Diệu Anh, chính cô đang muốn lật nó sang một trang mới mà phủi bỏ những quá khứ.

Tú Anh choáng váng sau một đêm ngấm men say, dường như anh không còn nhớ được điều gì đã xảy ra vào đêm qua. Một bàn tay nhỏ nhắn đang choàng qua bụng anh, chiếc đầu kia lại gối trên tay anh. Cuối cùng thì Tú Anh nhận ra trên cơ thể cả hai người đang không có một mảnh vải che thân.

- Diệu Anh, đêm qua... - Tú Anh trần mắt nhìn Diệu Anh khi cô đưa mắt nhìn anh.

- Chỉ là anh và em quá say... em không trách anh cũng không bắt anh nhận trách nhiệm. - Cô lấy chiếc mềm quần ngang người mà bước vào nhà vệ sinh, quay đầu lại nói. - Đừng suy nghĩ điều gì cả... em tự nguyện.

Bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, Tú Anh vò đầu bần loạn... vì sao anh lại có thể động chạm đến Diệu Anh... một cô gái trong sáng như vậy đã bị anh xâm phạm. Nhìn vết máu đỏ tươi trên chiếc giường trắng tinh khôi, Tú Anh một lần nữa cảm thấy thật sự khó khăn.

Trên xe, cả hai không ai nói với ai lời nào. Diệu Anh là đang nhìn anh mà đoán rằng trong suy nghĩ của anh là như thế nào. Còn Tú Anh, là một người ném trải bao nhiêu hương vị cuộc đời... không biết bao nhiêu cô gái đã cùng anh mây mưa ong bướm... nhưng bản thân anh hiểu rõ rằng Diệu Anh và những cô gái đó là khác nhau.

Chiếc xe dừng lại trước một con hẻm nhỏ, Diệu Anh khẽ chào Tú Anh sau đó quay đầu bước đi... Tú Anh khẽ đưa mắt buồn bã nhìn về phía cô, sau đó cho xe dời đi.

Gần một tháng sau....

Biệt thự Triệu gia người ra kẻ vào rất hối hả để chuẩn bị cho bữa tiệc đầy tháng của tiểu thiếu gia Tuấn Hải của nhà họ Triệu. Người làm tất bật chuẩn bị mọi thứ chu đáo, khách mời đông đúc như hội... đây chính là điều chứng tỏ Triệu lão gia cưng chiều đứa cháu ngoại của ông ta như thế nào.

- Mau gọi cho tiểu thư, vì sao đến giờ này vẫn chưa mang bảo bối của ta về. - Triệu lão gia nhìn đồng hồ lo lắng.

- Lão gia, xe đón tiểu thư đã đi rồi ạ, lão gia đừng quá sốt ruột. - Vị quản gia nói.

- Cái con bé cứng đầu, ta đã nói rằng hãy về sống cùng ta... nó lại nhất quyết muốn chuyển đến nhà của cha Tuấn Hải... cậu ta mất đi đã lâu như vậy nhưng con bé có lẽ vẫn chưa thể nguôi ngoai.

- Lão gia, hôm nay là ngày vui... ông đừng nghĩ đến những việc đau buồn nữa.

- Ta luôn hối hận đến những việc ta đã làm, nếu ngày trước không vì sĩ diện mà ngăn cấm bọn trẻ thì con gái có lẽ không phải đau buồn vì chưa một lần chính thức cùng cậu ta khoát bộ váy cô dâu.

Triệu lão gia luôn dằn vặt bản thân đã khiến con gái mình không được một ngày sống trong hạnh phúc với tình yêu kia, đến khi ông nhận ra mọi thứ đều đã muộn mất rồi.

Triệu Hải Yến rời khỏi căn hộ chung cư, trên xe đẩy Tuấn Hải về phía thang máy. Sau khi sinh ra Tuấn Hải, Hải Yến quyết tâm dọn về căn hộ của Tuấn Anh mà sống. Tuấn Hải như một thiên sứ mang lại niềm vui sống cho Hải Yến, cô hiện tại là sống vì bé con của mình... không màng đến chăm sóc bên ngoài nữa.

Trên người mặc một chiếc áo sơ mi hơi rộng, chiếc quần bò màu đen trông cô giống như một bà cô hơn là một cô gái đôi mươi. Triệu Hải Yến xinh đẹp lồng lẩy của ngày nào đã không còn nữa chỉ còn lại hình bóng của một singel mom dành hết mọi tình cảm và suy nghĩ cho con trai, chính là thứ duy nhất có ý nghĩa mà Tuấn Anh để lại cho cô.

- Cục cưng, đến nhà ông ngoại thôi. - Triệu Hải Yến mỉm cười nựng má con trai, đẩy xe ra khỏi khu chung cư cao cấp.

Tú Anh đang đợi sẵn ở bên ngoài, khi nhìn thấy Hải Yến đưa Tuấn Hải ra ngoài liền bước xuống xe mà đón chị dâu và đứa cháu đáng yêu kia.

- Chào chú nào. - Hải Yến mỉm cười bế Tuấn Hải trên tay nhìn Tú Anh mà nói... thật sự càng nhìn Tú Anh cô càng nhớ đến Tuấn Anh.

Ngay cả Tú Anh cũng biết điều đó khi nhìn thấy ánh mắt đượm buồn của Hải Yến khi nhìn anh nên anh chỉ từ xa quan tâm hai mẹ con Hải Yến. Anh không muốn Hải Yến quá đau buồn vì anh trai, đôi khi không gặp gỡ anh sẽ khiến cô ấy mau quên đi nỗi đau kia hơn.

- Chị dâu... trông chị khác quá. - Tú Anh khẽ cười nói.

- Sao, không còn là một tiểu thư đài các nữa rồi... anh chú mà còn sống, có lẽ nhìn thấy tôi thế này lại chán chê. - Hải Yến đùa.

- Không đâu. - Tú Anh lắc đầu. - Sở thích của anh ấy rất kì lạ, không chừng lại thích phong cách này của chị.

Cả hai cùng cười lớn... nhưng bên trong nụ cười kia lại chứa một sự mất mát không gì có thể bù đắp.

Tú Anh đậu xe tại một trung tâm mua sắm lớn, sau đó nhìn sang Tuấn Hải mà nói:” Thật là đáng trách, công việc quá nhiều nên chú chưa mua quà cho con rồi... hôm nay chú sẽ đưa bé đi chọn quà nhé.”

Tú Anh bế Tuấn Anh đi phía trước, theo sau là Hải Yến cũng mỉm cười bước theo phía sau. Cô nhìn bóng dáng quen thuộc kia mà hằng mong ước... phải chi Tuấn Anh còn sống thì bây giờ cô hạnh phúc biết nhường nào.

Vừa bước vào bên trong khu mua sắm, một cô gái trẻ tuổi mặc một bộ đồng phục hót hải chạy lại phía Tú Anh mừng rỡ mà nói: "Thật may đuổi kịp quý khách, đây là hóa đơn và tiền thừa ạ."

- Cô nhầm người rồi, tôi chỉ vừa đến chưa hề mua sắm thứ gì. - Tú Anh lắc đầu.

Cô nhân viên nhìn qua Tú Anh mới nhận ra tuy cùng mặc bộ vest đen nhưng cavat vị khách kia màu xám còn của người này màu anh.... nhưng quả thật họ giống nhau không có một nét khác biệt.

- Quả thật là nhầm người. - Cô nhân viên liền nói. - Nhưng sao trên đời lại có người giống nhau đến thế nhỉ.

Nghe câu nói của cô gái, cả Tú Anh và Hải Yến đều vội hỏi theo: "Người đàn ông đó mua hàng ở chỗ cô lâu chưa?"

- Cũng vừa mới rời đi thôi, anh ta rất vội vàng mà không lấy hóa đơn để đổi trả và cả tiền thối.

- Vì sao cô biết anh ta muốn đổi trả. - Hải Yến nhìn xung quanh tìm kiếm.

- Anh ta chọn một bộ trang phục cho bé trai... không biết cân nặng nhưng cứ luôn miệng hỏi là bé trai 1 tháng rất bụ bẫm đáng yêu có mặc vừa không? - Cô nhân viên nói. - Chỗ chúng tôi nếu không vừa sẽ được đổi trả nếu có hóa đơn. Anh ta chọn một bộ, lúc tôi in hóa đơn và lấy tiền thối thì anh ta đã biến mất... Nhưng hai người có phải người quen của anh ta không, nếu vậy thì giúp tôi chuyển số tiền này cho anh ta nhé. - Cô nhân viên đưa tiền thừa và hóa đơn mua hàng cho Tú Anh rồi bỏ đi.

Hải Yến nhìn xung quanh tìm kiếm, trong lòng đầy kích động cô hét lên gọi tên Tuấn Anh khiến mọi người đều nhìn về phía họ. Tú Anh đẩy chiếc xe đẩy Tuấn Hải lại gần cô, anh cũng đang có suy nghĩ như cô nhưng người chết làm sao có thể sống lại... và lại người giống người lại là chuyện bình thường.

Hải Yến khóc ngất ngay giữa chốn đông người... những người xung quanh ái ngại nhìn cô. Ở đâu lại có một bà cô ăn mặc lỗi thời đứng giữa nơi mua sắm nổi tiếng mà khóc, không ai có thể hiểu được đau đớn mà Hải Yến phải trải qua hiện tại.

- Chị dâu, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi... - Tú Anh đẩy chiếc xe đẩy chứa Tuấn Hải đang nằm bên trong mà nói. - Chúng ta đang dần chấp nhận sự thật vậy nên hãy cứ thế mà chấp nhận nó, đừng tạo nên những hy vọng rồi lại thất vọng.

- Tú Anh, chú nghĩ xem... đó có phải là anh ấy không??? - Hải Yến không ngừng tìm kiếm. - Có phải hay không?

Qua những lời an ủi động viên của Tú Anh thì Hải Yến cũng dần bình tĩnh, cô bế Tuấn Hải trên tay mà ôm chặt vào lòng... có lẽ nỗi đau mà Tuấn Anh ra đi kia tưởng chừng đã thành vết sẹo nào ngờ nó lại còn rỉ máu tim cô như vậy.

Bữa tiệc diễn ra với không khí trang trọng và đầy những lời chúc của mọi người dành cho Hà Tuấn Hải. Từ bên ngoài có một đứa trẻ chạy vào đưa cho vị bảo vệ một món quà nói rằng có người gửi cho tiểu thiếu gia... vì là người lạ nên bảo vệ không nhận thì cậu bé vùi vào tay mà chạy mất. Món quà được đưa lại cho Triệu lão gia, Hải Yến và Tú Anh cũng nghi ngờ nhìn món quà kia... trên thương trường có nhiều kẻ ganh ghét Triệu gia, chỉ sợ là muốn làm hại đứa trẻ.

Tú Anh từ từ mở gói quà ra, bên trong là một bộ quần áo trẻ sơ sinh màu tím nhạt trông đơn giản không một chút cầu kỳ. Mắt Tú Anh nhìn vào thương hiệu của bộ quần áo, sau đó nhanh tay giật mất chiếc team kia rồi quay đầu lại nói: "Chỉ là một bộ quần áo cho Tuấn Hải của chúng ta thôi, bé con đáng yêu như vậy đâu ai nỡ làm hại con phải không?"

Cả nhà thở phào nhẹ nhõm...

Bữa tiệc bắt đầu chưa được bao lâu, Tú Anh âm thầm rời khỏi biệt thự Triệu gia tức tốc lái xe đến trung tâm thương mại khi này. Anh là một phó tổng của tập đoàn The Win nên việc xin phép xem lại camera

hoàn toàn dễ dàng, bọn họ tất nhiên là không muốn bị The Win đối đầu.

Đập vào mặt Tú Anh chính là hình ảnh mà anh không thể nào tưởng tượng ra được...

- Thế Bảo, đêm nay chính là đêm 15 trăng rằm sáng nhất. Có phải bí mật kia sẽ được giải đáp, em thật sự muốn biết thứ ghê gớm gì đã hại chết cha mẹ em và cả một tuổi thơ đầy bi kịch của em. – Kelly nhìn ra cửa sổ mà nói... mặt trời đang lặn dần xuống chân núi.

Hàn Thế Bảo đặt bàn tay lên lưng cô, sau đó dịu dàng nhìn lên gương mặt nhiều cảm xúc hiện tại của cô khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy luôn hiện hữu trên gương mặt anh khi có cô bên cạnh, dù là gặp bao nhiêu nguy hiểm anh vẫn mỉm cười với cô.

- Dù cho nó là gì, anh cũng sẽ không để bọn chúng có được nó. – Hàn Thế Bảo nhìn về phía mặt trời đang lặn kia cùng Kelly. – Kelly, nếu có thoát được nơi này... chúng ta kết hôn nhé.

Kelly hơi giật mình quay đầu sang phải, là cha của con gái đang cầu hôn cô ư... là cầu hôn tại nơi này, nơi mà họ đang bị giam giữ. Ôi, thật là lãng mạng làm sao???

- Không có hoa và nhẫn ư? – Kelly hỏi.

Hàn Thế Bảo nheo mắt lại, nhìn về phía cô đáp:” Đợi anh.”

Sau đó, anh quay lại bàn ăn kéo khăn ăn ra hỷ hoáy làm điều gì đó, bàn tay khéo léo của anh biến một mảnh khăn giấy kia thành những đóa hoa hồng trắng trẻo. Sau đó, lại bẻ chiếc khoen trên lon thức ăn nhanh ra nắn thành một vòng tròn. Kelly mãi mê nhìn anh làm thì vô cùng ngạc nhiên, ai lại nghĩ rằng một tổng tài của một tập đoàn lớn lại có thể biết làm những thứ này.

- Kel, em có đồng ý làm vợ anh không? – Hàn Thế Bảo quỳ xuống, đưa bó hoa hồng trắng bằng giấy ăn về phía Kelly.

Kelly mỉm cười, cô hài lòng với những gì hiện tại. Là cô không cần nhà hàng sang trọng, không cần không khí âm nhạc với điệu nhảy đầy lãng mạng, không cần rượu cũng không thích kim cương... với cô hiện tại chính là điều mà cô hạnh phúc nhất.

Anh đặt chiếc nhẫn từ chất liệu kì lạ kia vào tay cô, đặt một nụ hôn lên tay cô mà nói:” Anh yêu em.”

Cô ôm anh, chủ động đặt một nụ hôn lên môi anh nhẹ nhàng khẽ đáp:” Em yêu anh, yêu anh mãi mãi...”

- Em thật không dám nghĩ anh lại biết làm những thứ này. – Kelly nhìn vào bó hoa và chiếc nhẫn trên tay mình khẽ cười nói.

- Em quên xuất thân của anh là tự trại trẻ mồ côi ư, khi còn bé các mẹ ở nơi ấy đã dạy anh rất nhiều thứ.

Nhưng anh đã sống ở Hàn gia rất lâu, vậy mà anh vẫn không hề thay đổi sự bình dân và giản dị của mình. Anh còn nhớ cô gái Kelly gia sư xấu xí không, cô ta đã yêu anh vì sự giản dị và tấm lòng nhân hậu của anh.

– Kelly tựa vào lòng anh mà nói.

Cánh cửa phòng mở ra, Hoàng Thiên Phúc bước vào bên trong thì nhếch môi cười châm chọc:” Hai người thật lãng mạng, đến lúc nào rồi lại thích chơi trò xếp giấy.”

- Hoàng lão gia chê cười, được ông nuôi gần một tháng không phải làm gì tôi đây lại xem như là nghỉ ngơi. Trong lúc rảnh rỗi không làm gì có chút nhả hứng. – Hàn Thế Bảo đáp.

- Đêm nay chính là ngày trăng rằm sáng nhất... hy vọng cậu sẽ không làm tôi thất vọng. Sinh mạng của con bé nằm trong tay cậu.

- Tôi sẽ không khiến ông thất vọng.

Từ bên ngoài Hàn phu nhân bước vào bên trong khi anh vừa dứt lời, bà ta cầm tấm bản đồ trên tay mà nói:” Ta muốn con đọc hết những thứ được viết trên đây, con đã đọc ra một dòng ta không tin con không biết những dòng còn lại.”

Anh suy nghĩ đôi chút, có lẽ dù đọc ra hết cả hai người tham lam ngu ngốc kia cũng không thể giải được những câu nói đầy bí ẩn kia... nhưng người anh e ngại nhất chính là Hoàng Thiên Ân khi mà anh vừa đọc xong câu đầu tiên ánh mắt hắn ta đã hướng về phía cửa chính.

- Đúng vậy, mau đọc hết nội dung của nó ra.

Không thể nào làm khác, anh nhìn lại tấm bản đồ kia mà đọc từng câu một.

Khi ánh trăng chiếu vào ô cửa sổ vào giờ bạch song hồ tìm mỗi... âm thanh sẽ phát ra thú vị.

Thiên thần nhỏ xuất hiện mọi thứ trở nên hoàn hảo.

Nụ cười mê đắm của nàng Moza xinh đẹp sẽ được soi sáng bằng đôi mắt tinh anh

Thiên thần sẽ dẫn lối bằng bàn tay đầy quyền lực, lẽ phải chính là bến bờ

Hạt trần châu trong suốt vỡ tan trong hạnh phúc sẽ mở ra tất cả.

- Moza sao? Nơi này làm gì có bức ảnh ấy. – Hoàng Thiên Phúc khó hiểu.

- Chính là ông ta đang nói cô ta, chẳng phải trước kia ông ta từng nói rằng nụ cười của cô ta còn quyến rũ hơn cả Moza sao?

- Trong căn phòng lớn ở lầu một có hình một người phụ nữ rất lớn. – Thiên Ân nói.

Ánh trăng soi sáng cả vùng trời... cuối cùng thì thời điểm cũng đã đến. Bọn họ tập trung tại lầu một, căn phòng có bức ảnh của mẹ Kelly được treo một cách trang trọng nhất. Kelly ngắm nhìn mẹ mình không rời mắt, mẹ cô trong bức ảnh này quả chính là một mỹ nhân hiếm có.

- Tại sao đến giờ này vẫn chưa thấy gì? – Hoàng Thiên Phúc nhìn đồng hồ đã hơn 12h liền tức giận nói.

- Cha, cha tập trung vào câu sau nhưng lại quên mất câu đầu ư? – Thiên Ân khê nói. – Cặp song bạch hổ theo con đoán chính là hai tượng hổ đá màu trắng trước cổng.

- Con trait a, quả nhiên rất thông minh. – Hoàng Thiên Phúc cười lớn.

Hai tượng hổ đá màu trắng phía ngoài căn biệt thự hiện tại vẫn không có chút gì kì lạ. Nó vẫn yên ắng không hề kì bí, Hàn Thế Bảo nhìn vào đôi mắt của cặp song hổ sau đó liền lấy ngón tay mình chạm vào đôi mắt của bọn chúng. Bàn tay anh vừa chạm vào một mắt nó liền tự dưng phát sáng, Hoàng Thế Hùng thấy vậy liền đẩy anh ra tự mình chạm vào thì lại không có điều gì xảy ra.

- Tại sao nó lại không phát sáng như bên kia. – Ông ta tức giận.

Hoàng Thiên Ân cũng chạm vào nhưng cũng không có gì khác lạ.

- Có lẽ ông ta đã ghi chú dấu vân tay của thằng bé rồi, chỉ có Hàn Thế Bảo mới có thể khiến cặp song hổ này nhìn thấy mà săn mỗi.

- Không hổ danh là Hàn phu nhân. – Hàn Thế Bảo nhếch môi cười... sau đó đặt bàn tay vào hai cặp mắt của cặp bạch hổ này.

Bốn tia sáng kia được mở lên, bỗng nhiên cặp bạch hổ kia di chuyển khiến bốn tia sáng kia tùm lại thành một tia hướng về phía cửa sổ tầng 1, chính là phòng có bức ảnh của mẹ Kelly. Mọi người nhanh chóng quay về căn phòng kia.

Cánh cửa sổ được mở ra, không ngờ tia sáng kia lại chiếu thẳng vào tấm hình chân dung của mẹ Kelly và ánh trăng kia chen qua cửa sổ chiếu vào ngay bức ảnh... bức ảnh bỗng trở nên rực rỡ hơn...Đồng hồ reo lên vào đúng 12h30... tiếng chuông đồng hồ khắp phòng reo vang lên khiến mọi người giật nảy mình.

- 12h30... con số này có ý nghĩa gì. – Hoàng Thiên Phúc khê nói.

- Là giờ mà Phạm phu nhân sinh ra Kelly. – Thiên Ân nhìn Kelly mà nói. – Chính là câu thiên thần nhỏ xuất hiện.

Kelly đưa mắt nhìn Thiên Ân... mặc dù hận anh nhưng trong lòng cô đều có một cảm giác quý mến anh không thể thay đổi, chỉ là cô không muốn thể hiện ra vì anh cũng có liên quan đến cái chết của cha mẹ cô.

Tiếng đồng hồ reo vang vừa dứt... bức ảnh trên tường bỗng dưng tróc ra không còn nguyên vẹn khiến Kelly vô cùng sửng sốt... mọi người đưa mắt nhìn lên phía bức ảnh đang được soi sáng của ánh sáng đèn trắng và tia sáng của mặt hồ.

Ngay vị trí miệng của bức ảnh tự động đưa ra một chiếc khung hình chữ nhật nho nhỏ, bên trên in đậm những dấu tay.

- Bàn tay thiên thần chắc chắn ý nói cô rồi, mau nhón vào nó. – Hoàng Thiên Phúc ra lệnh.

Kelly nhìn sang phía anh, anh khẽ gật đầu.

Cô vừa đặt ngón tay cái của mình vào thì nghe một tiếng ầm.. bức tranh rơi xuống nhanh chóng phía sau chính là một mặt thất bí ẩn.

- Kì lạ, khi này tôi đã xem kĩ phía sáu bức tranh không hề có mặt thất gì. – Hoàng Thiên Phúc gật mình.

- Nếu dễ dàng như vậy, kẻ ngốc như ông đã tìm ra rồi. – Hàn phu nhân bước vào mà nói. – Có hai lối đi, theo câu lẽ phải là bên bờ... có lẽ là bên phải.

Bên trong mặt thất sáng trưng, hai bên đường đi đều treo những bức ảnh của Kelly và Win... cả hình hai người họ thời hạnh phúc. Điều đó khiến Kelly hơi khó hiểu, vì sao Win lại có mặt tại nơi này nhưng không tiện nói ra.

- Hàn phu nhân, nếu bà không muốn đi tiếp có thể một mình quay lại sẽ bớt khó chịu hơn. – Hoàng Thiên Phúc châm chọc.

- Câm miệng ông lại.

Theo đường mòn cuối cùng cũng đến cái gọi là bến bờ... họ đứng bên ngoài một cánh cửa đã khóa chặt bên ngoài là một chiếc bàn đặt rất nhiều khung ảnh. Trong khung ảnh kia có hình của rất nhiều người, Kelly nhận ra có cha cô, Phạm cục trưởng, mẹ cô... có cả Hàn phu nhân và Hoàng lão gia trong bọn họ chụp ảnh cùng nhau rất thân thiết khi còn trẻ khoát trên người những bộ đồng phục.

- Trước kia mọi người rất thân thiết mà, vì sao lại trở nên tình cảnh ngày hôm nay. – Kelly khẽ nói.

- Đừng nhiều lời, mau giải ra lời đáp cuối cùng. – Hàn phu nhân hét lên.

- Hạt trần châu ư. – Thiên Ân khẽ nói. – Nơi này làm sao có hạt trần châu.

Hàn Thế Bảo khoanh tay đứng trước cánh cửa, sau đó đi về phía Kelly mà khẽ nói:” Kelly, em hãy nhắm mắt lại.”

Kelly nhìn anh sau đó nghe theo mà nhắm mắt lại.

- Hãy nghĩ đến anh, Tiểu Hân và em đang hạnh phúc cùng nhau đi trong một con đường đầy cây xanh... chúng ta cùng nhau nắm lấy tay con bé mà nhấc lên như một chút sức con nẩy. Em hãy nghĩ rằng chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc nhất, yêu thương nhau nhất không còn vướn bận chút muộn phiền nào.”

Kelly nghe những lời êm tai của anh liền nghĩ đến hạnh phúc mà cô hằng ao ước... càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng hạnh phúc đến rơi nước mắt...

Giọt nước mắt cô rơi ra khỏi bờ mi... Anh nhanh chóng hứng lấy nó mà bơi lên đầu tròn của cánh cửa. Kelly bất ngờ mở mắt nhìn anh...

- Nước mắt của em chính là hạt trần châu quý giá nhất... nước mắt của sự hạnh phúc. – Hàn Thế Bảo nói.

Cánh cửa kia được mở ra, bên trong lấp lánh một căn phòng thủy tinh vô cùng xinh đẹp. Trên bàn thủy tinh kia có một tờ giấy kẹp phía dưới một bức tượng cô gái phale nhảy múa thật xinh đẹp. Đó chính là một bức thư mà cha mẹ ruột của Kelly gửi cho cô, đứa con đáng yêu của bọn họ.

“Bảo My thân yêu của cha mẹ, nếu một khi còn nhìn thấy bức thư này thì có lẽ con cũng đã biết toàn bộ sự thật phía sau. Dù con có ghét cha mẹ, hay hận chúng ta thì chúng ta vẫn luôn yêu thương và dõi theo con.

Người đàn ông đang đứng bên cạnh con chính là người mà chúng ta tin tưởng giao con cho cậu ta chăm sóc, con hãy gìn giữ và trân trọng hạnh phúc mình đang có nhé con gái yêu quý của cha mẹ. Thứ quý giá nhất

mà một đời con người sống và tìm kiếm chính là một người yêu con thật sự không một chút toan tính... món quà mà ta muốn tặng cho con chính là điều đó. Vì nếu cậu ta không thật sự yêu con, con và cậu ấy đã không đọc được lá thư này.

Điều cuối cùng ta muốn căn dặn con, hãy cười lên dù gặp bất cứ chuyện gì, rồi con sẽ là người chiến thắng.

Cha mẹ yêu con, Bảo My”

Kelly ôm bức thư vào lòng mà khóc ngất...

- Kho báu là cái bức thư chết tiệt này ư? – Hoàng Thiên Phúc tức giận.

- Chúng ta đã bị bọn họ lừa gạt. – Hàn phu nhân khẽ nói, bàn tay bà tức giận đập mạnh vào chiếc bàn.

Căn phòng thủy tinh khi có tiếng động mạnh bỗng dưng từ từ rạn nứt từng mảnh rơi ra. Mọi người cả kinh nhanh chóng rời khỏi mặt thất kia.

- Thiên Ân, mất hết tất cả rồi. |Ta cứ nghĩ đây là một kho báu khổng lồ mà bỏ ra một thời gian dài tìm hiểu... đến hiện tại chỉ là một mẩu giấy vụn...

- Cha, cha vẫn còn còn mà... chúng ta sẽ làm lại bằng chính đôi tay của chúng ta... những thứ kia chỉ là phù du mãi mãi không thuộc về ta.

Hoàng Thiên Phúc liền tức giận nhìn về phía Kelly, cũng tại vì cô ta mà ông phải vất vả tìm hiểu bao nhiêu năm qua. Bao nhiêu hy vọng đều bị phá nát, Hoàng Thiên Phúc rút súng nhắm về hướng Kelly mà bắn.

Lúc Hoàng lão bắn Kelly thì Hàn Thế Bảo đứng gần phía cửa sổ nhìn ra ngoài không để ý ông ta lại trở mặt nhanh như vậy. Kelly kinh ngạc đón chờ cái chết từ trên nòng súng Hoàng lão gia.

- Đoàng. – Tiếng súng vang lên rung động núi rừng.

- Khônggggggggggggggggggggg. – Tiếng hét thất thanh vang lên.

Máu từ trên người Thiên Ân chảy xuống, là anh đã đỡ đạn cho Kelly- người mà anh yêu nhất. Thiên Ân ngã xuống, Kelly kinh ngạc chạy lại đỡ anh, trên tay cô hiện tại dính đầy máu của anh. Mùi máu tươi sộc lên mũi cô, Kelly nhớ đến cảnh mẹ cô cũng gục ngã như vậy trên tay cô.. cảm giác lo sợ cái chết cướp đi mạng sống của Thiên Ân ngập tràn trong suy nghĩ.

- Anh... anh... anh Thiên Ân... – Kelly hét lên. – Tại sao anh phải cứu em...

-

Bàn tay đầy máu tươi của Thiên Ân gắng gượng đưa lên bờ má của cô, lau đi giọt nước mắt trên bờ mi lăn dài xuống không ngớt.

- Đừng khóc. – Thiên Ân gắng gượng. – Anh xin lỗi... anh không có ý khiến em trở thành một cô nhi như vậy.

- Được, em tha thứ... em sẽ tha thứ cho anh... chỉ cần anh sống, anh đừng bỏ em... anh Thiên Ân.

Thiên Ân nhìn cô mỉm cười, sau đó một dòng lệ trên mi anh khẽ rơi xuống khi ánh mắt nhắm lại... hơi thở cũng ngắt đi...

- Anh Thiên Ân... anh tỉnh lại cho em... – Kelly đau đớn ôm Thiên Ân vào lòng mà khóc, cả tuổi thơ của cô gắn liền với người đàn ông này, anh chăm sóc cô từng chút một thay thế cả vị trí mẹ và cha... cô tuy hận anh đã giết chết cha mẹ cô nhưng cô vẫn luôn muốn anh sống tốt, muốn anh có một gia đình ấm êm. Giờ đây anh lại vì cô mà hy sinh mạng sống, cô có đáng để được anh bảo vệ như vậy sao?

Hoàng Thiên Phúc tự tay bắn chết con trai mình thì bắn loạn, bàn tay cầm súng rung lên mà rơi khẩu súng xuống đất... chạy ra khỏi biệt thự và chạy vừa hét như kẻ mất trí.

Khẩu súng kia lại rơi ngay chân Hàn phu nhân, bà ta nhếch môi cười nhạt khẩu súng lên mà nói:” Lão già đó thật bất tài vô dụng, lần này xem mày thoát được sao?” – Bà ta hướng súng về Kelly mà nói.

Ngay khi Hàn phu nhân bắn phát đạn trong khẩu súng kia thì Hàn Thế Bảo cầm một chiếc bình hoa trên bàn ném về phía tay bà ta khiến khẩu súng lạc đạn vào tường nhà rồi rơi ra phía xa. Hàn phu nhân đau đớn cố tay ôm lấy mà chạy ra khỏi biệt thự vì biết mình không thể đấu lại Hàn Thế Bảo khi không có súng.

- Hàn tổng, tôi vừa đến thì thấy Hàn phu nhân bà ta chạy ra nhưng vì tiếng súng vừa rồi đã quyết định chạy lên đây trước. Anh có bị sao không?

- Tôi không sao, chúng ta quay về Hàn gia thôi. – Hàn Thế Bảo nói. – Cho người tìm kiếm Hàn phu nhân đi.

- Địa hình nơi này hiểm trở, việc ấy khá khó khăn với anh em...

- Bà ta không có xe cũng không thể rời khỏi nơi này trong đêm nay... để sáng vậy.

- Hàn Thế Bảo nói. – Tuấn Anh, tìm ra được nơi này tôi đã khá nỗ lực cậu.

Hàn Thế Bảo dìu Kelly ra xe khi toàn thân cô đau đớn vì cái chết của Thiên Ân... thi thể Thiên Ân cũng đưa về để lo hậu sự.

Từ cái đêm Tú Anh qua đêm với Diệu Anh tại khách sạn thì anh không còn gặp lại Diệu Anh lần nào nữa, cô ta như bật vô âm tính. Nghĩ việc ở công ty chỉ gửi đơn khi anh chưa đến, đến nhà tìm thì hàng xóm nói đã chuyển đi.

Nếu như Diệu Anh đã quyết định tránh mặt thì anh cũng không muốn gây khó dễ với cô. Anh muốn đền bù cho những việc đã gây ra với cô, anh biết tiền bạc không thể giải quyết được tổn thương nơi Diệu Anh... nhưng ngoài nó ra anh không thể cho cô điều gì hơn được.

Tú Anh bước vào tập đoàn The Win thì nhìn thấy một người phụ nữ gương mặt lam lũ đang bị bảo vệ đứng xung quanh, còn bà ấy thì ra vẻ sợ hãi.

- Có việc gì sao? – Tú Anh nói.

Người đàn bà kia nhìn thấy Tú Anh liền mừng rỡ mà nói:” Đây là phó tổng giám đốc Hà Tú Anh đúng không, tôi là mẹ của Diệu Anh... tôi muốn gặp cậu.”

Tú Anh nghe nói đến Diệu Anh liền khẽ bất ngờ ra lệnh cho bảo vệ buông bà ta ra mà mời bà lên phòng mình nói chuyện.

Người đàn bà kia ra vẻ dè dặt ngồi xuống chiếc ghế salon mềm mại mà chưa từng được ngồi qua.

- Bác đến tìm cháu có việc gì sao?

- Là việc của Diệu Anh. – Người đàn bà kia đặt cốc trà thơm ngát xuống bàn mà nói.

- Cô ấy xảy ra việc gì sao?

- Con bé đã có thai rồi.

Tú Anh cầm cốc trà trên tay nghe xong liền làm rơi xuống đất...

- Con bé nói rằng không muốn để cho cậu biết vì sợ cậu sẽ nghĩ rằng con bé cố tình tiếp cận cậu nên chọn cách bỏ đi. Nhưng gia cảnh chúng tôi nghèo hèn, một mẹ một con nương nhau còn không đủ sống... nay lại có thêm đứa trẻ tôi thật sự không biết tính thế nào mới đến hỏi ý kiến của cậu. Dù sao cậu cũng là cha đứa bé, cũng nên biết về sự có mặt của nó.

- Bác cứ nói hết ý của mình.

- Nếu như cậu không đón nhận Diệu Anh tôi cũng không dám ép cậu, con gái ngu ngốc đâu thể trách ai. Nhưng đã như vậy cậu hãy nói để con bé đồng ý bỏ đi đứa con không cha đó... thật sự không thể sinh ra nếu như không có cha như vậy. – Người đàn bà kia nhìn Tú Anh dò xét, tuy nhiên gương mặt Tú Anh hiện tại khó có thể nhìn ra anh đang nghĩ gì.

- Cháu hiểu rồi... cháu sẽ suy nghĩ và trả lời bác. – Tú Anh khẽ nói sau đó đứng lên đi về phía bàn làm việc.

- Hoàng Oanh, cô tiễn bác gái ra cổng giúp tôi.

Mẹ Diệu Anh nhìn Tú Anh bằng con mắt ngạc nhiên rồi cũng quay đầu bỏ đi, Diệu Anh nói rằng cậu ta là người tốt, nhưng theo bà thấy thì một người sắc đá lạnh lẽo... Ngay cả khi bà ta ngỡ ý nếu như cậu không chịu cưới con gái bà thì sẽ phải bỏ đi đứa con trong bụng cũng không có chút cảm xúc nào trên gương mặt.

Tú Anh nhắm hai mắt lại, đầu anh hiện tại có biết bao nhiêu dằn vặt dày vò... Đứa trẻ kia là con của anh... anh đâu thể bỏ nó đi. Nhưng còn An Nhiên... nếu một ngày nào đó cô tỉnh lại anh biết nhìn mặt cô ra sao?

Anh lái xe trên đường nhìn thấy những đứa trẻ vui đùa nghịch ngợm bên đường... nghĩ đến Diệu Anh đang mang đứa con của mình... nghĩ đến cảnh Kelly đã đau đớn thế nào khi mất đi đứa con, nghĩ đến An Nhiên đã khóc khi nghĩ về đứa bé đã mất... Tú Anh quay xe chạy đến địa chỉ mà mẹ Diệu Anh để lại....

123. Chương 106

Một ngày cuối thu, khí hậu bắt đầu lạnh hơn để đón một mùa đông lạnh lẽo, từng cơn gió thổi những đám lá khô bay xào xạt trên con đường vắng người qua lại. Một cô gái bước đi trên con đường kia, để mặc những chiếc lá khô lùa vào chân cô, mái tóc dài mượt đã bị cắt đi ngắn cùn cốn, cô vừa đi vừa hát... phía sau đeo theo đứa trẻ đang tựa đầu vào lưng cô mà say giấc trong âm điệu du dương ấy, hai tay Hải Yến xách nào là tã, nào là sữa, và rất nhiều thứ lặt vặt khác. Ôi cái khung cảnh lãng mạn này, Hải Yến cũng chẳng còn quan tâm... điều cô quan tâm chỉ là đứa trẻ phía sau lưng cô hằng ngày lớn lên và đó chính là niềm an ủi lớn nhất trong cuộc đời.

Phía sau lưng cô, bóng dáng một người đàn ông cao ráo hai tay cho vào bên trong túi quần rảo bước phía sau, ánh mắt chứa đầy thương nhớ.

- Đôi bàn tay này, không nên xách nặng như thế. - Tuấn Anh bước tới, cầm lấy những túi nilong trên tay Hải Yến.

- Cảm ơn cậu, Tú Anh. - Hải Yến quay sang hơi bất ngờ nhìn, tìm cô thoáng đập mạnh nhưng chỉ nghĩ rằng người trước mặt là cậu anh em song sinh với cha Tuấn Hải... cô phải chấp nhận sự thật đắng cay là Tuấn Anh đã chết.

Tuấn Anh không nói gì, tiếp tục bước đi về phía trước.

Hải Yến nhìn người đàn ông bước đi phía trước... vì sao cô lại có cảm giác mãnh liệt như vậy. Đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy Tú Anh mà cô cứ ngỡ như Tuấn Anh quay về, chỉ là lần này thật sự là cô đã không làm chủ được chính bản thân mình. Bàn tay cô đưa ra phía trước như muốn chạm vào người anh... nhưng tiếng khóc giật mình của Tuấn Hải làm cô quay trở về hiện tại. Hải Yến khẽ rút tay mình về vổ vổ về Tuấn Hải, Tuấn Anh cũng quay mặt lại.

- Vì sao không đi xe. - Tuấn Anh nói, vừa xách nặng vừa công theo con như vậy thật cực thân.

- À, cậu không thấy con đường này rất đẹp sao. - Hải Yến mỉm cười nhìn lên từng tán cây mà nói. - Tôi muốn cùng Tuấn Hải hít thở không khí trong lành một chút...

Tuấn Anh khẽ gạt đầu sau đó lại quay mặt bước đi trên tay xách hai bọc nilong lớn. Hải Yến bước theo sau công theo đứa trẻ đáng yêu đang ngủ say. Nhìn từ xa, trong họ như một gia đình hạnh phúc ngọt ngào.

Cánh cửa của căn hộ quen thuộc được mở ra, Tuấn Anh bước vào nhìn mọi thứ vẫn y như cũ không có một chút gì thay đổi. Chỉ là tấm rèm cửa màu xám tro đã đổ thành màu xanh nước biển, ngoài ra Hải Yến vẫn giữ lại y nguyên mọi thứ.

- Làm phiền cậu, Tú Anh. - Hải Yến đặt Tuấn Hải vào nôi, bước ra sắp xếp lại những thứ vừa mua về.

- Mái tóc, cắt từ khi nào? - Tuấn Anh hỏi.

Hải Yến xoa vào mái tóc trên đầu mình bật cười, sau đó vừa cho sữa vào tủ lạnh vừa nói:” Tuấn Hải rất thích được tôi công trên lưng, tóc dài sẽ rất khó chịu cho thằng bé. Nhưng tôi cảm thấy nó cũng khá hợp với mình.”

- Uống nước! - Hải Yến đặt ly nước về phía anh. - Tôi vào trong dọn dẹp một chút.

Tuấn Anh ngồi trong phòng khách, Hải Yến không để ý đến anh mà lo làm việc nhà rồi lại dọn dẹp bếp vì vậy anh hoàn toàn rảnh rỗi mà quan sát lại căn nhà của mình... một thời gian khá dài quay về. Quần áo của anh vẫn được xếp gọn gàng ngăn nắp, không dính chút hạt bụi nào... có lẽ Hải Yến hằng ngày vẫn lau dọn phòng thay đồ này. Tuấn Anh bước ra ban công, nhìn thấy chiếc áo đôi mà ngày xưa cô năng nặc đòi mua cùng anh đang treo ngoài sân trên dây phơi quần áo, bên cạnh là một chiếc áo bé xíu y hệt.

Anh bước vào căn phòng của Tuấn Hải, mọi thứ được trang trí một màu xanh biển hài hòa. Trên thành nhà dán những đám mây và những cánh chim bay lượn. Tuấn Hải mở mắt nhìn Tuấn Anh, đôi môi bé xíu mỉm cười lộ cặp đồng tiền đáng yêu, đôi mắt long lanh nhìn Tuấn Anh bàn tay bé xíu đưa lên cười khúc khích.

- Con trai của ta, vất vả ẹ con con rồi. - Tuấn Anh bế con trai mình lên hôn vào bờ má.

Khi quay ra ngoài thì Hải Yến đang đứng trên một chiếc ghế mà điều chỉnh lại bóng đèn trên cao, từ lâu ngôi nhà này không có bóng dáng người đàn ông nào mọi việc đều một mình cô tự làm. Từ một tiểu thư đài các không động vào bất cứ công việc nhỏ nào, Hải Yến vừa là cha vừa là mẹ mà quản tất cả mọi việc.

- Triệu Hải Yến, em đang làm gì vậy hả? - Tuấn Anh bước tới, nhìn Hải Yến với ánh mắt chứa chan xót xa.

- Tú Anh... cậu làm sao vậy? - Hải Yến đưa mắt nhìn anh. - Tôi đang chỉnh lại bóng đèn, bóng đèn này đêm qua cứ nhấp chồn mãi.

Tuấn Anh bước đến, bế Hải Yến xuống khỏi chiếc thang đứng cao trước sự ngỡ ngàng của cô, sau đó tự mình bước lên mà sửa lại bóng đèn. Hải Yến cứ thế mà đưa mắt nhìn người đàn ông kia... trước giờ chưa từng lạ như vậy.

Bóng đèn sáng lên, Tuấn Anh bước xuống thì Hải Yến quay mặt vào bên trong như không muốn nhìn thấy anh. Cô đi thẳng bước vào trong khe nói bằng chất giọng rung rung nhòa đi:” Ở lại ăn cơm, xem như cảm ơn cậu vì sửa giúp tôi bóng đèn.”

Bữa cơm đơn giản, hai con người ngồi đối diện nhau. Hải Yến cứ thế mà cuối đầu cặm cuội ăn cơm trắng không dám nhìn người đàn ông đối diện, sợ rằng nước mắt tràn bờ mi... vì sao cô cứ ngỡ người đối diện mình là Tuấn Anh... vì sao cô lại nhớ anh đến anh như thế.

Hà Tuấn Anh rời khỏi căn hộ mà mẹ con Hải Yến đang sống với bao nhiêu cảm giác, sau bao năm quay lại Hải Yến của anh đã thay đổi hoàn toàn và anh cảm thấy mình chưa bao giờ yêu cô hơn lúc này... chỉ là anh không muốn cô càng đau buồn hơn... nếu cô nghĩ anh đã chết, thì cứ xem như anh đã chết đi vậy.

Trong căn phòng rộng lớn, Hải Yến đứng đưa chiếc nôi... nhìn Tuấn Hải mà nước mắt lã tràn... “ Tiểu bảo bối, ta rất nhớ cha con.”

Tuấn Anh lái xe quay về biệt thự Hàn gia, Hàn Thế Bảo ngồi trong phòng đưa mắt nhìn Tuấn Anh bước vào, dò xét tâm trạng của Tuấn Anh.

- Đã nhìn thấy tận mặt Hà Tuấn Hải. - Hàn Thế Bảo hỏi.

Tuấn Anh gật đầu.

- Cậu vẫn giữ quyết định đó.

- Cô ấy là một cô gái thật mạnh mẽ... tôi cảm thấy thời gian không có tôi bên cạnh Hải Yến vẫn sống tốt, tôi không muốn làm xáo trộn cuộc sống bình yên của hai mẹ con họ.

- Sau đám cưới của Tú Anh, cậu sẽ quay về Mỹ. - Hàn Thế Bảo hỏi.

Tuấn Anh gật đầu, sau đó lại nói:” Mọi việc không ngờ lại thành như vậy... Tú Anh cũng đã sắp làm cha.”

Hàn Thế Bảo nhìn về phía cửa sổ xa xôi... sau đó đôi môi hơi mỉm cười mà nói:” Hạnh phúc không dễ tìm kiếm, chỉ hy vọng cậu quyết định đúng và sẽ không hối hận. Tình yêu là một thứ rất vĩ đại, hướng hồ Triệu tiểu thư yêu cậu nhiều như vậy...”

Tuấn Anh cười trừ... tất nhiên tình yêu đối với anh là thiêng liêng. Anh có thể chịu cả đời sống trong cô độc còn hơn phải khiến người anh vô cùng yêu thương phải vì anh mà đau khổ.

Trong một tiệm cafe vắng người, Hạ Tuyết ngồi đối diện Diệu Anh... Chưa bao giờ Lâm Hạ Tuyết lại cảm thấy căm ghét một người đến như vậy, ngay cả Trúc Chi bày trò hãm hại cô cũng chưa hề ghét cô ta. Vậy mà người phụ nữ với gương mặt ngây thơ hiền dịu trước mặt cô đây, cô lại cảm thấy vô cùng ghê tởm...

- Cô cần bao nhiêu? - Hạ Tuyết nói.

- Cô nói gì tôi không hiểu? - Diệu Anh nhìn Hạ Tuyết mà hỏi.

- Cô tiếp cận Tú Anh cũng chỉ vì chú ấy giàu có... nếu cô cần tiền tôi sẽ đưa cho cô, miễn là cô hãy rời xa chú ấy. - Hạ Tuyết nói.

- Tôi đã mang trong người đứa con của anh ấy, là anh ấy muốn lấy tôi. - Diệu Anh nói.

- Đứa trẻ đó có thật là của chú ấy hay không còn phải đợi thời gian trả lời. - Hạ Tuyết tức giận mà quên mất lý trí, cô thật ra không phải là con người nghĩ rằng tiền có thể mua được mọi thứ... nhưng nhìn chị An Nhiên mở to đôi mắt không một chút cử động cô lại vô cùng đau đớn.

- Tú Anh đủ thông minh để biết đứa trẻ này có phải con anh ấy hay không, tôi không bao giờ từ bỏ cuộc hôn nhân này... vì tôi yêu anh ấy. - Diệu Anh khẽ nói. - Cô là ai mà dám lên tiếng về việc của chúng tôi, cô trước sau cũng chỉ là người ngoài mà thôi... Tú Anh sẽ không bao giờ vì một người sống không ra sống... chết không ra chết mà từ bỏ đứa con đang lớn dần trong bụng tôi.- Diệu Anh nhìn thấy xe của Tú Anh vừa dừng phía trước công liên nói những lời khiêu khích.

Hạ Tuyết lần này là mất hết kiên nhẫn, mang ly nước lọc trên bàn mà tạt thẳng vào mặt Diệu Anh.

- Đê tiện. - Hạ Tuyết mắng. - Cô nói ai là sống không ra sống... chết không ra chết hả. - Hạ Tuyết như bị kích thích mà tát thẳng vào mặt Diệu Anh.

Diệu Anh nhìn thấy Tú Anh đang bước vào thì vờ như ngã xuống sàn, ôm bụng gào thét...

Tú Anh và Win đang ngồi trong phòng làm việc thì nhận được tin nhắn của Diệu Anh nói rằng đang đi gặp Hạ Tuyết. Cả hai đều biết rõ tình cảm giữa chị em Tuyết- Nhiên này nên có chút lo lắng cho Diệu Anh... vì vậy cùng nhau chạy đến nơi này tránh trường hợp xấu nhất. Không ngờ vừa bước vào, đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Hạ Tuyết bước thêm tới một bước, ánh mắt cô chưa bao giờ hằn lên sự căm thù như vậy...

Tú Anh lao tới, lỡ tay đẩy mạnh Hạ Tuyết không cho cô tấn công Diệu Anh... không may Hạ Tuyết té ngã... đầu va mạnh vào cạnh bàn túa máu. Lần này thì người giết mình chính là Win... mọi chuyện vì sao lại trở nên khó xử như vậy.

- Hạ Tuyết. - Win chạy đến đỡ Hạ Tuyết ngồi dậy. - Em bị chảy máu rồi, anh mang em đến bệnh viện.

Hạ Tuyết dùng tay lau đi vệt máu trên đầu, đẩy Win ra khỏi mình mà đứng lên... nhìn về phía Tú Anh đang ôm Diệu Anh hỏi han cô ta mà nhếch môi nói:” Hà Tú Anh, xem như tôi nhìn nhầm chú... chú không xứng đáng với chị An Nhiên. Nếu chú nhất quyết lấy cô ta... cả đời tôi không nhìn mặt chú.”

- Hạ Tuyết... đừng xen vào việc của tôi nữa. - Tú Anh khẽ đáp.

- Tú Anh... con chúng ta... em đau quá. - Diệu Anh tựa đầu vào lòng Tú Anh... sau đó đưa tay xoa vào bụng mà nói.

- Còn cô, đừng hòng thực hiện được kế hoạch xảo trá kia... Tôi, Lâm Hạ Tuyết này xin thề... sẽ khiến cô thân bại danh liệt.

Hạ Tuyết nói xong tức giận bước đi trong khi vệt máu trên trán còn chưa kịp khô.

Win đưa Hạ Tuyết đến bệnh viện nơi An Nhiên đang nằm theo như yêu cầu của cô. Vết thương trên trán của Hạ Tuyết cũng phải xem qua nên anh nhanh chóng đưa cô đi. Hạ Tuyết trên xe không nói một lời nào, Win cũng không thể nói cô đúng hay sai trong việc này... nhưng rõ ràng Hạ Tuyết không nên nóng giận như vậy.

- Win... anh biết gì về cô ta? - Hạ Tuyết hỏi.

- Hả, à... cô ta được chú Tú Anh đề bạt nên anh cũng không quan tâm lắm. - Win đáp.

- Cô ta từng làm tại The Win, chắc chắn có hồ sơ của cô ta ở đó phải không? - Hạ Tuyết nhìn sang Win mà nói. - Em muốn nó.

- Tuyết... em định làm gì với nó. - Win lắc đầu nói, các cô gái đúng là khi tức giận không ai là không nham hiểm... mà Hạ Tuyết của anh cũng không thể loại trừ.

- Khi nào tìm ra em sẽ nói với anh. - Hạ Tuyết đáp.

Cô đi vào bên trong bệnh viện, bị Win bắt ép mới đồng ý sơ cứu vết thương trên trán. Sau đó lại vội vã đi tới phòng bệnh của An Nhiên... nhìn sang dì Hương khẽ nói.

- Dì Hương, từ ngày mai cháu sẽ mang chị ấy về nhà cùng cháu...đây là tiền lương của dì, cảm ơn dì thời gian qua. - Là Hạ Tuyết muốn tách người của Diệu Anh tránh xa An Nhiên và cảm thấy Tú Anh không còn tư cách chăm sóc An Nhiên nữa.

Dì Hương nhận tiền rồi xách túi quần áo ra về. Hạ Tuyết một phần nào an tâm, sau đó đi về phía An Nhiên... đôi mắt An Nhiên nhìn Hạ Tuyết.

- Chị, chị luôn là người bên em mỗi khi em bị kẻ khác ức hiếp... hôm nay, em nhất định bảo vệ chị khỏi bọn họ.

- Anh sẽ gọi một người trong Hàn gia đến chăm sóc chị ấy. - Win luôn chiều theo ý Hạ Tuyết.

- Win, anh sẽ đứng về phía em phải không? - Hạ Tuyết nhìn anh mà nói.

Win đặt tay lên vai cô mà khẽ mỉm cười gật đầu:” Miễn em nghĩ mình làm điều đó không thổ thẹn với lương tâm, anh sẽ luôn bên cạnh em.”

Hạ Tuyết nắm bàn tay Win... đây chính là người luôn luôn ủng hộ cô.

Người của Hàn Thế Bảo tìm thấy xác của Hoàng Thiên Phúc trong rừng sâu nhưng tung tích của Hàn phu nhân thì không có.

Kelly đặt trên mộ phần Thiên Ân một bó hoa cẩm chướng đỏ, cái chết của Thiên Ân khiến cô cảm thấy như mất đi một người anh trai trong gia đình. Đôi mắt đỏ lên, hàng lệ tuôn rơi khi nhìn thấy người đàn ông trong bức ảnh đang mỉm cười với cô...

- Mẹ, đây là ai? - Tiểu Hân nhìn bức ảnh nhưng không nhớ ra.

- Là một người thân của chúng ta. - Kelly ôm con gái mà nói.

- Mẹ đừng khóc, chú ấy sẽ không vui đâu... chú ấy đang mỉm cười mà. - Tiểu Hân lau đi giọt lệ trên mắt mẹ cô bé.

Hàn Thế Bảo bước đến, nắm lấy tay Kelly mà nói:” Đã trễ rồi, chúng ta về thôi...”

Một gia đình ba người nắm tay nhau bước đi... trên bức ảnh đặt trong mộ phần kia người đàn ông vẫn mỉm cười...

Sau khi dỗ Tiểu Hân ngủ, Kelly đi ngang qua phòng làm việc của Hàn tổng lại nhìn thấy trên mặt anh chứa nhiều nét ưu phiền suy nghĩ. Tiếng gõ cửa phá tan chuỗi suy tư của anh, Hàn Thế Bảo mỉm cười nhìn Kelly nói:” Đến đây.”

- Anh đang nghĩ điều gì. - Kelly nắm lấy tay Hàn Thế Bảo mà nói.

- Không. Chỉ vài việc vặt. - Anh lắc đầu nói.

- Là nghĩ đến Hàn phu nhân, anh lo lắng cho bà ấy. - Cô khẽ nói.

Anh không đáp... kéo Kelly lại gần tựa gương mặt thanh tú vào bụng cô mà ôm chặt.

- Người của chúng ta đang tìm kiếm... anh đừng quá lo lắng. - Kelly nói. - Ngày mai chúng ta đến đó tìm kiếm bà ấy.

- Em không trách anh vì sao lại lo lắng cho bà ta trong khi bà ta luôn tìm cách hãm hại em ư?

- Anh luôn có lí do của mình, còn em thì tin anh. - Cô mỉm cười

- Cảm ơn em, Kelly. - Hàn thế Bảo buông Kelly ra, đặt cô ngồi lên đùi mình mà nói. - Thật ra thì... anh cũng muốn đưa em về nơi đó một lần nữa.

Kelly hơi bất ngờ... nơi đó còn điều gì lưu luyến ư. Vì nó bận bẻ trở mặt, tình thân cũng bị đe dọa...

- Thật ra... chúng ta còn chưa đi hết căn hầm đó. Câu thơ cuối cùng anh chưa đọc ra.

- Thật sao?

Anh gật đầu khẽ nói nhỏ:” Mọi thứ vỡ tan tành... bí ẩn sẽ hiện ra bằng màu của hạnh phúc.”

Kelly có đôi chút hứng thú... cha mẹ ruột của cô cũng thật là thích những trò mạo hiểm như vậy.

Đêm đó, Hàn phu nhân nhìn thấy bọn người của Hàn Thế Bảo truy tìm mình thì chạy ngược lại vào bên trong căn biệt thự khi mà anh đưa Kelly đi. Bà ta nhanh chóng chạy xuống căn hầm bí ẩn kia để lẩn trốn. Hằng ngày đều lên lên để lấy thức ăn mà Hoàng Thiên Phúc vẫn còn để lại trong tủ lạnh mà ăn qua ngày... đợi bọn chúng tìm không thấy sẽ rút về hết.

Vài ngày trôi qua nhưng người của Hàn Thế Bảo vẫn ra sức tìm kiếm không từ bỏ ý định. Bà ta cứ mãi ngồi một chỗ lại đâm ra chán chường.

Đêm đó, bà ta sau khi ăn tạm một miếng bánh mì trong tủ lạnh... cũng là thực phẩm cuối cùng còn sót lại. Bà ta quyết định đi vào bên trong sâu kia... với một hy vọng có đường thông ra bên ngoài. Trên đường đi... những bức ảnh treo trên lối đi đều bị bà ta mang ra xé nát... với bao nhiêu tức giận.

Đến cuối con đường chính là ngôi nhà thủy tinh vỡ nát kia... bà ta đẩy cánh cửa to ra nhìn vào... những mảnh kính vỡ nát kia đã để lộ ra một chiếc bàn từ phía sau... một chiếc bàn với rất nhiều khung ảnh.

Đó là những bức ảnh thời niên thiếu của bọn họ, là của cha mẹ ruột Kelly, Hoàng Thiên Phúc và có cả hình ảnh của bà chụp cùng Tử Yên khi bọn họ là bạn bè thân thiết. Những kỉ niệm ngày xưa ùa về...

“ Phía sau tình yêu... là một tình bạn bền vững”

Hàn phu nhân nhìn những bức hình mà cười lớn... sau đó dùng tay hất hết mọi thứ xuống đất. Đôi mắt bà ta hằn lên sự cô độc, nhẫn tâm:” Cái gì mà tình bạn bền vững... giả dối... chỉ toàn là giả dối...”

Bà ta xé nát mọi thứ trên bàn, sau đó hất chiếc bàn kia ra chính là cánh cửa... cánh cửa chỉ bị chiếc bàn chặn lại mở ra đây chính là sân thượng của tòa biệt thự không có cầu thang lên sân thượng... thì ra đây chính là lối đi lên.

Sân thượng được ánh trăng cuối tuần trắng mờ ảo soi sáng... Hàn phu nhân nhìn thấy một bóng trắng đang đứng nhìn bà ta.

- Tú Yên. - Hàn phu nhân nhận ra mẹ Kelly... bàn chân hơi lùi về phía sau.

- Tôi đã dự định đi nhưng xem ra cô mãi mãi không bao giờ quay đầu lại. - Tú Yên nói... âm vọng vang cả núi rừng... trên người cô phát sáng ánh hơn cả ánh trăng.

- Cô là người đã chết, không thể làm gì tôi. - Hàn phu nhân hoảng sợ, bàn chân thoái lui khi Tử Yên càng ngày càng đến gần.

Tú Yên cười lớn, nụ cười ghê gợn đến lạnh người... trong âm khí có một oán than.

Tú Yên đưa bàn tay lạnh ngắt của mình lên gương mặt Hàn phu nhân, một luồng khí lạnh như xẹt qua người bà ta... toàn thân bà ta cứng đờ người... cho đến khi đôi bàn tay kia vườn lấy chiếc cổ.

- Tú Yên... không phải tôi... không phải tôi... xin tha cho tôi. - Hàn phu nhân hoảng loạn, đôi bàn chân không đứng vững mà thoái lui liên tục.

Cứ thế... bà ta cũng đi đến hành lang... bên dưới là cây cối um tùm. Tuy nhiên ánh mắt hoảng hốt kia không hề nhìn thấy... chỉ nhìn thấy gương mặt đầy máu trước mắt mình... Bị ép vào đường cùng, Hàn phu nhân ngã xuống dưới.

Khoảng không gian đó, bà ta vẫn nhìn thấy ánh mắt đầy oán trách mà Tú Yên dành ỉn...

124. Chương 107: Anh Nợ Em Một Lời Yêu

Anh và cô cùng nhau bước vào mật thất tại căn biệt thự nằm sâu trong rừng, nhìn những bức ảnh bị xé tan tành cả cô và anh đều có đôi chút kinh ngạc. Anh càng nắm chặt tay cô hơn, anh có cảm giác Hàn phu nhân đã lẫn trốn bên trong. Chỉ có bà ta mới canh ghét mà hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

- Tấm hình này vẫn còn nguyên vẹn. - Kelly cuối xuống nhặt bức hình lên. - Đây là bức hình em và mẹ chụp chung.

Cô cẩn thận đặt tấm hình kia vào trong túi xách, sau đó tiếp tục đi theo phía sau anh...

Trước mặt họ là rất nhiều khung ảnh nằm dưới sàn không theo một trật tự nào, những mảnh kính vỡ nát khiến bức hình trở xước không nguyên vẹn. Chiếc bàn cũng đã bị đẩy ngã nằm sang một góc.

- “ Phía sau tình yêu... là một tình bạn bền vững”.

Kelly khẽ đọc dòng chữ mà cô nhặt được...

- Là nét bút của cha nuôi anh. - Hàn Thế Bảo khẽ nói.

- Đây là thứ họ muốn để lại cho chúng ta? - Kelly không hiểu.

Hàn Thế Bảo không đáp, bàn tay anh đẩy cánh cửa ngay trước mặt mình, cả hai cùng nhau bước ra ngoài kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn phu nhân đang nằm bất tỉnh trên ban công.

- Hàn phu nhân, mau tỉnh lại... - Hàn Thế Bảo đưa bàn tay lay người bà ta mà gọi.

Đôi mắt Hàn phu nhân khẽ mở ra.. nhìn Hàn Thế Bảo liền mỉm cười... sau đó nhìn về phía sau anh là Kelly cũng đang đưa mắt nhìn bà. Đôi mắt bà ta ra vẻ sợ hãi, nụ cười tắt bật dậy mà hét:” Đừng tới đây... Tú Yên... không phải tôi đâu... làm ơn đừng giết tôi.”

Bà ta vừa hét vừa xông tới đẩy mạnh vào người Kelly rồi vụt bỏ chạy mất. Anh nhìn thấy liền đỡ cô nên để vụt mất bà ta... nhưng bên ngoài Tuấn Anh đang đợi, bà ta chạy ra sẽ dễ dàng bị bắt lại mà thôi.

- Hàn phu nhân, ánh mắt bà ta rất lạ. - Kelly khẽ nói.

- Có lẽ... đã đến lúc ông trời trừng phạt những gì bà ấy đã gây ra. - Hàn Thế Bảo phiến não nói.

- Chúng ta về thôi, Thế Bảo? - Kelly không muốn ở lại nơi này một chút nào, cô cảm thấy nó thật sự chỉ mang lại những điều không tốt... Thiên Ân tử nạn, cha của anh cũng chết trong rừng... đến Hàn phu nhân cũng đã trở thành người ngây dại.

- Chúng ta con chưa tìm ra thứ cần tìm mà?

- Thứ cần tìm sao? - Kelly nhìn anh. - Không ai đã tìm ra rồi sao, có lẽ nó chỉ là một trò đùa vui của cha mẹ... nhưng bọn họ lại nghĩ là thật.

- Phía sau tình yêu, là tình bạn bền vững. - Hàn Thế Bảo nói. - Trên đường đi lấy chúng ta để mở cửa... nhưng đến cuối cùng thì phải nhờ đến “ những người bạn” mà cha mẹ em cho là “bền vững” kia để mở ra.

Hàn Thế Bảo nhìn lại vị trí mà Hàn phu nhân nằm lúc nãy... anh đưa tay gõ vào lan can làm bằng những viên đá màu đen. Tiếng “ cộc cộc” vang lên, Kelly khá bất ngờ.

- Tiếng động này, bên trong rỗng ư... đáng lý ra phải đặc chứ?

Hàn Thế Bảo nhìn cô hơi mỉm cười... anh mò mẫn từ phía dưới và xung quanh cuối cùng cũng tìm được nút công tắc mà mở ra... bên trong phát sáng một cách kì lạ. Khi anh mang chiếc hộp bên trong ra ngoài.

- Là một chiếc nhẫn mặt đá Grandidierite. - Hàn Thế Bảo khẽ nói.

- Đây mới thật sự là thứ cha mẹ em để lại ư? Bên trong còn một mảnh giấy. - Kelly nhìn vào chiếc hộp mà nói.

Anh kéo mảnh giấy nhỏ kia ra, dòng chữ thon thon có vẻ hơi nhòe đi:” Dành cho tình yêu bất diệt.”

Tình yêu bất diệt ư. Kelly nhìn chiếc nhẫn mà anh đặt vào tay cô mà suy nghĩ, thật sự ra thì sự tồn tại của cô trên thế gian này có thật sự là điều đúng đắn hay không, liệu Hàn phu nhân có thật sự đáng trách cứ hay không. Cô lặng người đôi chút, nắm chặt chiếc nhẫn đá quý kia trong tay, đưa mắt nhìn về phía xa xôi trùng trùng điệp điệp màu xanh thẳm trước mắt. Hoàng lão gia chỉ vì chiếc nhẫn này mà phản bội lại tình cảm bạn bè cao đẹp, cuối cùng làm hại cả đứa con trai duy nhất, Hàn phu nhân thì hận mà trở nên tàn ác... đến cuối cùng thì trở nên ngây dại. Con cô, đứa con của một mối tình vụn trộm kia... có xứng đáng để tận hưởng mọi thứ hay sao. Cô yêu mẹ mình, nhưng... rõ ràng cha mẹ cô không hoàn toàn là đúng.

- Em đang nghĩ điều gì. - Anh đưa hai tay từ phía sau ôm lấy vòng eo Kelly, giọng nói ấm áp truyền vào tai cô.

- Mọi thứ hiện tại khiến em cảm thấy không tin tưởng vào thứ gọi là tình yêu bất diệt mà cha mẹ em nhắc tới. - Kelly vẫn đưa ánh mắt buồn nhìn về phía xa. - Tình yêu của họ, mang lại đau khổ cho người khác... em đã hiểu vì sao anh không thể ra tay với Hàn phu nhân có phải vì suy nghĩ hiện tại của em giống anh.

Anh hơi khẽ đôi môi mỉm cười, sau đó hôn vào làn tóc dài mượt của cô hít mùi hương nhẹ nhàng phản phát. Anh vui vì cô đã hiểu tâm tư của anh, mối thù hận của cô dành cho Hàn phu nhân quá lớn, anh đã lo nghĩ cô vì điều đó mà không thể suy nghĩ... nhưng chính cô đã không khiến cho anh thất vọng, ngược lại càng có lí do để anh không bao giờ muốn vứt mất người phụ nữ này.

- Kelly... quên hết thù hận đi, chúng ta sẽ sống thật vui vẻ và hạnh phúc.

Cô đưa chiếc nhẫn đá quý sáng lấp lánh kia lên cao qua đầu mình, sau đó khẽ nói:” Còn nó.”

- Nó là của em, tùy em quyết định.

- Tình yêu của họ dù có đẹp đến đâu cũng không khỏi khiến người khác chê cười... em không muốn giống như họ. - Kelly quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh.- Hàn tổng à, anh sẽ lấy em khi em là một kẻ trắng tay không hề có của hồi môn chứ.

- Ý em là?

- Em vẫn sẽ là Phạm Bảo My, là một đứa trẻ mồ côi cha mẹ... là một cô gái ngoài tình yêu trọn vẹn dành cho anh đều không có gì cả?

Anh đưa bàn tay ôm lấy cô, đôi môi khẽ nói:” Với anh, chỉ cần em yêu anh như thế đã là quá đủ.”

Cô tựa đầu vào vai mình, đôi mắt nhắm lại... chiếc nhẫn đá quý kia vẫn nắm chặt trong tay với rất nhiều dự tính thú vị trong đầu.

Khi họ cùng bước ra khỏi căn biệt thự thì Tuấn Anh vẫn còn đang đứng đợi bên ngoài, cô có nghe Thế Bảo nói về sự việc của Tuấn Anh... tuy rằng cô rất muốn Tuấn Anh quay về cùng vợ con nhưng quyết định vẫn là ở anh ấy, cô chỉ xót xa cho Hải Yến... có lẽ rất đau lòng.

- Hàn tổng, khi này Hàn phu nhân hoảng loạn chạy ra khỏi nhà... tôi đã bắt bà ấy lại và cho người mang đến bệnh viện. Tình trạng của bà ấy rất không bình thường.

- Chúng ta quay về Hàn gia thôi. - Hàn Thế Bảo gật đầu bước đi trước. Kelly từ phía sau nhìn Tuấn Anh sau đó cũng lặng lẽ bước đi.

Trên xe về lại biệt thự Hàn gia, Kelly nhìn lên chiếc gương chiếu hậu nhìn về phía Tuấn Anh đang ngồi phía dưới.. Hàn Thế Bảo nhìn thấy liền đưa một tay đang lái xe nắm lấy tay Kelly nhìn cô mà lắc đầu.

- Không sao đâu, Kelly cô muốn hỏi điều gì sao? - Tuấn Anh nói.
- Không... không có gì. - Kelly vội đáp.
- Cô thắc mắc vì sao lúc nào tôi cũng mang găng tay, mặc áo khoác da mặc dù trời rất nóng... phải không?
- Tuấn Anh nói.

- Tuấn Anh... xin lỗi, cô ấy không có ý gì đâu? - Hàn Thế Bảo nói.
- Hàn tổng, tôi cũng không muốn giấu Kelly... cô từng hỏi vì sao tôi lại không muốn quay về cùng Hải Yến ư... tôi đã im lặng bỏ đi mà không đáp. - Tuấn Anh tựa lưng vào chiếc ghế mà nói.

Kelly thật sự là muốn biết lí do gì khiến Tuấn Anh có thể quyết định từ bỏ vợ con anh trong khi cô tin chắc anh yêu Hải Yến rất nhiều.

- Tôi rất muốn quay về cùng cô ấy, cùng đứa con mà tôi đã để cô ấy vất vả sinh ra và nuôi dưỡng khi không có tôi bên cạnh. Nhưng quay về làm gì, khi chỉ mang lại cho cô ấy đau khổ hơn... khi tôi đã trở thành một kẻ tàn phế. - Tuấn Anh từ từ cởi bỏ chiếc áo khoác trên người, cùng chiếc găng tay ra...

Kelly bịt miệng lại để không phát ra tiếng hét... đôi mắt cô rưng rưng lệ đầy hoảng hốt.

Hàn Thế Bảo cho xe dừng lại bên góc đường... bàn tay anh rung lên không thể tiếp tục cầm lái... mặc dù đã biết sự thật phía sau nhưng anh vẫn không thoát khỏi sự bàng hoàng.

Đám cưới của Tú Anh và Diệu Anh sẽ diễn ra vào ngày mai... mọi người trong Hàn gia đang chuẩn bị mọi thứ vì khuôn trang nơi này khá rộng rãi có thể chứa được lượng khách rất đông đúc. Mọi người ai nấy đều vui vẻ ra mặt, cuối cùng Tú Anh sau bao nhiêu ngày tháng buồn bã cũng đã chịu mở lòng với cô gái khác, quên đi cô ca sĩ lảm tai tiếng kia...

- Nghe nói lần này là Song hy lâm môn, cậu Tú Anh vừa đón mẹ vừa đón con về nhà. - Một người làm ra vẻ vui mừng nói.

- Rất may là cuối cùng cũng có người cướp được trái tim của cậu ấy, thời gian đầu cô ca sĩ kia bị tai nạn, tâm trạng cậu ấy thật suy sụp.

- Suyt, đừng nhắc đến cô ca sĩ đó nữa. - Cô gái kia lắc đầu. - Phải để hôn lễ lần này trọn niềm vui chứ.

- Tôi chỉ cảm thấy ảm ức thôi... cậu Tú Anh vừa đẹp trai lại tài giỏi như thế mà lại yêu một cô ca sĩ lảm tai tiếng nhiều trò, còn nhớ năm đó mang cái thai không biết của ai đến phá đám cưới của Hàn tổng... sau đó không biết mặt dày thế nào lại câu dẫn cậu Tú Anh.

- Đừng có nói nhiều, coi chừng cái mồm hại cái thân... cô Hạ Tuyết bạn gái cậu Win rất thân thiết với cô ta đó.

Hạ Tuyết từ bên ngoài đi vào nghe được câu chuyện trên thì lấy làm tức giận, bọn người này xem ra không hiểu đầu đuôi câu chuyện lại dám đặt điều nói xấu chị An Nhiên đáng thương. Lại nhìn thấy mọi thứ được trang hoàng cho lễ cưới thì tâm trạng càng tồi tệ hơn. Hạ Tuyết bước tới cô người làm kia với gương mặt trắng bệch thì tức giận.

- Cô vừa nói ai mặt dày nhỉ? - Hạ Tuyết đứng phía sau bọn họ mà nói.

Tưởng có thêm một kẻ nhiều chuyện đến tám, cô ta liền bật cười lên mà đáp " Là cái cô ca sĩ An Nhiên, bạn gái cũ của cậu Tú Anh"...nhưng khi quay lại nhìn thấy Hạ Tuyết liền xanh mặt.

- Hạ Tuyết, em đến rồi. - Win từ bên trong bước ra, nhìn thấy cô liền bước tới nhưng nhìn thấy trên gương mặt cô đầy nét tức giận. - Có chuyện gì sao?

- Win, đuổi cô ta đi. - Hạ Tuyết chỉ cô gái trước mặt mình mà nói.

Win nhìn cô gái người làm đang cúi thấp đầu, gương mặt tái đi trong sợ hãi.

- Nói anh nghe, việc gì làm cho cô gái xinh đẹp của anh tức giận.

- Win thiếu gia... tôi biết lỗi rồi, xin đừng đuổi tôi. - Cô gái kia biết Win vài năm gần đây luôn thân thiện với mọi người, dù ai mắc lỗi nào cũng chỉ nhắc nhở chứ chưa đuổi ai ra khỏi nhà.

- Cô ta phạm một lỗi không thể bỏ qua, chính là nói xấu gia chủ.

- Cô đã nói những gì? - Win hỏi.

- Tôi đảm bảo không hề nói xấu Hàn gia... chưa bao giờ. - Cô gái kia vội lên tiếng.

- Tôi và Win đã định ngày kết hôn... tôi cũng có thể xem là gia chủ của cô, phải không?

Cô gái gật đầu...

- Cô nói chị An Nhiên mặt dày, chị ấy là là chị em thân thiết của cô... nhìn thấy chị ấy chính là nhìn thấy tôi, không phải là cô đang ám chỉ tôi mặt dày... đi câu dẫn thiếu gia các người ư? - Hạ Tuyết đáp. - Tôi chỉ muốn nói với cô một điều... đừng bao giờ nói ra điều gì khi mình thật sự không biết rõ ngọn ngành... cô sẽ phải nhận lấy hậu quả.

Cuối cùng thì Win cũng hiểu rõ nguyên nhân khiến cô gái hiền lành kia tức giận, quả nhiên chỉ có việc của chị An Nhiên mới có thể khiến Hạ Tuyết không thể kìm nén bình tĩnh được. Win nắm lấy tay Hạ tuyết mà xoa:” Được rồi, em bớt giận một chút... anh sẽ xử lý việc này sau.”

Hạ Tuyết nhớ việc mình cần tìm Win mà đến đây, nhìn qua cô gái người làm này cảm thấy cũng đáng thương... có lẽ cô cũng đã quá đáng khi hất bỏ miếng cơm của người khác, Hạ Tuyết bước đi theo phía sau Win... miệng khẽ nói “ Khi này em chỉ hù cô ta thôi, anh đừng đuổi người ta.”

Win khẽ bật cười, đúng là người con gái anh yêu...

- Win, em cần anh giúp. - Hạ Tuyết đóng cánh cửa phòng lại mà nói.

- Em nói đi.

Hạ Tuyết đưa cho Win một chiếc đĩa CD, sau đó nói:” Ngày mai anh giúp em phát những bài hát này trong bữa tiệc”

Win nhìn chiếc đĩa kia có chút nghi ngờ.

- Anh yên tâm đi... đây là những bài hát em tuyển chọn hay nhất để tặng cho chú ấy trong buổi lễ.

- Được, chuyện này cũng không quá khó khăn.

- Cảm ơn anh. - Hạ Tuyết mi vào má Win một cái.

- Trả công như vậy thật không xứng. - Win nắm tay Hạ Tuyết mà nói, ánh mắt đầy tà ý.

- Em phải quay về nhà chăm sóc chị An Nhiên đây... để mẹ chị ấy một mình em không yên tâm lắm. - Hạ Tuyết đáp.

- Anh biết em thương chị ấy... nhưng đừng làm gì quá sức mình.

- Anh tin tưởng em chứ, Win.

Win khẽ cười gật đầu.... “ Ừ, anh tin em.”

Hải Yến mặc một chiếc đầm thật đẹp, đã từ rất lâu cô không động vào những chiếc đầm như vậy. Tuấn Hải đã bị cha cô mang về Triệu gia từ đêm qua vì ông ấy nói nhớ cháu ngoại không thể nào chịu được nữa... lại nghĩ đến đám cưới của Tú Anh nên cô đồng ý đưa Tuấn Hải về ngoại. Cô bước vào trong lễ đường, nhìn thấy bức ảnh cưới phía ngoài cổng, người đàn ông trong hình phong độ cùng cô dâu xinh đẹp mà khẽ cười... cô và Tuấn Anh hình như còn chưa có một lần cùng nhau khoát lên mình bộ áo cưới này.

- Chúc mừng chú. - Hải Yến mỉm cười trao lời chúc mừng cho Tú Anh.

- Chị không mang Tuấn Hải đến sao? - Tú Anh khẽ hỏi. trên người mặc một bộ vest màu trắng hệt như bạch mã hoàng tử.

- Không, thằng bé đang ở bên cạnh ông ngoại. - Hải Yến cười, sau đó nói tiếp. - Cô dâu rất đẹp, quả nhiên là mắt của đào hoa công tử chọn.

Cô đến khá sớm, chỉ định ghé qua chúc mừng rồi ra về. Từ lâu cô đã không muốn lui tới những nơi đông người, không thích sự náo nhiệt... cô sợ cái cảm giác cô đơn khi xung quanh có rất nhiều người nhưng lại tìm mãi không thấy người cô cần tìm... Thà cứ một mình trên con đường vắng người, cô sẽ bớt đi hy vọng.

Hạ Tuyết đến chiếc bàn đang đặt một quyển sổ để mọi người cùng nhau ghi lời chúc cho cặp đôi hạnh phúc kia... cô mở ra nhìn thấy một chữ kí khá quen thuộc nhưng rồi lại phớt lờ đi... cô nghĩ là mình bị ám ảnh vì bức ảnh cưới khi nãy mà thôi.

Hải Yến chào hỏi qua vài người thì dự định rời đi, cô nhìn thấy Tú Anh với một bộ vest đen từ phía xa... trong đầu không suy nghĩ điều gì nhiều, có lẽ là chú ấy thay đổi trang phục.

Diệu Anh ngồi trong phòng thay trang phục, cô ngồi trước tấm gương lớn nhìn mọi người đang trang hoàng cho cô. Cô cảm thấy như hạnh phúc may mắn đang mỉm cười với cô, có một người chồng mơ ước, tương lai sáng lạng lại vô cùng giàu có. Diệu Anh luôn mỉm cười nghĩ về tương lai không xa của mình.

- Cô đang rất hạnh phúc vì cướp được bạn trai của người khác nhỉ. - Hạ Tuyết mặc trên người một bộ váy màu đen u ám mà nói.

Diệu Anh nhìn những người xung quanh đang cuối đầu chào Hạ Tuyết liền nói:” Các chị ra ngoài đi, tôi có việc riêng cần nói.”

Mọi người nhanh chóng bước ra ngoài, chỉ còn lại hai cô gái bên trong.

- Cô lại muốn đánh tôi ư, cô sẽ không còn cơ hội bảo vệ chị cô nữa... Tú Anh dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ cưới tôi.

- Cô đã chắc chắn rồi ư? - Hạ Tuyết khẽ cười.

Sau nụ cười của cô, một điệu nhạc vang lên khắp bữa tiệc khiến không khí lắng đi. Trong giới không ai không biết mối quan hệ giữa An Nhiên và Tú Anh, hôm nay anh kết hôn cùng cô gái khác lại đi phát nhạc của An Nhiên, điều này không phải là đang chọc tức cô dâu ư?

- Cô nghĩ tôi sẽ tức giận với trò trẻ con này của cô ư? - Diệu Anh hơi cười nói.

- Tất nhiên là tôi đâu thể xem thường cô như vậy. - Hạ Tuyết nhúng vai quay đầu bỏ đi. - Chỉ là muốn chồng sắp cưới của cô, tưởng nhớ một chút đến chị An Nhiên... bước lên lễ đường cùng một người nhưng ý nghĩ đang hướng về người khác... chắc cô hạnh phúc lắm.

Hạ Tuyết nhếch cười bỏ đi... để lại sự tức giận trên gương mặt Diệu Anh...

Giọng hát đầy oán trách trong bài hát của An Nhiên khiến mọi người nhìn nhau ái ngại, Tú Anh nghe giọng hát của An Nhiên thì tâm tư có chút đau buồn... nhưng dù sao anh đã quyết định, Tú Anh ra lệnh tắt nhạc đi.

- Không thể tắt được, hệ thống loa đã bị truyền vào một máy khác. - Người ở bộ phận âm thanh thông báo.

Tú Anh nhìn Hạ Tuyết đang khoanh hai tay từ phía xa nhìn anh... anh hiểu chính là do cô gái này bày trò.

- Được rồi, vậy để nhạc này cũng được. - Tú Anh xua tay.

Từng bài, từng bài trong album “ Anh nợ em một lời yêu” của An Nhiên khiến Tú Anh càng cảm thấy day dứt.

“Nụ cười của anh sưởi ấm trái tim em

Tiếp thêm sức mạnh cho em

Khôi phục lòng tin trong em

Để em yêu anh cuồng nhiệt.

Là anh nợ một em một lời yêu

Có nhớ không anh những ngày hè ấy
Có nhớ không anh mùa đông đầy tuyết
Từng mông kí ức lùa về trong tim em, cứ từ từ hiện ra...
Anh chính là kí ức duy nhất cuối cùng còn sót lại trong tim em.
Là anh nợ em một lời yêu
Em đã chờ đợi câu nói từ bờ môi anh
Em đã mong đợi anh nói ra điều đó
Em sẽ gật đầu và nắm lấy tay anh
Và ôm chặt lấy anh.
Khẽ nói: "Em yêu anh"

Từng câu hát du dương của An Nhiên khiến trái tim Tú Anh đập mạnh, chiếc ly thủy tinh đựng đầy rượu đỏ... anh uống cạn.

Hàn Thế Bảo đứng trên bục cao làm người chủ hôn cho họ, Kelly ngồi phía dưới mà lắng nghe tiếng nhạc du dương kia quả thật không hợp với bữa tiệc hôm nay tí nào.

Tú Anh dìu Diệu Anh từ từ bước vào con đường đầy hoa hồng, tiến đến khán đài dưới ánh mắt chờ đợi của nhiều người.

Từ bên ngoài, mọi người ai nấy đều không nhìn cặp cô dâu chú rể nữa mà đưa mắt nhìn vào cô gái mặc một chiếc đầm màu trắng, mái tóc dài xõa ra hơi rối một chút. Trên gương mặt tuy không trang điểm nhưng có thể toát lên một nét đẹp... tuy nhiên da cô hơi xanh, gương mặt ồm ồm nhưng vẫn có thể nhận ra cô là ai.

- Hà Tú Anh, kết hôn lại không mời em ư? - Giọng nói kia vang lên, Tú Anh sững sờ quay lại... Diệu Anh cũng quay lại nhận ra chính là An Nhiên đã thật sự tỉnh lại.

125. Chương 108

Cô dâu mặc một chiếc váy trắng, trên người rạng ngời tự tin bước về phía trước. Tay trong tay cùng Tú Anh bước đến lễ đài chuẩn bị thay đổi cuộc sống. Nói thật tâm là cô yêu anh, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên và vì tình yêu đó mà cô đã đi nhầm hướng. Tuy vậy đến thời điểm hiện tại thì mọi thứ đều tốt, Tú Anh sẽ thuộc về cô và cô sẽ đường đường chính chính trở thành phu nhân của một phó tổng của tập đoàn lớn, điều mà các cô gái đều mơ ước.

Chỉ còn một chút nữa thôi, cô đã nhanh chóng thực hiện được ước mơ đó của mình. Nhưng cuối cùng thì ông trời vẫn không công bằng với cô, vì sao người phụ nữ kia đã có tất cả... sự giàu sang sung sướng hàng vạn người yêu thích... lại muốn tranh giành với cô một người đàn ông. Diệu Anh trong lòng rối loạn khi nhìn thấy An Nhiên bằng xương bằng thịt đứng trước mặt mình... cô đưa đôi mắt lo lắng nhìn lên ánh mắt tràn đầy cảm xúc mà Tú Anh đang nhìn An Nhiên. Một người thích che giấu cảm xúc như anh, lại không thể kiềm chế cảm xúc đó đi... có lẽ là anh đang rất kích động trước tình cảnh trước mắt.

- Tú Anh... hôm nay là lễ cưới của chúng ta. - Diệu Anh đưa đôi mắt lo lắng nhìn anh, bàn tay cô ta xiết chặt tay anh.

Từ khi An Nhiên xuất hiện, tâm trạng Tú Anh là đang lạc đến một phương hướng nào đó xa xôi... cho đến khi Diệu Anh lên tiếng mới kéo anh về hiện tại. Hiện tại này, thật là khó khăn với anh. Anh buông bàn tay của Diệu Anh ra... vì ánh mắt An Nhiên đang nhìn anh một cách đầy trách móc.

- Yên tâm, chỉ là tôi đến chúc mừng anh ấy... không có ý phá lễ cưới hai người. - An Nhiên bước tới... đặt bàn tay Diệu Anh vào trong bàn tay Tú Anh khẽ nói. - Tú Anh, chúc anh hạnh phúc.

An Nhiên nói xong quay đầu lại, tìm một vị trí ghế trống mà ngồi vào... tự mình chính là khách mời.

Diệu Anh không hiểu An Nhiên vì sao lại như vậy, rõ ràng trong tình cảnh này thường thì cô ta phải trách mắng hoặc phá tan lễ cưới... ngược lại cô ta còn tỏ ra như không có vấn đề gì xảy ra. Tú Anh khi cô ta bất tỉnh lo lắng cho cô ta như vậy, chẳng lẽ một người tốt như anh mà cô ta lại không để mắt ư?

- Tú Anh, đi thôi. - Diệu Anh kéo tay Tú Anh.

Tú Anh nhìn Diệu Anh mà gật đầu.

Hôn lễ diễn ra suông sẽ không một chút náo loạn nào, chỉ là có một bóng dáng mảnh mai biến mất khỏi buổi lễ không một ai hay biết. Mặc dù nhận lời chúc mừng của mọi người nhưng Tú Anh luôn đưa mắt tìm kiếm An Nhiên, tuy nhiên không còn nhìn thấy cô nữa.

- Chúc mừng chú, cuối cùng thì chú cũng kết hôn. - Hạ Tuyết nâng ly rượu cùng vào ly rượu trên tay Tú Anh mà nói.

- An Nhiên, cô ấy tỉnh lại khi nào? - Tú Anh khẽ hỏi, từ khi anh quyết định kết hôn cùng Diệu Anh, Hạ Tuyết đã mang An Nhiên đi mà không hề nói với anh... cô luôn nói anh không còn xứng đáng gặp An nhiên và ngay cả bản thân Tú Anh cũng cảm thấy điều đó.

- Thật ra, chị ấy đã tiến triển rất tốt khi điều trị chỉ là người chăm sóc chị ấy không hề nói lại với chú mà thôi. - Hạ Tuyết đặt ly rượu xuống bàn. - Nếu tôi nói, cô ta và dì của cô ta cố tình che giấu việc đó chú chắc sẽ không tin đâu nhỉ.

Tú Anh thật rối loạn không biết phải nghĩ thế nào, Diệu Anh từ khi quen biết đến hiện tại chưa từng nói dối anh điều gì, ở bên cạnh lại cảm thấy cô ấy là một cô gái đơn thuần.

- Thật ra tôi đã muốn phá đám cưới của chú, nhưng chị ấy lại ngăn cản tôi. - Hạ Tuyết đưa đôi mắt đượm buồn mà nói. - Yêu chính là đừng khiến người mình yêu phải khó xử, hãy chúc anh ấy hạnh phúc với người anh ấy chọn. Chị ấy đã nói như vậy, ôi chị gái ruột của tôi.

Hạ Tuyết nói xong, cũng chẳng có chút hứng thú gì ở lại nơi náo nhiệt này. Đưa mắt nhìn cô dâu đang vui vẻ chụp ảnh cùng những người bạn kia là cảm thấy trong lòng khó chịu... chỉ là vì chị An Nhiên không cho phép, nếu không cô đã khiến lễ cưới này phải hủy bỏ.

Hạ Tuyết quay về căn nhà mà cô bí mật thuê để chăm sóc An Nhiên, có lẽ tâm trạng của chị ấy hiện tại rất buồn nên muốn tìm An nhiên để an ủi. Nhưng khi về đến nhà chỉ nhìn thấy mẹ An Nhiên đang một mình ở bên trong, An Nhiên không quay về nhà... cô lo lắng gọi mãi thì tín hiệu từ điện thoại An Nhiên đã tắt đi, trong lòng Hạ tuyết như lửa đốt.

Bữa tiệc gần như hoàn thành, khách mời đã ra về gần hết. Trong đại sảnh Hàn gia, Hạ Tuyết chạy đến trước mặt Tú Anh với vẻ hốt hãi lo lắng, đôi mắt đầm lệ rơi nhỏ cả vệt phấn.

- Chị An Nhiên đã biến mất rồi, tất cả là do chú, là do cô ta đã khiến chị ấy đau buồn đến mức bỏ đi... chị ấy còn rất yếu, một mình ra ngoài rất nguy hiểm.

Tú Anh nghe xong rất lo lắng, chiếc áo vest nóng bức cởi ra muốn bỏ đi tìm An Nhiên thì Diệu Anh kéo bàn tay anh lại.

- Đừng đi, anh không thể bỏ rơi mẹ con em trong lễ cưới của chúng ta. - Diệu Anh ôm Tú Anh từ phía sau cầu xin anh đừng đi.

- An Nhiên có lẽ đang gặp nguy hiểm, anh đi rồi sẽ quay về... chúng ta đã kết hôn, em đừng lo. - Tú Anh quay lại trấn an Diệu Anh.

- Không, em có cảm giác nếu như anh đi em sẽ mất anh mãi mãi... anh đừng bỏ mẹ con em. - Diệu Anh khóc lên, nhìn ánh mắt quyết tâm từ Tú Anh cô chạy trên phía cầu thang mà chặn lại. - Nếu anh dám bước đi, em sẽ nhảy xuống.

- Diệu Anh, rất nguy hiểm... - Tú Anh hoảng hốt nói.

Hạ Tuyết nhìn Diệu Anh, cô ta thật là quá nham hiểm dám dùng cả đứa bé kia mà gây áp lực với Tú Anh. Hạ Tuyết bước đến gần cô ta mà nói:” Nhảy đi, tôi thách cô nhảy xuống đó... đứa trẻ trong bụng cô mà mất đi xem còn có thể ở bên cạnh chú ấy hay không... nào nhảy xuống đi...”

Diệu Anh khẽ nhếch môi cười... tự mình buông lỏng cơ thể để ngã xuống cầu thang...

Kelly nhanh chóng chạy đến bế lấy Diệu Anh không cho cô ta ngã xuống đất, đôi mắt nhìn Diệu Anh có chút không hài lòng khẽ nói:” Đứa bé trong bụng không có tội.”

Tú Anh một phen kinh hoàng, không ngờ là Diệu Anh lại dám làm điều thiếu suy nghĩ kia... cô ta một chút nữa là tự giết đi đứa trẻ trong bụng mình và làm hại chính bản thân cô ấy.

- Hạ Tuyết, em thật quá đáng. - Win kinh ngạc khi nghe Hạ Tuyết lại nói ra những lời cay độc kia... sự việc trôi qua quá bất ngờ khiến anh không còn tự chủ được.

- Đàn ông các người, bị cô ta làm mờ mắt... rồi các người sẽ phải hối hận. - Hạ Tuyết bước đi, khi đi ngang qua phía Diệu Anh đang đứng liền nhận lấy được một nụ cười đầy mỉa mai đắc ý từ Diệu Anh.

Cô ta không biết, nụ cười kia đã đi vào mắt Kelly... người luôn nghi ngờ về Diệu Anh từ khi cô xuất hiện hiển máu cho Thế Bảo.

- Tôi đã cho người tìm cô ấy, không phải lo lắng. - Hàn Thế Bảo vỗ vai Tú Anh mà nói. - Đưa vợ cậu vào phòng nghỉ ngơi đi.. hôm nay mệt rồi.

Tú Anh gật đầu đi về phía Diệu Anh...

- Tôi sẽ không đi, lần sau đừng làm điều dại dột nữa.

- Nếu không có anh... mẹ con em cũng không muốn sống trên cõi đời này nữa. - Diệu Anh cuối mặt khóc, bàn tay nắm chặt tay Tú Anh mà bước đi.

Hàn Thế Bảo nhìn về phía Win, sau đó khẽ nói:” Con không đuổi theo con bé ư?”

- Hãy để cô ấy thời gian suy nghĩ về những gì vừa xảy ra. - Win chán chường nói, sau đó cũng quay về phòng.

Căn phòng rất nhiều người chỉ còn lại Hàn Thế Bảo và Kelly. Ánh mắt Kelly vẫn nhìn về hướng bước chân của Diệu Anh, cô thật sự không tin cô gái này đơn thuần như những gì cô ta thể hiện.

- Em nghi ngờ cô ta. - Hàn Thế Bảo đi về phía cô, nhìn về hướng Kelly đang nhìn.

Cô gật đầu khẽ nói:” Em không tin cô gái đó.”

- Bên ngoài nhìn có vẻ trong sáng không dính chút bụi trần, nhưng bên trong thì có thể nói là đầy mưu mô. - Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi cười.

- Vì đâu mà anh nói ra điều đó.

- Mang thai đứa trẻ của Tú Anh, cô ta không phải rất mưu mô ư. - Hàn Thế Bảo hơi nhếch môi mà nói. - Cô ta thừa hiểu Tú Anh không muốn mở lòng với ai, chỉ có cách đó có thể chen vào.

- Thế Bảo, không phải như vậy cô ta đã thực hiện được âm mưu sao? - Kelly có chút long lắng.

Anh nhúng vai khẽ nói:” An Nhiên, không phải dạng vừa đâu?”

- Ý anh là, An Nhiên mất tích là một sự sắp xếp? - Kelly khó hiểu.

- Là cô ấy, muốn thử thách Tú Anh. - Anh đáp...

12h đêm, cơn mưa ngoài trời như trút nước, trong phòng ăn tại Hàn gia một người đàn ông đang nâng một ly rượu màu đỏ nhấp nhấp... trong lòng với bọn bề suy nghĩ và lo lắng.

- Đêm tân hôn, tân lang lại ngồi một mình. - Tuấn Anh cướp ly rượu trong tay Tú Anh đưa lên môi uống cạn.

Tú Anh bật cười trong chua xót, mang chai rượu trên tay đưa lên miệng thì bị một bàn tay cản lại.. ánh mắt tỏ ra không hài lòng:” Loại này khá đắt, không phải để cậu tùy tiện uống không biết thưởng thức.” - Hàn Thế Bảo ngăn lại.

- Đã bao lâu rồi, ba chúng ta không cùng nhau uống rượu nhỉ. - Tuấn Anh nhìn dòng rượu đổ lắt lắt trong ly.

- Từ lúc chúng ta còn là những kẻ độc thân. - Hàn Thế Bảo nâng ly lên mà nói. - Chúc mừng Tú Anh nào, cuối cùng cậu cũng đã từ bỏ cuộc sống một mình kia.

- Hàn tổng, có tin tức gì của An Nhiên không? - Tú Anh không màn tới, nhìn trời mưa mà lo lắng.

- Đừng lo, cô ấy từ cái chết quay về... chắc sẽ không quay lại nơi đó nhanh vậy đâu. - Hàn Thế Bảo khiêu khích.

- Trời mưa thật lớn, giờ này mà ở bên ngoài chỉ có nước chết vì lạnh cóng. - Tuấn Anh lại nói.

Tú Anh buông ly rượu xuống bàn, nhanh chóng chạy đi mà nói: "Không được rồi, tôi phải đi ra ngoài."

Hai người đàn ông còn lại ngồi trên bàn nhìn nhau khẽ cười, nâng ly lên cùng vào nhau.

Tú Anh chạy ra khỏi căn biệt thự thì trời mưa vẫn không ngớt, nhìn mọi thứ xung quanh đầy sương mù bao phủ... trên chiếc xe chạy thẳng ra ngoài tìm kiếm An Nhiên... mặc dù bản thân không hề biết cô đã đi đến nơi nào.

Anh lái xe đi trên tất cả đoạn đường nhưng vẫn không tìm thấy cô... Tú Anh đi đến những nơi trước kia An Nhiên vẫn thường lui tới nhưng hầu như mọi nơi đều đóng cửa cả rồi. Trời mưa rả rích, toàn thân anh ướt sũng chạy khắp mọi nơi mà tìm kiếm và gọi tên cô trong vô vọng.

Một bóng dáng cao cao gầy yếu đang đi trong mưa tiến về phía anh, trên người vẫn mặc bộ đầm trắng buổi sáng, vẫn mái tóc xõa ra thấm nước mưa đang từng bước hướng về cái dáng người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế gục đầu trong tuyệt vọng. Cô từ phía sau đưa bàn tay mình ôm lấy anh, Tú Anh giật mình khi có người động vào người anh.

- Đừng quay đầu lại, hãy để em ôm anh một chút. - An Nhiên khẽ nói.

Tú Anh im lặng... trên bờ mi anh... không thể nhận ra là nước mắt hay nước mưa. Hơi ẩm từ cô đang truyền sang anh, anh nhận ra rõ nhịp đập trái tim cô từng hồi thổn thức phía sau lưng anh... chỉ là anh đã có lỗi với cô quá nhiều.

- Đêm tân hôn, anh lại chạy đi đâu vậy. - An Nhiên ngồi bên cạnh Tú Anh mà nói.

- Em bỏ đi đâu vậy, Hạ Tuyết nói em mất tích khiến anh rất lo lắng. - Tú Anh nắm lấy tay An Nhiên mà nói.

- Em lớn rồi, tự lo cho bản thân được... anh quay về với cô ấy đi. - An Nhiên khẽ cười nói.

Tú Anh đưa bàn tay mình lên má An Nhiên, sau đó nhìn vào mắt cô. An Nhiên đáp lại ánh mắt kia bằng một đôi mắt đầy tình ý... miệng thì bảo anh về nhưng bàn tay vẫn không buông.

- Anh đưa em về nhà. - Tú Anh nắm tay An Nhiên mà nói.

- Trễ rồi, mai Hạ Tuyết có lịch quay nên đừng đánh thức em ấy... em sẽ vào khách sạn ngủ. - An Nhiên nói.

- Chỉ là em không mang theo tiền... anh có thể lấy phòng giúp em không?

Tú Anh đưa An Nhiên đến Ciz khi cả hai đều ướt sũng. Lấy phòng, anh và cô cùng nhau bước vào với ánh mắt ngượng ngịu nhìn nhau... là họ chưa từng cùng nhau đến nơi như thế này.

- Anh nên thay đồ, quần áo ướt khê khiến anh nhiễm bệnh. - An Nhiên lại nói. - Nếu như anh không gấp về với vợ anh.

Tú Anh không muốn từ chối An Nhiên, cũng không nên tỏ ra thái độ gấp gáp càng khiến An Nhiên không vui. Anh bước vào bên trong cối trang phục trên người để mang xuống dịch vụ khách sạn giặt khô nhanh chóng. Trên người anh hiện tại chỉ khoát chiếc áo choàng tắm.

An Nhiên bước từ bên trong phòng tắm với chiếc áo choàng còn lại, mùi hương trên cơ thể cô lan tỏa cùng dáng vẻ hấp dẫn khiến Tú Anh nhìn cô không rời mắt.

- Anh là đàn ông đã có vợ, không nên nhìn em như thế. - An Nhiên hơi cười, nằm xuống bên cạnh Tú Anh... vô tình làm rơi chiếc khăn tắm để lộ bờ mai trắng nõn trên người cô.

- Ngủ đi, em còn yếu lắm. - Tú Anh ôm cô vào lòng mà nói.

- Tú Anh, anh hạnh phúc chứ. - An Nhiên khẽ nói.

- Ừ! - Tú Anh đáp trống không, là không muốn cô lo lắng.

- Em có thể hỏi anh một câu?

- Em nói đi.

- Anh đã từng yêu em chứ? - An Nhiên đưa đôi mắt nhìn sâu vào mắt anh, bàn tay đặt lên bờ má anh.

Tú Anh nhìn đáp trả vào ánh mắt của cô, là anh bị cô cuốn hút... ánh mắt của cô khiến tâm trí anh hiện tại chỉ là một con số 0.

- Hiện tại, anh rất yêu em.

Đôi môi anh từ từ chạm vào môi cô... nụ hôn của họ không dứt cứ thế dành cho nhau để quên đi mọi thứ phía sau.

An Nhiên kéo chiếc khăn choàng trên người Tú Anh ra, bàn tay cô mơn trớn lên vết sẹo đã lành của anh... sau đó cô khẽ hôn lên nó một cách nhẹ nhàng cẩn thận. Bằng cách chủ động, An Nhiên từ từ cởi bỏ chiếc khăn kia ra khỏi người cô và anh.. đôi môi tiếp tục chạm vào môi anh... đặt bàn tay anh lên nơi kiêu hãnh nhất của cô.

Tú Anh là không thể nào kiềm chế tới sự kích thích từ An Nhiên, anh nhanh chóng đặt cô nằm dưới thân mình... từ từ hôn khắp cơ thể An Nhiên...

Tiếng kêu phát ra từ bờ môi An Nhiên khiến tâm trí anh kích thích hơn nữa... nhưng đột nhiên Tú Anh dừng lại.

- Không được... anh không thể làm tổn thương em. - Tú Anh khẽ nói.

An Nhiên đưa hai tay ôm cổ anh kéo xuống mà hôn lên môi anh:” Anh dừng lại, chính là làm tổn thương em... nghĩa là anh chê bai em.”

- Anh... anh... không có.

An Nhiên đưa tay lên bờ môi anh, ánh mắt kích tình nhìn anh đầy dục vọng...

- Tú Anh, em muốn anh... - Giọng nói đầy kích thích... bàn tay động chạm vào thân thể... An Nhiên đã đưa Tú Anh vào bẫy tình của cô.

Buổi sáng hôm sau, Diệu Anh tỉnh lại đã không thấy Tú Anh ngủ bên cạnh mình thì hết hoảng chạy ra ngoài. Chỉ nhìn thấy Kelly đang ngồi đọc báo bên cạnh Hàn Thế Bảo đang trầm ngâm uống trà.

- Hàn tổng, chị Kelly... Tú Anh đâu rồi. - Diệu Anh khẽ hỏi.

- Cậu ta có việc đến công ty sớm rồi. - Kelly đáp.

Diệu anh cúi đầu đi vào bên trong, quần áo đêm qua cô chuẩn bị sẵn cho anh vào hôm nay vẫn còn trong tủ... hiện tại chẳng phải còn rất sớm để đến công ty ư.

Cô gọi điện thoại mãi cũng không thấy Tú Anh nghe máy... ngồi trong phòng có chút lo lắng. Nhưng suy cho cùng, cô hiện tại đã là vợ chính thức của anh thì lo lắng điều gì.

Bên ngoài phòng khách, Kelly tựa đầu vào vai Hàn Thế Bảo. Nhìn cái cách anh uống trà giống như kiểu những ông già nhâm nhi từng ngụm khiến cô khẽ cười nghĩ đến lúc già hai người cũng ngồi tại nơi này và anh sẽ đưa bàn tay rung rung của mình nâng cốc trà mà thưởng thức.

- Anh sẽ tính phí đấy. - Hàn Thế Bảo nói.

- Phí gì cơ? - Kelly không hiểu ý anh.

- Phí ngấm nhìn anh.

- Bao nhiêu? - Kelly cười lớn. - Để xem Hàn tổng đáng giá bao nhiêu?

- Mang cả đời em phải ở bên cạnh anh ra trả.

- Có thể mặc cả. - Kelly nghiêm mặt nói.

- Em không muốn. - Hàn Thế Bảo đặt cốc trà xuống bàn nói.

- Vì ngoài việc ở bên cạnh anh, em còn phải chăm sóc cho Tiểu Hân và tiểu bảo bối của chúng ta. - Kelly lấy tờ báo che mặt lại mà nói, khẽ mỉm cười.

- Tiểu bảo bối. - Hàn Thế Bảo nhìn xuống gương mặt đã bị tờ báo che đi, sau đó mới nhận ra ý của cô mà cười lớn. - Em mang thai ư, thật sự đã mang thai ư. - Hàn Thế Bảo vui mừng nói.

Kelly nhìn thấy Hàn Thế Bảo vui mừng chào đón đứa trẻ vừa hình thành trong bụng mình liền mỉm cười hạnh phúc.

Người làm bước vào bên trong khẽ nói:” Hàn tổng, có người đến tìm cô Diệu Anh nhưng có lẽ cô ấy đang tắm nên tôi gọi cửa mãi cô ấy không đáp... có thể mở họ vào không ạ.”

- Nếu là khách của cô ấy thì cứ mời vào. - Hàn Thế Bảo nói.

- Bọn họ không giống khách... nhìn họ rất hung hãn. - Cô người làm nói.

Hàn Thế Bảo và Kelly nhìn nhau... Diệu Anh lại giao du với bọn người giang hồ ư...

Trên lầu Diệu Anh nghe vậy liền chạy xuống mà nói:” Là những người bạn cũ thôi, nhìn họ vậy chứ họ hiền lắm.”

Diệu Anh nhanh chóng chạy ra ngoài, Hàn Thế Bảo và Kelly đi về phòng mình... nơi có thể quan sát mọi việc ở ngoài cổng.

- Mày nghĩ vào nhà này có thể trốn được tụi tao hả, mẹ mày đã bỏ trốn rồi... món nợ mày phải trả. - Một tên đầu gấu uy hiếp.

- Tôi sẽ trả mà, tôi hiện tại đã kết hôn cùng phó tổng giám đốc The Win... các người còn sợ tôi không có tiền sao. - Diệu Anh khẽ nói. - Chỉ là chồng tôi đã đi làm, ngày mai tôi sẽ trả nợ cho các người.

- Tao cảnh cáo mày, còn dám khuaht nợ thì tao sẽ nói cho chồng mày... - Tên đầu gấu kia thách thức.

Diệu Anh bịt miệng tên đó lại mà nói:” Tôi chắc chắn sẽ trả trong ngày mai, các người đừng đến đây tìm tôi nữa.”

Sau khi bọn chúng đi, Diệu Anh liền quay vào nhà tỏ vẻ như không có gì xảy ra... cô đâu biết người của Hàn Thế Bảo đã đi theo bọn người kia...

126. Chương 109

An Nhiên tươi tỉnh hơn mọi ngày, trên gương mặt được trang điểm xinh đẹp.. cô ca sĩ An Nhiên đã trở về đầy sức sống. Trên tay khoá đều ly cafe trước mắt, đối diện là một cô gái với nét mặt ngây ngô như bao người nhìn thấy. An Nhiên thì khác lạ, cô vẫn thể hiện cái phong cách sang chảnh đầy kiêu kì của một ca sĩ có tiếng... hiện tại cô có phần trắng thể về cả nhan sắc lẫn sự tự tin vốn có của bản thân khi vượt qua bao nhiêu chong gai để đi đến sự thành công như hiện tại.

- Tôi biết trước kia anh ấy có mối quan hệ với cô, nhưng hiện tại Tú Anh là chồng tôi, là cha của đứa trẻ trong bụng tôi... - Diệu Anh đưa đôi mắt không mấy vui vẻ nhìn An Nhiên mà nói.

- Như vậy thì sao? - An Nhiên đưa ly cafe đen nóng lên miệng khẽ uống một chút, sau đó gương mặt hơi chau lại. - Loại cafe này không cho đường nên khá đắng... nhưng nào đắng bằng việc đem tâm hôn chồng bỏ ra ngoài tìm người phụ nữ khác. - Mối An Nhiên khẽ cười.

- Cô không biết liêm sĩ sao? - Diệu Anh tức giận...

- Em gái... nói về liêm sĩ thì cô và tôi đâu ai hơn ai. Cô em lôi bạn trai tôi lên giường... tôi cũng có khả năng lôi chồng cô lên giường, chúng ta còn chưa phân thắng bại. - An Nhiên hơi nhếch môi cười.

Diệu Anh tức giận, sự tức giận thể hiện rõ nhất trên gương mặt của cô ta, nó không còn cái nét ngây ngô bình thường nữa mà chính là ánh mắt như muốn xé nát An Nhiên. Nhưng theo lời Hàn tổng to lớn đã nói, An Nhiên không phải dạng vừa... cô cũng nhìn cô gái đối diện giống như kẻ thù.

- Tú Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi đứa bé trong bụng tôi. - Diệu Anh tự an ủi mình. - Dù anh ấy không yêu tôi nhưng chỉ cần ở bên cạnh mẹ con tôi là đủ.

An Nhiên khẽ cười, sau đó liền đứng lên mà nói:” Không điều gì có thể nói trước được cả. Tôi không có nhiều thời gian, đi trước.”

- An Nhiên... tôi nhất định không để cô cướp mất người đàn ông của tôi. - Diệu Anh khẽ nói khi bóng dáng của An Nhiên đã khuất dần...

Diệu Anh bước vào ngân hàng mà rút hết số tiền mà Tú Anh đưa thế để cô tiêu xài và bán hết tất cả vàng cưới mà Tú Anh tặng cô. Cô nhìn cọc tiền trên tay mà toan lo lắng, như vậy vẫn chưa đủ số tiền mà mẹ cô đã cờ bạc thua bọn chúng... nếu như cô không trả cho chúng thì xem như cô sẽ mất tất cả... nếu bọn chúng tìm gặp Tú Anh.

Tú Anh nhìn thông báo trong tài khoản trong thẻ mà mình đưa cho Diệu Anh đều được rút ra hết. Trong lòng suy nghĩ đôi chút, cô ấy cần nhiều tiền như vậy để mua sắm thứ gì sao... tuy nhiên anh cũng không quan tâm nhiều về việc đó, chỉ nghĩ cô muốn mua gì đó ẹ mình.

Trong biệt thự Hàn gia, Kelly đi ngang qua phòng khách nhìn thấy Tuấn Anh đang ngồi bên trong, trên bàn chai rượu đang uống dở.

- Khi nào anh đi. - Kelly bước vào, ngồi đối diện.

- Sáng mai. - Tuấn Anh đáp.

- Có thể không đi được không? - Kelly nói tiếp.

Tuấn Anh khẽ cười, đưa ly rượu đầy lên môi uống cạn sau đó lắc đầu.

- Uống rượu không thể giải quyết được việc gì cả, chỉ làm con người ta u mê hơn mà thôi. Tôi nghĩ anh cần phải tỉnh táo để suy nghĩ mọi việc kĩ càng hơn. - Kelly kéo chai rượu về phía mình. - Hãy nghĩ đến Hải Yến,, nghĩ đến Tuấn Hải... không có đứa trẻ nào không cần cha mình bên cạnh.

- Tôi chính là đang không muốn tỉnh táo... - Tuấn Anh bóp chặt chiếc ly trong tay. - Kelly, cô đừng nói nữa... tôi không muốn nghe, tôi muốn ở một mình.

- Tôi chỉ mong... quyết định anh đưa ra sẽ không khiến anh hối hận cả đời. - Kelly nói xong rồi đi, không quên mang theo chai rượu trên bàn.. Cô không muốn Tuấn Anh từ bỏ mọi thứ, nơi đất khách quê người kia... thật sự rất cô độc.

Đứa trẻ trong bụng khiến Kelly thường xuyên mệt mỏi và buồn ngủ, cô dường như chỉ thức dậy khi mà Hàn Thế Bảo đã rời khỏi Hàn gia tự khi nào, lúc mặt trời đã chiếu những ánh nắng chói chan trên khắp con đường đầy lá rơi. Kelly muốn cuộc sống bình an nơi này, mặc dù cô vẫn chưa có một danh phận nào bên cạnh anh, vì anh không nhắc đến cô cũng không muốn hỏi tới, chỉ cần anh bên cô đã là quá đủ.

Tất nhiên, tâm lý của người có thai rất dễ thay đổi lúc nóng lúc lạnh. Cô thường hay suy nghĩ vu vơ, thường hay tự mình buồn bã, vấn đề lớn là anh đang dần thay đổi không còn quan tâm đến cô như mọi khi nữa. Công việc ở The Win đã có Win lo liệu nhưng anh vẫn thường xuyên đi sớm về muộn, về đến nhà chỉ ăn cơm rồi lăn ra ngủ... đến nhìn cô cũng không màng. Điều đó khiến Kelly càng lúc càng buồn bã hơn, người đàn ông kia trước kia thật sự rất trắng hoa... liệu có phải vì cô đang mang thai nên anh ra ngoài ăn vụng.

Và thế là Kelly quyết định theo dõi anh.

Buổi sáng, Kelly cố gắng thức dậy thật sớm nhưng Hàn Thế Bảo đã rời đi tự khi nào. Cô nhanh chóng chạy ra ngoài thì xe của anh vừa ra khỏi cổng. Kelly chạy ra ngoài thì một chiếc taxi đậu phía ngoài, cô nhanh chóng leo lên mà theo dõi anh.

Xe anh dừng trước một siêu thị lớn, cô dặn dò tài xế đợi cô mà rảo bước theo anh.

Anh đang đến một shop thời trang dành cho bà bầu mà lựa chọn, Kelly nhìn vào những trang phục anh chọn đều dành cho phụ nữ mang thai lớn... còn cô chỉ vừa mang thai tháng đầu tiên chưa cần đến những trang phục kia. Sau đó, anh lại đi đến quầy quần áo trẻ em lựa những bộ quần áo bé trai... cô lại suy nghĩ mình vừa có thai tháng đầu tiên anh làm sao có thể biết đó là bé trai??

Tiếp theo là quầy đồ chơi... anh lại chọn đủ thứ đồ chơi cho trẻ con chỉ toàn là những thứ dành cho bé trai mà thôi. Kelly đứng quan sát mà khó hiểu, anh mua những thứ kia để làm gì.

Mua xong xuôi mọi thứ anh quay ra xe thì Kelly cũng nhanh chóng bước theo... nhưng cô chợt nhận ra vị tài xế kia có lẽ đợi cô quá lâu nên đã chạy đi mất. Xe Hàn Thế Bảo đã chạy xa, cô có muốn đuổi theo cũng không còn kịp.

Đến tối, cô cố tình thức khuya để đợi anh về nhưng đợi mãi vẫn không thấy anh về... cô thiếp đi trên chiếc ghế sofa. Lúc mơ màng tỉnh lại thì đã nhìn thấy anh đang bế cô đi vào trong phòng, đắp chăn cho cô xong anh quay bước bỏ ra ngoài... Kelly tỉnh giấc, kéo tay anh lại khẽ hỏi.

- Hôm nay anh đi đâu cả ngày vậy?

- Anh đến The Win, công ty đang có rất nhiều việc.

Kelly buông bàn tay mình ra khỏi tay anh, sau đó khẽ nói với giọng khá buồn:” Em buồn ngủ rồi, anh tắt đèn giúp em.”

Hàn Thế Bảo mỉm cười, sau đó hôn lên trán cô nhẹ nhàng nói:” Ngủ ngon.” Sau đó anh bước ra ngoài tắt đèn để cô an giấc.

Khi cánh cửa phòng ngủ vừa đóng lại, Kelly khẽ rơi giọt nước mắt trên bờ mi... có phải anh cũng giống như rất nhiều người đàn ông khác, cả thềm chóng chán...

Một ngày nắng sớm, cũng như bao ngày khác Hải Yến bế Tuấn Hải ra ngoài khu chung cư cao cấp này để phơi nắng cho con trai. Cô bế Tuấn Hải đứng theo hướng nắng, thằng bé còn hơi ngái ngủ tựa đầu vào lòng cô đôi mắt nhắm lại.

- Tuấn Hải của mẹ lớn lên, nhất định phải đẹp trai và tài giỏi giống baba con nhé. - Hải Yến nâng niu con nhỏ trong lòng.

Ở phía xa, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại từ khi nào. Bên trong xe người đàn ông đưa đôi mắt đầy cảm xúc bị che giấu phía sau cặp mắt kính màu đen, Tuấn Anh lặng lẽ ngắm nhìn mẹ con Hải Yến đứng ở phía xa xa.

Nắng đã lên cao hơn, Hải Yến đưa con trai quay về căn hộ của mình... cô không hề hay biết rằng người đàn ông mà cô hằng đêm nhớ nhung trong tuyệt vọng kia đang ở rất gần cô. Cô bước đi vào trong thang máy, không nhìn về phía ngoài kia một lần nào.

Tuấn Anh cho xe lái đi, hướng sân bay đang tiến thẳng.

Tiếng chuông cửa nhà Hải Yến vang lên, đã từ rất lâu rất ít người ghé thăm cô. Từ ngày sinh ra Tuấn Hải cô lại càng sống khép kín hơn... cô không còn là một cô gái chạy nhảy vui đùa nữa cũng không có nhiều thời gian ra ngoài cùng bạn bè.

- Là cậu. - Hải Yến đưa mắt nhìn Hạ Tuyết đang đứng trước mặt mình, cô và Hạ Tuyết trước kia là bạn học cùng lớp, tuy nhiên tình cảm cũng không thân thiết lắm.

- Chắc cậu bất ngờ lắm. - Hạ Tuyết khẽ nói.

- Vào nhà đi. - Hải Yến mỉm cười.

- Không kịp nữa đâu, cậu mau đến sân bay đi. - Hạ Tuyết nắm chặt tay Hải Yến mà nói. - Chồng của cậu vẫn còn sống và đang trên đường sang Mỹ.

Hải Yến kinh ngạc, không nghĩ được nhiều chỉ vang vẳng bên tai câu “ Tuấn Anh còn sống.”

- Đi đi, Hải Yến mình luôn yêu quý cậu tuy chúng ta chưa có cơ hội trò chuyện nhiều. Mau đi đi, sẽ không kịp nữa. - Hạ Tuyết đẩy Hải Yến đi.

Triệu Hải Yến nhanh chóng bế Tuấn Hải trên tay mà lao ra xe. Hạ Tuyết nhìn theo Hải Yến mà khẽ mỉm cười, ít ra cô cũng đã quyết định làm một việc mà cô sẽ không cảm thấy cắn rứt lương tâm khi mà nhìn thấy Hải Yến đau buồn từng ngày. Còn cô, trên tay cầm một chiếc hộp hình vuông nhỏ nhắn... cô lên xe lái về hướng nhà họ Hàn.

Là Hạ Tuyết nhiều ngày qua đã suy nghĩ kĩ càng về chuyện giữa Win và cô. Có phải cô và anh đã có quyết định quá sớm đến chuyện kết hôn hay không? Không phải vì Win to tiếng với cô trong lễ cưới của Tú Anh mà cô giận dữ anh... chỉ ta Hạ Tuyết cảm thấy cô và anh cần nhiều thời gian hơn để suy nghĩ.

Cô bấm chuông cửa nhà họ Hàn, một cô gái giúp việc ra mở cửa đón cô nhưng cô không vào bên trong chỉ đưa cho cô giúp việc nhờ trao lại giúp Win. Còn cô, trên xe với chiếc valy lớn... cô lái xe đi về một nơi có thể cho cô bình yên nhất để suy nghĩ.

Sân bay đông người đưa kẻ đón, Triệu Hải Yến trên tay bế Tuấn Hải chạy khắp nơi tìm hình bóng quen thuộc. Cô không thể nào nghĩ ra lý do gì mà Hạ Tuyết muốn lừa mình, Hạ Tuyết không phải con người lừa lọc người khác đó là điều Hải Yến chắc chắn... nhưng Tuấn Anh còn sống... có phải là một giấc mơ hay không.

Tiếng nhân viên thông báo từng chuyến bay sắp khởi hành khiến lòng cô nóng như lửa đốt, cô nhanh chạy trong sân bay quên cả việc trên người chỉ mặc một bộ trang phục ở nhà, dưới chân còn mang đôi dép hình chú gấu bông mang ở nhà khiến bao nhiêu người nhìn cô một cách kì lạ. Nhưng hiện tại cô không còn tâm trí nào nghĩ đến việc đó nữa, cô chỉ muốn tìm trong biển người trước mắt một bóng hình.

Nhìn lên bảng thông báo giờ khởi hành của các chuyến bay... nước mắt trên mi Hải Yến khẽ rơi xuống... Tiếng phi công cất cánh khiến cô càng đau xót hơn, vì sao... vì sao anh lại không quay về với mẹ con cô, vì sao lại bỏ rơi cô giữa chốn phồn hoa đông đúc này. Chẳng lẽ anh không còn thương cô, cũng không thương cốt nhục của mình.

Triệu Hải Yến ôm đứa trẻ vào lòng, đôi chân không đứng vững nữa mà ngã quỵ ngay giữa sân bay mà khóc thét lên... nỗi đau của cô càng to lớn hơn khi nghĩ Tuấn Anh không cần cô nữa. Mọi ánh mắt nhìn Hải Yến trở nên thương hại hơn... có lẽ cô ấy vừa vụt mất một điều gì đó thật quan trọng.

Anh vô tình bước đi qua cuộc đời em

Em vô tình đánh mất một thứ gọi là “ hy vọng ”

Win nhận được chiếc hộp nhỏ mà người làm trao cho anh khi anh vừa ở The Win quay về, bên trong chiếc hộp kia chính là chiếc nhẫn là anh từng trao cho Hạ Tuyết, vì sao cô ấy lại trao trả lại... chẳng lẽ chỉ vì lần đó anh nặng lời với cô ư? Anh chỉ muốn cô nhận ra những hành động của có lần đó là thật sự quá đáng, lại không ngờ Hạ Tuyết trẻ con đến mức mang trả lại nhẫn... Win không suy nghĩ nhiều, đặt chiếc nhẫn vào ngăn bàn sau đó tiếp tục làm cho xong những hợp đồng cần anh xem qua quyết định.

Vài ngày sau, khi người quản lý liên lạc với Win để tìm kiếm Hạ Tuyết thì Win mới nhận ra Hạ Tuyết như biến mất khỏi tầm mắt anh, anh nhận ra chính bản thân mình đã quá ích kỉ mà không suy nghĩ cho cảm xúc của cô. Cho đến hôm nay, Hạ Tuyết đã đi mất không ai hay biết cô ấy ở nơi nào.

- Đại thiếu gia à, cậu có biết cô ấy đi đâu không hả, ba ngày nay không hề có một cuộc điện thoại nào cũng không chịu mở điện thoại. Trước khi đi chỉ nhắn với tôi một câu là cần một thời gian nghỉ ngơi và sau đó biến mất.

- Cô ấy có thể đi đâu được nhỉ. - Win chắp hai tay mình lại mà lo lắng.

- Hai người xảy ra chuyện sao, cô ấy đi đâu cậu cũng không biết.

- Chỉ là một hiểu nhầm nhỏ. - Win đáp. - Tôi sẽ đi tìm Hạ Tuyết.

Trong thành phố rộng lớn này, anh biết tìm cô nơi nào...

Diệu Anh cầm một hộp cơm nóng hổi mang đến The Win cho Tú Anh, cô muốn tạo một sự bất ngờ cho anh cũng như ọi người trước kia từng dè bĩu cô tận mắt chứng kiến vị trí hiện tại của cô chính là phó tổng phụ nhân đứng trên vạn người trong cái cao ốc xa hoa này.

- Diệu Anh, đã lâu không gặp. - Cô lễ tân khẽ mỉm cười nói.

- Cậu vẫn đứng vị trí này mãi sao... mãi mà chưa được lên chức ư? - Diệu Anh khinh khỉnh đáp. - Tôi mang cơm đến cho chồng tôi.

- Hiện tại phó tổng đang tiếp khách, e là không tiện, cậu cứ để lại tôi sẽ mang lên giúp. - Cô lễ tân hơi bất ngờ khi tính cách Diệu Anh lại thay đổi nhanh như vậy.

- Có gì lại không tiện, tôi là vợ anh ấy ai có thể cấm tôi. - Diệu Anh bĩu môi đi về phía thang máy mà lên phòng phó tổng.

Bộ phận lễ tân gọi cho thư ký của Tú Anh thông báo nhưng thư ký hiện tại không có ở bàn làm việc nên Diệu Anh dừng dừng đẩy cửa bước vào như chốn không người. Cô vừa đẩy vào thì đụng phải An Nhiên cũng đang muốn bước ra ngoài.

- Cô... cô ở đây làm gì? - Diệu Anh sững sốt nhìn An Nhiên mà nói.

An Nhiên khẽ nhếch cười... sau đó bước đi không nhìn lại.

Diệu Anh bước vào bên trong với ánh mắt đỏ hoe, bàn tay ôm hộp cơm trong lòng không nói một lời nào... trong lòng là đang lo sợ Tú Anh đến một ngày mặc kệ cô và đứa trẻ mà chạy theo cô ta.

- Em đến có việc gì sao? - Tú Anh khẽ hỏi.

- Em lo anh bỏ bữa nên mang cơm đến cho anh. - Diệu Anh cuối đầu nói.

- Em đang mang thai không nên cố sức như vậy... đồ ăn ở căn tin nơi này nấu rất tốt. - Tú Anh đáp.

Diệu Anh đặt hộp cơm trên bàn, sau đó dọn ra... Tú Anh ăn vài đĩa cũng buông đĩa vì không khí thật ngột ngạt đến khó thở.

- Anh no rồi, em về nhà nghỉ ngơi đi... đừng mang cơm đến nơi này nữa.

Diệu Anh lần này là chủ động nắm lấy tay Tú Anh, đôi mắt tràn đầy lệ mà nói:” Tú Anh, buổi tối anh có thể về nhà không, có thể dừng ở lại nơi này không? Một mình em ở căn nhà trống trải đó em rất sợ. Em rất sợ anh và cô ấy gặp nhau... em sợ anh sẽ bỏ rơi mẹ con em”.

Tú Anh khẽ xót xa nhìn cô gái trước mắt... nhưng tình cảm anh không thể thay đổi. đối với cô chỉ là trách nhiệm, Vì cái trách nhiệm đó mà nhìn An Nhiên bên ngoài luôn tỏ ra vui vẻ nhưng anh hiểu rõ ánh mắt cô nhìn anh đầy xúc cảm buồn bã. Sau đêm mưa hôm ấy, cả cô và anh đều cảm thấy có lỗi với Diệu Anh và quyết định sẽ chấm dứt mọi thứ... anh buộc phải làm như vậy vì Diệu Anh và vì cả An Nhiên.

- An Nhiên đến đây chỉ vì công việc thôi, The Win quyết định chọn cô ấy làm đại diện cho dòng sản phẩm mới.

- Là thật sao? -Diệu Anh khẽ đáp.

Tú Anh khẽ mỉm cười:” Đừng suy nghĩ nhiều, tối nay anh sẽ về.”

Diệu Anh gật đầu cười, quay đầu ra về... đêm nay cô sẽ khiến anh say đắm cô mà quên đi cô ca sĩ đầy tai tiếng kia.

Một thời gian bình tâm suy nghĩ, Hải Yến bình tĩnh hơn mà nghĩ về Tuấn Anh. Cô đã đi tìm Hạ Tuyết muốn hỏi rõ mọi việc nhưng không thể tìm ra cô ấy nữa. Lần này Triệu Hải Yến tự động mang con gửi cho Triệu gia... một mình đến Hàn gia tìm Hàn Thế Bảo hỏi cho ra lẽ.

Đến Hàn gia lại không gặp Hàn Thế Bảo mà chỉ gặp cô giáo cũ Kelly...

- Em đến đây tìm anh ấy có việc gì sao? - Kelly đặt một ly nước xuống bàn mà nói.

- Cô Kelly... người ta nói một ngày làm thầy cả đời cũng làm thầy. Em rất tôn trọng và tin tưởng cô. - Hải Yến nhìn chăm chăm Kelly mà nói.

- Có việc gì ư?

- Em xin cô hãy nói cho em biết tất cả những gì về Tuấn Anh... có phải anh ấy còn sống nhưng không muốn gặp em, phải không cô?

Kelly hơi giật mình, chẳng phải việc Tuấn Anh quay về đều được Hàn Thế Bảo cấm tuyệt đối không tiết lộ hay sao... vì sao Hải Yến lại có manh mối về chuyện này như vậy?

- Nếu anh ấy không muốn gặp anh, anh ấy không còn yêu em nữa... em cũng chấp nhận em chỉ muốn biết sự thật rằng... cha của con trai em có thật sự còn sống hay không? - Hải Yến bám chặt tay Kelly... nước mắt rơi giàn giụa.

- Hải Yến, không phải như em nghĩ đâu... Tuấn Anh cậu ấy không phải là không yêu em nữa đâu...

- Nghĩa là anh ấy còn sống, có phải không cô? - Hải Yến nói nhanh.

Kelly gật đầu...

- Nếu anh ấy yêu em... vì sao lại không quay trở về.

- Là vì... - Kelly chưa kịp nói thì Hàn Thế Bảo bước vào.

- Câu này hãy để Tuấn Anh trả lời. - Hàn Thế Bảo nói. - Câu trả lời của Tuấn Anh mới là chính xác nhất.

Kelly và Triệu Hải Yến đều nhìn về phía Hàn Thế Bảo. Anh đi về phía phòng khách lấy một mảnh giấy viết vào đó một dòng địa chỉ mà đưa cho Hải Yến nói tiếp.

- Nếu cô muốn có câu giải đáp... hãy đến nơi này.

Hải Yến cầm trên tay địa chỉ kia khẽ nói:” Anh không tìm em, em sẽ đi tìm anh... anh đừng hòng thoát khỏi em.”

Khi Hải Yến cáo từ ra về, Kelly nhìn Hàn Thế Bảo có một chút nghi ngờ... dạo gần đây anh luôn đi sớm về trễ... vì sao hôm nay lại về vào lúc này.

- Anh hôm nay không đi làm sao? - Kelly hỏi.

Hàn Thế Bảo lắc đầu lại nói:” Anh nhận được tin từ bọn người lần trước đi theo dõi vị khách của Diệu Anh... thật ra có chút nghi vấn.”

- Nghi vấn sao? - Kelly tò mò.

- Bọn chúng lá những kẻ thường lãng vãng những sông bãi để cho các con bạc vay nặng lãi... và mẹ của Diệu Anh là một trong những con nợ của chúng. - Hàn Thế Bảo mở email những bức hình và video được gửi đến.

Kelly tiến lại gần Hàn Thế Bảo, có một mùi rất lạ trên người anh mà cô không thể nhớ ra đây là mùi gì... nhưng mùi này chắc chắn không phải là loại nước hoa anh đang sử dụng. Tuy nhiên những bức ảnh trong màn hình máy tính lại thu hút cô hơn.

- Đó không phải là cô ta ư?

- Đúng vậy. - Anh gật đầu.

- Cô ta đưa thứ gì cho bọn chúng? - Kelly liên hỏi.

- Chính là tiền... có lẽ cô ta trả nợ giúp mẹ cô ta. - Hàn Thế Bảo nói.

- Nhiều vậy ư? - Kelly nhìn túi tiền liền nói.

- Khoảng hơn 1 tỷ. - Hàn Thế Bảo đáp.

Kelly há hốc mồm... sau đó lại khẽ nói:” Tú Anh xem ra thật hào phóng với vợ mình, vừa mới cưới cô ta đã có cả tỷ tiền trả nợ giúp mẹ... còn cô gái xấu số nào đó vẫn không có một xu dính túi.”

Hàn Thế Bảo khẽ cười... biết Kelly đang ám chỉ mình.

- Khoan đã. - Kelly nhìn vào đoạn video liền nói, sau đó tua lại một đoạn. - Bọn người này, đã nhận được tiền còn dám động chạm vào cô thể cô ta... nhưng vì sao cô ta lại đứng im không phản kháng như vậy chứ.

- Đó chính là điểm nghi vấn. - Hàn Thế Bảo nói.

- Chúng ta trực tiếp hỏi cô ta.

Hàn Thế Bảo lắc đầu:” Chỉ e bức dây động rừng... bọn chúng khát tiền, chỉ cần có tiền thì chúng ta muốn biết có gì là khó khăn.” - Hàn Thế Bảo nhếch môi cười.

127. Chương 110

New York...

Triệu Hải Yến đặt chân tại Sân bay quốc tế John F. Kennedy, nơi này cũng đã rất nhiều lần đặt chân đến nên cũng không có gì là lạ lắm. Cô vẫy gọi một chiếc taxi thẳng tiến đến địa chỉ mà Hàn Thế Bảo đã đưa cho cô. Không có nhiều thời gian để dạo chơi, cô phải tìm gặp anh để tận mắt nhìn người đàn ông cả gan trốn tránh.

Đó là một căn hộ chung cư rộng lớn lắm, Hải Yến bấm chuông đứng bên ngoài nhưng không ai mở cửa, người bảo vệ đi ngang qua liền nói người thanh niên sống trong căn hộ kia đã đi vài ngày không về và rất ít khi thấy anh ta xuất hiện.

Cô cũng chẳng cảm thấy kì lạ điều gì, Tuấn Anh là một người kiệm lời và không thích tiếp xúc với người lạ... nhưng cô đợi ở đây thì đến khi nào anh mới quay về.

- Tôi có thể ngồi đây đợi anh ấy. - Cô hỏi người bảo vệ.

- Tất nhiên là có thể. - Người bảo vệ gật đầu sau đó tiếp tục đi làm việc của mình.

Hải Yến đứng tựa vào cửa nhà của anh mà đợi... cô nhớ lại lần đó mình cũng đứng phía trước cửa mà chờ đợi anh quay về, đợi mãi đợi mãi cho đến khi nhận được tin anh đã không còn nữa.

Vẫn như một thói quen cũ, cô đếm từng viên gạch trên thềm, đợi mãi cho đến trời nhá nhem tối mờ, bụng cô đói cồn cào vì từ sáng đã chưa ăn thứ gì...

- Phải tìm gì đó ăn thôi, không thể để ngất xỉu trước khi tìm được anh.. Triệu Hải Yến không được bỏ cuộc.

- Cô đứng lên, kéo chiếc valy nhỏ phía sau rời khỏi căn hộ chung cư, nơi mà Tuấn Anh sinh sống.

Ăn một chiếc bánh mì trong một quán ăn gần đó, sau đó lại tiếp tục đi về phía cao ốc chung cư kia... nhưng cửa bên ngoài đã đóng lại. Cô hơi khó xử đứng mãi bên ngoài, quan sát một người bảo vệ đi ngang qua liền hỏi.

- Chú ơi, có thể cho cháu vào đợi bạn không ạ?

- Cô là người đứng trước căn hộ 1007 phải không? - Người bảo vệ nhìn Hải Yến quen mắt liền nói. - Cô vẫn chưa gặp được ư, nhưng ở đây có quy định sau 11h nếu không có ai bảo lãnh thì cô sẽ không được phép vào.

- Cháu có ra ngoài một lúc, chú có thể giúp cháu hỏi xem anh ấy về chưa ạ?

Người đàn ông kia nhìn Hải Yến cũng đáng tội nghiệp, có lẽ cô gái này mới sang đây đến tìm người thân nhưng người thân lại không có ở nhà. Ông ta gật đầu sau đó gọi điện lên phòng 1007 giúp cô.

- Cô là? - Ông ta hỏi.

- Cứ nói với anh ấy có người thân ở Việt Nam đến thăm. - Hải Yến khẽ đáp, anh đã cố tình lẩn trốn cô... nếu biết cô đến tìm có lẽ không chịu gặp.

Ông ta đi vào phòng bảo vệ mà gọi điện lên phòng 1007. Sau vài câu trò chuyện thì ông ta quay ra nhìn Hải Yến mà nói:” Có một cô gái nghe máy, cô ấy nói người cô cần tìm đã ngủ rất say... nếu muốn gặp ngày mai hãy quay lại.”

- Cô gái ư? - Hải Yến rung bắn người.

Vị bảo vệ gật đầu...

- Anh ta sống cùng cô ấy ở đây lâu chưa ạ.

- Hai vợ chồng họ chuyển đến đây cũng khá lâu rồi.

Trong lòng bùng lên một sự tức giận... tức giận trong đau đớn nghẹn ngào. Dường như nước mắt cô không còn để rơi ra được nữa vì khi nghe tin anh không còn nữa cô đã khóc gần như cạn nước mắt. Vậy mà... anh ta lại bỏ mẹ con cô đi chung sống cùng một người phụ nữ khác.

- Triệu Hải Yến, mày có thấy mày giống con hề hay không? - Hải Yến đứng trước đường phố xa hoa sáng đèn vẫn còn rất đông người qua lại khẽ nhếch môi cười đau xót.

Cô ngồi trong một khách sạn cao cấp, bỗng dưng cảm thấy nhớ Tuấn Hải da diết chỉ muốn ôm đứa con tội nghiệp của cô mà khóc. Từ ngày sinh con trai, cô chưa từng rời xa nó quá vài giờ, lần này chỉ vì con người bội bạc đó mà cô rời xa con mình đi tìm anh để nhận lấy sự thật quá ê chề.

- Cũng không thể trách anh ta, anh ta cũng đâu hề có ý định quay lại tìm gặp mình... - Hải Yến ôm chiếc gối trong khách sạn mà mất ngủ cả đêm... toàn thân chìm đắm trong những suy nghĩ vô cùng cực hình.

Buổi sáng hôm sau khi Tuấn Anh tỉnh lại sau một ngày trong bệnh viện để trị liệu và phẫu thuật điều chỉnh thích ứng trên da. Anh mở điện thoại thấy số của Hàn Thế Bảo từ gọi qua thì nhanh chóng gọi về.

- Hàn tổng, anh gọi tôi có việc gì ư?

- Còn việc gì nữa, tôi nghĩ cậu ân ái mặn nồng quá mức không thể nghe điện thoại của tôi. - Hàn Thế Bảo cứ nghĩ Hải Yến đến Mỹ đã gặp Tuấn Anh.

- Anh nói chuyện kì lạ gì vậy? - Tuấn Anh nhúm mày.

- Vợ chồng lâu ngày không gặp... không cần phải xấu hổ. - Hàn Thế Bảo cười lớn.

- Vợ chồng? - Tuấn Anh càng khó hiểu. - Hôm nay anh nói điều gì tôi không thể hiểu rõ.

- Cậu chưa gặp vợ cậu sao?

- Ý anh muốn nói là Hải Yến?

- Vậy cậu còn người vợ nào khác sao?

- Cô ấy đến Mỹ.

- Đúng vậy, có lẽ sáng hôm qua đã đến rồi... cô ấy cũng không phải xa lạ với nước Mỹ, chưa gặp được cậu không phải là đi lạc rồi chứ.

- Hàn tổng, anh bán đứng tôi sao? - Tuấn Anh gằng giọng.

- Biết làm sao được, tôi phải nghe lệnh của bà xã tôi. - Hàn Thế Bảo cười nham hiểm sau đó nhanh chóng cúp máy trước khi Tuấn Anh chỉ trích mình.

Linda từ bên ngoài mang thuốc vào bên trong phòng Tuấn Anh, nhìn nét mặt Tuấn Anh tươi tỉnh liền mỉm cười mà nói:” Mr. Hà, đêm qua bảo vệ gọi lên nói có người thân muốn gặp anh nhưng Jame nói rằng người thân của anh vì sao lại phải thông qua bảo vệ nên đã từ chối gặp, lúc đó anh lại còn đang ngủ vì thuốc mê nên không tiện hỏi ý anh.”

- Cảm ơn cô, Linda. - Tuấn Anh gật đầu đáp, sau đó rời khỏi giường mà nói. - Jame còn ở nhà không?

- Anh ấy đang xem tin tức bên ngoài. - Linda đáp. - Anh uống thuốc đi, tôi ra ngoài trước.

Tuấn Anh mặc vào một chiếc áo sơ mi sau đó khoác một chiếc áo da màu đen, trên tay lại đeo một chiếc găng tay mà bước ra ngoài... anh muốn đi tìm Hải Yến. Cô ấy đến Mỹ từ hôm qua có lẽ không tìm thấy anh sẽ rất buồn.

- Jame, cậu có thể dò giúp mình chuyến bay về Việt Nam từ hôm nay có tên nào của Triệu Hải Yến hay không?

- Không vấn đề. - Jame đưa tay tạo thành chữ ok. - Cậu muốn ra ngoài ư, hôm nay trời khá đẹp.

- Cảm ơn cậu trước, tìm ra thì nhắn ỉnh. - Tuấn Anh nói xong rời khỏi căn hộ.

Tuấn Anh lái xe một vòng mới sức nhớ thành phố này thật rộng lớn, tìm cô hết như tìm một hạt trên châu dưới tận đáy biển sâu.

Anh dừng xe trước Central Park, mùa này lá vàng rụng rồi... nắng vàng như rót mật làm say đắm ngọt ngào... Anh rảo bước trên con đường đầy lá rơi, khẽ nhắm mắt lại nhớ đến một lần trò chuyện cùng cô.

- Sau khi kết hôn, em muốn anh nắm tay em trên con đường mưa thu tại công viên Central Park... nhìn những lá vàng rơi hoặc anh phải đưa em đến Paris thành phố hoa lệ lãng mạn. Còn nữa, em cũng muốn một lần quay lại Seoul vào những ngày tuyết rơi... chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn món yoki, hoặc Rabukki... nhưng em muốn anh cứ phải nắm chặt tay em. - Hải Yến luyên thuyên không dứt bên cạnh Tuấn Anh.

- Anh sẽ đưa em đi đến bất cứ nơi nào, chỉ cần em vui vẻ. - Tuấn Anh hôn vào đôi má ửng đỏ của Hải Yến mà nói.

Quay về hiện tại... bàn tay anh trống lỗng thiếu vắng đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô... anh nợ cô rất nhiều...

Cô cũng dạo bước trên con đường đầy lá vàng rơi... cô cũng nhớ đến anh và lời hứa kia. Chỉ là càng nhớ càng chua xót. Cô muốn quay về Việt Nam ngay nhưng vé máy bay không đặt được phải đợi đến chiều tối. Buổi sáng cô rảnh rỗi đón taxi ra nơi đây... một nơi có quang cảnh tuyệt đẹp... nhưng thật không hợp với tâm trạng hiện tại.

Sợi dây chuyền đeo trên cổ cô chính là sợi dây mà cô nhận được từ Hàn Thế Bảo khi nghe tin anh chết... cô tháo sợi dây đeo cổ kia ra, nhìn nó mà rưng rưng dòng lệ rơi... sau đó đặt nó lên hàng rào hai bên con đường. Chiếc nhẫn anh chưa kịp trao tặng vẫn thường đeo trên tay cô cũng được móc vào trong chiếc dây mà để lại... là cô muốn để anh lại thành phố này mãi mãi... không muốn mang theo kí ức đau buồn kia quay về.

Tuấn Anh đang dạo bước nhìn thấy một vật lấp lánh trên hàng rào... anh đi đến liền nhận ra những thứ quen thuộc mà cầm trên tay... trong lòng dội lên xúc cảm khó cưỡng, đôi mắt anh nhìn xung quanh nhanh bước tìm kiếm.

Phía xa xa, không lẫn vào ai một bóng hình cô gái tóc ngắn ngắn, mặc một chiếc áo hơi rộng cùng chiếc quần ôm chân. Cô đang bước đi về phía trước, không màn những chiếc lá vàng đang rơi chạm vào vai cô.

- Triệu Hải Yến, em làm rơi đồ. - Tuấn Anh khẽ nói.

Hải Yến nhận ra giọng nói quen thuộc, quay đầu lại thì khẽ giật mình.

- Vì sao anh lại ở đây?

Tuấn Anh không đáp, bước đến một bước mà ôm cô chặt vào lòng....

Đêm đó đúng như lời hứa của mình, Tú Anh quay về nhà cùng Diệu Anh. Trên bàn đã được chuẩn bị rất công phu rất nhiều món ăn, là Diệu Anh muốn tạo cho anh cảm giác một gia đình ấm áp hạnh phúc để anh không còn nhớ nhưng đến An Nhiên nữa.

- Anh về rồi, đi tắm đi... chúng ta cùng ăn cơm. - Diệu Anh khẽ mỉm cười đáp.

Tú Anh không đáp, bước vào phòng tắm với nhiều tâm trạng phức tạp...

Trong bữa cơm, Diệu Anh gắp rất nhiều món ngon vào chén anh...hai người chỉ trò chuyện vài ba câu.

Khi cả hai ngồi cùng nhau xem tin tức trên tivi, Diệu Anh nhìn tâm trạng Tú Anh đang khá tốt liền lựa lời mà nói.

- Anh, em có một việc cần thú nhận. - Diệu Anh cuối đầu nói.

- Có việc gì sao?

- Số tiền trong thẻ anh đưa em, em đã rút ra hết... để trả nợ giúp mẹ em. Em thật sự không muốn lợi dụng anh hay giấu giếm anh nhưng nhìn bọn họ đòi nợ uy hiếp mẹ em, e thật sự không thể đứng nhìn. - Diệu Anh khẽ lau dòng lệ mà nói.

- Đáng ra em phải nói sớm với anh để anh cùng em giải quyết. - Tú Anh lắc đầu nói.

- Em sợ anh nghĩ em kết hôn với anh chỉ vì tiền. - Diệu Anh càng nức nở hơn.

Tú Anh khẽ lúng túng, gặp cảnh phụ nữ khóc chính là không biết dỗ dành thế nào.

- Được rồi, ngốc quá... nếu anh nghĩ em như vậy thì đã không kết hôn cùng em. - Tú Anh đưa tay mình vỗ về Diệu anh. - Đừng khóc nữa, nếu không đứa trẻ trong bụng em sẽ mất ứt giống em.

Diệu Anh được thế mà tựa đầu vào lòng anh mà khóc... sau đó nằm trên đùi anh mà xem chương trình trên tivi mà vờ ngủ đi. Tú Anh vì cô đang mang thai nên không muốn tâm trạng cô không vui... anh bế cô vào phòng ngủ vì nghĩ Diệu Anh đã thiếp ngủ thật.

Khi anh đặt cô xuống giường, đôi bàn tay Diệu Anh bỗng ôm chặt lấy anh... bờ môi cô chủ động tìm kiếm bờ môi anh mà chạm vào. Tú Anh khẽ giật mình liền đẩy cô ra...

- Anh sao vậy? - Diệu Anh ngỡ ngàng hỏi.

- Anh... không sao... em ngủ đi... anh còn có một số thứ cần giải quyết.

- Tú Anh... từ ngày chúng ta kết hôn anh chưa hề ngủ cùng em lấy một đêm... hôm nay anh lại muốn bỏ đi ra ngoài cùng cô ta nữa ư. - Diệu Anh như hét lên. - Em là vợ anh mà.

Tú Anh hơi lúng túng... anh lại không dám nghĩ rằng mình không thể động vào người Diệu Anh, chỉ là vì khi này cô hôn anh, hình ảnh An Nhiên lại hiện ra nhìn anh với ánh mắt đầy đau buồn... anh không thể nào đến gần Diệu Anh được.

- Đừng suy nghĩ nhiều. - Tú Anh bước tới lau đi giọt nước mắt trên mi Diệu Anh. - Được rồi, chúng ta ngủ thôi.

Tú Anh nằm bên cạnh cô, Diệu Anh nép vào lòng anh khẽ mỉm cười... hôm nay đến đây cũng đã rất tốt... cô không tin anh không động lòng khi nằm bên cạnh cô như vậy.

Sáng hôm sau, bên ngoài cửa sổ từng chú chim hót líu lo vang vọng khắp mọi nơi... Kelly mệt mỏi thức giấc, đêm nào cũng chờ đợi anh đến đêm và rồi anh lại quay về khi cô đã ngủ say. Cô chỉ mơ màng nhìn thấy anh thay quần áo, sau đó hôn vào trán cô... mùi hương kì lạ kia lại phản phát xung quanh khiến cô vô cùng khó chịu.

- Mẹ, hôm nay Tiểu Hân sẽ được dì An Nhiên đưa đi xem kịch...

- Đã xin phép baba con chưa? - Kelly mỉm cười ôm con gái vào lòng.

- Baba đã cho phép rồi ạ. - Tiểu Hân gật đầu nói. - Baba nói rằng dù mẹ có không cho phép thì Tiểu Hân cũng sẽ được đi. Nhưng Tiểu Hân vẫn muốn xin phép mẹ.

- Con gái ngoan như vậy, mẹ tất nhiên cho phép con.

Tiểu Hân vui mừng chạy về phòng mình mà chuẩn bị cho buổi tối đi xem kịch cùng dì An Nhiên xinh đẹp.

Vậy là đêm nay cô lại ở nhà một mình, bình thường còn có Tiểu Hân quay quần cho hết buổi tối... đêm nay xem ra sẽ rất dài đây.

Cô đi xuống phía dưới thì ngạc nhiên khi nhìn thấy Hàn Thế Bảo vẫn còn ngồi trong phòng khách, bình thường thì giờ này anh đã ra khỏi nhà từ khi nào. Cô cũng không quản việc của anh, có hỏi anh cũng sẽ nói

đến The Win vì công việc... cô lại mang thai nên rất mệt mỏi, không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa, nghĩa vợ chồng là do duyên trời định.

- Hôm nay anh không ra ngoài sao?

- Em quên rồi sao, hôm nay Tú Anh và Diệu Anh sẽ đến nhà chúng ta dùng cơm trưa. - Hàn Thế Bảo nói.

- Em quên mất nhỉ. - Kelly đáp. - Chuyện của cô ta...

- Ngoài hai người họ ra, cũng có vài người khác. - Hàn Thế Bảo đặt ly trà trên bàn mà nói tiếp. - Hà Tú Anh ơi là Hà Tú Anh, cà đời đào hoa phong lưu... - anh nói lấp lửng sau đó cười lớn.

Tiếng chuông cửa reo vang lên, người làm nhanh chóng chạy ra mở cửa cho xe Tú Anh lái vào bên trong. Tú Anh và Diệu Anh bước vào biệt thự Hàn gia, mọi người vẫn cười nói vui vẻ xem như không có chuyện gì xảy ra cho đến khi người làm trong nhà nói là sẽ mở chiếc đĩa đám cưới của hai người họ thì mọi người chú tâm nhìn vào màn hình.

Đó là hình ảnh mà người của Hàn Thế Bảo theo dõi Diệu Anh đang trao tiền cho bọn giang hồ... Tú Anh có hơi ngạc nhiên với hành động này của Hàn tổng nhưng anh biết rõ một khi Hàn tổng đã làm điều gì đều có lý do của anh ấy

Diệu Anh có chút lo lắng nhìn Tú Anh, tuy nhiên rất may là cô đã nói điều này với Tú Anh vài ngày trước... thì ra Hàn Thế Bảo kia lại là một con người đa nghi như vậy.

- Thật xin lỗi, xem ra đã mở nhầm đĩa rồi. - Hàn Thế Bảo bấm nút tắt màn hình.

- Việc cô ấy mang tiền đi trả nợ giúp mẹ cô ấy, cô ấy có nói qua với tôi. - Tú Anh nói.

- Vậy việc bọn chúng động chạm vào người cô nhưng cô không hề phản ứng, phải giải thích thế nào đây? - Kelly khẽ nói.

Diệu Anh nhìn Tú Anh sau đó khóc lớn:” Anh phải tin em, là bọn chúng quá đông khiến em rất sợ hãi nên không dám chống trả lại. Em chết thì không sao nhưng chỉ lo lắng cho an nguy của đứa trẻ trong bụng... Em thật sự hoảng hốt đến mức hành động ghê tởm kia cũng không thể cảm giác được, chỉ muốn bọn chúng nhanh chóng kiểm tra tiền rồi rời đi...Tú Anh, anh tin em mà phải không?”

Kelly càng nhìn càng không thể tin tưởng Diệu Anh.

- Xem ra tôi đã hiểu nhầm cô rồi, thật xin lỗi vì Tú Anh tôi xem như là anh em ruột thịt nên không muốn cậu ấy bị lừa gạt... cô thông cảm cho chúng tôi mà không oán giận. - Hàn Thế Bảo nhìn Diệu Anh mà nói.

Diệu Anh mỉm cười trong lòng... xem ra Hàn Thế Bảo như bao lời đồn đại cũng chỉ là một kẻ ngốc dễ dàng qua mặt.

Bên ngoài những người đàn ông mặc những bộ vest màu đen đang khóa tay những tên giang hồ bấm trợn đi vào bên trong, gương mặt của chúng nhìn rất quen thuộc, đúng là người vừa xuất hiện trên đoạn clip vừa được xem. Diệu Anh nhìn thấy bọn chúng liền xanh mặt.

- Nói, bọn mày có biết cô ấy không? - Hàn Thế Bảo đứng trước một tên bấm trợn nhất mà hỏi.

- Cô ta là con gái của con nợ cũ... nhưng đã trả hết tiền nợ. - Hấn ta nói.

- Còn điều gì nữa không? - Hàn Thế Bảo hỏi tiếp.

- Không có, tôi chỉ biết như thế thôi. - Tên bấm trợn kia liền nói.

Hàn Thế Bảo lấy trong túi áo ra một bức hình của một người đàn ông khá lớn tuổi, sau đó đưa về phía tên giang hồ kia nói:” Vậy còn người này?”

Hấn ta há hốc mồm, nếu đã truy tìm ra được người đàn ông kia thì xem như hấn ta có thể giấu được mọi việc nữa... nếu có ý che giấu xem như nhử đòn với bọn người của hấn... nếu nói ra sự thật thì được tiền... Mặc kệ ai chết, hấn ta sống là được.

- Đến nước này tôi xin khai hết sự thật. - Hấn ta không dám nhìn Diệu Anh mà nói. - Vì mẹ cô ta nợ chúng tôi quá nhiều tiền không có khả năng chi trả nên chúng tôi đã bắt con gái bà ta phải bán thân cho người

đàn ông kia để trả một phần số tiền nợ của bà ta... nhưng số tiền ông ta trả cũng không thấm vào đâu cả... nên cô ta lại tiếp tục bán thân cho vài người ngoài người đàn ông trong bức ảnh nữa để mẹ cô ta giữ lại sinh mạng.

Tú Anh chính là người kinh ngạc nhất... ánh mắt anh nhìn sang Diệu Anh chứa nhiều xúc cảm khác nhau.

- Lần đầu tiên các người bán cô ta là vào khi nào. - Hàn Thế Bảo hỏi.

- Vào ngày 19 hai tháng trước.

- Còn cậu, cái đêm oanh liệt đó là vào ngày nào? - Hàn Thế Bảo nhìn Tú Anh hỏi.

- Hôm đại tiệc của The Win. - Tú Anh đáp.

- Thật không ngờ một kẻ đào hoa như cậu lại bị cô ta lừa gạt... cậu vì nghĩ rằng cô ta ngây thơ trong sáng trao cho cậu tình tiết ư. - Hàn Thế Bảo nhếch môi. - Là người ta ăn ốc bắt cậu dỗ vồ.

Hàn Thế Bảo quay sang nhìn Diệu Anh đang xanh mặt vì lo sợ...

- Cô thật biết diễn xuất nhỉ... cô nghĩ có thể lừa gạt được Hàn gia tôi sao? - Hàn Thế Bảo lớn tiếng.

Kelly dùng tay nắm lấy tay anh khẽ lắc đầu nói: "Dù sao cô ấy cũng đang mang thai, mọi chuyện đã biết trắng đen... đừng khiến cô ta sợ hãi quá mức."

Diệu Anh bước lại gần Tú Anh, quỳ xuống dưới chân anh mà khóc lớn: "Em xin lỗi, Tú Anh em xin lỗi... em không có ý lừa gạt anh. Em yêu anh là thật lòng, em chưa bao giờ nói dối việc đó. Em sinh ra đã không có cha nên mẹ là người thân duy nhất của em, em không thể đứng yên nhìn bà ấy gặp nguy hiểm. Tú Anh, em thật sự muốn làm vợ anh... đứa trẻ này không phải là con của anh, em có thể bỏ nó đi... chúng ta rồi sẽ có đứa con của chúng ta, gia đình chúng ta sẽ sống bên nhau hạnh phúc." - Diệu Anh nắm lấy tay Tú Anh mà nói.

- Một người mẹ, mà có thể nói ra việc phá bỏ đứa con trong bụng mình một cách dễ dàng như vậy ư? - An Nhiên từ bên ngoài bước vào khẽ nói. - Khi nghe đầu câu chuyện tôi cũng đã rất cảm thông với cô vì tình cảnh gia đình mẹ quá con côi... nhưng hiện tại tôi cảm thấy cô thật ghê tởm không một chút đáng thương.

Tú Anh gạt tay Diệu Anh ra khỏi bàn tay mình, anh nhìn cô với ánh mắt đầy khinh ghét: "Cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa... đứa trẻ kia thật bất hạnh khi có người mẹ như cô."

Tiểu Hân từ trên lầu chạy xuống vì nghe tiếng An Nhiên đến đưa cô bé đi chơi thì vô cùng hứng khởi. Cô chạy đến ôm An Nhiên mà nói: "Dì An Nhiên, dì đến đón con phải không?"

- Ủ, chúng ta đi thôi. - An Nhiên không muốn ở lại nơi này, chính là không tiện xen vào.

- Anh sẽ đưa hai dì cháu đi. - Tú Anh quay đi... anh thật sự không thể nào ở lại nhìn Diệu Anh.. anh sợ mình mất kiểm chế sẽ nói ra những điều không hay mà ảnh hưởng đến cô ta.

- Cuối cùng thì cô ta cũng thắng tôi. - Diệu Anh cười lớn.

- Tình yêu không phải là sự tranh đua mà là hai tâm hồn đến với nhau và hướng về nhau. - Kelly nói. - Cô chưa từng có thể xen vào tình cảm của bọn họ, cô mãi mãi chỉ là người ngoài mà thôi.

- Các người sẽ làm gì tôi, mất anh ấy chính là mất đi tất cả... tôi chẳng cần điều gì nữa. - Diệu Anh ngã quỵ xuống sàn.

Hàn Thế Bảo cho người của mình rút ra ngoài hết, bên trong chỉ còn anh, Kelly và Diệu Anh. Anh khẽ nói: "Vợ tôi đang mang thai nên tôi cũng không muốn làm điều gì ác độc, cô hãy chấp nhận rời khỏi Tú Anh và thành phố này mãi mãi không bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. "

Anh đưa về phía Diệu Anh một số tiền mà nói tiếp: "Đây là một số tiền nhỏ tôi gửi cô để cô có thể trang trải những ngày tháng sắp tới... đứa trẻ không có lỗi, nó chính là cốt nhục của cô."

Diệu Anh biết mình không còn đường về... cách tốt nhất chính là cầm tiền rời đi... ngay từ đầu cô đã thua trắng tay, cô nhận ra dù có được thể xác nhưng không nắm giữ được con tim anh... cô mãi mãi chẳng bao giờ có được anh.

Mọi việc đã giải quyết êm thấm... chỉ còn Kelly và anh ngồi trong căn phòng khách khi này... anh lại đứng lên khẽ nói với cô:” Anh có việc phải đi đây.”

Kelly nhìn anh... nghĩ đến việc Tú Anh bị Diệu Anh lừa gạt mang con đến nhận... lại nhớ đến việc anh đi mua đầm bầu nhưng không phải dành cho cô thì có chút lo lắng. Không phải anh cũng bị một người phụ nữ nào đó lừa gạt chứ... không được, cô phải đi theo anh...

Cô theo anh đi vào một con hẻm vắng... từ phía sau có một bàn tay bịt chiếc khăn vào miệng cô... trong chút giây phút ngắn ngủi Kelly khẽ thiếp đi trong sự lo lắng.

128. Chương 111.1

Trong một căn phòng tối mịt, không một ánh sáng nào có thể chen vào, màn đêm như dần che đi mọi thứ từ thù hận cho đến hạnh phúc. Phía trước mắt chỉ là bao phủ bởi màn đêm, toàn thân cô không hề bị chói nhưng không thể cảm nhận được phía trước là gì nên toàn thân bất động không di chuyển. Kelly dù mở mắt cũng như nhắm mắt, không nhận ra mình đang ở nơi nào.

- Có ai không? - Kelly lên tiếng.

Xung quanh không có một tiếng động.

- Các người là ai, giữ tôi có mục đích gì... có gan thì ra mặt đi. - Kelly thách thức.

Đáp lại cô vẫn là một sự im lặng đáng sợ.

Kelly quyết định đứng lên mà lần mò trong bóng tối kia, ít ra cô phải xác định được bọn chúng đang giam giữ cô ở nơi nào. Là cô lo lắng cho bé con trong bụng, bị ám ảnh về việc mất đi đứa trẻ trước kia... lần này cô nhất định bảo vệ con của mình.

Cô đứng lên đưa hai tay về phía trước, nghe một tiếng xoảng như một chiếc cốc vỡ nát... cô không dám bước lên phía trước mà lùi về phía sau sợ dẫm lên mảnh vỡ vừa rồi.

Từ phía xa có một ánh nền lấp lánh đang tiến về phía cô, đôi mắt cô nhú lại không nhìn rõ chỉ nhận thấy được tia sáng kia. Ánh nền kia từ từ tiến lại gần cô hơn, một giọng hát trong trẻo vang lên:

Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday and the start burn tonight

Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday, happy birthday to you

Chào mừng sinh nhật đáng yêu

Chào mừng sinh nhật dễ thương

Mừng ngày mẹ yêu sinh ra đời

Cùng vì sao xa toả sáng

Chào mừng sinh nhật đáng yêu

Chào mừng sinh nhật dễ thương

Mừng ngày mẹ con sinh ra đời

Hát với nhau lời chúc mừng

Trong giọng hát trẻ con của Tiểu Hân, cô bé trên tay cầm một chiếc bánh kem không được cầu kì đẹp mắt nhưng lại chứa chan đầy tình cảm mang đến gần Kelly mỉm cười nói:” Chúc mừng sinh nhật mẹ.”

Ánh sáng cây nến thấp sáng khắp căn phòng rộng, Hàn Thế Bảo bước đến trước mặt Kelly mỉm cười nhìn cô với ánh mắt đầy ngập tình yêu thương:” Chúc em sinh nhật thật hạnh phúc”

Kelly ngỡ ngàng với mọi thứ, hôm nay là sinh nhật cô sao... đúng là đầu óc lại không còn nhớ đến ngày cô sinh ra đời nữa. Cô bất ngờ đến mức không thể thốt lên bất cứ câu nào... trên bờ mi rơi ra một giọt nước mắt hạnh phúc.

- Mẹ, mẹ cầu nguyện đi ạ.

Kelly đưa hai tay chấp lại khế cầu nguyện.

- Chúng ta cùng thổi nến nào. - Kelly mỉm cười nhìn anh và con gái mà nói.

- Đây là bánh do baba tự tay làm ẹ, baba thật tài giỏi. - Tiểu Hân vô cùng ngưỡng mộ.

Cả đại gia đình ba người cùng nhau thổi tắt ánh nến... ánh nến vừa tắt đi thì căn phòng được bật đèn sáng lên. Cô kinh ngạc nhìn xung quanh, căn phòng này rất quen thuộc nhưng nó đã được trang trí lại rất mới, màu đồng đã được thay thế bằng màu hồng nhạt nhẹ nhàng.

- Thế Bảo, đây là nhà cũ của em. - Kelly kinh ngạc nói.

- Đúng vậy, anh muốn em đón sinh nhật tại nơi này... anh đã thay đổi tất cả mọi thứ để những kí ức đau buồn trong em hãy xóa hết đi. - Hàn Thế Bảo nắm lấy tay Kelly mà nói. - Chúng ta bắt đầu những năm tháng không phải lo lắng và suy nghĩ nữa.

- Chúc mừng sinh nhật cô, Kelly. - Tú Anh đi vào bên trong cùng An Nhiên mà nói. - Đã làm cô hoảng sợ rồi.

- Thì ra người chụp thuốc mê tôi là anh sao? - Kelly nhìn Tú Anh đang ở phía cửa bước vào.

- Là anh bảo cậu ấy làm. - Hàn Thế Bảo nói. - Muốn tạo cho em một bất ngờ.

Suốt khoảng hơn mười mấy năm qua, sinh nhật cô luôn trải qua bằng những sự cô đơn và đau đớn, hôm nay cô cảm thấy thật hạnh phúc khi bên cạnh cô có những người thân yêu... những người thật sự quan tâm đến cô.

Buổi tiệc nhẹ nhàng nhưng đầy ấp tình cảm và niềm vui trong căn nhà nhỏ, nơi mà cô sinh ra và sống khi còn bé... cô cảm giác mình không còn bị ám ảnh bởi hình ảnh cái chết của mẹ nữa vì mọi thứ dường như được đắp vào bằng tình yêu từ anh.

Tiểu Hân được Tú Anh và An Nhiên đưa về biệt thự Hàn gia, chỉ còn lại cô và anh lại nơi này... cô đứng gần về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài...cô cảm thấy dường như mình đã quay về, chính thức quay về khi trong lòng không còn bất cứ vướng bận nào.

- Kelly, em đang nghĩ gì. - Hàn Thế Bảo từ phía sau ôm lấy cô.

- Anh đã làm những việc này khi nào? - Kelly khẽ hỏi. Cô nắm lấy bàn tay anh, sờ thấy những nút chai sạn trên bàn tay mềm mọng trước kia thì liền bất ngờ... cô ngửi thấy mùi hương kì lạ trên người anh. - Tay anh làm sao vậy, trên người anh có mùi rất lạ.

Hàn Thế Bảo rút bàn tay ra khỏi tay cô, đưa lên mái tóc cô khẽ vuốt mỉm cười mà nói:” Vì em, anh có thể làm bất cứ việc gì để làm em vui, để khiến em không còn buồn bã.”

Kelly không thể bị những lời nói kia làm u mê được, thời gian qua chính là anh hững hờ với cô, không quan tâm cô.. lại còn chuyện anh mua đầm bầu cho người phụ nữ khác. Cô đưa mắt nghi ngờ nhìn anh mà hỏi:” Nói cho em biết, anh giấu em điều gì.”

- Không có. - Hàn Thế Bảo lắc đầu.

Kelly tiến tới, dùng tay cởi chiếc áo sơ mi trên người anh.

- Em làm gì vậy? - Hàn Thế Bảo giật mình.

- Để yên nào. - Kelly gằng giọng.

Chiếc áo sơ mi được cởi ra, trên người anh chỉ chút miếng dán giảm đau, lại còn vết xước rất nhiều trên tay anh mà chiếc áo sơ mi dài tay đã che lại... Kelly ngỡ ngàng nhìn mọi thứ trước mắt, thì ra mùi hương kì lạ kia chính là mùi từ những miếng dán này ư.

- Anh... anh làm sao vậy? - Kelly bật khóc xót xa.

Hàn Thế Bảo lau giọt nước mắt trên mi cô, ôm cô thật chặt vào lòng:” Anh muốn tự tay mình thay đổi mọi thứ, thời gian qua anh đi sớm về muộn chỉ vì muốn hoàn thành xong nơi này trước ngày sinh nhật em. Anh sợ em nhìn thấy những vết thương trên người nên không đến gần em... Kelly thời gian qua có phải đã khiến em suy nghĩ... Hãy tin anh, em chính là điều may mắn nhất mà anh có được... anh sẽ không bao giờ làm gì để vụt mất em.”

- Thế Bảo, em không xứng đáng để nhận những điều này... là em đã nghi ngờ anh. - Kelly nép vào lòng anh mà nói.

- Lỗi của anh, đã khiến em không tin tưởng.

Hàn Thế Bảo đưa Kelly vào căn phòng bên cạnh cô, nơi đây cô nhớ chính là kho đồ chơi khi bé của mình... anh đã dọn dẹp và biến nó thành một căn phòng màu xanh da trời, có rất nhiều đồ được đặt sẵn trên kệ tủ, chiếc nôi màu xanh cùng những chiếc chuông gió được treo đây sáng tạo.

- Đây là phòng anh đã chuẩn bị cho con trai chúng ta, quần áo cũng đã mua sẵn... Khi em sinh Tiểu Hân anh đã không bên cạnh và lo lắng được điều gì, lần này anh muốn làm tất cả để bù đắp ẹ con em. - Hàn Thế Bảo nói.

Kelly bật cười, nghiêm mặt nhìn anh nói:” Em vừa mới mang thai, vì sao anh biết nó là con trai mà mua quần áo trước?”

- Không phải là con trai sao, anh nghĩ đã sinh ra con gái thì đứa sau sẽ làm con trai chứ. - Hàn Thế Bảo ngây ngô nói.

- Cuối cùng em cũng đã phát hiện ra, Hàn tổng đại tài cũng ngốc nghếch như vậy. - Kelly bật cười lớn.

- Măng anh ngốc ư. - Hàn Thế Bảo béo mũi Kelly. - Nào, đi theo anh.

Sau đó, anh lại nắm tay cô sang phòng trước kia của cha mẹ cô, bên trong cũng đã được thay đổi mọi thứ... anh mở chiếc tủ quần áo ra khẽ nói:” Mọi thứ đã được chuẩn bị tất cả, em chỉ cần ăn, ngủ, và sinh con cho anh.”

- Hàn tổng, ngài đang nuôi heo sao? - Kelly nhìn thấy những bộ đầm mà trước kia thấy anh mua thì khẽ hài lòng, anh quả nhiên là người chồng tốt.

- Chúng ta sẽ dọn về nơi này, giao mọi thứ lại cho Win... em đồng ý không? - Hàn Thế Bảo ôm cô vào lòng mà nói. - Em chưa ăn bánh kem của anh làm, phải không?

Kelly khẽ gật đầu, vì trong bánh kem có trứng nên khi này không mang ra sợ Tiểu Hân đòi... hiện tại cô tất nhiên phải nếm thử mùi vị mà anh đã cất công làm tặng cô.

Anh mang một chiếc đĩa đựng một mẫu bánh kem được đặt bên trong, đặt lên bàn ăn khẽ nói:” Em nhất định phải ăn hết.”

- Nhất trí. - Kelly bắt đầu cầm muỗng...

Khi cô ăn miếng kem thứ hai thì có một thứ gì đó bằng kim loại trong miệng mình, Kelly lè ra thì nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Hàn Thế Bảo mỉm cười, khẽ nói:” Kelly, em có đồng ý làm chủ tài chính của anh không?”

- Là anh đang cầu hôn em đó sao?- Kelly bật cười.

Hàn Thế Bảo gật đầu.

- Anh thật kì lạ. Nhưng em chính là yêu điều kì lạ đó... được rồi, em sẽ giữ ví tiền giúp anh vậy.

Cả hai cùng nhìn nhau bật cười... có đôi khi điều hạnh phúc là những thứ đơn giản nhỏ nhoi như vậy.

New York,

Trên con đường lá vàng rơi hai bên trên những tán cây nhuộm một màu vàng đầy quyến rũ... bóng dáng người đàn ông đang ôm cô gái nhỏ vào lòng càng khiến cảnh tượng thêm quyến rũ. Nhưng giữa hai trái tim kia có một khoảng trống, khoảng trống đó chính là trong tim Hải Yến. Cô rời khỏi lòng ngực nóng ấm kia, mỉm cười nhìn anh mà nói:

- Anh có khỏe không?
- Cũng không ổn lắm.
- Họ chăm sóc anh tốt không? - Hải Yến nghĩ Tuấn Anh đã có người phụ nữ khác.
- Rất tốt. - Tuấn Anh nghĩ Hải Yến biết anh đang ở cùng gia đình Jame.
- Anh hạnh phúc chứ?

Tuấn Anh không đáp.

- Tạm biệt, những thứ trên tay anh là em muốn vứt đi... không phải vô tình làm rơi. - Hải Yến quay mặt đi mà nói. - Xin lỗi vì đã xuất hiện trước mặt anh khi anh không muốn gặp em.

Cô đi được vài bước, một đôi tay luồn qua người cô mà ôm chặt lấy cô...sau đó kéo cô về đối diện anh mà đặt nụ hôn lên bờ môi khô kia. Nụ hôn kia kéo dài không dứt, cô biết chính bản thân mình nhớ anh đến điên dại, cô không thể nào ngừng lại với nụ hôn kéo dài.

- Hải Yến, anh rất nhớ em... - Tuấn Anh nói.
- Tuấn Anh, thời gian qua anh đi đâu... vì sao lại bỏ mặc mẹ con em, anh có biết là em đau lòng đến mức nào không.. nhìn con trai hằng đêm em đều khóc vì nỗi nhớ dành cho anh ngày một tăng lên mà không phai đi theo thời gian. - Hải Yến khóc thét lên mà nói.
- Anh xin lỗi. - Tuấn Anh đáp.
- Em không cần lời xin lỗi đó, thà anh cứ nói rằng anh đã có người phụ nữ khác... thà anh cứ nói anh không yêu em nữa... thì em đã không đau đớn như vậy. - Hải Yến không kiềm chế được cảm xúc.
- Em nói gì vậy, có người phụ nữ khác là sao?
- Anh còn muốn lừa gạt em ư?
- Quả thật anh không hiểu.
- Đêm qua bảo vệ gọi lên nhà anh, một người phụ nữ nghe điện thoại mà nói rằng anh đang ngủ... chú ấy lại nói hai người đã dọn về nơi này rất lâu.

Tuấn Anh khẽ bật cười, thì ra Hải Yến hiểu nhầm Linda đang sống cùng anh liền ra sức giải thích... Bác sĩ đã nói rằng bàn tay anh vẫn còn có hy vọng cứu chữa... vết thương trên tay có hy vọng tái tạo lại được... Tuấn Anh kể hết cho Hải Yến nghe, cô vừa nghe vừa khóc rất nhiều mà xót xa cho anh.

Cô nắm bàn tay anh, anh vẫn luôn mang bao tay để che giấu đi... vì vậy mà cô không hề hay biết.

- Em muốn xem nó. - Hải Yến nói.
- Em sẽ không thể chịu nổi.
- Không, em không còn là Triệu Hải Yến của ngày xưa nữa. - Hải Yến kiên quyết.

Tuấn Anh cởi bỏ chiếc bao tay ra... nhìn những vết trên tay anh mà cô đau lòng khôn xiết... đôi mắt rưng rưng. Cô ôm bàn tay anh vào lòng mà nói:” Tuấn Anh, em yêu anh là yêu con người anh, là yêu Hà Tuấn Anh không sợ trời không sợ đất... chỉ cần anh còn sống trên đời này, chỉ cần anh cùng em hít thở một bầu không khí em đã mãn nguyện lắm rồi, dù anh có trở nên xấu xí hay tật nguyền... em vẫn chỉ yêu anh không thay đổi.”

- Anh biết, nhưng anh không muốn em hằng ngày nhìn thấy nó và đau buồn cho anh.- Tuấn Anh đáp. - Vì vậy, em chọn cách để em sống một cuộc sống bình yên. Nhưng bác sĩ đã nói anh có cơ hội, anh sẽ quay về bên cạnh em nếu em còn cần anh.

- Em cần anh, con của chúng ta cần anh... Tuấn Anh, quay về cùng em, được không?

- Em về trước đi, anh đã hẹn bác sĩ phẫu thuật.

Hải Yến đưa môi mình hôn lên bàn tay của anh mà nói:” Em sẽ ở bên cạnh anh, đến khi anh quay về cùng em. Tuấn Hải có cha em chăm sóc, em nhất định phải mang cha của con trai em quay về.”

129. Chương 111.2

- An Nhiên, hãy nói cho tôi biết Hạ Tuyết đang ở đâu, tôi chắc chắn cô biết cô ấy đi đâu. - Win tìm An Nhiên tại nhà riêng vào lúc sáng sớm, anh đã tìm kiếm cô rất lâu nhưng cô cứ như biến mất.

An Nhiên che miệng ngáp một cái, sau đó thông thả đi vào bên trong như không quan tâm đến câu hỏi của Win, cô ngồi xuống bàn trong phòng khách thì Win cũng đã bước theo sau ngồi đối diện cô.

- Xem như tôi cầu xin cô, hãy nói cho tôi biết. - Win thành khẩn.

- Hạ Tuyết quả thật không nói với tôi em ấy đang ở đâu... mà có biết tôi cũng không nói cho cậu nghe. - Cô lắc đầu. - Nếu cậu thật sự yêu em ấy, thì em ấy đã không bỏ đi như vậy.

- Tôi đã rất hối hận khi lớn tiếng trách móc Hạ Tuyết, tôi xin lỗi. - Win hy vọng thành khẩn của mình thì An Nhiên sẽ chỉ anh.

- Lời xin lỗi đó cậu đi tìm em ấy mà nói, tôi thật sự không biết. - Cô đứng lên đi về phía bình nước rót một ly nước mà uống cạn. - Tôi thấy trên báo cậu và cái cô Trúc Chi đó thân mật như vậy, còn tìm em gái tôi để làm gì... The Win và Dress mà kết xui gia, quả nhiên là có lợi nha.

- Tôi chỉ xem cô ta là đối tác làm ăn, chưa hề nghĩ đến việc mang hôn nhân của mình ra đổi chất điều gì. Nếu như Hạ Tuyết có liên lạc với cô, xin cô hãy hỏi giúp tôi. - Win nói xong thì đứng lên, anh biết dù có hỏi nữa An Nhiên cũng không nói... ngay cả An Nhiên cũng nghĩ anh và Trúc Chi ư... - Tôi xin phép về trước.

- Không tiễn. - An Nhiên uống thêm một cốc nước nữa mà đáp.

Khi Win rời khỏi nhà, An Nhiên dùng điện thoại mà gọi đi, bên đầu dây bên kia vang lên giọng noi nhẹ nhàng có chút không vui.

- Chị. - Hạ Tuyết đáp.

- Cậu ta lại đến tìm chị hỏi về em, xem ra đã rất hối hận rồi. - An Nhiên nói.

- Thật ra em không phải giận Win về việc anh ấy to tiếng với em. - Hạ Tuyết cười nhẹ. - Em chỉ muốn có một khoảng thời gian xa nhau, để em và Win suy nghĩ nhiều hơn về việc giữa em và anh ấy... liệu chúng em có thật sự yêu nhau hay không?

- Mẹ em vẫn khỏe chứ. - An Nhiên không muốn Hạ Tuyết nghĩ nhiều mà buồn phiền liền lảng sang chuyện khác.

- Cảm ơn chị, mẹ em vẫn khỏe. - Hạ Tuyết nói tiếp. - Còn chị và Tú Anh... khi nào sẽ kết hôn đây.

- Kết hôn ư? - An Nhiên hơi trùng giọng.

- Hai người còn khuất mắt điều gì ư?

- Không phải, chỉ là chị chưa muốn vội kết hôn... chị vừa lấy lại thị trường sau một thời gian hôn mê... sự nghiệp của chị vẫn còn chưa chắc chắn.

- Chị, dù chị quyết định thế nào em cũng sẽ ủng hộ chị. - Hạ Tuyết mỉm cười suy nghĩ, lần này có lẽ Tú Anh sẽ khá đau đầu với chị An Nhiên.

- Đúng là em gái tốt. - An Nhiên cười mãn nguyện.

- Em cúp máy đây, em phải ra đồng giúp mẹ. - Hạ tuyết vội nói.
- Cái gì, em đường đường là một ngôi sao lớn... lại ra đồng ư, ánh nắng rất không tốt cho da.
- Hihi, dù là gì đi nữa... em mãi mãi là con gái của một nông dân, con gái của người mẹ đã dùng mảnh ruộng kia mà nuôi em khôn lớn. Tạm biệt chị. - Hạ Tuyết mỉm cười định cúp máy.
- Khoan đã Hạ Tuyết, thời gian không đợi ai cả đâu... tình yêu là phải biết nắm bắt chứ không phải là đợi chờ...
- Em cảm ơn chị. - Hạ tuyết khẽ đáp, đôi mắt trùng xuống.

Tại cao ốc The Win, sự xuất hiện của Hàn Thế Bảo khiến rất nhiều người vui mừng phấn khởi vì họ rất quý vị tổng tài này. Win và Hàn Thế Bảo tuy là cha con nhưng họ khá khác nhau về quy cách điều hành.

- Hàn tổng, đã lâu không thấy anh quay về The Win. - Cô gái lễ tân xinh đẹp mỉm cười nói.
- Chẳng phải hôm nay đã đến thăm mọi người sao? - Hàn Thế Bảo mỉm cười chào hỏi mọi người rồi nói. - Khu trung tâm mua bán vẫn tốt chứ.
- Dạ, rất tốt ạ. - Cô lễ tân đáp.
- Mọi người làm việc nhé, tôi lê gặp Win. - Hàn Thế Bảo bước đi, ai nấy đều nhìn anh trong mắt đầy nét tôn trọng.

Khi anh bước vào phòng tổng giám đốc, có lẽ là do thói quen mà không gõ cửa lại đi thẳng vào bên trong. Bên trong là Win đang ngồi bên bàn tiếp khách, còn Trúc Chi lại đang ngồi bên cạnh ra vẻ khá thân mật với Win... nhưng trên gương mặt Win lại trở nên lạnh băng không có chút cảm xúc.

- Ta đến không đúng lúc? - Hàn Thế Bảo nói.
- Không, ba ngồi đi ạ. - Win đứng lên mời Hàn Thế Bảo ngồi sau đó nhìn sang Trúc Chi có vẻ lúng túng. - Trúc Chi tiểu thư, họp đồng lần này tôi sẽ xem xét và thông báo với cô... cô có thể về rồi.

Trúc Chi hơi mỉm cười chào Hàn Thế Bảo sau đó xách túi mà đi ra khỏi cửa.

- Ba, không phải như ba thấy đâu. - Win cuối đầu nói.
- Không cần giải thích với ta. - Hàn Thế Bảo xua tay. - Chuyện tình cảm của con ta không xen vào, chỉ là ta đến đây nói cho con một việc.
- Việc gì ạ.
- Ta quyết định sẽ cùng Kelly dọn về nhà cũ của cô ấy mà sinh sống. Biệt thự Hàn gia và The Win này giao lại cho con.
- Nhưng...- Win ngạc nhiên, sau đó khẽ nói. - Con cũng có một việc muốn nói với ba...
- Con nói đi. - Hàn Thế Bảo nói.
- Vì sao việc con là con không cùng nhóm máu với ba, con đã kiểm tra ADN và con đã biết được việc ba không phải cha ruột của con. - Win trầm giọng mà nói.
- Đúng là không thể giấu con được, con đúng là không phải con ruột của ta nhưng theo pháp luật con chính là con trai của Hàn Thế Bảo này và con chính là người thừa hưởng tất cả của ta và của bà nội con...
- Nhưng... còn Tiểu Hân và đứa trẻ trong bụng của dì Kelly... con xin lỗi nhưng con không thể nhận nó được.
- Win từ chối. - Con có chí hướng riêng, con đã muốn nói với ba rất lâu rồi, con muốn từ chức... giao trả lại tất cả mọi thứ.
- Chí hướng riêng của con là gì? - Hàn Thế Bảo nói.
- Con muốn mở một tiệm cafe, con có niềm đam mê với hương vị của cafe... niềm đam mê sáng tạo những tách cafe với nhiều sắc thái khác nhau.

Hàn Thế Bảo suy nghĩ đôi chút, sau đó đặt bàn tay mình nắm chặt lấy tay Win khẽ cười, ánh mắt anh chan đầy tình thương yêu... từ nhỏ Win đã gọi anh một tiếng baba, tất nhiên trong lòng luôn xem cậu như con trai ruột.

- Con người sợ nhất chính là không có chí hướng, không biết mình yêu thích đam mê thứ gì. Ta ủng hộ con đi theo con đường mà con lựa chọn. - Anh vỗ vào vai Win. - Nhưng ta nhắc nhở con, con đường phía trước rất chông chênh mà không hề đơn giản, hy vọng con sẽ vượt qua tất cả khó khăn.

- Cảm ơn ba đã ủng hộ quyết định của con... - Win vui mừng vì sợ HTB sẽ không đồng ý... không ngờ lại vui vẻ ủng hộ.

- Đổi lại con hãy quay về biệt thự Hàn gia. - Thế Bảo yêu cầu.

Win gật đầu đồng ý... miễn là cha anh cho anh thực hiện mong ước, tự tay mình làm ra mọi thứ không phải tận hưởng những thứ có sẵn. Nhưng trước mắt anh phải tìm ra Hạ Tuyết, dùng mọi cách để tìm ra cô vì anh đang rất nhớ cô... không có cô thời gian như trôi qua lâu hơn, như mọi thứ đều trống rỗng.

Tú Anh lái xe đến nhà An Nhiên đón cô đi trình diễn trong một sân khấu lớn. Thật lòng mà nói chỉ là anh chiều theo An Nhiên thích ca hát, trong tâm lại không muốn cô cực nhọc chạy nhảy trên sân khấu, vừa hát vừa nhảy vũ đạo khiến anh rất xót xa.

- Tú Anh, hôm nay anh rảnh rồi đưa em đi sao... để quản lý đón em là được rồi. - An Nhiên mỉm cười mở cửa cho Tú Anh.

- Hôm nay là muốn nghe em hát. - Tú Anh từ phía sau ôm cô mà nói. - Tối nay anh đưa em đến một nơi.

- Không được, em có hẹn với công ty SQ để bàn về việc ra album mới. - An Nhiên nhìn vào gương một lần nữa rồi nói. - Xin lỗi Tú Anh, để khi khác nhé.

Gương mặt Tú Anh tối sầm lại, đôi mắt anh tỏ ra không vui. Từ ngày cô quay trở lại sân khấu đều rất bận rộn, cứ sợ như ai dành hết phần nên show nào gọi đều không từ chối. Nhưng nhìn thấy cô vui vẻ khi luyện giọng, vui vẻ khi tập nhạc và biểu diễn trên sân khấu đầy nhiệt huyết... khiến anh không thể ngăn cản đam mê của cô.

- Vậy ngày mai. - Tú Anh vừa lái xe vừa nói.

- Ngày mai em đi show ở tỉnh nếu về đến thành phố đã rất trễ. - An Nhiên đáp.

- Ủ, anh biết rồi. - Tú Anh không nhìn cô mà nói.

An Nhiên có chút á ngại nhìn Tú Anh, nhưng biết làm sao được vì trước kia cô vẫn sống một cuộc sống vì công việc như vậy.

Tú Anh đưa An Nhiên đến nơi thì lái xe đi không ở lại, để An Nhiên hơi chùng hững một chút...

- Không phải nói muốn xem mình hát ư. - Cô nói xong, nhìn đồng hồ không còn nhiều thời gian nữa thì nhanh chân bước vào bên trong.

Tú Anh là đang có chút không vui... đó là ghen tỵ với hàng ngàn người hâm mộ cô, vì cô luôn dành thời gian cho họ, còn anh... đều là câu trả lời “ Em bận.”

- Hà phó tổng, anh còn cần dặn gì sao?- Nhân viên nhà hàng thấy số điện thoại của Tú Anh liền hạ giọng.

- Buổi tiệc tôi đã đặt hủy giúp tôi. - Tú Anh nhảm chán nói.

- Dạ, vâng... còn chiếc nhẫn.

- Gửi đến The Win cho tôi.

- Vâng.

Tú Anh cúp máy...chỉ muốn đêm nay cầu hôn An Nhiên. Qua bao nhiêu sóng gió, anh chỉ muốn được cùng cô nắm tay nhau lên lễ đường, nhưng mọi thứ đều bị cô phủ sạch. Tú Anh nhàm chán lái xe trên đường, công việc đã thu xếp hết để rảnh buổi tối cùng cô... không ngờ hiện tại lại đang lang thang một mình.

Đi ngang qua một tiệm hoa, Tú Anh ghé vào mua một bó hồng thật xinh đẹp sau đó cho xe lái đi về phía sân khấu. Anh ngồi lẫn vào những người hâm mộ phía dưới để xem An Nhiên trình diễn... lại nhận ra đây chính là lần đầu tiên anh trực tiếp xem cô hát.

Sau khi trình diễn bài hát mới nhất của mình, An Nhiên mỉm cười hỏi khán giả muốn nghe cô trình diễn bài gì nữa....

- Anh nợ em một lời yêu.... - Tiếng hét của rất nhiều Fan hâm mộ.

An Nhiên gật đầu mỉm cười... âm điệu của bài hát kia du dương...

Nụ cười của anh sưởi ấm trái tim em

Tiếp thêm sức mạnh cho em

Khôi phục lòng tin trong em

Để em yêu anh cuồng nhiệt.

Là anh nợ một em một lời yêu

Có nhớ không anh những ngày hè ấy

Có nhớ không anh mùa đông đầy tuyết

Từng mông kí ức lùa về trong tim em, cứ từ từ hiện ra...

Anh chính là kí ức duy nhất cuối cùng còn sót lại trong tim em.

Là anh nợ em một lời yêu

Em đã chờ đợi câu nói từ bờ môi anh

Em đã mong đợi anh nói ra điều đó

Em sẽ gật đầu và nắm lấy tay anh

Và ôm chặt lấy anh.

Khẽ nói: "Em yêu anh"

Bài hát kết thúc với tràn pháo tay cuồng nhiệt của khán giả, An Nhiên nhận được rất nhiều hoa và gấu bông của các Fan. Tú Anh cũng bước lên, trên tay cầm một bó hoa đỏ thắm... đưa về phía cô sau đó đưa miệng mình nói vào tai cô: "Anh Yêu Em, Nhiên Nhiên."

An Nhiên hơi đỏ mặt nhìn Tú Anh... Tú Anh không muốn báo chí săn lùng nên mỉm cười với cô rồi quay lưng bước đi. An Nhiên cũng khẽ mỉm cười mà bước vào trong hậu trường.

Đêm, khi An Nhiên vừa bàn bạc xong kế hoạch với công ty SQ thì một mối quay về nhà. Cô bước vào chung cư cao cấp An Khang đã nhìn thấy Tú Anh đang đứng đợi cô trước cửa nhà. Hai tay đặt trong túi quần, chiếc lưng hơi dựa vào cánh cửa... nhìn anh cô như quên đi mọi mệt mỏi.

- Tú Anh. - Cô khẽ gọi.

- Về rồi sao? - Tú Anh nhìn cô mỉm cười.

- Sao anh không gọi em, anh đứng ở nơi này lâu chưa?

- Không phải em nói có việc sao... anh có thể đợi em. - Tú Anh cùng An Nhiên bước vào nhà.

An Nhiên đi vào bên trong mang một ly nước đặt trên bàn, ngồi xuống bên cạnh Tú Anh mà nói: "Anh có việc gì sao, đã trễ như vậy còn đợi gặp em."

- Anh nghĩ chúng ta nên kết thúc đi. - Tú Anh nói.

- Anh nói gì cơ?

- Anh đã chán lắm rồi An Nhiên, anh chán cái cảnh phải đi về một căn nhà lạnh lẽo, chán cái cảnh đưa em về nhà và một mình đi về... anh chán mỗi buổi sáng thức giấc không nhìn thấy em... vì vậy... anh muốn chúng ta kết thúc cái giai đoạn hẹn hò này đi, chúng ta kết hôn nhé Nhiên Nhiên.

An Nhiên khẽ bất ngờ trước câu nói của Tú Anh... nhưng hiện tại cô chưa muốn kết hôn, cô muốn kiếm tiền bằng thật lực tài năng của mình, cô không thể sống dựa dẫm vào đàn ông... ngay cả anh, cô không muốn anh nhìn cô bằng con mắt xem thường. Cô nhớ lần đó khi Cao Triết tiếp cận cô, ánh mắt Tú Anh nhìn cô khiến cô mãi không thể nào quên được.

- Tú Anh, em xin lỗi... nhưng em chưa muốn kết hôn. - An Nhiên nắm tay Tú Anh mà nói. - Anh hãy tin em, không phải là em không yêu anh nhưng hiện tại chưa thích hợp...

Tú Anh không thể tin rằng An Nhiên lại từ chối anh, trong phút này tâm trạng anh trở nên cực kì tồi tệ... không biết phải nói gì với cô. Anh từ từ đứng dậy quay đầu đi mà bước chân ra cửa, đôi mắt anh có chút bi ai khó hiểu sau đó bước đi mà không nói một lời nào.

Nhìn bóng dáng anh từ phía sau, An Nhiên có chút bức rức không yên... có phải cô đã quá ích kỉ cho bản thân mình mà không nghĩ đến anh nhưng cô thật sự không thể nào để bất cứ người đàn ông nào xem thường và nhìn cô bằng ánh mắt đầy khinh rẽ.

Hôm sau, cả ngày cô đều trông chờ điện thoại hỏi thăm từ Tú Anh nhưng không thấy, ngồi trong phòng chờ nhưng trên tay cầm điện thoại mắt dán vào màn hình mà mong đợi. Đến khi vừa bước xuống sân khấu, An Nhiên ngay lập tức mở điện thoại kiểm tra vẫn không nhìn thấy cuộc gọi nào từ anh, trong lòng cô có chút khó chịu.

Trên đoạn đường đi về nhà, An Nhiên nằm trên xe mà bật khóc... không phải vì cô từ chối nên anh cũng mặc kệ cô rồi ư. An Nhiên mệt mỏi cả ngày, lại tinh thần không tốt nên chớp mắt khi nào không biết. Đến khi vừa tới nhà, chị quản lý gọi cô dậy.. An Nhiên mới biết mình quá kiệt sức...

- Em vừa khỏe lại, đừng quá tham công tiếc việc như vậy. - Chị quản lý xốt xa nhìn gương mặt tái đi của cô.

- Cảm ơn chị. - Cô mỉm cười bước xuống xe... đôi chân thon nhỏ kia dường như không thể chống đỡ cho cơ thể mình nữa... An Nhiên ngã quỵ xuống đường.

Khi cô tỉnh lại thì bên cạnh đã có một bàn tay nắm lấy tay mình, Tú Anh nhìn cô với vẻ hoảng hốt:" Nếu làm không nổi, vì sao còn quá sức... đâu phải anh không thể nuôi em."

Trên mắt cô rơi một giọt nước mắt mà khẽ nói:" Em sợ."

- Nhiên Nhiên, em sợ điều gì... ?

- Xuất thân của em đầy nhơ nhuốt, nghề nghiệp của em đầy thị phi... em sợ ánh mắt anh nhìn em đầy khinh khi. Em muốn tự bản thân mình nỗ lực, em không muốn dựa dẫm vào ai, đặc biệt chính là người em yêu thật lòng... - An Nhiên bật khóc, có lẽ cô đã quá mệt mỏi.

- Anh xin lỗi... là lỗi của anh đã khiến em mệt mỏi. - Tú Anh ôm chầm lấy cô. - Nhiên Nhiên, không kết hôn cũng được, chỉ cần em đừng quá sức nữa anh rất lo sợ khi nghe tin em ngất đi, hứa với anh đừng quá sức.

An Nhiên khẽ mỉm cười gật đầu, trên bờ mi vẫn còn đọng một giọt nước mắt...

- Anh sẽ đợi... đợi đến khi nào em thật sự muốn cùng anh về chung một mái nhà....

Chuyến bay từ New York về lại Việt Nam, có hai con người đang mỉm cười hạnh phúc nắm tay nhau bước ra từ bên trong sân bay. Cô gái tóc ngắn đầy năng động, chàng trai vẫn đầy lịch lãm với bộ vest khó lòng bỏ xuống.

- Chúng ta trễ giờ mất. - Hải Yến nhìn đồng hồ mà nói.

- Không sao đâu, không có chúng ta bọn họ vẫn kết hôn. - Tuấn Anh khoát tay lên vai Hải Yến mà nói.

- Nếu như Hàn tổng nghe anh nói câu này, chắc chắn anh ấy sẽ rất rất rất là đau lòng. - Hải Yến cười tươi tắn.

Tại một căn nhà trước nay đều để không không người ở, hôm nay lại được giăng đèn trang trí đẹp mắt chuẩn bị ột hôn lễ đầy thú vị.

Khách mời đều chỉ có những người thân thiết của đôi cô dâu chú rể... thảm trắng trải dài từ bên ngoài vào trong, hoa hồng trắng được trưng bày khắp mọi nơi khiến không gian tràn ngập hương sắc.

Khi khách mời ngồi vào hai dãy ghế màu trắng được đặt hai bên thảm trắng kia, Hàn Thế Bảo với bộ vest màu trắng đứng trang trọng trên lễ đài chờ đợi cô dâu... đôi mắt tràn đầy tia hạnh phúc và hy vọng.

Từ phía xa, bóng dáng của Kelly xuất hiện gây bất ngờ cho khách mời đến tham dự... chính là lời đồn đại rằng vợ của tổng giám đốc The Win rất rất xinh đẹp... nhưng hiện tại trước mặt họ chính là một cô gái xấu xí đen đúa...

Cô thấy mọi người nhìn mình thì mỉm cười cứ thế tiến về phía anh, chỉ có Hàn Thế Bảo là không có chút ngạc nhiên đôi mắt vẫn nhìn cô đầy tình cảm. Không đợi cô đi đến phía mình, Hàn tổng chủ động tiến về phía cô, nắm lấy bàn tay kia tình tứ kéo đi về trước lễ đường.

- Kelly, điều hạnh phúc nhất của anh chính là có em và gia đình của chúng ta... cảm ơn em đã ở bên cạnh anh, đã mang lại hạnh phúc cho anh. - Hàn Thế Bảo nhìn Kelly mà nói.

- Hôm nay Hàn tổng lại nói ra những câu sến sẩm như vậy. - Kelly bật cười.- Em đang phân vân người đứng trước mặt em có phải chính là Hàn Thế Bảo đây quyết đoán hay không?

- Những ngày tháng còn lại, chúng ta sẽ mãi nắm chặt tay nhau như thế này, được không Kelly. - Hàn Thế Bảo nắm chặt tay cô mà nói.

- Em đồng ý. - Kelly khẽ cười, gật đồng đồng ý.

Từ phía xa, Tiểu Hân mặc một bộ đầm công chúa màu trắng vô cùng đáng yêu chạy đến nắm lấy tay cha mẹ mà lay lay vợ nói:” Không được, hai người phải nắm lấy tay Tiểu Hân nữa.”

Cả khán đài nghe câu nói ngây ngô của Tiểu Hân, bật cười thành tiếng...

Tiếng cười vang lên cả khán đài... Kelly và Thế Bảo buông tay nhau ra mà cùng nắm lấy hai tay của Tiểu Hân.

- Hôn đi, hôn đi... - Cả khán đài vỗ tay tung hô.

Hàn Thế Bảo dùng tay che mắt Tiểu Hân lại, đôi môi nhẹ nhàng đặt vào môi Kelly mà chạm vào dưới sự vỗ tay ngập tràn của khách mời.

- Cô Kelly thật hạnh phúc. - Hải Yến đứng từ phía xa nhìn Kelly mặc chiếc váy cưới đứng bên cạnh Hàn Thế Bảo với đôi mắt long lanh.

- Họ đã trải qua quá nhiều thử thách để tìm được nhau, chúng ta cũng vậy... cuối cùng anh cũng đã tìm được hạnh phúc của mình. - Tuấn An nắm chặt bàn tay Hải Yến khẽ cười.

- Em nhớ Tuấn Hải quá, thằng bé rất giống anh...

- Anh biết.

- Sao anh biết được.

- Người sửa bóng đèn cho em chính là anh.

Hải Yến hơi sững sờ... thì ra chính là anh đã đến tìm cô... vì vậy nên khi ấy tìm cô lại đập mạnh như vậy.

- Chúng ta về đón con trai thôi. - Tuấn Anh nắm tay Hải Yến bước đi...

Bóng dáng hai người khuất xa ngôi nhà nhỏ kia... bàn tay họ vẫn nắm chặt lấy tay nhau không buông...

130. Chương Ngoại Truyện 1

Một năm sau...

- Xin hỏi quý khách dùng gì. - Một cô nhân viên vóc người nhỏ nhắn đặt một tờ quyển menu trước mặt Tú Anh và An Nhiên mỉm cười.

- Cho tôi một capuchino. - An Nhiên nói.

- Tôi một cafe không đường. - Tú Anh nhìn cô nhân viên mà gọi cafe.

Khi đồ uống được mang ra, đợi cô nhân viên nọ đi thì Tú Anh đẩy cốc cafe không đường về phía An Nhiên mà kéo capuchino về phía mình, anh thừa biết rằng An Nhiên tuyệt nhiên sẽ không động vào đồ ngọt.

- Em cứ nhất quyết cự tuyệt với đường nhỉ. - Anh đưa ly cafe lên môi thương thức.

- Anh không biết đó thôi, em rất thích đồ ngọt... nhưng em lại không thể động vào nó. - An Nhiên đưa ly cafe không đường khẽ uống một ngụm. - Nhưng cafe không đường, mới cảm nhận hết sự thơm ngon của nó.

- Win quả nhiên có năng khiếu, Hàn tổng để cậu ấy tự quyết định tương lai đúng là không sai mà. - Tú Anh nhìn xung quanh biệt thự Hàn gia, nay đã trở thành một quán cafe lớn bật nhật thành phố với những cách bài trí khá độc đáo từ Win.

- Thật không thể ngờ Hàn tổng của anh lại để Win biến nơi lạnh lẽo này thành một quán cafe. - An Nhiên khẽ cười.

Từ phía sau, một giọng nói quen thuộc vang lên đang tiến gần về hai con người họ.

- Con gió nào lại mang ca sĩ An Nhiên xinh đẹp ghé quán cafe của tôi vậy. - Win châm chọc An Nhiên đi đến ngồi xuống cùng họ. - Hai người đang nói xấu gia đình tôi sao?

- Haha, tôi đang có một ý định... muốn mượn quán cafe này làm nơi họp mặt fanclub. - An Nhiên nhìn xung quanh lại nói. - Nhưng cậu phải giảm giá.

- Cô thật keo kiệt. - Win khoanh tay lại bật cười. - Chú à, có khi nào sau này mỗi ngày chú chỉ được phát vài nghìn ăn bánh mì uống nước lọc hay không.

Sau câu nói của Win, cả ba cùng nhau cười lớn...

Sau khi rời khỏi The Win, Win được Hàn Thế Bảo giao lại biệt thự Hàn gia mà toàn quyền quyết định. Anh từ nhỏ đã cảm thấy nơi này thật lạnh lẽo, anh quyết định thay đổi mọi thứ và cuối cùng là biến nó thành một nơi thật thoáng mát và sang trọng để mở ra một tiệm cafe theo như niềm đam mê của bản thân và tất nhiên Hàn Thế Bảo cũng không có ý kiến gì cả... là vì thời gian của anh hiện tại chỉ tập trung vào một công việc thật đặc biệt.

Tại căn nhà nhỏ đầy hạnh phúc vào nửa đêm..

- Thế Bảo, con khóc rồi anh dỗ con nín đi. - Kelly lay người anh đang say ngủ.

Hàn Thế Bảo đang ngủ liến giật mình tỉnh lại, nghe tiếng tiểu bảo bối đang khóc lớn thì nhanh chóng ngồi dậy chạy đến nôi bế con lên.

- Tiểu Long ngoan ngoan... ngủ ngon để mẹ ngủ nào. - Anh vỗ về con vào lòng mà nhỏ nhẹ nói.

Tiểu Long được cha cưng chiều bế trên tay thì thiếp ngủ đi trong lòng anh, đợi con trai ngủ say anh đặt xuống nôi mà đứng đưa hát nhưng bài hát quen thuộc để con trai chìm sâu vào giấc ngủ sau đó anh mới tìm đến giường mà đặt lưng xuống tiếp tục ngủ.

Mới chợp mắt chưa được bao lâu thì tiếng khóc của Tiểu Long lại vang lên, mở ắt ra thì trời đã tờ mờ sáng nhìn thấy Kelly vẫn còn ngủ bên cạnh anh liền bật dậy đi về phía Tiểu Long. Bé con trên tay liền phát hiện

con trai đã ị trong tả thì nhanh chóng bế Tiểu Long vào nhà vệ sinh mà rửa đi sau đó thay tả... và công việc hằng đêm của anh đều như thế mà tiếp diễn từ khi Tiểu Long được sinh ra đời.

- Tiểu bảo bối của baba thật là đáng yêu. - Hàn Thế Bảo mặc tả và quần áo tươm tất cho Tiểu Long thì trời cũng đã sáng hơn... nhìn đồng hồ cũng đã chỉ hơn 7h.

- Baba, đến giờ Tiểu Hân đi tắm rồi. - Tiểu Hân bước ra khỏi phòng với đầu tóc rồi bụ mà nói.

- Được rồi, baba sẽ tắm cho Tiểu Hân.

Anh đặt Tiểu Long vào nôi, sau đó kéo hàng chuông gió kêu thành tiếng cùng những chong chóng giấy. Tiểu Long ngoan ngoãn nằm bên trong nôi ngắm nhìn chong chóng quay đầy màu sắc.

Hàn Thế Bảo tắm cho Tiểu Hân và thay đổi trang phục cho con gái đến trường thì lúc này Kelly cũng đã tỉnh lại chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà.

Cả nhà ngồi vào bàn ăn sáng, hình ảnh một gia đình hạnh phúc với hai đứa trẻ như một bức tranh mang đến cho người xem sự yên bình.

- Anh đi làm nhé. - Anh bế Tiểu Hân đặt vào trong xe, trên đường đến The Win sẽ đưa Tiểu Hân đi học.

- Hôm nay anh có về dùng cơm không? - Kelly hỏi.

- Em cứ ăn trước đi, anh đi kí hợp đồng có lẽ về hơi muộn một chút.

Kelly gật đầu, trên tay bế Tiểu Long ra cổng để tạm biệt baba và chị Hai.

Anh hôn vào má Tiểu Long, sau đó lại khẽ hôn vào má Kelly khẽ cười nói:” Hai mẹ con ở nhà ngoan ngoãn... tối baba về sẽ cưng hai mẹ con nhé.”

Câu nói của anh đầy ẩn ý... Kelly lườm nhẹ anh, anh bật cười nhanh chóng lên xe mà lái đi...

Đã một năm trôi qua, sự mất tích của Hạ Tuyết trong làng giải trí cũng không còn một ai nhắc đến. Ở một vùng quê nghèo như nơi cô sinh ra, họ cũng chỉ biết cô là một đứa con gái của một người phụ nữ nghèo khổ, không ai biết cô là ai, đã từng nổi danh ra sao... Như vậy cũng tốt, cô tự do làm những gì mình thích...

Một năm qua, cô đã đi học và lấy được tấm bằng tốt nghiệp trung học... Nói ra thì cũng e ngại, nhưng nó khiến cô có chút an ủi với bản thân hơn. Hằng ngày, cô ra đồng phụ giúp mẹ làm ruộng... đến tối lại đến lớp học tình thương do một người thầy giáo mở ra để giúp các em nghèo trong làng biết đến mặt chữ.

Cuộc sống cứ bình dị trôi qua, và cô cũng không ngày nào không xem những tin tức liên quan đến anh... nhiều khi chỉ muốn nhanh chóng chạy đến thành phố lớn mà tìm anh... nhưng rồi lại không thể bước đi, liệu anh còn yêu cô không? liệu bao nhiêu thời gian xa cách đó anh đã có người khác bên cạnh hay không?

- Hạ Tuyết, em đang nghĩ gì mà gương mặt đầy tâm trạng. - Thầy giáo cùng cô dạy bọn trẻ trong làng ngồi bên cạnh cô hỏi.

- Thầy Toàn, thầy chưa về ạ. - Cô nhìn xung quanh bọn trẻ đã ra về.

- Tôi đang định về thì thấy em ngồi ngây ra... em có việc gì không vui sao?

Hạ Tuyết khẽ cười lắc đầu:” Đầu có ạ, em về đây thầy về cẩn thận.” - Cô thu dọn một số tập vở trên bàn cười nhẹ rồi đứng lên.

Quốc Toàn nhìn về phía bóng lưng của Hạ Tuyết... cô gái này thật ít khi mỉm cười mặc dù nụ cười của cô rất đẹp. Anh biết Hạ Tuyết là một diễn viên có tiếng trước kia nhưng lại không ngờ khi anh đến nơi này lại gặp được cô... Vì điều gì mà cô ấy từ bỏ danh vọng quay về một nơi hẻo lánh ít người.

Tuy biết rõ về cô nhưng thầy giáo trẻ vẫn không nói ra, cũng xem cô như bao nhiêu người nghèo khác trong làng. Chỉ là ánh mắt thầy giáo nhìn cô đầy tình ý tuy chỉ riêng cô là không hề nhận ra.

Một ngày đẹp trời khi Hạ Tuyết đang ngồi trong căn nhà nhỏ nơi mà mẹ cô và cô che mưa che nắng... một cậu học trò nhỏ trong lớp chạy vào cầm một đóa hoa dại đưa về phía cô khẽ mỉm: “ Chị Tuyết, của chị.”

Hạ Tuyết nhìn đứa trẻ một cách đầy mờ ám, sau đó kéo tay ôm cậu học trò nhỏ vào lòng khẽ dụ dỗ:” Nói cho chị biết, vì sao ngày nào em cũng mang những đóa hoa này đến tặng chị.”

Đứa trẻ lắc đầu không đáp nhìn cô bằng ánh mắt đầy tình nghịch cùng nụ cười ngây thơ, cậu bé buông tay cô ra mà bỏ chạy ra ngoài như né tránh câu hỏi của cô. Cô cầm bó hoa kia trên tay, loại hoa này gọi là hoa cúc cam vì nó mang màu cam tươi sáng, loại hoa này mọc rất nhiều ở ven đường. Nhưng để bó lại thành một bó tỉ mỉ như vậy thì một đứa trẻ như nhóc con kia không thể nào làm được. Lúc đầu cô chỉ những nhóc con nghịch ngợm hái hoa tặng cô nhưng hằng ngày đều mang hoa đến tặng lại còn không chịu nói ra lý do càng khiến cô khó đoán hơn.

- Hạ Tuyết, ta nghe dân làng nói con và thầy Quốc Toàn đang hẹn hò phải không? - Mẹ Hạ Tuyết bước vào bên trong mà nói.

- Không phải thế đâu mẹ ạ. - Hạ tuyết khẽ ngạc nhiên.

- Mẹ thấy thầy giáo của làng cũng là một người tốt, vừa đẹp trai vừa hiền lành... nếu thật như lời mọi người nói thì thật là tốt phước cho chúng ta.

- Mẹ... con và thầy giáo chỉ xem nhau như bạn bè thôi, mẹ đừng nghĩ khác đi. - Hạ Tuyết giải thích.

- Cái cậu Win gì đó, từ khi con quay trở về cũng không đến tìm con lấy một lần... con còn nhớ thương làm gì cậu ấy, con gái có thời con phải biết tận dụng thời xuân sắc mà ỉnh một cơ hội. - Mẹ Hạ tuyết vuốt mái tóc của con gái. - Hãy mở lòng và cho người khác cơ hội đi vào trái tim con.

- Con xin lỗi đã để mẹ phải phiền lòng vì con. - Hạ Tuyết cuối đầu nép vào lòng mẹ cô như một đứa trẻ mới lớn, cô nhắm mắt lại nhớ về Win... anh ấy hiện tại có còn nhớ cô không... cũng một năm trôi qua rồi, thời gian liệu có làm con người thay đổi.

Biệt thự Hàn gia, tiệm cafe Win.

Nhân viên lần lượt ra về, cánh cửa lớn cũng được đóng lại... bóng dáng cô đơn của một người thanh niên ngày ngày vui vẻ nói chuyện của mọi người lại trở về một khoảng không gian trầm mặc. Anh ngồi trên chiếc ghế gỗ, trên tay cầm bức hình của một cô gái có làn da trắng ngần và nụ cười nhẹ nhàng hiền dịu.

- Hạ Tuyết, em đang ở đâu... nơi đó em có nhớ anh không... em có hạnh phúc không? - Win nhắm mắt lại, đưa bức hình kia mà ôm vào lòng... đau nhói.

- Tuấn Anh, anh thấy sao? - Hải Yến mặc trên người một bộ váy cưới xinh đẹp, mái tóc cô cũng không còn ngắn cũn cỡn mà đã dài ra ngang vai...

- Đẹp đó. - Tuấn Anh ngồi phía sau đáp.

- Đây là bộ váy thứ 10 mà em thay ra, và câu trả lời thứ 10 của anh là đẹp đó. - Hải Yến xị mặt xuống mà đáp. - Đúng là người là nói, hôn nhân chính là hố chôn của tình yêu mà.

- Thật ra thì em mặc gì cũng đẹp. - Tuấn Anh biết cô giận nên bước tới nói. - Nhưng kín đáo một chút sẽ tốt hơn. - Sau đó mang chiếc áo vest trên người mà khoát lên bờ vai trần của cô mà nói. - Vợ anh, không cho phép kẻ khác nhìn thấy.

Hải Yến hiểu ý anh là đang muốn gì, thì ra cô thay đi thay lại bao nhiêu bộ váy đẹp bật nhất tại nơi này anh đều miễn cưỡng khen đẹp. Cô nhìn qua phía cô gái nhân viên mà nói:” Cho chị chiếc váy nào kín cổ, tay dài, nói chung là không hở hang.”

Hai người họ tuy theo pháp luật là vợ chồng lâu năm nhưng hiện tại vẫn chưa hề có một hôn lễ nào. Tất nhiên Tuấn Anh không để vợ mình thiệt thòi, chỉ là cô muốn sau khi anh điều trị xong bàn tay và đợi Tuấn Hải lớn thêm một chút sẽ tiến hành hôn lễ... dù sao thì anh cũng không thể nào chạy khỏi cô được nữa.

Hôn lễ diễn ra đơn giản, mọi người thân thiết đều có mặt đông đủ. Trên tay Hải Yến bế Tuấn Hải đứng cùng Tuấn Anh chụp một bức ảnh gia đình.

- Cuối cùng họ cũng hạnh phúc viên mãn, còn cậu... khi nào sẽ kết hôn đây. - Hàn Thế Bảo cầm trên tay ly rượu nhìn về phía Tuấn Anh - Hải Yến đang hạnh phúc mà hỏi Tú Anh.

- Cô ấy vẫn chưa sẵn sàng. - Tú Anh đáp, thật ra anh đang rất muốn kết hôn... rất muốn yên bề gia thất và nghe tiếng trẻ con trong căn nhà.

- Có cần tôi chỉ cậu một cách. - Hàn Thế Bảo khẽ nháy mắt.

- Cách ư? Tú Anh khẽ hỏi.

Hàn Thế Bảo nói nhỏ vào tai Tú Anh... sau đó lại cười lớn:” Hãy tin tôi... “

Tú Anh hơi bâng khuâng đôi chút... cách đó hơi không hay cho lắm.

Win nhìn thấy Tuấn Anh và Hải Yến vui vẻ cùng nhau hạnh phúc thì vui mừng cho họ nhưng bản thân lại cảm thấy cô đơn. Anh ngồi một mình trong góc, trên bàn chai rượu màu đỏ vẫn rót đều vào ly rồi uống cạn, ánh mắt nhìn về phía xa xăm...

- Ngày vui của họ, sao mặt cậu lại bi thảm như vậy chứ. - An Nhiên bước đến ngồi đối diện Win.

- Tôi tất nhiên mừng cho họ. - Win nâng một ly rượu lên mà nói. - Vì hạnh phúc của chú Tuấn anh. - Sau đó đưa vào môi uống cạn.

An Nhiên nhìn nét mặt thoáng buồn kia cũng cảm thấy mềm lòng... nhưng cô nào có thể phản bội Hạ Tuyết mà nói ra điều gì... chỉ biết im lặng ngồi nhìn từng dòng rượu đỏ đưa vào người Win không ngừng.

Đến khi cô muốn ngăn lại thì Win đã ngã gục ra bàn....

Tú Anh và An Nhiên đưa Win lên phòng, trong cơn say... Win không ngừng gọi tên Hạ Tuyết trong đau đớn... giọt nước mắt trên mi cũng lăn xuống.

- Xem ra thiếu gia đã rất nhớ Hạ Tuyết. - Tú Anh nhìn Win mà nói.

- Nếu Hạ Tuyết nhìn thấy cậu ấy như vậy, có lẽ cũng rất buồn.

An Nhiên ngồi phía sau khán đài, tiếng hò hét của khán giả bên ngoài khiến cô càng hưng phấn hơn trong biểu diễn sắp tới. Cô cầm mic trên tay, bước ra sân khấu cuồng nhiệt nhất cùng không khí vỡ òa của người hâm mộ. Chính là một An Nhiên xinh đẹp với giọng ca đầy truyền cảm... dồn tim cả một khán đài đông đúc người xem.

Cô hát xong phần của mình, ngồi trong phòng hóa trang kiểm tra điện thoại thì có rất nhiều cuộc gọi trong thời gian cô biểu diễn...đó là số của Tú Anh, không biết có việc gì anh lại gọi cô nhiều như vậy. Nhưng khi cô gọi lại thì không thể liên lạc được.

Chưa hết lo lắng thì số của Hàn Thế Bảo gọi đến, thông báo cho cô rằng Tú Anh vừa mới bị tai nạn giao thông đang cấp cứu tại bệnh viện. An Nhiên như người chết trân... trên người trang phục biểu diễn chưa thay ra đã nhào ra xe lái đến bệnh viện.

- Hàn tổng, Tú Anh... Tú Anh... anh ấy đâu rồi. - An Nhiên như người mất hồn, mắt đã lem đi vì nước.

- Cậu ấy đang được bác sĩ cấp cứu bên trong. - Hàn Thế Bảo tỏ ra buồn rầu. - Nhưng xem ra rất nghiêm trọng.

- Tú Anh... Tú Anh... anh không được xảy ra chuyện gì đâu... anh có việc gì em phải sống thế nào... - An Nhiên khóc thét lên trong bệnh viện.

Hàn Thế Bảo đứng im đó, hai tay đặt vào bên trong túi quần tựa lưng vào bức tường phẳng... đôi mắt khẽ nhắm lại...

- Ai là người nhà của bệnh nhân. - Bác sĩ từ trong phòng cấp cứu bước ra.

- Tôi... là tôi. - An Nhiên như nhào tới. - Anh ấy có làm sao không bác sĩ.

Vị bác sĩ buồn bã lắc đầu:” Chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

An Nhiên như lịm người... bàn tay và bàn chân như mất đi cảm giác....

Khi bác sĩ bỏ đi, cô y tá đi về phía An Nhiên mà đưa ra một chiếc hộp nhỏ khẽ nói:” Bệnh nhân đưa vào bàn tay nắm chặt chiếc hộp này, giờ tôi giao lại cho người nhà bệnh nhân.”

An Nhiên mở chiếc hộp kia ra... là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh...

- Hôm nay cậu ta nói với tôi rằng đi mua nhẫn để chuẩn bị cầu hôn cô... dù biết có thể cô sẽ từ chối nhưng vẫn muốn đánh liều. Tú Anh thật đáng thương, chưa kịp nói lời cầu hôn... còn chưa nghe câu đồng ý đã phải đi xa.- Hàn Thế Bảo đưa đôi mắt thương tiếc về phía căn phòng cấp cứu.

An Nhiên chạy vào phòng Tú Anh... nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh mà khóc thét lên.

- Anh tỉnh lại đi mà... anh không nhớ đã hứa sẽ bên cạnh bảo vệ em sao... anh đã hứa sẽ yêu em suốt đời sao.
- An Nhiên khóc không ngừng. - Anh mau tỉnh lại đi, anh muốn cầu hôn em mà... em đồng ý... anh tỉnh lại nghe em nói rằng em đồng ý đi. Em sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất của anh, em xin anh đó anh hãy tỉnh lại đi mà. Em xin lỗi vì đã ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân em, em xin lỗi... xin lỗi anh Tú Anh.

- Không phải anh đã từng nói sẽ đợi cho đến khi nào em chịu gả cho anh sao, vì sao em hiện tại đã đồng ý làm vợ anh... anh lại bỏ em mà đi như vậy. Hà Tú Anh, anh đừng đi mà... tỉnh lại đi... em đồng ý làm vợ anh mà.

- Nói lời phải giữ lấy lời. - Tú Anh khẽ mở mắt, bàn tay nắm chặt tay An Nhiên.

Cô giật mình nhìn Tú Anh:” Anh đã tỉnh lại thật sao, em đi gọi bác sĩ... “

Tú Anh kéo mạnh tay An Nhiên khẽ ôm vào lòng:” Em đã nói em đồng ý làm vợ anh, đừng có nuốt lời nhé... anh không sao cả, chỉ là trêu em thôi.”

An Nhiên tức giận đẩy mạnh Tú Anh ra mà hét:” Anh... anh dám lừa em.” Sau đó nhìn sang Hàn Thế Bảo:” Cả anh cũng góp phần.”

- Kế sách tôi đưa ra, tất nhiên phải góp phần thực hiện. - Hàn Thế Bảo cười lớn. - Nhưng xem ra Tú Anh còn diễn đạt hơn cả tôi. - Nói xong anh bước ra ngoài... để lại không gian riêng cho hai người họ.

An Nhiên không nói gì... khi này cô đã rất lo lắng và đau đớn tột cùng nếu như Tú Anh thật sự xảy ra chuyện. Cô nhận ra trước giờ cô đã đánh mất quá nhiều thời gian mà không suy nghĩ cho anh...

- Nhiên Nhiên đừng giận, anh biết cách này của Hàn tổng hơi quá đáng... anh xin lỗi vì đã khiến em lo lắng.
- Tú Anh nắm lấy tay cô mà nói. - Xem như chưa có chuyện gì xảy ra đi... chiếc nhẫn kia em cũng chưa từng nhìn thấy. - Tú Anh cầm chiếc nhẫn trên tay mà nói.

- Ai nói với anh là em sẽ không lấy nó. - An Nhiên đưa tay mình ra trước mặt Tú Anh mà nói. - Đeo nó cho em.

Tú Anh nhanh chóng đeo vào ngón áp út của cô.

- Chúng ta về nhà thôi, em thật sự rất ghét nơi này. - An Nhiên nắm tay Tú Anh kéo đi. - Ngày mai anh bỏ hết cuộc họp đi, đưa em về quê gặp mẹ em.

- Mẹ em bị ốm sao? - Tú Anh hơi lo lắng

- Mẹ em đang rất là khỏe mạnh. - An Nhiên dừng lại lờm anh.

- Em nhớ mẹ sao? - Lại hỏi.

- Tên gốc này, anh muốn cưới em ít nhất cũng phải xin phép mẹ em chứ. - An Nhiên tức giận bỏ đi trước... đúng là đôi khi đàn ông quá là ngốc nghếch.

Tú Anh ngậy người đôi chút... sau đó cười tươi chạy theo phía sau ôm lấy eo cô.

- Đây là bệnh viện đó. - An Nhiên đẩy anh ra...

- Không sao đâu... chúng ta là vợ chồng mà.

- Chưa cưới hỏi, ai cho anh nhận bừa....

.....
Phía xa xa... cặp đôi kia vừa đi vừa trêu chọc... sau đó là nụ cười hạnh phúc nở trên môi.

131. Chương Ngoại Truyện 2: End

- Hạ Tuyết, đám cưới của chị, em nhất định phải có mặt. - An Nhiên cầm điện thoại trên tay mà nói, trong lòng lại muốn Hạ Tuyết quay về mà gặp Win vì bao nhiêu lâu Win đều thương nhớ cô.

- Cuối cùng thì chị cũng quyết định chấp nhận anh ấy rồi ư. - Hạ tuyết mừng thầm. - Em cảm thấy rất vui mừng.

- Vì vậy chị muốn em phải có mặt... em hãy làm cô dâu phụ giúp chị nhé. - An Nhiên lại nói.

- Em xin lỗi, có lẽ em sẽ từ xa mà chúc chị hạnh phúc... Cuộc sống hiện tại của em rất bình yên, em không muốn làm xáo trộn mọi thứ nữa. - Cô hơi trùng giọng.

- Nhưng Win...

An Nhiên chưa nói hết câu thì Hạ Tuyết đã nói tiếp.

- Chị đừng nhắc đến anh ấy nữa... thời gian trôi qua lâu rồi, tình cảm cũng nhạt phai. - Hạ Tuyết cắt ngang lời An Nhiên. - Em sẽ gửi quà cho hai người, em rất vui khi cuối cùng chị cũng đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt.

- Hạ Tuyết, chị cũng muốn em hạnh phúc. - An Nhiên chột buồn.

- Em đang cảm thấy rất là hạnh phúc. - Hạ Tuyết khẽ đáp... tuy nhiên đôi mắt đã hơi rưng rưng. - Đến giờ em đi dạy rồi, sẽ nói chuyện với chị nhiều hơn nhé.

Cô cúp máy... giọt nước mắt cũng lăn ra...

An Nhiên gác điện thoại, đi về phía Tú Anh đang ngồi ở ghế salon mà thả người ngồi xuống phía bên cạnh anh, gương mặt của An Nhiên cũng không có chút vui vẻ nào.

- Em ấy sẽ không quay về thành phố này nữa... dù là lễ cưới của chúng ta...

- Có lẽ Hạ Tuyết có lí do riêng của cô ấy, em đừng buồn nữa. - Tú Anh vỗ về An Nhiên.

- Thật ra em muốn dùng lý do này để Hạ Tuyết gặp lại Win... để bọn họ giải quyết mọi hiểu lầm mà nắm lấy tay nhau. - Cô tựa đầu vào vai anh mà nói. - Nhìn thấy Win một năm qua bên ngoài thì tỏ ra không sao... nhưng trong tận ánh mắt cậu ấy đều chất chứa một nỗi buồn.

- Nếu em thật sự muốn họ ở bên nhau, vì sao lại không nói ra nơi Hạ Tuyết đang ở cho Win biết. - Tú Anh đáp.

- Không thể, em đã hứa với em ấy... - An Nhiên lắc đầu. - Em không thể nói ra được.

- Anh có một cách này vẹn cả đôi đường... - Tú Anh nháy mắt nhìn An Nhiên.

Vào một buổi sáng chủ nhật, Kelly dậy rất sớm mang Tiểu Hân gửi sang nhà vợ chồng Tú Anh và Tiểu Long gửi sang vợ chồng Tuấn Anh... một mình cô lái xe quay về căn nhà nhỏ khi mà Hàn Thế Bảo vẫn đang say giấc... Đêm qua Tiểu Long thức dậy đến ba lần, có lẽ vì vậy mà anh ngủ say không biết Kelly đưa hai con rời đi khi nào.

- Tổng giám đốc à, đến giờ thức dậy rồi. - Kelly bước vào phòng, mở chiếc rèm cửa cho ánh nắng chiếu vào bên trong sáng rực.

Hàn Thế Bảo lười biếng lấy chăn kéo qua đầu chôn ánh sáng:” Kelly à, hôm nay là chủ nhật mà... “

- Đúng là sau khi kết hôn mới nhận ra tính xấu của nhau... trước kia chưa từng nhìn thấy một Hàn Thế Bảo lười nhác như hiện tại. - Cô mỉm cười đi về phía chân anh. - Mau tỉnh lại thôi, hôm nay chúng ta có rất nhiều việc phải làm. - Kelly dùng tay kéo hết chiếc chăn ra khỏi người anh.

Đôi mắt anh hé mở ra, nhìn cô hơi mỉm cười đáp:” Không được đâu, Tiểu Hân sẽ chạy qua đây bất cứ khi nào... anh thật không muốn con bé trông thấy lúc cha nó không đứng đắn.”

- Anh đang nghĩ cái gì vậy hả. - Kelly đỏ mặt, lấy chiếc gối trên giường thuận tay ném về phía anh. - Em mặc kệ anh đó, nếu anh không chịu thức dậy từ ngày mai em sẽ qua ngủ cùng Tiểu Hân.

Hàn Thế Bảo nghe xong liền ngồi dậy như một con rô bốt được lập trình sẵn:” Thôi mà bà xã, anh sẽ nghe lời em.”

- Mau thay đổi trang phục, em ra ngoài đợi anh.

Cô đưa anh đi trên một con đường quen thuộc, nhưng có lẽ hai bên đường đã có chút thay đổi. Từ lâu anh bận bịu bao nhiêu việc tại The Win cũng chưa hề quay lại nơi này, cũng vì nó chất chứa rất nhiều việc không vui.

- Chúng ta đi đâu? - Anh quay sang nhìn cô hỏi.

- Anh chỉ có quyền ngồi yên đó và không được hỏi điều gì cả. - Kelly tỏ ra bí ẩn.

Chiếc xe đậu trước căn biệt thự, có chút quen thuộc cũng có chút kì lạ... Hàn Thế Bảo ngơ ngác nhìn qua phía cô... Kelly mỉm cười đưa ngón trỏ lên ra hiệu anh không được hỏi chỉ nói:” Đến nơi rồi, xuống xe thôi.”

Cả hai cùng nhau bước vào bên trong, Hàn Thế Bảo để ý từ bên ngoài đã có rất nhiều thay đổi và xuất hiện những thứ trước giờ chưa từng xuất hiện... tuy nhiên vẫn đợi xem Kelly muốn anh nhìn thấy điều gì.

- Cô Kelly đến thăm bọn trẻ sao? - Một sư cô từ bên trong bước ra nhìn thấy Kelly liền mỉm cười bước tới.

- Sư cô, người và bọn trẻ vẫn khỏe chứ ạ. - Kelly quan tâm hỏi.

- Nhờ cô Kelly, bọn trẻ cơ nhỡ không nơi nương tựa đã được ăn no ngủ yên... đúng là cô có một tấm lòng bồ tát.- sư cô nhìn sang phía Hàn Thế Bảo liền hỏi. - Còn vị đây là?

- Đây là chồng của con. - Kelly giới thiệu. - Anh ấy tên là Hàn Thế Bảo. - Sau đó Kelly nhìn qua phía anh mà nói. - Anh, đây là sư cô... người quản lý mọi việc nơi này.

Sau khi vui chơi và phát quà cho bọn trẻ... cô và anh cùng nhau đi bộ trên con đường phía sau căn biệt thự rộng lớn... Bàn tay cô và anh cứ thế nắm chặt lấy nhau, cảm thấy vô cùng bình an..

- Anh có thể hỏi rồi. - Kelly khẽ nói.

- Cũng có chút bất ngờ. - Hàn Thế Bảo nói. - Nhưng em lấy đâu ra kinh phí để sửa lại đường đi và tu sửa lại nơi này.

- Em đã bán chiếc nhẫn đá quý mà họ để lại... - Kelly nhìn về phía trước mà nói. - Em cảm thấy chiếc nhẫn đó mang lại quá nhiều rắc rối, quá nhiều sự đau thương và thù hận... cha mẹ em, tình yêu của họ chính là một sai lầm... Em không muốn giữ vật xui xẻo đó trong người, thay vào đó em sẽ dùng nó mà giúp đỡ những đứa trẻ mồ côi, những người không có nơi nương tựa. Thế Bảo, em bán nó đi... anh không phản đối chứ.

Hàn Thế Bảo khẽ lắc đầu... kéo cô nép sát vào lòng mà nói:” Tất nhiên là anh phản đối rồi.”

Kelly khẽ bắt ngờ nhìn anh...

- Anh phản đối vì em đã không nói cho anh biết trước để anh giúp em thực hiện... anh không muốn bà xã của anh phải lo lắng việc gì.

Kelly mỉm cười hạnh phúc, nép đầu vào lòng anh... Trên cây gió xào xạc, từng chiếc lá vàng rơi rơi xuống lòng đường khẽ cuốn đi... cuốn trôi tất cả những chuyện không vui mà giữ lại niềm vui vô bờ bến.

Hạ Tuyết ngồi đọc tin tức về đám cưới của An Nhiên và Tú Anh trên điện thoại, vừa đọc vừa mỉm cười với bộ ảnh cưới đầy lãng mạn của hai người. Cuối cùng thì sau bao nhiêu cách trở họ đã tìm đến nhau bằng một tình yêu vĩnh cửu.

- Trông em khá là vui. - Quốc Toàn ngồi bên cạnh hỏi han.

- Một người quen của em sắp kết hôn. - Hạ Tuyết tâm trạng vui vẻ đáp.

- Là cô ấy. - Quốc Toàn nhìn vào điện thoại cô, bức ảnh cưới của An Nhiên vẫn còn sáng lên.

Hạ Tuyết nghĩ rằng Quốc Toàn sống tại nơi này sẽ không biết An Nhiên là ca sĩ nên gật đầu, cô vẫn nhìn vào từng bức ảnh không để ý ánh mắt Quốc Toàn nhìn mình đầy say mê.

- Còn em, khi nào sẽ nghĩ đến việc lập gia đình.

Hạ Tuyết khẽ bất ngờ trước câu hỏi kia, sau đó hơi cười đáp:” Em chưa từng nghĩ qua.”

- Cũng đúng, nơi làng quê này khó có thể xuất hiện một người xứng đáng để em để mắt. - Quốc Toàn đáp.

- Thầy quá đề cao em rồi, em cũng chỉ là một cô gái nông dân nghèo. - Hạ Tuyết đáp. - Còn thầy, hình như thầy không phải người ở đây... thầy từ đâu đến. - Hạ Tuyết từng nghe mẹ cô nói rằng thầy giáo là người nơi khác đến vùng quê này để làm từ thiện dạy dỗ bọn học trò nghèo... tuy nhiên lúc đó tâm trạng cô không tốt nên không quan tâm đến lời mẹ nói.

- Tôi đến từ thành phố lớn. - Quốc Toàn đáp.

Hạ Tuyết hơi rung người... nếu anh ta đến từ thành phố thì chắc chắn sẽ biết cô... hoặc cũng sẽ biết đến chị An Nhiên.

- Tôi đã từng gặp em ở thành phố lớn... nhưng có lẽ em không nhớ tới tôi. - Quốc Toàn lại nói.

- Anh biết rõ về tôi, vì sao lại tỏ ra không biết gì ngay từ lần đầu gặp gỡ.

- Tôi không muốn làm em khó xử, em đã không muốn nói ra tôi lại mang nó ra hỏi chẳng phải là kẻ thật vô duyên sao. - Quốc Toàn mỉm cười. - Em biết vì sao tôi chọn đi đến nơi này không?

Hạ Tuyết lắc đầu...

- Nói ra có lẽ em không tin, nhưng ngay từ lần đầu nhìn thấy em tại bữa tiệc của Triệu gia tôi đã cảm thấy rất yêu thích em... nhưng lúc đó bên cạnh em luôn có thiếu gia nhà họ Hàn bên cạnh nên tôi biết rõ mình không có bất cứ cơ hội nào. Tôi tìm hiểu mọi thứ về em, biết em sinh ra tại nơi này nên tôi chọn nơi đây sẽ là nơi tôi thực hiện mơ ước làm một thầy giáo dạy dỗ bọn trẻ con không thể đến trường... Tôi không nghĩ rằng một diễn viên đầy triển vọng như em lại bỏ hết mọi thứ quay về nơi này, lần đầu tiên gặp em tôi đã vô cùng ngỡ ngàng... cơ hội có phải đang đến với tôi hay không? Nhưng tôi lại một lần nữa hèn nhát, bao nhiêu lâu bên cạnh đều chỉ dám nhìn, hằng ngày đều hái những đóa hoa mà yêu thích nhờ cậu học trò đến trao cho em mà không dám thổ lộ cùng em.

Hạ Tuyết bất ngờ nghe từng câu từng chữ mà Quốc Toàn nói... anh ta thích cô ư??

- Hạ Tuyết, tôi yêu em. - Quốc Toàn nắm lấy tay Hạ Tuyết mà nói. - Chúng ta hẹn hò nhé.

Quá bất ngờ, cô nhanh chóng rút tay mình lại đứng lên vội nói:” Tôi... tôi...”

- Em không cần trả lời bây giờ... tôi chỉ mong em hãy suy nghĩ về lời đề nghị kia.

Hạ Tuyết rời khỏi lớp học, nhanh chân chạy về nhà... chính là không muốn cả cô và thầy giáo phải khó xử.

Những ngày sau đó, Hạ Tuyết không đến lớp học nữa để tránh mặt Quốc Toàn... cô không có tình cảm với anh cũng biết rõ điều đó nhưng vẫn đang suy nghĩ phân vân tìm cách nói để khiến anh không vảm thấy buồn.

- Chị Tuyết, mẹ chị bị rắn cắn ngoài đồng... mọi người đang đưa bác đến bệnh viện. - Một cậu bé hốt hải thở dốc nói với Hạ Tuyết.

Cô hốt hoảng nhanh chóng chạy ra ngoài thì đã thấy Quốc Toàn trên tay đang bế mẹ cô chạy về phía trạm y tế. Trên môi anh vẫn còn dính chút máu, mọi người nói rằng anh là người phát hiện ra và chính miệng hút máu độc giúp mẹ cô.

- Rất may là máu độc đã được hút ra kịp thời, bác ấy sẽ không có việc gì nguy hiểm nữa. - Vị bác sĩ nói.

Hạ Tuyết trong giây phút lo lắng nghe bác sĩ nói vậy liền bớt một phần lo lắng... cô nhìn Quốc Toàn đầy sự biết ơn:” Cảm ơn anh.”

- Không có gì, nếu ai trong trường hợp đó cũng sẽ giống như tôi. - Quốc Toàn mỉm cười đáp.

Hạ Tuyết đưa tay lên chùi đi vệt máu còn dính trên bờ môi anh, bàn tay cô chạm vào môi anh khiến Quốc Toàn tim đập mạnh đưa bàn tay nắm lấy tay. Đôi mắt anh nhìn vào mắt cô...

- Xin lỗi, tôi phải vào cùng mẹ. - HẠ Tuyết giắt tay mình ra khỏi tay anh, đứng lên đi về phía cửa.

- Hạ Tuyết, tôi vẫn đợi câu trả lời của em. - Quốc Toàn nói theo...

Cô không đáp bước vào bên trong... thời điểm này mà nói ra lời từ chối quả nhiên là không thích hợp.

- Mẹ, mẹ cảm thấy trong người sao rồi. - Hạ Tuyết ngồi bên cạnh mẹ mình mà nói.

- Mẹ không sao, cũng may nhờ thầy giáo cứu giúp. - Mẹ cô đáp. - Hạ Tuyết, thầy Toàn là một người đàn ông tốt... con còn chọn lựa gì nữa.

- Mẹ, không phải là con chọn lựa... con không có tình cảm với anh ấy.

- Không có tình cảm thì gặp nhau lâu dài cũng sẽ nảy sinh tình cảm. Mẹ biết con còn nhớ cậu thanh niên kia... cách tốt nhất để quên cậu ta chính là con bắt đầu tìm hiểu thầy Toàn.

- Mẹ...

- Thầy ấy xem như vừa cứu mạng mẹ, con nghĩ xem kiếm ở đâu một người tốt như vậy... nghe lời mẹ, hãy bắt đầu với cậu ấy đi... rồi con sẽ không còn thời gian để nghĩ đến Win nữa.

Hạ Tuyết cuối đầu không nói, trước nay mọi việc cô đều nghe lời của mẹ mình... Tuy nhiên việc này, có thật là ở bên cạnh lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm ư...

Đám cưới của An Nhiên và Tú Anh cuối cùng cũng đến... Một cô ca sĩ nổi tiếng cưới một người chồng với khối tài sản kết xù đều làm giới báo chí tốn khá nhiều giấy mực. Tuy nhiên hai người bọn họ luôn mặc kệ mọi lời bàn tán xì xầm vì quá khứ của cả hai, họ chỉ cần biết người đối diện chính là người mình yêu thương nhất là đủ.

- Win, cảm ơn cậu đã cho tôi mượn nơi này để tổ chức hôn lễ. - Tú Anh bước đến phía Win mà nói.

- Chú nói gì vậy, nơi này gắn liền với chúng ta... nó luôn mở cửa đón chào chú...

- Để cảm ơn cậu, An Nhiên có một bất ngờ cho cậu... hãy đến phòng cô dâu gặp cô ấy. - Tú Anh mỉm cười nói xong liền quay mặt đi.

Win không hiểu gì, nhưng cũng nhẹ bước đến phòng cô dâu khẽ gõ cửa.

- Đã đến rồi sao? - An Nhiên mỉm cười nói.

- Chú Tú Anh bảo tôi đến đây? - Win tựa người vào cửa đáp... không bước vào trong.

- Vì cậu đã cho chúng tôi mượn nơi này tổ chức hôn lễ miễn phí nên tôi có nhã ý muốn tặng cậu một câu thơ...

- Thơ ư? - Win hơi ngạc nhiên.

An Nhiên cười nhẹ rồi đọc:

Em là tuyết nhẹ nhàng đến bên anh

Bỗng chốc giông tố cuốn em đi

Đi đến nơi đầy ánh nắng vàng

Em tan chảy quay về nơi xuất phát..

An Nhiên đọc xong rồi nói tiếp:” Tôi không giỏi văn chương cho lắm... cậu đừng chê bai...”

Win nghe xong một lần, lại nhắm đi nhắm lại nhiều lần... không phải tự nhiên An Nhiên lại tặng anh bài thơ như vậy...

- Anh nghĩ Win sẽ hiểu chứ. - An Nhiên lo lắng hỏi Tú Anh.

- Cũng còn phải xem nhân duyên của họ.

- Em không tin vào nhân duyên, em chỉ tin vào sự cố gắng của bản thân để nắm lấy tình yêu của riêng mình.

Win đứng đó trên tay cầm một ly rượu đỏ, nhìn về phía lễ đài nơi Tú Anh và An Nhiên đang tiến hành hôn lễ... màn hình chiếu lại chiếu cảnh những cảnh đồng lúa vàng ươm...một đôi tình nhân đang nắm lấy tay nhau nô đùa...

Và Win chột nhớ đến Hạ Tuyết... nụ hôn đầu tiên của anh và cô, tình cảm xuất phát chính là khi anh và cô nằm trên những bãi rơm vàng ươm trên cánh đồng bát tậ... Và bài thơ của An Nhiên.. đi đến nơi đầy ánh nắng vàng... tan chảy về nơi xuất phát... Win đặt ly rượu lên bàn, nhanh chóng rời khỏi bữa tiệc một cách vội vàng.

An Nhiên và Tú Anh nhìn theo Win mà mỉm cười... cuối cùng Win cũng đã hiểu ra ý nghĩa của bài thơ kia.

Tuy cô không hề nói rằng đồng ý nhưng Quốc Toàn thường hay lui tới, mẹ của cô cũng xem anh như bạn trai cô tỏ ra rất yêu quý... chỉ còn cô, trong lòng vô cùng áy náy không biết nói ra lời...

- Ngày mai con xin phép đưa Hạ Tuyết về thành phố ra mắt ba mẹ con, họ đang nóng lòng muốn gặp em ấy.

- Quốc Toàn xin phép mẹ cô.

- Tất nhiên là được, mong con chăm sóc Hạ tuyết nhà bác... con bé sức khỏe cũng không được tốt.

- Dạ, con nhất định sẽ chăm sóc Hạ Tuyết.

Và cuối cùng cô được mẹ thu xếp một số hành lý bỏ vào valy mà đẩy đi cùng Quốc Toàn, giống như người ta nói không từ chối có nghĩa là đồng ý ư??? Nhưng cô biết mình không hề có chút tình cảm gì với người đàn ông này, cô đứng cùng anh trong sân ga... từng chuyến tàu đến rồi đi... cuối cùng chuyến tàu của họ cũng đã đến... anh và cô bước lên xe lửa cũng là lúc Win bước xuống.

Win đến nhà của cô nhưng nhà cô đã đóng cửa, hàng xóm cũng không biết cô đã đi đâu... Win đợi rất lâu sau đó rời đi.

Đi trên con đường đồng ruộng đầy rơm... Win nhắm mắt lại nhớ về người con gái ấy, người đã đi vào trái tim anh từ khi nào và đã chiếm trọn tâm trí anh...

- Win, là anh ư? - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Win mở mắt ra, nhìn thấy người con gái mà anh ngày đêm mong nhớ... người con gái luôn xuất hiện trong mỗi giấc mơ... Win ngắm nhìn cô đang đứng cách mình không xa, nỗi nhớ chất chứa khiến bàn chân anh tê cứng.

Hạ Tuyết bước tới, đưa bàn tay lên bờ má anh... đôi mắt cô rưng rưng lệ.

- Là anh thật rồi.

Win đưa bàn tay mình ôm chầm lấy cô, đôi môi rung lên từng tiếng:” Hạ Tuyết, lần này anh sẽ không để em rời khỏi anh nữa.”

Cả hai người họ ôm nhau rất lâu, anh như không muốn buông cô ra vì sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ, sợ rằng cô sẽ bỏ đi một lần nữa. Hai trái tim cùng đập chung một nhịp, cả hai trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào không dứt trên cánh đồng bạt ngàn màu vàng của ánh nắng và của những ngọn rơm bay bay....

Trước đó ít phút, Hạ Tuyết ngồi bên cạnh Quốc Toàn nhưng trong lòng như lửa đốt... cô phải nói ra sự thật, nói rõ lòng mình cho anh... trước khi quá muộn... nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy hy vọng và vui vẻ của anh cô lại chần chừ... cho đến khi tiếng còi hú vang lên Hạ Tuyết mới giật mình mà nhận ra cô không thể lừa dối bản thân và lừa dối người đàn ông tốt bụng kia.

- Quốc Toàn, em xin lỗi... em không thể đi cùng anh, em không muốn lừa dối anh, em không yêu anh, chưa từng yêu anh. - Hạ tuyết đứng lên rời khỏi chỗ ngồi. - Anh là người tốt, anh sẽ tìm được người con gái khác tốt hơn em vạn lần.

Không đợi Quốc Toàn đáp lời... Hạ Tuyết rời khỏi con tàu khi nó đang bắt đầu rời bánh...

Trên đường về đang lo lắng không biết phải giải thích ẹ hiểu thế nào, Hạ Tuyết nhìn thấy cánh đồng ruộng đầy rơm vàng... cô nhớ đến kỉ niệm giữa cô và Win tại nơi này... Hạ Tuyết đi về phía trước lại không ngờ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng sau đồng rơm lớn.

THE END

#SONGTỬ: Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và theo dõi bộ truyện của mình trong thời gian qua. Nếu trong truyện có điều gì sai sót mong các bạn bỏ qua vì mình cũng chỉ là nghiệp dư thôi nhé.

Cuối cùng vẫn là câu nói quen thuộc:” SONGTỬ yêu tất cả các bạn đọc giả <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vit-nho-xau-xi-em-dung-hong-thoat-khoi-ta>